

Giới thiệu Dịch Lộ Lê Hoa

Các bạn đã từng xem qua ý thiên đồ long chắc sẽ còn nhớ đến Ân Lục Đình một trong võ đang thất hiệp, nhẹ nhàng nhưng lại là người xem trọng tình cảm. Trong truyện Dịch Lộ Lê Hoa sẽ xoay quanh cuộc đời của vị võ hiệp đó.

Một cô gái cùng anh lớn lên, ngày đêm cùng anh luyện tập võ công, sớm đã nảy sinh tình cảm với nhau, cùng nhau học yêu như thế, được yêu ra sao, bảo vệ, tin tưởng, duy trì đối phương, học cách kiên cường giúp đỡ lẫn nhau, vậy thì Võ Đang Ân lục hiệp chí tình chí nghĩa tuyệt đối không thua kém Dương Tiêu phong lưu hào hoa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tiết Từ.

Hai Mươi Năm Hồi Từ Sinh

Lộ Dao liếm liếm đôi môi khô nẻ bám đầy bụi, mùi máu tanh tỏa ra trong miệng, hết sức rõ rệt. Là một bác sĩ, Lộ Dao biết, khách quan mà nói, ít nhất đây là một chuyện tốt.

Nằm lệt thềm trong kẽ hở giữa đám đất đá bê tông cốt thép ngổn ngang tối om gần một ngày rồi mà còn cảm nhận được mùi máu trong miệng rõ ràng như thế, ít nhất nó chứng minh cô còn tỉnh táo, chưa mất ý thức. Thực ra với cô mà nói, cô cực lực hi vọng bản thân ngất đi, dù sao tuyệt đối không có người nào lại hi vọng lần thứ hai gặp phải chuyện bị vùi dưới đồng đồ nát chờ cứu hộ khiến người ta tuyệt vọng này. Đáng tiếc mấy năm nay, cơ thể cô được trui rèn rất khỏe mạnh, hơn nữa với tính tình trước giờ của cô mà nói, hôn mê là chuyện không thể nào. Ít nhất trong vòng một ngày vẫn không có khả năng, thân kinh của cô đã qua huấn luyện, gặp thời điểm này thì càng hưng phấn hơn.

Một ngày trước, đội cứu hộ sau khi thăm dò thấy còn sinh mệnh sống bên dưới đồng đồ nát này, liên tục đào bới bảy tám giờ mới mở được một lối đi. Tận cùng là khoảng trống không lớn lắm, bên trong vùi lấp hai đứa bé. Trong đó có một bé gái sáu tuổi, lúc động đất đã đè gãy tủ đầu giường, ống thép xuyên qua mắt cá chân. Còn bé trai còn lại chỉ bị trầy xước, không nặng lắm. Lúc mở được lối vào thì động đất đã xảy ra bốn ngày rồi, bé gái đã rơi vào hôn mê sâu, còn bé trai gắng gượng chống đỡ, cố sức dầm vào vách tường lún, hi vọng nhân viên cứu hộ có thể nghe thấy. Có lẽ nhờ tiếng động yếu ớt này bị chó cứu nạn nghe được, đội cứu hộ mới có thể phát hiện hai sinh mệnh dưới đồng đồ nát.

Lối vào miễn cưỡng khai thông, nhân viên cứu hộ gào vào bên trong, hỏi thăm tình huống người bị nạn. Lúc đó, Lộ Dao là bác sĩ bị lôi từ khu điều trị tới giúp đỡ. Biểu hiện của bé trai khiến cô khá ngạc nhiên, bị nhốt trong bóng tối suốt bốn ngày, trong tình huống vừa đói vừa khát hết sức nguy ngập mà nó còn có thể tỉnh táo tường thuật triệu chứng và tình trạng vết thương của bé gái từng chi tiết một, giọng nói yếu ớt nho nhỏ nhưng mạch lạc rõ ràng, đối với một đứa bé chưa tới tám tuổi mà nói quả thực hiếm thấy.

Lộ Dao nghe xong, ngay cả cân nhắc cũng không kịp, trực tiếp nói với đội trưởng cứu viện cao to: “Tôi đi xuống đó, bé gái này cần được chữa trị ngay tức khắc.”

Mấy ngày nay, vị đội trưởng này cũng đã hơi quen thuộc với cô bác sĩ trẻ tuổi trước mặt. Tay chân nhanh nhẹn, hình như đã qua huấn luyện, rất nhiều động tác không thua kém nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp bọn họ chút nào. Lá gan khá lớn, hôm kia và hôm qua, cô chui xuống hai lối vào khác nhau đầu tiên, chữa trị cho người bị thương kẹt bên dưới.

Nhưng lần này không giống. Lối vào này có mấy chỗ còn chưa được gia cố, nếu dư chấn ập đến, rất dễ bị sập. Người đàn ông cao to thô kệch mặt mày đen đúa cau mày nhìn Lộ Dao, lắc đầu: “Bác sĩ Lộ, lần này không được. Bọn tôi phải gia cố lối vào trước đã, chừng đó mới để cô xuống được.”

“Các anh gia cố mất bao lâu?” Lộ Dao bắt đầu kiểm kê dụng cụ thuốc men trong vali y tế xách tay.

Đội trưởng cứu hộ nhìn nhìn lối vào: “Ba giờ.” Đây là tốc độ nhanh nhất rồi, nếu không phải đối tượng là Lộ Dao, phỏng chừng anh sẽ nói là năm giờ. Với tình hình lối vào này, thật sự không dễ tìm được điểm mượn lực.

Lộ Dao hít sâu một hơi: “Hiện giờ bé gái đó không chữa, đoán chừng hai giờ cũng không chịu nổi nữa. Anh gia cố còn tác dụng gì?”

Đội trưởng cứu hộ bó tay, chuyện này anh không có khả năng giải quyết. Thấy Lộ Dao đã đeo găng tay leo núi gọn gàng, anh nói: “Bác sĩ Lộ, theo quy định, chưa gia cố lối vào xong không thể thả bác sĩ xuống.”

Lộ Dao bĩu môi: “Ồ chỗ này ai quản quy định của anh? Nếu anh tìm được một người chấp hành quy định đến đây, tôi sẽ không xuống.”

Đội trưởng cứu hộ hết cách, ba ngày nay không biết anh đã linh giáo lợi hại của Lộ Dao mấy bận rồi. Huống chi cô nói là sự thật, cứu người như cứu hỏa, bao nhiêu lần đều là bác sĩ trực tiếp chui xuống đồng đồ gạch vụn, nhanh chóng cắt chỉ bệnh nhân bị đè mới giữ được tính mạng của họ, bằng không

những người bị chôn vùi như thế, sao kịp đào từng vật nặng lên?

Lộ Dao đã bắt đầu xốc dụng cụ bảo hộ và dây thừng lên, thành thạo trông vô người, vừa đeo vừa nói: “Ít thì mười lăm phút, nhiều thì ba mươi phút, tôi đưa hai đứa bé ra.”

Sau vài lần, dây thừng dài quãng xuống, tay xách vali y tế, Lộ Dao nhìn đội trưởng, chờ một câu của anh.

Đội trưởng cứu hộ thờ dài, biết mình đâu không thắng Lộ Dao, bèn phát tay ra hiệu cho đội viên. Các nhân viên cứu hộ phối hợp đã lâu, biết trước kết quả này, vì thế nhanh tay nhanh chân đẩy Lộ Dao đi xuống lối vào.

Lộ Dao lách qua lối vào chật hẹp, vào đến trong cùng ước chừng hai mét vuông thì nhìn thấy bé gái đã hôn mê cùng một bé trai mặt mày bần thiêu đầy bụi. Chuyện đầu tiên là buộc bé trai vào đai bảo hộ, để nhân viên cứu hộ ở trên kéo nó lên trước. Ai ngờ bé trai kiên quyết không chịu đi, ôm lấy bé gái, yếu ớt khóc: “Chị bác sĩ đừng để em lên, em muốn ở lại với Viên Viên.”

“Em đi lên trước, ngoan, chị xử lý vết thương cho em ấy xong lại đưa em ấy lên được không?”

Ai ngờ bé trai càng khóc dữ hơn: “Chị, không cần, em hứa với Viên Viên sẽ ở cùng với bạn ấy.”

Có lẽ cuối cùng cũng chờ được cứu hộ, bé trai mới rồi còn đôi mắt bình tĩnh lúc này khóc rồi tỉnh rồi mù. Lộ Dao nghe giọng cậu bé vẫn còn non nớt, một câu ngắn ngủn nhưng toàn thân cô đột ngột run lên. Nhiều năm về trước, cô cũng từng trải qua một lần sinh tử dưới đồng hoang tàn tối tăm thế này. Lúc đó, một giọng nói kèm theo chút ánh sáng đã từng nói với cô giống hệt như vậy: “Dao Dao, đừng sợ, mình ở bên cạnh bạn.” Hôm nay bé gái ấy đã lớn mà người nói đã không còn dấu tích gì.

Nhất thời thất thần, Lộ Dao cảm giác trong lòng đau đớn kịch liệt, cổ họng chua chát, không còn dũng khí nhìn bé trai thêm lần nào nữa, mở vali ra, bắt đầu xử lý vết thương của bé gái. Cậu bé thấy Lộ Dao không lên tiếng, cho là cô ngằm đồng ý bèn yên lặng ngồi một bên quan sát.

Trước giờ Lộ Dao luôn kiên trì ý kiến của mình, có thể thuyết phục được cô ngoài Cố Nhược Trường và Phó Thu Nhiên ra không có mấy người. Lần này bị một cậu bé thuyết phục, đơn thuần là ngoài ý muốn. Nhưng một cái ngoài ý muốn này lại lảng lảng thay đổi toàn bộ thế giới của Lộ Dao.

Lộ Dao mất hơn mười phút xử lý tạm thời vết thương của cô bé, còn lại đành chờ ra bên ngoài mới xử lý tiếp. Bất kể thế nào, mạng cô bé này cũng giữ được rồi. Mất thời gian mấy phút, cô bé được đưa lên trước tiên, kể đó là cậu bé. Lộ Dao thở phào nhẹ nhõm, còn lại mình cô, đi lên không khó. Đặc biệt mấy năm nay, bao nhiêu lần tham gia cứu hộ kiểu này, luyện tập nhiều lần nên động tác rất nhanh nhẹn. Hai tay giữ dây, thân hình mềm mại linh hoạt lách qua lối vào chật hẹp, ánh nắng màu trắng từ lối ra cách đó mấy thước lọt qua bụi bặm trong không khí chiếu vào, cực kỳ giống cảnh tượng cô được cứu ra khỏi đồng hồ nát nhiều năm về trước. Lúc ấy, giọng nói đó là ánh sáng cuối cùng khiến cô an tâm. Cảnh tượng tương tự làm cô có phần lẫn lộn thời gian, nháy mắt cô có cảm giác chỉ cần vượt qua lối vào này là có thể thấy được gương mặt cô ngày nhớ đêm mong một năm nay.

Trong lòng nhảy nhót không biết vì sao, động tác của Lộ Dao vô tình tăng nhanh. Nhưng ngay lúc cả người cô qua được lối vào một nửa thì, dư chấn đột ngột ập tới, cả ba chổ trong lối vào lập tức đổ sụp. Chấn động kịch liệt khiến thần trí có phần mơ hồ của cô lập tức tỉnh táo. May mà người Lộ Dao còn ở chỗ khá kiên cố, bùn đất sụt lún còn chưa đè xuống người cô hoàn toàn. Lộ Dao không biết dư chấn tiếp tục bao lâu, bởi vì ngay từ đầu cô đã bị một cục đá không nhỏ rót trúng đầu té xuống, hôn mê. Đến lúc cô tỉnh lại, nhờ ánh sáng mờ nhạt trên đồng hồ điện tử đeo tay cô mới biết mình đã ở trong này gần mười hai giờ. Có nghĩa là dư chấn này không nhỏ, mặc dù biết rõ cô ở dưới này, đội cứu hộ vẫn không mở được lối vào.

Lúc này, ở đây, trừ tay phải ra, cả người cô không nhúc nhích được nhưng cô không mấy may sợ hãi, trong lòng lại cảm thấy có chút giải thoát, thậm chí cô cũng không trông mong được cứu ra. Thời gian một năm này, đã mài mòn tinh thần và nghị lực của cô, có lẽ người khác không nhận ra nhưng Phó Thu Nhiên từ nhỏ đã cùng cô nương tựa lại thấy rất rõ ràng.

Nhớ đến lời cậu bé kia, Lộ Dao cười lên, lòng giống như ánh nắng tiết cuối xuân tháng tư, ấm áp trong trẻo. Bây giờ cậu bé kia chắc hẳn đang ở điểm chữa trị gần đây nhất cùng với cô bé ấy nhỉ? Cũng giống như cô hồi ấy lúc được lôi lên khỏi đồng hoang tàn, cũng hình ảnh như vậy, chăm sóc bầu bạn không rời, hơn nữa còn cùng cô vượt qua những ngày sau này gần hai mươi năm.

Liên tục không có âm thanh, cũng không có ánh sáng. Lúc dư chấn tới lần nữa, lòng Lộ Dao rất yên ổn, chấn động kịch liệt cùng sụt lún nháy mắt khiến cô mất đi tri giác, hoàn toàn giải thoát. Cô nhớ tới Thu Nhiên cùng cô tới đây, lúc cô đi anh còn đang làm phẫu thuật ngực trên bàn mổ, “Thu Nhiên, bỏ lại một mình anh, xin lỗi.”

Đường phân cách xuyên qua.....

“Ách, không phải nói một cái thôi sao? Làm sao còn định mua một tặng một nữa?”

“Không có cách nào khác, một cũng tặng mà hai cũng tặng, nha đầu Chung Li người có giới thì làm nhiều hơn đi.”

“... dựa vào, hai cái hồn này nặng như vậy, ông cho là pháp lực tế thuật liên kết thao túng thiên tính của ta là gió lớn thổi qua à!”

“Hử? Sao mấy lời thô tục này người cũng học vậy?”

“Ông già, đây không phải trọng điểm!”

“Thân là người đứng đầu tế thuật trong ba cõi Côn Lôn mà một cái việc đếm sao còn con con cũng làm không xong?”

“Còn con?! Ta nói lão già, nếu không phải lão là bạn của Cốc sư phụ, ta nhất định gõ đầu lão!”

“Rồi rồi, lớn cũng tốt mà nhỏ cũng tốt, trước đưa hai người bọn họ đi rồi nói tiếp. Để muộn hơn bị thâu đi thì không xong đâu.”

“Hừ hừ, bây giờ ông mới biết lo? Hắc Bạch vô thường mới đi qua đây rồi.”

“Đi qua rồi?”

“Lần trước hai phé vật kia bị tiểu nhị cán lút dạ, vết thương còn chưa lành, mới rồi thấy ta sớm đã xám ngoét chạy rồi, không dám vào.

“...”

“Được, xong rồi, giờ ta tiễn hai người họ đi.”

“Nhớ đừng đưa sai chỗ, nha đầu Chung Li.”

“Biết rồi biết rồi, ông và Cốc sư phụ đều lẩm lời như nhau!... thiên thanh vô ngân, địa trầm vô ấn, nhật nguyệt tất huy, tinh di kiển khôn... lên!!!”

Khởi – Niên thiếu thanh sam mặc ngôn sâu, huê xuân thủy, đài xuân lưu

01

Áo Xanh Dẫn Nước Xuân

Nguyên Thuận Đế năm Chí Nguyên thứ sáu, tháng năm

Vũ Xương, con đường thông với bảy tỉnh.

Đất Vũ Xương mùa hè ẩm thấp mưa nhiều. Lúc này mới vào đầu hạ cũng đã làm người ta khó ở. May mà bây giờ vừa vặn là tăng sáng, vẫn còn sót lại một ít gió nhẹ lành lạnh đêm qua. Sắc trời dần sáng, người qua lại trên đường cũng đông dần, nhất là bên bờ sát bờ sông, phu khuân vác làm thuê đã bắt đầu một ngày kiếm sống từ sớm.

Trong Vọng Giang lâu, Ân Lê Đình nhận lấy điểm tâm sáng và trà lạnh tiểu nhị bung đến, lần lượt bày biện chén đĩa lên bàn xong, múc cháo trắng trong tô ra, đưa một chén cho ông già ngồi bên, nói: “Sư phụ mời người dùng!”

Ông già ngồi cạnh mặc áo đạo sĩ, thân hình cao to, chòm râu trắng toát dài ba thước hơi rối, búi tóc đạo sĩ búi lên tùy tiện, không đội mũ đạo sĩ, nhìn qua có vẻ hơi lồi thối. Thế nhưng cặp mắt lại trong sáng có thần, ánh sáng ẩn giấu vào trong, không hề giống những ông già có tuổi bình thường hai mắt mờ đục. Người này chính là trưởng môn phái Võ Đang Trương Tam Phong, ngày thường rất ít xuống núi.

Thấy đồ đệ yêu ngồi bên thu xếp, Trương Tam Phong mở miệng: “Lê Đình, con tự ăn là được rồi!”

Ân Lê Đình xếp hết từng đĩa thức ăn lên xong, có phần lơ đãng bê chén cháo trước mặt lên, vừa ăn vừa quan sát người đi đường lại qua.

Lúc này trời vẫn còn sớm, Vọng Giang lâu này cũng vừa mới mở cửa, trong sảnh lớn chỉ có một bàn hai người họ là khách đến dùng bữa. Thật ra, họ đã chờ ở đây ba ngày rồi. Trong ba ngày nay, hai lần Ân Lê Đình khuyên sư phụ Trương Tam Phong về núi, để chàng ở lại chờ là được. Song Trương Tam Phong chỉ lắc đầu, yên lặng ngồi chờ trong sảnh lớn của Vọng Giang lâu, thì thoảng lại trò chuyện với chàng vài câu. Ân Lê Đình thường thường nhìn ra bên ngoài, hi vọng có thể gặp được người mà Tuệ Kỳ nhắc tới.

Chuyện này phải nói đến nửa tháng trước.

Nửa tháng trước, Trương Tam Phong xuất quan chưa được bao lâu, một ngày bỗng dưng tâm huyết dâng trào, nói muốn tới Quy Sơn, nơi ông sáng tạo ra công phu căn cơ của Võ Đang năm xưa, đi dạo. Thời điểm ấy, trong số các đồ đệ, Tổng Viễn Kiều phải gánh vác sự vụ rắc rối trong phái không sao thoát thân được, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc người nào cũng ra ngoài làm việc chưa về. Thế là đệ tử thứ sáu Ân Lê Đình dưới sự dặn bảo tha thiết của đại sư huynh cùng sư phụ một đường xuống núi Võ Đang.

Hai thầy trò ở Quy Sơn sáu ngày. Đến ngày cuối cùng, hai người gặp nhà sư Tuệ Kỳ đi vân du ngang qua. Trương Tam Phong và Tuệ Kỳ nói chuyện cực kỳ hợp ý, trong lúc chuyện trò có nhắc tới đệ tử thứ ba của mình Du Đại Nham đã nằm liệt giường bốn năm. Cho dù Trương Tam Phong đã trải đủ việc đời vẫn không kềm nổi đau buồn than vãn. Tuệ Kỳ nghe bệnh trạng của Du Đại Nham, trầm ngâm hồi lâu mới nói ông quen một người, có lẽ có khả năng chữa được bệnh của Du Đại Nham. Du Đại Nham nằm giường bốn năm, kinh mạch gân cốt tứ chi đều gãy khúc hết, mặc dù mấy thầy trò họ vẫn luôn nhớ tìm cách điều trị vết thương nhưng bốn năm qua đi, đã không còn dám ôm hi vọng nữa rồi. Không nghi ngờ, lời Tuệ Kỳ đã khiến Trương Tam Phong và Ân Lê Đình hết sức mừng rỡ, vội hỏi Tuệ Kỳ người đó ở đâu.

Tuệ Kỳ nói người này không có chỗ ở cố định, đi hành nghề y khắp nơi, thực không dễ tìm.

Ân Lê Đình lại nói chỉ cần biết tên biết họ, liền phái đệ tử Võ Đang tìm khắp các châu các phủ, nhất định có thể tìm được.

Tuệ Kỳ dẫn đồ giấy lát, nói với hai thầy trò Trương Tam Phong. Hai tháng trước ông đi qua phủ Hà Nam, khi đó đúng lúc gặp phải lũ lụt sông Hoàng Hà, Vệ Huy có dịch lớn. Người nọ đang bốc thuốc chữa bệnh ở vùng ngập lụt Hoàng Hà. Lúc ấy hai người chuyện phiếm, người nọ vô tình nhắc tới, sau

khi xong việc ở Vệ Huy có khả năng sẽ men theo Trường Giang xuôi nam xuống Kim Lăng. Giờ này nạn dịch đã qua, nếu người nọ xuôi nam Kim Lăng, cách nhanh nhất và tiện đường nhất là từ Vũ Xương ngồi thuyền xuôi dòng. Mà người này thích nhất là đồ ăn của Vọng Giang lâu, nếu may mắn, có lẽ sẽ gặp được người này ở đó. Một khi bỏ lỡ, e là lại khó mà tìm được.

Quy Sơn rất gần Vũ Xương, từ biệt Tuệ Kỵ xong, hai thầy trò Trương Tam Phong và Ân Lê Đình liền một đường chạy tới Vọng Giang lâu, Vũ Xương. Hỏi thăm Vọng Giang lâu nơi này cùng những khách sạn khác, đều nói không gặp người nào như vậy. Vì thế hai thầy trò ở lại Vọng Giang lâu ôm cây đợi thỏ.

Ân Lê Đình ăn chưa xong chén cháo loãng liền nghe thấy một giọng nói du dương: “Tiểu nhị, còn bán bữa sáng không?” Chàng ngẩng đầu nhìn, dưới ánh mặt trời chỉ thấy một dáng người xinh xắn đứng nơi cửa chính, vì ngược sáng nên nhìn không rõ mặt mũi, mặc một chiếc áo màu xanh da trời sau mưa vạt ngắn đến thắt lưng, phía dưới là một cái quần ống túm bằng lanh mịn cùng màu. Mà quái dị nhất là, trên lưng người này có một bọc hành lý khổng lồ. Bọc hành lý đó sa xuống dưới thắt lưng, phần trên nhô quá hai vai, bọc lại thành gói dài bốn góc vuông vắn căng phồng lên, quãng qua vai bằng hai sợi dây đeo to bản. Nhìn thoáng qua, hành lý này cơ hồ lớn gấp hai, ba lần người đó.

Ân Lê Đình run lên, tức thì vui mừng lộ ra nơi khóe mắt. Như lời Tuệ Kỵ thì người này dễ nhận ra nhất là nhờ cỗ cái bọc hành lý khổng lồ như thế trên lưng. Lập tức muốn đứng dậy bước tới chào hỏi. Trương Tam Phong lại vuốt chòm râu trắng vuốt một cái, khẽ ấn tay Ân Lê Đình, tỏ ý bình tĩnh đứng vững. Ân Lê Đình thấy sư phụ ngầm ra hiệu, dần xuống tâm tình phấn khởi, ngồi nguyên tại chỗ nhưng mắt thì cứ nhìn người nọ trân trân.

Sáng sớm Lộ Dao đã lên đường, trên người vẫn còn thấm đẫm không ít hạt sương ban mai. Vào Vọng Giang lâu không chờ tiểu nhị chào đón đã tự tìm chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Thấy một chỗ khác gần cửa sổ chưa có ai ngồi, cả sảnh lớn ngoài mình ra chỉ có hai người nữa, cũng không để ý. Nhưng nhìn lướt qua lại phát hiện trong một giả một trẻ ấy, thiếu niên thanh tú kia cứ nhìn mình chăm chăm, ánh mắt rất tha thiết. Lộ Dao ngờ ngác, nghĩ bụng không lẽ lúc trước có quen? Lộ Dao người này có một tật xấu, biết người nhưng không nhớ mặt. Trừ phi giao tình không nhạt, còn không rất nhiều người chỉ cần đảo mắt nàng liền quên mất tướng mạo đối phương ra sao. Vì thế thường có cảnh trên đường gặp người chào hỏi, nàng đều phải mất cả nửa ngày mới nhớ ra đối phương là ai. Thấy ánh mắt này của đối phương, Lộ Dao cảm thấy nếu mình không đáp lại một chút hình như hơi xúc phạm tình cảm của người ta. Thế là áp dụng biện pháp cũ trước giờ, nhìn đối phương gật đầu cười cười. Thấy đối phương rõ ràng ngỡ người, âm thầm lè lưỡi, bụng nói phỏng chừng không quen, lần này hù người ta rồi.

Tiểu nhị ân cần bước đến, Lộ Dao đã nhìn hai bữa bắt đầu gọi món theo thông lệ: “Một bát miến khoai lang, một phần bánh gạo dẻo, một xừng bánh bao, hai món nguội, thêm một bầu trà Long Tỉnh.”

Tiểu nhị dạ một tiếng, quay lưng định đi lại bị Lộ Dao ngăn lại: “Sân sau của các người có chỗ rửa ráy không? Ta muốn rửa mặt.”

Tất nhiên là tiểu nhị đáp ứng, dẫn Lộ Dao đi ra phía sau.

Bên này vừa thấy Lộ Dao đi ra sân sau, Ân Lê Đình nhìn Trương Tam Phong nói: “Sư phụ, vậy...”

Trương Tam Phong vuốt râu hỏi: “Lê Đình thấy người này thế nào?”

Sư phụ lên tiếng hỏi, Ân Lê Đình đáp: “Cô nương này công phu hơi nông cạn, nội lực không tốt.”

Trương Tam Phong cười ha hả: “Thầy không kêu con bình luận công phu của người ta mà là con người.”

Ân Lê Đình dẫn đo mấy giây mở miệng: “Người hình như rất thẳng thắn.” Lần đầu tiên trong đời bình phẩm một cô nương, lại nhớ tới dáng vẻ cô nương ấy cười với mình ban nãy, mặt hơi ửng đỏ.

Trương Tam Phong không ừ hử gì, nhất thời im lặng. Không tới một lát Lộ Dao quay lại sảnh, vừa đi vừa dùng một cái khăn tay lau nước trên mặt. Thấy Ân Lê Đình vẫn nhìn mình như cũ, trong lòng không khỏi lấy làm lạ, bèn gật đầu cười với Ân Lê Đình cái nữa rồi quay về bàn mình.

Mất thời gian chừng một ly trà, tiểu nhị bê thức ăn Lộ Dao gọi lên. Lộ Dao đi đường gấp gáp, suốt dọc đường chưa ăn gì, cả đầu toàn là mấy món ăn thơm ngon của Vọng Giang lâu, vì thế khỏi cần nhả nhận lịch sự cầm đũa lên ăn. Chỉ trong khoảng khắc Lộ Dao đã quét sạch cả bàn thức ăn gần bằng hai người ăn, một chút cũng không chừa.

Cuối cùng cũng lấp đầy bụng, Lộ Dao ngồi bên cửa sổ nhìn cảnh sắc bờ sông buổi sáng, lòng hết sức thoải mái song cũng thương cảm vô hạn. Phong cảnh bên bờ sông này rất nhiều năm trước nàng cũng từng ngắm qua, nghĩ đến những trải nghiệm thăng trầm mấy năm này, không khỏi bùi ngùi. Hít sâu một hơi, ngẩng đầu, lại thấy một người đứng cạnh bàn mình, chính là chàng thanh niên nhìn mình nãy giờ.

“Xin hỏi có phải cô nương họ Lộ?”

Lộ Dao giật mình, bụng nghĩ không lẽ lúc trước có biết nhau thật à, mở to mắt gật đầu: “Đúng, công tử là...?”

Ân Lê Đình chấp tay vái chào thật sâu, nói: “Tại hạ Ân Lê Đình phái Võ Đang.”

Ân Lê Đình phái Võ Đang?

Lộ Dao lấy làm lạ, nàng có nghe nhắc tới người này nhưng hình như hai người không quen nhau thì phải. Nhìn thanh niên tuấn tú xuất trần trước mặt, hai hàng lông mày của Lộ Dao nhíu lại, “Chúng ta... biết nhau? Thật ngại quá, có lúc ta không nhớ được ai...”

Nghe xong Ân Lê Đình nói: “Là tại hạ mạo phạm Lộ cô nương, ta và Lộ cô nương không hề quen biết.”

Phản ứng của Lộ Dao nằm ngoài dự đoán của Ân Lê Đình, nàng thờ phào, cười nói: “Vậy là tốt rồi, ta còn cho là bản lĩnh nhận mặt người của mình đã tệ đến mức đối diện cũng không biết quen lạ rồi chứ. Vừa rồi huynh nhìn ta, ta còn tưởng chúng ta là người quen cũ nữa.”

Ân Lê Đình nghe câu này, hơi hơi hiểu vì sao nàng cười với mình, bất giác mỉm cười trong lòng, cười nói: “Không giấu gì cô nương, gia sư và ta đã chờ cô nương ở đây hơn ba ngày rồi.”

“Hả?” Lộ Dao tròn mắt, “Cái này, đúng là ngại quá... ta... ơ, ta không biết có người chờ.”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao xin lỗi, vội vàng giải thích: “Không dám không dám, chuyện này đương nhiên không trách cô nương, là ta có việc nhờ vả. Tuệ Kỵ đại sư nói có khả năng cô nương sẽ đi qua đây nên mới ở đây chờ cô.”

“Ồ, hóa ra là Tuệ Kỵ sư phụ. Các vị có bệnh muốn chữa à?” Dĩ nhiên Lộ Dao đoán ra được mục đích đến của Ân Lê Đình.

Thấy Lộ Dao nói thẳng ý định của mình, Ân Lê Đình gật đầu: “Lộ cô nương quả nhiên thông minh. Liệu có bằng lòng dời gót không, gia sư muốn gặp Lộ cô nương.”

Lộ Dao căn cứ nguyên tắc kính lão đắc thọ, dễ tính đứng dậy, theo Ân Lê Đình đi tới bàn Trương Tam Phong. Thấy một ông già thân hình cao to, râu tóc trắng xóa tinh thần quắc thước đang nhìn mình cười, Lộ Dao có phần lưu luyến, vội vả vòng tay thi lễ, “Xin chào...” ngừng một chút, “... lão tiên sinh.”

Thấy dáng vẻ Lộ Dao, Trương Tam Phong càng cười lớn, nói: “Lộ cô nương không cần đa lễ, lão đạo họ Trương tên Tam Phong.”

Lộ Dao vừa nghe ba chữ Trương Tam Phong, lập tức tròn to mắt, đánh giá Trương Tam Phong từ trên xuống dưới hồi lâu mới sức nhân ra mình vô lễ, hấp tấp lưu luyến vái tay: “Hóa ra là Trương chân nhân, văn bồi thật là vô lễ quá!”

Trương Tam Phong vuốt râu, “Lộ cô nương không cần khách sáo, chẳng qua lão đạo sống lâu hơn vài năm mà thôi. Hôm nay hai thầy trò lão nhờ Tuệ Kỵ sư phụ chỉ vẽ, đến đây cầu Lộ cô nương một việc.”

Lộ Dao nghe xong hấp tấp vái ông: “Trương chân nhân khách sáo như thế, Lộ Dao thật là không dám.” Nói xong quay người nhìn nhìn Ân Lê Đình khoanh tay đứng một bên, lại nhìn Trương Tam Phong, không khỏi tò mò: “Hai vị nhìn không giống như đang cần đại phu?”

Trương Tam Phong thấy Lộ Dao nói thẳng vào vấn đề, rất bộc trực, thế là cũng không vòng vo, đáp: “Hai người chúng ta chờ Lộ cô nương là vì tiểu đồ họ Du của ta.” Bèn đem tình trạng thương tích của Du Đại Nham nói cho Lộ Dao biết.

Nghe Trương Tam Phong thuật lại, Lộ Dao im lặng đủ thời gian hai nén nhang. Ngẩng đầu, thấy ánh mắt điềm đạm của Trương Tam Phong nhìn mình, còn Ân Lê Đình đứng sau thì ánh mắt hết sức tha thiết. Ánh mắt kiểu này Lộ Dao rất quen thuộc, than thở trong lòng một tiếng mới nói: “Ta phải khám qua bệnh mới kết luận được, nhưng đạo trưởng và vị... Ân thiếu hiệp này không cần lo lắng. Ta phỏng đoán ít nhiều gì cũng có hi vọng điều trị, có điều chưa khám qua bệnh nhân nên không biết nắm chắc mấy phần.”

Ân Lê Đình nghe xong mừng rỡ, đến cả Trương Tam Phong cũng lộ nét hớn hờ nơi đáy mắt: “Không biết khi nào Lộ cô nương rảnh, có thể đến Võ Đang một chuyến?”

Lộ Dao lấy một tay vỗ má, mấy giây sau nói: “Không bằng bây giờ luôn đi. Vốn ta dự định xuôi nam đi Kim Lăng, có điều cũng không gấp lắm, đi Võ Đang xem thử trước cũng được.”

Ân Lê Đình thấy nàng dễ dàng đồng ý khám bệnh cho Du Đại Nham như thế, càng hết sức mừng rỡ: “Lộ cô nương, Ân Lê Đình thay mặt tam ca tạ ơn cô.” Nói xong vái chào thật sâu.

Lộ Dao hoảng hồn giật lùi ra sau hai bước, va phải cái bàn đằng sau, đầu đến nhe răng nhếch miệng, vừa ấn cái eo bị đụng không nhẹ vừa liên tục xoa tay, “Ân thiếu hiệp không cần như thế chứ? Chữa bệnh cứu người là bổn phận của người học y mà thôi, ui... huynh như thế ta bị huynh hù chết.”

Ân Lê Đình hơi thảng thốt, nhìn bộ dạng Lộ Dao nhũn mày gõ má lại cảm thấy buồn cười: “Lộ cô nương vẫn ổn chứ?”

“Thêm lần nữa thì không ổn nổi.” Lộ Dao than thở, “Hai vị thật sự không cần khách sáo, ta có thu tiền mà.”

Ân Lê Đình thấy tính Lộ Dao nhanh nhẹn thẳng thắn, vì thế cũng thuận theo, mỉm cười: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chẳng mấy khi Lộ Dao được một lần thong dong thoải mái vung vẩy hai tay đi trên đường, còn bọc hành lý nặng trĩu trên lưng đã chuyển dời sang vai Ân Lê Đình. Lúc ra khỏi Vọng Giang lâu, Lộ Dao vừa định công hành lý lên liền bị Ân Lê Đình giành lấy. Có người công hiến sức lực, Lộ Dao vui vẻ tất nhiên cũng không gò ép. Ân Lê Đình vừa cầm lấy hành lý thử ước lượng nặng nhẹ, không nén nổi đưa mắt đánh giá Lộ Dao lần nữa, chỉ vì bọc đồ trong tay chàng phải gần bốn năm mươi cân, thật khó tưởng tượng nổi bộ dạng Lộ Dao như vậy mà công nó một đường từ Vệ Huy tới đây. Lộ Dao thấy Ân Lê Đình quan sát mình, vừa nhìn là biết chàng nghĩ gì, cười nói: “Ta cưỡi ngựa trên đường tới đây, vào Vũ Xương rồi muốn thuê thuyền mới bán ngựa đi.” Ân Lê Đình thấy nàng nói toạc suy nghĩ của mình, mặt hơi đỏ lên, dẫn tới tiếng cười trong trẻo của Lộ Dao.

Sáng sớm Lộ Dao đồng ý cùng Trương Tam Phong và Ân Lê Đình về Võ Đang nhưng đưa ra yêu cầu, có một bà lão mắt kém ở Vũ Xương đang chờ nàng đến khám và trị bệnh, nàng muốn đến đó trước mới cùng hai người họ lên núi Võ Đang. Tất nhiên Trương Tam Phong và Ân Lê Đình đồng ý. Thế là Trương Tam Phong ở lại khách sạn Vọng Giang lâu, dặn dò Ân Lê Đình đưa Lộ Dao đi. Kết quả khó có dịp Lộ Dao hưởng thụ đãi ngộ được hộ tống một lần một cách đương nhiên.

Trong lòng Ân Lê Đình rất cảm động, nhớ kỹ việc Lộ Dao bỏ lỡ hành trình của mình để đặc biệt đến điều trị cho tam sư huynh Du Đại Nham, hết sức cảm kích. Vì thế dọc đường đi rất ân cần săn sóc Lộ Dao, có thể nói là hồi hân ân cần. Lộ Dao lại cứ mãi hồi tính tình, cách làm người thường ngày của Du Đại Nham, trước kia đã dùng phương pháp chữa bệnh này, cực kỳ cẩn thận. Ân Lê Đình nhắc tới sư huynh nhà mình liền mở máy hát, dọc đường hết tam ca dài tam ca ngắn nói cho Lộ Dao nghe. Đến khi đi được chừng ba mươi dặm đường, ngay cả lúc nhỏ có lần chàng không cẩn thận làm rớt kiếm xuống sơn cốc sau núi, cùng Du Đại Nham leo xuống nhặt, thiếu chút nữa không lên được như thế nào Lộ Dao cũng biết.

Lúc này vừa vặn giữa trưa, Lộ Dao thấy Ân Lê Đình công hành lý của mình đi cả chặng đường mà không đổ lấy một giọt mồ hôi, không khỏi hăm mộ. Ân Lê Đình thấy nàng nhìn mình, hỏi: “Lộ cô nương, còn xa không?”

“Ngay phía trước thôi.” Lộ Dao chỉ, Ân Lê Đình chỉ thấy trước mặt có hai ngọn núi nhỏ kề nhau, không cao lắm, trước núi có một cái hồ, vài căn nhà dưới chân núi, loáng thoáng thấy một thôn làng.

Lộ Dao đến đây lần này đã là lần thứ ba, hai lần trước đều đến chữa mắt cho Tôn bà bà, lần này tiện đường đến thăm, xem hiệu quả chữa bệnh có được như ý hay không. Song vừa vào thôn, không tới một hồi Lộ Dao phát hiện không giống hai lần trước. Cả nửa ngày mới phản ứng lại, toàn là nhờ người bên cạnh ban cho. Từ cửa thôn đi tới căn nhà Tôn bà bà ở dưới chân núi, ven ven có ba dặm đường mà ít nhất cũng phải bảy tám cô nương chưa chồng, các cô vợ trẻ, không nhìn chăm chăm hai người thì cũng nhìn trộm, thậm chí to gan hơn chút còn chạy tới trước mặt.

Lộ Dao đi bên cạnh nhìn thấy, trong lòng thiếu chút nữa cười ngặt. Lại đánh giá Ân Lê Đình một lượt: toàn thân mặc đồ trắng, anh tuấn rắn rỏi, sừng sững trước gió, thật sự là vô cùng xuất sắc. Gương mặt tuấn tú thanh tao, miệng cười móm móm, nhưng đôi mắt trong veo hết sức chân thành khiến nụ cười kia bớt đi phong lưu mà thêm phần thuần khiết âm áp. Người tuấn tú như vậy quả thật rất ít gặp huống gì ở thôn làng trong núi thế này, có lẽ đương lúc đầu hạ, các cô các chị này đang xuân tình phơi phới, cũng là chuyện tất nhiên thôi. Nếu không phải trên lưng chàng ta công cái bọc to làm mất đẹp của mình kia, quả thật có thể nói là người trong tranh.

Hai người đến nhà Tôn bà bà, bà nghe nói Lộ Dao đến, cười tới nỗi nếp nhăn đều chụm lại một chỗ. Con trai Tôn bà bà chết sớm, may mà có được cô con dâu giỏi giang lại hiếu thảo, hai người dựa vào nhau mà sống, ngày thường tuy cực khổ chút nhưng cũng coi như yên ổn. Chẳng qua mấy năm trước, mắt Tôn bà bà kém dần, chừng sau gần như mù hẳn. Con dâu thuốc thang chạy chữa, tiêu tốn sạch tiền của tích góp được nhưng không hiệu quả. Mỗi đến ngày ấy Lộ Dao đi ngang qua, gặp cô con dâu vào hiệu thuốc mua chịu bị đánh đuổi ra, nàng hỏi thăm, nghe xong liền theo con dâu bà về nhà xem thử. Khám xong, Lộ Dao gật đầu nói có thể chữa, ở lại mấy ngày chữa cho Tôn bà bà. Đúng như dự đoán, ngày thứ mười mắt Tôn bà bà đã có thể cảm giác được chút ánh sáng, sau hai mươi ngày có thể nhìn thấy mờ mờ. Lộ Dao viết hai đơn thuốc, ngoài bôi trong uống, đều là những vị thuốc rẻ tiền rất bình thường, thậm chí có thể tự ra sau núi hái. Mẹ chồng con dâu cảm kích hết mực, lại sợ không trả nổi tiền khám, lo lắng không thôi. Ai ngờ nửa tháng sau, một hôm thức dậy lại phát hiện Lộ Dao ở nhờ khi này đã đi mất, để lại mấy miếng thuốc dán, một lá thư ngắn. Cô con dâu nhờ một tú tài thi rớt trong thôn biết chữ đọc dùm, mới biết Lộ Dao nói mắt Tôn bà bà không đáng lo nữa, mình còn có chuyện muốn làm, sau này đi ngang qua sẽ tới tái khám. Về sau quả thật như Lộ Dao cam đoan, trước sau đã đến hai lần.

Đầu này, Lộ Dao cẩn thận kiểm tra mắt Tôn bà bà, cười nói: “Bà bà, mắt của bà không có vấn đề nữa rồi, sau này không cần dùng thuốc nữa.”

Hai mẹ con hết sức vui mừng, giữ Ân Lê Đình và Lộ Dao ở lại ăn cơm. Lộ Dao biết đôi mẹ con này thành thật chất phác, nếu không ăn sợ trong lòng họ không yên nên cũng không từ chối, tự nhiên thoải mái kéo Ân Lê Đình ngồi xuống.

Tôn bà bà quan sát Ân Lê Đình và Lộ Dao, mặt mày hớn hở nói với Lộ Dao: “Lộ đại phu, tướng công của cô rất anh tuấn, thật là tốt phước.” Lộ Dao nghe xong, còn chưa kịp nói, bà đã quay sang nói với Ân Lê Đình còn đang sững người bên cạnh: “Ân tướng công, Lộ đại phu tốt người tốt nét, xinh đẹp, còn giỏi y thuật nữa, người phải đối xử tốt với cô ấy.”

Nói dứt lời, mặt Ân Lê Đình lập tức đỏ như ráng chiều, sắp xuất huyết đến nơi, ấp ứng: “Bà, bà... Lộ cô nương... nàng nàng nàng... không, ta, ta không phải... nàng... cái đó... cái đó...” Có một câu mà ngắt nga ngắt ngứ cả nửa ngày chưa nói xong, đến cổ cũng đỏ lên rồi.

Lúc này, Lộ Dao hấp háy mắt, không chen vào giải thích mà hết nhìn Tôn bà bà lại nhìn Ân Lê Đình, không biết ai buồn cười hơn ai. Ân Lê Đình gục đầu, cơ hồ không dám ngẩng lên, hình như định dùng cháo cao lương đim chết mình.

“Bà bà, Ân thiếu hiệp không phải tướng công của ta.” Lương tâm Lộ Dao trỗi dậy, giải vây cho Ân Lê Đình.

Tôn bà bà nghe xong nói: “Ta biết, ta biết, các người không gọi tướng công mà gọi quan nhân. Miền nam đều gọi thế cả.”

Lộ Dao xoa trán, cảm giác mình đúng là ông nói gà bà nói vịt, nói: “Bà bà, huynh ấy cũng không phải... ơ, quan nhân của ta.”

Ai ngờ Tôn bà bà càng lấy làm lạ, nói: “Lộ đại phu, quê cô ở chỗ nào? Nói bà già này nghe thử, xưng hô tướng công như thế nào?”

Thấy Tôn bà bà quá nhiệt tình, Lộ Dao biết càng giải thích càng mù mờ, bắt lực xoa trán, bĩu môi nhìn Ân Lê Đình, nói nhỏ: “Ân thiếu hiệp, cái này không phải ta chiếm tiện nghi của huynh à nha!”, mặt Ân Lê Đình đỏ lên lần nữa, bắt đầu cùng chén cháo nhìn nhau không chán.

Ăn cơm xong, Lộ Dao làm nghề y đã nhiều năm, biết Ân Lê Đình nhất định mong ngóng về núi Võ Đang, vì thế cũng không ở lâu, nói chuyện sơ sơ mấy câu với hai mẹ con nhà họ Tôn xong liền cáo từ. Mấy lần lui tới hai mẹ con đã quen việc Lộ Dao đến đi vội vã, có điều một mực tiễn hai người ra tận cửa thôn mới thôi.

Trên đường về, hai người lặng lẽ hơn lúc đi khá nhiều, mãi đến lúc đi được mấy chục dặm, Lộ Dao quan sát người bên cạnh một chút mới phát hiện vẻ mặt lúng túng ban nãy của Ân Lê Đình không còn nữa, đang định nói lại thấy Ân Lê Đình cũng nghiêng đầu lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt hai người đụng nhau, không nhìn được bật cười, phá vỡ không khí im lặng. Từ lúc mười sáu tuổi đến nay, Ân Lê Đình hành tẩu giang hồ đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên cùng một đại phu rầy đây mai đó như Lộ Dao đồng hành, rất hiếm khi. “Tại hạ nghe Tuệ Kỳ đại sư nói, Lộ cô nương quanh năm đi du ngoạn khắp tứ xứ hành nghề y, như thế tức là đại phu lang thang?”

Lộ Dao ngoeo đầu nghĩ ngợi, “Đại phu lang thang? Ngược lại có không ít người kêu như vậy. Có điều ta không thích, nghe giống như phường giang hồ lừa đảo. Tốt xấu gì ta cũng là một thần y, hay dở gì cũng xứng với một tiếng Lộ đại phu chứ?”

Ân Lê Đình nghe câu “Tốt xấu gì ta cũng là một thần y”, thấy bộ dạng Lộ Dao trợn mắt khinh khỉnh, thiếu chút cười ra tiếng. Lần đầu tiên thấy có người không hề khiêm tốn, tự nhiên khen mình như thế, lên tiếng: “Được, Lộ đại phu.”

Lộ Dao nhăn mũi, thấy đáng về chàng ta nhin cười bèn nói: “Có gì buồn cười? Dám hỏi Ân thiếu hiệp bắt đầu hành tẩu giang hồ năm bao nhiêu tuổi hả?”

“Bắt đầu từ mười sáu tuổi, đến giờ hơn bảy năm rồi.”

“Hừ hừ, ta thì từ mười bốn đã hành nghề y rồi, đến giờ tuy chưa tới năm năm nhưng xuất sư còn sớm hơn huynh hai năm kia! Kêu một tiếng Lộ đại phu cũng phải đấy chứ?”

Ân Lê Đình nghe mà hết sức kinh ngạc: “Mười bốn tuổi?” Một thiếu nữ như Lộ Dao một mình ngao du hành nghề y đã rất ít gặp rồi, nếu là mười bốn tuổi hành nghề, không phải khi đó vẫn còn là một bé gái sao?

“Đúng đấy! Lúc mới bắt đầu, ta cũng phải tốn rất nhiều công sức mới làm người ta tin ta là đại phu. Thói đời người trông mặt đặt tên cũng rất nhiều, thật là đáng ghét!”

Ân Lê Đình gật đầu, bây giờ nếu nói với chàng, một bé gái thân hình còn chưa trưởng thành có thể chữa được bệnh của Du Đại Nham, chàng cũng không tin. Thấy đáng về nàng bèn mở miệng an ủi: “Lúc ta mười sáu tuổi, vừa mới bắt đầu hành tẩu cũng còn niên thiếu, gặp không ít chuyện tương tự. Hai năm nay mới đỡ hơn một chút.”

Lộ Dao nghe xong như gặp được tri kỷ, kể chuyện hành nghề năm đó, dần dần cũng nói nhiều hơn. Ân Lê Đình cảm giác thiếu nữ trước mắt tính tình bộc trực, nói chuyện thú vị, tán gẫu việc hàng ngày thôi mà rất hấp dẫn, lời cuốn, cực kỳ hợp ý. Thế là hai người ta một câu huynh một câu nói qua nói lại, rất nhanh liền về đến Vọng Giang lâu ven sông. Bước vào đại sảnh, hai người vẫn còn trò chuyện rất hưng phấn. Bấy giờ Trương Tam Phong từ trong phòng đi ra, thấy cảnh hai người, vuốt râu cười nhìn cả hai không nói.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tay Vàng Xem Bệnh Cũ

Lộ Dao đi cùng Trương Tam Phong và Ân Lê Đình hơn một ngày thì đến chân núi Võ Đang. Đầu mùa hạ chính là thời điểm núi Võ Đang đẹp nhất. Nhìn gần, sắc xanh biêng biếc, hoa mọc khắp nơi. Trông xa, núi cao trập trùng, mây trời mênh mông, trong núi có hoa ngát hương đua nhau khoe sắc, chìm hót suối reo làm cho người lần đầu tiên lên Võ Đang như Lộ Dao cực kỳ hưng phấn. Ân Lê Đình đi bên cạnh chỉ trò, giải thích cho nàng phong cảnh trong núi và các truyền thuyết khác, trên vai công bọc hành lý không lồ của Lộ Dao. Dọc đường, Lộ Dao thấy Ân Lê Đình công bọc hành lý to như vậy leo núi còn vừa đi vừa nói chuyện với mình, mặt không đỏ thở không gấp, không khỏi tặc lưỡi.

Trên đường đi, hai thầy trò Trương Tam Phong đều đi chậm chờ loa, Ân Lê Đình lại càng săn sóc hơn. Cho dù thế, lên được đến Tích Vũ hiện cách Từ Tiêu cung không xa, Lộ Dao đã đi hai ngày đường vẫn cứ thờ hồng học. Ngày đầu hạ dài hơn đêm, bây giờ đương lúc hoàng hôn chạng vạng, Lộ Dao đưa mắt nhìn bao quát, Từ Tiêu cung nằm giữa lưng chừng núi bị ánh mặt trời đã ngã về tây nhuộm thành màu vàng sẫm, cung điện tầng tầng không lớn lắm nhưng dựa lưng vào đỉnh núi xanh biếc, mây mù lượn lờ, linh khí đặc biệt bức người.

Hai đạo đồng rào bước lên trước, thấy Trương Tam Phong lập tức quỳ xuống làm lễ: “Bái kiến sư tổ.”

Lộ Dao thấy không nhìn được trọn tròn mắt, bụng nghĩ quy củ núi Võ Đang này lớn thật, gặp mặt cũng phải quý. Ân Lê Đình đứng bên thấy vẻ mặt nàng thấp giọng giải thích: “Sư phụ quanh năm bế quan sau núi không ra khỏi cửa, đám đệ tử đời thứ hai rất ít được gặp, lần này tất nhiên quý lắm rồi.”

Lộ Dao nghe xong nháy nháy mắt, quả nhiên thấy Trương Tam Phong đã cho hai đạo đồng đứng dậy. Hai người cúi đầu chào theo kiểu đạo gia với Ân Lê Đình, nói: “Bái kiến lục sư thúc.”

“Các người đi báo với đại sư huynh, nói sư phụ mời một đại phu về xem bệnh cho tam ca.” Ân Lê Đình căn dặn.

Hai đạo đồng không dám chần chừ, lập tức chạy đi.

Ba người băng qua Tích Vũ hiên, đi qua tiền điện và rừng bia, vào thẳng chính điện Tử Tiêu cung. Lúc này toàn bộ đèn trong chính điện thấp sáng, một đạo sĩ trung niên từ trong điện đi ra nghênh đón từ xa, thấy Trương Tam Phong liền vội vàng hành lễ, gọi: “Bái kiến sư phụ.”

Người này chính là đại đồ đệ Võ Đang Tổng Viễn Kiều.

Lộ Dao tỉ mỉ quan sát, thấy ông ta chưa tới bốn mươi, dáng người vừa tầm, mặc áo đạo sĩ, vẻ mặt khiêm tốn nhã nhặn. Máy thầy trò làm lễ chào hỏi xong, Trương Tam Phong ngồi xuống ghế chính giữa điện, Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình đứng một bên. Lộ Dao nhìn trước nhìn sau, đang cân nhắc xem nên tìm chỗ ngồi xuống hay là vẫn đứng giữa điện thì nghe Trương Tam Phong lên tiếng: “Viễn Kiều, vị Lộ cô nương này do thầy mời đến khám bệnh cho Đại Nham.”

Tổng Viễn Kiều đã nghe đạo đồng thông báo, đã âm thầm quan sát từ lúc Lộ Dao vào điện, thấy nàng chừng mười tám mười chín, không xác định có phải người sư phụ mời về hay không. Mãi đến chừng nghe Trương Tam Phong giới thiệu mới tin thật, không dám sơ suất, bước lên trước cúi đầu làm lễ: “Lộ cô nương, tại hạ Võ Đang Tổng Viễn Kiều.”

Lộ Dao vội vàng đáp lễ: “Không dám không dám. Ta tên Lộ Dao, là một đại phu. Hôm trước một lễ của Ân thiếu hiệp đã làm ta đụng trúng eo rồi, ngại không cần lại lần nữa, ta sợ không biết lại đụng vào đâu đây.”

Tổng Viễn Kiều nghe xong không khỏi giật mình, nghĩ bụng cô nương này hình như không biết lạ, nói chuyện thẳng tính quá. Có điều ông tu thân dưỡng tính đã lâu, mặt không tỏ vẻ gì, Ân Lê Đình đứng cạnh lại thấy buồn cười, nói: “Đại ca đừng trách, tính Lộ cô nương rất bộc trực.”

Lộ Dao xưa nay ghét nhất cái kiểu lạ mặt gặp nhau còn hỏi han ân cần, vì thế nháp một ngụm trà, nói thẳng: “Không biết bây giờ ta đi xem thương thế bệnh nhân có thuận tiện không?”

“Lộ cô nương từ xa đến làm khách, đi đường mệt mỏi, chi bằng nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai lại nhìn không muộn.” Tổng Viễn Kiều nói.

Lộ Dao lắc đầu: “Đi xem trước đi, để ta biết ngọn nguồn, nếu không lại nghỉ ngơi cả đêm.”

Tổng Viễn Kiều thấy Lộ Dao kiên trì, bản thân cũng thấp thỏm không biết bệnh tình Du Đại Nham có chữa được không, một bên sai người đi sắp xếp, một bên cùng Ân Lê Đình dẫn Lộ Dao đi tới viện phụ phía sau.

Băng qua chính điện và Thập Phương đường đến một cái sân viện rộng rãi. Trong sân cây tùng bao quanh, bên hông có một cánh cổng tròn, đi qua công men theo đường rải đá cuối mấy khúc, đến một sân viện khác có ba lối vào ba lối ra, trang trí tinh xảo đẹp đẽ không kém gì sân viện đằng trước.

Vào phòng chính, Lộ Dao chỉ thấy một người nằm trên giường, nhìn gần người này nhợt nhạt gầy gò, hai má lõm sâu, nhìn rất tiêu tụy. Lộ Dao cau mày, quay đầu hỏi Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình: “Bị thương bao lâu rồi? Lấy đơn thuốc thường ngày cho ta xem.”

Tổng Viễn Kiều sai đạo đồng đi lấy đơn thuốc, một bên nói: “Đã bốn năm ba tháng rồi.”

Nghe xong, lòng mày Lộ Dao chau càng chặt, Ân Lê Đình và Tổng Viễn Kiều nhìn mà không khỏi lo lắng. Lúc này Du Đại Nham chậm chậm mở mắt ra, có lẽ là bị mọi người đánh thức.

Lộ Dao và Ân Lê Đình hai người gần chàng ta nhất, nhìn thấy Du Đại Nham tỉnh lại trước tiên. Ân Lê Đình bước lên, cầm lấy ly trà đạo đồng bưng tới, đút cho Du Đại Nham uống nửa chén mới nói với Du Đại Nham: “Tam ca, sư phụ mời Lộ đại phu về khám cho huynh.” Hơn nửa ngày tầm mắt Du Đại Nham mới ngưng đọng lại, động đậy đôi môi, cất giọng hơi khàn: “Đều do ta làm phiền sư phụ lão nhân gia người lo lắng.” Ân Lê Đình thấy đáng về tiêu tụy của tam ca, nhớ tới mấy năm trước tam ca mình là một hán tử mạnh mẽ tài ba, không nhìn được đồ hoe mắt.

Lộ Dao thấy tình cảnh này, chân mày đã co cụm lại, nhấc tay đẩy đẩy Ân Lê Đình, thấy chàng rom róm nước mắt, dứt khoát kéo chàng qua một bên, nàng tự mình ngồi xuống cạnh giường thay chỗ Ân Lê Đình, nhìn Du Đại Nham cười tươi rói: “Du tam hiệp, ta là Lộ Dao, Lộ trong đường đi, Dao trong xa xôi. Ta là đại phu, tôn sư mời ta lên Võ Đang khám bệnh cho huynh.”

Du Đại Nham thấy Lộ Dao cười đặc biệt chói lọi, giật mình. Từ lúc chàng bị thương tới nay, bất kể là sư huynh đệ hay là môn hạ đệ tử, chăm sóc chàng cực kỳ thỏa đáng nhưng cứ mỗi lần thấy chàng, không lộ ra vẻ mặt thể thảm thì cũng e dè cẩn trọng, ngược lại lần đầu tiên có người cười đến vui vẻ như vậy. Giờ phút này đáy lòng không biết là từ vị gì nữa.

Lộ Dao cũng không đợi Du Đại Nham nói, tự mình thăm mạch mấy giây, lại nhìn đơn thuốc Tổng Viễn Kiều đưa qua, nói với Du Đại Nham: “Ta cần cạo quần áo huynh, xem kỹ vết thương.”

Du Đại Nham nghe xong hơi do dự. Lộ Dao là một cô nương, chàng cứ cảm thấy không hợp lẽ nghĩa. Lộ Dao liếc chàng tròn mắt: “Chẳng lẽ các vị

muốn ta xem qua một lớp quần áo? Nếu vậy xảy ra sự cố gì cũng không liên quan đến ta.”

Nửa ngày sau, Ân Lê Đình nói với hai người: “Tam ca, Lộ cô nương là đại phu, lại có hai huynh đệ chúng ta cũng ở chỗ này, không sao đâu.”

Tổng Viễn Kiều cân nhắc sơ sơ, rút cuộc bệnh tình tam sư đệ vẫn quan trọng hơn, bèn gật đầu đáp ứng. Hai người giúp Lộ Dao cõng đồ trên người Du Đại Nham. Lộ Dao cẩn thận tỉ mỉ quan sát khớp xương gân cốt từng chỗ bị thương, thỉnh thoảng xoa nắn nhéo nhẹ, hỏi Du Đại Nham có đau chỗ nào không, tất tậ đều ghi vào giấy.

Đến khi kiểm tra xong hết tứ chi, Lộ Dao ngồi thẳng người lên, thấy sư huynh đệ ba người thậm chí Trương Tam Phong ngồi một bên đều nhìn mình chăm chăm, bèn cười với Du Đại Nham một cái, nói: “Hôm nay Du tam hiệp nghỉ ngơi cho khỏe đi. Lộ Dao cân suy nghĩ biện pháp chữa trị một chút, ngày mai lại tới thăm huynh, chừng đó sẽ nói kỹ với huynh.” Bốn năm nay Du Đại Nham gặp qua vô số đại phu, vốn chẳng ôm hi vọng gì nữa, nghe Lộ Dao nói vậy cũng chỉ nhàn nhạt ừ một câu.

Bên này Lộ Dao cùng mấy người Tổng Viễn Kiều quay lại đại điện, mọi người đều chờ Lộ Dao nói, lại thấy từ sau khi ra khỏi phòng Du Đại Nham, khuôn mặt tươi cười trầm xuống, cúi đầu không nói. Tình cảnh này khiến Tổng Viễn Kiều, Ân Lê Đình hai người thấp thỏm không yên, chỉ sợ ngay cả vị đại phu này cũng nói không chữa được. Trương Tam Phong ngồi trên ghế chủ vị giờ phút này khí định thần nhàn không nói lời nào.

Hồi lâu, rút cuộc Lộ Dao ngẩng đầu, nhìn về mặt ba người, mở miệng: “Thương tích của Du tam hiệp, chữa thì ta có thể chữa.” Nói xong một câu, mặt Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình lập tức sáng lên, mừng rỡ nhìn qua. Bốn năm nay gặp vô số đại phu, Lộ Dao là người đầu tiên nói thương thế của Du Đại Nham có thể chữa. “Từ từ đã! Ta còn chưa nói xong. Ta có thể chữa, nhưng chữa lành hay không lại do các vị.”

Dứt lời, Tổng Viễn Kiều, Ân Lê Đình hai người đều ngơ ngác, tim đột ngột bị treo lơ lửng giữa không trung. Chỉ thấy Lộ Dao nghiêm mặt nói: “Tình trạng hôm nay của Du tam hiệp, có năm phần là do vết thương ở tứ chi nhưng năm phần còn lại là do sư huynh đệ các người.”

Tổng Viễn Kiều, Ân Lê Đình không khỏi quay mặt nhìn nhau. Bốn năm nay bọn họ hết lòng săn sóc Du Đại Nham từng li từng tí, chỉ sợ có gì sơ sót. Không nghĩ Lộ Dao lại nói như vậy.

“Lộ cô nương nói vậy là sao, xin nói rõ hơn.” Tổng Viễn Kiều hỏi.

“Khớp xương gân cốt tứ chi của Du tam hiệp đều gãy, tuy rằng nghiêm trọng nhưng chung quy chỉ là ngoại thương. Song vừa nãy ta bắt mạch, phát hiện Du tam hiệp khí huyết không đủ, huyết mạch không thông thuận. Có phải thường ngày ăn uống rất ít? Cũng rất thích ngủ? Còn thêm chứng đau đầu buồn bực trong lòng nữa?”

Đạo đồng Thanh Phong hầu hạ Du Đại Nham trả lời: “Sư phụ cả ngày chỉ ăn một bữa, mặc kệ đệ tử khuyên giải như thế nào đều không chịu ăn nữa. Một ngày hết tám chín canh giờ ngủ mê mết, tỉnh dậy thường hay ho.”

Ân Lê Đình cũng nói, “Lúc trước mấy đại phu tới khám, tam ca đều nói đau đầu, muốn đại phu kê thuốc giảm đau.”

Lộ Dao gật đầu: “Vậy là đúng rồi. Bây giờ Du tam hiệp tiểu tiện tuy không chịu nổi, không phải do tay chân tàn phế mà là trong lòng buồn bã uất ức mà ra. Mới rồi ta nói ăn ít, ham ngủ, đau đầu đều là biểu hiện của chứng uất ức. Sư huynh đệ các người không phải cứ gặp huynh ấy là bày ra bộ dáng mặt ủ mày ê, thê thê thảm thảm đó chứ?” Nói xong liếc Ân Lê Đình một cái.

Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình bị Lộ Dao hỏi thế, đồng thời giật mình.

Lộ Dao trừng mắt nhìn Ân Lê Đình: “Vừa rồi mắt Ân lục hiệp đỏ hoe, bộ dạng như vậy đến một người khỏe mạnh hoạt bát như ta nhìn xong cũng không muốn ăn cơm, nói gì tới Du tam hiệp?”

Ân Lê Đình bị Lộ Dao trừng, nghĩ đến bộ dạng tam sư huynh, tức thì khổ sở áy náy vô cùng, cúi đầu xuống. Tính chàng hiền lành đa cảm, mỗi lần nghĩ đến chuyện tam sư huynh là khổ sở hết mức, vì thế đường đường một nam nhân bảy thước mà cứ ở trước mặt Du Đại Nham là đổ mắt.

“Sư huynh đệ các vị, tuy là thù tạc tình thâm nhưng vô hình chung cứ lặp đi lặp lại khiến Du tam hiệp ý thức được bây giờ tay chân mình đều tàn phế, lòng càng thêm uất ức khó chịu. Ở một mức độ nào đó mà nói, bệnh của Du tam hiệp có một nửa là tâm lý, sau mới dẫn tới đáng về tiểu tiện không chịu nổi như hiện giờ. Nếu không, chẳng qua chỉ tàn phế tay chân không thể cử động nhưng nội công tâm pháp vẫn còn, nói sao cũng sẽ không thành bộ dạng ma bệnh như vậy.”

Mấy câu này nói hoàn toàn không nể mặt mũi khiến Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình đều cúi mặt không nói. Lộ Dao thấy thế, trong lòng có hơi áy náy, biết chung quy bọn họ cũng chỉ vì quá quan tâm sư huynh đệ, mình nói như thế e là hơi nặng. Lúc này Trương Tam Phong lại nhìn thẳng vào Lộ Dao, trong mắt mơ hồ có tia cổ vũ. Lộ Dao thở dài, nói: “Thôi vậy, ta nói chuyện trước giờ luôn thẳng thừng, hai vị không nên trách móc.”

Tổng Viễn Kiều vội nói: “Lời của Lộ cô nương như cảnh tỉnh hai người chúng ta, sao bọn ta trách cô nương được. Mấy năm nay sư huynh đệ chúng ta buồn rầu vì thương thế của tam đệ lại sơ xuất chuyện cô nương vừa nói. Không biết phải làm thế nào mới thay đổi được?”

“Chuyện này không khó, Gặp Du tam hiệp các vị nói nhiều cười nhiều, thường cùng huynh ấy ra đi dạo phơi nắng gì đó. Tóm lại là nói sao khiến huynh ấy vui vẻ là được. Quan trọng hơn là, trước mặt huynh ấy các vị không được lãng tránh chuyện bệnh tật, cái gì nên nói thì nói, nên làm cứ làm. Dọc đường ta đã nghe Ân lục hiệp nói qua tính tình thường ngày của bệnh nhân, khá là mạnh mẽ hào sảng. Có lẽ hiện giờ huynh càng trốn tránh, huynh ấy càng khổ sở hơn. Nếu huynh hoàn toàn không để ý cứ nói thẳng không e dè, không cần bao lâu huynh ấy sẽ tập thành thói quen. Một khi quen rồi tự nhiên cũng sẽ không uất ức khổ sở. Tóm lại trước khi bị thương các vị đối xử với huynh ấy thế nào, sau khi bị thương cứ vậy là được.”

Ân Lê Đình nghe xong nói với Lộ Dao: “Lộ cô nương yên tâm, từ hôm nay trở đi, huynh đệ bọn ta nhất định làm theo lời Lộ cô nương, quyết không để tam ca khổ sở nữa.”

“Vây thì tốt. Còn như vết thương gân cốt trên tay chân Du tam hiệp, ta có biện pháp chữa trị, có điều phải đợi điều dưỡng thân thể Du tam hiệp khỏe lên trước đã. Biện pháp của ta cùng với việc dùng thuốc đều khá bá đạo, cần phải dùng dao rất nhiều chỗ. Nếu thân thể bệnh nhân không có căn cơ tốt sẽ không chịu nổi. Biện pháp tuy bá đạo nhưng khá công hiệu, nếu Du tam hiệp có thể chịu được, một năm sau có thể đi lại chạy nhảy.”

Vừa nói xong, Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình đều hết sức kích động. Cho tới nay, bọn họ chỉ hi vọng nếu Du Đại Nham có thể nhúc nhích tay chân trên giường đã là may mắn lắm rồi, không ngờ Lộ Dao lại nói có cách để Du Đại Nham đi lại chạy nhảy lần nữa. Bấy giờ Trương Tam Phong cuối cùng cũng lên tiếng: “Lộ cô nương, võ công của Đại Nham không biết có biện pháp không?”

Lộ Dao nhún vai, “Muốn luyện võ tự nhiên là phải chịu khổ nhiều hơn một chút. Nhưng võ công của huynh ấy vẫn còn, lại không bị thương đầu, chiêu thức quyền cước gì đó đều nhớ kỹ trong óc. Có lẽ nếu huynh ấy nguyện ý, trong vòng vài năm có thể luyện lại một ít. Cái này là do bản thân Du tam hiệp mà không phải nơi đại phu. Tuy nhiên có một vấn đề, cho dù tứ chi của huynh ấy hồi phục nhưng dù sao xương cốt cũng từng bị gãy, từ nay về sau mỗi lần mưa dầm ẩm thấp, khớp xương gân cốt tứ chi sẽ đau nhức không chịu nổi, phải chăm sóc kỹ lưỡng mới được.

Du Đại Nham có thể đi lại lần nữa, thậm chí có thể luyện võ trở lại đã làm thầy trò mấy người vui mừng quá đỗi, còn như lưu lại di chứng này nọ cũng không quan trọng nhiều như thế.

Cuối cùng Tống Viễn Kiều hỏi: “Lộ cô nương, chừng nào có thể chữa trị cho tam đệ?”

Lộ Dao tính toán mấy khắc, đáp: “Ngày mai ta trở đi ta cần cùng Du tam hiệp điều dưỡng thân thể, mặt khác cần tìm kiếm thảo dược, còn một số dụng cụ điều trị phải chế nữa. Phòng chừng ba tháng nữa, khí trời mát mẻ một chút, nếu thân thể Du tam hiệp khá lên có thể bắt đầu chữa trị rồi. Nếu tất cả thuận lợi, điều dưỡng được tốt, nói không chừng cuối năm Du tam hiệp có thể đứng dậy.”

Nghe được cuối năm Du Đại Nham có thể đứng dậy, cho dù trải hết sự đòi như Trương Tam Phong cũng lộ vẻ xúc động hướng gì Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình. Giờ phút này Ân Lê Đình đã nhịn hết nổi, đứng dậy phi về phía hậu viện, bị Tống Viễn Kiều giữ lại: “Lục đệ đệ định làm gì?”

“Đệ đi nói cho tam ca, huynh ấy nghe xong nhất định cao hứng lắm!”

Lộ Dao vuốt trán, “Gấp làm cái gì? Giờ huynh nói xong, nhất định đêm nay huynh ấy sẽ không ngủ được. Và lại tối nay ta còn chuẩn bị một chút. Sáng sớm ngày mai cùng đi nói với huynh ấy đi.”

Tống Viễn Kiều cũng nói: “Bây giờ chắc tam đệ vừa mới ngủ, ta thấy nên theo lời Lộ cô nương đi, đêm nay không cần gấp.”

Bấy giờ Ân Lê Đình mới thôi, nghe sư phụ Trương Tam Phong nói: “Lê Đình, nếu không có chuyện gì con đi dọn đồ đệ từ phòng thuốc một chút, xem xem Lộ cô nương cần thuốc gì, nếu không có thì mau phái người đi mua.”

Bên này Lộ Dao nín Ân Lê Đình đang quay người định đi, “Ân lục hiệp, có thể nhờ người giúp ta gửi một phong thư cho Thu Linh trang Kim Lăng không? Vốn ta hẹn với bằng hữu ở đó, bây giờ sợ là không đi được rồi. Nửa năm sau này, ta sợ là phải ăn chực ở Võ Đang thôi.”

“Cái này đương nhiên rồi, đừng nói nửa năm, tám năm mười năm đều được hết.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tùng Trúc Giấu Tiếng Nói Cười

Sáng sớm tỉnh lại, trong viện, Lộ Dao hết sức thoải mái vận thất lung. Tối qua ngủ ngon cả đêm, một mẻ do đi đường mấy ngày liền rốt cuộc cũng dịu bớt. Tống Viễn Kiều sai đệ tử sắp xếp cho nàng một sân viện độc lập, nằm ở phía đông nam Từ Tiêu cung, phong cảnh hết sức đẹp đẽ, thanh tịnh lại yên tĩnh, trong viện trồng nhiều cây mộc tê [1]hiểm gặp trên núi. Một bên hông viện có một cái cổng vòm dẫn ra một con đường mòn, hai bên đường mòn cây cỏ xanh rì, dẫn sâu vào trong núi. Một bên cổng khác lại trực tiếp thông với hậu viện Từ Tiêu cung, rất thuận tiện.

Lộ Dao rửa ráy xong xuôi tính đi xem Du Đại Nham. Vừa mở cửa viện liền thấy một bóng người màu lam đứng ngay trước cửa, chính là Ân Lê Đình. Ân Lê Đình thấy Lộ Dao mở cửa đi ra, bước lên hai bước: “Lộ cô nương, cô nương dậy rồi, đêm qua ngủ được ngon không?”

Lộ Dao thấy trên người Ân Lê Đình còn dính không ít sương, lại nghe chàng ta hỏi thế, chớp chớp mắt: “Ta nghỉ ngơi không tệ. Ân lục hiệp tìm ta có chuyện?”

“Ta sợ Lộ cô nương tìm không thấy chỗ dùng bữa nên đặc biệt đem bữa sáng đến.” Ân Lê Đình nhắc hộp đồ ăn sau lưng ra.

Lộ Dao cười khi một tiếng, “Ăn lục hiệp cả người đắm sương, sợ là đợi lâu rồi. Chẳng lẽ Ăn lục hiệp không biết gõ cửa sao?”

Tiếng cười này hình như làm Ân Lê Đình bối rối, sắc mặt ửng đỏ vội vàng giải thích, “Không phải. Không, sương này là sáng sớm lúc ta luyện công đánh vào.” Sau đó, bổ sung thêm một câu, “Ta biết gõ cửa.”

Kì thật Ân Lê Đình dùng bữa sáng xong không thấy Lộ Dao, nhớ ra ngày hôm qua nàng cũng ăn cơm tối trong phòng mình, sợ nàng không tìm thấy chỗ dùng bữa, đặc biệt dặn nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, tự mình đem tới. Ai ngờ đến cửa thấy trong viện yên tĩnh, e Lộ Dao chưa dậy, lại sợ bất tiện bèn đứng bên ngoài chờ. Lại nói, đây cũng là lần đầu tiên trong đời chàng đứng ngoài cửa chờ một nữ tử, vừa nghĩ thế là có phần lúng túng, chần chừ nửa ngày, đang ngại ngần thì Lộ Dao mở cửa ra.

Một câu giải thích “ta biết gõ cửa” làm Lộ Dao cười càng vui vẻ, nói: “Vậy tốt rồi, lần sau Ăn lục hiệp đến cứ gõ cửa là được.” Nói xong nhận lấy hộp đồ ăn trong tay Ân Lê Đình, tiện tay đặt trên bàn đá giữa sân. “Ăn lục hiệp ăn sáng chưa? Muốn ăn chung không?”

“Ta ăn xong rồi, cái này chuẩn bị cho Lộ cô nương.” Nói rồi mở hộp ra. Lộ Dao nhìn qua một lượt, thấy chính là miến khoai lang và bánh gạo nếp mình thích nhất, cùng hai đĩa rau, thêm một xúng hủ cảo hấp. Mấy món này hai ngày trước mình ở Vọng Giang lâu đã chọn, không ngờ Ân Lê Đình lại nhớ kỹ. Trong lòng rất biết ơn, cười nói với Ân Lê Đình ngồi một bên: “Trí nhớ Ăn lục hiệp tốt thật, nhớ được khẩu vị của Lộ Dao.”

Mặt Ân Lê Đình lại ửng đỏ: “Sáng nay trên núi không có bánh bao, món hủ cảo này cũng không kém, Lộ cô nương thử xem.”

Lộ Dao gấp một miếng cho vào miệng, cảm thấy vỏ bánh mịn, nhân mềm, bên trong nhồi nấm nui, mộc nhĩ các loại, xem ra đây là thổ sản của núi Võ Đang, cực tươi ngon. Lộ Dao ăn ngon đến nỗi lông mày khoe mắt đều có ý cười: “Món hủ cảo này quả nhiên là ngon, ta sợ ở đây nửa năm, cả miệng cũng nuôi đến hư luôn.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao ăn hăm hở, hết sức vui mừng: “Lộ cô nương thích là tốt rồi.”

Lộ Dao một bên ăn một bên xua xua tay: “Huynh đừng hờ ra là gọi ta Lộ cô nương nữa, gọi Lộ Dao là được, không thì Tiểu Lộ cũng được. Như vậy ta ăn chực uống chực cũng không cần khách sáo.”

Ân Lê Đình nghe thế mỉm cười, mỉm môi nói: “Được, Lộ Dao.”

Lộ Dao trước giờ ăn rất nhanh, gấp vài ba lượt là thấy đầy, ngẩng đầu thấy Ân Lê Đình nhìn mình, nói: “Có phải Ăn lục hiệp hơi hối hận đã giữ một thực khách ăn nhiều như ta không?”

Ân Lê Đình chưa kịp trả lời, ngoài viện vang lên một tiếng cười to sáng khoái: “Phải đó, nếu cô nương ở lại đây nửa năm, sợ là phái Võ Đang chúng ta bị ăn đến nghèo luôn mất.”

Lộ Dao ngoảnh đầu nhìn, thấy ba bóng người cùng đứng ngoài cửa. Người bên trái tuổi hơn ba mươi, thân hình cao gầy, mặc trường bào màu tím. Chính giữa là một người trẻ hơn, chưa tới ba mươi, thân hình thấp hơn hán tử cao gầy bên trái, dáng vẻ khá văn nhã, tuấn tú, đang mỉm cười quan sát mình. Còn người bên phải trẻ tuổi nhất, không biết đã tới hai mươi chưa, dáng người cường tráng, hào sảng, lúc này đang cười hết sức vui vẻ, xem ra mới rồi là người này nói.

Thấy ba người, Ân Lê Đình bước lên một bước, gọi: “Nhị ca, tứ ca, thất đệ.”

Nói xong quay người tránh chỗ cho Lộ Dao, giới thiệu với nàng: “Vị này là nhị ca của ta Du Liên Châu, chính giữa là tứ ca Trương Tùng Khê, còn đây là thất đệ, Mạc Thanh Cốc.”

Lộ Dao vội vàng chấp tay chào, “Tại hạ Lộ Dao, xin chào Du nhị hiệp, Trương tứ hiệp, Mạc thất hiệp.” Bụng nghĩ hôm nay cũng thật là nhộn nhịp, người người đều thích đến đứng ở cửa không lên tiếng.

Ngày hôm qua, ba người Du Liên Châu về núi thì đã khuya, nghe Tống Viễn Kiều nói đến Lộ Dao cùng chuyện thương thế của Du Đại Nham có thể trị được, đều vui mừng không để đầu cho hết. Mạc Thanh Cốc muốn tìm Lộ Dao ngay lập tức để hỏi cho kỹ, khó khăn lắm Trương Tùng Khê đứng bên mới túm lại được, nói trời đã tối lắm rồi, sợ là Lộ cô nương đã nghỉ ngơi, huống chi nam nữ khác nhau không nên quấy rầy. Thẳng đến sáng sớm hôm nay, ba người không hẹn mà cùng đến đây.

Bản tính Du Liên Châu trầm lặng ít nói, chấp tay làm lễ, nói ngắn gọn: “Lộ cô nương.”

Trương Tùng Khê ngược lại điềm đạm hòa nhã hơn nhiều, “Lộ cô nương đừng trách, trước giờ thất đệ ta nói năng không giữ mồm giữ miệng.”

Lộ Dao trái lại cười cười, đáp: “Không thấy lạ. Thật ra tại hạ còn không biết giữ mồm miệng hơn nhiều, ngày khác sẽ trả lại cuộc này thôi, Trương tứ hiệp không cần lo lắng.”

Du Liên Châu nghe xong, ánh mắt hơi lóe, vẻ mặt thản nhiên. Trương Tùng Khê thì cười nhạt không nói. Mạc Thanh Cốc đứng bên nghe xong lại phá lên cười, nói: “Ta cùng các sư huynh về núi, nghe đại sư huynh nói sư phụ và lục ca xuống núi dẫn đại phụ là một tiểu cô nương về, có thể chữa cho tam ca. Bây giờ gặp rồi, quả thật là một người thú vị.”

Mất Lộ Dao đảo lại: “Ta tên Lộ Dao, Lộ trong đường dài đằng đẵng, Dao trong xa xôi vời vợi. Mạc thất hiệp kêu ta Lộ đại phụ, Lộ Dao hoặc Tiểu Lộ đều được, không cần kêu tiểu cô nương.”

Ân Lê Đình lúc này bước tới: “Thất đệ, đừng bắt nạt Lộ Dao.”

Mạc Thanh Cốc bị mấy câu của Lộ Dao chặn họng, nghe Ân Lê Đình nói thế, cười hi hi chỉ Lộ Dao: “Lục ca, đệ có thể bắt nạt được cô nương ấy sao? Đệ nói lại được năng chỗ nào?”

Trương Tùng Khê đứng bên giải vây, “Được rồi, lục đệ thất đệ đừng ồn nữa. Lộ cô nương, sư huynh đệ chúng ta tới qua về núi, nghe sư huynh nói Lộ cô nương đồng ý chữa thương cho tam ca ta, hôm nay đặc biệt đến đây thăm hỏi cảm ơn.”

Lộ Dao xua tay, cười nói: “Cảm ơn thì không cần nói, thăm hỏi ta cũng không dám nhận đâu. Các vị muốn đến để hỏi thương thế của Du tam hiệp đi?”

Du Liên Châu nói: “Lộ cô nương khách sáo rồi. Thương thế của tam đệ ta thế nào, có thể nói chăng?”

“Cái này nói thì dài, vừa vặn ta cũng muốn đi bắt mạch cho Du tam hiệp, đồng thời giải thích bệnh tình và quá trình điều trị một chút. Không bằng các vị cùng đi?”

Nghe Lộ Dao mời, đám người Du Liên Châu cầu còn không được liền gật đầu. Mấy người nhằm sân viện chỗ Du Đại Nham mà đi. Trên đường Trương Tùng Khê lại hỏi Lộ Dao thương thế của Du Đại Nham, Lộ Dao lần lượt giải đáp hết. Thực tế, sáng sớm hôm nay bọn họ về núi đi gặp Trương Tam Phong, Tống Viễn Kiều đã lặp lại nguyên xi lời dẫn dò của Lộ Dao ngày hôm qua một lượt. Ba người vừa nghe đều cảm thấy lần này mời về đại phu tựa hồ có vẻ đúng đường, sau đó mới đi tới sân viện của Lộ Dao. Thường ngày Trương Tùng Khê đọc khá nhiều sách, đối với y thuật cũng hiểu biết không ít, đặc biệt là từ khi Du Đại Nham bị thương đến nay, đặc biệt lật xem sách vở liên quan càng nhiều, bây giờ nghe Lộ Dao nói từng điểm từng điểm, không ngừng gật đầu. Ngược lại, Mạc Thanh Cốc đi sau có chút hứng thú nhìn Lộ Dao, lại lặng lẽ kể sát Ân Lê Đình, nói nhỏ: “Lục ca, huynh và sư phụ nhất tiểu cô nương này từ đâu về thế? Hình như có chút bản lĩnh đó! Sư phụ quả nhiên là sư phụ, sư huynh đệ chúng ta tìm đại phu về đều không so được với người.”

Ân Lê Đình cười khê: “Đệ còn gọi tiểu cô nương, miệng lưỡi Lộ Dao rất lợi hại, thất đệ, đệ coi chừng chịu thiệt đó.”

“Ban nãy nói đệ bắt nạt người ta, giờ lại nói sợ đệ chịu thiệt.”

[1] Hoa mộc hay cây mộc, mộc tê, quế hoa (tên khoa học: *Osmanthus fragrans*) là loài thực vật bản địa của châu Á, từ đông Himalaya đến Hoa Nam (Quý Châu, Tứ Xuyên, Vân Nam), Đài Loan, nam Nhật Bản. Người Trung Quốc gọi các loài trong chi này là 桂 (quế). Tuy nhiên, trong tiếng Việt, quế được biết đến nhiều hơn là các loài cây trong chi *Cinnamomum* họ Lauraceae bộ Laurales, không có quan hệ họ hàng gần với chi *Osmanthus* này. Tại thành phố Quế Lâm, tỉnh Quảng Tây, Trung Quốc, hoa quế được trồng khắp các nẻo đường, trong công viên, trong khuôn viên trường (Đại học Sư Phạm Quảng Tây),... với 3 màu (vàng, trắng và cam). (Trích từ vi.wikipedia.org)

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Lương Y Lòng Cha Mẹ

Trong phòng Du Đại Nham, sư huynh đệ mấy người không gặp đã nhiều ngày, tự nhiên có không ít chuyện muốn nói. Bốn người Du Liên Châu đều theo lời dặn của Lộ Dao và Tống Viễn Kiều, kể không ít chuyện xuống núi gặp được lần này, cũng không tránh né nói chuyện thương thế của Du Đại Nham và phương pháp chữa trị của Lộ Dao. Đề cập việc Lộ Dao có cách chữa trị tay chân đã gãy của Du Đại Nham, Du Đại Nham nhìn Lộ Dao, ánh mắt sáng lấp lánh, nghi hoặc bồn chồn.

Lộ Dao nhìn Du Đại Nham, nói quả quyết: “Du tam hiệp, tứ chi của huynh ta có biện pháp chữa nhưng cần huynh phối hợp. Nếu huynh có thể chống đỡ được giai đoạn chữa trị, tình huống tốt nhất là một năm sau huynh có thể đi lại, nếu tương lai muốn luyện võ công lại lần nữa cũng không có vấn đề. Còn tệ nhất là, đi lại cần phải chống gậy.”

Du Đại Nham nghe Lộ Dao cam đoan, ánh sáng trong mắt càng đậm, nhất thời lại không nói. Chàng nằm trên giường bốn năm, từ lâu đã nghĩ không có cách chữa hết. Tối hôm qua thấy Lộ Dao bắt mạch xong không nói gì cả, còn cho rằng nàng cũng không có biện pháp, chẳng qua không muốn nói ngay trước mặt mình mà thôi. Ai ngờ qua một đêm, hôm nay Lộ Dao đến nói, chẳng những có hi vọng chữa trị, có lẽ còn có thể luyện võ trở lại, nhất thời tâm tình xao động, nửa câu cũng không nói nên lời.

Lộ Dao xoay chuyển đề tài, nói tiếp: “Nhưng Du tam hiệp cần phải nghĩ kỹ. Biện pháp chữa trị này của ta tuy hữu hiệu nhưng rất nguy hiểm, nếu chịu không nổi, có khả năng tặng luôn cả mạng cũng không chừng. Và lại trong thời gian đó phải dùng dao rất nhiều, thuốc dùng lại nặng, chịu khổ không ít đâu.”

“Ha ha ha ha...” Du Đại Nham nghe xong cười lớn, nói: “Ta nằm trên giường bốn năm, sớm đã có ý nghĩ không thể chữa trị. Những ngày tháng nửa sống nửa chết thế này từ lâu đã không muốn tiếp tục. Đầu là vì sợ ta chết rồi, sư phụ và sư huynh đệ đau lòng khổ sở nên mới kéo dài đến hôm nay. Hôm nay, nếu Lộ cô nương đã có cách chữa trị, cứ thẳng tay làm đi. Nếu xảy ra bất kì sơ sẩy gì ta cũng không trách cô. Còn như chút khổ đó, bốn năm nay cũng đã nếm trải rồi, còn có khổ gì mà Du Đại Nham ta không thể chịu nổi chứ?”

Lộ Dao nghe nói thế rất hài lòng. Thái độ, tâm trạng người bệnh thường có thể quyết định hiệu quả điều trị, mà mức độ tín nhiệm của người bệnh với đại phu càng ảnh hưởng đến cách thức điều trị mỗi một giai đoạn. Nếu Du Đại Nham chịu tín tưởng mà phối hợp với nàng, đây chính là cam đoan tốt nhất. “Có câu này của Du tam hiệp, chữa trị đã thành công quá nửa rồi. Từ hôm nay trở đi, thân thể Du tam hiệp cần phải được điều dưỡng, điều dưỡng tốt rồi ta mới dám dùng thuốc. Cho nên từ giờ đến hai tháng sau, ta nói cái gì Du tam hiệp cần phải làm theo như thế.”

Du Đại Nham gật đầu.

Lộ Dao chia tay ra, đếm từng ngón một: “Thứ nhất, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta bắt mạch một lần, một ngày uống ba lượt thuốc, tắm nước thuốc một lần, không được thiếu ngày nào. Thứ hai, mỗi ngày sớm tối hai lượt, Du tam hiệp cần phải ra khỏi phòng đi dạo hít thở không khí một canh giờ, cho dù có mưa gió, ít nhất cũng phải đi vòng vòng ở đại điện, không thể ở trong phòng. Thứ ba, mỗi ngày trước khi ngủ, cần có người xoa bóp xương cốt cơ bắp toàn thân cho Du tam hiệp. Thứ tư, xem ra lúc trước nội lực của Du tam hiệp không yếu, bây giờ tuy tứ chi không sử dụng được nhưng nội công không bị ảnh hưởng; sau hôm nay mỗi ngày Du tam hiệp cần tu tập nội lực giống như trước khi bị thương, không thể lười biếng. Thứ năm, cứ năm ngày ta lại châm cứu một lần để kích thích kinh lạc [2] mạch máu của Du tam hiệp, không thể ngại đau. Thứ sáu, mỗi ngày ngủ bốn canh giờ rưỡi, không được nhiều hơn cũng không được ít đi, mệt mỏi sẽ không chịu đựng được. Thứ bảy, mỗi ngày ba bữa cơm ta sẽ can thiệp vào, ăn cái gì, ăn nhiều hay ít đều làm theo ta nói, không thích ăn cũng phải ăn, tuyệt đối không được kén chọn.”

Một hơi nói xong, Lộ Dao nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Trước tiên như vậy đã, nếu còn có gì thì sau này lại tăng thêm.”

Du Đại Nham chưa nói, Mạc Thanh Cốc đứng bên đã cười rộ lên: “Lộ Dao không phải xem tam ca ta là đứa bé con chứ? Lại còn không cho sợ đau, không cho lười biếng, còn không cho kén ăn. Bị người khác nghe được còn không cười rụng răng.”

Mất Lộ Dao đảo một vòng, nhìn Mạc Thanh Cốc, “Ồ? Mạc thất hiệp nghĩ như thế?” Ân Lê Đình và Trương Tùng Khê thấy ánh mắt Lộ Dao, cực kỳ ăn ý mà nhích người ra phía sau, dư lại mỗi Mạc Thanh Cốc vẫn không biết sống chết mà cười to như cũ, “Thì đó, nói cô là tiểu cô nương cô còn không đồng ý. Một đại nam nhân như tam ca ta lại nói không được sợ đau, không được kén ăn, nói như vậy còn không phải tính trẻ con?”

Ân Lê Đình muốn đi lên kéo Mạc Thanh Cốc kêu chàng ta ngậm miệng lại nhưng thấy ánh mắt Lộ Dao đảo trên người mình, lập tức bỏ ngay ý định này.

Lộ Dao cũng không cãi với Mạc Thanh Cốc, khéo môi nhướng lên, xoay sang Du Liên Châu nói: “Cố rất nhiều chuyện một mình ta làm không xuể, không biết Du nhị hiệp có thể làm chủ, sai người giúp ta chăng?”

Du Liên Châu này giờ bất động gật đầu: “Tất nhiên là có thể, Lộ cô nương cần nhân thù nhiều ít?”

Lộ Dao nín cười: “Cũng không cần nhiều lắm, Mạc thất hiệp có thể đảm đương nhiều việc, không biết Du nhị hiệp có cho phép không?”

“Lộ cô nương cần đương nhiên sư huynh đệ chúng ta không phản đối. Thất đệ, từ hôm nay đệ phụ giúp Lộ cô nương đi.”

Mạc Thanh Cốc còn đang cười sảng khoái lúc này vẫn chưa ý thức được: một câu của nhị sư huynh Du Liên Châu, khiến cho cuộc sống mấy tháng sau này triệt để không yên ổn.

Lại tỉ mỉ dặn dò tất cả những chuyện cần chú ý cho Du Đại Nham và mấy đệ tử hầu hạ chàng một lần nữa, ra khỏi phòng, Lộ Dao đưa phương thuốc vừa viết xong giao cho đạo đồng Thanh Phong đi bốc.

Trương Tùng Khê nói: “Lộ cô nương lần đầu lên Võ Đang. Bây giờ đang đầu hạ, cảnh sắc tuyệt đẹp. Không bằng đệ lục đệ, thất đệ bọn họ dẫn đường, đi dạo một chuyến trên núi Võ Đang.”

Lộ Dao nghĩ nghĩ, gật đầu: “Có mấy vị thuốc khó kiếm hai ngày nữa cần dùng đến. Không bằng đi dạo vài vòng trên núi, có lẽ tìm thấy được.” Nói xong quay sang nhìn Mạc Thanh Cốc, cười một cách kỳ dị: “Vừa khéo còn cần Mạc thất hiệp giúp ta kiếm vài thứ.”

Du Trương hai người chấp tay cáo từ, Mạc Thanh Cốc có vẻ nóng lòng muốn thử: “Lộ cô nương cần gì, cứ nói là được.”

Lộ Dao cười cười, “Mạc thất hiệp đã sảng khoái như vậy, ta cũng không khách sáo nữa. Làm phiền Mạc thất hiệp giúp ta bắt một con khi về đây, không cần quá nhỏ cũng không được quá già. Nhất định phải là loại khi trẻ khỏe, hoạt bát, đầy sinh lực mới tốt.”

Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc đồng thời tròn to mắt. Phải biết khi là giống linh hoạt nhất, leo trèo nhảy nhót trên cây trong núi, cho dù khinh công trác tuyệt muốn bắt được cũng phí bao phen công sức. Huống chi núi Võ Đang lại không phải núi Nga Mi, khi vốn ít thấy, Lộ Dao lại còn chỉ rõ là không già không nhỏ, một con khi trẻ khỏe, muốn tìm không dễ dàng chút nào. Khó nỗi mấy câu này dĩ nhiên không thể nói, nàng tới chữa bệnh cho sư ca nhà mình, bất kể thế nào Mạc Thanh Cốc cũng không có lý lẽ nuốt lời. Thấy Lộ Dao cười hi hi, càng cảm thấy không thể mất mặt, không nói hai lời liền chạy ra sau núi đi bắt khi.

Nhìn bóng lưng sư đệ, Ân Lê Đình nghi hoặc liếc Lộ Dao. Trên đường về Võ Đang chàng biết được Lộ Dao ghét nhất là bị người khác lấy tuổi tác còn nhỏ của nàng làm lý do không xem nàng là đại phu. Hôm nay thất đệ nhà mình vừa khéo đụng ngay điểm này của nàng, còn cười rất lớn, xem ra nhất định nàng tức giận trong lòng. Lộ Dao biết chàng nghĩ gì, xua tay lia lịa: “Không phải ta cố ý chinh hấn. Tứ chi gãy vụn còn nát vụn ta từng chữa qua một số nhưng nghiêm trọng như tam sư ca của huynh thì vẫn là lần đầu tiên gặp phải. Huynh không hi vọng ta trực tiếp dùng dao trên người sư huynh của huynh chứ? Trước tiên tìm một con khi luyện tay thử.” Ân Lê Đình nghe xong không nhịn được gật đầu.

Có điều rốt cuộc vẫn là thất đệ nhà mình, đang cân nhắc xem có cần lạng lẽ nhắc nhở Mạc Thanh Cốc một chút không, Lộ Dao nói tiếp một câu làm chàng tròn mắt, càng thêm đồng tình Mạc Thanh Cốc.

“Còn như thất đệ của huynh, những ngày hay ho của hắn từ ngày mai mới bắt đầu.”

[2] Theo Y học dân tộc kinh lạc và tạng phủ là những thành phần chính trong cơ thể con người. Giữa Kinh lạc và tạng phủ có mối liên hệ mật thiết: Mỗi tạng hoặc mỗi phủ đều có mối liên quan với một đường kinh, sự liên lạc giữa tạng phủ với nhau hoặc với tổ chức khác đều phải thông qua Kinh lạc.

Vậy Kinh lạc là gì? Đó là những con đường lưu thông vận hành khí huyết, đường chính gọi là kinh, đường nhánh gọi là lạc. Kinh lạc chằng chịt khắp cơ thể, cả trong, ngoài, trên, dưới làm thành một hệ thống liên lạc khắp toàn thân

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tuổi Trẻ Long Bông

Đội Mạc Thanh Cốc ý thức được bản thân hình như đã chọc phải người không nên chọc thì đã là sáng ngày hôm sau. Nguyên ngày hôm qua, hắn nhảy lên nhảy xuống sau núi Võ Đang, phát huy Thê Vân Tung [3] sở trường của phái Võ Đang tới cực độ, đáng tiếc một con khỉ cũng không đụng vào được. May mà lúc nhá nhem tối, Ân Lê Đình lên núi tìm hắn, nói với hắn khi từ từ tìm cũng được, Lộ Dao không cần gấp hắn mới thở ra.

Nhưng sáng sớm nay, hắn chui trong bếp sắc thuốc cho tam sư huynh theo căn dặn của Lộ Dao. Vốn chẳng phải chuyện khó khăn gì, chỉ khổ là mùi thuốc mà Lộ Dao kê, đơn giản có thể dùng mấy chữ “người thần cảm phần” để hình dung, vừa chua vừa chát, mùi tanh nồng nặc, cứ như com canh dư thừa để ôi thiu ngâm nước cả nửa tháng ấy, còn loáng thoáng kèm theo mùi hôi thối kỳ quặc. Siêu thuốc này hun cho toàn bộ đầu bếp người làm trong nhà bếp bật mũi chạy ra ngoài. Mạc Thanh Cốc cũng không tài nào chịu nổi cái mùi này, khổ nỗi Lộ Dao dặn đi dặn lại nói lúc sắc thuốc này thì mức lửa quan trọng nhất, mạnh hay yếu đi một chút cũng làm giảm hiệu lực của thuốc, nhất định bắt Mạc Thanh Cốc phải canh chừng mới được. Thế là, dưới ánh mắt đồng tình vô hạn của mười mấy đầu bếp, Mạc Thanh Cốc kiên quyết không do dự bật mũi, kiên trì ngồi xỏm trước lò thuốc, im lặng lẩm nhẩm yếu quyết Võ Đang Cửu Dương công, lấy đó kháng cự mùi vị khiến người ta muốn ới sạch com tối ngày hôm trước.

Lúc tụng Võ Đang Cửu Dương công đến lần thứ mười lăm, ba chén nước rót cuộc cũng sắc còn một chén. Mạc Thanh Cốc thở một hơi thật dài, bất chấp phồng tay, vội vàng bê chén thuốc đã rót thì triển khinh công thoát khỏi nhà bếp như địa ngục trần gian đẩy cái mùi không chịu nổi này, chạy ào đến phòng Du Đại Nham.

Vào phòng lại thấy Lộ Dao lấy đồ ăn nhà bếp nhỏ đã chuẩn bị riêng cho Du Đại Nham ra, thấy Mạc Thanh Cốc đến thì cười rất vui vẻ: “Mạc thất hiệp, thuốc sắc thế nào rồi? Có canh chừng từ đầu tới cuối không?” Mạc Thanh Cốc vội gật đầu: “Đều làm theo lời dặn của Lộ Dao, một chút cũng không thiếu.” Lộ Dao quan sát chén thuốc một chút, hít hít mũi ngửi vài cái, gật đầu, “Công phu sắc thuốc của Mạc thất hiệp không tệ nha! Như vậy ta yên tâm rồi. Từ giờ mấy tháng này phải phiền Mạc thất hiệp sắc thuốc rồi, giao cho các đạo đồng ta không yên tâm.”

Một câu khiến Mạc Thanh Cốc nhớ đến mùi vị trong nhà bếp, hai chân bắt đầu nhũn ra. Liếc mắt lại thấy tam sư huynh Du Đại Nham nhìn mình có vẻ kì quặc, “Thất đệ, mũi đệ sao thế?”

Mạc Thanh Cốc sờ mũi mới phát hiện lúc này sắc thuốc hắn dùng hai miếng vải nhét mũi còn chưa tháo ra, vội vàng tháo xuống, đưa thuốc cho thị đồng của Du Đại Nham, “Tam sư huynh, thuốc.” Trong lòng Mạc Thanh Cốc không khỏi hết sức đồng tình với tam sư huynh nhà mình. Mùi này, đừng nói là uống, để mình ngửi thêm lần nữa, mình cũng ới ra hết. Lại thấy Du Đại Nham tỉnh bơ uống từng ngụm một, lập tức bội phục vô cùng, cảm thấy nghị lực của tam sư huynh quả nhiên mạnh mẽ, đừng cảm hết sức.

Lộ Dao nhìn thấy vẻ mặt Mạc Thanh Cốc biến hóa đủ kiểu chỉ trong nháy mắt, ráng nhịn cười. Phải biết thuốc này lúc sắc, đang nóng nên mùi vị cực kỳ khó ngửi. Nhưng chỉ cần để nguội một lát là mùi lập tức tàn đi. Mà lúc này Mạc Thanh Cốc phòng chừng đã sợ, nín thở ép khí, sợ ngửi mùi lần nữa nên không biết.

Du Đại Nham uống hết chén thuốc, Lộ Dao đã bày đồ ăn xong. Du Đại Nham thấy trên bàn có hai cái chén hai đôi đũa, nghe Lộ Dao hỏi: “Mạc thất hiệp ăn sáng chưa?”

Mạc Thanh Cốc lắc đầu, “Chưa ăn.” Nói chơi không à, ăn rồi thì sắc thuốc một hồi cũng ới ra hết tám phần.

Lộ Dao mỉm cười: “Vậy Mạc thất hiệp cùng ăn với tam sư huynh của ngươi đi, vừa vặn ở đây có phần cho hai người ăn.”

Theo bản năng, Mạc Thanh Cốc có cảm giác ở chỗ này hình như càng nguy hiểm hơn. Song nhớ tới lời dặn của đại sư huynh ngày hôm qua bèn ngồi xuống, tính tán gẫu với tam sư huynh một hồi. Cúi đầu nhìn, phát hiện đồ ăn không kém. Một đĩa đậu hũ sốt hành, một chén trứng luộc, còn thêm một chén cháo nấu cực nhừ nữa. Mạc Thanh Cốc vừa trò chuyện với sư huynh vừa nuốt một muỗng cháo. Còn chưa kịp nuốt xuống liền cảm thấy mùi vị cháo này cực kỳ quái lạ, đắng khét không nói còn có mùi gần giống với mùi thuốc ban nãy. Miếng cháo này nuốt thì không nuốt được mà cũng không thể phun ra trước mặt tam sư huynh, trong lòng âm thầm kêu khổ. Ráng nhìn nửa ngày, thấy Du Đại Nham vẫn ăn bình thường không có gì lạ, bèn ráng dần xuống, miễn cưỡng nuốt cháo. Nuốt xong một ngụm, vội vàng gấp đầu hủ tính mượn nó ép mùi vị kia xuống ai ngờ đầu hủ này chẳng những không cho muối còn đáng đến nỗi đầu lưỡi tê rần.

“Mặc thất hiệp, cháo với đậu hủ này ta chưng cách thủy với thuốc lâu lắm, mùi vị thế nào?”

Đầu lưỡi Mạc Thanh Cốc tê dại, nhất thời không nói được lời nào, chỉ biết trơ mắt nhìn Lộ Dao.

Du Đại Nham lại khen: “Lộ cô nương y thuật cao minh, tài nghệ nấu nướng càng giỏi.”

Lúc này Mạc Thanh Cốc có phần sợ hãi nhìn Du Đại Nham, hoài nghi có khi nào trừ tay chân ra, cả lưỡi của sư huynh cũng bị thương luôn rồi không. Nhưng bộ dạng Du Đại Nham nghiêm túc như thế, nhìn không giống như giả vờ. Bất kể thế nào, chén cháo này thật tình không thể nuốt nổi. Lại nghe Lộ Dao nói: “Mặc thất hiệp, hôm qua lúc quy ước mấy điều kia ngươi cũng có ở đó mà, ăn gì, ăn nhiều hay ít đều do ta quyết định. Mấy thứ này, Du tam hiệp không thể đề dư, ngươi thân là sư đệ không thể có ngoại lệ chứ? Mọi người đều không phải con nít à nha!”

Một câu, rốt cuộc khiến Mạc Thanh Cốc biết được cảnh ngộ hôm nay toàn là vì một câu nói của mình ngày hôm qua mà ra. Tức thì rầu rĩ hết chỗ nói, lại không phản bác được nửa câu. Dưới ánh mắt nheo lại của Lộ Dao, bắt chấp khổ sở, lấy hết dũng khí dùng tốc độ như gió cuốn mây tan ăn xong mấy món đó. Cáo lỗi với sư huynh Du Đại Nham xong, thụt lùi ra khỏi phòng, quyết định cách xa nơi nguy hiểm. Lúc ra cửa còn nghe Lộ Dao ở đằng sau bồi thêm một câu: “Mặc thất hiệp, nhớ sắc thuốc buổi trưa, còn nữa, con khi.”

Nhìn bóng dáng chạy trốn của sư đệ nhà mình, Lộ Dao thì cười nghiêng ngả, Du Đại Nham cũng không nhịn được cười phá lên. Vừa rồi trước khi Mạc Thanh Cốc đến, Lộ Dao đã lẳng lặng dọn chảnh trong đồ ăn sáng có bỏ thuốc ích khí bổ huyết, mùi không dễ ăn. Còn nói nếu Mạc Thanh Cốc tới ăn cùng chàng, lúc ăn gì thì gì chàng nhất định phải giả vờ như không có chuyện gì. Tuy Du Đại Nham không hiểu nhưng vẫn đồng ý. Chỉ là không ngờ Mạc Thanh Cốc sẽ bị chinh phục thảm như vậy.

“Lộ cô nương, thất đệ ta trước giờ nói năng bỗ bã, đắc tội Lộ cô nương, Đại Nham nhận lỗi với cô nương trước.” Thật sự hơi tội nghiệp sư đệ, Du Đại Nham nói với Lộ Dao.

Lộ Dao phẩy tay, “Được rồi được rồi, chỉ đùa chút thôi, ta không so đo mấy cái này đâu. Có điều cũng phải nói lại, Du tam hiệp trêu chọc sư đệ như thế, hình như cũng rất có nghệ nha!” Có thể giả vờ điềm nhiên như không ăn mà không để lộ, đúng là định lực không tầm thường.

Năm đó, mấy vị sư đệ sau chàng lên núi bái sư đều là chàng nhìn họ lớn lên. Từ nhỏ đã ở chung một chỗ, tình cảm tự nhiên không cần nhắc tới. Hôm nay nghe câu nói của Lộ Dao, nhớ tới nhiều năm trước, Trương Thúy Sơn, Ân Lê Đình đều còn nhỏ, Mạc Thanh Cốc lúc ấy còn chưa nhập môn. Khi xưa quang cảnh nhộn nhịp, hôm nay pho phạc ba ngàn sông nước [4], Trương Thúy Sơn không biết tung tích đã nhiều năm, không khỏi thở dài khe khẽ.

Lộ Dao như nhìn thấu suy nghĩ của Du Đại Nham, nói: “Du tam hiệp đừng thờ dài nữa. Năm tháng trôi qua, tuổi xuân một đi không trở lại, có điều không phải các sư đệ có tiến bộ rồi sao? Đợi thương thế Du tam hiệp tốt lên, sư huynh để lại đất tay nhau hành tẩu giang hồ, đến chừng đó lại cùng dựng nên quang cảnh hào hùng khác hoàn toàn bất đồng với những tháng năm tuổi trẻ, cần gì thở dài vì hôm nay bị hãm trong phòng ốc sơ sài?”

Du Đại Nham hơi kinh ngạc Lộ Dao có thể nhìn thấu tâm tư mình, nói: “Chỉ đáng tiếc ngũ đệ ta, lúc đó vì tìm ta, đi một lần đến nay bốn năm chưa về, cái này bảo ta... ời.”

Lộ Dao thu dọn chén đĩa vào hộp, nói: “Thế sự biến ảo khó lường, sao Du tam hiệp biết tương lai sẽ không có ngày đoàn tụ chứ? Thay vì ngồi ở đây lo lắng, không bằng cố gắng hồi phục sớm đi tìm tông tích ngũ đệ huynh mới phải.”

Du Đại Nham thấy Lộ Dao cười có chút sâu xa, đáy lòng hơi giật mình. Muốn hỏi thêm thì Lộ Dao đã thu dọn xong, xua tay nói: “Một lát nữa Trương tứ hiệp sẽ tới, cùng đi dạo vài vòng với Du tam hiệp. Nhớ, một canh giờ, không được thiếu, không được làm biếng.” Nói xong đưa hộp cơm cho đạo đồng đứng chờ ở cửa, ngênh ngang đi mất, để lại một mình Du Đại Nham ở trong phòng suy nghĩ đoạn đối thoại của cả hai vừa rồi.

[3] Kinh công độc môn của phái Võ Đang được Kim Dung mô tả trong Ý Thiên Đồ Long Ký

[4] Nguyên gốc câu này là 彼时 苒苒物华如今尽付 三千江水 (bỉ thời nhảm nhảm vật hoa như kim tẫn phó tam thiên giang thủy), theo ss hiểu thì bây giờ không còn như xưa, cảnh còn mà người thay đổi, Du Đại Nham đang than tiếc cho bản thân mình

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Chuyện Cũ Đã Nhiều Năm

Ân Lê Đình tới tìm Lộ Dao thì thấy cổng viện lãn cửa phòng Lộ Dao đều mở toang, đứng bên ngoài viện gõ cửa, nghe tiếng Lộ Dao từ trong phòng vọng ra: “Cửa không đóng, vào đi.”

Ân Lê Đình đi vào sân, đứng trước cửa phòng, thấy Lộ Dao nằm sấp xuống bàn không biết đang làm gì. Lộ Dao ngẩng đầu thấy Ân Lê Đình liền nói: “Chờ một chút, lập tức xong ngay.” Sau đó dứt lá thư vừa viết xong vào bao, cầm bút than đề bốn chữ lớn “Gửi Phó Thu Nhiên” trên bao thư, dưới đề:

Lộ Dao.

“Ân lục hiệp có thể nhờ người đưa phong thư này tới Thu Linh trang ở ngoài thành Kim Lăng năm dặm về hướng đông nam không, giao trực tiếp cho trang chủ.”

“Đương nhiên được.” Ân Lê Đình nhận lá thư, nhìn nét chữ trên bao không khỏi ngạc nhiên. Nét chữ rất mạnh, không phải dùng mực mài mà viết, không nhìn được tò mò, “Lộ Dao, chữ này của cô nương viết bằng gì thế?”

Lộ Dao vừa dọn đồ vừa đáp: “Là bút than, mài than cho nhỏ lại, bên ngoài quấn vải vụn.”

“Ồ? Lần đầu tiên ta thấy.”

“Giấy, bút, nghiền mực bình thường mang theo rất rắc rối, ta lại chạy khắp nơi; xem bệnh cho người ta viết đơn thuốc gì đó thường tìm không thấy giấy bút nên làm món đồ nhỏ nhỏ này, rất hữu dụng.” Lộ Dao lôi từ bọc hành lý khổng lồ của nàng ra vài món đồ nghề đào bới thảo dược xinh xắn, quay lại hỏi: “Huynh có đem sọt hái thuốc ngày hôm qua ta nói với huynh không?”

Ân Lê Đình nhắc cái sọt trúc dưới chân lên, bên trên có hai sợi dây đeo, chính là loại sọt đựng thảo dược bình thường người hái thuốc hay đeo trên lưng. “Ta lấy từ phòng thuốc đó. Linh Hư ở phòng thuốc còn hỏi ta hai cây Dương Đài [5] hôm qua là do ai hái, nói rất ít khi thấy được loại lớn như vậy, thật sự hiếm thấy.”

Lộ Dao cười có vẻ đắc ý, “Tất nhiên, cô nương ta mấy năm nay bản lĩnh giỏi nhất chính là tìm và hái thuốc mà.” Nói xong đeo túi nhỏ đựng đồ nghề lên lưng, cùng Ân Lê Đình ra cửa. Vốn hôm qua hai người đã định đi vòng vòng ở sau núi tìm ít thảo dược, ai ngờ còn chưa đi được bao xa thì trời đổ mưa, đành phải thôi. Có điều trên đường về Lộ Dao nhìn thấy hai cây Dương Đài mọc trong góc tối, thuận tay hái về.

Hai người đi dọc theo đường mòn lên núi ở mặt sau Tử Tiêu cung. Trời qua trời mưa, đường hơi trơn trượt. Với bản lĩnh của Ân Lê Đình tất nhiên không xem con đường này vào đâu, nhưng Lộ Dao là một cô nương, hai ngày nay trèo đèo lội suối rành rẽ lắm chẳng hơi giật mình.

“Lộ Dao từ nhỏ lớn lên trong núi sao?” Ân Lê Đình hỏi.

Lộ Dao nghe thế vui vẻ hỏi: “Đâu có, từ nhỏ ta lớn lên ở thành trấn lớn, ở đó rất ít thấy núi. Sao lại hỏi vậy?”

“Ta thấy cô nương rất rành chuyện leo núi, giống như sống trong núi quanh năm.”

Lộ Dao lắc đầu: “Mấy năm nay mới học thôi. Vài năm nay ta đi tứ xứ hành nghề y, luôn phải trèo đèo lội suối, tự nhiên thành quen.”

Ân Lê Đình hơi chấn động trong lòng. Lúc đó Tuệ Kỳ có nói hành tung của nàng bất định, rất khó tìm, bèn hỏi: “Quê Lộ Dao ở nơi nào?”

Lộ Dao thờ dãi: “Một nơi rất xa, huynh không biết đâu.”

“Nơi rất xa?” Ân Lê Đình lấy làm lạ, “Xa bao nhiêu?”

“Xa đến nỗi sợ rằng cả đời này cũng không trở về được nữa.” Lộ Dao cười khổ.

Ân Lê Đình rung mình, nhất thời không biết nói gì, ấp úng nửa ngày mới nói: “Xin lỗi... ta...”

Lộ Dao quay đầu thấy Ân Lê Đình nhìn mình, vẻ mặt áy náy khổ sở vô cùng liền nở nụ cười, vỗ vỗ cánh tay chàng: “Không sao, không trở về nơi đó cũng tốt.”

Nghe Lộ Dao nói, trong đầu Ân Lê Đình nảy ra vô số câu hỏi: vì sao không trở về được? sao lại tốt? Nhưng lúc này một câu cũng không hỏi, dường như mỗi một vấn đề đều có một đáp án không tốt. Hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: “Ta nghe Tuệ Kỳ sư phụ nói cô nương đi tứ xứ hành y, bốn bề là nhà?”

Lộ Dao gật đầu, “Đúng vậy. Có một lần ta hành nghề ở Sơn Đông thì gặp Tuệ Kỳ sư phụ, lão hòa thượng ấy khá thú vị.”

“Cô nương là một nữ tử, phiêu bạt khắp nơi như vậy không phải rất vất vả sao?”

Lộ Dao lườm Ân Lê Đình một cái, “Sao nào? Xem thường các cô nương à?”

Ân Lê Đình lật đật lắc đầu: “Đâu dám, đâu dám, Lộ đại phu y thuật cao minh, sao tại hạ dám xem thường?”

Bộ dạng Ân Lê Đình chọc Lộ Dao bật cười, nói: “Có lúc cũng cảm thấy vất vả chứ. Có điều là, kỳ thật ta rất thích du ngoạn khắp nơi. Lúc đọc sách cứ muốn cho dù đọc không hết vạn quyển sách sau này cũng có một ngày có thể đi vạn dặm đường. Hồi trước ở quê nhà, vì nhiều nguyên nhân không thể không ở mãi một chỗ, cuộc sống rất đơn điệu. Sau khi đến đây, vừa có thể hành y lại có thể thỏa mãn sở thích đi khắp năm sông bốn biển, vất vả thế cũng đáng giá. Với lại lâu ngày có nhiều kinh nghiệm rất thú vị mà lúc trước ở quê nhà không gặp được.”

“Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường. Chí hướng thật là lớn! Sư huynh đệ chúng ta có võ nghệ phòng thân nhưng đều không có chí hướng như thế.” Ân Lê Đình nghe Lộ Dao nói không khỏi sinh lòng khao khát.

Lộ Dao đảo mắt, “Ta không có nói đọc vạn quyển sách à! Lúc đó ta học xong, liền nghĩ vậy là được giải thoát rồi, không cần phải đọc sách nữa.”

Ân Lê Đình thấy lông mày Lộ Dao nhăn tít, không khỏi mỉm cười: “Không thích đọc sách?”

“Cũng không thể nói là không thích. Chẳng qua đọc quá nhiều năm, đọc đến phát ngán luôn. Sách vở giải trí tiêu khiển, chuyện lạ, chuyện kì quái, ngược lại đọc hoài không chán. Giống như huynh vậy, tập võ bao nhiêu năm không chán chút nào sao?”

Nhắc tới luyện võ, Ân Lê Đình nghiêm túc hẳn lên: “Sao chán được chứ? Võ học sư phụ truyền thụ hết sức uyên thâm, ta chỉ hận mình học không xong, học không sâu. Có điều nhắc tới đọc sách, lúc nhỏ ngũ ca, thất đệ và ta theo đại sư huynh học bài cũng thường hay cảm thấy nhàm chán, bề ngoài thì làm bộ như đang nghe nhưng đầu óc không biết đã bay tới nơi nào rồi.”

Lộ Dao nghe xong, có cảm giác hận đã gặp nhau quá muộn. Nhớ tới mấy ngày nay nghe nhắc đến thanh danh của Võ Đang thất hiệp trên giang hồ, lại càng bội phục Ân Lê Đình, “Sư huynh đệ các huynh nổi danh trên giang hồ như thế, có lẽ lúc nhỏ rất siêng năng luyện võ.”

Ân Lê Đình cười sang sảng, “Chỉ vì lúc đó người đốc thúc chúng ta học hành là đại ca. Đại ca là một thầy giáo giỏi, hiền hòa, trước giờ không mắng cũng không phạt chúng ta. Nhưng giám sát bọn ta học võ lại là nhị ca, nhị ca chỉ cần nghiêm mặt bọn ta người nào người nấy đều không dám hó hé.” Lộ Dao vỗ tay cười: “Thì ra là thế, Ân lục hiệp tiếng tăm lừng lẫy hóa ra là bị nhị ca nhà mình ép ra nha!”

“Tiếng tăm gì chứ, sư huynh đệ chúng ta sao dám nhận, do bằng hữu giang hồ yêu mến mà thôi. Ta ngay cả công phu bốn môn cũng luyện chưa tới nơi nữa.”

Lộ Dao lườm Ân Lê Đình một cái: “Võ Đang Ân lục hiệp, chẳng lẽ chưa có người nào nói với huynh, quá khiêm tốn ngược lại sẽ khiến người ta thấy huynh rất đáng ăn đòn sao? Bản lĩnh của huynh như thế còn nói luyện không tới nơi. Vậy những người công phu không bằng huynh nghe thấy chắc chắn sẽ buồn bực trong lòng, bọn họ còn cần luyện hay không?”

Ân Lê Đình trước giờ được các sư huynh dạy dỗ, hành tẩu giang hồ một mực khiêm tốn lễ độ, hôm nay nghe Lộ Dao nói thế, ngược lại cảm thấy rất mới mẻ.

“Giống ta đây, người ta khen ngợi ta y thuật cao minh, ta không khiêm tốn. Dù sao ta cũng cảm thấy y thuật của mình quả thật tài giỏi. Nếu ta mà khiêm tốn, vậy thiên hạ hết chín phần chín đại phu dân dợn không có chỗ lẫn vào rồi.” Nói xong lắc đầu, hai mắt ghéch lên trời.

Bộ dạng đặc ý của Lộ Dao làm Ân Lê Đình bật cười khế, dường như trong núi có gió mát ngày hè, nhẹ nhàng, khoan khoái.

[5] Cây Dương Đài chỉ chung họ cây Balanophoraceae, có rất nhiều loại, ở Vn gọi là cây dó đất. Còn loại Dương Đài nhắc đến trong truyện là *Balanophora involucrata*, công dụng của nó thì tự tra hi ^^

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Màu Hoa Sẫm Như Máu

Ánh mắt héch lên tới trời của Lộ Dao còn chưa kịp hạ xuống thì nhìn thấy một bên vách núi, trên cao chừng ba trượng có một cái son động, do nằm khuất sáng nên rất âm ướt, lạnh lẽo. Lộ Dao nhìn thấy gì đó, lập tức hưng phấn vô cùng túm tay áo Ân Lê Đình: “Ân lục hiệp, khoan khoan khoan, huynh nhìn chỗ kia!”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao mừng rỡ như thế, nhìn theo hướng tay nàng chỉ, chỉ thấy một vài bông hoa đỏ thắm mọc chìa ra nơi cửa động, to bằng cái đầu hình xoắn ốc, cực kỳ đẹp đẽ. Chẳng chẳng biết gì về dược thảo, chỉ nghe giọng Lộ Dao lãnh lót: “Đây là mạn đà la [6], dùng làm thuốc gây mê đúng là cực phẩm! Hơn nữa thời tiết đầu hạ này mà mạn đà la sinh trưởng tốt thế này đúng là khó gặp. Nếu có cái này, lúc ta chữa trị, tam sư huynh của huynh cũng đỡ chịu khổ không ít.”

Tuy Ân Lê Đình chẳng biết mạn đà la là thứ gì, thuốc gây mê là cái chi nhưng nghe nói là thứ cần cho Du Đại Nham liền mừng rỡ không thôi. Đang định nhảy lên hái thì thấy Lộ Dao không nói lời nào, muốn trèo lên vách đá dốc đứng, vội vàng chạy lên túm nàng kéo xuống.

“Huynh làm gì thế?” Bị chàng níu tay kéo lại, Lộ Dao cau mày trừng chàng.

“Vách núi trơn trượt, cô nương bò vậy rất nguy hiểm.

“Ta cũng muốn bay lên lắm, nhưng không có bản lĩnh đó.” Lộ Dao oán giận.

“Ta lên đó là được rồi, cô nương chờ dưới này đi, ta bứt nó xuống dùm cô.” Nói xong chân phải chàng điểm nhẹ, đang định phi thân lên lại bị Lộ Dao cấp tốc túm lấy thắt lưng.

“Chờ đã, bứt xuống?! Ân lục hiệp, dược thảo này không phải “bứt” mà là “hái”. Huynh không biết hái thuốc, lên làm cái gì? Hoa mạn đà la này rất nhõng nhẽo, để ta tự mình lên đó xử lý. Huống chi nó là mộng hãn dược [7], sao có thể để một người không rành dược thảo như huynh tùy tiện động vào? Lỡ

huynh ngất luôn trên ấy, ta không có cách khiêng huynh về đâu.”

Tất nhiên là Ân Lê Đình không hiểu “hái” với “bứt” có gì khác nhau nhưng nhìn vẻ mặt Lộ Dao cũng hơi chán chừ, lúc này lại nghe Lộ Dao hỏi: “Nếu huynh ôm ta thì có nhảy lên đó được không?”

Ân Lê Đình nhìn nhìn Lộ Dao, khẽ gật đầu.

Lộ Dao nhún vai, “Vậy được rồi, làm phiền Võ Đang Ân lục hiệp ôm ta lên đó đi.”

Ân Lê Đình lập tức đỏ mặt, lỗ tai ong ong, thì thào: “Lộ... Lộ Dao cô nương... này, nam nữ thụ thụ bất thân.” Giọng càng lúc càng nhỏ, gần như không nghe được, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn Lộ Dao. Vốn dĩ Lộ Dao vô tình nói câu này mà thôi, thấy thần sắc chàng không khỏi vỗ đầu mình, thăm mắng bản thân sao lại quên cái người trước mắt này chỉ cần bị người ta nói hai câu thôi là mặt đã đỏ rồi chứ, huống gì còn ôm mình bay lên mây trượng nữa? Đàng này, hồi lâu Ân Lê Đình không thấy Lộ Dao nói gì, lấy hết can đảm ngược nhìn, lại không thấy bóng dáng Lộ Dao đâu nữa? Vô thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lộ Dao đã dùng dụng cụ trong túi trên lưng bám vào vách núi treo lên hơn hai trượng rồi. Lần này thật đúng là hù dọa Ân Lê Đình, “Lộ, Lộ Dao... cô nương, cẩn thận.”

Lộ Dao quay đầu cười với chàng: “Ân lục hiệp, ta tên Lộ Dao, không phải Lộ Lộ Dao.”

Ân Lê Đình thấy giờ khắc này mà nàng còn có tâm tình nói đùa, thật tình không biết nên nói gì nữa. Đành đứng dưới vách núi, theo dõi Lộ Dao di chuyển tới lui, một chân điểm hờ, chuẩn bị nếu Lộ Dao không cẩn thận rơi xuống sẽ lập tức nhảy lên đón nàng.

Động tác của Lộ Dao rất nhanh nhẹn điêu luyện, mỗi cú móc vào vách núi đều rất chắc chắn, hơn nữa vị trí phương hướng đều rất hoàn hảo, hai ba lần là đã leo lên hơn trượng. Màu đỏ trên mặt Ân Lê Đình còn chưa kịp phai, Lộ Dao đã treo lên gờ đất bằng kia. Rốt cuộc Ân Lê Đình cũng thở ra một hơi, trong lòng lại có chút kì lạ, bèn lách mạnh đầu hai cái, chân phải điểm xuống đất, dùng Thê Vân Tung của sư môn nhảy vọt lên, trực tiếp bay lên đó.

Lộ Dao thấy Ân Lê Đình đi lên dễ dàng như thế, tặc lưỡi cảm thán, bụng nghĩ biết sớm thì hẳn nên luyện tập khinh công đàng hoàng mới phải, những lúc thế này cũng được thoải mái không ít. Nhưng cảm thán không được bao lâu, từng vạt hoa đỏ như lửa trước mặt liền hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nàng. Gờ đất này ước chừng chứa được năm sáu người, mọc rất nhiều mạn đà la, chi chít, dễ đến chừng cả trăm gốc. Lộ Dao mừng rỡ vô cùng, nghĩ thầm núi Võ Đang này quả nhiên là bảo địa, loại thuốc khó tìm này lại sinh trưởng ở nơi này nhiều như vậy.

Thấy Ân Lê Đình tò mò thò tay muốn bứt, vội vàng lên tiếng: “Ân lục hiệp, cẩn thận, đừng để hoa này dính vào người.”

Ân Lê Đình đáp lời, liền thấy Lộ Dao tháo mấy thứ gì đó ra ná như nhả bảo vệ tay xuống, chắc là đồ nàng dùng leo lên núi mới rồi. Sau đó lại từ túi đựng dụng cụ lấy ra một đôi bao tay màu bạc mỏng dính đeo vào, cẩn thận tách từng cây ra, đoá hoa nhỏ hơn vãn đề nguyên như cũ; đoá hoa đỏ rực, phiến lá dày thì cẩn thận từng li từng tý búng nguyên cả rễ ra khỏi mặt đất, lại dùng một mảnh vải mỏng bọc kỹ lại, bỏ vào trong giỏ hái thuốc mình đưa cho nàng.

Gần nửa canh giờ, một vạt mạn đà la bị nàng hái hết phần nửa. Lộ Dao thu dọn dụng cụ, gắng tay, “Xong rồi. Hái bấy nhiêu trước đã, còn dư thì để đó, cuối thu lại lên. Đợi sang năm sau, đoán chừng còn nhiều hơn bây giờ nữa.”

Ân Lê Đình đã không hiểu công dụng của mạn đà la, cũng chẳng quan tâm năm sau mới được thảo này lớn lên như thế nào. Hiện giờ chàng đang cân nhắc vấn đề hai người đi xuống ra sao. Nên biết nếu không dùng khinh công, đi xuống còn khó hơn treo lên, chỉ cần không nhắm chuẩn là rớt xuống như chơi. Đường như chỉ có biện pháp chàng ôm Lộ Dao nhảy xuống là thỏa đáng mà an toàn hơn cả, thế là ập a ập ứng cả nửa ngày mà không biết mở lời thế nào. Lúc này Lộ Dao đã lấy ra một cái khoen cùng một cái móc câu bằng thép nối với dây thừng, móc vào chỗ vách núi nhô ra. Ân Lê Đình còn chưa kịp phản ứng, nàng đã đứng ngay mép gờ đất cười nói: “Ta đi xuống trước, Ân lục hiệp tự tiện.” Nói xong kéo xoạch một cái, men theo dây thừng trượt xuống, nháy mắt đã xuống tới dưới đất. Ân Lê Đình quả thật bị dọa hết hồn, gần như vô thức muốn kéo nàng lại. Đợi ra đến mép gờ đất đã thấy hai chân nàng đặt lên mặt đất. Cũng không thấy rõ nàng ấn vào cơ quan gì, cái móc câu bám chắc trên mô đất nhô ra chỗ vách núi bắn mạnh một cái, bật ra khỏi vách núi, chỉ vài cái liền bị Lộ Dao thu hồi.

Lần này Ân Lê Đình càng kinh ngạc hơn, không ngờ mấy món dụng cụ nho nhỏ trong túi Lộ Dao lại lạ lùng hiểm thấy như thế.

Nhìn Ân Lê Đình phi thân nhảy xuống, Lộ Dao ngoe ngoe đầu, có phần hâm mộ: “Ân lục hiệp nhảy cao nhất được bao nhiêu?”

“Nếu giữa đường không mượn lực mà nói thì chừng năm trượng.” Ân Lê Đình nói, ánh mắt vẫn còn tò mò quan sát móc câu trong tay Lộ Dao.

“Xem ra ta phải cân nhắc một chút, có nên luyện tập khinh công một phen hay không, hình như tiết kiệm không ít sức thì phải...” Lộ Dao lau bàu trong bụng.

Hai người một trước một sau đi tới trước, người nào cũng cảm thấy mới mẻ, hỏi han đối phương, tiếng nói chuyện dần dần mất hút ở cuối đường mòn.

Ở một chỗ cao cách sơn động vừa này chừng hơn bảy tám trượng, cây cối xanh biếc rậm rạp che kín một con đường nhỏ rải đá tảng xanh hình lục giác, cuối đường kẻ sát vách núi, một cái bàn đá, vài cái ghế đá, bên cạnh lúc này còn đặt một cái ghế dựa mềm. Trên ghế đá và ghế dựa đều có người ngồi, chính là Trương Tùng Khê và Du Đại Nham. Vừa rồi chuyện trên gờ đất cùng với việc hai người Ân Lộ đi vào núi, ngồi ở đây nhìn xuyên qua rừng cây đều thấy rõ mồn một. Trương Tùng Khê thấy Ân Lê Đình và Lộ Dao đi xa, cười hỏi Du Đại Nham ngồi bên cạnh: “Tam ca thấy thế nào?”

Du Đại Nham tất nhiên biết chàng đang hỏi gì, “Tuy ta mới biết Lộ cô nương không lâu nhưng cũng nhìn ra, cô nương ấy làm người cởi mở phóng khoáng. Còn lục đệ, sao càng lớn thì lại càng hay thẹn thùng thế chứ?”

Trương Tùng Khê nuốt xuống một hớp trà, cười nói: “Lộ cô nương phóng khoáng, để lục đệ ôm nàng đi lên là vì lục đệ biết khinh công. Mà lục đệ lại mắc cỡ, bị Lộ cô nương nói tới đỏ mặt, e là vì Lộ cô nương người này.”

Câu này nói rất nước đôi nhập nhằng, khó có dịp Du Đại Nham nghe đã hiểu.

“Tứ đệ, trước giờ đệ nhìn người rất độc đáo, không biết lần này chính xác được mấy phần?” Du Đại Nham liếc mắt mỉm cười.

Trương Tùng Khê không trả lời, chỉ nói: “Mấy năm nay nội công của lục đệ đã thành, huynh đệ chúng ta ngồi đây đã lâu đệ ấy lại không phát hiện được. Có thể thấy là phía trên gò đất kia, hoa núi rụng rớt, đệ ấy không tập trung rồi.”

Du Đại Nham nghe xong cười ha hả: “Nếu thật như thế, trận bệnh này của ta coi như đáng giá. Có điều hôm nay chuyện chúng ta ở đây, tứ đệ đừng để Lộ cô nương biết được.”

“Ồ? Tại sao?”

“Sáng hôm nay, màn trình diễn của thất đệ rất đẹp mắt. Lộ cô nương này thật sự rất lợi hại, đệ và ta đừng để lửa bắt vào người mới tốt.”

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thanh cười ha hả.

[6] Chính là cả độc được đẩy pà con, để mạn đà la cho hay hén ^^

[7] Thuộc mê, từ này hay dùng trong truyện kiếm hiệp. Ta ko dịch ra vì đoạn này Lộ Dao dùng ngôn ngữ kiếm hiệp cho Ân Lê Đình hiểu, còn trước đó, nói thuộc mê Ân Lê Đình ko hiểu

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tin Nhận Hàng Năm

Mạc Thanh Cốc bắt được con khi đã là ngày thứ tám. Rốt cuộc từ đây chìm thú sau núi Võ Đang đã kết thúc những ngày gà chó không yên.

Hắn lôi kéo Ân Lê Đình đem con khi đến tiểu viện của Lộ Dao cùng với mình. Dọc đường không ngừng nhắc đi nhắc lại lục sư huynh, nếu Lộ cô nương lại nói cái gì huynh nhất định phải gánh đỡ dùm đệ. Ân Lê Đình nhìn về mặt Mạc Thanh Cốc, không nhịn được cười to.

Vì thế, lúc Lộ Dao cau mày đánh giá con khi lông vàng đủ một nén nhang thì, Mạc Thanh Cốc vô thức lùi lại một bước đứng sau lưng Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình đợi Lộ Dao quan sát tử tế xong mới hỏi: “Lộ Dao, con khi này được không?”

Lộ Dao đang đưa đầu, chẳng ừ hử tiếng nào. Mạc Thanh Cốc nhìn càng chột dạ hơn. Thực ra, lúc này trong lòng Lộ Dao rất sâu sắc. Con khi này không biết bao nhiêu tuổi nhưng nhìn cũng có vẻ khỏe mạnh lanh lợi, phòng chừng cũng không đến nỗi. Vấn đề là, hình như đây là... khi lông vàng đó! Nàng ra tay với một con khi lông vàng?! Còn bề gây vụn tay chân người ta nữa... cứ nghĩ tới là nàng không khỏi nhũn mày, sau này nàng còn không bị sét đánh nữa thôi!

“Tiểu Thất, người... tóm con khi này từ chỗ nào thế?” Mấy ngày nay qua lại đã quen, lại thêm tuổi Mạc Thanh Cốc cũng suất soát nàng, Lộ Dao liền gọi Mạc Thanh Cốc là Tiểu Thất. Tuy Mạc Thanh Cốc cảm thấy thay vì cái tên Tiểu Thất, nàng hẳn là gọi hắn một tiếng Mạc thất hiệp như mấy vị sư huynh mới phải, nhưng hình như các vị sư huynh cùng ý nghĩ với nàng, đều bỏ qua ý kiến của hắn.

“Trên Thiên Trụ Phong đó, chỗ sườn núi quay mặt về hướng nắng có rừng cây, bên trong có vài con khi. Chỗ đó dốc nghiêng lắm, ta ở trên núi hơn mười năm mà tới đó cũng không được mấy lần.” Mạc Thanh Cốc thật tình đáp.

“Người nói ở đó còn có khi? Có giống như con này không?” Lộ Dao hỏi tới.

“Giống hết, cũng cỡ xấp xỉ nhau thôi, so với khi ở những chỗ khác hơi nhỏ.”

Lộ Dao bĩu môi, chặc lưỡi, nghĩ bụng nếu có một bầy như vậy, bắt một con chắc cũng không sao đâu? Huống gì mình cũng sẽ chữa lành cho nó, tuy khúc giữa phải chịu khổ... nghĩ thế, Lộ Dao quyết định có lỗi với con khi này một lần. Khi lông vàng thì khi lông vàng đi, hiện giờ số lượng khi lông vàng chắc cũng không ít.

Bèn ngẩng đầu nhìn Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc.

“Lộ Dao, con khi này được không?” Ân Lê Đình hỏi dùm Mạc Thanh Cốc lần nữa.

Lộ Dao đảo mắt, “Có điểm không thích hợp lắm.”

Mạc Thanh Cốc vừa nghe đầu lập tức to lên, “Điểm nào?”

“Nhìn nó đáng yêu thế này, ta sợ chừng đó không xuống tay được...”

Nghe xong, Ân Lê Đình cũng bật cười, quay người nhìn Mạc Thanh Cốc. Lúc này miệng Mạc Thanh Cốc méo xệch, “Lộ Dao tỷ tỷ...”

Lộ Dao đang định nói, ngoài cửa một thanh âm cất lên, “Thất đệ, nếu đệ kêu tiếng Lộ Dao tỷ tỷ này sớm mấy ngày thì cũng không cần chịu khổ nhiều vậy rồi.”

Ba người quay ra nhìn, thì ra là Trương Tùng Khê.

“Tứ ca.”

Trương Tùng Khê đi tới chỗ con khỉ, nhìn nửa ngày mới hỏi: “Trên Thiên Trụ Phong à?”

Mạc Thanh Cốc đáp: “Khu rừng chỗ sườn núi hừng sáng.”

Trương Tùng Khê gật đầu: “Mấy năm trước ta và ngũ đệ hay tới đó, thỉnh thoảng có gặp được.”

Lộ Dao nhìn bộ dạng Mạc Thanh Cốc có vẻ tội nghiệp bèn cười nói: “Được rồi, con này vậy.”

Mạc Thanh Cốc rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy Lộ Dao đưa cho hắn một tờ giấy. Mạc Thanh Cốc sợ Lộ Dao lại có chiêu gì mới chào đón hắn nữa, mặt đen lại, biểu tình căng thẳng kỳ cục.

Lộ Dao mỉm cười: “Sáng hôm nay ta bắt mạch cho Du tam hiệp, phương thuốc phải đổi rồi. Sau này sắc thuốc theo đơn mới này đi.”

Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình đã nghe chuyện Mạc Thanh Cốc sắc thuốc từ sớm, không khỏi mỉm cười nhìn Mạc Thanh Cốc. Mạc Thanh Cốc cẩn thận quan sát vẻ mặt Lộ Dao: “Thuốc này không có cái gì cổ quái nữa chứ?”

Lộ Dao cười gian xảo: “Người thử là biết, không phải sao?”

Mạc Thanh Cốc nhận lấy đơn thuốc, hấp tấp chào mọi người rồi chạy ra khỏi viện, rút cuộc trong lòng cũng hiểu được thế nào là đạo lý “cách xa thị phi mới giữ được thân”.

Lộ Dao và con khỉ ta nhìn người, người nhìn ta. Ân Lê Đình cùng nàng đi hái thuốc mấy ngày nay thường hay thấy nàng nhìn thảo dược chăm chăm nửa ngày như thế, cho rằng đó là cách thức gì đó của nàng, ai ngờ Lộ Dao vỗ tay cười nói: “Được rồi, quyết định rồi, gọi người là A Nhiên nhé!”

Hai người thấy nàng đắn đo cân nhắc nghiêm túc lâu như vậy chỉ vì đặt tên cho con khỉ, không khỏi quay mặt nhìn nhau. Nhất là sau này, khi Ân Lê Đình biết cái tên này từ đâu ra, cười ngất không thôi.

Lúc này, ở Thu Linh trang cách xa ngàn dặm, trang chủ Phó Thu Nhiên tự đứng hắt xì một cái, sau đó hung hăng dụi mũi. Còn chưa kịp bình thường trở lại, liền nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Phó Thu Nhiên cao giọng, ngồi trở lại sau án thư.

Một người làm bận trang phục sai vật bước vào phòng. “Bẩm trang chủ, có một nam tử xưng là đệ tử phái Võ Đang cầu kiến, đại quân gia đang tiếp đón ở phòng khách, sai tiểu nhân vào bẩm báo trang chủ.”

“Hà? Phái Võ Đang?” Phó Thu Nhiên kinh ngạc, Thu Linh trang của hắn dính líu với môn phái giang hồ từ lúc nào thế? “Người đó có nói vì sao đến không?”

“Bẩm trang chủ, tiểu nhân không biết.”

Phó Thu Nhiên phẩy tay, sai tên sai vật lui xuống, đứng dậy giữ trường bào, quyết định đến phòng khách xem thử cái gọi là người giang hồ.

Vào đến phòng khách thì thấy quân gia Phó Hồng đang tiếp chuyện một đạo sĩ tuổi chừng hai mươi. Phó Hồng thấy hắn vào, vội vàng đứng dậy, “Bẩm trang chủ, vị này là Vân Hư đạo trưởng từ núi Võ Đang tới đây.” Sau đó xoay người chỉ vào Vân Hư Tử mới đứng dậy: “Đạo trưởng, vị này là trang chủ chúng ta.”

Vân Hư Tử bước lên chấp tay làm lễ đạo gia, “Tiểu đạo là đệ tử phái Võ Đang Vân Hư, ra mắt Phó trang chủ.”

Phó Thu Nhiên hoàn lễ: “Tại hạ Phó Thu Nhiên, chẳng qua là một con buôn mà thôi, Vân Hư đạo trưởng không cần đa lễ.”

Chủ khách ngồi xuống, Phó Thu Nhiên lên tiếng trước: “Thu Linh trang ta xưa nay chỉ làm ăn, không qua lại giang hồ. Hôm nay không biết vì sao Vân Hư đạo trưởng quang lâm hàn xá, Thu Nhiên hết sức kính ngạc. Không biết Vân Hư đạo trưởng đến có chuyện gì?”

“Phó trang chủ, mấy ngày trước sư tổ tề phái và lục sư thúc mời một vị Lộ cô nương về núi khám bệnh cho tam sư thúc. Lộ cô nương nhân hậu tốt bụng, ở lại núi Võ Đang chữa trị cho sư thúc, vì thế mà làm trễ nãi hành trình xuôi nam. Vì thế sư phụ mới sai tiểu đạo thay Lộ cô nương đưa một phong thư tay giao cho trang chủ.” Nói xong lấy bức thư của Lộ Dao từ trong ống tay áo ra đưa cho Phó Thu Nhiên.

Phó Thu Nhiên ngẫm ra, “Đám hỏi sư huynh mà đạo trưởng nhắc đến là?”

Vân Hư đáp: “Gia sư họ Du, đứng hàng thứ hai trong phái Võ Đang.”

Nói vừa xong, Phó Thu Nhiên không nhịn được tròn tròn mắt, nhất thời không tin nổi, kinh ngạc hơi cao giọng: “Tên hý của tôn sư phải chăng là thượng Liên hạ Châu? Lệnh sư thúc bị thương đến nay đã mấy năm rồi?”

Vân Hư không nghĩ Phó Thu Nhiên lại có phản ứng lớn như vậy nhưng vẫn trả lời: “Chính là gia sư. Thương thế của tam sư thúc đã hơn bốn năm, đại phu đều bó tay. Lộ cô nương y thuật cao minh, là may mắn cho sư môn tề phái.”

Mất nửa ngày Phó Thu Nhiên mới hoàn hồn trở lại, thoáng thu liễm tâm thần, ngờ vực nói: “Vết thương đó có phải là gãy nát tứ chi không?”

Lần này đến phiên Vân Hư kinh ngạc không thôi, không ngờ Thu Linh trang không giao thiệp giang hồ lại biết rành chuyện Võ Đang như thế. Nhưng môn hạ Võ Đang xưa nay chú trọng nhất là công phu hàm dưỡng, không hề thay đổi sắc mặt chỉ gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Phó Thu Nhiên cúi đầu cân nhắc gì đó, hồi lâu mới ngẩng lên nói: “Thư này quả thật làm phiền đạo trưởng rồi, không biết lần này đạo trưởng xuống núi có còn bận chuyện gì khác chăng?”

Vân Hư lắc đầu: “Tiểu đạo xuống núi chỉ để đưa thư, không có chuyện gì nữa.”

Phó Thu Nhiên nói: “Đạo trưởng có bằng lòng ở lại Thu Linh trang mấy ngày? Đợi ta viết thư trả lời, chuẩn bị ít đồ, sai người đưa lên Võ Đang, không biết đạo trưởng có chịu đi cùng dẫn đường cho?”

Vân Hư nghĩ ngợi một chút. Lần này ra đi sư phụ Du Liên Châu đặc biệt dặn dò phải chu toàn lễ nghi. Đối phương không phải môn phái giang hồ, không cần lấy tác phong môn phái ra, phàm chuyện gì cũng nên theo ý tứ đối phương, vì thế chấp tay nói: “Tất nhiên là được, Vân Hư chỉ sợ làm phiền quý trang.”

Phó Thu Nhiên xua tay: “Đâu có đâu có, Lộ Dao đã ở quý phía, còn phải phiền đạo trưởng chiếu cố nhiều.”

“Lộ cô nương chữa cho tam sư thúc, tề phái trên dưới cảm kích không thôi, Phó trang chủ không cần lo lắng.”

Lại hàn huyên vài câu, Phó Thu Nhiên sai người thu dọn phòng khách tử tế, mời Vân Hư đi nghỉ, lại dặn dò người trong trang phải đối đãi như thượng khách. Quản gia Phó Hồng biết Lộ cô nương một năm ghé trang không được một hai lần nhưng giao tình với trang chủ rất sâu đậm, được gọi là đại tiểu thư, địa vị cơ hồ không khác gì nhị trang chủ. Vân Hư đã vì Lộ cô nương mà đến, tự nhiên ông không dám lạnh nhạt.

Phó Thu Nhiên trở về thư phòng, xé thư Lộ Dao ra đọc kỹ. Đọc xong trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu, thở dài than: “Đến đây hơn mười năm mới phát hiện không ngờ lại đến cái nơi thế này. Lúc đó người nói với ta chuyện Phạm Dao, ta còn cho là trùng hợp cùng tên mà thôi, hôm nay xem ra là hoàn toàn chính xác rồi.” Một lúc lâu sau, hần gọi Phó Hồng vào, lấy một tờ danh sách mình tự liệt kê ra đưa cho ông, dặn dò phải mua thật nhanh. Phó Hồng cầm danh sách đi ra sai phái xuống dưới, cực kỳ nhanh nhẹn. Phó Thu Nhiên ngồi trong thư phòng suy nghĩ thật lâu, mãi đến lúc mặt trời ngả về tây, hạ nhân đem cơm vào mới hoàn hồn lại. Không để ý đến cơm tối trên bàn, hần tự mình mài mực, cầm bút lông sói lên chấm mực, tỉ mỉ viết lên tờ giấy trắng in hoa văn chìm. Từng hàng chữ Khải chỉ chít rải trên mặt giấy, hàng đầu tiên là năm chữ lớn “Ý thiên đồ long ký.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ý Gửi Xa Ngàn Dặm

Nháy mắt đã hơn một tháng, lúc này đã là giữa hè. Lộ Dao xưa giờ ghét thời tiết giữa hè nhất, chỉ cảm thấy nóng bức khó chịu, khiến người ta không thể tĩnh tâm làm việc. May mà mùa hè trên núi Võ Đang khá mát mẻ, nhất là đầm Cửu Khúc và trung tâm rừng trúc sau núi, tiếng nước chảy, chim hót, côn trùng kêu càng thêm đầm lòng người, Lộ Dao quả thật hận không thể ở luôn chỗ này. Có lúc giữa trưa, không khí nóng lên, nàng nhìn Tống Viễn Kiều Du Liên Châu mọi người vẫn mặc trường bào không đổi, một chút cũng không nhìn thấy bộ dạng đồ mồ hôi, không khỏi tặc lưỡi. Căn vận Ân Lê Đình thì biết nội công tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định tự nhiên nóng lạnh bất xâm, Lộ Dao nghe xong lại hối hận một chập sao mình không chịu học mấy thứ hữu dụng này cho đàng hoàng.

Bên cạnh đó, tình hình của Du Đại Nham tiến triển rất tốt. Phái Võ Đang từ trên xuống dưới đều chiếu theo bảy quy định của Lộ Dao, không dám lơ là chút nào. Trong vòng một tháng, đơn thuốc đã đổi bốn lần, khí sắc của Du Đại Nham mỗi ngày mỗi khá lên, tuy vẫn cần điều dưỡng như cũ nhưng đã

không còn đáng vẻ nhọt nhọt tiêu tụy như hồi Lộ Dao mới tới.

Thường ngày, Lộ Dao ngoại trừ bắt mạch, điều dưỡng cho Du Đại Nham ra, không ở trong rừng trúc đọc sách thì đi hái thuốc với Ân Lê Đình, không điều chế thuốc thì ở trong viện chọc phá con khi lông vàng bị nàng đặt tên là A Nhiên. Con khi lông vàng này cũng có chút linh tính, thấy Lộ Dao từ từ chăm sóc nó, ăn ngon uống ngon cũng không thèm về nhà nữa, vui vẻ chờ người ta chăm sóc, hồn nhiên không biết đại nạn sắp cận kề.

Trưa hôm đó, Ân Lê Đình đến tìm Lộ Dao. Vừa vào viện liền thấy Lộ Dao cầm một đầu sợi tơ vung vẩy, đầu kia buộc một quả trái cây. Tay Lộ Dao ra sức vung vẩy, cái quả kia lắc qua lắc lại trước mặt A Nhiên. Hai mắt A Nhiên nhìn trái cây thèm thuồng, khổ nỗi hai tay bị Lộ Dao giữ chặt không nhúc nhích được, đành đảo mắt qua lại theo chuyển động của trái cây, miệng gặm ghè rừ rừ. Nửa ngày, A Nhiên rốt cuộc chịu hết nổi, vuron cổ ra cắn cái quả đỏ mọng kia. Lộ Dao phản ứng nhanh nhạy, soạt một cái đã thu trái về, một bên đẩy A Nhiên ra. Tất nhiên là A Nhiên bắt mẫn thò tay định cướp, lại giành không lại Lộ Dao, tức giận phì phò nhào vô người Lộ Dao vừa kéo vừa giật. Thấy một người một khi sắp đánh lộn, Ân Lê Đình thật sự không nhịn được cười.

Lộ Dao nghe tiếng cười, quay người nhìn Ân Lê Đình, sau đó vung chân gạt A Nhiên từ đằng sau vô tới.

“Trái cây nhiều lắm, muội cho nó là được rồi, làm gì phải đánh lộn với nó?” Ân Lê Đình cười hỏi.

Lộ Dao tròn mắt, “Vấn đề không phải là trái nhiều hay ít, được chưa?” Đột nhiên phản ứng lại, tức giận nói: “Con mắt nào của huynh thấy ta đánh nhau với con khi nà hả?!”

Ân Lê Đình cười trừ không nói.

Lộ Dao thấy đáng vẻ chàng như thế, đột nhiên đảo mắt hết giận, nảy ra sáng kiến chạy tới nói: “Ân lục ca, huynh giúp ta một việc.” Nói xong kéo Ân Lê Đình ngồi xuống ghế đá, lôi trái cây buộc chỉ ra, “Hai mắt huynh nhìn cái quả này, đầu không được nhúc nhích, chỉ được động đậy mắt thôi.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao nghiêm trang cũng làm y như lời. Lộ Dao lắc trái cây nửa ngày, hỏi: “Có thấy đầu vàng hay là có cảm giác mệt muốn ngủ không?”

Lúc này Ân Lê Đình mới phản ứng lại, vừa nảy rõ ràng nàng cũng làm như thế với A Nhiên, dờ khóc dờ cười giả vờ giận dữ: “Muội xem ta là con khi?!”

Lộ Dao lại nghiêm mặt nói: “Không phải, ta xem con khi là huynh.”

Ân Lê Đình ngẩn ra, bị Lộ Dao ấn xuống, lại bắt đầu lắc lư trái cây trước mặt chàng.

Ân Lê Đình hết cách, mặt nàng lắc lư thêm thời gian một chung trà nữa, “Giờ thì sao?”

Ân Lê Đình vẫn lắc đầu như cũ, “Muội muốn làm gì?”

Lộ Dao than thở, “Vẫn không linh nghiệm gì cả... cứ tưởng chiều này thật sự có thể thôi miên được chứ!”

“Thôi miên? Đó là cái gì?” Ân Lê Đình nói.

Lộ Dao phẩy tay, “Bỏ đi bỏ đi! Dù sao cũng không có tác dụng. Ân lục ca huynh tìm ta có chuyện à?”

Ân Lê Đình gật đầu: “Vừa nãy Vân Hư sư diệt về núi, dẫn theo người của Kim Lăng Thu Linh trang cùng về, mang đồ cho muội, bây giờ đang ở đại điện.”

Lộ Dao mừng rỡ: “Sao không nói sớm chứ!” Quay đầu ném trái cây cho A Nhiên đang nhảy lên nhảy xuống sau lưng nàng, chạy một lèo đến chính sảnh đại điện. Ân Lê Đình nhìn A Nhiên thỏa mãn cầm trái cây, nhớ lại màn vừa rồi không nhịn được cười. Một tháng nay chàng đã khá quen với đủ loại hành vi kỳ quặc của Lộ Dao, lắm bảm khe khẽ: “Thôi miên?...”

Trên chính điện, Trương Tùng Khê đang trò chuyện với quản gia Phó Hồng, thấy Lộ Dao từ đằng sau chạy tới bèn nói: “Phó quản gia, Tiểu Lộ tới rồi.”

Lộ Dao vừa thấy Phó Hồng, mừng rỡ hỏi: “Hồng thúc có khỏe không? Sao người lại đích thân tới đây?”

Phó Hồng hành lễ cười nói: “Nhờ phúc của đại tiểu thư, xương cốt lão già này cũng còn rắn chắc lắm. Lần này viếng thăm Võ Đang, chủ yếu là trang chủ muốn lão đem thư trả lời của người và sổ sách năm trước cho tiểu thư coi, ngoài ra còn có đồ mà cô muốn trang chủ chuẩn bị.”

Lúc này Lộ Dao mới chú ý tới bốn cái rương lớn xếp hàng sau lưng Phó Hồng, càng kinh ngạc hơn: “Sao nhiều thế này? Cùng lắm ta chỉ chọn một ít thuốc và dao kéo, làm gì phải tới bốn cái rương? Không phải Thu Nhiên dọn hết nửa sổ thuốc của Đồng Tề Đường tới đây đây chứ?”

“Trang chủ biết đại tiểu thư sẽ ở Võ Đang tới mùa đông, nên cố ý chuẩn bị một ít vật dụng thường ngày, để có lúc cần dùng tới.”

Lộ Dao sờ sờ mũi, bụng nói Thu Nhiên mấy năm nay càng ngày càng đông dài rồi. “Thu Nhiên có khỏe không?”

“Trang chủ rất khỏe, chẳng qua vốn chuẩn bị trung thu năm nay đại tiểu thư sẽ về Thu Linh trang tụ hội, đáng tiếc sợ là không được rồi.”

Lộ Dao cười hi hi, “Năm nay e là không được rồi, đoạn ngọ sang năm nhất định ta sẽ về.”

“Trang chủ còn dặn lão nói với đại tiểu thư, nói người nhờ trang chủ viết gì đó giờ trang chủ đang viết. Có điều gần đây công việc bận rộn, thứ muốn viết lại quá nhiều, phải chờ thêm nhiều ngày nữa. Đại trang chủ viết xong sẽ sai người đem tới.”

Lộ Dao lắc lắc tay nói: “Ta không gấp, nói Thu Nhiên cứ từ từ viết là được rồi. Nhưng mà gần đây hán bận gì thế?”

“Trang chủ đang giao dịch với một nhà buôn dược thảo ở Sơn Đông.”

“Ồ? Có phải Trần Thiện Đường ở Sơn Đông không?” Hỏi thăm

“Đúng thế, đại tiểu thư quen biết ư?”

Lộ Dao không ừ hừ gì, chỉ nói: “Cây cỏ và quả thuốc của nhà ấy cực tốt, ngọc và sâu bọ muông thú lại không được. Thúc về nói với Thu Nhiên, mỗi lần ăn này đừng bàn bạc với đại đương gia của bọn họ, trực tiếp tìm nhị đương gia mà làm.” Cũng không nói lý do.

Phó Hồng không vặn hỏi, gật đầu đáp ứng. Mấy người lại chuyện trò một hồi, Lộ Dao và Trương Tùng Khê liền giữ Phó Hồng ở trên núi nghỉ ngơi hai ngày hẵng đi. Nhưng Phó Hồng kiên quyết nói trang chủ Phó Thu Nhiên bận rộn công việc, ông là quản gia có lý nào lại ở bên ngoài nhàn tản trốn tránh, ngày hôm sau liền xuống núi.

Bên này, vài đệ tử Võ Đang đã khiêng bốn cái rương đến phòng Lộ Dao. Lộ Dao mở từng cái một, muốn xem rốt cuộc Thu Nhiên tặng cái gì cho nàng. Ân Lê Đình vốn ở bên cạnh lại sợ nhìn thấy đồ đặc gì đó của tiểu nữ nhi người ta, hơi thẹn thùng tránh qua một bên.

Rương thứ nhất chất đầy váy áo. Bởi vì quanh năm bốn ba bên ngoài, thường ngày Lộ Dao thích nhất là mặc quần áo đơn giản gọn gàng cho dễ hành động. Thân trên mặc áo ngắn vạt, bên dưới toàn là quần ống túm. Có điều chất vải mềm mại thoải mái, cắt may khéo léo, lại thêm mặt mũi Lộ Dao vốn xinh đẹp thanh nhã, mặc vào ngược lại có hương vị riêng. Nhưng lần này Phó Thu Nhiên đưa đồ đến tuy áo vẫn như cũ nhưng váy tơ lụa lại rất nhiều. Lộ Dao tiện tay giờ vài bộ, đều là những màu sắc mà các cô gái ưa thích, tím nhạt, vàng nhạt, lục nhạt. Ngày thường Lộ Dao ăn bận đơn giản, một là vì tiện đi lại, hai là vì dù sao cũng là một nữ tử một thân một mình bên ngoài, ăn mặc dễ nhìn ngược lại dễ bị chú ý, không an toàn. Nhưng nói gì thì nói, yêu cái đẹp là bản tính trời sanh của nữ nhân, nhìn mớ váy áo màu sắc xinh đẹp nền nã, Lộ Dao không khỏi vui sướng.

Rương thứ hai là một rương thuốc, đều là những loại thuốc khó kiếm, thậm chí còn có hai bông tuyết liên cất trong hộp huyền băng, bọc trong mấy lớp vải bông cách nhiệt, bỏ dưới đáy rương. Mấy ngày nay trời nóng như vậy mà chưa tan ra, nhưng cũng không duy trì được bao lâu nữa. Lộ Dao thấy không thể chờ thêm, vội vàng lôi ra khỏi rương hỏi Ân Lê Đình: “Ân lục ca, Võ Đang có hầm băng không?”

Ân Lê Đình lắc đầu. Thời này hầm băng rất khó kiếm, đa phần chỉ những nhà giàu có mới có. Núi Võ Đang tuy com áo đầy đủ nhưng quả thực những thứ xa xỉ như vậy không có.

Lộ Dao nhú mày, Ân Lê Đình lại nói: “Có điều dưới đáy Thiên Trụ Phong có một cái động. Trong động có một đầm nước cực kỳ lạnh giá, mặt nước đóng băng quanh năm, bông tuyết giăng kín.” Lộ Dao nghe xong thở phào, vội vàng đưa hộp tuyết liên cho Ân Lê Đình, “Đây là Thiên Sơn tuyết liên, cần bảo quản ở nơi rét mướt đóng băng. Vật này cần cho việc điều trị của Du tam hiệp. Ta xem hộp huyền băng này chỉ có thể bảo quản thêm một hai ngày không tan ra thôi. Ân lục ca có thể tranh thủ đi đầm băng đó một chuyến, bỏ vào trong đầm không?”

Ân Lê Đình cẩn thận nhận lấy hộp huyền băng, nói: “Ta đi luôn bây giờ.” Nói xong muốn ra cửa, bị Lộ Dao túm lại dặn dò: “Ân lục ca nhớ kỹ, phải nhấn nó vào trong đầm, không thể để nổi trên mặt nước.”

Ân Lê Đình gật đầu, cầm hộp ra cửa. Trong lòng cứ sợ huyền băng tan ra, vội vàng thi triển khinh công tức tốc đi về phía Thiên Trụ Phong.

Lộ Dao tiếp tục mở hai cái rương còn lại. Một cái đựng đầy dao kiếm kèm hết sức tinh xảo, kèm theo một ít như là bút mực giấy các loại dụng cụ thường dùng. Bút lông Hồ Châu, nghiên bằng ngọc, mực Huy Châu, đủ loại đồ nổi tiếng tinh xảo; còn có một hộp bút than đặc chế, dùng loại than kê lông mày hảo hạng, bên ngoài lại bọc một lớp da trâu mềm, ngoài cùng quấn vài gấm, dưới treo một miếng ngọc bích nhỏ, động đưa ra rất dễ thương. Rương cuối cùng chất đầy kẹo mứt, đồ ăn vặt Giang Nam được bảo quản kỹ. Bốn cái rương, trừ dụng cụ và thuốc dùng cho việc chữa trị của Du Đại Nham ra, chỉ có cái rương cuối cùng đầy đồ ăn vặt là khiến Lộ Dao vừa ý nhất. Tiện tay mở một bịch ô mai cam thảo, quăng hai viên vào miệng, mùi vị quen thuộc làm nàng thả lỏng trong khoảnh khắc, khẽ thở dài: “A Nhiên, lâu rồi không gặp, có khỏe không?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sinh Từ Mong Manh

Ngày hôm đó, quá giữa trưa, Du Liên Châu ở trong phòng Du Đại Nham, hai sư huynh đệ chuyện gẫu. Nửa tháng trước Du Liên Châu xuống núi làm việc, khuya hôm qua mới về tới Võ Đang. Hôm nay sau khi ra mắt Trương Tam Phong xong, nhàn rỗi không có việc gì liền tới thăm Du Đại Nham.

Đạo đồng Thanh Phong dâng trà lên. Du Liên Châu thấy trên bàn ngoài trà ra còn có một cái hộp màu đen tinh xảo. Chàng thường tới chỗ Du Đại Nham, lần nào cũng chỉ có nước trà, đây là lần đầu tiên trông thấy thứ khác.

“Đây là đồ gì thế?” Du Liên Châu hỏi.

Du Đại Nham cười nói: “Hôm qua lúc Tiểu Lộ bắt mạch đem đến, nói là mấy hôm trước Thu Linh trang phái người đem đồ cho nàng, có một rương đồ ăn. Nàng nói một mình ăn không hết nhiều thứ như vậy nên tặng cho đệ một hộp. Nghe tứ đệ nói người nào cũng có phần nhưng lúc đưa cho thất đệ, thất đệ hơi nơm nớp lo sợ.”

Du Liên Châu mở hộp, thấy trong hộp bày tỉ mỉ bốn năm loại điểm tâm, làm rất tinh xảo khéo léo, có loại giống như hoa mai, có loại hình dáng thỏ con, thức nào cũng tuyệt trắng để thương, có phong vị Giang Nam. Du Liên Châu trước giờ không thích đồ ngọt, nhứt mảy. Du Đại Nham biết chàng nghĩ gì, nói: “Nhị ca nếm thử một chút xem, mùi vị điểm tâm này cũng đặc biệt lắm.”

Du Liên Châu nghe xong, tiện tay bốc một miếng nhỏ màu lục nhạt, làm thành hình lá trúc, cho vào miệng mang theo ba phần mùi thơm của lá trúc, không hề ngọt ngấy, nuốt vào rồi miệng vẫn còn thoảng hương thơm. Du Liên Châu hành tẩu giang hồ nhiều năm, biết điểm tâm này e rằng khó kiếm, xem ra không phải người bình thường có thể mua được, suy nghĩ một chút, lại trở nên trầm mặc.

Du Đại Nham thấy Du Liên Châu im lặng cả nửa ngày bèn hỏi: “Sao vậy? Nhị ca có tâm sự sao?”

Du Liên Châu lên tiếng: “Lộ cô nương đến khám bệnh cho tam đệ đã hơn tháng nay, chắc tam đệ cũng quen thân với cô nương ấy. Nàng có từng nhắc tới lai lịch của mình?”

Du Đại Nham lắc đầu: “Chưa từng. Có điều, nếu nói quen thân với cô nương ấy nhất thì không phải đệ mà là lục đệ thất đệ. Sao vậy, ý sư huynh là gì?”

“Lộ cô nương này bình thường tính tình phóng khoáng rộng rãi, nhìn cách ăn mặc thì không phải xuất thân giàu sang. Nhưng hôm nay xem ra, hình như đằng sau có gia thế. Thu Linh trang kia mấy năm gần đây tiếng tăm nổi lên ở Giang Nam, lại không có ai biết gốc gác thế nào. Lộ cô nương và Thu Linh trang có quan hệ gì?”

“Cái này đệ cũng không biết. Chỉ nghe lục đệ nói, lúc nàng lên núi có viết một lá thư cho Thu Linh trang, hơn tháng sau Thu Linh trang liền phái người đem mấy rương đồ tới, bên trong có không ít thảo dược quý hiếm, thậm chí còn có hai đóa Thiên Sơn tuyết liên, hiện giờ đang vùi dưới đầm băng sau núi. Nghe nói còn là do quân gia Thu Linh trang đích thân đưa tới. Quân gia kia gọi nàng là đại tiểu thư, rất cung kính. Sư huynh lo lắng gì thế?”

“Lo lắng thì cũng không hẳn. Có điều nàng là một cô nương nhỏ tuổi, y thuật lại cao minh, võ nghệ cũng biết sơ sơ, ta đang nghĩ sư phụ nàng là ai, xuất thân môn phái nào. Nhất là gần đây, vì chuyện ngũ đệ và đồ long đao, Thiên Ưng giáo và mấy phái chúng ta xung đột ngày càng dữ, mà Thu Linh trang và Thiên Ưng giáo đều ở Kim Lăng, này...”

Du Đại Nham biết ý sư huynh, đang định nói lại nghe tiếng bước chân hót hơ hót hải của một đệ tử bên ngoài xông tới đây nhưng cũng không dám xông bừa vào, chỉ hấp tấp gõ cửa.

“Vào đi.” Được Du Đại Nham cho phép, đệ tử kia chạy vào.

“Làm gì mà hót hơ hót hải như thế?” Du Liên Châu giáo huấn.

“Nhị sư bá, tam sư bá! Vừa rồi có một người dân trong trấn phía bắc chân núi chạy lên, bị thương không nhẹ, nói dưới núi có hai mươi tên lính Nguyên đang tàn sát dân chúng trong trấn, đến đây cầu cứu Võ Đang chúng ta.”

Lời vừa nói ra, hai người đều kinh hãi giật dử. Hiện thời, các bang phái trong võ lâm mặc dù đối địch với nhau nhưng chỉ cần nhắc tới quân Nguyên là thống nhất đối ngoại, căm hận vô cùng. Mỗi lần đụng phải chúng tàn sát dân lành đều giết ngay tại chỗ. Lần này quân Nguyên lại dám ngang nhiên hành hung dân chúng ngay dưới chân Võ Đang, phái Võ Đang tất nhiên không bằng quan. Vì thế Du Liên Châu vỗ vai tam sư đệ, “Tam đệ, ta đi xem thử.” Đợi Du Đại Nham gật đầu liền thi triển khinh công lướt tới Tử Tiêu cung. Vừa vào trong điện phát hiện Tống Viễn Kiều, Ân Lê Đình và Lộ Dao đều ở đó. Lộ Dao đang kiểm tra một người nằm trên đất. Sắc mặt người này xám ngoét, ngực trũng một đao, vết thương khá lớn, cả tấm áo đều nhuộm đỏ máu, không biết là còn sống hay đã chết.

Vài phút sau, Lộ Dao nhồm dậy, thở dài lắc đầu: “Người này chống đỡ được đến khi lên núi đã là cực hạn rồi, không cứu được.”

Ân Lê Đình thấy Du Liên Châu tới, nói: “Nhị ca, dưới núi có lính nguyên hành hung, chúng ta...”

Du Liên Châu gật đầu tỏ ý đã biết. Lúc này Tống Viễn Kiều lên tiếng: “Nhị đệ, lục đệ, hai đệ lập tức xuống phía bắc chân núi giúp đỡ, tất cả phải cẩn thận.”

Du Ân hai người cũng không nhiều lời, nhận lệnh định xuống núi, lại thấy Lộ Dao nhắc cái rương màu trắng bên cạnh lên nói: “Ta đi chung với hai huynh.”

Ân Lê Đình vội vàng lắc đầu: “Lộ Dao muội chớ ở đây đi, dưới đó nguy hiểm, ta và nhị ca đi tốt hơn.”

Lộ Dao khẳng khái nói: “Bên dưới chắc chắn có người bị thương, không thể chậm trễ.” Nói xong cũng không để ý đến chàng nữa, dùng khinh công chạy ra khỏi điện.

Du Liên Châu liếc Ân Lê Đình một cái, Ân Lê Đình gượng cười. Hai người cũng triển khai khinh công đuổi theo. Nội lực cả hai thâm hậu, khinh công tất

nhien không kém nhưng điều khiến hai người kinh ngạc là, tuy nội lực Lộ Dao không tốt nhưng bộ pháp khinh công lại rất cao minh, nhất thời cũng không thua kém hai người.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao không chừa đường thương lượng, cũng không tiện khuyên nhủ, chẳng sợ Lộ Dao tổn sức bèn cầm lấy cái rương trong tay nàng. Lộ Dao nhường mảy, không hề lên tiếng. Mãi đến khi chạy được sáu bảy chục dặm, nội lực Du Ân hai người thâm hậu, tự nhiên không có chuyện gì. Rốt cuộc nội lực Lộ Dao khó mà duy trì nữa, tốc độ dần chậm lại, mặt đỏ bừng, hơi thở rối loạn. Ân Lê Đình phát hiện, cách một lớp vải áo nắm lấy tay Lộ Dao, một luồng nội lực từ lòng bàn tay truyền sang. Lộ Dao cảm nhận được một luồng khí ấm áp nhẹ nhàng từ lòng bàn tay rót vào, lập tức cảm giác đè ép nơi lồng ngực được giải thoát, dễ chịu hơn rất nhiều, không khỏi nhìn Ân Lê Đình cười cảm kích. Du Liên Châu đi bên cạnh thấy thế, lẳng lặng cầm lấy cái rương trong tay Ân Lê Đình.

Không đến thời gian hai nén nhang, ba người đã tới ngoài trấn. Không khí phảng phất mùi máu tanh tươi, lại không nghe thấy tí âm thanh nào. Cửa thị trấn còn có mấy người ngã trong vũng máu, nhìn chung quanh, thi thể khắp nơi. Ba người đều chau chặt lông mày, lập tức xông vào trong trấn, Lộ Dao nhanh như chớp xem xét từng người trong vũng máu, lại phát hiện tất cả đều tắt thở.

Du Liên Châu tức tốc đảo quanh một vòng, thấy ngoài trừ thi thể chồng chất ra không có một tên lính Nguyên nào. Quay lại lắc đầu với hai người Ân Lê Đình, Lộ Dao, phần nộ nói: “Muộn quá rồi, bọn thất tử...” Nói chưa xong đột nhiên im bặt, vận nội công tập trung lắng nghe, lại phát hiện có tiếng rên rỉ cực kỳ yếu ớt từ một căn nhà đằng sau lưng truyền đến. Lúc này Ân Lê Đình cũng đã nghe thấy, vội vàng nói với Lộ Dao đang không rõ xảy ra chuyện gì: “Căn nhà phía sau kia có người còn sống!” Nói xong kéo nàng cùng Du Liên Châu chạy vào cái sân nọ. Thấy một hán tử trung niên ngực trúng đao đã chết ngay cửa, trong sân đồ đạc bị đập phá vô số, bừa bãi ngổn ngang. Tiếng rên rỉ yếu ớt như mèo kêu từ trong phòng vọng ra. Du Liên Châu vùng một chưởng đánh rớt cánh cửa cũ nát còn treo lủng lẳng nơi khung phi vào, thấy tình cảnh trong phòng, không khỏi khựng lại. Lộ Dao từ phía sau theo vào, quét mắt một vòng trong phòng, chỉ thấy một người đàn bà đã tắt thở, một thanh đao dài xuyên từ sau lưng ra trước ngực, lúc chết còn ôm chặt một đứa bé trong lòng. Đứa nhỏ này là một bé trai chừng bốn năm tuổi, máu me đầy người, phần bụng có một vết thương rất lớn, ruột bị phá hủy lòi ra khỏi bụng, thủng ruột lưng bụng nhưng lại không bị thương đến chỗ hiểm, nhất thời chưa chết, nằm trên đất khóc rên hết sức yếu ớt, tình trạng cực kỳ thể thảm khốc khiếp. Hai người Du Ân tuy đi lại giang hồ nhưng cũng chưa gặp phải cảnh tượng như thế bao giờ. Ngược lại Lộ Dao dường như đã quen với những cảnh thế này, không bỏ lỡ nửa giây, chạy thẳng tới bên cạnh đứa bé, lòi ba viên thuốc từ trong người ra nhét vào miệng nó. Quay qua hét hai người kia: “Ngay ra đó làm chi, đứa bé này còn cứu được! Mau lên, giúp ta đặt nó lên bàn!”

Hai người Du Ân lập tức hoàn hồn lại, Ân Lê Đình tiến lên định bồng đứa bé lại thấy ruột của nó lòng thông trên đất, không biết làm thế nào mới tốt. Bấy giờ Lộ Dao đã cầm lấy cái rương trong tay Du Liên Châu, lòi ra một đôi bao tay bằng lụa trắng đeo vào, vòng qua một bên Ân Lê Đình, nhẹ nhàng cầm đoạn ruột kia lên, nói: “Đi qua đi, cẩn thận đừng xóc nó.”

Hai người đặt đứa nhỏ lên bàn ngay ngắn xong, nó mở mắt ra nhưng mắt vàng như tờ giấy, sinh mạng còn trong phút chốc. Lộ Dao nhìn nó mỉm cười nói: “Tỷ là Lộ Dao, là một đại phu. Yên tâm, đệ sẽ không sao.” Nói xong rút một cái bình sứ màu trắng trong rương ra, để trước mũi đứa bé huơ huơ, nó nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Du nhị ca, huynh dùng nội lực bảo vệ tâm mạch đứa nhỏ giúp ta.”

Du Liên Châu gật đầu, dùng một tay đặt lên đại huyệt trên ngực đứa nhỏ. Lộ Dao lúc này xoạt hai ba lần là xé được áo đứa bé, chỉ thấy chỗ bụng dưới bị trường thương rạch một vết thương dài chừng năm tấc, ruột lắn với máu me bầy nhầy. Ân Lê Đình thấy Lộ Dao lòi một hộp ngân châm trong rương ra, nhanh như chớp cắm lên mấy đại huyệt trên người đứa nhỏ, nháy mắt máu đang trào ra từ miệng vết thương to dần dần chảy chậm lại. Kế đó nàng lấy một cái vỏ lón trong rương, đẩy vỏ nôi với một cái ống ruột dê mảnh mềm dẻo. Lộ Dao nhờ Ân Lê Đình nhắc cái vỏ lên cao, tự mình mở cái kẹp sắt kẹp đoạn ống ruột dê, từ chất lỏng trong suốt chảy ra bốc lên mùi rượu nồng nặc. Tay Lộ Dao giữ lấy đoạn ống mảnh, chất lỏng tuôn ra nhanh chóng rửa sạch đoạn ruột và máu bầm trong ổ bụng, vừa rửa vừa dùng từng chông vải lụa trắng thấm chất lỏng đã nhiễm đỏ.

Hai người Du Ân chỉ thấy Lộ Dao bắt mạch, thi châm cho Du Đại Nham, lần đầu tiên trực tiếp thấy nàng xử lý vết thương thủng bụng như thế, trong lòng đều hết sức kinh hãi. Khúc sau càng khiến hai người lưu luyến hơn, chỉ thấy Lộ Dao dùng một tấm vải trắng sạch sẽ che quanh miệng vết thương, cầm lấy một con dao nhỏ hết sức bén ngọt cắt đi một đoạn ruột hư, dùng kẹp sắt kẹp lại. Lại cắt một đoạn khác, bỏ cả bộ phận đã cắt qua một bên, thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn gọn gàng.

Ngay lúc ấy, lòng Du Liên Châu chùng xuống, ánh sáng lướt qua đáy mắt, nói nhỏ: “Có hơn trăm người cưỡi ngựa từ phía bắc tới đây, chừng một chung trà thì tới, sợ là thất tử.”

Lộ Dao hiểu ý Du Liên Châu, lắc đầu nói: “Bây giờ đứa nhỏ này không thể động đậy, bằng không chỉ chớp mắt là đứt hơi.” Nói xong tốc độ trong tay tăng lên, cẩn thận sắp xếp ruột lại, sắp hai đầu đoạn ruột vừa cắt cho khớp nhau, dùng kim cong khâu lại. Ân Lê Đình chỉ thấy đôi tay đeo bao của Lộ Dao cực kỳ linh hoạt, ngón tay múa lượn lên xuống không ngừng lấy một chút. Du Liên Châu gật đầu, không lên tiếng, đưa mắt nhìn Ân Lê Đình. Nháy mắt đã là thời gian một chung trà, đột nhiên nghe một loạt tiếng hỗn loạn, tiếng vó ngựa, nói chuyện gào thét âm ỹ.

Lộ Dao vẫn cúi đầu làm việc, bây giờ ngay cả nàng cũng nghe được tiếng la hét cùng tiếng vó ngựa vọng tới. Không tới vài phút lính Nguyên đã ồ ạt xông vào trấn, ba người chỉ nghe tiếng bọn chúng hình như đang lục soát từ nhà này tới nhà khác, nhất thời tiếng đập cửa, đập phá đồ đạc nối tiếp nhau không ngừng. Vài phút sau, liền có năm sáu tên lính Nguyên xông vào sân, Ân Lê Đình nắm chặt chuỗi kiếm, đợi một tên vừa đẩy cửa phòng, xoạt một tiếng ánh bạc lướt qua, trường kiếm đã xuyên qua bả vai gã. Người đằng sau không biết phát sinh chuyện gì, hai tên lính Nguyên lại ào vào, nháy mắt liền thiệt hại nặng nề dưới kiếm của chàng.

Lúc này Lộ Dao đã xử lý đến đoạn ruột hư thứ hai. Lính Nguyên bên ngoài thấy ba tên đồng bọn bị trọng thương, lập tức biết bên trong còn người, dùng tiếng Mông Cổ hò hét gì không ai rõ. Ân Lê Đình dùng kiếm đánh ngắt, nào ngờ đằng sau đã có người nghe thấy. Lính Nguyên ùn ùn xông vào sân. Bấy giờ, chẳng những ngoài sân có lính, ngay cả cái bàn dựa vào cửa sau căn nhà cũng có binh lính lục tục kéo tới, bị Du Liên Châu vùng tay trái vỗ một chưởng vào ngực, chết ngay tại chỗ.

“Lục đệ nếu còn hạ thủ lưu tình, Lộ cô nương và hai tử không thể động đây, càng nhiều tên xông vào càng nguy hiểm!” Du Liên Châu tung chưởng đánh tên lính vừa nảy ngả dưới kiếm của Ân Lê Đình lúc này đột ngột gãy dựa nhòm dậy nhắm chàng và Lộ Dao xông tới, vừa lớn tiếng nói với Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình quay đầu, thấy Lộ Dao tập trung toàn bộ tinh thần xử lý vết thương của đứa nhỏ, lại thấy xác tên lính nằm rạp trên đất, khựng lại một chút liền gạt đầu, trường kiếm chéch lên, mũi kiếm vốn nhắm vào vai đào một cái, đâm trúng cuống họng tên lính xông vào cửa.

Chớp mắt, đã có tám chín người chết dưới tay hai người Du Ân. Lộ Dao không chớp mắt lấy một cái, tốc độ khâu kim khiến người ta hoa mắt. Ân Lê Đình thấy lính Nguyên đỏ xô đến càng lúc càng nhiều, bao vây cả sân, sợ bọn chúng xông vào bèn lùi lại bên cạnh Lộ Dao và Du Liên Châu, Lộ Dao muội cần bao lâu nữa?”

“Nửa khắc [8] nữa.”

Hai người thấy tốc độ của Lộ Dao, thao tác đã đến mức khiến người ta hoa mắt, ánh chừng nằng cũng sắp đến cực hạn rồi.

Lại thêm một toán lính Nguyên từ đằng sau xông lên, lần này gần cả chục người, miệng hò hét gì đó không rõ. Ân Lê Đình nhú mảy, một chiêu Nhận lạc thu phong xuyên qua cổ họng hai tên, xoay người vỗ một chưởng gãy xương sườn một tên, liền đó thể kiếm không dừng, chiêu Lưu niên toa trích lại đâm chết ba tên nữa. Bên này chưởng phong của Du Liên Châu quét qua, năm tên lính Nguyên không tên nào sống sót. Chớp mắt xác người rải đầy dưới chân, Lộ Dao lại xem tất cả như không có gì, chăm chú tập trung vào vết thương trước mắt. Ngay cả một tên bị Du Liên Châu đánh ngã xuống chân nàng, hình như nàng cũng không có cảm giác. Lúc này lại nghe một tiếng quát ngoài cửa, “Thất tử kia chó càn quấy!” Lời chưa dứt liền nghe tiếng đám lính Nguyên đằng sau hỗn loạn một hồi.

“Nhị ca, hình như là người của phái Nga Mi.” Ân Lê Đình nói.

Du Liên Châu cân nhắc sơ sơ, đang định mở miệng lại nghe Lộ Dao nói: “Bắt giặc bắt tướng trước.”

Du Liên Châu ngăn người, không ngờ Lộ Dao một đằng xử lý vết thương, đằng còn lại cũng không nhàn rồi, ý tưởng giống như chàng. Ân Lê Đình cũng gạt đầu, “Lộ Dao nói đúng, tuy chúng ta không sợ thất tử nhưng cứ thế này nếu chúng phóng hỏa mà chúng ta thì không thể cự cự, rốt cuộc sẽ phiền phức lắm.” Ân Lê Đình biết chàng bảo vệ tâm mạch đứa nhỏ không thể cử động, vì thể trường kiếm rung lên, phi thân ra khỏi phòng, thấy bên ngoài đã bị mấy chục tên lính vây chặt, một giọt nước cũng không lọt. Hơn nữa bên ngoài còn có mấy tên đang vây công một thiếu nữ áo hồng. Thiếu nữ áo hồng kia trường kiếm phát phối, lấy một địch nhiều nhưng không lọt vào thế kềm. Ân Lê Đình thấy thiếu nữ kia, đầu tiên ngăn ra, thấy kiếm pháp của nàng tàn nhẫn, điêu luyện, cũng không cần lo lắng, nhìn quanh bốn phía. Một tên cười ngửa nhìn có vẻ là đầu lĩnh, tay cầm đao dùng tiếng Mông Cổ gào thét gì đó với mình.

Mấy chục tên lính Nguyên dọm bước xông lên, nhưng lại sợ uy lực của thanh kiếm trong tay Ân Lê Đình, không dám áp sát. Ân Lê Đình cười lạnh, phi thân vọt lên, vượt qua vòng vây lính Nguyên, trực tiếp đâm một kiếm vào tên đầu lĩnh. Tên đầu lĩnh rút đao đỡ kiếm, nhưng sao địch nổi Ân Lê Đình? Chiêu đầu tiên đã bị Ân Lê Đình đánh bay trường đao, thanh đao kia bay lên một trượng, vừa khéo đâm vào giữa lưng một tên lính Nguyên. Chiêu thứ hai, một kiếm của Ân Lê Đình xuyên vào giữa tim đối phương, kẻ nọ lập tức tắt thở.

Những tên còn lại thấy đầu lĩnh mất mạng, không khỏi run sợ càng không có tâm tư ham chiến, nháy mắt lại có hai mươi mấy tên chết dưới kiếm của Ân Lê Đình và thiếu nữ áo hồng kia. Bây giờ Ân Lê Đình cũng đã nhận ra thiếu nữ nọ, gọi: “Kỷ sư muội!”

Thiếu nữ gạt một ngọn trường thương ra, trở kiếm giết chết một tên lính, thấy Ân Lê Đình cũng lấy làm kinh ngạc: “Sao Ân lục ca lại ở đây?”

“Nhị sư huynh và ta nghe nói có mấy tên lính hành hung, đặc biệt xuống viện trợ, ai ngờ đến quá trễ.” Ân Lê Đình than thở.

Trong lúc hai người nói vài câu, lại thêm mười mấy tên chết dưới kiếm. Những tên còn lại thấy võ công hai người cao cường không chống cự được, sớm đã không còn ham chiến, ồ ạt chia ra bốn phía đào tẩu. Ân Lê Đình căm hận hành vi tàn sát khắp nơi của lính Nguyên, nghĩ đến tình cảnh đau đớn rên rỉ trong vũng máu của đứa bé vừa rồi bèn thi triển khinh công, một tên cũng không buông tha. Thiếu nữ áo hồng thấy Ân Lê Đình như thế, cũng truy đuổi hướng ngược lại. Nháy mắt, cả trăm tên lính Nguyên không còn tên nào sống sót.

[8] Đơn vị tính giờ hồi xưa, một khắc = mười lăm phút bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

Từ Quân Tảo Quy Kỳ [9]

Giải quyết xong lính Nguyên, Ân Lê Đình và thiếu nữ áo hồng chào hỏi lẫn nhau, thiếu nữ này chính là Kỷ Hiểu Phù phái Nga Mi. Chàng định dẫn nàng ấy vào phòng gặp Du Liên Châu, lại đột nhiên nhớ tới cảnh tượng máu me bấy nhầy kinh khủng trong phòng do Lộ Dao chữa trị cho đứa bé kia, cảm thấy dễ một cô nương như Kỷ Hiểu Phù đi vào hình như không hay lắm, không khỏi chần chừ. Ngay lúc ấy, lại nghe Du Liên Châu trong phòng thoáng cao giọng: “Lộ cô nương, cô ổn chứ?” Giọng điệu có phần lo lắng.

Ân Lê Đình tưởng Lộ Dao xảy ra chuyện, nhất thời cũng chẳng để ý được nhiều, vội vàng chạy vào phòng. Lại thấy Du Liên Châu một tay đỡ Lộ Dao, mà Lộ Dao đã tháo bao tay bên phải xuống, dùng tay ấn huyết thái dương của mình, nhắm mắt nhủ mảy.

Ân Lê Đình vội vàng bước lên đỡ Lộ Dao qua một bên, sốt ruột gọi “Lộ Dao? Lộ Dao? Muội làm sao vậy?”

Phút chốc, Lộ Dao mở mắt, hít sâu một hơi nói: “Ta không sao, đầu hơi choáng thôi, chắc là đêm qua ngủ không ngon, vừa rồi trên đường lại chạy băng băng mà ra.” Nói xong mỉm cười với hai người Du Ân, “Giờ đỡ hơn nhiều rồi.”

“Uống chút nước nhé?” Ân Lê Đình hỏi.

Lộ Dao lắc đầu, lôi một đôi bao tay mới ra, nhặt lấy kim chỉ vừa rồi mới khâu được một nửa, định tiếp tục khâu.

“Muội nghỉ ngơi một chút đã.” Ân Lê Đình nói.

Lộ Dao cau mày, “Không được, đứa bé này không chờ được, phải khâu hoàn chỉnh mới xong.” Nói rồi lấy kim may mới, bắt đầu khâu da lại.

Lúc này Kỳ Hiểu Phù bước vào, vừa vào cửa liền thấy một đứa bé không biết sống chết thế nào nằm trên bàn, bụng bị rách ra một vết thật lớn thấy cả ruột, một đôi tay dính đầy máu đang dùng kim khâu da lại. Nhìn kỹ, kể bên bàn có một miếng vải trắng, trên đó thậm chí còn có ba cục không biết là cái gì, máu me đầm đìa nhìn như là thịt. Thành linh thấy cảnh ấy, ai cũng không chịu nổi. Kỳ Hiểu Phù khá can đảm vẫn kinh hãi kêu thành tiếng, chạy ào ra khỏi cửa, ôm gốc cây nôn thốc nôn tháo. Một tay Du Liên Châu bảo vệ tâm mạch đứa bé, tay còn lại đỡ Lộ Dao, bèn dùng ánh mắt ra hiệu cho Ân Lê Đình ra ngoài xem thử. Ân Lê Đình gật đầu, lo lắng nhìn Lộ Dao một cái, đi ra khỏi phòng, thấy Kỳ Hiểu Phù một tay còn vịn gốc cây, thở hổn hển, bị hù dọa không ít.

Ân Lê Đình vội vã bước lên dìu Kỳ Hiểu Phù, hỏi: “Kỷ sư muội, có sao không?”

Nửa ngày Kỳ Hiểu Phù mới bình ổn lại: “Bọn họ... làm gì vậy?”

“Bụng đứa bé đó bị thương, Lộ Dao đang cứu nó.”

Kỷ Hiểu Phù hoài nghi: “Cứu nó?” Nàng nhìn hành động của Lộ Dao thật sự không giống đang cứu người.

Ân Lê Đình lại gật đầu: “Lộ Dao là đại phu, y thuật rất giỏi. Lúc chúng ta vào thì phát hiện bụng đứa bé này bị trường thương đâm thủng, bây giờ Lộ Dao đang chữa trị cho nó.”

Kỷ Hiểu Phù thấy Ân Lê Đình chắc chắn như vậy, mà Du Liên Châu khi nãy hình như cũng đang giúp nữ tử kia. Vô Đương thất hiệp nói nàng vẫn tin tưởng, vì thế cũng không truy vấn thêm.

“Kỷ sư muội ngồi trong sân nghỉ một lát, hay là vào phòng?” Ân Lê Đình thấy nàng khá hơn, bèn hỏi.

Hiện giờ quả tình Kỷ Hiểu Phù hơi sợ căn phòng đó, “Muội... ở trong sân được rồi.”

Ân Lê Đình dìu Kỷ Hiểu Phù ngồi xuống một cái ghế trong sân, thấy nàng ổn rồi bèn nói: “Kỷ sư muội chờ một chút, ta đi xem họ.”

Kỷ Hiểu Phù nhìn chàng gật đầu, Ân Lê Đình liền quay vào phòng. Lúc này Lộ Dao đã may xong vết thương, bôi lên miếng vết thương một lớp thuốc mỡ mỏng màu xanh nhạt, dùng vải lụa trắng quấn lớp lớp thật kỹ dưới sự giúp đỡ của Du Liên Châu, cuối cùng cho đứa bé nuốt vài viên thuốc. Thở hắt ra một hơi, ngồi dựa vào góc tường, tháo bao tay dính máu xuống, khép mắt dưỡng thần. Du Liên Châu và Ân Lê Đình thấy sắc mặt nàng không tốt, đều thấy lo lắng. Du Liên Châu mở toang cửa sổ cho mùi máu tanh tản bớt đi, quay đầu nói nhỏ với Ân Lê Đình: “Ta đi nấu ít nước nóng, để chăm sóc Lộ cô nương một chút.”

Ân Lê Đình gật đầu, nhìn mặt và môi Lộ Dao đều tái nhợt, đặt một tay lên mạch cổ tay nàng. Người tập võ ít nhiều gì cũng biết chút ít kinh mạch y lý, Ân Lê Đình cũng từng theo tứ sư huynh Trương Tùng Khê học qua một ít ngoài rìa, tuy rằng không bằng các đại phu tầm thường đừng nói gì tới Lộ Dao. Xem hết lượt, chỉ cảm thấy hình như Lộ Dao nói đúng, một mối quá dẫn tới khí huyết lưu thông không đủ, vì thế cũng hơi an tâm. Chờ đến khi Du Liên Châu nấu nước nóng xong đem về, Lộ Dao đã hồi phục khá khá, môi bắt đầu hồng hào trở lại. Ân Lê Đình nhận chén nước Du Liên Châu đưa, nói nhỏ với Lộ Dao: “Lộ Dao, uống chút nước đi.” Lộ Dao mở mắt, cảm chén, uống ực một hơi, uống xong liếm liếm môi đưa chén cho Ân Lê Đình: “Ta muốn nữa.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao cười, phỏng chừng không sao rồi, rốt cuộc cũng yên tâm cười nói: “Tuân lệnh, Lộ thân y.” Chọc Lộ Dao cười khanh khách.

Lộ Dao cảm thấy đã hồi phục, đẩy cửa bước ra ngoài sân, nhìn thấy Du Liên Châu đang nói chuyện cùng một thiếu nữ áo hồng. Thiếu nữ đó mặt mày xinh xắn, mày lá liễu, đôi mắt trong veo hiền hòa, quần áo màu hồng cánh sen nhạt hợp với dáng người cực kỳ xinh xắn hiền dịu, duyên dáng đứng trong sân nhìn rất đẹp mắt.

Thiếu nữ thấy Lộ Dao, nhớ tới cử chỉ cuồng cuồng của mình ban nãy, có phần ngượng ngập. Nghe Du Liên Châu nói: “Lộ cô nương, vị này là Kỷ sư muội phái Nga Mĩ.”

Ngược lại, Lộ Dao cảm thấy hơi có lỗi với Kỳ Hiểu Phù. Dù sao, tình cảnh vừa rồi quả thật không mấy người chịu đựng được. Mặc dù hai người Du Ân không biến sắc nhưng nàng cũng biết, mới đầu hai người họ cũng kinh hãi không thôi huống chi là một tiểu cô nương xinh đẹp thế này. Bèn mỉm cười lên

tiếng: “Xin lỗi Kỷ cô nương, vừa nãy dọa đến cô.”

Kỷ Hiểu Phù là một nữ tử giang hồ, tự nhiên cũng không so đo, thấy Lộ Dao cười thân thiện với mình liền nói: “Lộ cô nương, ta là Kỷ Hiểu Phù. Vừa rồi là ta luống cuống, mong rằng cô không để bụng.”

Lộ Dao xua tay nói: “Không đâu. Thật ra lúc bọn ta mới học y, cũng có mấy sư muội đồng môn hoảng sợ tới ngất luôn.”

Thấy Lộ Dao an ủi mình, Kỷ Hiểu Phù liền có hảo cảm với Lộ Dao. Thiếu nữ tuổi tác ngang nhau ở cùng một chỗ, rốt cuộc nói chuyện khá ăn ý, lại thêm tính tình Lộ Dao và Kỷ Hiểu Phù đều cởi mở, rất nhanh liền tán gẫu cao hứng hẳn lên. Du Liên Châu hỏi Kỷ Hiểu Phù sao lại xuất hiện ở đây, Kỷ Hiểu Phù nói tháng trước nàng xuống núi về Kim Tiên Kì gia thăm phụ thân là Kỷ Anh, ở lại hơn một tháng liền tính trở về sư môn. Trước khi lên đường Kỷ Anh lại sai nàng mang lễ vật lên núi Võ Đang bái phỏng chương môn Trương Tam Phong và Võ Đang thất hiệp một chuyến. Thì ra hai năm trước, cũng thời tiết này, một lần Tổng Viễn Kiều dẫn theo Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình hành tẩu giang hồ ngẫu nhiên cứu được Kỷ Anh trọng thương còn bị Lộ Đông tứ hùng vây công. Từ đó về sau mỗi khi đến dịp này, Kỷ Anh lại sai con trai trưởng Kỷ Trường Phong hoặc Kỷ Hiểu Phù lên núi Võ Đang, tỏ ý không quên ơn tương trợ ngày đó. Lại thêm Kỷ Hiểu Phù ở phái Nga Mi, vốn có duyên nguyên không nhỏ với Võ Đang, vì thế mà quen biết khá đông đệ tử Võ Đang.

Mấy người bèn trở về núi Võ Đang, Du Liên Châu ôm đứa bé hôn mê, Ân Lê Đình thì công hòm thuốc cho Lộ Dao. Hai người lo lắng thân thể Lộ Dao khó chịu, chậm rãi mà đi, đi một đoạn lại nghỉ một hồi. Ngược lại Lộ Dao với Kỷ Hiểu Phù hết nói lại cười, về đến Võ Đang hai người đã gọi thẳng tên đối phương.

Vào đến Tử Tiêu cung thì thấy Tổng Viễn Kiều, Trương Tùng Khê và Mạc Thanh Cốc đều ở đó. Mọi người chào hỏi Kỷ Hiểu Phù xong, hai người Du Ân tóm tắt lại chuyện gặp phải dưới núi, mọi người không khỏi đau lòng than thở. Nhắc đến đứa nhỏ, Lộ Dao nói hai ngày tới đây cần nàng đích thân chăm sóc, tính mệnh vẫn rất nguy ngập. Tổng Viễn Kiều bèn sai người đưa nó tới một căn phòng cách phòng Lộ Dao không xa, dặn đệ tử bất kỳ chuyện gì đều phải làm theo lời Lộ Dao. Lộ Dao chào hỏi xong liền hấp tấp đi theo. Bên này Kỷ Hiểu Phù đến hậu điện bái kiến Trương Tam Phong xong liền gấp rút trở về sư môn, nhả nhẹn từ chối lời mời ở lại của Võ Đang, trước khi trời tối lập tức xuống núi.

Hiện giờ Lộ Dao lo lắng nhất là đứa nhỏ này, vội vàng kê hai đơn thuốc chống viêm giảm đau và hạ sốt đưa cho đạo đồng, dặn dò cách sắc. Không ngoài dự đoán, vừa mới lên đèn thì đứa nhỏ bắt đầu sốt. Lộ Dao vội vàng chạy về phòng lấy rượu mạnh vốn chuẩn bị cho Du Đại Nham. Rinh vò rượu, vừa xoay người thì thấy hai người Ân Lê Đình, Mạc Thanh Cốc đứng ở cửa phòng.

“Sao hai người lại tới đây?” Lộ Dao lấy làm lạ, không phải hai người họ đưa Kỷ Hiểu Phù đi bái kiến Trương Tam Phong sao?

Mạc Thanh Cốc cao giọng: “Lục ca cứ mãi lo lắng Lộ Dao tỷ tỷ, nói hôm nay thân thể tỷ tỷ không khỏe, chạy đến chỗ tứ ca hỏi han cả nửa ngày, hằm được chén canh này, liền vội vàng đem tới đây.”

Lộ Dao ngẩn người, ý nghĩ xoay chuyển, tính tình Ân Lê Đình rất dịu dàng lại chu đáo tỉ mỉ, hôm nay mình vắng đầu làm chàng lo lắng, trong lòng thấy ấm áp, mỉm cười nhìn Ân Lê Đình.

Vừa rồi Mạc Thanh Cốc nói chuyện rất lớn tiếng, mấy đệ tử chung quanh đều nghe thấy. Mạc Thanh Cốc và Lộ Dao chẳng cảm thấy gì nhưng Ân Lê Đình lại đỏ mặt ngay tắp lự, cảm giác chén canh trong tay đặt chỗ nào cũng không được, lại thấy Lộ Dao mỉm cười duyên dáng nhìn mình, tay chân càng luống cuống.

Lộ Dao càng nhìn càng thấy buồn cười. Ân Lê Đình xuất thân Võ Đang, hơn một tháng nay, cho dù Lộ Dao chưa từng qua lại giang hồ cũng đã hiểu đại khái vì sao Võ Đang thất hiệp nổi danh giang hồ như thế. Tuy Ân Lê Đình đứng hàng thứ sáu, tuổi vừa mới hơn hai mươi nhưng ngày thường có thể nhận ra được cử chỉ trầm tĩnh lễ độ, có phong phạm của một danh phái. Lại thêm đệ tử Võ Đang chú trọng dưỡng khí nhất, công phu hàm dưỡng thấy Thái Sơn sụp đổ mà không biến sắc đã đạt tới mức cực hạn. Hôm nay lúc chàng đuổi giết linh Nguyên, kiếm pháp lại quyết đoán sắc bén, bất kể thế nào Lộ Dao cũng không thể liên tưởng Ân Lê Đình trước mắt nàng với Võ Đang Ân lục hiệp được. Mấy ngày trước đi hái Mạn đà la bị nàng chọc tới đỏ mặt, hôm nay lại bị sư đệ nhà mình chọc đỏ mặt tiếp, thật là dễ cười.

Lộ Dao mỉm cười đẩy cửa phòng, “Vào đây đã.” Liền tránh chỗ cho hai người vào trong. Mạc Thanh Cốc đã nghe sư huynh kể chuyện hôm nay Lộ Dao cứu chữa cho đứa bé, không khỏi dè dặt quan sát nó. Thấy Lộ Dao cởi áo đứa nhỏ ra, đỡ nó nửa nằm nửa dựa vào tường, hết sức căng thẳng nhìn lộp vãi trắng quần bụng nó, dường như chỗ đó sẽ đột nhiên toác ra bung ruột vậy. Lộ Dao thấy hai người đứng đó, trợn mắt nói: “Qua đây giúp đi, đỡ nó dùm ta.”

Mạc Thanh Cốc vội vàng bước lên đỡ đứa nhỏ, Lộ Dao dứt từng muỗng canh nấu riêng cho nó, lại dùng khăn khô nhúng rượu lau người cho đứa bé.

Ân Lê Đình sờ trán nó, nóng đến phỏng tay. Lộ Dao nói: “Cần phải hạ sốt, đứa bé này mới không nguy hiểm. Có thể vượt qua được hai ngày này hay không cần phải xem vận may của nó.”

“Hôm nay mạng đứa bé này như chỉ mảnh treo chuông thì tình cờ gặp được muội, xem ra mạng không hẳn tuyệt vọng.” Ân Lê Đình nói, lại đưa chén canh cho nàng, “Lộ Dao, hôm nay ở dưới núi muội bị vắng đầu, ta hỏi tứ ca, dựa theo sách viết nấu canh này, muội...”

Lộ Dao nghe chàng an ủi, trong lòng dần dần thư thái, nhận lấy chén canh đưa lên ngửi thử, “Tứ quân quy kì tảo, viễn tri long nhãn hương. Là quy tí thang à? Bổ huyết ích khí, kiện tì dưỡng tâm. Ân lục ca, nếu huynh bái ta làm thầy học y, chắc có thành tựu.”

Ân Lê Đình nghe xong, mặt nóng lên, Mạc Thanh Cốc đứng bên lại to mồm nói: “Tuyệt lắm tuyệt lắm, nếu lục ca cũng học được bản lĩnh của Lộ Dao tỷ tỷ, vậy Võ Đang ta có thêm một vị thần y rồi.”

Lúc này Trương Tùng Khê từ ngoài cửa đi vào, cười hỏi: “Thần y gì? Thất đệ đừng phá đám lục ca đệ nữa.”

Mạc Thanh Cốc: “Tứ ca bắt công quá, đệ phá đám chỗ nào? Nếu lục ca học được bản lĩnh của Lộ Dao tỷ tỷ, sau này huynh đệ chúng ta khỏi sợ bị thương nữa, tha hồ đánh cho sướng tay!”

Lộ Dao đang uống canh, nghe Mạc Thanh Cốc nói thế lập tức lờm hẩn khinh bỉ: “Mạc Tiểu Thất, người biết đại phu ghét nhất là loại người nào không?”

Mạc Thanh Cốc lắc đầu.

Lộ Dao uống một hơi cạn chén canh, nghiêng răng nói: “Là những kẻ không có việc gì làm thích gây sự đánh nhau, dính chút vết thương làm màu, ngày hôm trước mới ra khỏi y quán, hôm sau lại vác một thân bị thương tới, không biết thương tiếc tính mạng, lãng phí thuốc thang!” Nói xong ngoẹo đầu nhìn đứa bé hôn mê trên giường, thờ dãi “Người tưởng cứu được một sinh mạng để làm sao? Cho dù là thần y, muốn cứu một mạng người cũng phải dốc hết sức lực.”

Ân Lê Đình nhớ tới trưa hôm nay, lúc Lộ Dao cứu đứa nhỏ này, ngoài phòng bị lính Nguyên bao vây một giọt nước cũng không lọt, nếu không có mình và nhị ca ở đó, thật sự là nguy hiểm vô cùng. Khó khăn lắm mới đưa được đứa nhỏ đã chữa trị xong về núi, thế mà còn chưa biết nó có thể vượt qua hay không. Bốn chữ dốc hết toàn lực này không sai tí nào, không khỏi ngấm ngấm gật đầu. Trương Tùng Khê và Mạc Thanh Cốc cũng đã nghe kể chuyện hôm nay, nhìn đứa nhỏ, cũng hiểu được vài phần.

Lộ Dao thấy ba người im lặng không nói, biết mình hơi nặng lời. Dù sao ba người họ chẳng phải thầy thuốc, mình không nên cường cầu điều gì. Bèn sờ mũi, phá vỡ không khí trầm mặc trong phòng: “Có điều tốt xấu gì ta cũng được tính là thần y, sinh mạng được cứu cảm ơn ta luôn nhiều hơn đám lang băm dân đồn kia. Lục ca nếu huynh theo ta học, chắc chắn không chịu khổ.” Nói xong cười tươi rồi nhìn Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình nhớ lại cảnh tượng máu thịt bầy nhầy, bụng thủng lòi ruột hôm nay, cảm thấy mình không nên quẩn quanh vấn đề này thì tốt hơn, bèn lãng sang chuyện khác: “Muội có cần về nghỉ ngơi không? Tứ ca nói chứng khí huyết không đủ cần nghỉ ngơi nhiều.”

Lộ Dao lắc đầu: “Tối nay không được, đứa bé này cần ta chiếu cố. Ta ngủ lỡ nó bộc phát bệnh tình, rất nguy hiểm.”

Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc đồng thời nhủ mảy, Trương Tùng Khê lại lên tiếng: “Đã thế, lục đệ, thất đệ, hai đệ ở đây với Lộ cô nương đi. Một mình Lộ cô nương e là không chống đỡ nổi.”

Hai người nghe xong đều ngẩn ra, cái gọi là nam nữ khác nhau, đêm khuya nam nữ ở chung một phòng không hợp lễ nghĩa. Có điều Trương Tùng Khê đã bảo hai người cùng ở lại, chắc cũng có ý tránh hiềm nghi. Còn như Lộ Dao, nàng căn bản không có tư chất nghĩ đến vấn đề lễ giáo, mặt khác nàng cũng sợ đến nửa đêm mình sẽ ngủ quên, có người canh chừng vẫn tốt hơn. Vì thế Lộ Dao nói với Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc đang mỗi người một ý nghĩ: “Rồi, vậy đi. Hai người, một người canh chừng đừng để ta ngủ, một người canh chừng dùng rượu lau người hạ nhiệt cho nó.”

Hai người thấy nàng sắp xếp đầu ra đó, cũng không nói nhiều, đều ở lại.

Đang này, Trương Tùng Khê ra cửa, phui phui vạt áo, nhìn trời đêm trong vắt hơn thường ngày điểm đầy những sao, mỉm cười.

[9] Xuất phát khẩu quyết của toa thuốc đông y Quy Tỉ Thang. Bài này gồm 2 bài “Tứ quân tử thang” và “Đương qui bổ huyết thang” gia Long nhãn nhục, Toan táo nhân, Viễn chí, Mộc hương, Đại táo là 1 bài thuốc thường dùng để trị chứng tâm tỳ hư tổn.

Tứ quân quy kì tảo, viễn tri long nhãn hương (Tứ quân: nhân sâm, bạch truật, phục linh, phục thần, cam thảo, đương quy, hoàng kỳ, táo chua, viễn chí, long nhãn, mộc hương)

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ngân Hà Rực Rỡ

Lộ Dao lo lắng mình ngủ quên quả thật có hơi dư thừa, bởi vì ngay cả ngồi một chút cũng không có thời gian. Đến nửa đêm, quả nhiên đứa nhỏ sốt càng lúc càng cao, mặt mày đỏ rực, môi lại trắng bệch. Mới đầu mạch đập tuy không mạnh nhưng còn bắt được, đến canh ba mạch cứ thế yếu dần yếu dần. Cứ cách một khắc Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc lại thay nhau dùng rượu lau người cho nó, Lộ Dao thì liên tục châm cứu, hi vọng nhờ đó không chế được ngoại thương gây ra sốt cao.

Ân Lê Đình đề nghị để bọn họ dùng nội công giúp đứa nhỏ trị thương. Lộ Dao lắc đầu. Sốt cao kiểu này không giống do bị cảm, chẳng ăn nhập gì với nội lực, ngoài dùng thuốc, dao mổ ra, chỉ trông chờ vào ý chí của bản thân, gần như không còn biện pháp nào khác. Hơn nữa đứa bé này hiện giờ rất yếu, cũng không luyện qua công phu, sợ không chịu được nội lực đập vào kinh mạch. Giữ chừng Tổng Viên Kiều và Du Liên Châu lần lượt đến một lúc, thấy tình hình như thế cũng bó tay, chỉ mong đứa nhỏ này cát nhân thiên tướng.

Lộ Dao không tin trời, xưa nay nàng chữa bệnh luôn cố hết sức mình, làm hết sức rồi cũng không thể dựa vào trời, vì thế cả một đêm phụng thuốc đổi tới ba lần, đạo đồng sắc thuốc cũng không chịu nổi ngủ gục, cuối cùng bất đắc dĩ phải để Mạc Thanh Cốc sắc thay. Đến bình minh, vẫn không thấy hạ sốt, mạch càng lúc càng yếu, cơ hồ không dò được. Lộ Dao chăm cứu xong lần nữa, cầm bút than trên bàn lên muốn viết nhưng nhắc bút hồi lâu vẫn chưa hạ xuống chữ nào, cuối cùng nhịn không được cào cào móng tóc hơi rối, tông cửa chạy ra ngoài.

Ân Lê Đình đắp chăn cẩn thận cho đứa nhỏ xong chạy ra theo, chỉ thấy Lộ Dao ngồi dưới mái hiên, một tay gỡ móng tóc buông trên trán, lông mày nhăn tít. Dưới ánh nắng mai, khuôn mặt cả đêm chưa ngủ có phần tái nhợt, thần sắc do dự không quyết. Ân Lê Đình biết nàng lại đắn đo dùng thuốc như thế nào, cũng không quấy nhiễu, lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Hồi lâu, Lộ Dao ngẩng đầu, ánh mắt hơi phân vân nhìn Ân Lê Đình, dường như vẫn đang do dự gì đó. Ân Lê Đình thấy vẻ mặt nàng, cho nàng một nụ cười an ủi, ánh mắt ấm áp mà yên lòng.

Lúc trước, Lộ Dao đáp ứng chữa bệnh cho Du Đại Nham. Thời gian này Du Đại Nham mỗi ngày mỗi khá lên, sư huynh đệ bọn họ đều nhìn thấy hết. Ở chung hơn một tháng này, mọi người đều nói Lộ Dao y thuật cao minh, hơn nữa tính tình cởi mở phóng khoáng, ưa đùa giỡn. Mãi đến khi gặp chuyện hôm nay, chàng mới phát hiện, Lộ Dao làm một thầy thuốc, cực kỳ nghiêm túc trân trọng sinh mạng là chuyện bọn họ chưa từng chứng kiến. Trong tình cảnh lính Nguyên bao vây như thế vẫn kiên trì chữa trị cho xong, công lực đạo thương múa may trước mặt mà không chớp mắt thế này dường như không thể chỉ dùng cái gọi là lương tâm thầy thuốc để giải thích mà đó là một chấp niệm khác thường. Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình, ánh nắng vàng tươi buổi sáng chiếu trên khuôn mặt tuấn tú còn sót chút non nớt của chàng, ánh mắt trong sáng lạ thường, tựa như gió mát trong núi làm Lộ Dao có cảm giác tâm can dễ chịu.

Nàng thở dài, giọng nói hơi khàn do mệt mỏi cả đêm, nói nhỏ cứ như đang lầm bầm một mình: “Còn một phương thuốc nữa, có lẽ có tác dụng. Nhưng dùng thuốc rất nặng, có thể nói là hung ác, sợ đứa nhỏ đó không chịu nổi. Phương thuốc này dùng hay không dùng, sợ là đều mất một mạng.”

Ân Lê Đình đã hiểu nguyên nhân nàng rối rắm, khẽ vỗ cánh tay nàng nói: “Muội là đại phu, không phải thần tiên.”

Lộ Dao giật mình nhìn chàng, đột nhiên nhớ ra trước đây rất lâu, lâu lắm lâu lắm rồi. Một cô gái trẻ mặc blouse trắng, đặt tay trước ngực, đứng trong đại sảnh gần trăm năm tuổi lập lời thề từng câu từng câu một. Lời thề rất dài nhưng trong đó có một câu: “Nhớ kỹ, bạn là bác sĩ nhưng không phải thượng đế.” Mãi đến nay, lý giải của nàng đối với câu nói đó là, bệnh nhân bất kể tốt xấu, là một bác sĩ trong lúc chữa bệnh cứu người nàng không nên đối đãi khác biệt. Nhưng trải qua thế sự xoay vần, việc hôm nay hình như đã ép nàng phải lý giải theo một góc độ khác. Chớp chớp mắt, cúi đầu trầm tư nửa ngày, đột ngột đứng dậy đi vào phòng. Ân Lê Đình tưởng nàng muốn viết phương thuốc, nào ngờ nàng cầm kim châm, đâm liền mấy đại huyết của đứa nhỏ, nói với Ân Lê Đình theo vào: “Ta tự đi phòng thuốc bốc thuốc rồi sắc, huynh canh chừng nó đừng ta, nếu đột nhiên có tình trạng gì bất thường thì kêu ta.”

Ân Lê Đình gật đầu đáp ứng, thấy Lộ Dao thi triển khinh công chạy đi.

Đợi đến lúc mặt trời hoàn toàn lên cao, Lộ Dao mới bê bát thuốc đã sắc xong về phòng.

Lúc này Mạc Thanh Cốc đang ngồi trên ghế tĩnh tọa, Ân Lê Đình ngồi cạnh giường nhìn đứa bé.

“Giúp ta đỡ nó dậy.” Lộ Dao thì thào.

Ân Lê Đình làm theo lời nàng. Lộ Dao dùng muỗng khuấy nhẹ một lát, dứt từng muỗng thuốc nàng tự tay sắc cho nó. Thấy bát thuốc voi dần đến đáy. Lộ Dao âm thầm hi vọng. Từ khi nàng lên núi Ân Lê Đình chưa thấy nàng sắc thuốc bao giờ. Mỗi lần sai Mạc Thanh Cốc sắc thuốc cho Du Đại Nham, nàng luôn nói nửa thật nửa đùa, nàng là một thần y mà phải đi sắc thuốc thì quá lãng phí tài nguyên. Lần này nàng tự tay sắc thuốc chắc hẳn đặc biệt thận trọng.

Dứt hết bát thuốc, Lộ Dao dùng kim châm bảo vệ tâm mạch đứa nhỏ. Hai người mạnh ai nấy dựa vào chân giường mà ngồi. Nắng sáng chiếu qua cửa sổ vào phòng, nhuộm cả gian phòng thành một màu vàng rực. Lộ Dao nhìn chăm chăm khung cửa sổ, đột nhiên rất muốn nói gì đó, thì thầm khe khẽ: “Lúc trước khi ta học y, sư phụ có nói với chúng ta: các con là đại phu, không phải thần tiên. Nhưng ta luôn cảm thấy, nếu y thuật đủ cao minh, bệnh nhân nào đựng đến ta thì mạng sẽ không mất. Ta cũng từng có một sư huynh, cực kỳ có thiên phú. Nhưng huynh ấy làm hai năm thì bỏ nghề thầy thuốc. Lúc đó rất nhiều người kinh ngạc, không rõ vì sao huynh ấy lại buông tha cho tiền đồ gấm vóc. Lúc đó huynh ấy có tâm sự riêng với ta và Thu Nhiên, huynh ấy căm ghét cảm giác bất lực khi chữa không hết bệnh, cứu không được sinh mạng. Sau này ta mới biết, vị hôn thê thanh mai trúc mã mười lăm năm của huynh ấy chết trên bàn mổ trong tay huynh ấy. Huynh ấy dốc hết sức lực, đến cuối cùng vẫn không cứu được người mình yêu nhất.”

Ân Lê Đình thấy thương cảm trong lòng. Xưa nay tâm địa chàng luôn mềm yếu, chuyện cũ này khiến Lộ Dao thì thầm kể như thế, làm chàng có cảm giác không nói nên lời, vừa chua xót vừa khô sở.

“Nhưng càng khiến chúng ta kinh ngạc hơn là, nửa năm sau, một trận động đất khủng khiếp dẫn tới thương vong vô số. Tất cả đại phu chúng ta đều đến nơi thiên tai cứu chữa người bệnh. Lúc đó sư huynh trở về y quán, cùng đi với chúng ta. Ta lấy làm lạ, bởi vì lúc huynh ấy từ bỏ công việc rất kiên quyết, ta muốn hỏi huynh ấy vì sao. Ai ngờ còn chưa kịp hỏi, ở nơi bị thiên tai đó, sư huynh gặp tai nạn ngoài ý muốn, bị một cái xà nhà từ trên cao rơi xuống đè trúng, làm vỡ lá lách, không cấp cứu được, ngày hôm đó hi sinh vì nhiệm vụ. Ta nhớ một khắc trước khi huynh ấy chết, nắm lấy tay ta, không nói bất cứ điều gì nhưng ánh mắt huynh ấy đến giờ ta vẫn còn nhớ, đó là một loại giải thoát.”

Ân Lê Đình không ngờ câu chuyện lại ngoặt sang một bước như thế, nửa ngày mới thì thầm: “Có lẽ sư huynh của muội cảm thấy chết có ý nghĩa.”

Lộ Dao lại lắc đầu, “Ta luôn cảm thấy không đơn giản như vậy. Sư huynh tuyệt đối không phải người nhiệt huyết mà rất lý trí, rất bình tĩnh. Thật ra, đại phu không cao thượng cứu sống, chữa thương cho người bệnh như mọi người nghĩ đâu, giữa bản thân và người khác, chúng ta đều chọn bản thân. Ta

không phải sư huynh, không cách nào hiểu được huynh ấy nghĩ gì. Chỉ là người cầm tay dạy mình lúc đầu lại đi ngay trên bàn giải phẫu của mình, thế nên mãi đến bây giờ ta vẫn nhớ mãi chuyện này.”

Ân Lê Đình hiểu ra, vỗ vai nàng, nói khẽ: “Nói như thế, muội đã tận lực rồi, không cần canh cánh trong lòng. Đạo gia nói, sinh tử tất cả đều là lẽ tự nhiên, không phải sức người có thể xoay chuyển.”

Lộ Dao ngạc nhiên ngược lên: “Lời như thế, sư huynh kia cũng từng nói với ta, lúc đầu huynh ấy học y chỉ vì có thể tận lực, không phải vì định sinh tử.”

“Vậy muội thì sao Lộ Dao? Muội học y vì cái gì? Cứu chữa người bệnh?” Ân Lê Đình không nhịn được thốt lên.

Lộ Dao nghe đến vấn đề này, ngược lại mỉm cười, dường như trong đó có chỗ khó nói, “Tất nhiên là vì vậy rồi. Có điều sự việc rất phức tạp, khẳng định không phải mấy chữ cứu chữa người bệnh là nói được hết. Đợi hôm nào đó ta nghĩ thông sẽ kể cho huynh nghe.

Ân Lê Đình gật đầu, dịu dàng nói: “Được, ta chờ đến lúc đó.”

Không biết do hai người trò chuyện hay do nắng chiếu vào phòng, không khí u ám căng thẳng trong phòng cả đêm qua giờ thoáng đãng hơn rất nhiều. Lộ Dao thấy Mạc Thanh Cốc tĩnh tọa, biết sư huynh đệ bọn họ thường tĩnh tọa điều khí xem như nghỉ ngơi bên hời Ân Lê Đình: “Huynh có cần nghỉ một chút không?”

Ân Lê Đình cười nói: “Ta không sao cả, nên nghỉ phải là muội chứ?”

Lộ Dao ngáp một cái: “Thật ra ta cũng còn ổn, lúc trước cũng từng chống chọi qua không ít đêm, lần này có hai người các huynh thức cùng, nhẹ nhàng hơn nhiều.” Đang nói, bụng lại kêu rột rột.

Ân Lê Đình nghe thấy càng buồn cười, Lộ Dao dối nói: “Cười gì chứ? Còn không mau đi lấy đồ cho bốn cô nương ăn!”

Ân Lê Đình ừ một tiếng, đẩy cửa đi ra. Đợi đến khi Ân Lê Đình bụng đồ ăn sáng về, Lộ Dao đang chăm chú cho đứa bé. Mạc Thanh Cốc đã dậy rồi, thấy chàng vào liền nói nhỏ: “Lục ca, đứa bé ấy bớt sốt rồi.”

Ân Lê Đình mừng rỡ, thấy Lộ Dao đứng dậy liền hỏi: “Lộ Dao, thuốc có công hiệu rồi đúng không?”

Lộ Dao gật đầu: “May mắn vô cùng, sức khỏe đứa bé này không tệ, ý chí sinh tồn rất mạnh, thuốc này chống được rồi, hôm nay tắt hạ sốt, tính mạng không còn đáng lo nữa.”

Mọi người đều mừng rỡ. Lộ Dao chịu đựng một đêm, lúc này cảm giác đói bụng mỗi một kinh khủng, ăn như gió cuốn mây bay làm Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc sững sốt. Ân Lê Đình biết trước giờ Lộ Dao ăn không ít, hơn nữa còn ăn rất nhanh, có điều nhanh thế này thì lần đầu tiên trông thấy. Còn như Mạc Thanh Cốc hoàn toàn bị tướng ăn của Lộ Dao hù dọa. Lộ Dao lườm hai người một cái, vẫn ăn hết sức hưng phấn.

Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao, đầu tóc hơi rối, một đêm không ngủ làm sắc mặt hơi tái, lại thêm tướng ăn nữa, vốn hảnh là rất khó coi. Nhưng lúc này chàng lại cảm thấy, mái tóc hơi rối buông trên trán và bên tai cùng với khuôn mặt tái nhợt có nét ý vị riêng, đáng vẻ ăn cơm kia càng thêm đáng yêu. Đột nhiên ý thức được mình vừa nghĩ gì, mặt Ân Lê Đình nóng ran, tai ừ hắt lên. Sợ bị hai người kia thấy, chàng vội vàng cúi đầu, tiếp tục ăn đồ ăn trong chén, che đi vành tai nóng rực.

Mạc Thanh Cốc nhìn người này, ngó người kia, lại nhìn bánh bao trong chén mình, không khỏi rầu rĩ: không thấy đồ ăn hôm nay có gì đặc biệt, sao cả hai người này cứ như ba bữa rồi chưa được ăn thế này...

Đến giữa trưa, đứa nhỏ quả nhiên hạ sốt như lời Lộ Dao nói. Lộ Dao chăm chú lần cuối, lại viết phương thuốc giao cho đạo đồng, dặn cứ cách bốn canh giờ thì đút thuốc một lần. Chào hai người Ân Mạc xong, loạng choạng đi về phòng mình, kêu người lấy nước tắm rửa, vừa đặt mình xuống giường là ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mai Nở Lạnh Vây [10]

Mấy năm nay Lộ Dao bốn ba tứ xứ, hành nghề y kiêm du ngoạn, ở lại một chỗ lâu như thế này là lần đầu tiên. Đến một ngày, sáng sớm ra cửa phát hiện sương thu dày đặc, khí trời lạnh lạnh, tính ngày hóa ra đã vào tháng tám. Một tháng nay, việc trong việc ngoài quả thật không ít.

Một chuyện là đứa bé được cứu từ dưới chân núi về kia tỉnh rồi. Đứa trẻ bốn tuổi tỉnh lại phát hiện mình ở một nơi xa lạ, quanh giương toàn những người không quen biết, vậy mà không hề khóc, có vẻ can đảm. Hỏi han một chút, đứa nhỏ nói mình tên Mai Hàn Hề, nhà ở thị trấn phía bắc núi Võ Đang. Hỏi đến người nhà, tuổi nó còn nhỏ, chỉ biết lác đầu không rõ, nói từ nhỏ đã sống cùng cha mẹ dưới núi, cha là tiên sinh dạy học, trong nhà cũng không có họ

hàng qua lại, cha mẹ càng chưa từng dẫn nó tới nhà bằng hữu. Khi đó ba người Lộ Dao, Du Liên Châu, Ân Lê Đình đều có mặt, nhớ đến tình trạng thể thâm của cha mẹ nó, ai cũng thờ dài. Đứa nhỏ lại hỏi cha mẹ nó đi đâu, vừa hỏi vừa túm lấy tay áo Lộ Dao. Lộ Dao nhìn đáng vẻ trẻ con ngây thơ của nó, trong lòng thương tiếc, ngồi bên cạnh đứa nhỏ, xoa đầu nó, cân nhắc trong đầu nên nói như thế nào mới được.

Ngồi đầu chưa nghĩ xong, Du Liên Châu đã lên tiếng, trầm giọng: “Cháu nhỏ, cha mẹ cháu đã bị lính Nguyên giết chết rồi. Cháu phải ráng sống cho tốt, mới xứng đáng với cha mẹ đã hi sinh tính mạng vì cháu.”

Vừa nói dứt lời, Ân Lê Đình lộ ra vẻ mặt không đành, liếc đứa nhỏ một cái, lại có chút khấn cầu nhìn nhị sư huynh, cảm thấy nhị sư huynh nói quá thẳng thắn, đứa nhỏ không chịu đựng được. Lộ Dao cup đôi mày liễu không lên tiếng, chỉ lẳng lặng vuốt tóc nó. Thật ra nàng cũng tán thành cách làm của Du Liên Châu. Dù sao cũng đã bốn tuổi, đã biết được cha mẹ, nói dối được nhất thời nửa khắc cũng không gạt được ba năm, năm năm. Theo nàng thấy, cho nó hi vọng vô nghĩa còn không bằng nói thật ngay từ đầu.

Đương nhiên Mai Hàn Hề khóc rống lên một trận, khóc đến khi không thở nổi. Ân Lê Đình có phần lo lắng, Lộ Dao lại nói không sao, còn nói khóc được là tốt, nếu không uất ức rầu rĩ trong lòng càng ảnh hưởng tới thân thể. Nói xong viết đơn thuốc điều dưỡng, mỗi ngày khám cho Du Đại Nham xong lại tới khám cho nó, lần nào cũng mang theo không ít đồ ăn vặt và trò chơi nhỏ nhỏ Phó Thu Nhiên gửi cho. Trẻ con hồi phục rất nhanh, một tháng qua đi, sức khỏe đã khá được bảy tám phần, cũng vì thế mà càng quyến luyến Lộ Dao, sau khi xuống giường được rồi thì gần như thành tùy tùng nhỏ của Lộ Dao. Mỗi lần Lộ Dao bắt mạch châm kim cho Du Đại Nham, kê đơn hái thuốc, nó đều ngồi một bên xem rất nghiêm chỉnh.

Về phần đứa bé này, Lộ Dao từng hỏi Du Liên Châu và Ân Lê Đình, có thể tính toán giữ nó lại núi Võ Đang hay không, cũng đề nghị, không thì để nàng đưa nó đến Thu Linh trang cũng được. Tất nhiên Phó Thu Nhiên sẽ vui lòng nhận nuôi đứa bé này, hơn nữa còn đối xử như con ruột. Ân Lê Đình nghe xong lấy làm tò mò, hỏi Lộ Dao vì sao quả quyết như thế, Lộ Dao chỉ mỉm cười không nói. Du Liên Châu không đưa ra câu trả lời dứt khoát, chỉ nói muốn hỏi ý kiến của sư phụ Trương Tam Phong.

Câu này làm Lộ Dao âm thầm trợn trắng mắt, nghĩ bụng Trương Tam Phong cũng chẳng dễ dàng gì, cả chuyện vụn vặt này cũng muốn quản. Không ngờ mấy ngày sau, Du Liên Châu mời Lộ Dao dắt đứa nhỏ cùng đi bái kiến Trương Tam Phong. Đầu tiên Trương Tam Phong hỏi bệnh tình Du Đại Nham, Lộ Dao nhất nhất kể hết, còn nói nếu không có gì bất ngờ, qua rằm tháng tám có thể bắt đầu điều trị. Kế đó Trương Tam Phong gọi đứa nhỏ đến trước mặt, hỏi han vài câu liền tỉ mỉ sờ nắn từ đầu đến chân đứa nhỏ một lượt. Đứa bé này cũng không lạ người, rất can đảm, ngoan ngoãn mặc ai làm gì thì làm. Nửa ngày, Trương Tam Phong mỉm cười vuốt râu, nhìn Du Liên Châu gật đầu, nói liên tục “Tốt lắm, tốt lắm.” Lộ Dao đứng bên nhìn cái hiểu cái không.

Đưa nó về phòng xong, Du Liên Châu giải thích với Lộ Dao, nói dạo trước chàng thấy gân cốt nó rất tốt, liền có ý định nhận nó vào Võ Đang học võ. Nhưng môn hạ Võ Đang nhận đồ đệ rất nghiêm ngặt, gân cốt, tư chất, tính tình cái nào cũng không được kém, vì thế dẫn đến cho sư phụ Trương Tam Phong xem trước, được sư phụ đồng ý mới giữ đứa nhỏ này lại núi Võ Đang một thời gian, quan sát tư chất tính tình, nếu không tệ thì có thể để Võ Đang thất hiệp thu làm đồ đệ. Còn như bất ai làm sư phụ thì phải xem nó thích hợp với công phu của ai.

Đứa nhỏ là do Lộ Dao cứu về, bây giờ lại quyến luyến nàng như thế, cái này Du Liên Châu nói sẽ nghe theo ý kiến của Lộ Dao, quyết định đứa nhỏ có ở lại Võ Đang hay không. Lộ Dao than thở: “Ta có phải mẹ nó đâu, hiện giờ cha mẹ nó không còn, Du nhị ca huynh không cần hỏi ta, đến hỏi nó mới đúng.”

Du Liên Châu nói: “Dẫu sao nó cũng là trẻ con, chuyện này liên quan đến cả đời nó, nên mới muốn mọi người quyết định thay cho nó.”

Lộ Dao cười đáp: “Chính vì quan hệ đến cả đời nó mà không phải cả đời ta, lựa chọn thế nào, mai này phúc thì nó hưởng, họa nó phải gánh, ta có quyền gì mà quyết định? Cho dù là cha mẹ nó cũng chưa chắc có thể làm chủ. Ngày mai Du nhị ca cùng ta đi hỏi đi, Hàn Hề là đứa bé có chủ kiến.”

Du Liên Châu nghe Lộ Dao nói, trầm tư nửa ngày gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, Lộ Dao dẫn Mai Hàn Hề đến phòng Du Đại Nham. Châm cứu cho Du Đại Nham xong, tiện có Lộ Dao và Du Đại Nham, Du Liên Châu ngồi bên liền hỏi: “Hàn Hề, cháu tới Võ Đang hơn tháng rồi, có tính toán gì cho sau này chưa?”

Mai Hàn Hề rất kính sợ vị Du nhị hiệp thường ngày nghiêm túc không tùy tiện cười nói này, thường muốn thân thiện nhưng không dám lại gần. Lúc này nghe Du Liên Châu hỏi mình như thế, có phần vừa mừng vừa lo nhưng lại không hiểu ông nói cái gì. Lộ Dao nghe xong phì cười, nghĩ bụng vấn đề sâu sắc như vậy một đứa bé sao hiểu được? Bèn lừ mắt với Du Liên Châu, khom người đối mặt với Mai Hàn Hề, hỏi: “Tiểu Hàn, Du nhị hiệp muốn hỏi đệ, có bằng lòng ở lại Võ Đang tập võ không?”

“Tập võ là sao?” Hàn Hề nghiêng đầu hỏi.

“Hai ngày trước đệ và ta đến chỗ Ân lục hiệp, không phải thấy thúc ấy và một đại ca ca đang bay tới bay lui đầu kiếm sao? Cái đó gọi là tập võ.”

Nghe Lộ Dao giải thích tập võ như thế, Du Liên Châu im lặng cười thầm trong bụng, Du Đại Nham thì bật cười thành tiếng. Có điều Mai Hàn Hề lại hiểu được Lộ Dao nói gì, hỏi tiếp: “Vậy... học bay tới bay lui có tác dụng gì?”

“Ồ, học xong rồi, có thể bảo vệ người đệ muốn bảo vệ, không cho kẻ khác ức hiếp.” Lộ Dao nói.

“Sẽ không bị... thất tử ức hiếp nữa?” Mai Hàn Hề hỏi.

Lộ Dao gật đầu.

Mai Hàn Hề suy nghĩ nửa ngày nói: “Được, Lộ tỷ tỷ, đệ muốn học bản lĩnh bay tới bay lui.”

Lộ Dao vuốt tóc nó nói: “Học những bản lĩnh này rất vất vả, với lại còn mất nhiều năm, tương lai có lẽ đệ sẽ cảm thấy còn vất vả hơn bảo vệ người khác nữa, đệ chịu khổ được chứ?”

Mai Hàn Hề không hề do dự, lập tức nói: “Có thể, đệ có thể chịu được.”

Lộ Dao nhún vai cười, nói với Du Liên Châu: “Du nhị ca, nó đã bằng lòng, vậy thì theo ý nó là được rồi.”

Bấy giờ Mai Hàn Hề lại kéo tay áo Lộ Dao hỏi: “Lộ tỷ tỷ, chẳng những đệ muốn học võ còn muốn học y với tỷ, có được không?”

Lộ Dao vừa nghe, “hả” một tiếng ngớ người, “Cái này, hơi khó... vì sao đệ muốn học y?”

Mai Hàn Hề cắn môi, áp ứng: “Mấy ngày trước đệ nghe mấy đạo sĩ ca ca nói y thuật của Lộ tỷ tỷ rất tài giỏi, có thể cứu được người đã chết thành xương trắng, đệ muốn... đệ muốn học bản lĩnh đó cứu cha mẹ đệ.”

Ba người có mặt ở đó nghe xong đều trầm mặc, nhất là Lộ Dao, sắc mặt âm trầm vô cùng, thì thào: “Hàn Hề, y thuật chỉ cứu được người sống, không cứu được người đã chết.”

Mai Hàn Hề ra sức lắc đầu: “Hàn Hề mặc kệ, Hàn Hề muốn học.” Nói rồi ôm lưng Lộ Dao không buông.

Lộ Dao bị Mai Hàn Hề nhỏ xiu ôm chặt, ánh mắt có chút mơ hồ, không khỏi nhớ lại chuyện xa xưa. Hồi lâu, nhẹ nhàng vỗ vỗ nó, nói: “Được, ta đồng ý với đệ là được.”

Nói rồi nhìn Du Liên Châu hỏi: “Du nhị ca có đề ý đệ từ Võ Đang đi theo người ngoài học y không?”

Du Liên Châu suy nghĩ mấy phút, lắc đầu: “Nếu chỉ học y, lại không đổi sang môn phái khác thì không sao.”

Lộ Dao gật đầu nói: “Tốt rồi. Tuy ta có sư thừa nhưng quả thật có thể tính là vô môn vô phái, Du nhị ca không cần lo lắng.” Vỗ vỗ Mai Hàn Hề, nói: “Tiểu Hàn, giờ đệ còn nhỏ, ở lại Võ Đang học căn bản cho giỏi đã. Ta sẽ nói trước với đồng môn sư huynh Phó Thu Nhiên của ta, đợi đến khi đệ mười sáu tuổi có thể đến Kim Lăng Thu Linh trang, theo huynh ấy học tập được lý, y lý cơ bản. Đợi đệ học những thứ ấy xong, Võ Đang cũng cho phép đệ xuống núi hành tẩu giang hồ thì có thể theo ta hành nghề, du ngoạn.”

Mai Hàn Hề hỏi lại: “Không thể học với Lộ tỷ tỷ sao? Vì sao Lộ tỷ tỷ không dạy đệ?”

Lộ Dao vỗ về mặt nó: “Ta không phải đệ từ Võ Đang, không ở lâu được. Hơn nữa ta du ngoạn khắp nơi, không có chỗ ở cố định, một đứa bé như đệ không thể theo ta ăn gió nằm sương. Vả lại, công phu của Lộ tỷ tỷ không lợi hại bằng các vị sư thúc bá của Võ Đang. Đệ theo học bọn họ mới giỏi.”

Mai Hàn Hề nghe xong, cắn môi cúi đầu ngẫm nghĩ nửa ngày, cuối cùng đồng ý.

[10] Tên đứa bé được Lộ Dao cứu là Mai Hàn Hề 梅寒兮, chữ Mai 梅 nghĩa là cây mai, hoa mai. Hàn 寒 là rét, lạnh. Hề 兮 là trợ từ. Hai chữ Hàn Hề nghĩa là lạnh vậy? ^^

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ngọc Sáng Trong Đêm

Đầu tháng tám, trời đã vào thu, không khí trên núi Võ Đang sớm đã se lạnh. Lộ Dao cứ mãi chờ trời mát, một là để điều dưỡng cho Du Đại Nham khỏe khoản nhất, hai là vì thời tiết nóng bức vết thương dễ viêm nhiễm nhất, nguy hiểm tính mạng. Bấy giờ trời mát, cộng thêm cơ thể Du Đại Nham dưới sự điều trị bằng thuốc và châm cứu đã khá rất nhiều, chứng sậu não lúc trước cũng không tái phát nữa, Lộ Dao cân nhắc hẳn là bắt đầu làm việc được rồi.

Ngày hôm đó bất mạch xong, Lộ Dao nói thẳng ý tưởng của mình với Du Đại Nham và Du Liên Châu đến bầu bạn với sư đệ. Du Liên Châu nghe xong sai Thanh Phong đi mời đại sư huynh Tống Viễn Kiều đến. Quả nhiên không tới một lát, bốn người Tống Viễn Kiều, Trương Tùng Khê, Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc đồng loạt chạy tới. Lộ Dao nghĩ đến sư huynh đệ bọn họ tình như ruột thịt, bốn năm nay vì bệnh tình của Du Đại Nham cầu qua vô số danh y, hôm nay tất nhiên đích thân đến mới yên tâm.

“Thân thể Du tam hiệp đã khá lên rồi, bây giờ đã vào thu, thời tiết mát dần. Lúc này là thời điểm dùng dao tốt nhất cho vết thương nên ta muốn nhanh chóng chữa trị cho Du tam hiệp. Nếu trị thành công, khoảng chừng một tháng sau có thể ngồi dậy, hơi động dậy tay chân. Hai đến ba tháng sau có thể chống gậy đi lại. Còn như đi đường, chạy nhảy, người bình thường cần ba đến năm tháng. Cái này phải xem tư chất và mức độ nỗ lực rồi. Nhưng ta nghĩ với Du tam hiệp mà nói, hẳn là rất nhanh.”

Tuy không phải lần đầu tiên mọi người nghe nhưng vẫn mừng rỡ không để đầu cho hết.

Tổng Viễn Kiều hỏi: “Lộ cô nương định chừng nào bắt đầu?”

Lộ Dao cân nhắc mấy phút, “Còn mười mấy ngày nữa là trung thu, đợi sau trung thu đi.”

Trương Tùng Khê lại hỏi: “Ban nãy cô nương nói là điều trị thành công, nếu không thành công thì sao?”

Lộ Dao đáp nghiêm túc: “Khi ta vừa lên núi, với tình trạng của Du tam hiệp nếu không thành công sợ là trong quá trình trị liệu tặng luôn cả mạng. Lấy thân thể Du tam hiệp hiện giờ mà nói, nếu không thành công, tám phần khả năng là sau này chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng nhưng tay chân vẫn có thể cục cựa. Hai phần còn lại, có thể sẽ mất mạng.” Nói xong Lộ Dao lắc đầu, “Xin lỗi, loại điều trị này chẳng phải cảm lạnh hay gió mấy gì, không đại phu nào có thể bảo đảm mười phần, ít nhất ta không thể, nhưng ta sẽ dốc toàn lực.”

Du Đại Nham cười ha ha: “Tiểu Lộ, ngày mười lên núi ta đã nói qua, cái mạng này của ta đã kéo dài quá lâu rồi, không nghĩ tới có thể đứng đây. Muội cứ yên tâm ra tay, chết hay sống đều theo ý trời. Nếu có sơ suất gì, Du Đại Nham ta và trên dưới Vô Đang tuyệt đối không trách muội.”

Lộ Dao lại nhướn mày nói: “Đến chừng đó huynh sẽ không nghĩ thế đâu, ý chí cầu sinh của bệnh nhân quan trọng nhất. Huynh cứ nghĩ ‘Ta Muốn Sống Sốt, Sư Huynh Đệ Còn Chờ Ta Tỉnh Lại, Chờ Sau Đây Có Một Ngày Chúng Ta Cùng Nhau Hành Tẩu Giang Hồ. Hoặc Là Nói Nha Đầu Chết Tiệt Ngày Nếu Không Chữa Lành Cho Ta, Thế Nào Ta Cũng Phải Bỏ Dậy Kiếm Người Đánh Người Một Trận’ gì gì đó.”

Mọi người nghe Lộ Dao nói đều thấy buồn cười, nhất là Mạc Thanh Cốc cười to nhất. Lộ Dao nhún vai nói: “Cười cái gì, hồi trước ta có một bệnh nhân, là một ông già, xấu tính ngang ngược muốn chết. Ngay cả lúc hôn mê còn mắng ta là nha đầu chết tiệt, chề ta mổ vết thương cho ông ấy nhìn khó coi. Ông già ấy hồi phục lại rất nhanh.”

Du Đại Nham gật đầu nói: “Rồi, cứ nghĩ như thế, Tiểu Lộ muội yên tâm mà ra tay đi.”

Thương lượng một hồi, Lộ Dao buồn cười nhìn Trương Tùng Khê lật hoàng lịch, chọn ngày mười bảy tháng tám.

Còn hơn mười ngày, Lộ Dao bận một đồng việc lật vặt, chuyện quan trọng nhất là bắt con khi lông vàng A Nhiên ra dùng mạn đà la đã tinh luyện làm thuốc mê để thử nghiệm, tiện tay quăng cho Mạc Thanh Cốc. Mạc Thanh Cốc ôm A Nhiên, hỏi Lộ Dao muốn làm gì, Lộ Dao cười ranh mãnh nói: “Tam ca người gãy tay và chân thế nào, thì dùng cùng cách thức đó trên người nó.”

Không biết là câu nói của Lộ Dao hay là vì Lộ Dao cười, Mạc Thanh Cốc cảm thấy rùng mình ớn lạnh, áy náy nhìn con khi một cái, nói: “Thương thế của tam ca là do Đại Lực Kim Cang Chỉ của phái Thiếu Lâm gây ra, công phu đó ta không biết.”

Lộ Dao nhíu mày: “Phái Thiếu Lâm? Lại là Thiếu Lâm? Đám hòa thượng này bạo lực quá đấy? Được rồi, cũng không nhất định phải dùng công phu ấy, chỉ cần hiệu quả giống nhau là được, cách nào thì tùy người chọn. Không thể làm nó chết đấy!”

Mạc Thanh Cốc cân nhắc tới lui, nói: “Dùng chưởng lực được không? Cái đó thì ta có thể.”

Lộ Dao phẩy tay: “Nói rồi, tùy người, không làm ở trước mặt ta là được.” Nói xong phi đi trốn, bụng làm bầm xin lỗi, xin lỗi, bây giờ coi như là khi lông vàng, A Nhiên mày ráng chịu một chút đi!

Đợi Mạc Thanh Cốc thấy con khi này lần nữa đã là năm ngày sau. Một cánh tay và một chân A Nhiên dùng mảnh ván và vải trắng bó lại, đang ngủ say trong cái giỏ lớn mà Lộ Dao làm tạm cho nó. Lộ Dao vừa thay thuốc cho nó xong, một bên uống trà, một bên viết viết vẽ vẽ lên giấy.

Mạc Thanh Cốc chỉ A Nhiên nói: “Người xác định không có vấn đề? Ta bẻ gãy hết gân cốt của nó mà.”

Lộ Dao lườm Mạc Thanh Cốc: “Người có thể si nhục nhân cách của ta nhưng không thể si nhục y thuật của ta. Gân mạch của nó ta đã nói từng sợi lại, xương gãy cũng khớp từng miếng lại rồi.”

Mạc Thanh Cốc sờ mũi, có phản nghi ngờ khi thấy Lộ Dao nói chuyện nhẹ nhàng bằng giọng như thế, lại hỏi một câu: “Tam ca ta, huynh ấy...” Nghĩ nửa ngày cứ thấy không thể dùng một con khi mà nói Du Đại Nham.

Lộ Dao hiểu ngầm trong lòng, không chờ hấn nói xong liền gật đầu: “Không phải nói với người rồi sao, biện pháp giống nhau. Vết thương của tam ca người còn phức tạp hơn, lúc đầu khi huynh ấy bị thương chỉ nói lại xương ống mà không nắn các khớp xương cho kỹ, ngoài những thứ ấy ra, gân mạch, mạch máu cũng cần nói lại. Song về bản chất thì hai bên giống nhau.”

Mạc Thanh Cốc nghe Ân Lê Đình kể phương pháp Lộ Dao cứu Mai Hân Hề, hôm nay lại nghe cách nắn chữa cho con khi, còn tính dùng biện pháp này chữa bệnh của tam sư huynh, cái nào cũng cảm thấy tuy rất hữu hiệu nhưng nghe là lạnh sống lưng. Mấy năm trước hấn đã bắt đầu theo các sư huynh hành tẩu giang hồ, không phải chưa từng giết những kẻ cùng hung cực ác, bản lĩnh một kiếm đoạt mạng không qua loa tí nào. Nhưng giống như kiểu của Lộ Dao, đem lục phủ ngũ tạng cho tới gân mạch xương cốt người ta ra rửa rửa may may vá vá như quần áo, thật tình hấn không tiếp nhận nổi.

Lộ Dao nhìn sắc mặt Mạc Thanh Cốc, đột nhiên nhớ tới mấy trò nghịch dại hồi xưa lơ lơ lửng lơ của mình, tức thì một ý niệm ác ôn hiện lên trong đầu, hơn nữa còn nảy nở rất nhanh, mở miệng: “Sao, Tiểu Thất thấy hứng thú? Hay là vậy đi, lát nữa tìm một con thỏ hoang hay con hoẵng gì đó, ta dạy người cách may vá nội tạng da thịt thế nào? Để lục ca người học, còn không bằng người học thẳng luôn!”

Mạc Thanh Cốc vừa tưởng tượng đến cảnh dùng kim may từng mũi từng mũi lên mớ lông ẩm ướt đầy máu liền run cầm cập, “Không, không cần đâu...”

y thuật cao minh tỉ mỉ của Lộ tử tỷ để lực ca khéo léo tỉ mỉ của ta học là thích hợp nhất, ta đủ rồi!”

“Sao được? Phải biết cái nghề tỉ mỉ này luyện tính nhẫn nại tốt nhất, còn rèn mức độ linh hoạt của ngón tay nữa, dù sao cũng có chỗ tốt cho tu vi võ học của ngươi, không luyện có phải đáng tiếc lắm không?”

“Không tiếc, một chút cũng không tiếc!” Mạc Thanh Cốc nói dứt khoát, thấy hai mắt Lộ Dao hơi nheo lại, ý thức được mình nói không đúng, vội vàng sửa miệng: “Không phải, không phải, là đáng tiếc, rất đáng tiếc. Cho nên ngươi mau dạy tay nghề đó cho lực ca mới phải.”

Ngoài cửa vang lên hai tiếng cười, Mạc Thanh Cốc nhìn lại, thì ra là Ân Lê Đình. “Thất đệ, huynh thấy tay nghề của Lộ Dao cực kỳ thích hợp để mài giũa tính tình của đệ mới đúng.”

Mạc Thanh Cốc vừa thấy Ân Lê Đình giống như thấy được cứu tinh, chân nhún một cái cả người đã vọt ra khỏi phòng, “Lực ca, đệ còn có chuyện, đi trước đây.” Nói xong chạy như bay không quay đầu lại.

Lộ Dao ở trong phòng cười nghiêng ngả, thiếu chút nghẹn thở. Nửa ngày mới ngừng được, nghe Ân Lê Đình nói: “Vì sao mỗi lần thất đệ thấy muội cứ bị hù chạy vất chân lên thế nhỉ?”

Lộ Dao vừa cười vừa xua tay nói: “Không phải ta cố ý... là ta cố tình mà thôi. Thật tình đùa hấn rất vui.”

Đường đường một nam nhi bảy thước lại bị dán hai chữ “chơi vui”, Ân Lê Đình không khỏi mặc niệm dùm sư đệ nhà mình.

Lúc này Lộ Dao đã nghiêm chỉnh lại: “Lát nữa Ân lực ca có rảnh không? Ta muốn cùng huynh đi lấy tuyết liên dưới đầm băng. Còn có một loại thuốc cần tuyết liên làm thuốc dẫn.”

Ân Lê Đình gật đầu: “Được, ta đi lấy cho muội.”

Lộ Dao lại lắc đầu: “Tuyết liên đó khi làm thuốc dẫn không thể cách khỏi đầm băng, nếu không hiệu lực dễ biến mất. Ta và huynh cùng đi, lấy ra làm thuốc ngay tại chỗ mới được.”

Ân Lê Đình thấy sắc trời còn sớm, cũng đồng ý. Lộ Dao chọn dụng cụ xong, cùng Ân Lê Đình vừa trò chuyện vừa đi lên núi. Đường lên Ngọc Nữ phong không khó đi, tuy gập ghềnh nhưng tốt xấu gì cũng có đường. Thế nhưng qua khỏi Ngọc Nữ phong, đường núi hầu như không phân rõ nữa, rất nhiều chỗ bị dây leo cò dại che kín. Kinh công của Ân Lê Đình có thể trực tiếp bay qua nhưng Lộ Dao tuy biết kinh công, nội lực lại không đủ, bản lĩnh bay trên cỏ nàng chịu thua. May mà nhiều năm nay đã quen trèo đèo lội suối, tuy hơi nhọc nhằn nhưng cũng không đến nỗi sợ sệt. Song, ngay lúc sắp đến sơn động chỗ đầm băng thì, trong nháy mắt mây đen cuộn cuộn kéo tới che kín mặt trời, nhanh chóng bao phủ cả không trung. Chốc lát mưa thu ào ạt trút xuống, quất vào mặt đau rất. Lộ Dao than thở, nghĩ bụng quả nhiên nên học thói quen của Trương Tùng Khê, không có chuyện gì thì xem hoàng lịch, chỉ ít xem thử hôm nay có nên xuất hành không. Ân Lê Đình cũng giật mình, mưa lớn như vậy, chàng cũng rất hiếm khi gặp, trong chớp mắt toàn thân hai người đã muốn ướt lóp ngóp. Hai người không dám chậm trễ, chạy như bay, hết thời gian một chung trà thì vào tới trong động, liếc nhau một cái, đối phương đều ướt lướt thướt như chuột lột. Ân Lê Đình lật đật quay mặt đi chỗ khác. May mà trong động tối mờ, không bị Lộ Dao phát hiện sắc mặt xấu hổ.

Lộ Dao run cầm cập một trận, vừa rồi chạy nhanh, sức nóng trên người chưa tan, nhất thời chưa cảm thấy gì. Lúc này cảm nhận được khí lạnh ập vào mặt, buốt tới nỗi nàng run lập cập, lại thêm quần áo đầm nước, càng lạnh hơn. Ân Lê Đình thấy vậy, không kể gì nữa, vội vàng lôi nàng vào một chỗ cản gió trong động, không dám ngần đầu nhìn nàng, chỉ ra hiệu cho nàng cùng mình ngồi xuống, lên tiếng giải thích: “Chỗ này lạnh giá vô cùng, nội lực của muội không đủ, sợ là muốn cảm lạnh. Muội đặt hai tay chống lên bàn tay ta, ta dùng nội lực giúp muội hong khô quần áo.”

Bấy giờ Lộ Dao đã lạnh đến nỗi răng đánh lập cập, biết nếu cảm lạnh sẽ rắc rối, vì thế làm theo, đặt hai tay lên tay Ân Lê Đình. Khoảnh khắc chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng nhẹ nhàng âm áp chậm rãi từ hai bàn tay truyền vào, nương theo kinh mạch nơi tay đi một vòng lên vai, sau đó một luồng lượn vòng quanh phần lưng, một luồng đi xuống qua ngực, bụng, đi thẳng xuống hai chân. Lộ Dao chỉ cảm thấy luồng nội lực này mềm mại bất tận, ấm như nắng xuân, cực kỳ dễ chịu, toàn thân âm áp như phoi dưới ánh nắng, ngay cả hơi thở loạn nhịp do chạy nhanh vừa rồi cũng nhanh chóng ổn định. Tuy nội lực Lộ Dao không ra sao nhưng nhiều năm đi du ngoạn tứ xứ, chữa trị qua không ít người giang hồ, kiến thức không thiếu. Nàng biết công phu phái Võ Đang sở trường nội lực thâm hậu, không nghĩ Ân Lê Đình tuổi cùng lắm mới hai mươi mà nội lực đã thành tựu như thế, nghĩ đến nội lực của mình chỉ dùng kinh công vài bước cũng chịu không nổi, không khỏi hổ thẹn.

Quá một nén nhang, quần áo hai người đã khô như lúc đầu. Lúc này Ân Lê Đình mới từ từ thu tay lại. Lộ Dao mở mắt, không nhận được nói: “Không ngờ Ân lực ca tuổi còn trẻ mà nội lực lại hùng hậu như thế này, so với những người giang hồ ta từng gặp qua không biết mạnh gấp bao nhiêu lần nữa, bái phục bái phục.”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao khen ngợi mình thẳng thắn như thế, hơi đỏ mặt nói: “Phái Võ Đang của ta vốn sở trường nội lực thâm hậu, bản lĩnh của ta so với đại ca, nhị ca bọn họ còn kém nhiều lắm.”

Lộ Dao lắc đầu nói: “Huynh mới hai mươi, chờ đến khi bằng tuổi đại ca huynh, tự nhiên không kém bọn họ.” Nói rồi đứng dậy, phui quần áo bị nhăn nói: “Huynh dẫn ta ra phía trước xem thử đi.”

Ân Lê Đình lại nhú mày: “Hỏa tập trên người ta ướt rồi, trong động quá tối, muội thấy được sao?” Chàng có thể nhìn được trong bóng tối, Lộ Dao lại không thể.

Lộ Dao móc trong túi ra một vật nhìn không ra là thứ gì. Một cây gậy bạc chạm trổ dài chừng hơn một thước, dày không tới một tấc, nắm vừa vặn trong tay, bên trong rỗng ruột, cầm rất nhẹ nhàng. Cây gậy ngắn này một đầu chạm trổ hình hoa mai, trên mỗi cánh gắn một viên dạ minh châu to bằng quả

trúng bò câu! Năm viên dạ minh châu gắn trên cánh hoa, giữa đóa hoa là một viên đá tròn không biết tên, tỏa ra ánh sáng màu cam, còn sáng hơn cả dạ minh châu nữa. Ân Lê Đình kinh ngạc nhìn Lộ Dao. Dạ minh châu là vật quý báu nhất, mà thông thường một viên dạ minh châu to bằng ngón tay cái đã đắt giá vô cùng, huống gì dạ minh châu lớn bằng trứng chim thế này? Còn có năm viên kích cỡ đồng đều nữa? Đừng nói gì tới bảo thạch không biết tên kia, xem ra còn khó kiếm hơn cả dạ minh châu. Lộ Dao hươu cây gậy tới đâu, chỗ đó liền sáng lên, nói: “Thế nào, không khác gì đuốc chứ? Cũng không sợ gặp nước không cháy, dùng dưới nước cũng được.”

Lần đầu tiên Ân Lê Đình thấy có người xem dạ minh châu như đuốc, không khỏi hết cách với nàng: “Lộ Dao, trên đó là dạ minh châu.”

“Ta biết mà! Cái viên chính giữa gọi là huyền hoàng thạch.”

Ân Lê Đình cười khò: “Đuốc này của muội không rõ đâu!”

Lộ Dao nhún vai: “Hữu dụng là được rồi! Dạ minh châu cũng chỉ có công dụng này là tốt nhất. Với lại ta không có công phu giỏi như huynh, trên người phải có công cụ hữu dụng mới được.” Mấy câu này nói rất hùng hồn khí thế, làm người ta khó mà phản bác.

Ân Lê Đình nhớ tới hôm Lộ Dao leo lên vách núi dùng công cụ khó mà tưởng tượng kia, cân nhắc thấy nàng nói cũng đúng. Một nữ nhân như nàng một mình lang bạt, có những thứ này vẫn tốt hơn, chỉ sợ người tham của ngấp nghé, rước họa vào thân, bèn dặn dò: “Sau này một mình muội bên ngoài, mấy thứ này không thể dễ dàng để người khác thấy, tránh rắc rối.”

Lộ Dao đảo mắt: “Ân lục hiệp, cũng không phải lần đầu tiên ta ra ngoài lăn lộn, còn hiểu được đạo lý tiền của không thể khoe ra. Huống gì người có ý đồ với ta đều không có kết cuộc tốt, được rồi được rồi, đi thôi.” Nói rồi đẩy Ân Lê Đình, đưa cây gậy cho chàng.

Một tay Ân Lê Đình giữ gậy, một tay túm ống tay áo Lộ Dao, đi vào trong động. Vừa đi vừa nói cho Lộ Dao, bên này có hổ, bên kia có đá, muốn nàng cẩn thận.

Hai người đi chừng mười trượng, Lộ Dao cảm thấy khí lạnh càng lúc càng mạnh, lạnh đến nỗi nàng rét run, lúc này lại nghe Ân Lê Đình nói: “Đến rồi, ngay trước mặt.”

Lộ Dao nhìn theo ánh sáng cây gậy trong tay Ân Lê Đình trở tới, chỉ thấy trước mặt có một cái đầm tròn chừng một trượng, quanh đầm kết băng dày đặc, cả vú đá, măng đá [11] cũng phủ một lớp băng dày. Đặc biệt là nước đầm lại không đóng băng, mặt nước trôi nổi vô số bông tuyết, không tan cũng không chìm xuống, bị ánh sáng chiếu vào lộ rõ tinh thể sáng lóng lánh, trong động âm u nhìn rất đẹp. Hai sợi dây to buộc vào một măng đá, đầu kia giống như buộc vào vật gì đó chìm xuống nước, chắc hẳn là hộp huyền băng chứa tuyết liên rồi. Ân Lê Đình nhẹ nhàng nắm một đầu dây, dùng lực nhấc một cái, huyền băng lạng lẽ nổi lên, yên ổn nằm trên tay chàng. Đang định đưa cho Lộ Dao, Lộ Dao lại lắc đầu, ra hiệu cho chàng cầm yên đó, kể đó một mình đi tới cạnh đầm.

“Lộ Dao, muội cẩn thận trượt chân.”

Lộ Dao quay người cười đáp: “Ta biết bơi, có rớt vào cũng không sợ, huynh đừng lo.”

“Không phải sợ muội không biết bơi mà là chỗ này cực kỳ lạnh giá, muội là nữ nhi, thể chất vốn âm hàn, nếu rơi xuống nước bị lạnh, sẽ mắc bệnh.”

Lộ Dao một mặt lòi vai món đồ Ân Lê Đình không biết ra, dùng nước đầm rửa qua từng cái một, một mặt nói: “Ân lục ca, ta phát hiện huynh rất có tiềm năng làm Đường Tăng.”

Ân Lê Đình không hiểu: “Đường Tăng? Là ai?”

“Một người chỉ cần nói một câu cũng có thể tụng thành mười câu.” Nói rồi mang bao tay trắng vào, nhúng vào nước đầm.

Ân Lê Đình thấy hành động của nàng, hơi đầu mà để ý nàng nói gì, vội vàng giành trước một bước, muốn kéo nàng dậy: “Lộ Dao muội làm gì thế? Nước này lạnh lắm, không được nhúng tay vào.”

Lộ Dao ngó nghiêng bàn tay cầm hộp huyền băng của Ân Lê Đình. Chàng nhìn một cái, biết ý nàng bèn nói: “Ta có Võ Đang Thuần Dương Vô Cực công hộ thể, tất nhiên không sao.”

Lộ Dao nghiêng răng: “Ân lục hiệp, nội công của ta kém thật đấy nhưng huynh không cần khinh bỉ ta tột cùng như thế. Ngâm một chút có làm sao, huống gì tuyết liên này đông đánh hết sức, chạm vào hơi nóng một cái là khỏi dùng.” Nói rồi thả tay vô lại trong đầm một lúc, lại bỏ mấy dụng cụ Ân Lê Đình chưa thấy bao giờ.

“Lộ Dao, còn không muội nói cách làm, ta làm cho.”

Lộ Dao lắc đầu: “Cái này rắc rối lắm, huynh làm không được đâu.” Không đợi Ân Lê Đình phản đối, lập tức nói: “Giờ huynh giúp ta đập vỡ huyền băng ra đi, cẩn thận đừng để tuyết liên rớt xuống đất.”

Ân Lê Đình sớm đã biết tính cố chấp của Lộ Dao, đành gạt đầu. Một tay đỡ hộp huyền băng, một tay đặt nhẹ lên nắp hộp, khẽ nhả nội kinh, chỉ nghe rắc một tiếng, huyền băng phía trên tuyết liên tức thì nát thành bột mà huyền băng bên dưới không buồn rục rịch, vững vàng đỡ lấy tuyết liên. Một tay Ân Lê Đình phẩy nhẹ, bột phấn lập tức bay tán loạn, một đóa tuyết liên cánh hoa trong suốt óng ánh, nhị hoa xanh nhạt nhẹ nhàng bung ra, mùi hoa tản ra bốn phía, thơm ngát tận tim gan.

Lộ Dao nhìn công phu một tay này mà nuốt nước miếng. Muốn đánh vỡ huyền băng không khó, nhưng chỉ làm vỡ mặt trên tuyết liên như thế này mà bên dưới vẫn hoàn hảo không tí vết lại cực kỳ khó khăn. Cú phẩy nhẹ nhàng sau cung, có thể quét sạch bột phấn mà tuyết liên không động đậy lấy một li, kinh lực như vậy càng khó nắm bắt. Nàng không biết phái Võ Đang ngoại trừ nội công số một ra, một cái số một nữa là không chế kinh lực, gọi là Lục Hợp Kinh, cũng là công phu điều dưỡng từ nhỏ của Võ Đang thất hiệp.

Phút xuất thần hiếm hoi, Lộ Dao lật lật cầm một cái bát tròn, đi lên trước, dùng tay nhẹ nhàng gạt tuyết liên vào trong bát. Sau đó lại thêm vào số thuốc thả trong đầm lúc nãy, một tay đỡ lấy bát cho ngập vào trong đầm một nửa, một tay bắt đầu nghiền thật nhanh. Được vật nhanh chóng bị nghiền thành bột mịn, Lộ Dao lấy cái bình trong đầm ra đổ vào một ít rượu lạnh, ước chừng nửa khắc, chất rượu ra, loại bỏ cặn, cẩn thận rót chất lỏng xanh nhạt vào trong một cái chai sứ trắng. Bỏ cặn vào trong một cái hộp bằng bạc xinh xẻo. Cả quá trình ước chừng một khắc, nàng hoàn toàn không để thuốc rời khỏi đầm băng, mãi đến khi chế xong thứ rượu lạnh kia.

“Xong rồi.” Lộ Dao cẩn thận cất chai rượu đi, “Đại công cáo thành, chúng ta về được rồi.”

Ân Lê Đình cầm đồ trong tay Lộ Dao, thấy hai tay Lộ Dao đỏ ửng, chân mày cau lại: “Tay muội có sao không?”

Lộ Dao lôi một hộp thuốc mỡ màu trắng không biết tên trong túi ra, bôi một lớp lên tay, mùi thơm ngọt lập tức tỏa ra, hình như là mùi quả đào mùa hè. Lộ Dao hươ tay nói: “Làm gì những nhẽo đến thế, sẽ nhanh chóng ổn thôi, bị lạnh một chút ấy mà. Huynh yên tâm, ta không sao, càng không làm lỡ việc điều trị của Du tam ca.”

Ân Lê Đình nghe xong càng chau chặt lông mày, tưởng chừng như chụm lại một chỗ: “Ta nói muội kia, tay muội có bị tổn thương không?”

Lộ Dao phùng má lên: “Ta đâu sao cũng là một đại phu y thuật cao minh, đối với đại phu mà nói hai tay là quan trọng nhất. Ta không đời nào đem đồ nghề kiếm cơm ra mà đùa rồi. Với lại vừa rồi ta đeo bao tay làm bằng da cá mập, không dính nước, nước này cũng không có tiếp xúc trực tiếp với tay ta.” Nói rồi giờ tay ra lật tới lật lui trước mặt chàng, hỏi: “Giờ tin chưa?”

Ân Lê Đình thấy vẻ mặt nàng, bắt lực nói: “Tin rồi.”

Hai người ra tới cửa động, chỉ thấy ngoài động lúc này mưa gió mịt mù, tối thui. Hai người đứng ở cửa động nhìn nhìn, thở dài, “Mưa lớn thế này, đường núi trơn trượt không đi được. Chỉ sợ chúng ta phải ở đây chờ mưa tạnh mới đi được.”

Lộ Dao lắc đầu: “Huynh cứ nói thẳng tôi nay sợ là không về được cho rồi. Nhìn mưa thế này áng chừng chưa tới nửa đêm chưa ngừng đâu.”

[11] Đều là một dạng trầm tích tạo thành do kết tủa canxi cacbonat từ nước chảy qua đá vôi trong hang động, với điều kiện pH nhất định. Khác nhau ở chỗ măng đá mọc lên từ nền hang còn vú đá thì mọc từ trần hang động mọc xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Hơi Ấm Trong Đầm Băng

Mưa lớn không ngừng. Lộ Dao và Ân Lê Đình tìm chỗ khô ráo ngồi xuống. Không tới một lát, Lộ Dao bắt đầu khó chịu, chỉ vì khí lạnh trong đầm băng sớm thấm thấu qua vách động, Lộ Dao ngồi trên đất lại dựa vào vách đá, chỉ cảm thấy khí lạnh len lỏi từ trong đá không ngừng xâm nhập vào lớp áo vốn không dày lắm, trực tiếp thấm vào da thịt, lạnh tới đau nhức. Vốn nàng có một tấm thảm lông mỏng và lò sưởi tay chuyên dùng giữ ấm, lúc trước mỗi lần ngủ ngoài trời rất tiện lợi nhưng không ngờ hôm nay lại gặp mưa to, đương nhiên chẳng chuẩn bị sẵn. Hiện giờ trong túi ngoại trừ đồ chế thuốc ra chỉ có cây gậy gấu mình châu. Sáng thì có sáng, đáng tiếc sáng mấy cũng không ấm được. Hai người vốn định nhóm lửa nhưng một là hỏa tập bị ướt, hai là mưa như trút nước, không tìm được củi khô.

Ước chừng nửa khắc, Lộ Dao lạnh hết chịu nổi, bắt đầu nhảy tới nhảy lui trong động, hi vọng có thể ấm lên. Vừa nhảy vừa lầm bầm “Không được, chuyện này về phải nói Thu Nhiên tìm một cái hỏa tập không dính nước mới được.”

Từ lúc hai người ngồi xuống, Ân Lê Đình luôn cúi đầu im lặng. Lúc này thấy Lộ Dao nhảy nhót như thỏ, miệng không ngừng lầm bầm gì đó, nửa ngày rốt cuộc nói khẽ: “Lộ Dao, muội... lại đây.”

Lộ Dao còn đang tính toán xem muốn Thu Nhiên tìm những gì, thấy Ân Lê Đình gọi mình, nhảy qua hỏi: “Gi vậy?”

Giọng Ân Lê Đình càng nói càng nhỏ, nhỏ tới nỗi Lộ Dao chỉ thấy môi chàng nhấp nháy, căn bản không nghe được chàng đang nói gì. “Huynh nói gì? Ta không nghe được.” Lộ Dao nhún mày, khom người muốn lại gần nghe rõ hơn một chút.

Lại cảm giác bàn tay nóng lên, bàn tay ấm áp của Ân Lê Đình đã nắm lấy tay nàng, tức thì làm nàng có cảm giác ấm lên. Lúc này Ân Lê Đình hít sâu một hơi, cuối cùng dùng âm thanh Lộ Dao có thể nghe được nói: “Muội ngồi xuống đây, ta chuyển cho muội ít nội lực, có thể chống lạnh.”

Lộ Dao biết, đối với người tập võ, nội lực phải khổ luyện từng chút một, không dễ chút nào. Vừa rồi áo quần nàng ướt đầm, bắt đắc đi mới để Ân Lê Đình dùng nội lực giúp nàng chống lạnh. Bây giờ hai người ngồi chắc phải ở chỗ này rất lâu, không thể từ đầu chí cuối đều để Ân Lê Đình vận công sưởi ấm cho nàng. Vì thế lắc đầu, ngồi xuống nói: “Vây lãng phí lắm, ai biết được chúng ta phải chờ ở đây đến chừng nào.”

Nội công của Ân Lê Đình có thể chống lại khí lạnh xâm nhập, quần áo trên người cũng rất mỏng manh, Lộ Dao ngồi bên cạnh chàng, một tay ôm đầu gối, gần như có thể cảm nhận được sức nóng trên người chàng tỏa ra, không khỏi sà lại gần, nói: “Ngồi gần một chút là được, hai người có thể ấm hơn một chút.”

Trong mắt Lộ Dao, chẳng qua hai người sống vai mà ngồi, cộng thêm Ân Lê Đình nắm lấy một tay nàng, chỉ đơn giản vậy thôi. Nhưng Ân Lê Đình cảm giác Lộ Dao sán lại gần người chàng, nhất là bắp chân của nàng trong lúc cử động khẽ đụng vào đầu gối chàng một cái. Bùm một tiếng, mặt lập tức đỏ bừng, tai nóng lên, muốn nói lại không mở miệng được, đã vậy tay chàng lại nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại hơi lạnh kia, cũng không biết là ai nắm tay ai, càng khiến chàng luống cuống. Từ nhỏ chàng lớn lên ở Võ Đang, cực kỳ ít tiếp xúc với nữ tử. Những năm gần đây hành tẩu giang hồ, tuy cũng tiếp xúc qua không ít thiếu nữ nhưng trước nay vẫn luôn tuân thủ lời sư phụ sư huynh dạy rất nghiêm ngặt, giữ nghiêm khoảng cách nam nữ, lại thêm bản tính chàng rụt rè, rất dễ xấu hổ đỏ mặt, lần nào thấy cô nương nhà người ta cũng cúi đầu không dám nhìn. Lần này vì bệnh tình của tam sư huynh Du Đại Nham, mới Lộ Dao lên núi. Vì chàng và sư phụ dẫn nàng lên núi, đương nhiên cảm thấy có trách nhiệm chiếu cố sinh hoạt của nàng trên núi, do đó mới dần dần tiếp xúc nhiều hơn. Lại thêm Lộ Dao trước nay luôn phóng khoáng vô tư, đặc biệt là sau lần hai người hái măng dã la ở sau núi, chàng không thể không nói với mình, cô nương người ta còn phóng khoáng như thế, mình cũng không thể quá quy củ cứng nhắc làm người ta khó xử. Nhưng khoảng cách gần thế này, chàng gần như có thể ngửi thấy mùi thơm rất nhạt trên người Lộ Dao, làm chàng không thể không đỏ mặt.

Lộ Dao nào nghĩ nhiều như Ân Lê Đình, ngược lại cảm thấy hơi ấm trên người bên cạnh đầy đủ, lại thêm tay mình được chàng nắm, tựa hồ ấm hơn lúc này. Thấy chàng trầm mặc bèn nói: “Buồn chán quá, chúng ta trò chuyện đi.”

Ân Lê Đình lúc này ngay cả nhúc nhích cũng không dám, nào mở miệng được, nửa ngày mới gật đầu.

“Trận mưa hôm nay làm ta nhớ tới hồi nhỏ. Có một lần, ta và Nhược Trường, còn có Thu Nhiên cùng chạy đi chơi, sau đó gặp mưa không về nhà được, nấp dưới một cái cầu chờ mưa tạnh. Lúc đó bên ngoài cũng tối thui thế này, ta sợ kinh khủng, Nhược Trường muốn phân tán sự chú ý của ta bèn nói mỗi người kể một câu chuyện đi. Kết quả Thu Nhiên chơi xấu, kể toàn chuyện ma quỷ cho ta nghe, ta sợ tới nỗi vừa nhảy vừa ôm lấy Nhược Trường, còn dùng chân đá Thu Nhiên. Từ đó về sau mỗi lần trời mưa Thu Nhiên đều lấy chuyện đó ra chọc ta.”

Có lẽ Lộ Dao nói nói cười cười làm Ân Lê Đình thả lỏng không ít, nghe nàng nhắc tới chuyện lúc nhỏ không khỏi tò mò: “Muội nói Thu Nhiên có phải là trang chủ Thu Linh trang?” Cái tên này chàng đã nghe Lộ Dao nhắc tới rất nhiều lần.

Lộ Dao cười đáp: “Phải đó! Huynh đừng tưởng bây giờ nhìn bộ dáng hán phong lưu công tử như vậy, thật ra lúc nhỏ cả đồng chuyện xấu. Hai người chúng ta trước giờ luôn cùng nhau gây sự, sau này bị Nhược Trường dạy dỗ.”

Ân Lê Đình nhớ tới hôm đó biết được tình hình liên quan đến Thu Linh trang từ chỗ Trương Tùng Khê. Kim Lăng Thu Linh trang, không rõ thời gian gây dựng, lúc trước chỉ là biệt viện của một nhà giàu có. Năm năm trước đổi chủ, sửa tên thành Thu Linh trang. Chủ nhân mới rất có mảnh khỏe làm ăn, cái nhìn độc đáo, trong hai năm ngắn ngủi đã làm cái tên Thu Linh trang nổi danh, giới thương nhân Giang Nam không có người nào không biết. Lĩnh vực làm ăn gồm có dược liệu, dệt may, còn có chuyên chở tàu thuyền, mấy năm nay có xu hướng đứng đầu trong những ngành nghề này. Ngoài ngành dệt may vẫn đang cạnh tranh với những hiệu buôn lâu năm ra, dược liệu và tàu thuyền dĩ nhiên do họ chiếm vị trí độc tôn. Người ngoài chỉ biết trang chủ Thu Linh trang họ Phó, bình thường làm ăn đều do vài chủ quản đại diện bàn bạc, còn mình thì lui ở sau màn, thế nên rất ít người biết.

Lúc mới biết quan hệ giữa Lộ Dao và Thu Linh trang không tệ, chàng hoàn toàn không biết lai lịch Thu Linh trang. Sau khi tứ ca thuật lại ngắn gọn, không khỏi kinh ngạc. Sau chàng từng đoán có lẽ cơ duyên vừa khéo, Lộ Dao từng cứu trang chủ Thu Linh trang, nhờ thế mà quen biết. Sau lại nghe Phó Hồng gọi nàng là đại tiểu thư, thì cho là Thu Linh trang chủ là cha nàng, không ngờ bây giờ Lộ Dao lại nói, thì ra hai người là bạn từ nhỏ.

Ân Lê Đình nói ý nghĩ của mình ra, Lộ Dao nói: “Ta và Thu Nhiên bằng tuổi, từ nhỏ đã quen biết, có thể nói là nương tựa lẫn nhau, còn là đồng môn. Cho dù về sau thăng trầm vô số, thủy chung chưa từng xa cách. Ngược lại mấy năm nay, ta một mình chạy đông chạy tây bên ngoài, một mình hăn e là có phần tịch mịch. Nói rồi gác cằm lên cây gậy chạm trở đặt bên cạnh hếch cằm lên, nói: “Những thứ tùy thân này của ta đa phần là do Thu Nhiên tìm người chế ra.”

Ân Lê Đình hơi ngạc nhiên: “Hai người là đồng môn? Phó trang chủ biết y thuật?”

Lộ Dao bĩu môi: “Đương nhiên rồi, Thu Nhiên không kém ta đâu. Hẳn dựa vào dược liệu mà dựng nghiệp, huynh cho là việc buôn bán dược liệu của hắn làm lớn được thế là vì cái gì? Có điều so với y thuật, hình như hắn càng có thiên phú về phương diện làm ăn.”

Ân Lê Đình nghe xong gật đầu, hồi lâu mới nói: “Thiên Ứng giáo cũng ở Kim Lăng. Nhị ca từng lo lắng liệu Thu Linh trang có quan hệ gì với Thiên Ứng giáo không. Bây giờ nói ra ngược lại huynh ấy có thể yên tâm rồi.” Dứt lời liền phát hiện hình như mình nói không đúng, có chút căng thẳng nhìn Lộ Dao.

“Ồ? Thiên Ứng giáo? Lần đầu tiên ta nghe thấy đấy, cũng ở Kim Lăng? Đến giờ cũng chưa nghe nói Thu Linh trang có qua lại gì với họ.” Thấy Ân Lê Đình không được tự nhiên nhìn mình, thờ dãi, không e dè gì nói: “Du nhị ca nghi ta? Ài, quên đi, thân phận của ta quả thật rất phức tạp, quả thật là không rõ ràng, bị người ta nghi ngờ cũng phải thôi.” Giọng điệu có phần hậm hực. Lúc này nàng cảm giác bàn tay hơi cứng, ngẩng đầu thấy Ân Lê Đình có vẻ căng thẳng nhìn mình, nói: “Lộ Dao muội đừng giận, nhị ca... nhị ca huynh ấy vì chuyện ngũ ca và Thiên Ứng giáo cứ mãi tự trách, vì thế đặc biệt nhạy cảm, không phải nhắm vào muội.”

“Là thế à? Ôi, kỳ thật cũng không có gì, chỉ ít thì bây giờ dường như nhị ca huynh cũng không nghi ngờ ta nữa.”

Ân Lê Đình cười đáp: “Hôm ấy sau khi cứu Hàn Hề từ dưới núi về, chính tại ta nghe thấy hai lần, nhị ca khen ngợi nhân phẩm và y thuật của muội với sư

phụ và đại ca, nói y thuật và phẩm hạnh rất tuyệt, cực kỳ can đảm khí phách. Từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên ta nghe thấy nhị ca khen một người như thế.”

Thật ra, Lộ Dao cũng cảm giác được thái độ của Du Liên Châu đối với mình thay đổi, bây giờ Ân Lê Đình nhắc tới, nàng cũng không phải người ưa so đo, đảo mắt lên tiếng: “Sao nào? Ân lục hiệp từ nhỏ bị nhị sư huynh ép luyện võ ghanh tị sao?”

“Đương nhiên rồi, sao không ghanh được? Được nhị ca khen thực tình không dễ đâu.”

Lúc này đột nhiên Lộ Dao lại thờ dài, im lặng, Ân Lê Đình không hiểu bèn hỏi: “Lộ Dao, sao vậy?”

Lộ Dao cười khò: “Thật ra, đại phu không giống như các huynh trưởng hoặc là nhìn thấy đâu. Đại phu sợ là cái nghề khó làm nhất dưới gầm trời này. Kỳ thật Du nhị ca còn chưa nhìn thấy một mặt khác của đại phu mà thôi.”

Lời này tới hôm ấy điều trị cho Mai Hàn Hề, Ân Lê Đình cũng đã nghe một lần. Cũng giống như lần ấy, chàng không hiểu lắm ý Lộ Dao muốn nói nhưng từ giọng điệu của nàng rõ ràng có thể cảm nhận được tâm tình sa sút mà bất an. Gần như là bản năng, bàn tay nắm tay nàng hơi siết lại, dịu dàng nói: “Đại phu có như chúng ta tưởng tượng hay không không quan trọng. Quan trọng là, Lộ Dao, muội cảm thấy hiện giờ muội có phải một đại phu tốt không?”

Lộ Dao rùng mình, hồi lâu khẽ đáp: “Nghĩ chắc là phải, chỉ mong vậy.”

Ân Lê Đình gật đầu cười: “Vậy muội có hối hận trở thành đại phu không?”

Lần này Lộ Dao cơ hồ không cần suy nghĩ: “Không hối hận.” Nói xong, có vẻ như nghĩ thông chuyện gì đó, ngược mắt nhìn Ân Lê Đình. Chỉ thấy ánh mắt trong trẻo như nước của đối phương rơi trên người mình, nhất thời nàng không biết nên nói gì, có phần hốt hoảng. Chờ khi mở miệng lần nữa, lại chuyển đề tài không nhắc gì tới chuyện hồi này: “Vì sao Du nhị ca lại cẩn thận đề phóng Thiên Ứng giáo như thế? Các huynh có thù với họ sao?”

“Nói là có thù thì trái lại, chưa hề. Nhưng ngũ ca ta mất tích đã gần năm năm, cũng không phải không liên quan đến Thiên Ứng giáo.” Ân Lê Đình than thở, giọng nói có phần cô quạnh. Từ nhỏ chàng và Trương Thúy Sơn thân nhau nhất, như hình với bóng. Trương Thúy Sơn mất tích quá thật khiến chàng đau lòng muốn phát điên lại lo âu khôn tả.

Lộ Dao không biết chuyện năm đó, hỏi tỉ mỉ. Ân Lê Đình đem chuyện năm đó mấy người Trương Thúy Sơn, Ân Tố Tố và Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn cùng nhau biến mất trên đảo Bàn Sơn thuật lại hết, đến cả chuyện Ý Thiên kiếm Đồ Long đao cũng lược thuật lại.

Lộ Dao nghe xong, nửa ngày không nói, nghiêng đầu tập trung suy nghĩ, hồi lâu mới lên tiếng: “Nếu ta là huynh, e rằng không hi vọng ngũ ca huynh trở về.”

Ân Lê Đình lấy làm lạ, cau mày nói: “Mấy năm nay sư phụ và huynh đệ chúng ta không có lúc nào không trông đợi ngũ ca ta bình an trở về, sao muội lại nói như thế?”

Lộ Dao đáp: “Theo như huynh nói, vô số bang phái lớn nhỏ ở Trung Nguyên đều đang tìm tông tích ba người ngũ ca huynh. Ta hỏi lại huynh, bọn họ tìm thân nhân của mình à? Hay là bằng hữu?”

“Đa số thân nhân bằng hữu của bọn họ tham dự đại hội Dương Dao Lập Uy trên đảo Bàn Sơn khi đó hôm nay đều diên diên đại đại, xem như có thù với Tạ Tồn, bởi vậy đa số đều tìm Tạ Tồn báo thù.”

Lộ Dao hừ một tiếng, cười khinh miệt: “Thân nhân bằng hữu có thù với Tạ Tồn? Cho dù Tạ Tồn có bản lãnh, có thể đả thương được nhiều người như thế sao? Cho là có đi, bao nhiêu năm nay không ngừng tìm kiếm, huynh cảm thấy trừ huyết thống ruột thịt ra, có người nguyện ý tiêu tốn nhiều thời gian như thế cho thân nhân bằng hữu không quá thân thuộc hay sao?”

Ân Lê Đình nghe xong, trong bụng cũng có phần đồng ý, cẩn thận nghĩ kỹ, quả thật mấy năm nay số người tìm Tạ Tồn nhiều hơn, rất nhiều người hình như chẳng dính dáng gì tới những người bị Tạ Tồn gây thương tích năm đó, căn bản nói không được có thâm thù đại hận gì nhưng người nào người nấy đều cảm phẫn dâng trào, cứ như phải băm thây Tạ Tồn ra làm trăm mảnh mới được. Ân Lê Đình cũng là người thông minh, vừa nghĩ liền lờ mờ đoán được ý tứ của Lộ Dao.

Lại nghe Lộ Dao nói tiếp: “Có thể khiến đám người đó đổ xô vào không phải Tạ Tồn, càng không phải ngũ ca huynh hay là Ân Tố Tố, mà là Đồ Long đao. Nếu năm đó, thanh đao kia không cùng mất tích với Tạ Tồn và ngũ ca huynh, đám chết tiệt kia hơi đầu quân xem Tạ Tồn sống hay chết. Cái này là do lợi ích sai khiến, bảo đao hiệu lệnh thiên hạ trước mặt, mọi việc chẳng qua chỉ là mượn cớ mà thôi.”

“Vậy vì sao muội nói ngũ ca ta... chẳng lẽ ý muội là?” Ân Lê Đình mở to mắt.

Lộ Dao thấy chàng đã hơi hiểu, gật đầu nói: “Ngũ ca huynh so ra xúi quẩy, bị Tạ Tồn lừa xuống nước. Hiện giờ Tạ Tồn, huynh ấy và Ân Tố Tố cùng mất tích đã chừng ấy năm, bất kể các phái nghĩ như thế nào, bọn họ sớm đã bị cột chung trên một sợi dây thừng. Đối với những kẻ gấp ghe Đồ Long đao mà nói, ba người bọn họ chính là Đồ Long đao, hơn nữa phỏng chừng đều đang suy đoán liệu Tạ Tồn đã tìm được phương pháp khiến Đồ Long đao hiệu lệnh thiên hạ hay chưa. Nếu hiện giờ, bất kỳ ai trong ba người xuất hiện trên đời đều sẽ lập tức khiến các phái ầm ầm kéo tới, mượn đủ lý do, mảnh khốc để cướp Đồ Long đao. Lợi ích trước mặt, con người ta có thể vô sỉ tới cỡ nào sợ là ta, huynh đều đã chứng kiến không ít. Ta sợ là, ngày ngũ ca huynh trở về cũng là ngày phái Võ Đang các huynh rối loạn đó!”

Lộ Dao nói xong, Ân Lê Đình thờ dài một tiếng, trong âm thanh có thể nhận ra tâm tình cực kỳ chua xót bất lực, đến cả bờ vai dường như cũng khẽ run. Năm năm nay, sư huynh thân thiết nhất với chàng không biết tông tích, sống chết không rõ, vài lần gặp nhau trong mộng, lần nào tình duyên cũng đâm gổl chẵn, chỉ mong có ngày đoàn tụ. Nhưng hôm nay nghĩ đến lại cảm thấy hình như gặp mặt càng khiến sư huynh bị cuốn vào rắc rối, lâm vào hiểm cảnh,

nhất thời suy nghĩ của Ân Lê Đình rồi rầm vô cùng

Lộ Dao cảm nhận được hơi thở bi thương rồi rầm của Ân Lê Đình, nghĩ nếu bây giờ đổi vị trí, Trương Thúy Sơn đổi thành Phó Thu Nhiên e rằng nàng cũng thế thôi. Bèn dùng hai tay bao lấy bàn tay Ân Lê Đình, nhẹ nhàng vuốt ve thử an ủi chàng, vỗ vỗ vai chàng, đối mặt với chàng nói: “Ân lục ca khoan hãy đau lòng, thật ra những cái này đều là ta đoán mò mà thôi, chưa chắc đúng đâu.”

Ân Lê Đình lắc đầu. Chỉ vì lúc trước chàng mong nhớ Trương Thúy Sơn quá, một lòng hi vọng huynh ấy trở về, chưa từng nghĩ tới chuyện này, thậm chí có ý né tránh. Hôm nay nghĩ lại, phát hiện câu nào của Lộ Dao cũng có lý, hết như đoán trước, “Muội nói không sai, sư huynh đệ chúng ta lúc trước cứ mong ngóng ca quay về, bây giờ nói ra, lại...”

Lộ Dao thấy đáng về Ân Lê Đình lập tức hối hận những gì mình nói, vội vàng lên tiếng: “Thật ra, cứ cho là rất có khả năng phát sinh đi, chỉ ít hiện giờ ngũ ca huynh vẫn chưa trở về, sự việc chưa đến mức như trứng đẻ đầu đặng. Nếu sư huynh đệ các huynh mau chóng nghĩ được biện pháp, cơ hội xoay chuyển rất lớn. Cái gọi là muôn sự tại người, cũng không phải ngũ ca huynh trở về ngay bây giờ, nhất định sẽ có cách. Huống chi, đường đường phái Võ Đang, làm gì đến nỗi cả một đệ tử cũng không bảo vệ được?”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao nói chuyện, nhất là câu cuối cùng, giọng điệu đầy khí thế “Đường đường phái Võ Đang, làm gì đến nỗi cả một đệ tử cũng không bảo vệ được?”, câu này dường như có ma lực, Ân Lê Đình khẽ nhắm hai lần, ánh sáng trong mắt từ từ tắt lại, nói với Lộ Dao: “Muội nói không sai, Võ Đang thất hiệp ta nếu cả sư huynh đệ đồng môn cũng không bảo vệ được thì còn xưng hành hiệp trượng nghĩa cái gì. Đường đường phái Võ Đang, sao lại sợ đám tiểu nhân tham lam háms lợi đó chứ!”

Lộ Dao gật đầu: “Đúng rồi đó, tiếng tăm Võ Đang thất hiệp lớn cỡ nào, chuyện này sao có thể làm khó các huynh được?” Nói rồi hai mắt cong lên nhìn Ân Lê Đình cười cười: “Chúng ta nói chuyện khác đi! Sư huynh đệ các huynh tuổi tác không kém nhau bao nhiêu, tình cảm lại tốt như vậy, cứ làm ta kinh ngạc mãi.”

Ân Lê Đình biết nàng cố tình dỗi dề tài, không muốn mình khổ sở, không khỏi cảm kích trong lòng, khẽ gật đầu: “Lúc ta ba tuổi liền được sư phụ đưa về núi, những chuyện trước đó quá nửa đã quên mất, có một số chuyện là sư phụ kể cho ta nghe. Lúc mới lên núi, ai cũng không quen, trẻ con khó tránh được sợ hãi, vì thế khóc không dứt. Toàn là tứ ca ngũ ca thay phiên ở cùng ta, có lúc tam ca cũng tới, tới nào ta cũng quấn lấy ngũ ca, ngũ cùng huynh ấy, thế nên tình cảm cực kỳ tốt.”

Lộ Dao cười nói: “Thật sự muốn xem thử bộ dạng túm ông tay áo ngũ ca, sống chết gì cũng muốn ngũ chung của Võ Đang Ân lục hiệp là thế nào. Nếu loan truyền đi, tiếng tăm phái Võ Đang sợ là vỡ tan tành.”

Ân Lê Đình cũng cười, nói tiếp: “Đại ca nhị ca trông coi chuyện học hành luyện võ của ta, còn phải săn sóc chuyện ăn mặc, không khác gì cha mẹ. Lúc nhị ca dạy võ còn nghiêm khắc hơn sư phụ, công phu nhập môn của ta và thất đệ cơ bản đều do huynh ấy truyền thụ, lúc đó thường xuyên bị phạt.”

Lộ Dao gật đầu: “Huynh có kể với ta rồi, nói lúc nhỏ không sợ đại ca, sợ nhất là nhị ca nghiêm mặt dạy dỗ huynh. Nhưng mà không biết phạt huynh cái gì nha?”

“Mới đầu là đứng tấn các kiểu như trung bình tấn, trào mã tấn. Sau này càng khó hơn. Có lần ta và thất đệ bị phạt, buổi tối nằm trên giường hai chân mỗi tối nổi mẩn hết cảm giác luôn.”

Lộ Dao nghe xong lú lờ: “May quá may quá, mặc dù công phu của ta chẳng ra gì, cũng không chăm chỉ nhưng tốt xấu gì cũng chưa từng bị phạt. Nếu ta rơi vào tay nhị ca huynh, sợ là bị phạt đến chết không toàn thân mất.”

“Tuy nhị ca nghiêm khắc nhưng thật ra lại là người trọng tình nghĩa vô cùng. Mấy năm ròng sau khi ngũ ca mất tích, ngoài mặt nhị ca vẫn bình thường, thực tế thì cơm nước không nghĩ, luôn ăn rất ít. Có lần nửa đêm ta vô tình thấy nhị ca ngồi trong phòng ngũ ca, cứ ngồi thối đến nửa đêm. Về sau nghe đại ca nói ta mới biết, mấy năm nay cứ cách một thời gian, nhị ca lại đến phòng ngũ ca yên lặng ngồi như thế.”

Cơn mưa ngoài động không có dấu hiệu ngừng đổ, quất rào rào trên lá cây rừng, ồn ào mà tĩnh mịch. Hai người kể vai nhau ngồi cùng một chỗ, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài. Ân Lê Đình kể một số chuyện về sư huynh đệ bọn họ, Lộ Dao kể những chuyện vui lúc nhỏ, thời gian cũng từ từ trôi. Quá giờ tỵ, Lộ Dao bắt đầu mệt mỏi muốn ngủ, mới đầu còn có tiếng nói, dần dần hai mắt ríp lại, không tới một lát đã nhắm chặt. Tinh thần Ân Lê Đình rất tốt, thấy Lộ Dao nhắm mắt hình như đã ngủ, cũng không nói thêm sợ làm nàng tỉnh. Đang tính xếp bằng tĩnh tọa, lại cảm thấy bà vai trĩu xuống, Lộ Dao ngủ say gục đầu lên vai chàng. Nàng lơ mơ ngủ, theo bản năng tìm tư thế thoải mái nhất, trán gác lên hõm cổ Ân Lê Đình, nửa người dựa lên vai chàng, nặng nề thiếp đi. Lần này thì Ân Lê Đình không ngồi nổi nữa, mặt không phải đỏ mà là lửa đốt, tựa hồ tim cũng nhảy vọt lên. Cả người chàng cứng đờ, tay thoáng nhấc lên, muốn đẩy Lộ Dao ra nhưng lại không dám nhúc nhích. Hồi lâu, khó khăn lắm mới ổn định lại nhịp tim đập, gọi nhỏ: “Lộ Dao? Lộ Dao?” Lúc này Lộ Dao ngủ đang ngon, sao nghe thấy được? Ngược lại, dường như nàng cảm thụ được thân nhiệt của Ân Lê Đình, vô thức nhích lại gần nguồn nhiệt, thoải mái dựa cả phần lưng lại gần. Nháy mắt, không chỉ má mà cả cổ Ân Lê Đình cũng đỏ phừng phừng như bốc lửa, mùi thảo dược thơm nhàn nhạt lượn lờ trong mũi, tóc nàng dán vào má, đầu óc chàng trống rỗng, đừng nói chi đến cảm giác thân thể mảnh mai của nàng dựa vào. Bây giờ đến gọi Lộ Dao dậy Ân Lê Đình cũng không dám, sợ nàng tỉnh lại trong tình cảnh này hai người càng xấu hổ hơn, vì thế cả thờ cũng không dám thở mạnh, ngồi yên ở đó không động đậy, thử tập trung tinh thần tụng khẩu quyết Thuần Dương Vô Cực công nhưng ngày thường có thể chấp tay đọc thuộc lòng, lúc này trái quên một câu, phải lộn một câu, mất trật tự không thành văn. Lộ Dao đâu biết những chuyện này, ngủ mơ thấy ngoài động mưa ngừng, mặt trời mọc lên, ánh nắng chiếu lên người xua đi khí lạnh trong động, cực kỳ ấm áp dễ chịu. Nàng chỉ thấy kỳ quái là, vì sao ánh nắng rõ ràng chiếu trước mặt mình mà sau lưng lại ấm?

Cứ như thế, đợi sáng sớm ngày hôm sau khi Lộ Dao khẽ ậm ừ một tiếng hơi tỉnh lại thì, Ân Lê Đình đã ngồi cứng đờ không động đậy một đêm, mặt vẫn đỏ như ráng chiều. Thấy người Lộ Dao hơi rục rịch, lăn ra khỏi lòng mình dường như sắp tỉnh, Ân Lê Đình giống như đứa bé làm chuyện xấu bị bắt quả tang, hết sức hoảng sợ mượn chường lực vỗ xuống mặt đất một cái, đẩy người mình nhích ra khỏi Lộ Dao còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đang mơ màng ngáp ngủ, dụi đôi mắt lơ đãng kia. Lộ Dao vận mạnh thất lung, mở đôi mắt vẫn còn lơ đãng, nhìn Ân Lê Đình cách mình hai thước, nửa mơ nửa tỉnh hỏi: “Giờ

nào rồi? Ta ngủ bao lâu rồi? Mưa ngớt chưa?” Hoàn toàn không biết đêm qua mình làm chuyện hay ho khiến Ân Lê Đình bị dày vò cả một đêm ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thư Của Thu Nhiên

Bên ngoài, nắng sớm chiếu giữa rừng cây. Con mưa đêm qua đã lau bầu trời thành một màu xanh trong trẻo. Hai người lên đường về hậu viện phái Võ Đang, vừa vào cửa liền đụng phải Trương Tùng Khê đang định ra ngoài. Thấy cả hai, Trương Tùng Khê nhìn trên nhìn dưới hồi lâu, đột ngột bật cười. Nụ cười này làm Lộ Dao ớn lạnh thật sự, có cảm giác như bị tính kế gì đấy.

“Lục đệ và Tiểu Lộ có hứng thú ghê, đêm qua đội mưa dạo chơi núi Võ Đang, cảm thấy thế nào?” Trương Tùng Khê mỉm cười trêu chọc.

Lúc này Lộ Dao mới nghĩ ra, năm nay hình như nam nữ ở cùng một chỗ có ý kiến gì mà nam nữ thụ thụ bất thân đại loại thế. Rốt cuộc cũng hiểu vì sao suốt dọc đường mặt Ân Lê Đình đỏ rực còn hơn rắng chiều, vội vàng thay Ân Lê Đình giữ trong sạch một chút: “Đâu mà dạo đêm? Hôm qua ta và Ân lục ca đi đầm băng dưới Thiên Trụ Phong lấy Thiên Sơn tuyết liên chế thuốc, gặp lúc mưa to, không còn cách nào mới trú trong cái chỗ lạnh chết người đó. Ướt lướt thướt, cả lửa cũng không nhóm được.”

Trương Tùng Khê nghe xong dường như càng cười vui vẻ hơn, nói: “Ta đi sai người nấu nước, Tiểu Lộ có thể xoa bóp cái lạnh.”

Lộ Dao làm gì thì làm, mỗi ngày đều phải tắm, giờ tắm nước nóng quả thật là chuyện không thể thoải mái hơn, vội vàng găt đầu.

Trương Tùng Khê nói tiếp: “Lục đệ trước đi theo ta đã.”

Ân Lê Đình cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo sau Trương Tùng Khê, không dám liếc Lộ Dao một cái, càng không dám nhìn sư huynh.

Lộ Dao có chút kỳ quái nhìn chòng chọc Ân Lê Đình đáng vẻ như thỏ trắng nhỏ, mắt tròn tròn.

Trương Tùng Khê hơi nheo mắt, cười nói: “Lát nữa ta và lục đệ định xuống núi đi Vũ Xương một chuyến, mua ít đồ dùng cho Trung Thu, Tiểu Lộ muội có muốn mua gì không?”

Lộ Dao nghĩ nghĩ, nói: “Chờ một chút.”

Nói rồi chạy về phòng mình lấy một cái gói đưa cho Trương Tùng Khê: “Có thể phiền Trương tứ ca đưa cái này cho chương quầy Vọng Giang lâu ở Vũ Xương giúp ta không, nhờ hần giúp ta đưa cho trang chủ Thu Linh trang?”

Trương Tùng Khê găt đầu, cầm lấy cái gói, thấy hộp gỗ vuông vắn, trên mặt có viết mấy chữ “gửi Phó Thu Nhiên”, bèn nói: “Tiểu Lộ yên tâm, nghỉ ngơi cho khỏe đi, gói này ta sẽ đích thân giao cho chương quầy.” Nói rồi kéo Ân Lê Đình đi.

Mấy ngày còn lại, Lộ Dao bận rộn thu thập dược liệu, chăm sóc A Nhiên, chăm cứu dùng thuốc cho Du Đại Nham, làm mềm gân cốt, mãi cũng không gặp Ân Lê Đình nữa. Ngay cả Mạc Thanh Cốc vốn ngày ngày chạy tới chạy lui, thường hay bị nàng ăn hiếp cũng không thấy bóng dáng, ngược lại Tống Viễn Kiều và Du Liên Châu bình thường rất ít thấy mặt lại tới mấy lần. Mỗi lần Tống Viễn Kiều đến, đa phần đều hỏi tình hình Du Đại Nham, hỏi han Lộ Dao có gì cần thì trực tiếp nói với sư huynh đệ bọn họ. Mà Du Liên Châu xưa nay trầm mặc kiệm lời cũng đến, Lộ Dao có hơi nửa mừng nửa sợ. Có điều nàng vốn tính đề Du Liên Châu và Ân Lê Đình giúp nàng hôm chữa trị. Bởi vì hai người đã chứng kiến quá trình điều trị máu me đầm đìa kinh khủng kia, có lẽ sẽ dễ chấp nhận hơn. Hơn nữa vết thương của Du Đại Nham nan giải Mai Hân Hề hơn nhiều. Vì vậy, Lộ Dao giảng giải tỉ mỉ quá trình điều trị hôm đó cho Du Liên Châu nghe, đặc biệt dặn dò chuyện chàng cần làm nhất là đốc sức bảo vệ tâm mạch Du Đại Nham.

Hôm ấy, Lộ Dao giải thích toàn bộ quá trình cho Du Liên Châu xong thì thấy một đạo nhân dẫn một nam tử đứng tuổi đến cửa viện của Lộ Dao, không dám tùy tiện bước vào, cao giọng hỏi: “Xin hỏi Lộ cô nương có đây không?”

Lộ Dao cười nói với Du Liên Châu: “Đệ tử Võ Đang các huynh người nào cũng tác phong quân tử, giữ lễ căng thật” rồi cất giọng trong trẻo: “Đạo trưởng mời vào.”

Đạo sĩ đó là đại đệ tử đời thứ ba của Võ Đang, thấy Du Liên Châu ở đó vội vàng hành lễ. Du Liên Châu thấy Lộ Dao có khách bèn cáo từ. Người họ khom người tiễn Du Liên Châu, cúi đầu nói với Lộ Dao: “Lộ cô nương, vừa rồi có một vị khách tới, nói là do Giang Nam Thu Linh trang phái người đưa đồ tới cho Lộ cô nương.”

Lúc này nam tử kia tiến lên, cung kính vái chào, “Tống Tấn Văn ra mắt đại tiểu thư.” Người này là phó tổng quản Thu Linh trang, tất nhiên Lộ Dao quen mặt.

Lộ Dao kéo một chiếc ghế, rót cho ông ta ly trà, hỏi: “Mời Tống tiên sinh ngồi, là Thu Nhiên bảo ông tới?”

Người nọ tạ ơn ngồi xuống, gạt đầu, móc từ trong tay nài ra một cái hộp gỗ đàn hương tinh xảo, hai tay dâng cho Lộ Dao: “Trang chủ ra lệnh cho tiểu nhân phải đưa vật này cho đại tiểu thư trước ngày mười lăm tháng tám.”

Lộ Dao cầm lấy hộp, cảm trong tay cảm giác rất nặng, nghĩ bụng không biết năm nay Thu Nhiên đưa cái gì tới. Thấy Tổng Tấn Văn đã đứng dậy, chấp tay nói với Lộ Dao: “Trang chủ dặn tiểu nhân giao đồ xong lập tức đi gấp tới Tứ Xuyên, tiểu nhân không dám trễ nãi, sợ là phải cáo từ tại đây, mong đại tiểu thư lượng thứ.”

Lộ Dao xua tay lia lịa: “Vất vả cho tiên sinh rồi, Thu Nhiên đã hồi thúc như thế, ta cũng không giữ ông. Ông dùng ít trà bánh điểm tâm rồi xuống núi đi.”

Tổng Tấn Văn khom người cáo lui, cùng đạo sĩ kia đi ra khỏi viện.

Bên này Lộ Dao mở cái hộp không nhỏ ra, chỉ thấy trong hộp có hai cái hộp khác, một phong thư. Thư cầm trên tay nặng trĩu, chắc là viết rất nhiều. Hai cái hộp kia một bằng ngọc một bằng bạc. Mở hộp bạc ra, bên trong là một quả cầu màu hồng nhạt, hai bàn tay nắm mới vừa, dường như khắc từ ngọc, rất đẹp. Lộ Dao cầm trong tay phát hiện là một khối ngọc ấm, chạm vào ấm áp cực dễ chịu lại không nặng, bên trong hình như rỗng ruột. Lộ Dao tự nhủ Thu Nhiên đúng là biết ý mình, hai ngày trước ở trong cái động kia còn định đòi hán thứ gì làm ấm được, chưa kịp nói hôm nay hán đã đưa đến.

Mở cái hộp làm bằng ngọc còn lại ra, Lộ Dao lập tức sững sờ. Trong hộp toàn là đồ trang sức cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ. Trâm gài tóc, khuyên tai, vòng tay đủ cả. Khiến người ta trở mắt nhất là mấy món trang sức này đều mài từ bạch ngọc thượng hạng, toàn bộ tỏa ánh sáng ấm áp, không chút tỳ vết, thủ công khéo léo tinh xảo, không có quá nhiều họa tiết sắc sỡ mà chạm khắc thành hình hoa cúc đẹp dễ sinh động. Khiến Lộ Dao kinh ngạc nhất là trên mỗi món đều đính những viên đá vàng lớn nhỏ không đồng nhất, trong suốt lóng lánh rực rỡ. Lộ Dao nhìn nửa ngày mới khép được cái miệng há hốc, khẽ lầm bầm một câu: “Ông trời, cái này hình như là kim cương vàng mà, Thu Nhiên nhặt ở đâu vậy...”

Đặt đồ trang sức đẹp mắt xuống, nàng mở phong thư nặng trĩu, bày ra cẩn thận đọc:

A Dao,

Thấy chữ như gặp mặt.

Không biết lần trước gửi dụng cụ, quần áo, vật dụng hàng ngày có vừa lòng không. Ngươi bên ba quanh năm, rất ít ở yên một chỗ, lần này ở Võ Đang nên nghỉ ngơi đàng hoàng một chút. Bằng không tiếp tục như thế, ta sợ ngươi còn đen hơn ta. Ngươi hung dữ như thế, vốn không gả đi được, lại ăn nhiều, nếu ta giữ ngươi lại Thu Linh trang làm bà cô già cả đời, vậy thì lỗ nặng rồi.

Lần này làm ăn với thương nhân Tây Uyển Tư của Ba Tư rất thuận lợi, lãi mười vạn một ngàn hai. Trừ việc ấy ra, còn được hai vật rất khó kiếm, lấy làm lễ vật Trung Thu cho ngươi. Một là ngọc ấm Hòa Dương có thể làm ấm tay ngươi lúc đi đường ngày đông, hiệu quả tốt hơn lò sưởi tay lúc trước nhiều, hơn nữa còn bảo vệ môi trường không ít, cũng đỡ cho đồ gỗ nhà ngươi không cần phải đốt quần áo lần nữa. Món còn lại ta mua lại từ chỗ Tây Uyển Tư, là kim cương vàng. Lúc trước rất hiếm khi thấy ngươi đeo đồ trang sức nhưng kim cương vàng này e là vật có một không hai, không đeo rất đáng tiếc. Lúc trung thu ngươi nên đeo vào, tìm lại một chút cảm giác làm nữ nhân, nếu không sợ là tương lai rất đáng lo.

Còn như chuyện lần trước ngươi đề cập tới Võ Đang thất hiệp và Ý thiên đồ long, mấy năm nay ta cũng chú ý sơ sơ. Lúc đầu ngươi nhắc với ta từng cúm một người giang hồ tên Phạm Dao, ta cứ cho là trùng hợp, hôm nay xem ra ta đã kết luận hơi sớm rồi.

Song hiện giờ đã có Võ Đang thất hiệp, sợ là ta và ngươi đã rơi vào chuyện Ý Thiên rồi. Thời cổ có Trang Chu hóa bướm, hôm nay ta và ngươi dần thân vào chỗ này, lại không biết hóa ra sinh sống trong một câu chuyện xưa. Có điều bất kể thế nào, hiện tại chắc ngươi hối hận vì không đọc Ý thiên đồ long ký đàng hoàng hả? Ta sắp xếp hơn tháng mới viết ra câu chuyện đó. Thì ra trong truyện lấy con trai Trương Vô Kỵ của Trương Thúy Sơn làm nhân vật chính, hiện giờ ngươi nói Du Đại Nham đã tàn phế bốn năm ba tháng, xem ra còn năm năm nữa vợ chồng Trương Thúy Sơn mới trở về Võ Đang. Chuyện cũ kéo dài trước sau hơn hai mươi năm, rất nhiều tình tiết trong sách không viết ra, bởi thế không cần câu nệ vì những gì ta viết, tất cả đều tùy tâm mà thôi.

Còn nữa, Võ Đang thất hiệp đều là người thành thực. Lần này ngươi chữa trị cho Du Đại Nham, nếu mai này ngươi gặp chuyện khó xử, ắt có thể nhờ vả bọn họ.

Mùng năm tháng năm sang năm, ta chờ ngươi ở Thu Linh trang. Một mình bên ngoài phải cẩn thận, bây giờ trên đời chỉ còn ta và ngươi nương tựa vào nhau, mong ngươi muôn vạn trân trọng.

A Nhiên viết.

Đêm khuya mùng ba tháng tám, Lâm Thủy Các.

Lộ Dao vừa đọc vừa cười vui vẻ, ấm áp như gió xuân, đuôi mày khoe mắt tỏa sáng sòng sánh, giống như sao trời rực rỡ trên cao, sáng rực lạ thường. Đọc đến câu “Bây giờ trên đời chỉ còn ta và ngươi nương tựa vào nhau, mong ngươi muôn vạn trân trọng.” nàng rùng mình, ánh mắt hơi lấp lánh, trong cảm khái có mấy phần u sầu lạnh lẽo, lại xen lẫn ấm áp thư thái. Thần sắc này của nàng làm Ân Lê Đình đứng ở cửa đã lâu không hiểu vì sao trong lòng có một lỗ hổng. Lộ Dao vô tình ngước lên, thấy Ân Lê Đình đứng ở cửa, đầu tiên sững ra, sau đó nói: “Ta còn đang rầu rĩ mấy ngày nay Ân lục ca huynh chạy đi đâu mà không thấy. Vào đi vào đi.”

Ân Lê Đình vào phòng, thấy Lộ Dao ôm chồng thư dày cộp bỏ vào hộp gỗ đặt lên giường. Nửa ngày mới lên tiếng: “Tứ ca bảo ta đến... để ta nói với muội mai là trung thu trăng tròn, sư huynh đệ chúng ta hẹn nhau ngắm trăng ở đình Long Trì sau núi, sư phụ cũng tới. Tứ ca bảo ta... mời muội cùng đi. Lộ Dao muội...”

Lộ Dao cười hỏi: “Chùng đó có gì ăn không?”

Ân Lê Đình ngẩn người, không ngờ Lộ Dao lại hỏi thế, vội đáp: “Tất nhiên là có, lần này ta và tứ ca xuống núi mua sắm đồ ăn tết, có không ít quả khô trái tươi với điểm tâm. Chùng đó đạo sĩ đầu bếp còn làm cả bánh trung thu nữa.”

Lộ Dao cười: “Đã có đồ ăn, lý nào lại không đi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ánh Trăng Chảy Qua Cảnh Cúc

Hôm Trung thu, trái lại sáng sớm Từ Tiêu cung hoàn toàn yên tĩnh, đợi đến buổi chiều, không khí tết mới dần dần lộ ra, bận rộn nhất là nhà bếp.

Ăn xong bữa tối, Lộ Dao sắm soi trang sức Thu Nhiên đưa tới, cũng hơi động dậy rồi. Bèn lật rương quần áo lên, lựa một bộ váy áo vàng nhạt thay vào, tóc buông xuống không tùy tiện quần đại lên cho xong như lúc trước nữa mà thuận tay búi xoắn lên kiểu đơn giản nhất, cài thêm nữ trang kia. Nhìn kỹ trong gương, chỉ thấy váy áo bằng the hương vân trắng như tuyết tầng tầng lớp lớp, không gió mà tự động phất phơ như tiên, tay áo như mây, tơ lụa ôm lấy eo thon, làm nổi bật tư thái thanh tú xinh đẹp. Trâm cài tóc hình cành hoa cúc nghiêng nghiêng, một viên kim cương vàng rực rỡ làm nhụy hoa, một viên khác lung linh buông xuống, vang lên lanh canh.

Lộ Dao nhìn nửa ngày cũng thấy hơi ngây người. Lâu lắm rồi nàng không ăn bận thể này, lần trước hình như là năm năm trước vừa đến Thu Linh trang, lần đầu tiên trùng phùng với Thu Nhiên ở thế giới xa lạ này. Lúc ấy vì tò mò mới trang điểm lên, giờ nhìn lại, nàng tự thấy rất hài lòng. Trang điểm xinh đẹp là bản tính trời sinh của nữ nhân. Bình thường Lộ Dao rất lười, chuyện gì cũng không muốn tốn hơi. Ngẫu nhiên ăn mặc thể này tự bản thân cũng cảm thấy rất mới mẻ, vì thế hí ha hí hửng mở cửa viện.

Đứng ngoài cửa là Ân Lê Đình bị Trương Tùng Khê sai tới đón Lộ Dao đến đình Long Trì ngắm trăng. Ân Lê Đình thấy một nữ tử áo vàng thân hình yếu đuối, gió phất qua làm ông quần nhẹ nhàng lay động như khói như sương, dường như tiên nữ lướt sóng thong thả đi tới. Tóc dài vẫn nghiêng, trâm cài trên búi tóc không biết là đồ trang sức gì mà như tỏa sáng nhấp nháy, lại giống như ánh trăng trong nước, cực kỳ rung động lòng người, song ánh sáng này không sao sánh được với ánh sáng rực rỡ rung động từ đôi mắt như hai vì sao. Đợi bóng dáng xinh đẹp ấy đông đầy ý cười, Ân Lê Đình thậm chí không dám thờ mặt, sợ làm ảo cảnh trước mắt tan biến.

Lộ Dao thấy bộ dạng Ân Lê Đình như thế, không khỏi sờ mặt mình, không biết có phải trên mặt dính gì không, dọa chàng thành như thế. “Ân lục ca, huynh có sao không? Mặt ta có gì không đúng à?”

Nửa ngày Ân Lê Đình mới nói: “Lộ... Lộ Dao. Muội...”

Lộ Dao cười: “Ta nói rồi, ta tên Lộ Dao, không phải Lộ Lộ Dao. Sao, ăn mặc thể này có vấn đề hả?”

Ân Lê Đình vội vã lắc đầu: “Không... rất đẹp, chỉ là không ngờ muội...”

Lộ Dao làm bộ giận dữ: “Biến đẹp hơn một chút là nghĩ không phải ta, ý huynh là bình thường ta rất xấu?”

“Không phải... ý ta là... ách... Lộ Dao.” Ân Lê Đình thở ra, không biết nên nói sao.

Lộ Dao mỉm cười, quyết định không làm khó chàng nữa: “Được rồi, không khó dễ huynh nữa, chúng ta đi thôi, không thể để Trương chân nhân chờ được, đúng không?”

Hai người đi đến đình Long Trì thì Võ Đang chừ hiệp đều ở trong đình, dường như đã ngồi một lát rồi, mà người ngồi trên ghế chủ tọa chính là Trương Tam Phong. Lộ Dao phát hiện hình như mình đến trễ, âm thầm lẻ lười, vội vàng tiến lên cáo lỗi.

Thật ra mọi người thấy Ân Lê Đình và Lộ Dao sống vai nhau từ xa đi đến, chỉ thấy trong sắc đêm trong trẻo, ánh trăng như khoác lên thân hai người, không ai không ca tụng trong lòng. Tống Viễn Kiều và Trương Tùng Khê đưa mắt nhìn nhau, khẽ mỉm cười. Lúc này Lộ Dao cũng không để ý người khác thế nào, lấy quan niệm của nàng mà nói, mình đến trễ là không đúng, không nhận được lườm Ân Lê Đình một cái: sao không nói ta đến trễ rồi, còn cùng ta đi từ qua đây.

Ân Lê Đình rũ mắt xuống, xem như không thấy.

Lộ Dao hết cách, vội vàng bước lên một bước hành lễ với Trương Tam Phong, nói: “Lộ Dao đến trễ, Trương chân nhân và chừ vị xin đừng trách.”

Tuy Trương Tam Phong mời nàng lên núi nhưng thời gian qua quả thật gặp được vị lão nhân gần trăm tuổi này không quá mấy lần. Lần nào nhắc đến

cũng nghe Ân Lê Đình nói sư phụ thường hay bế quan, rất ít ra ngoài.

Trương Tam Phong thấy Lộ Dao thì cười hết sức vui vẻ, “Không trách không trách, Lộ cô nương chải đầu trang điểm, tiểu đồ của lão tất nhiên chờ được.”

Lộ Dao nghĩ bụng oan uổng, oan uổng quá. Làm gì có chuyện ta trang điểm chải đầu mà trễ giờ chứ, rõ ràng là đồ đệ lão gia ngài đi đường như ốc sên bò, học khinh công bao nhiêu năm đều uổng phí hết rồi...

Lộ Dao bước vào đình liền cảm thấy không khí có vẻ kỳ lạ, nhất là bộ dạng Trương Tam Phong vuốt râu cười nói với nàng vừa rồi. Sờ sờ mũi, cảm thấy đường đường võ lâm Bắc Đẩu và Võ Đang thất hiệp cũng không đến mức bất bí một tiểu đại phu như nàng làm gì, vội vàng kiểm chỗ trống ngồi xuống. Lại nghe Trương Tam Phong tiếp tục nói: “Huynh trưởng Lộ cô nương khách sáo quá, Lộ cô nương lên Võ Đang hao phí tâm sức trị bệnh cho Đại Nham, lệnh huynh còn vội vàng tặng không ít đồ trung thu cho lão đạo, thật tình khiến Võ Đang ta vừa mừng vừa lo!”

Lộ Dao mở to mắt hỏi: “Huynh trưởng ta? Hơ, ngài nói Thu Nhiên sao?” Lộ Dao bị vị huynh trưởng mọc ở đâu ra làm cho khó hiểu. Nàng và Thu Nhiên rất hiếm khi xưng huynh muội.

Tổng Viễn Kiều thấy đáng vẻ ngơ ngáo của Lộ Dao bèn giải thích: “Sáng sớm hôm nay, Phó trang chủ phái người tặng không ít lễ vật lên Võ Đang, nói là thay mặt thăm hỏi, còn nói Lộ cô nương ở trên núi Võ Đang, nhờ Võ Đang chăm sóc ổn thỏa. Kỳ thật vốn Võ Đang ta có việc cầu Lộ cô nương, nào dám nói hai chữ chăm sóc chứ.”

Lộ Dao nghe xong khẽ nhướn mày, không rõ Thu Nhiên đang làm cái trò gì, chẳng lẽ muốn tạo dựng quan hệ? Thu Nhiên có hứng thú với giang hồ khi nào vậy? Đang suy nghĩ, lại nghe Tổng Viễn Kiều nói: “Lộ cô nương, cô còn chưa gặp qua, đây là nội tử Phạm thị cùng tiểu khuyến Thanh Thu.”

Lộ Dao vừa vào đình liền chú ý đến nữ tử đứng tuổi ngồi cạnh Tổng Viễn Kiều, tuổi chừng ba mươi sáu, có vẻ phúc hậu, nhìn nét mặt có thể thấy lúc còn trẻ ắt hẳn cũng là một nữ tử xinh đẹp. Ngồi cạnh nàng là một bé trai chừng tám chín tuổi, quả thực mũm mĩm đáng yêu, lúc này đang mở đôi mắt to tròn hiếu kỳ nhìn Lộ Dao.

Phạm thị đứng dậy chỉnh váy áo khẽ khom người chào Lộ Dao: “Lộ cô nương.”

Lộ Dao vội vàng nói: “Lộ Dao ra mắt Tổng phu nhân.” Đang định đáp lễ theo kiểu nữ tử như vậy, lại nhớ Thu Nhiên bình phẩm cách mình chào hỏi theo kiểu nữ tử, vẫn là xá dài một cái mà thôi. Phạm thị cũng không để ý, Mạc Thanh Cốc ngồi bên lại cười: “Ta còn cho là Lộ tỷ tỷ chỉ chấp tay chào theo kiểu nam nhân đối với đám giang hồ chúng ta mà thôi, không ngờ đối với đại tẩu cũng thế.”

Lộ Dao nhún vai: “Năm đó Thu Nhiên nói ta hành lễ nữ tử, động tác đó lập tức khiến bụng hần khó chịu vô cùng. Nên ta mới không muốn hại người khác mất ngon miệng. Sao, Tiểu Thất muốn thử nghiệm cảm giác nuốt không trôi à?”

Một câu “nuốt không trôi” làm Mạc Thanh Cốc nhớ đến bữa cơm sống không bằng chết lúc đầu ở trong phòng Du Đại Nham, vội vàng xua tay, “Không không, Lộ tỷ tỷ hành lễ rất dễ coi, thế là đẹp nhất, phóng khoáng tự nhiên không giống người thường, ngàn vạn lần đừng đổi, đừng đổi.” Biết rõ nội tình, Du Đại Nham không nhịn được bật cười.

Lúc này Tổng Thanh Thu cũng học người lớn ôm quyền nói với Lộ Dao: “Thanh Thu ra mắt Lộ tỷ tỷ.” Trương Tùng Khê cười: “Thanh Thu, con phải gọi là Lộ cô cô.”

Hai đời rồi Lộ Dao cũng chưa được làm cô, đang định nói không sao, Lộ tỷ tỷ vẫn dễ nghe hơn, đột nhiên lại nghĩ Mạc Thanh Cốc cũng gọi mình là Lộ tỷ tỷ, không thể để người ta lầm lẫn vai vế. Nàng thì không có gì nhưng Võ Đang từ trên xuống dưới giữ lễ nghiêm ngặt, sợ là xem trọng vai vế, vì thế sờ mũi, tụt vậy.

Ai ngờ tiểu Thanh Thu lại chạy qua, cất giọng non nớt: “Lộ cô cô, cô xinh đẹp quá, cô ôm con có được không?”

Lộ Dao buồn cười, nghĩ bụng tiểu gia hỏa này rất biết lấy lòng nữ hài tử, tương lai lớn lên chỉ sợ là kẻ phong lưu đây. Bèn khom lưng bồng nó đặt lên đùi, chọc nó: “Lộ cô cô đẹp chỗ nào?”

Tiểu Thanh Thu nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát đáp: “Chỗ nào cũng đẹp. Đẹp nhất.”

Lộ Dao cười càng vui vẻ, hỏi tiếp: “Vậy Lộ cô cô với mẹ con ai đẹp hơn?”

Vấn đề này với tiểu Thanh Thu mà nói quả thật hơi khó, thấy mọi người trong đình đều nhìn mình liền đáp: “Lộ cô cô và nương con đều đẹp như nhau.” Mọi người ai cũng cười to.

Mấy năm nay Lộ Dao bốn ba bên ngoài, trung thu hàng năm đều về Thu Linh trang ăn tết cùng Phó Thu Nhiên. Năm nay vì chữa bệnh cho Du Đại Nham mà không thể quay về, trong lòng ít nhiều có chút nuối tiếc. Có điều nghĩ nghĩ ngày tháng còn dài, cũng chỉ văng có một năm liền cảm thấy thư thái. Càng hưởng gì Thu Nhiên cũng không tỏ vẻ không vui, ngược lại hình như còn hấp tấp muốn nàng ở lại Võ Đang, cái này khiến nàng nghi ngờ Thu Nhiên còn có âm mưu gì khác. Có điều trải nghiệm trung thu trăng tròn trên núi Võ Đang tuyệt đẹp này ngược lại nàng cảm thấy khá mới mẻ. Nhất là trước đó nàng hành y, tuy cứu chữa không ít nhân sĩ giang hồ nhưng đối với cái gọi là giang hồ lại không hiểu biết trọn vẹn. Biết chút ít võ nghệ chẳng qua để phòng thân mà thôi, gần như không có dùng tới. Lần này được Trương Tùng Khê giảng giải tỉ mỉ giải thoát danh nhân cổ sự của các môn phái giang hồ, nghe cảm thấy rất thú vị. Mới đầu Lộ Dao còn cho là Trương Tam Phong, lại thêm sáu đồ đệ tụ họp một chỗ sẽ thảo luận quyền cước khinh công kiếm pháp nội lực này nọ, bản thân mình một kẻ nội lực chỉ chạy nổi năm ba dặm đường ngồi đây sẽ rất chán. Ai ngờ thầy trò Trương Tam Phong tụ tập chỉ tán gẫu chuyện nhà hoặc những chuyện trên trời dưới đất, ngay cả Du Liên Châu xưa giờ luôn ít nói nghiêm nghị, buồn vui không lộ ra nét mặt cũng nói

hăng say, chẳng bù với thường ngày chỉ gặt hoặc lác, mở miệng đều là bộ dạng dạy dỗ.

Lễ gặp mặt của Phó Thu Nhiên khiến Võ Đang chur hiệp rất tò mò quan hệ giữa Lộ Dao Thu Linh trang. Thấy Du Đại Nham và Trương Tùng Khê hỏi, những người còn lại cũng nhìn nàng, Lộ Dao nhún vai cười: “Ta và Thu Nhiên không phải huynh muội ruột thịt nhưng còn thân thiết hơn nhiều.”

“Huynh muội kết nghĩa?” Mạc Thanh Cốc tò mò.

Lộ Dao lác đầu, hồ hững đáp: “Lúc nhỏ khi ta bắt đầu hiểu chuyện thì đã chơi cùng Thu Nhiên. Lúc đó nhà chúng ta ở gần nhau, còn có thêm Nhượng Trường nữa, ba đứa nhỏ thường hay đùa giỡn, rất tự do. Năm bảy tuổi, một trận thiên tai xảy ra ở quê nhà ta, trong một đêm người chết vô số. Cha mẹ ta cũng qua đời một lượt, lúc đó cha mẹ Thu Nhiên và Nhượng Trường cũng mất trong tai nạn. Từ đó về sau, thế gian tuy lớn nhưng chỉ có ba người chúng ta quen biết, vì thế cả ba cứ nương tựa nhau mà sống, như hình với bóng. Ba đứa nhỏ bảy tám tuổi, sống sót trên đời không dễ dàng gì nhưng cuộc sống gian khổ vất vả lại nảy sinh ân tình không gì sánh được. Cho nên nói chúng ta cũng coi như thân nhân, tuy không ruột rà máu mủ nhưng bao nhiêu năm qua, tình cảm còn vượt xa cả tình huynh muội. Về sau chúng ta lại cùng học một thầy, chưa hề tách ra. Nhiều năm như vậy nhân thế đổi dời, đã không cách nào nói rõ, có điều rốt cuộc chỉ còn có ta và Thu Nhiên làm bạn với nhau. Mãi đến hai năm trước, Thu Nhiên dốc lòng kinh doanh Thu Linh trang mà ta chuyên tâm hành nghề du ngoạn, trái lại gặp mặt thì ít mà xa cách thì nhiều.

Ngồi ở đó, trừ Trương Tam Phong sống gần trăm năm, có thể nói là trải hết sự đời ra, mọi người nghe xong đều lặng lẽ. Trước giờ chỉ thấy cử chỉ phong thái của Lộ Dao có vẻ không tầm thường, nghe ngóng sơ sơ thì biết Thu Linh trang tiếng tăm như cồn trong giới thương nhân Giang Nam, mấy người cứ cho rằng nếu Lộ Dao không phải đại tiểu thư Thu Linh trang thì chí ít cũng là danh môn thế gia. Thật không ngờ chẳng những Lộ Dao mà cả trang chủ Thu Linh trang Phó Thu Nhiên đều là cô nhi.

Trương Tùng Khê từ chỗ Ân Lê Đình biết được sơ sơ mối quan hệ giữa Lộ Dao và Phó Thu Nhiên, lại không nghĩ đằng sau nó còn có nhiều chuyện như vậy, hồi lâu mới nói: “Tiểu Lộ, xin lỗi, đêm trung thu lại để muội nhớ đến chuyện thương tâm như vậy.”

Lộ Dao lác đầu cười: “Cũng không tính là đau lòng. Tuy cha mẹ không còn nhưng có được tình cảm của Thu Nhiên và Nhượng Trường như vậy, cả đời hỗ trợ lẫn nhau, tâm linh tương thông, sao tính là chuyện thương tâm được? Hôm nay nghĩ lại chuyện thời thơ ấu, có yêu không hận. Trương tứ ca không cần để ý.”

Trương Tam Phong cười ha ha, “Có yêu không hận, câu này của Lộ cô nương hay lắm. Tùng Khê, sự đời khó nói, là họa hay phúc khó mà nói rõ được. Cái gọi là họa phúc đan xen, thật ra không hẳn chỉ họa phúc luôn cùng nhau, mà là cùng một sự việc, có người thấy đó là họa nhưng chớp mắt nhìn lại, có khi là phúc cũng không chừng. Sư huynh đệ các con đừng quá câu nệ.” Câu này một lời hai nghĩa, ngoài mặt là nói Lộ Dao, còn như có ám chỉ gì khác, tự trong lòng mỗi người cảm thụ cũng có bất đồng.

Trương Tam Phong nói lại khiến Lộ Dao nhìn Du Đại Nham. Nhớ lại hôm đó Ân Lê Đình nói với mình Du Đại Nham vì Đồ Long đao mà bị thương, Trương Thúy Sơn vì Du Đại Nham mà không biết tung tích. Mấy năm nay hai chuyện bất hạnh nhất của Võ Đang mọi người đã nếm đủ rồi, không biết nếu mình chữa khỏi cho Du Đại Nham, với chàng ta mà nói là họa hay phúc? Và với Võ Đang là phúc hay họa? Đột nhiên cảm thấy đứng ở góc độ thấy thuốc quan sát càng thú vị nhưng cũng càng khó làm.

Không biết là ai nhắc tới mấy chuyện thú vị thời thơ ấu của mọi người. Năm đó Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu và Du Đại Nham nhập môn sớm nhất, bây giờ lớn hơn các sư đệ không ít, không cách nào tìm tòi nghiên cứu được. Còn lại từ Trương Tùng Khê trở xuống, tuổi chừng hai mươi có hơn, đều được Trương Tam Phong dắt về núi Võ Đang lúc chừng bốn năm tuổi, lúc đó còn trẻ con, đương nhiên chuyện cười vô số kể. Thế là nguyên một buổi tối, Lộ Dao được nghe không ít chuyện bí mật nội bộ của phái Võ Đang. Như chuyện hai người Trương Tùng Khê, Trương Thúy Sơn bắt được một con chó đàng sau núi đem về Từ Tiêu cung nuôi, đến cuối cùng lại phát hiện thật ra đó là một con sói, suýt nữa thì bị cào rách mặt; Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc tiện tay nhặt một cái chậu ngọc giả làm rửa đen, kết quả cái chậu ngọc đó vừa khéo chính là chậu đựng nước trên đàn thờ bằng bạch ngọc trong suốt mà phái Nga Mi làm quà mừng thọ cho Trương Tam Phong; Trương Thúy Sơn dẫn hai sư đệ ra sau núi nhóm lửa nướng thỏ hoang, thiếu chút nữa đốt trụi Ngọc Nữ phong; Ô báo hoang sau núi bị mấy người Ân Lê Đình quậy phá không chịu nổi, tối ngày gào chó không yên, cuối cùng tính tình bị uốn nắn còn ngoan hơn mèo. Du Đại Nham nghe xong cười khê nói một câu, lục đệ, ô báo đó không biết giờ có còn ở Thiên Trụ phong không, nhiều năm không thấy không biết bây giờ ra sao... Rốt cuộc Lộ Dao phát hiện, Võ Đang thật hiệp mà người người trên giang hồ kính ngưỡng thật ra lúc nhỏ đường như còn hơn cả mình và Thu Nhiên, đều là những chủ nhân khiến chó chê mèo chạy. Không khỏi thêm ngưỡng mộ nhìn Trương Tam Phong, bụng nghĩ lão nhân gia ngài quả nhiên là cao nhân trong cao nhân, đổi lại là ai cũng không chịu nổi bảy chủ nhân hành hạ liên tục hai ba chục năm, lão nhân gia ngài chẳng những chịu nổi còn dạy dỗ thành thế này, đúng là kỳ công trong kỳ công mà.

Lộ Dao nhìn Võ Đang thật hiệp hôm nay người người đều là nam nhân bảy thước nổi danh giang hồ, bản lĩnh chọc mèo phá chó sợ là không chơi nữa, cũng không biết ô báo hoang sau núi được yên ổn sinh sống vài năm, có bắt đầu than thở cuộc đời thật là tẻ nhạt đại loại thế hay không. Nàng đảo mắt nhìn tiểu Thanh Thư đang ngồi trên đùi mình, kể đó âm thầm gục gặc, tám chín tuổi, đang tuổi nhiều triển vọng, phỏng chừng ô báo hoang sau núi không có thời giờ mà trách móc rồi.

Mọi người chuyện trò đến nửa đêm, đến khi tận hứng thì đã qua giờ tỵ. Lộ Dao phẩy ống tay áo, một câu Du tam ca cần nghỉ ngơi lấy sức, mọi người tiễn Trương Tam Phong về trước, lại đưa Du Đại Nham về phòng, nói tiếng ngủ ngon xong mạnh ai nấy giải tán.

Ân Lê Đình tiễn Lộ Dao về phòng, đứng ở cửa sân, có vẻ ngập ngừng. Lộ Dao thấy Ân Lê Đình như thế bèn hỏi: “Ân lục ca có chuyện gì muốn nói?”

Ân Lê Đình ngẩng đầu, do dự: “Lộ Dao... hôm đó, hôm đó... ờ, vật cần để điều trị cho tam ca chuẩn bị xong hết rồi chứ?”

Lộ Dao nghe lấy làm lạ, gật đầu tự nhiên đáp: “Đều xong hết rồi. Còn lại, chỉ cần sáng sớm hôm đó dùng thuốc hun phòng dùng để điều trị một hồi là được.”

Ân Lê Đình vẫn chưa đi, mặt đỏ sấp rì máu đến nơi, một hồi sau lại nói: “Thật ra, ta muốn nói... ừm, ta nói hôm nay áo của muội... rất đẹp...”

Lộ Dao càng kỳ quái hơn, nhướn mày cười: “Cám ơn, kỳ thật ra cũng thấy vậy.”

Ân Lê Đình không phản ứng, đầu gục càng thấp hơn: “... Lộ Dao... thật ra ta muốn nói... chuyện hôm đó ta nghĩ mấy ngày rồi... vốn định hôm qua... nói với muội... ta, không, ta nói tại hạ, ơ...”

“Chuyện hôm đó? Nghĩ gì mà nghĩ tới mấy ngày?” Lộ Dao chớp mắt khó hiểu, “Ân lục ca huynh sao vậy? Ấp a ập ứng?”

“Hôm qua ta tới rồi, kết quả muội... muội không... không có ở đây. Ta muốn nói... chuyện hôm đó ta nguyện ý... nguyện ý...” Ân Lê Đình không cách nào nói nốt nửa câu sau, hơi ngẩng lên, thấy mặt Lộ Dao đầy thắc mắc nhìn mình, đôi môi hồng mềm mại hơi hé có vẻ nghi hoặc, ánh trắng như nước dịu dàng lướt trên vành tai và tóc mai nàng, ánh sáng từ viên đá đính trên dây tua trâm cài tóc phản chiếu lấp lánh. Mùi thuốc nhàn nhạt thoang thoảng lan ra quanh người Ân Lê Đình, làm chàng lập tức nhớ đến đêm hôm đó, Lộ Dao dựa vào lòng mình ngủ say, bản thân người thấy mùi thảo dược thơm ngát. Trước khi mặt đỏ tới mang tai, bàn chân Ân Lê Đình dùng lực đột ngột, mười thành công lực cộng thêm sở trường đặc biệt của Võ Đang, Truy Nguyệt Bộ, nháy mắt, người đã biến mất trước mặt Lộ Dao. Lộ Dao chớp mắt khó hiểu, lại sờ mũi, nghĩ bụng: “Thế là thế nào? Ta trang điểm thành nữ tử có một chút đã dọa huynh ấy thành như thế... chẳng lẽ huynh sợ nữ nhân?”

Kể đó lại buồn cười lắc đầu, đóng cửa viện lại, đi vào phòng. Trong viện, ánh trắng sáng trong chiếu rọi núi Võ Đang về đêm, không biết năm nay mười lăm tháng tám, là người ngắm trăng hay trăng ngắm người.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Một Ngày Đêm Không Ngủ

Mười bảy tháng tám, ngoài Thái Thanh các núi Võ Đang.

Từ tờ mờ sáng đến khi mặt trời lặn, chung quanh Thái Thanh các lặng ngắt như tờ. Trong sân Thái Thanh các, Trương Tam Phong khép mắt ngồi trên ghế đá phía đông, cả ngày trời không nhúc nhích lấy một li, định lực thâm hậu làm đắm người Tống Viễn Kiều đều thần phục. Tống Viễn Kiều đứng sau lưng Trương Tam Phong, chốc chốc lại liếc mắt nhìn cánh cửa đóng kín cả ngày nay của Thái Thanh các. Lúc này Trương Tùng Khê đi vào sân, đặt cái khay dài trong tay xuống bàn đá trước mặt Trương Tam Phong. Trong khay có bốn tô mì, một ấm trà xanh. Kính cẩn đặt một tô mì đến trước mặt Trương Tam Phong, nói khẽ: “ Sư phụ, ăn mì đi.”

Trương Tam Phong hơi hé mắt, “Các con cũng lại đây đi, đứng cả một ngày, đói hết rồi.”

Tống Viễn Kiều vén vạt áo, ngồi bên cạnh Trương Tam Phong, Trương Tùng Khê cũng ngồi, nghe Tống Viễn Kiều nói với Mạc Thanh Cốc đi tới đi lui trước cửa, lòng mảy mảy tức: “Thất đệ, đừng quay nữa, lại đây ăn đi.”

Mạc Thanh Cốc nhìn nhìn cánh cửa không có động tĩnh, nặng nề thở dài, đi đến cạnh bàn nói: “Sư phụ, đã năm canh giờ rồi, sao còn chưa có động tĩnh gì?”

Trương Tam Phong bê tô mì lên: “Thanh Cốc, cần tĩnh tâm.”

“Lộ cô nương nói trễ nhất là đến nửa đêm giờ tý, bây giờ mới giờ dậu.” Tống Viễn Kiều thấy lòng mảy mảy Mạc Thanh Cốc nhui chặt, lên tiếng an ủi.

Sáng sớm nay, Lộ Dao và Du Liên Châu, Ân Lê Đình cộng thêm Du Đại Nham cùng đi vào Thái Thanh các trước đó đã hun được thảo ba lần sau đó đóng kín mít theo lời Lộ Dao căn dặn. Từ đó mãi đến bây giờ, trong Thái Thanh các im lặng như tờ. Trước đó Lộ Dao đã dặn, trừ phi bên trong lên tiếng gọi, bằng không tuyệt đối không được vào trong, thậm chí cả cửa sổ cũng không được mở. Cũng không được to tiếng ồn ào, quấy nhiễu nàng chữa trị cho Du Đại Nham.

Lộ Dao muốn Du Liên Châu và Ân Lê Đình cùng vào giúp đỡ nàng. Vì hai người từng hỗ trợ Lộ Dao chữa trị cho Mai Hàn Hề, cũng hơi quen với cảnh máu me đầm đìa kia rồi. Những sư huynh đệ khác cũng muốn theo vào lại bị Lộ Dao cự tuyệt, nói đồng người quá nàng dễ bị phân tâm, lỡ bọn họ thấy cảnh đó xong không chịu nổi thì càng rắc rối. Mạc Thanh Cốc đã nghe Ân Lê Đình thuật qua phương pháp Lộ Dao điều trị cho Mai Hàn Hề, nói thẳng là bản thân không có vấn đề, chắc chắn sẽ chịu đựng được. Lộ Dao lại lạnh lùng đáp, đó là vì người nghe nói, còn biết người nằm trên giường là Mai Hàn Hề người không quen, nếu đổi thành người người quan tâm lo lắng, đó là chuyện hoàn toàn khác. Sau đó phẩy tay, không có cơ hội thương lượng gì nữa. Hai tháng nay, mọi người đều biết đối với việc điều trị, phương pháp lẫn tính tình Lộ Dao đều cứng rắn, một khi quyết định tuyệt đối không nói hai lời, đành hết cách y lời nàng. Thế là đám người Tống Viễn Kiều ở bên ngoài hầu Trương Tam Phong. Ngược lại, Trương Tam Phong với tu vi trăm năm không nghi ngờ gì là cực kỳ thâm hậu, trong khi mấy người Tống Viễn Kiều đều lo lắng thấp thòm không yên thì Trương Tam Phong tuy rằng lo ngại, rời khỏi sân viện thường ngày cực kỳ ít ra ngoài tới Thái Thanh các ngồi chờ nhưng vẫn lẳng lặng bình tĩnh ngồi một ngày.

Lúc này trong phòng, bốn góc thấp mấy trăm cây nến cùng với mười mấy viên ngọc huỳnh hoàng treo trên cao, chiếu sáng trưng công việc trên tay Lộ Dao, mà ánh sáng từ bốn phía để lại bóng trên vết thương cực mờ. Lộ Dao mất một canh giờ để nói lại khớp đầu gối phải đã gãy lìa với xương ống

quyển, xương mác và cố định kỹ, lại mất một lát nối hai bên dây chẳng bị lệch về đúng vị trí của nó. Rốt cuộc xử lý xong đầu gối phải, Lộ Dao nghiêng đầu, khàn giọng: “Mồ hôi.”

Ân Lê Đình đứng cạnh lấy một tấm khăn bông trắng nằm trên một chồng khăn dày, lau mồ hôi trên trán cho Lộ Dao. Lộ Dao lau máu tụ vài lượt, nói: “Kẹp.” Ân Lê Đình lại lấy kẹp từ trong sổ dụng cụ đã lược qua nước sôi đưa cho Lộ Dao. Thực tế, từ mười ngày trước dưới yêu cầu của Lộ Dao chàng đã nhớ kỹ tên các loại dụng cụ để ngày hôm nay, khi Lộ Dao cần gì chàng có thể đưa ngay lập tức.

Lộ Dao may xong dây chẳng và da, lấy kẹp ra, rướn thẳng cổ. Cổ phát ra tiếng răng rắc. Nàng đứng đã một ngày, quả thật mệt không chịu nổi. May mà công đoạn khó nhất là phục hồi xương đã hoàn thành vào buổi trưa, bằng không đến giờ sợ rằng nàng chẳng còn sức lực đâu mà làm. Du Liên Châu thì một tay ấn trên ngực Du Đại Nham, chậm rãi truyền nội lực vào để bảo vệ tâm mạch, tay còn lại xoa bóp huyết đạo để làm dịu bớt khí huyết lưu chuyển hơi loạn.

“Tốt rồi, đổi chân trái.” Không ai dám chậm trễ, nín thở tiếp tục công việc.

Một ngày này sợ rằng là ngày dài nhất trong cuộc đời sư huynh đệ Tổng Viễn Kiều. từ sáng sớm đến giữa trưa nắng gắt, từ hoàng hôn rợp trời đến lúc mặt trăng nhô cao, mãi đến lúc này trăng đã lặn về tây. Ánh đèn rơi qua cửa sổ bọc bằng vải trắng kín mít của Thái Thanh các vẫn sáng như cũ. Bây giờ chẳng những Mạc Thanh Cốc, cả Tổng Viễn Kiều và Trương Tùng Khê cũng kê tai vào cánh cửa kín bưng nghe ngóng không biết bao lần. Nhưng trừ tiếng Lộ Dao thỉnh thoảng thì thào một hai câu ngắn gọn mà bọn họ nghe không hiểu ra, không còn có tiếng động gì khác. Mạc Thanh Cốc đi vòng vòng cả sân, khinh công dưới chân không ngừng lại, cứ như hấn chạy nhanh một chút thì thời gian cũng qua nhanh một chút. Nửa ngày cơ hồ chỉ thấy một cái bóng màu nâu chạy như bay trong sân. Trương Tùng Khê thấy thế thở dài, cũng không nói hấn.

Lúc Mạc Thanh Cốc thiếu điều đập nát hết đám cỏ trong sân thì, cánh cửa bị mấy sư huynh đệ nhìn chòng chọc cả một ngày cuối cùng cũng vang lên một tiếng “cạch” mở ra, Ân Lê Đình diu Lộ Dao mặt mày tái nhợt đi ra, sau lưng là Du Liên Châu.

Mấy sư huynh đệ đồng thời hoảng người lên, nháy mắt đã đứng trước mặt ba người, ngay cả Trương Tam Phong ngồi nguyên một ngày cũng đứng bật dậy, chầm chậm đi đến trước mặt Lộ Dao. Tu vi trăm năm khiến ánh sáng trong mắt ông như có như không, quang hoa không lộ nhưng lúc này vẻ mặt lại đầy quan tâm lo lắng.

Lộ Dao đứng cả một ngày không ăn không uống, đầu vàng mắt hoa, thấy vẻ mặt mọi người, trong lòng rất cảm động trước tình cảm thân thiết của bọn họ, mỉm cười, giọng nói khàn đặc: “Quá trình trị liệu rất tốt. Không có vấn đề gì! Du tam ca còn ngủ, mọi người có thể vào thăm huynh ấy. Ta đã kê thuốc an thần giảm đau, mấy ngày tới đây cố gắng để huynh ấy ngủ thật say, tình lại vết thương đau sẽ rất khó chịu. Nên nếu không tỉnh, chỉ cần không sốt thì không phải lo.”

Sư huynh đệ Tổng Viễn Kiều nghe xong, vẻ mặt đều thả lỏng, kể đo là mừng như điên, đến Trương Tam Phong cũng mừng rỡ không thôi. Lộ Dao biết lúc này nhất định họ rất muốn thấy Du Đại Nham, bèn dặn dò: “Nhẹ nhàng một chút, đừng chạm vào huynh ấy, chỉ được nhìn thôi.”

Có thể nói ba người gần như không chờ được đã đi vào phòng. Lộ Dao thấy tay Trương Tam Phong hơi run, có thể hình dung ra được tâm tình của vị Bắc Đẩu võ lâm này.

Du Liên Châu và Ân Lê Đình đưa Lộ Dao về phòng, dọc đường Ân Lê Đình đều diu Lộ Dao. Vào đến phòng, Lộ Dao vừa ngồi xuống thì đã nằm vật ra giường, gần như không còn hơi sức nói với hai người: “Nhất định trước giờ thân phải gọi ta dậy, còn có trị liệu tiếp sau cần làm.” Nói rồi, thật sự không chịu nổi nữa, nhắm mắt ngủ luôn. Hai người đứng cùng nàng cả một ngày đêm, chính mắt thấy nàng ghép từng mảnh xương vỡ như thế nào, nối từng sợi gân, dây chằng ra sao, quả thực tỉ mỉ vô cùng, lại cực kỳ cẩn trọng. Biết thể lực của nàng cạn kiệt, cho dù muốn bày tỏ lòng cảm kích Lộ Dao cũng chẳng có sức đâu mà nghe. Du Liên Châu vỗ vai Ân Lê Đình, nhìn lục sư đệ nở nụ cười hiếm hoi, đi ra ngoài trước.

Ân Lê Đình không nghĩ nhị sư huynh xưa nay không hôn không giận lại cười, chỉ là thấy Lộ Dao nằm bừa trên giường ngủ, nghĩ đến nàng vất vả cả một ngày, nhất thời trong ngực không biết là tư vị gì, chua chua xót xót lại có chút ngọt ngọt. Gần như là bản năng, Ân Lê Đình kéo chăn đắp cho nàng, lại khép màn lại, lặng lẽ ra khỏi phòng. Mãi đến khi ra tới sân, nhớ tới động tác vừa rồi của mình, tim Ân Lê Đình lập tức đập thình thịch, hít sâu một hơi đi nhanh về phía Thái Thanh các.

Tuy vết thương của Du Đại Nham đã nhiều năm, rất khó trị nhưng tình huống lại tốt hơn lúc Lộ Dao cứu Mai Hàn Hề nhiều. Một là nội công Du Đại Nham thâm hậu, lại thêm hai tháng nay thân thể điều dưỡng rất tốt, tất nhiên không thể so sánh với Mai Hàn Hề mới bốn năm tuổi chưa từng tập võ. Hai là lúc đầu Lộ Dao điều trị cho Mai Hàn Hề trong tình huống khẩn cấp, dụng cụ thuốc thang đều không đủ, chỉ mong cứu được mạng Mai Hàn Hề. Còn như lần này chữa cho Du Đại Nham, Lộ Dao chuẩn bị cẩn thận hơn hai tháng trời, dụng cụ, thuốc đều chuẩn bị đầy đủ, đến phòng điều trị cũng dùng được thảo hun khử trùng trước. Hơn nữa còn đặt ra đủ khả năng có thể phát sinh trong quá trình điều trị, cũng nghĩ đầy đủ biện pháp đối phó. Gộp cả hai nguyên nhân lại, mặc dù chỗ cần mổ trên người Du Đại Nham nhiều hơn Mai Hàn Hề nhưng lại không vì viêm vết mổ mà sốt cao. Lộ Dao dùng không ít thuốc an thần, giảm đau, đến ngày thứ tám mới giảm liều lượng bớt. Sáng sớm ngày thứ chín, Du Đại Nham yếu ớt tỉnh lại.

Du Đại Nham mở mắt ra, tỉnh lại sơ sơ, liền thấy sư phụ và mấy vị sư huynh, sư đệ cùng Lộ Dao đều ngồi cạnh nhìn mình. Du Đại Nham cảm thấy cổ họng rất rát nhưng vì để Trương Tam Phong yên tâm, mặc kệ cổ họng khàn đặc vẫn gọi khẽ: “Sư phụ!”

Trương Tam Phong thoáng cười, vuốt chòm râu hai thước bạc trắng, dịu giọng: “Đại Nham, con thấy thế nào?”

“Miệng khát lắm.”

Mạc Thanh Cốc vội vàng bưng ly nước tới, hơi nâng đầu Du Đại Nham lên, dứt từng ngụm cho chàng.

Lộ Dao ngồi ở mép giường cười nói: “Còn biết khát nước, xem ra không đáng ngại nữa rồi.” Nói rồi bắt mạch mấy phút, hỏi: “Có cảm thấy triệu chứng

chóng mặt buồn nôn không?”

Du Đại Nham lắc đầu, đột nhiên rùng mình, lập tức mờ to mắt, hết sức kích động, “Tiểu Lộ, ta, cảm thấy được tay muội đặt lên, lên cổ tay ta!”

Mọi người nghe mà mừng không để đầu cho hết, chỉ vì từ sau khi tay chân Du Đại Nham bị gãy, hai chân còn cảm giác được chứ từ cánh tay đến bàn tay không cảm nhận được bất cứ thứ gì, dù là đâm kim cũng không thấy đau.

Lộ Dao cười nói: “Nếu huynh cảm giác không được, chiều bài thân y của ta đây đành phải vất ở Võ Đang các vị rồi.” Nói rồi vén chăn lên, hai tay lần lượt xoa nắn các khớp xương cánh tay, theo đó hỏi Du Đại Nham có cảm giác được vị trí nắn ấn không.

Mới đầu Du Đại Nham còn hơi do dự, phải nhắm mắt lại từ từ cảm nhận mới nói được, sau càng lúc càng thông thuận, gần như lần nào cũng chính xác không lầm. Các sư huynh đệ đều nhìn chăm chăm, mỗi lần Du Đại Nham nói đúng mọi người lại mừng rỡ không sao bình tĩnh lại được.

Lộ Dao để Ân Lê Đình đỡ Du Đại Nham ngồi dựa vào giường, nhẹ nhàng nhấc cổ tay phải chàng lên, cẩn thận không đụng vào vết thương bằng bó kỹ, cách sàng ba tấc, nói với chàng: “Du tam ca, giờ huynh tập trung tinh thần, thử nhẹ nhàng hạ cổ tay xuống, dùng ngón tay đụng vào mặt giường.” Du Đại Nham theo lời, thực sự cảm giác được Lộ Dao kéo tay mình, sau đó thử dùng sức từng chút từng chút một. Bốn năm năm trước, bất kể bộ phận tay chân nào chàng cũng từng thử nhúc nhích vô số lần nhưng không có cách, lần nào cũng cực kỳ chán nản. Nhưng lúc này đây, chàng nhìn chăm chăm tay mình, thấy nó từ từ di chuyển xuống mặt giường, đến khi đầu ngón tay nhận được cảm giác mềm mại của ga giường, lập tức cảm thấy cổ họng trào lên chút chua xót. Một động tác nhỏ xíu thế này, chàng mất hơn năm năm vẫn không có cách nào làm được. Lộ Dao vẫn nhìn tay chàng: “Rồi, giờ lại nhấc nó lên lại chỗ cũ.”

Du Đại Nham nén chua xót trong mắt, nhích cánh tay bằng kín mít từ từ về lại chỗ cũ. Mọi người nhìn động tác nhỏ đó, vô số cảm khái lướt qua trong đầu chẳng khác gì Du Đại Nham. Ân Lê Đình đã đỏ hoe mắt, cúi đầu không muốn để ai thấy. Mạc Thanh Cốc thì cười to, đứng nguyên tại chỗ lộn nhào một cú. Trương Tam Phong mỉm cười không nói, hiền từ nhìn Du Đại Nham.

Lộ Dao làm đại phu, đã thấy quen tình cảnh thế này, lại nhắc khuỷu tay phải Du Đại Nham lên, kiểm tra tình huống cánh tay chàng. Cứ như thế kiểm tra đi kiểm tra lại, hơn một canh giờ sau, Du Đại Nham mệt đổ mồ hôi, nghe Lộ Dao nói: “Du tam ca, hồi phục rất tốt, chúc mừng.”

Hai chữ chúc mừng đơn giản đã nói hết tất thảy. Nhất thời, Du Đại Nham nghiêng đầu, không muốn để sư huynh đệ thấy cảnh chàng rơi lệ. Lúc này Võ Đang thất hiệp không phải vui mừng bình thường nữa. Tống Viễn Kiều vỗ Ân Lê Đình, Mạc Thanh Cốc thì ôm lấy vai Trương Tùng Khê cười lớn, mà Du Liên Châu xưa nay trầm mặc ít lời cũng kích động không thôi, sải bước tới trước mặt Lộ Dao: “Hôm nay tam đệ có thể hồi phục toàn nhờ Lộ cô nương tận tâm tận sức cứu chữa. Đại ân này, sư huynh đệ chúng ta không sao báo đáp nổi. Mai này chỉ cần Lộ cô nương ra lệnh, Du nhị sẽ hết sức giúp đỡ, tuyệt không nói hai lời.”

Lộ Dao vội vàng tránh ra, trả lễ đáp: “Du nhị ca đừng làm ta tổn thọ. Ta là đại phu, chữa bệnh cứu người là bổn phận, Du nhị ca không cần để ý.” Nói rồi cười cười: “Huống gì ngày cùng Trương chân nhân lên núi ta đã nói, ta có thu tiền mà.”

Câu này chọc Mạc Thanh Cốc cười, “Lộ tỷ tỷ có đem hết toàn bộ tiền của Võ Đang ta đi, chúng ta cũng không nhú mày, chỉ sợ tiền bạc trên núi không đủ phí chữa bệnh của Lộ cô nương, vậy thì hỏng bét.”

“Vậy thì dễ thôi, từ giờ ta ở lại đây ăn chực, ăn đến chừng nào đủ mới đi.”

Trương Tùng Khê nghe xong, đôi mắt dài lóe ra vài tia sáng, cười nói: “Biện pháp này quả thật không gì bằng, Võ Đang ta từ trên xuống dưới đều hoan nghênh.”

Bên này Lộ Dao vỗ vỗ Du Đại Nham, nghiêm chỉnh nói: “Du tam ca, tuy bây giờ tay chân huynh đã cử động được, nhưng những ngày gian khổ nhất giờ mới bắt đầu. Bây giờ vết thương còn chưa liền miệng, chỉ được làm những động tác đơn giản nhất, nhưng tay chân huynh đã có cảm giác, qua một thời gian nữa đợi vết thương lành lặn là có thể từ từ tập các động tác khác rồi.”

Mọi người nghe giọng điệu Lộ Dao nghiêm túc đều yên lặng, nghe Lộ Dao nói: “Huynh nằm trên giường gần năm năm, tuy thường ngày có người xoa bóp cho huynh, cơ bắp không bị teo lại nhưng dù sao kinh mạch cũng từng bị đứt. Hiện giờ rất nhiều cơ bắp còn chưa thể vận chuyển như cũ. Sau này, từ ba tháng đến một năm huynh cần phải học đi từng chút một, vận động lại khớp xương, cơ bắp, gân mạch. Đợi đến khi cả người đã có thể co duỗi như trước thì có thể tập võ lại. Đối với rất nhiều người, quá trình này rất đau khổ. Nhưng ta nghĩ với tư chất và nghị lực của Du tam ca, tất nhiên sẽ khôi phục lại như ban đầu rất nhanh, ngày sư huynh đệ các huynh dắt tay nhau hành hiệp giang hồ không còn bao xa.”

Là một đại phu, Lộ Dao biết làm thế nào để bệnh nhân hồi phục nhanh nhất. Với Du Đại Nham mà nói, câu cuối cùng hoàn toàn kích được lòng hăng hái của chàng, “Lộ cô nương yên tâm, Du Đại Nham cho dù không được gì cũng biết đạo lý không học sao biết đi. Đợi đến khi sư huynh đệ chúng ta cùng nhau hành hiệp giang hồ lần nữa, Du Đại Nham lại cảm tạ Lộ cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trước giờ Trương Tam Phong thu đồ đệ cực kỳ nghiêm ngặt, căn cốt, tư chất, tính cách nửa điểm cũng không được thiếu. Du Đại Nham thân là đệ tử thứ ba của Trương Tam Phong, khả năng hiểu biết và nghị lực đều tuyệt vời. Thế nên lần này phỏng đoán thời gian của Lộ Dao không chuẩn xác. Dùng thuốc bôi ngoài độc môn của Lộ Dao chỉ mười ngày vết thương của chàng đã khép miệng, sau hai tháng ngón ngui đã quăng gậy tập đi. Tốc độ này khiến Lộ Dao lú lẫm.

Mỗi ngày nàng còn bận rộn hơn lúc mới tới rất nhiều. Vừa phải dùng kim châm cứu kích thích cơ bắp, dây chằng phát triển cho Du Đại Nham, lại phải phối hợp thuốc tắm, hi vọng giảm bớt chứng đau nhức xương khớp mỗi khi trời mưa, ẩm ướt sau này, mà phần lớn thời gian dùng để giúp Du Đại Nham thích ứng tay chân lần nữa. Thực ra, Lộ Dao cảm thấy công việc này là quan trọng nhất, sở trường của nàng không bằng được Võ Đang thất hiệp. Những người này đều là danh gia võ học, luận bàn việc không chế tay chân thân thể, quả thật tinh thông hơn phái lý luận như Lộ Dao nhiều. Mỗi ngày đều có hai trong số các sư huynh đệ tới giúp Du Đại Nham luyện tập từng động tác cơ bản một, phần lớn là Lộ Dao đứng bên quan sát, đứng ở góc độ đại phu chỉ đạo các động tác bọn họ nên làm, tránh bỏ sót cơ bắp, gân mạch. Hai ngày trước, Lộ Dao chạy về phòng lấy đồ, vừa quay lại thì sững sờ khi thấy Mạc Thanh Cốc không cùng Du Đại Nham luyện tập đứng một chân mà đang so chiêu với Du Đại Nham. Tuy không xê dịch vòng vo, chỉ là động tác tay nhưng vẫn làm Lộ Dao tức giận chết. Quát to một tiếng khiến hai người giật nảy mình, kẻ đó mắng Mạc Thanh Cốc xối xả một trận: sư huynh ngươi còn đang tập đi, ngươi lại dám cùng huynh ấy so chiêu! Ngươi muốn huynh ấy lại gãy xương lần nữa chắc?! Ta phí bao nhiêu công sức mới nói được số xương này, ngươi làm thế lỡ nó trật nữa thì sao! Mạc Thanh Cốc cao hơn Lộ Dao một cái đầu bị mắng đến nổi không dám ngẩng đầu lên, Du Đại Nham lại nói nhỏ nhỏ: “Là ta nhất thời ngứa tay mới kêu thất đệ đánh với ta vài chiêu.” Lộ Dao nghe xong, quay ngoắt người, mặt mày hung ác trừng Du Đại Nham, mắng, huynh mới vừa khá lên một chút làm loạn cái gì! Cái gì kêu là phát triển tuần tự cái gì gọi là gân cốt bị thương dường đủ trăm ngày huynh có biết hay không? Huynh bị thương lần nữa thì mức độ khó trị lại càng tăng! Còn để ta nhìn thấy huynh ẩu tả lần nữa thì về giường nằm cho ta, không đủ trăm ngày không cho phép xuống giường!

Lúc này mọi người mới coi như lĩnh giáo một mặt hung dữ không nề mặt ai trên phương diện chữa bệnh của Lộ Dao. Trương Tam Phong biết chuyện chỉ mỉm cười, gọi Du Đại Nham đến, giao cho chàng một bộ quyền pháp đặc biệt dùng để tập thể dục dưỡng sinh, lại bảo chàng tập cho Lộ Dao xem. Lộ Dao nhìn bộ quyền pháp đó chông chọc hết ba lượt, thấy chàng đi đứng chậm rãi, cả người co duỗi thoải mái, cuối cùng gật đầu “Đu tam ca nếu luyện mấy cái loại đi đường phiến phước thì luyện cái này cũng được, nhưng để ta thấy huynh so chiêu với người khác trước năm mới, huynh tự giác về giường nằm đến đầu xuân sang năm đi.”

Ngoài chăm sóc Du Đại Nham, Lộ Dao cũng bắt đầu dạy Mai Hàn Hề một ít y lý căn bản. Mai Hàn Hề chính thức bái làm môn hạ Võ Đang. Trương Tam Phong xem căn cốt, tư chất đứa bé này tỉ mỉ, nói đứa nhỏ này thân thể dẻo dai, tính nết cứng cỏi mà hòa nhã, là nhân tài tập kiếm thuật. Võ công cao nhất trong Võ Đang thất hiệp là Du Liên Châu, Tổng Viễn Kiều cũng sần sần trong số còn lại, chỉ là công việc chương môn quá nhiều. Trương Tùng Khê tinh thông quyền cước, chương pháp. Võ công Ân Lê Đình tuy không vượt qua các sư huynh nhưng kiếm pháp lại cao minh nhất trong bảy người, lại chưa thu đồ đệ. Theo ý Trương Tam Phong, tư chất Mai Hàn Hề vượt trội, có thể làm đệ tử đầu tiên. Thế là nhóc con bốn năm tuổi này trở thành đại đệ tử của Ân Lê Đình.

Ngày nhận đồ đệ, Tổng Viễn Kiều đến mời Lộ Dao cùng đi xem. Lộ Dao cũng tò mò bèn đi cùng. Chính điện Tử Tiêu cung, Trương Tam Phong ngồi ở ghế chủ vị, sáu đệ tử thân truyền đứng bên cạnh, ba đôi đệ tử sắp thành hàng chỉnh tề theo thứ tự nhập môn đứng hai bên điện. Lộ Dao liếc nhìn thấy Tổng Thanh Thư cũng đứng trong đó. Lúc này Ân Lê Đình dắt tay Mai Hàn Hề, hai người một lớn một nhỏ cung kính lạy Trương Tam Phong chín lạy, sau đó Mai Hàn Hề mới làm lễ bái sư ba quỳ chín dập đầu với Ân Lê Đình. Ân Lê Đình cao giọng tụng môn quy phái Võ Đang một lần, Mai Hàn Hề bái lạy tỏ ý tuân theo. Môn quy không dài, Lộ Dao cũng nghe không rõ cụ thể có những gì nhưng đáng về nghiêm túc đầu ra đẩy của Ân Lê Đình khiến Lộ Dao kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, Ân Lê Đình cử chỉ nho nhã lễ độ, nói năng ôn hòa nhỏ nhẹ, tính tình lịch sự hiền lành, lại thêm hồ chút là đồ mặt ngượng ngùng, hoàn toàn chưa gặp qua vẻ mặt nghiêm túc thể này của chàng.

Ba ngày sau, Ân Lê Đình tới tìm Lộ Dao, nói Mai Hàn Hề muốn học một ít y lý thường thức với Lộ Dao, như thế sau khi nàng đi nó cũng có thể tự mình xem sách y. Ân Lê Đình hỏi Lộ Dao có bằng lòng dạy hay không, Lộ Dao cười đáp: “Hôm đó vốn là Ân lục ca nói theo ta học y, hôm nay lại thành phái đại đệ tử đến học, cũng coi như thành tâm, có lý nào ta không dạy? Có điều Ân lục ca không sợ ta cướp đồ đệ của huynh sao?”

Cứ như thế, Mai Hàn Hề mỗi ngày luyện võ xong thì đến chỗ Lộ Dao học y lý đơn giản một canh giờ. Công phu căn bản của Ân Lê Đình lúc nhỏ là do nhị sư huynh Du Liên Châu dạy dỗ, bây giờ tự mình nhận đệ tử, đương nhiên phong cách rất gần với Du Liên Châu. Tuy bình thường đối nhân xử thế ôn hòa hay cười nhưng lúc dạy võ lại yêu cầu nghiêm ngặt, nói năng thận trọng. Lộ Dao đứng bên quan sát, nhất mực nghi ngờ liệu có phải có người mạo nhận Ân Lê Đình hay không. Lúc nhỏ Lộ Dao nổi tiếng là không thích đi học, lên lớp nói cười quậy phá, hết la lối om sòm lại nghịch ngợm, thường hay ăn quà vặt trong lớp. Nhờ có thành tích tốt, đa số thầy cô cũng đành chịu nàng, coi như không thấy. Vì thế Mai Hàn Hề ở chỗ Lộ Dao được đối đãi cực tốt, điểm tâm trái cây kẹo bánh đủ loại không thiếu, đều là cực phẩm Thu Linh trang gửi tới, Mai Hàn Hề mới năm tuổi đương nhiên là thích. Lại thêm Lộ Dao giảng bài rất tùy hứng, hai người cười nói tán gẫu cả ngày. Mai Hàn Hề rất hiểu chuyện, biết sư phụ và Lộ Dao tuy người thì nghiêm khắc, người thì tùy tiện nhưng đều rất tốt với mình, càng thêm nỗ lực.

Nên dạy cái gì, Lộ Dao chần chừ khá lâu. Theo nàng thấy thì Mai Hàn Hề nên học từ sinh vật học cơ bản học lên, thậm chí tốt nhất là bắt đầu học từ lý hóa nhưng ngẫm lại những môn này quá đặc biệt, một khi mình đi, nếu nó không hiểu chỗ nào đó cũng không biết đi hỏi ai. Bèn quyết định để nó bắt đầu học từ sắc thuốc trung y một cách từ từ. Ngày hôm đó, Lộ Dao ở trong phòng tính toán viết lại một số phương pháp sử dụng và được tính cơ bản của các vị thuốc thường dùng cho Mai Hàn Hề, vừa quay dây đeo băng ngọc trên cây bút than trong tay vừa suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy cây bút lông sồi trên bàn, hứng chí lên, muốn thử viết bằng bút lông. Bèn mài mực, trải giấy ra, nhắc bút lên viết từng chữ một. Nửa ngày, giờ tờ giấy lên tự mình thường thức một hồi, cảm thấy chữ nào cũng rõ ràng, quả thật không tệ. Tự khen mình một hồi thì nghe có tiếng gõ cửa, đang định nói cửa không khóa, quay đầu lại thì thấy Ân Lê Đình đứng ở cửa.

“Ân lục ca, mau vào đi.” Lộ Dao hưng phấn nói, “Này, xem cái này đi.” Nói rồi đưa tờ giấy cho Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình ngồi xuống, nhận lấy, liếc qua một cái, thiếu điều rớt tròng mắt ra. Lộ Dao đứng sau lưng Ân Lê Đình, không thấy được biểu tình của chàng, vẫn gật gù đắc ý: “Thế nào? Vừa viết xong, không tệ chứ?” Nghe câu này, Ân Lê Đình có lịch sự nãy đi nữa cũng thiếu chút ngã sấp xuống bàn. Nửa

ngày mới khó nhọc quay đầu lại: “Lộ Dao, chữ này... là muối viết?”

Lộ Dao vẫn cao hứng gật đầu: “Đương nhiên, vừa viết xong đây, ừm, bút còn ở đây nè!” Nói rồi chỉ tay vào cây bút lông nằm kế bên nghiên mực.

Quả thật Ân Lê Đình không muốn đả kích hứng thú của Lộ Dao, nhưng nhìn mấy chữ đó thật sự không thể nào nói nổi, bèn cầm bút lên sao lại những chữ Lộ Dao vừa viết lên một tờ giấy mới một cách nắn nót. Lộ Dao không hiểu ra sao, cầm lấy hai tờ giấy Ân Lê Đình đưa, nhìn nửa ngày, mặt càng lúc càng khó coi, cuối cùng sa sầm mặt, chân mày nhăn thành chữ xuyên. Cho dù nàng không rành thư pháp thì, đặt hai tờ giấy cạnh nhau so sánh thế này, lập tức cảm thấy mình quả thật đang báng bổ bút mực giấy vở gì đó. Lúc trước Lộ Dao toàn dùng bút than để viết, tuy nét chữ nét bút rất mảnh không giống bình thường nhưng cũng coi như rõ ràng ngay ngắn. Nhưng chữ viết của Ân Lê Đình lại rất khéo léo, nét chữ đẹp đẽ, ngòi bút thanh tú mềm mại, cứng cáp lại có ba phần nhanh nhẹn. So sánh ra, tờ thư pháp Lộ Dao viết chỉ cỡ đứa bé ba tuổi viết nguệch ngoạc cho vui. Ân Lê Đình thấy bộ dạng nghiêng ngã nghiêng lợi của Lộ Dao, vội vàng cầm lấy hai tờ giấy, nhìn chăm chăm tờ của Lộ Dao, bối rối mấy phút mới nói: “Thật ra muối viết... ít nhất cũng nhìn rõ nét chữ...”

Không nói còn đỡ, nói xong Lộ Dao càng cảm thấy mình nên đập đầu chết quách cho rồi.

Ân Lê Đình vội nói: “Thư pháp quan trọng nhất là luyện tập. Lúc trước ta đã cùng ngũ ca tập viết chữ. Lộ Dao trước đây muối toàn viết bút than, không quen dùng bút lông mới thế. Nếu chịu khó luyện tập, có lẽ sẽ không đặc biệt... như thế.”

Lộ Dao chớp mắt, bán tín bán nghi nhìn chàng: “Ân lục ca chuyên môn luyện chữ?” Bụng nghĩ môn hạ Võ Đang dạy dỗ cũng toàn năng thật, nàng còn tưởng là đệ tử trong phái chỉ toàn tâm học võ thôi chứ.

Ân Lê Đình giải thích: “Bình khí sở trường của ngũ ca ta là Hồ Đầu câu bằng bạc vụn và Phán Quan bút bằng thép đúc, giang hồ xưng tụng là Ngân Câu Thiết Hoạch. Lúc đó huynh ấy sợ danh xưng văn nhã đó bị giới văn sĩ chế cười nên luyện thư pháp những năm sáu năm. Một mình luyện cảm thấy vô vị bèn kéo ta luyện chung.”

Câu này quả thật an ủi Lộ Dao không ít, số lần nàng viết bút lông có thể đếm bằng một bàn tay, không thể so sánh với Ân Lê Đình đặc biệt học mất năm năm được. Văn hồi được chút thể diện, Lộ Dao đánh giá chữ Ân Lê Đình mấy lượt, bèn hỏi chàng cách luyện những chữ này.

“Trước tiên là luyện cách cầm bút cơ bản, sau đó tập viết theo mẫu, viết mẫu được nhiều rồi thì có thể tự viết, tự viết nhiều sẽ thành một thể thống nhất.”

Lộ Dao cười thâm trong bụng, nghĩ mình không có luyện qua cũng tính thành một thể rồi. Nhìn nét chữ đẹp đẽ mảnh mai của Ân Lê Đình, lại cân nhắc bản thân không biết tí gì về thư pháp, trên tinh thần nên tìm kiếm danh sư, bèn nói: “Bằng không Ân lục ca chỉ ta một chút đi, ta cảm thấy mình rất thích chữ của huynh.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao nhìn mình, ý cười đọng đầy trong mắt, tim lập tức đập loạn hai nhịp, đến hơi thở cũng bất ổn. Lộ Dao thấy Ân Lê Đình có vẻ chần chừ, phỏng đoán chàng cảm thấy nhận mình làm học trò quả thật không có tiền đồ nên mới do dự. Thật ra lúc này Ân Lê Đình đang âm thầm vận nội công ổn định lại trái tim đập loạn của mình, cố gắng không để bản thân đỏ mặt. Lộ Dao bẽ mặt xua tay, nói: “Được rồi, được rồi, sau này ta vẫn nên dùng bút than thôi...” Nói chưa xong liền nghe Ân Lê Đình thì thầm: “Được.”

Lộ Dao hơi sững sốt nhưng may nhìn chàng, chưa kịp nói, Ân Lê Đình lại bổ sung một câu: “Ta nói là, được.”

Thực tế chứng minh, khả năng trời cho của Lộ Dao trên phương diện y học và thư pháp hoàn toàn trái ngược. Nếu nàng cầm bút linh hoạt bằng một nửa như lúc cầm dao thì cũng không đến nỗi viết chữ mà khổ sở như có thâm thù đại hận thế. Lúc Lộ Dao đối mặt với bệnh nhân, tình cảnh máu me đầm đìa như thế, dao kim trong tay từ đầu chí cuối vẫn vững vàng nhanh nhẹn khéo léo nhưng đối mặt với một tờ giấy trắng, một cây bút lông, Lộ Dao cầm bút thiếu điều bẽ đôi cây bút đáng thương.

Ân Lê Đình ngồi cạnh nhìn bàn tay cầm bút cứng ngắc của Lộ Dao, vài lần chỉ nàng phải thả lỏng ngón tay thế nào, dùng sức cô tay ra sao nhưng Lộ Dao thường xuyên viết một lúc là bắt đầu tàn hại cây bút trong tay. Ân Lê Đình nhìn ngón tay trắng bóc của nàng, kêu chàng sờ vào để điều chỉnh tư thế cầm bút cho đúng, chàng tuyệt đối không dám. đành dùng một cây bút khác, đặt kế bên tay phải Lộ Dao, muốn Lộ Dao khi viết thì so sánh tư thế của mình với chàng.

Vì thế, khi Du Liên Châu và Trương Tùng Khê cùng tới, từ đằng xa còn chưa vào trong sân đã thấy hai người Lộ Dao, Ân Lê Đình cùng ngồi trước án thư, hai cái đầu dựa sát vào nhau, hai cánh tay cơ hồ chồng lên nhau, thỉnh thoảng lại thì thầm, xen lẫn với tiếng cười khẽ của Lộ Dao. Hai người Du Trương lập tức ngừng bước, ánh mắt Trương Tùng Khê thoáng ý cười, vội vàng kéo Du Liên Châu rón ra rón rén quay lại đường cũ. Du Liên Châu thấy màn vừa rồi cũng rất sững sốt, hai người đi thật xa Du Liên Châu mới mở miệng: “Lục đệ và Lộ cô nương...?”

Trương Tùng Khê biết sư huynh muốn hỏi gì, bèn gật đầu cười: “Nhị ca, luận võ nghệ huynh đứng hạng nhất trong các sư huynh đệ nhưng chuyện nhi nữ tình trường thì lại ngoài nghề rồi.”

Du Liên Châu say mê học võ nửa đời, chuyên tâm luyện công phu Võ Đang, gần bốn mươi nhưng vẫn không vợ không con. Thật ra các sư huynh đệ bọn họ, Tống Viễn Kiều và ông đều tới tuổi tứ tuần, Du Đại Nham và Trương Tùng Khê đang tuổi tam thập nhi lập, bốn người đã sớm qua tuổi thành thân rồi. Trừ Tống Viễn Kiều cưới Phạm thị được chỉ phúc vì hôn từ nhỏ ra, ba người còn lại đều chưa thành thân. Tuy Võ Đang thất hiệp không phải đạo sĩ xuất gia nhưng chuyện nam nữ ái tình lại gần như chưa thể nghiệm qua bao giờ, vì thế Du Liên Châu ngờ ngác nửa ngày mới phản ứng lại, trầm tư hồi lâu, câu đầu tiên hỏi ra là: “Sư phụ có biết không?”

“Chuyện của huynh đệ chúng ta, có chuyện nào qua mắt được sư phụ đâu? Sư phụ dặn dò lục đệ vài lần, muốn đệ ấy săn sóc cuộc sống của Lộ cô nương trên núi, xem ra là muốn hai người có nhiều cơ hội ở chung.”

Du Liên Châu trầm ngâm một lát nói: “Lộ cô nương y thuật siêu quần, nhân từ tốt bụng, lại có ơn với Võ Đang, lục đệ và nàng cũng coi như xứng đôi.”

“Y thuật y đức của Lộ cô nương trái lại xếp sau, hiếm thấy là tính tình kiên quyết lại có chủ kiến, hơn nữa ánh mắt độc đáo, cái này mới là hiếm có nhất. Đệ chỉ sợ nàng vô tình với lục đệ.” Trương Tùng Khê khẽ than.

“Hà? Sao nói thế? Ta từng chứng kiến hai người ở chung hài hòa thế nào vô số lần, lúc đó không nghĩ gì nhiều, hôm nay ngắm kỹ hai người đúng là xứng đôi.”

Trương Tùng Khê lắc đầu, kể lại chuyện ngày đó chàng và Du Đại Nham ở lưng chừng núi nhìn thấy tình huống Ân Lê Đình và Lộ Dao hái thuốc, sau đó nói: “Tính Lộ cô nương phóng khoáng ngay thẳng, hình như không để ý mấy chuyện cách biệt nam nữ, hoàn toàn chưa từng nghĩ đến chuyện tránh hiềm nghi. Nữ nhân nếu có ý với nam tử, ít nhiều gì cũng sẽ lộ ra tư thái tiểu nữ nhi, nào có phóng khoáng vô tư như Lộ cô nương? Huống chi đệ từng nghe lục đệ nói, Lộ cô nương chỉ ở bốn phương, nguyện đi khắp thiên hạ hành y cứu đời. Chí nguyện to lớn không thua gì nam nhân, sợ là không chú trọng tình cảm nam nữ.”

“Vậy ý lục đệ thế nào?” Du Liên Châu nhíu mày, sự đệ nhà mình ông tự nhiên biết rõ.

Trương Tùng Khê cười than thở: “Bản tính lục đệ hay thẹn thùng, mỗi lần thấy Lộ cô nương, hờ ra là đỏ mặt xấu hổ, mấy ngày trước thậm chí còn trốn không dám gặp nàng. Theo đệ thấy đệ ấy hết sức chung tình với Lộ cô nương, nhưng đừng nói là đề cập với nàng, chỉ nghĩ trong đầu thôi đã không dám rồi. Hai ngày nay Hàn Hề ở trong phòng Lộ cô nương học y thuật, lục đệ liền đi tới đi lui ở cửa sân. Có lần đệ thấy đệ ấy đang đi vòng vòng, mặt đỏ như gấc, thấy đệ còn không dám ngẩng đầu lên, lại còn dùng Truy Nguyệt Bộ chạy trốn nữa. Lần đầu tiên đệ thấy lục đệ sử dụng khinh công đủ mười thành công lực.”

“Lục đệ này.” Du Liên Châu dờ khóc dờ cười.

“Cứ để hai người từ từ cọ xát đi.” Đệ đệ dịu dàng e thẹn không biết bày tỏ nhà mình lại thích một cô nương phóng khoáng vô tư không ràng buộc tình cảm như thế, Trương Tùng Khê nhủ thầm Nguyệt lão xe sợi tơ hồng này thật sự quá tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Khách Không Mời Mà Đến

Tâm tư của các sư huynh Ân Lê Đình, Lộ Dao không phát hiện ra. Một bên chăm sóc Du Đại Nham, một bên dạy y học cơ bản cho Hàn Hề, ngoài ra còn rút thời gian nghiên rã nghiên lợi học thư pháp với Ân Lê Đình, bận bịu từ sáng đến tối, thậm chí cả tập bản thảo dày cộp Phó Thu Nhiên đích thân chấp bút viết cũng không có thời giờ xem, đành phải cất lại đó. Vì thế nàng càng không có sức lực đâu chú ý tới việc thời gian nàng và Ân Lê Đình chung đụng hình như càng lúc càng nhiều. Ngay cả Mạc Thanh Cốc lúc trước không có chuyện gì thích chạy tới viện của nàng bị nàng bắt nạt mấy ngày nay cũng không thấy mặt. Trái lại, sau khi lành vết thương mấy ngày nay A Nhiên càng thêm lạnh lẽo. Đường như báo mối thù nàng bẻ một tay một chân của nó hôm trước, mỗi ngày lúc Ân Lê Đình và nàng luyện chữ, A Nhiên luôn đứng vào bàn của nàng, nếu không phải muốn lật đồ nghiên mực thì cũng đập đồ rửa bút, may mà có Ân Lê Đình ra tay cứu lại. Vốn Lộ Dao còn có chút áy náy với nó nên cũng mặc nó quậy. Nhưng vài ngày nay nó phá phách quá thật có xu hướng càng lúc càng táo tợn. Hôm ấy, lúc A Nhiên suýt lật úp ống bút thì, Lộ Dao rút cuộc không nhịn hơn được nữa, tính đi kiểm một sợi dây xích, hễ nàng luyện chữ thì xích nó lại.

Khó nổi, trên núi Võ Đang, bình khí đồ sắt không thiếu, chỉ có dây xích là không có, còn dây mây dây thừng trói được vài lần là A Nhiên gãy ra được hết. Lộ Dao đau đầu không thôi. Ân Lê Đình nói dưới núi có nhà thợ rèn trong trấn, chỗ đó có lẽ sẽ tìm được dây xích phù hợp. Thế là hai người lập tức xuống núi. Lộ Dao mua ở lò rèn ấy một sợi xích chó, dọc đường vung vẩy sợi xích cười cực kỳ hả hê cùng Ân Lê Đình trở về. Ân Lê Đình thấy vẻ mặt nàng vừa buồn cười vừa thương thay cho A Nhiên. Nhưng hễ nghĩ tới mỗi lần hai người tập viết, A Nhiên lại làm loạn hết lên liền vứt bỏ đồng tình, cảm thấy Lộ Dao sáng suốt hơn một chút.

Lúc này đã là giữa tháng chạp, trên núi Võ Đang vừa đổ một trận tuyết lớn. Con đường mòn lên núi, ngày hè thông reo vì vụ nước chảy róc rách lúc này phủ đầy tuyết trắng xóa, hai hàng tùng xanh ngắt bên đường phủ thêm một lớp áo trắng trên nền lá xanh, ven đường suối chưa kịp kết thành băng, nước vẫn chảy rào rào, chỉ là đá sỏi trong suối đã kết một lớp băng mỏng trong suốt, nhìn thật đẹp mắt. Hai người vừa đi vừa dạo, Ân Lê Đình từ nhỏ lớn lên ở đây, cảnh sắc thế này đã nhìn quen rồi. Lộ Dao lần đầu đến núi Võ Đang vào mùa tuyết rơi, cao hứng vô cùng. Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao cười tươi rói, thầm mong con đường này dài thêm một chút. Kết quả là, hai người xuống núi từ tờ mờ sáng, nhưng vừa đi vừa dạo, không đi đường chính mà đi xuyên qua đường nhỏ trong rừng, quá giờ cơm trưa mới về tới cửa Tử Tiêu cung.

Hai người tiến vào sân trước phái Võ Đang, lại thấy ngoài cửa chính điện Tử Tiêu cung có mấy đạo đồng, hình như là có khách đến, đang ở trong đại diện.

Hai người nghe được giọng nam nhân chối tai: “Các vị nói Du tam hiệp bị Đại Lực Kim Cang chi của Thiếu Lâm ta đã thương, một mực tính nợ. Nhưng một nhà bảy mươi hai người của Long Môn tiêu cực, đệ tử Thiếu Lâm chúng ta bị Võ Đang Trương Thúy Sơn giết chết, cái này tính sao đây?”

“Quý phái khẳng khẳng nhận định vụ huyết án Long Môn tiêu cực là do ngũ đệ ta làm, lại không đưa ra được chứng cứ nào, chuyện nói không có bằng chứng như vậy đại sư nói có ai tin đây?” Giọng nói này là của Trương Tùng Khê.

“Ngày hôm đó, trước khi chết chính miệng Tuệ Phong nói là Võ Đang Trương Thúy Sơn làm, sao không đáng tin?” Nam tử hết sức vô lễ rống lên.

Giọng Trương Tùng Khê lạnh hẳn: “Có hay không có chỉ một mình đại sư nói, sao có thể định tội cho ngũ đệ ta được? Ngược lại tam ca ta bị Đại Lực Kim Cang chỉ của các người đã thương, đỉnh vàng này là chứng cứ xác thực nhất, các người giải thích thế nào?”

“Người!!!” Giọng nói chối tai trước đó quá to.

Lúc này Tống Viễn Kiều lên tiếng: “Lạc đệ và Lộ cô nương à? Vào đi.”

Lộ Dao cảm thấy hình như đây là chuyện riêng của phái Võ Đang, mình không nên nghe bừa mới đúng, đang định rời đi lại nghe Tống Viễn Kiều nói thế. Sờ sờ mũi, bây giờ mà đi thì không lễ phép, thấy Ân Lê Đình đẩy cửa sảnh theo Ân Lê Đình đi vào.

Vừa vào điện, phát hiện Tống Viễn Kiều ngồi trên ghế chủ tọa, ba người Du Liên Châu, Trương Tùng Khê và Mạc Thanh Cốc ngồi ở một bên, bên kia là ba nhà sư áo vàng. Dẫn đầu là một người tuổi rất cao, thân hình gầy gò, lông mày khóe miệng đều trĩu xuống, vẻ mặt khổ não. Bên dưới là hai nhà sư một cao gầy một béo lùn, người nào cũng mù một mắt.

Ân Lê Đình vào điện làm lễ với Tống Viễn Kiều trước, nghe Tống Viễn Kiều nói: “Lạc đệ, ra mắt Không Trí thần tăng, hai vị đại sư Viên Nghiệp Viên Âm phái Thiếu Lâm đi.”

Ân Lê Đình chấp tay chào ba người. Trong điện vừa nãy hiển nhiên là dương cung bạt kiếm, khổ nỗi Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình đều nói năng ôn hòa, lễ độ, ba người cũng không tiện dôn ép, đành đứng dậy đáp lễ.

Ân Lê Đình chào xong, Tống Viễn Kiều lại nói: “Vị cô nương này họ Lộ, hiện giờ ở tạm ở phái Võ Đang ta, chữa bệnh cho tam đệ ta.”

Mới đầu Lộ Dao còn lầy lăm lăm, vì sao Tống Viễn Kiều để người ngoài như nàng vào, lúc này nghĩ tới lời Trương Tùng Khê nói ban nãy, Du Đại Nham bị thương bởi Đại Lực Kim Cang chỉ của Thiếu Lâm mới hiểu được dụng ý của Tống Viễn Kiều: mình đứng trong điện này là bằng chứng sống sờ sờ nhắc nhở phái Thiếu Lâm món nợ của Du Đại Nham cần phải tính toán. Lộ Dao không sao cả, hướng chỉ nghĩ tới tình cảnh Du Đại Nham lúc nàng mới lên núi, quả thật tệ hại vô cùng, phái Võ Đang truy cứu trách nhiệm của Thiếu Lâm xác thật là nên làm, bèn tìm một cái ghế ở mặt sau ngồi xuống. Ai ngờ Trương Tùng Khê ngoắc nàng, ra dấu cho nàng ngồi cạnh mình. Lộ Dao chớp mắt suy nghĩ, chỗ đó là ghế của chủ nhà mà, có điều dù sao nàng cũng chả để ý lễ tiết, chẳng nào cũng đi vào rồi, ngồi đâu cũng thế thôi, bèn chấp tay chào ba nhà sư kia rồi ngồi xuống.

Vừa mới ngồi, nhà sư béo lùn Viên Âm tiếp tục làm khó dễ: “Cho dù không nhắc đến chuyện Long Môn tiêu cực thì, ba con mắt trái của Viên Tâm, Viên Nghiệp sư huynh và ta là do Trương Thúy Sơn bắn độc châm làm mù, phái Võ Đang còn muốn chối cái hay sao?”

“Đại sư nói ngũ đệ ta dùng độc châm bắn mù mắt ngài và hai vị cao tăng khác của quý phái ư?” Trương Tùng Khê hỏi.

“Đừng thế! Ta chính là nhân chứng sống sờ sờ đây, đại hòa thượng ta muốn xem các người chối cái đùn đẩy thế nào!”

Trương Tùng Khê mỉm cười muốn nói, Mạc Thanh Cốc lại chen vào: “Đệ tử Võ Đang ta xưa nay hành sự quang minh lỗi lạc. Công phu bốn phái tầm thường, nếu nói ám khí, phi đao cương tiêu đều có nhưng tuyệt đối không có ngân châm, đừng nói chỉ là hạ độc? Đệ tử Võ Đang hành tẩu giang hồ có khi nào dùng độc châm bao giờ?”

Trương Tùng Khê bồi thêm: “Nếu đại sư không làm khó ngũ đệ ta, Võ Đang thất hiệp cũng không phải người không biết lý lẽ. Chỉ cần có chứng cứ xác đáng tin cậy, tự nhiên chúng ta sẽ có lời đáp rõ ràng cho Thiếu Lâm các vị. Nhưng nếu muốn vu vạ, Võ Đang ta cũng không dễ dàng bỏ qua.”

Tống Viễn Kiều ôn hòa nói: “Ngũ đệ Trương Thúy Sơn của ta đến hôm nay vẫn chưa rõ tung tích, đúng sai phải trái thế nào không nói rõ được. Hai phái Võ Đang Thiếu Lâm ở đây tranh cãi cũng vô ích. Vẫn nên chờ ngũ đệ ta trở về rồi lại cãi tiếp đi.” Ân ý là, muốn tiền khách rồi.

Bên này phái Võ Đang nói năng mạch lạc gọn gàng, lại có lý có lẽ, Thiếu Lâm tam tăng nghe mà sắc mặt khó coi. Không Trí dẫn đầu, lúc này niệm Phật thật lớn tiếng: “A Di Đà Phật, Tống đại hiệp...” Nói chưa xong, liền nghe Viên Nghiệp ngồi bên rống to, nhảy bật dậy, chỉ thẳng vào mũi Lộ Dao ngồi đối diện quát: “Ta nói sao mà thấy quen quen! Thì ra là con yêu nữ nhà người!”

Lần này chẳng những Võ Đang ngũ hiệp, cả Lộ Dao cũng kinh ngạc, nhủ mày nhìn Viên Nghiệp, cấp tốc nghĩ xem hòa thượng này là ai.

Lại nghe Viên Nghiệp quát: “Hay cho phái Võ Đang các người, dám cấu kết làm bậy với yêu nữ Ma giáo, còn xưng cái gì mà hiệp nghĩa, ta khinh!”

Câu này hiển nhiên nhục mạ thanh danh Võ Đang. Tuy Tống Viễn Kiều không hiểu nhưng sắc mặt đã sa sầm, Mạc Thanh Cốc thoáng cái đã lướt tới trước mặt Viên Nghiệp quát lên: “Tên hòa thượng người ăn nói hồ đồ.”

Ân Lê Đình cũng cao giọng: “Lộ cô nương là đại phu tử tế tốt bụng, cứu người hoạn nạn, sao lại là yêu nữ Ma giáo? Nếu đại sư ăn nói hàm hồ, ta quyết không đồng ý.”

Du Liên Châu lên tiếng: “Ở đây là núi Võ Đang, đại sư nói chuyện nên cẩn thận!” Mọi người cảm thấy lỗ tai ong ong, đến tách trà trên bàn cũng rung rung, hiển nhiên khi Du Liên Châu nói có kèm theo nội lực, Giọng ông không to nhưng lại hiệu quả đến thế, có thể thấy tu vi nội công rất cao, Viên Âm Viên Nghiệp đều kinh hoàng, cảm giác nội tức của mình đều bị thanh âm làm chấn động.

Song Viên Nghiệp không chịu thôi, vẫn chỉ vào mũi Lộ Dao mà rống: “À vì tàn dư Ma giáo, đã thương, hạ độc đệ tử Thiếu Lâm ta, không phải yêu nữ Ma giáo thì là gì?! Yêu nữ này còn cùng người Ma giáo ngang nhiên đâm loạn giữa ban ngày ban mặt, trần truồng như nhộng, vô sỉ cùng cực!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe hai tiếng keng keng, Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc đồng thời rút trường kiếm chỉ thẳng vào Viên Nghiệp, Ân Lê Đình quát: “Nếu đại sư còn nói năng càn rỡ, làm nhục Lộ cô nương thì đừng trách Ân Lê Đình không khách sáo.” Nói xong trường kiếm lóe lên, Viên Nghiệp đứng trước mặt Viên Âm còn chưa kịp thấy động tác của Ân Lê Đình ra sao thì hai ống tay áo và vạt áo vàng đã bị cắt đứt. Chiêu này là một chiêu trong Nhu Vân kiếm pháp Trương Tam Phong truyền thụ cho Ân Lê Đình hai năm trước, kiếm thuật thâm ảo nhất trong kiếm pháp Võ Đang, sau khi luyện thành, Ân Lê Đình hành tẩu giang hồ động thủ với người ta chưa hề dùng đến. Những người còn lại của Võ Đang đều chùng lòng. Luận kiếm thuật, tuy Ân Lê Đình còn trẻ nhưng trình độ cực sâu rộng, có thể nói là giỏi nhất trong thất hiệp. Bình thường mọi người chưa hề thấy chàng sử kiếm nhanh thế này, xem chừng lúc này nhất định là gần đến cực điểm. Ba nhà sư Thiếu Lâm thấy kiếm thuật như thế cũng sửng sốt. Viên Nghiệp không tránh được chiêu kiếm nhanh như vậy, nếu chiêu vừa rồi đâm sâu hơn ba phân, lão không chết cũng bị thương.

Ngay lúc này, giọng nữ tử trong trẻo cất lên: “Ân lục ca, huynh tránh ra đi.” Chính là Lộ Dao này giờ vẫn không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Trong Trèo [12] Như Bóng Nước

Lộ Dao đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Viên Nghiệp, nhẹ nhàng níu Ân Lê Đình, động tác dịu dàng nhưng mặt thì lạnh lẽo cùng cực. Võ Đang ngũ hiệp ở chung với nàng hơn nửa năm, mỗi lần gặp nhau đều thấy nàng tươi cười, nói chuyện thánh thót ngọt ngào, lần đầu tiên thấy vẻ mặt lạnh như băng và giọng nói sắc nhọn đó của nàng. Ân Lê Đình bị nàng kéo lại, vẫn không may mắn di chuyển, đứng sừng sững chắn trước mặt nàng.

“Ân lục ca.” Lộ Dao lên tiếng lần nữa, giọng điệu cố chấp.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao kiên quyết lạ thường, bất lực nhìn trừng trừng Viên Nghiệp, lùi ra sau nửa bước, tay nắm chặt trường kiếm, đứng bên cạnh bảo vệ Lộ Dao.

Một câu tàn dư Ma giáo vừa rồi của Viên Nghiệp rốt cuộc khiến Lộ Dao nhớ ra được hòa thượng này là ai, đợi nàng phản ứng lại được, Ân Lê Đình đã cắt vạt áo và ống tay áo lão rồi.

Lộ Dao đứng trước mặt Viên Nghiệp, thân hình nhỏ nhắn, khí thế lại không hề thua kém Viên Nghiệp cao lớn tí nào, “Ngày mười lăm tháng tư năm ngoái, cách phía đông huyện lỵ Hoài Xuyên trung thư tỉnh [13] năm dậu, có hai hòa thượng đột nhập vào một nhà dân, giết một nam tử ba mươi lăm tuổi trong nhà, tên người đó là Từ Phác Nghiêm. Trong hai kẻ đó, có người phải không?”

Viên Nghiệp tròn mắt, lớn tiếng đáp: “Tà ma ngoại đạo, người người đều có thể tru sát! Không sai, năm ngoái chính ta giết hắn, yêu nữ ngươi làm gì được ta?”

Lộ Dao nhìn lão, thông thả gật đầu: “Được! Ngươi thừa nhận là được.” Quay đầu nói với Ân Lê Đình: “Lục ca, kể bên án thư trong phòng ta có một cái hương gồ tử đàn, trong đó có một cái gói vải màu xanh, làm phiền huynh chạy một chuyến cảm đến dùm ta.”

Ân Lê Đình nghe xong không hiểu ý Lộ Dao. Lúc này chàng không dám rời khỏi Lộ Dao, sợ Viên Nghiệp đột nhiên làm khó, Lộ Dao sẽ không tránh kịp. Song Lộ Dao nói rất kiên quyết, hoàn toàn không có đường thương lượng. Ân Lê Đình nhìn ba vị sư huynh, thấy ba người đồng loạt gật một cái rất khể với mình, ra hiệu cho chàng yên tâm, bấy giờ Ân Lê Đình mới thi triển khinh công tức tốc chạy đi.

Nhất thời trên điện yên lặng như tờ. Hai mắt Lộ Dao hơi nheo lại, lạnh lùng nhìn Viên Nghiệp. Lúc này khí thế nàng phát ra lại áp đảo khiến Viên Nghiệp không dám thở mạnh.

Trong nháy mắt, Ân Lê Đình đã quay trở lại, ôm một cái gói đưa cho Lộ Dao, sắc mặt hết sức lo lắng.

Lộ Dao cầm lấy cái gói, cũng không mở ra ngay mà tiếp lời Viên Nghiệp ban nãy: “Ta không cần làm gì, năm ngoái ngươi giết Từ Phác Nghiêm, lúc ấy ta là đại phu của Từ Phác Nghiêm, ta chỉ muốn ngươi quý xuống, dập đầu nhận sai với Từ Phác Nghiêm và ta.” Từng câu từng chữ chậm rãi nhưng hết sức khi phách.

Nàng vừa nói ra, mấy nhà sư Thiếu Lâm và Võ Đang ngũ hiệp đều thất kinh, Viên Âm quát lên: “Hừ! Yêu nữ vô sỉ, sao dám ăn nói với sư huynh ta như thế!” Thiên trưởng trong tay muốn nhắc lên liền bị trường kiếm của Mạc Thanh Cốc cản lại.

Lộ Dao phớt lờ lão, nhìn Viên Nghiệp chòng chọc: “Ngươi quý hay không quý? Dập đầu hay không dập đầu?”

Viên Nghiệp cười gằn: “Muốn ta quý trước yêu nữ ngươi, nằm mơ!”

Lộ Dao gật đầu: “Được!” Nói rồi mở cái gói màu xanh, lấy đồ bên trong ra, mọi người nhìn thấy một cặp kiếm dài chừng một thước năm tấc. Bao kiếm một xanh một trắng, đều là ngọc bích thượng hạng, giống như ngậm mây, hoa văn cổ kính tao nhã. Hai tay Lộ Dao bật lên, hai thanh đoản kiếm tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang lóe lên, chỉ thấy thân kiếm như nước, tỏa sáng bén ngót, một cặp kiếm tuyệt hảo.

Trương Tùng Khê là người học thức phong phú trong số người ngồi đó, thấy đôi kiếm của nàng kinh ngạc kêu khẽ: “Vân Tinh song kiếm?”

Lộ Dao nắm chặt kiếm trong tay, quay người chấp tay nói với Võ Đang ngũ hiệp. Hôm nay Lộ Dao xin lỗi chư vị, vốn là chuyện riêng của ta lại liên lụy đến phái Võ Đang, thật tình không phải. Nhưng lúc này chuyện đó đã bị hòa thượng này lôi ra, Lộ Dao đương nhiên muốn nói cho dứt điểm, đòi lại công đạo cho bạn cũ ngày trước và bản thân, Hi vọng mọn đại diện này của Võ Đang dùng một lát, không biết có được không? Lần này bất luận ai thắng ai thua đều không liên quan gì đến Võ Đang.”

Tổng Viễn Kiều thấy thái độ của Lộ Dao liền biết trong đó còn có ẩn tình. Nội lực Lộ Dao không thâm hậu, cũng không có võ nghệ cao cường. Ông thấy Lộ Dao dám lời bình khí ra chuẩn bị động võ, ắt hẳn là chuyện trọng đại bên gật đầu cao giọng: “Có thể.”

Lộ Dao quay sang nói với ba nhà sư Thiếu Lâm: “Hôm nay ta động thủ với ngươi vì chuyện ngươi giết Từ Phác Nghiêm ở huyện Hoài Xuyên ngày trước, không can hệ gì với toàn thể phái Võ Đang, chẳng qua là mọn đất Võ Đang mà thôi, ngươi phải nhớ kỹ điểm này. Sau này nếu Thiếu Lâm muốn trả thù cứ việc tìm Lộ Dao ta, nếu quán lấy Võ Đang không buông chính là có tình gây sự.”

Viên Nghiệp giận quá cười gằn, quát to: “Hay cho yêu nữ nông cuồng! Thiếu Lâm tự trả thù? Ngươi cũng xứng! Hôm nay ta đưa ngươi đi gặp tên nhân tình Ma giáo của ngươi luôn!” Nói xong hươ Nguyệt Nha sản [14]lên.

Ân Lê Đình nghe lão hét “yêu nữ” lại “nhân tình”, dùng từ chối tai vô cùng lại nhục mạ hết sức, nén lửa cũng không đành được lửa giận, soạt một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ muốn ra tay, bị Lộ Dao níu lại: “Ân lục ca, đây là ân oán giữa ta và lão, huynh đừng xen vào.”

Ân Lê Đình lo lắng nhìn Lộ Dao, bản lãnh của Lộ Dao chàng biết, căn cơ nội công nông cạn, quyết không đánh lại Viên Nghiệp. Nhưng lần đầu tiên chàng nhìn thấy vẻ mặt cứng rắn lạnh lùng thế này của Lộ Dao, khiến chàng không sao cự tuyệt được. Cân nhắc nửa ngày đành lùi lại vài bước song tay vẫn giữ nguyên trên đốc kiếm, chuẩn bị hễ có chuyện không hay là ra tay ngay.

Mọi người thấy Lộ Dao đứng sừng sững giữa điện, kiếm bên tay phải đâm xéo lên, kiếm bên trái lại chìa xuống, nói: “Ngươi xuất chiêu đi.”

Cái này làm Viên Nghiệp càng tức giận. Trước mặt mọi người Lộ Dao kêu lão ra tay trước, rành rành là thái độ của trường bối đối với tiểu bối, hiển nhiên là làm nhục lão. Âm thầm hạ quyết tâm một chiêu đoạt mạng ngươi, xem ngươi nông cuồng cái gì! Tính toán sẵn trong lòng rồi, lão quát to một tiếng, Nguyệt Nha sản nhanh như chớp vung lên, tiếng gió phát ra ập thẳng vào cổ Lộ Dao. Một chiêu này mạnh mẽ vô cùng, thế tới cực nhanh, Võ Đang không người nào không kêu thảm “ôi chao”, không ngờ Viên Nghiệp lại xuất chiêu tàn độc như thế, giận dữ trong lòng. Mọi người dĩ nhiên muốn xông lên cứu, lại thấy trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó chân Lộ Dao di chuyển vài vòng liền thoát ra khỏi vòng vây của Nguyệt Nha sản, không ai nhìn rõ nàng di chuyển ra sao. Kiếm ngọc trong tay phải đâm xéo lên nhằm vào vai trái Viên Nghiệp, tuy không có nội lực nhưng thế tới bất chợt, góc độ biến ảo. Với vị trí của nàng thật khó mà tưởng được nàng làm thế nào lướt đến trước người Viên Nghiệp nhưng nàng lại cố ý lướt qua, hơn nữa thân hình như hoa sen đong đưa trong gió, nhìn rất đẹp mắt. Chiêu kiếm này góc đâm rất tai quái, lại kẻ sát, Viên Nghiệp không thể không thu sản về quét ngang lưng Lộ Dao. Lại thấy chân Lộ Dao thoáng xê dịch, lướt ra sau lưng Viên Nghiệp, Tinh kiếm màu xanh nơi tay phải vẫn đâm tới vai trái Viên Nghiệp như cũ nhưng là từ phía sau, thế đâm vẫn cực nhanh như vậy. Vân kiếm màu trắng trong tay trái bật ngược, thỉnh linh cắt về phía lưng lão, chiêu này nhìn tao nhã hơn chiêu trước nhưng lộ số trong đó lại biến ảo sắc bén hung tàn hơn hẳn. Võ Đang ngũ hiệp đều kinh ngạc, hai chiêu đơn giản nhưng chiêu thức biến đổi cực kỳ cao minh. Bọn họ đều không ngờ nội lực Lộ Dao bình thường, có thể nói là kém mà xuất chiêu lại khiến người ta kinh ngạc như thế.

Ngay cả Ân Lê Đình đương lo lắng không thôi cũng bị hai chiêu thức này hấp dẫn, chăm chú quan sát. Nháy mắt Lộ Dao đã đấu với Viên Nghiệp ba bốn chục chiêu. Chiêu nào của Viên Nghiệp cũng cương mãnh vô cùng, đường luyện là công phu ngoại gia của Thiếu Lâm. Lộ Dao ra tay lại khiến người ta nhìn không thấu. Chiêu kiếm lúc thì nhẹ nhàng phiêu dật, lúc lại dứt khoát, tàn nhẫn, có lúc khiến người ta đầu óc phiêu lãng, có lúc lại khiến mọi người đổ mồ hôi lạnh, tim treo lơ lửng. Đặc biệt là trong chiêu thức thanh nhả thường kèm theo chiêu liễu mạng thậm chí là lưỡng bại câu thương, khiến người ta muốn đề phòng cũng không phòng được, cực kỳ kinh hoàng. Võ Đang ngũ hiệp và Thiếu Lâm tam tăng đều hành tẩu giang hồ nhiều năm, kinh nghiệm lịch duyệt phong phú vô cùng lại không nhận ra lai lịch chiêu kiếm của Lộ Dao. Nội công Viên Nghiệp không tệ, hô hấp không rối loạn, còn Lộ Dao, sau mấy chục chiêu trán đã tứa mồ hôi đầm đìa, hơi thở không đều.

Song Viên Nghiệp cũng bị Vân Tinh song kiếm biến ảo dị thường của Lộ Dao ép cho luống cuống tay chân. Chỉ thấy Lộ Dao hơi cắn răng, hít sâu một hơi, bước xéo lên một bước, Tinh kiếm bắt chéo, cắt xuống cổ tay Viên Nghiệp, hóa giải thế công của Nguyệt Nha sản. Quát khẽ một tiếng, thân hình lập tức bám sát theo thế thu hồi của cây sản, trong khoảnh khắc xoay về Vân kiếm phát ra liên tiếp mười chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều tấn công vào ngực bụng Viên Nghiệp, góc độ, lực độ và tốc độ mỗi chiêu đều khác nhau, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, mỗi chiêu xuất ra càng đẹp hơn trước đó cũng càng trí mạng hơn. Đến kiếm thứ mười, Viên Nghiệp không cản được thế kiếm nữa, bị Vân kiếm ép đành phải bật ngược ra sau một trượng mới giảm được thế công của Lộ Dao. Võ Đang chư hiệp nhìn mà đầu óc sáng khoái, đồng thanh kêu một tiếng hay.

Lộ Dao không cho Viên Nghiệp có cơ hội thở dốc, dưới chân nhảy bật lên đuổi theo Viên Nghiệp, đi sau mà đến trước, hạ xuống đất còn sớm hơn đôi phượng, song kiếm trong tay khi hai chân vừa chạm đất liền một trước một sau tấn công Viên Nghiệp. Kiếm thế biến ảo, chiêu kiếm có đi không về, thức kiếm không nề nang gì. Lần này Viên Nghiệp không ứng phó kịp, cổ tay trúng kiếm, Nguyệt Nha sản bị Lộ Dao quét văng ra, rớt xuống đất kêu loảng xoảng. Thế kiếm trong tay Lộ Dao biến ảo vô phương, chặn kín thế công của tay trái chưa bị thương của lão. Một chiêu từ Vân kiếm phát ra hóa thành ba bóng kiếm đâm thẳng vào cổ họng Viên Nghiệp. Lúc này Viên Nghiệp đã hết sức, còn chưa kịp phục hồi, không cách nào nhảy ngược ra sau lần nữa, hai tay thì một bị thương một bị chặn, cổ họng bị kiếm quang của Vân kiếm trong tay Lộ Dao bao vây không sao tránh né. Mắt thấy sắp mất mạng đến nơi, ai ngờ tay trái Lộ Dao khẽ đẩy, tự hóa giải thế đâm của mình, chân xoay vài vòng ngay tại chỗ, Vân Tinh song kiếm cuốn qua một bên, kịp thời thu lại thế công trong giây phút mấu chốt, lạnh lùng nhìn Viên Nghiệp thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, mồ hôi ròng ròng.

Nội lực Lộ Dao không đủ, tấn công gấp gáp một trận làm nàng thở dốc không ngừng, mặt mày đỏ lựng, mồ hôi ướt áo, bước chân cũng không ổn định, cơ hồ đứng không vững. Tuy tình trạng nhếch nhác nhưng luận chiêu thức thì thắng cực kỳ đẹp. Trận chiến này vượt ngoài dự liệu của Võ Đang ngũ hiệp, kiếm thuật và bộ pháp của Lộ Dao phải nói là tài nghệ kinh người. Lấy võ mà luận, nếu chiêu thức đủ linh hoạt, số chiêu biết được đủ nhiều là có thể bù đắp phần nội lực yếu kém. Hơn nữa bù phần nội lực yếu đến trình độ như Lộ Dao, có thể thấy chiêu số kia nhiều mà tinh túy cỡ nào. Khiến người ta kinh ngạc nhất là, kiếm thuật tao nhã tinh diệu như vậy nhưng mọi người lại hoàn toàn không nhận ra nàng xuất thân từ môn phái nào.

Lộ Dao vẫn còn thở dốc, lùi lại một bước vịn vào một bên chiếc bàn chân cao, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Viên Nghiệp, lạnh giọng: “Ngươi thua rồi, quỳ xuống dập đầu nhận sai đi. Nam tử hán đại trượng phu thua mà không chấp nhận được sao?”

Viên Nghiệp đỏ mặt hôi rỗng rỗng, vẻ mặt hung dữ. Thiếu Lâm tự có bốn đại đệ tử, hàng chữ Viên vai về đều không thấp, xưa nay quen thói tự cao tự đại, lại thêm tính tình nóng nảy, lần này thua trong tay một tiểu nha đầu nội lực kém cỏi một cách khó hiểu, trong lòng phần nộ cùng cực. Thế mà tiểu nha đầu này còn dùng ánh mắt khinh rẻ muốn lão quỳ xuống dập đầu nhận sai. Lửa giận xông lên tận óc, quát một tiếng, hai tay đồng loạt phát chiêu, vận đủ mười thành công lực vỗ vào trước ngực Lộ Dao. Lộ Dao hoàn toàn không ngờ thân là môn hạ Thiếu Lâm mà Viên Nghiệp lại bất ngờ đánh lén sau khi thua trận, chỉ cảm thấy nội lực đối phương như dòi non lấp bễ ập tới, khiến hơi thở nàng nghẹn lại đột ngột. Nàng vừa chiến đấu một trận, sức cùng lực kiệt, hai chân bủn rủn, muốn dùng sức nhảy tránh cũng không làm được.

Võ Đang ngũ hiệp đồng thời kêu thảm không xong, trong lòng mắng to khốn nạn. Du Liên Châu và Ân Lê Đình đứng gần Lộ Dao nhất, động tác nhanh nhất. Ân Lê Đình nhún người nhảy lên, tay phải ôm chặt lấy eo Lộ Dao, dùng chân khí bảo vệ tâm mạch nàng, tay phải đánh ra một chiêu, mượn chiêu lực của Viên Nghiệp bật ra sau hơn năm trượng, đưa Lộ Dao thoát khỏi vòng chiêu phong của Viên Nghiệp. Bên này Du Liên Châu cảm hận Viên Nghiệp đánh lén, từ ghế ngồi bật lên cao, ở trên không phát ra một chiêu đánh xuống chỗ Viên Nghiệp. Một chiêu này mang theo năm thành công lực. Luận công lực, sư phụ Viên Nghiệp là Không Trí cũng chỉ ngang ngửa với Du Liên Châu, bản thân Viên Nghiệp còn thua xa Ân Lê Đình, làm sao đỡ nổi năm thành công lực của Du Liên Châu. Song ngay lúc ấy, Không Trí này giờ không lên tiếng khê động thân hình nhích lên vài bước, đẩy Viên Nghiệp ra, cũng dùng năm thành công lực đối chiêu với Du Liên Châu. Tiếng chuông tan đi, Không Trí lùi lại năm bước. Du Liên Châu đang lơ lửng giữa không trung, sau khi đối chiêu mượn chiêu lực nhảy về phía sau năm bước, có thể nói là không phân thắng bại. Hai người đều là danh gia võ học, một chiêu xong đều không dây dưa thêm nữa. Lại thấy Du Liên Châu đứng sừng sững giữa tràng, không nói một tiếng.

Viên Nghiệp đang định lên tiếng châm chọc Võ Đang thiên vị Lộ Dao, sư phụ Không Trí của lão lạnh lùng quát: “Nghiệt chiêu, quỳ xuống!”

[12] Còn là tên hai thanh kiếm của Lộ Dao: Vân Tinh

[13] Đơn vị hành chính cao cấp nhất thời nhà Nguyên, đứng đầu là trung thư lệnh.

[14] Nguyệt Nha sơn: cái liềm hình trăng lưỡi liềm ấy ^^ thiên trọng của mấy ông hòa thượng thì biết rồi hé, giống cây trượng Đường Tăng cầm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Tùng Thê Cứu Muôn Dân

Không Trí mắng một tiếng, Viên Nghiệp không dám lỗ mãng, quỳ xuống nhưng vẫn nhìn trừng trừng Lộ Dao đang thở hổn hển một cách ác độc.

“Lộ cô nương xuất kiếm lưu tình, thả cho ngươi một mạng, ngươi lại đánh lén nàng, đây là hành vi của đệ tử Thiếu Lâm ta sao?”

Viên Nghiệp không phục, cãi lại “Tà ma ngoại đạo người người đều có quyền tru diệt, à là yêu nữ Ma giáo dâm loạn, cần gì phải để ý thủ đoạn?”

Trưởng kiếm trong tay Mạc Thanh Cốc rung lên, chỉ thẳng vào trán Viên Nghiệp quát “Lão hòa thượng ngươi giữ mồm miệng sạch sẽ chút!”

Sắc mặt Trương Tùng Khê bình thản: “Viên Nghiệp đại sư nói năng ác độc, câu nào cũng nhục mạ Lộ cô nương, lại không rõ đầu đuôi ngọn nguồn?”

Không Trí ngẩng đầu nhìn Lộ Dao đứng cách đó năm trượng, chấp tay niệm Phật hiệu: “Lộ thí chủ, tội đánh lén của tiểu đồ vừa rồi, bản tăng bồi tội với cô nương thay y. Sau khi về tự, bản tăng sẽ xử trí, mong cô nương thứ tội.”

Một chiêu của Viên Nghiệp vừa rồi làm chân khí Lộ Dao ngưng trệ, may mà Ân Lê Đình kịp thời kéo nàng ra. Tuy là phổi chưa bị thương nhưng hơi thở bị nghẹn thật sự khó chịu. Nhờ Ân Lê Đình dùng nội lực làm dịu bớt, giúp chân khí lưu chuyển, bây giờ Lộ Dao mới cảm thấy dễ chịu đôi chút. Ân Lê Đình móc trong người ra một cái bình nhỏ, trút ra ba viên đơn dược đưa cho Lộ Dao “Đây là Thiên Vương Hộ Tâm Đan của Võ Đang, cho dù không bằng thuốc muối tự bốc thì cũng uống trước đã.” Lộ Dao cảm kích mỉm cười, nuốt vào.

Nghe Không Trí lên tiếng, sắc mặt Lộ Dao lạnh lẽo, được Ân Lê Đình dìu chậm rãi đi trở lại đại điện.

Nhìn thấy Viên Nghiệp quỳ xuống, Lộ Dao cười lạnh một tiếng, lại nghe Không Trí nói “Không biết năm ngoái ở huyện Hoài Xuyên trung thư tỉnh, tiểu

đồ và Lộ thí chủ có khúc mắc gì, mong được nghe chuyện.”

Lộ Dao nhìn Không Trí, hừ một tiếng, nói “Sao ông không hỏi đồ đệ ông đã làm chuyện tốt gì? Lại đi hỏi yêu nữ dâm loạn ta đây? Thiếu Lâm các người tự xưng danh môn chính phái gì đó, lại làm chuyện đánh lén vô si, ngược lại quay đầu luôn mồm kêu người khác tiêu diệt yêu nữ dâm loạn Ma giáo?”

Ngày thường Lộ Dao ít so đo chuyện vụn vặt song không có nghĩa tính nạng dễ chịu. Hôm nay tính nóng bị khơi lên, câu nào cũng châm chích, vô lễ. Nhưng một là Viên Nghiệp đánh lén trước, hai là nàng nói năng khí thế hùng hồn, Không Trí không phản bác được nửa câu.

Lúc này Viên Nghiệp lại không kèm được tính nóng này bộp chộp, hung hăng nói: “Ta và hai sư đệ tru sát Ma giáo, con yêu nữ nhà người lại hết lần này đến lần khác cứu tính mạng đám ác đồ Ma giáo, hạ độc sư đệ Viên Sơ của ta, còn huynh huynh muội muội với ác đồ Ma giáo đang tràn trề, không biết liêm sỉ. Còn dám to gan chất vấn sư phụ ta?”

Lộ Dao nheo mắt, liếc Viên Nghiệp một cái, nhếch môi, giọng lạnh như băng: “Tiêu diệt ác đồ Ma giáo? Bàn linh đổi trắng thay đen của đại sư không tệ. Ta nhìn thấy người lần đầu tiên, người đang xuống tay giết một bé gái bốn năm tuổi, nếu không phải ta ra tay cản trở, một chương đồ của người tất đánh cho nó vỡ đầu nát óc, phải không?”

“Con bé đó là nghiệt chủng của ác đồ, diệt cò tận gốc, sao để lại được?” Viên Nghiệp rống lên.

“Bất kể cha mẹ nó là ai, chẳng qua nó chỉ là một bé gái còn thơ mà thôi, đại sư lấy cớ nhỏ cò tận gốc là thoát được tội sát nhân ư? Huống chi, ác đồ Ma giáo người nói là ai? Từ Phác Nghiêm Từ đại ca?”

“Là tên họ Từ đó. Hắn là một phó hương chủ của Ngũ Hành Kỳ Ma giáo, vừa vặn bị huynh đệ ta gặp phải, cũng tính hắn xui xẻo đang bị thương, nên phải chết trong tay sư huynh đệ chúng ta!”

Lộ Dao nghe xong, giận quá hóa cười: “Thiếu Lâm tự có loại đệ tử như người cũng coi như hiem thấy. Cái ghê vô lâm đệ nhất phái, tính hay không khó nói lắm nhưng ngược lại, đệ tử Thiếu Lâm là đệ nhất vô si thì ngồi chắc rồi! Người không nói xem vì sao huynh ấy bị thương? Năm đó huyện Hoài Xuyên gặp lũ lụt, mùa màng thất bát, nạn đói khắp nơi. Lại gặp lúc lính Nguyên đi qua, thấy trong huyện không có tiền tài để cướp liền bắt đầu giết người, hãm hiếp dân nữ làm vui. Từ Phác Nghiêm đại ca bảo vệ bách tính địa phương, dẫn ba huynh đệ cùng đứng lên phản kháng lính Nguyên. Lấy sức bốn người liều mạng với gần trăm tên lính, giúp dân chúng thoát được một kiếp nhưng hai huynh đệ của huynh ấy cũng vì thế mất mạng, bản thân mình trọng thương. Lúc ta đi ngang đó, huynh ấy chỉ còn thoi thóp, đưa con gái bốn tuổi của huynh ấy đang sợ hãi khóc rống lên. Ta đưa hai người vào thôn gần đó, dùng thuốc châm cứu cứu lấy mạng huynh ấy. Huynh ấy không nỡ để con gái nhìn thấy mình chịu đau liền kêu huynh đệ dẫn nó ra phòng ngoài. Ai ngờ ngắn ngủi nửa khắc, các người đến nơi, thấy người kia và đứa trẻ không hỏi câu nào liền ra tay giết người, giết người lớn trước, còn ra tay với trẻ con. Đây là hành vi của con người sao? Rõ ràng không bằng cầm thú!”

Không Trí nghe xong kinh ngạc tốt độ, cao giọng niệm một tiếng A di đà Phật.

Lộ Dao cười khinh miệt: “Đại sư dạy được loại đồ đệ này, cho dù niệm Phật cả đời cũng không về được cực lạc! Ngày hôm ấy ta châm cứu cho Từ đại ca được một nửa, Từ đại ca nghe tiếng bước chân của hai người bên ngoài, sợ là người mang võ nghệ liền xin ta đưa huynh đệ và con gái huynh ấy vào phòng. Ta ra tới cửa thì thấy hai người đang xuống tay với cô bé. May mắn, tuy nội lực ta yếu nhưng kiếm pháp, khinh công còn xài được vài phần, một chiêu đánh lui sư đệ người, cướp lại cô bé, trốn vào trong phòng. Hai người các người còn không chịu bỏ qua, cuối cùng phá cửa xông vào. Ta không muốn dằng dai với hai người, dùng mê dược thượng đẳng Thiên Mộng Thanh Miên đánh ngất hai người, nhờ người tổng hai người ra xa mười dặm. Thuốc đó không hại thân thể, chỉ làm các người ngủ mê năm canh giờ. Vốn tưởng các người biết khó mà lui, ai ngờ các người cho là Lộ Dao ta dễ ức hiếp, ngày hôm sau lại mò trở lại. Lúc đó vừa khéo thuốc của ta hết vị bạch chỉ, chỉ có nó mới cứu người được, ta không thể không đi hái. Trước khi đi ta sợ có người tới quấy rối nên hạ độc Cửu Thiên Bích Lạc chung quanh chỗ chữa trị, còn làm tấm biển đặc biệt cảnh cáo có độc, đừng tới gần. Nhưng hai kẻ điên rồ các người, thừa dịp ta không ở xông vào phòng, giết chết Từ đại ca trọng thương chưa lành, thậm chí một chương đánh chết con gái hơn bốn tuổi của huynh ấy. Chẳng những thế, nữ chủ nhân căn phòng đó ở gian sau, đang ôm đứa con mới chào đời hai tháng của nàng ta, lúc hai người giết người đã làm nàng hoảng sợ, run tay, đứa nhỏ rớt xuống đất, mấy khắc sau thì tắt thở. Trong ngoài bốn mạng người, hai người có đền được không?!”

Nói đến đây, lửa giận bốc lên đầu, Lộ Dao hung hăng trừng Viên Nghiệp và Không Trí. Thấy Không Trí không ngớt niệm Phật hiệu, Lộ Dao nói “Đại sư, ta nghe nói người nếu làm ác, sau khi chết tất sẽ có ác báo. Nếu sư giết người, làm ác, chết sẽ bị trừng phạt gấp bội, bị đẩy vào hỏa ngục. Đồ nhĩ của đại sư chẳng những giết người, còn viện cớ đùn đẩy, tùy tiện vu vạ. Lão thấy ta châm cứu cho Từ đại ca, huynh ấy coi trần nửa thân trên, liến vu cho ta làm chuyện dâm loạn, cấu tha. Lão giết người, liền lấy cớ đối phương là Ma giáo, bào chữa cho mình. Sư đệ lão vì giết người, bắt chấp cảnh cáo của ta xông vào nơi ta chữa bệnh, trúng độc xong lại nói là ta hạ độc. Đường đường Thiếu Lâm, vô lâm đệ nhất phái, chẳng những không bảo vệ dân chúng khỏi sự tàn hại của quân Nguyên, ngược lại môn hạ đệ tử vô si ám toán, giết sạch anh hùng hảo hán bảo vệ dân chúng! Đại sư, đây là thanh quy giới luật của Thiếu Lâm các người? Nếu vậy thì Lộ Dao bội phục, có thứ vô si bình thân như thế, ta cam bái hạ phong! Năm xưa Đạt Ma sư tổ ngồi thuyền sang Đông, truyền bá Phật giáo vào trung thổ, vì độ mình độ người, giảng dạy từ bi hi xả, cầu nhân duyên thiện quả, còn vô nghệ chẳng qua là để chúng tăng rèn luyện thân thể khỏe mạnh. Hôm nay, các người, đừng nói là đầu đuôi lẫn lộn, căn bản là vứt bỏ gốc rễ. Dân chúng dưới núi sống chết có liên quan gì đến các người đâu? Độ mình độ người các người độ không được, từ bi hi xả các người không có, nhân duyên thiện quả xem ra cũng tu không thành! Thiếu Lâm như thế tồn tại có tác dụng gì? Lộ Dao ta là đệ tử chẳng ra gì của sư môn, lại để người ta xông vào nơi chữa bệnh giết người phóng hỏa, thậm chí có hai đứa bé thơ bị chết! Hôm nay ta muốn lão khấu đầu quỳ trước ta chỉ vì năm xưa lúc Lộ Dao nhập môn tu tập y thuật, từng lập lời thề không xem thương bất cứ tính mệnh người bệnh nào, cho dù xuất thân giàu sang hay bần hàn. Tấm biển treo trên đại sảnh sư môn ta viết mấy chữ ‘Phổ Thiên Đồng Tế, Bác Ái Thương Sanh [15]’. Lộ Dao xuất sư nhiều năm, y thuật bình thường không bằng người khác nhưng tám chữ này không dám quên ngày nào. Hôm nay bị người xông vào nơi chữa bệnh, giết chết bệnh nhân, kẻ như vậy bất y đập đầu chẳng lẽ nặng ư? Sư môn Lộ Dao chẳng qua là môn phái nhỏ nhoi, không tiếng tăm thanh thế lớn mạnh như Thiếu Lâm, sức lực của kẻ vô si ta đây không lớn bao nhiêu nhưng hôm nay lão mà không xin lỗi, phương pháp khiến lão không ra khỏi đại diện này Lộ Dao biết không dưới hai mươi cách đâu!”

Lộ Dao nói năng sắc bén, thẳng thừng không kiêng dè, bóng gió xia xói Thiếu Lâm, mắng cho tan tác. Khổ nỗi đệ tử Thiếu Lâm giết người là thật, khiến người ta không cách nào phản bác.

Trương Tùng Khê và Tống Viễn Kiều liếc nhau một cái, nghĩ bụng hôm nay chứng kiến được công phu kiếm thuật của Lộ cô nương đã lấy làm kỳ, ai ngờ công phu miệng lưỡi còn lợi hại hơn, từng câu từng chữ đâm thẳng vào tim, mềm có cứng có, câu nào câu nấy chém người ta đau đẽng.

Nguyên bản Thiếu Lâm tự lên Võ Đang gây chuyện trước giờ đã hai bận. Thiếu Lâm nói Võ Đang Trương Thử Sơn giết toàn gia Long Môn tiêu cực, Võ Đang nói tăng nhân Thiếu Lâm dùng Đại Lực Kim Cang chỉ đã thương Du Đại Nham, lần nào hai phái cũng đấu võ mồm một trận, tranh cãi không được, tồn công vô ích mà giải tán. Lộ Dao lôi chuyện xấu trong nhà của Thiếu Lâm ra nói, tuy không trực tiếp giải vây cho Võ Đang nhưng lại tặng cho Thiếu Lâm một cái bạt tai thật mạnh, xem ra trong thời gian ngắn, Thiếu Lâm chẳng có mặt mũi nào mà lên Võ Đang kiếm chuyện nữa.

Lộ Dao nói được nửa chừng thì Không Trí bắt đầu niệm Phật. Viên Nghiệp thấy sư phụ như thế cũng không dám ngông cuồng nữa. Viên Âm không hiểu đầu của tai nheo, cho dù muốn nói cũng không cách nào xen vào được. Đến lúc Lộ Dao nói xong, nửa ngày sau Không Trí mới ngẩng lên, khép mắt thẳng lưng, nghiêm giọng: “Viên Nghiệp, người quý xuống trước mặt Lộ thí chủ, làm theo lời nàng, dập đầu tạ tội.”

Viên Nghiệp có ngang ngược nóng nảy đến mấy cũng không dám ngỗ ngược với sư phụ trước mặt mọi người, đành đi tới chỗ Lộ Dao, dập đầu, nói giọng hơi bất bình: “Lộ... Lộ cô nương, Viên Nghiệp xông vào y quán của cô giết người vô cớ, là Viên Nghiệp không đúng, ta nhận lỗi với cô.”

“Không chỉ ta, trước sau còn có bốn mạng người nữa.” Lộ Dao lạnh lùng đáp.

Viên Nghiệp giận dữ “Đám ác nhân Ma giáo...”

“Nghiệt đồ!” Không Trí quát.

Viên Nghiệp không dám lỗ mãng “Viên Nghiệp tội nghiệt đầy người, hại chết bốn vị, ở nơi này chịu tội với các vị” Nói rồi dập đầu về phía tây bình bình bình ba cái.

Lộ Dao nhìn bộ dạng lão, thở dài cười khổ: “Người đã chết, có tác dụng gì nữa? Ngay cả xin lỗi cũng giống đi đòi nợ, hay cho Thiếu Lâm tự.”

Không Trí nghe lời Lộ Dao, nói: “A di đà Phật, Lộ thí chủ, chuyện hôm nay là nghiệt đồ của bản tăng gây nên. Bản tăng dạy dỗ không nghiêm, hại tới mấy mạng người, lại liên lụy Lộ thí chủ vi phạm môn quy, bản tăng áy náy tới cùng, xin nhận tội với Lộ thí chủ.” Nói rồi bái sát đất, thật lâu vẫn không đứng dậy.

Lộ Dao bất lực, thấy một cao tăng như ông ta cũng đã thay đồ đệ mình xin lỗi, có tức giận mấy cũng không thể không bỏ qua, huống gì đây là đất Võ Đang “Đại sư, chuyện của Lộ Dao thôi thì đến đây thôi. Nhưng bốn mạng người vô tội kia không thể do Lộ Dao đi đòi được, quý tự xem xét mà làm đi.”

Không Trí nói: “Nghiệt đồ gây nên tội nghiệt này, sau khi về tự sẽ có Giới Luật đường xử phạt, riêng bản tăng có thể cam đoan với Lộ thí chủ, cả đời hăn cũng không được ra khỏi cổng chùa một bước.”

“Đây là chuyện của phái Thiếu Lâm, Lộ Dao không có quyền lên tiếng. Chỉ cần nhớ kỹ một điều, nếu có tăng chúng muốn báo thù, đừng tìm Võ Đang gây chuyện, cứ tìm Lộ Dao ta là được. Nếu không tìm được có thể tới Kim Lăng Thu Linh trang.”

Không Trí nghe xong ngừng đầu nhìn Lộ Dao “Kim Lăng Thu Linh trang? Có phải là Thu Linh trang buôn bán dược thảo và tơ lụa?”

Lộ Dao trề môi “Sao, đại sư, những ngày không mưa được thuốc, không có vải mặc, không tốt lắm phải không?”

“A di đà Phật, tệ tự không biết đắc tội Thu Linh trang chỗ nào, còn mong Lộ thí chủ chỉ điểm.” Không Trí chấp hai tay.

Lộ Dao xua tay: “Chẳng qua Thu Linh trang trút giận dùm ta mà thôi. Bây giờ ta nói rồi, chuyện nơi ta đại sư đã xin lỗi, vậy coi như xong. Ta sẽ nói với Thu Nhiên chuyện này, Thu Linh trang không làm khó Thiếu Lâm nữa.”

“A di đà Phật, vậy thì tốt quá. Phó trang chủ nhân từ, báo thù cũng không muốn làm hại sinh mạng, bản tăng hổ thẹn.” Nói rồi Không Trí quay sang đám người Tống Viễn Kiều “Tống đại hiệp, chuyện hôm nay giữa quý phái và tệ tự tạm thời xóa bỏ, ngay cả đồ đệ lão nạp cũng không quản nghiêm, chuyện này dĩ nhiên không sao quản được, từ nay về sau cứ xem ý tứ của chưông môn sư huynh lão nạp vậy.”

Tống Viễn Kiều đáp lễ “Đại sư có lòng từ bi, Tống mỗ bội phục. Hôm nay Võ Đang tiếp đãi không chu toàn, nếu hôm nào đó đại sư rảnh rỗi, cứ việc đến Võ Đang dạo chơi, từ trên xuống dưới tệ phái hoan nghênh, quét tước chờ đón.”

Liền sau đó đám người Tống Viễn Kiều tiễn Không Trí ra khỏi Tích Vũ hiền Từ Tiểu cung, quay lại nhìn thấy Lộ Dao bái hoải ngồi trên ghế, Ân Lê Đình đang lo lắng nhìn nàng. Thấy Không Trí rút cuộc đã đi, Lộ Dao cười áy náy nhìn bọn Tống Viễn Kiều “Chuyện hôm nay do Lộ Dao làm khách át chủ. Lộ Dao xin lỗi các vị, trên núi Võ Đang lại đắc tội với Thiếu Lâm, chỉ sợ mang tới phiền toái cho Thiếu Lâm sau này.”

Tống Viễn Kiều đáp: “Chuyện này không trách Lộ cô nương được. Từ sau chuyện tam đệ và ngũ đệ, Võ Đang và Thiếu Lâm bất hòa nhiều vô kể. Huống chi như lời Lộ cô nương, đệ tử Thiếu Lâm làm việc quá thật sai lầm, cho dù Lộ cô nương ở Võ Đang đòi món nợ này với Thiếu Lâm cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Hơn nữa Lộ cô nương kiếm thuật siêu phàm, danh chính ngôn thuận đánh bại đệ tử Thiếu Lâm, tương lai truyền đi ra ngoài, Võ Đang ta và Lộ cô nương cũng đứng trên chữ Lý mà nói.”

“Theo ta thấy, hôm nay trái lại Tiểu Lộ đã giúp Võ Đang ta rất lớn. Tranh luận khúc chiết đâu ra đó, lần này Thiếu Lâm mất mặt ở Võ Đang, ách chừng trong vài năm sẽ không tới nói chuyện nữa.” Trương Tùng Khê cười nói.

Mạc Thanh Cốc lại hết sức tò mò đoạn nói chuyện sau chót của Lộ Dao và Không Tri bèn gắng hỏi “Lộ tỷ tỷ, vừa rồi tỷ nói những ngày không mua được thuốc, không có vải mặc là ý gì?”

Lộ Dao phì cười: “Năm ngoái, sau khi xảy ra chuyện đó, ta từng nói cho Thu Nhiên nghe. Năm xưa Thu Nhiên và ta là đồng môn, cùng làm đại phu, loại chuyện xông vào nơi chữa bệnh giết người hẳn cực kỳ căm phẫn. Thu Linh trang buồn bán được liệu, vải vóc, vì thế Thu Nhiên dùng một ít thủ đoạn của thương nhân, liên kết toàn bộ tiệm thuốc và cửa hàng vải vóc chung quanh Tung Sơn năm trăm dặm, cự tuyệt bán cho Thiếu Lâm bất cứ dược liệu và vải vóc gì. Tăng chúng Thiếu Lâm muốn mua vải gần nhất cũng chỉ có thể đến đất Tề Lỗ mới mua được. Còn như dược liệu, căn bản trừ việc tự mình đi hái ra thì không cách nào mua được. Buồn cười là tăng nhân Thiếu Lâm niệm kinh thì biết chứ đạo làm ăn buồn bán thì hoàn toàn không rành, mãi đến gần đây mới nghe phong phanh biết Thu Linh trang đang làm khó bọn họ.”

Mạc Thanh Cốc nghe xong cười lớn “Ta cứ nói sao hai năm nay, hề thấy tăng chúng Thiếu Lâm thì quần áo đều có vẻ cũ kỹ rách rưới, cứ tưởng người xuất gia càng lúc càng tiết kiệm, thì ra là thế.”

Trương Tùng Khê nói “Cách này quả nhiên hay, không cần động binh động kiếm mà vậy khôn giang hồ đệ nhất phái thật lâu.”

Lộ Dao cười trừ “Không có cách nào, xả giận mà thôi. Người đã chết hết rồi, có làm được gì nữa?”

[15] Nghĩa là cứu giúp khắp chốn, thương yêu muôn dân. Chữ Đồng Tề còn là tên trường đại học Y Đồng Tề của Tàu

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Ly Hợp Tổng Quan Tỉnh [16]

Lộ Dao nằm ghé vào giường, lật bản thảo mấy ngày trước Phó Thu Nhiên viết cho nàng, trong đó là bản Ý Thiên Đồ Long ký hoàn chỉnh, nàng càng đọc càng có ý nghĩ muốn đập đầu chết. Đọc xong toàn bộ lần thứ nhất, nàng xụ mặt nói với Ân Lê Đình muốn chàng đem đầu hủ tới. Ân Lê Đình xưa nay xin gì được nấy, có điều lần này thấy vẻ mặt Lộ Dao thật sự quá kỳ quặc, bèn hỏi một câu muội lấy đầu hủ làm gì? Lộ Dao nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: đập đầu vào đầu hủ cho chết. Ân Lê Đình hoảng hồn, vội vàng gọi cái người trong mắt Lộ Dao là một tên lãng bầm không hơn không kém đến, nói: đại phu, ông khám cho nàng xem, khám xem, ông xác định nàng chỉ bị thương phổi, không ảnh hưởng đến đầu óc thật chứ? Vốn dĩ Lộ Dao đang bốc hỏa, nghe xong mặt mày y chang chần lừ, đại phu lang băm đã sớm luyện thành bản lĩnh im lặng là vàng cộng với bản lĩnh ừ ừ chạy dưới ánh mắt giết người của Lộ Dao từ lâu, còn Ân Lê Đình mấy ngày nay hoàn toàn miễn dịch với vẻ mặt đó.

Chuyện là thế này. Ngày hôm ấy, sau khi người phái Thiếu Lâm đi rồi, mấy người ở đại diện trò chuyện vài câu. Nói được nửa chừng, bỗng dung Lộ Dao cảm thấy ngực nặng nề, nhẹ nhàng xoa huyết Thiên Trung vài cái liền cảm thấy có vị ngọt xộc lên. Lộ Dao tự biết chẳng qua là vừa rồi hơi thở bị nghẹn mà ra, không có gì đáng ngại. Lại cảm thấy nếu phun ra thì làm dơ nền nhà còn làm phiền đạo đồng người ta đi chùi, bèn dùng ống tay áo, mượn cơ lau miệng, phun một ngụm máu vào ống tay áo. Cứ tưởng động tác này không chê vào đâu được, lại không dè Ân Lê Đình ngồi bên cạnh đang lo âu nhìn chăm chăm từng cử chỉ của nàng, một động tác nhỏ này hoàn toàn không qua được mắt chàng. Chỉ thấy tay áo Ân Lê Đình khê huơ, ống tay áo thụng của Lộ Dao bị lật lên, Ân Lê Đình nhìn vào thì thấy ống tay áo xanh nhạt nhuộm một vết máu đen ngòm, lập tức đỏ mắt nhìn nàng.

Giọng nói trước giờ mềm mòng lần đầu tiên gằn lên, quát “Lộ Dao!”

Thế nên, sự tình sau đó căn bản có thể hình dung ra được. Lộ Dao bị mấy người tổng về phòng không nói một lời, còn bị yêu cầu vừa đắp vừa xoa bất nằm trên giường ít nhất nửa tháng. Vừa nghe yêu cầu đó, thiếu chút thì Lộ Dao học máu tại chỗ lần nữa. Vợ vàng thề thốt nói nàng lấy danh dự của thân y ra mà thề, ngụm máu đó không phải chuyện gì lớn, ói ra được mới tốt. Có điều lần này hình như chẳng ai có ý định tin tưởng nàng, càng hoàn toàn phớt lờ tôn nghiêm của một thân y như nàng, dám với một lão đại phu xúc đất bỏ đi cỗ lỗ si đốt đặc cán mai dưới núi lên khám cho nàng, đã vậy còn kê ‘đơn thuốc’ mà theo như Lộ Dao miêu tả thì là lãng phí tài nguyên chữa bệnh. Hàn Hề tạm thời bị sư phụ dùng khóa học y, mỗi ngày thay vì thời gian học bài đến nói chuyện với Lộ Dao nằm ườn đến sắp mốc ra. Lần nào Lộ Dao cũng lấy bát thuốc hầm từ phương thuốc kia ra ăn cần dạy bảo cho tiểu Hàn Hề, nói tương lai nếu con mà kê đơn thuốc cho ta thế này, ta sẽ tự ra tay thanh lý môn hộ, tiết kiệm tài nguyên dược liệu, cũng đỡ phải mất mặt. Tiểu Hàn Hề ngoan ngoãn gật đầu, đây là chuyện duy nhất khiến Lộ Dao cảm thấy tạm hài lòng.

Thời gian này ngày nào Ân Lê Đình cũng tới, mỗi lần tới hai người nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cũng khá vui vẻ miễn là không đề cập tới đơn thuốc xúi quẩy kia. Ân Lê Đình nói, Lộ Dao, chỉ cần muội tự mình kê một đơn thuốc tốt hơn, vậy thuốc của đại phu kia tự nhiên không cần nữa. Đầu tiên mặt mày Lộ Dao thâm nảo, nghĩ thầm, không phải ta không kê mà là căn bản không có gì để kê, có bệnh đâu mà kê đơn chứ. Nhưng đào mắt một cái, cầm bút lên roẹt roẹt roẹt viết một cái đơn, nói, cái này cao minh hơn đại phu kia nhiều. Sau đó âm thầm vui sướng, nghĩ bụng coi như thoát nạn, thoát nạn rồi. Ai dè một ngày sau Ân Lê Đình đưa đến vẫn là loại thuốc trước đó. Lộ Dao vội vàng nói cái này không phải ta kê. Ân Lê Đình lẳng lặng nhìn Lộ Dao đáp, ta hỏi từ ca rồi, muội kê là cam thảo thông họng. Lộ Dao thấy bị Ân Lê Đình vạch trần, lập tức mặt mày méo mó, ai oán uống bát thuốc có mùi kỳ cục kia, vẻ mặt khổ sở thê thảm. Ân Lê Đình lấy làm lạ, muội là đại phu sao lại sợ uống thuốc như thế? Lộ Dao tròn trĩnh mắt, huynh thích luyện kiếm như vậy có sợ bị kiếm chém không?

Thời gian này cũng không tính là tịch mịch. Nghe tin nàng bị ‘thương’, còn bị hòa thượng Thiếu Lâm dùng nội lực đả thương, ngay cả Du Đại Nham cùng Trương Tam Phong quanh năm chẳng mấy khi ra khỏi cửa cũng tới thăm. Nàng không biết lời đồn đại đã biến thành cái dạng gì nữa, nhưng từ bộ dạng Du Đại Nham chạy tới thăm nàng, nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới Thiếu Lâm tự là đoán được lời đồn đại bên ngoài lợi hại cỡ nào. Vì thế vội vàng giải thích, tiểu muội căn bản không có gì đáng ngại, toàn do lục đệ nhà huynh không chịu bỏ qua cho muội thôi. Du Đại Nham nghe xong ngậy ra, liền đó cười tươi rồi nói, vậy Lộ Dao mau nghỉ ngơi cho khỏe đi. Nụ cười đó quả thật khiến Lộ Dao phát hoảng.

Khi Trương Tam Phong tới, Lộ Dao mặt mày thảm thương nói, Trương chân nhân à, cầu xin ngài, quản lý đệ tử của ngài đi, nếu cần thì cho chàng ấy thêm nhiều bài võ vào, để chàng ấy không có thời gian tới đây vô văn bối, cứ tiếp tục thế này trên người văn bối có thể mọc mọc nhĩ, nắm, linh chi gì đó lắm. Trương Tam Phong cười ha hả, nói linh chi là thứ tốt mà, được thảo tốt nhất của Võ Đang ta chính là linh chi. Lộ Dao hoàn toàn bị tư duy nhảy cóc của đường kim Bắc Đẩu vô lâm khuất phục, càng thêm tin tưởng, phàm là vĩ nhân danh tiếng thì tư duy càng không giống người thường, sau đó bắt đầu xét lại mình, thân là một thân y, có phải tư duy của nàng quá bình thường rồi không.

Rất cuộc, rầu rĩ trong phòng năm ngày, Lộ Dao nhớ tới bản Ý Thiên Đồ Long ký của Thu Nhiên mà thời gian trước vì bận tới mất bị nàng vất dưới gối đầu quên bống đi, nghĩ đến chuyện đàm hòa thượng bạo lực Thiếu Lâm tới điều tra hôm trước, lại nhớ tới chuyện Trương Thúy Sơn hôm đó Ân Lê Đình nói cho mình nghe, Lộ Dao suy nghĩ, hôm nay không như trước, trước mắt dường như mình đã dính vào ân oán giữa Võ Đang và Thiếu Lâm, hay là đọc trước một lần văn đảm bảo hơn, bằng không quậy không khéo sẽ vướng sâu vào phiền phức. Vì thế một lần này triệt để phá hỏng cuộc sống nửa tháng sau đó của Lộ Dao. Theo như Phó Thu Nhiên ghi lại, vết thương của Du Đại Nham không hề lành, dẫn tới sau khi vợ chồng Trương Thúy Sơn quay về, chưa ở được mấy ngày liền tự sát mà chết. Trương Vô Kỵ, đứa con mồ côi vì hàn độc thường xuyên bộc phát mà lưu lạc giang hồ, cơ duyên xảo hợp học được Cửu Dương chân kinh, cuối cùng trở thành giáo chủ Minh giáo, điểm kết thúc của sự kiện này dừng ở việc Chu Nguyên Chương thống lĩnh Minh giáo tiêu diệt nhà Nguyên. Nhưng hiện tại... hiện tại chỉ mấy tháng nữa Du Đại Nham có thể nhảy nhót đi lại, cùng Du Liên Châu luyện Võ Đang niên chương rồi... Lộ Dao khổ sở vùi đầu vào ô chần, phát hiện bản thân phạm phải một sai lầm khá nghiêm trọng, thay đổi toàn bộ quá trình vốn có. Kết quả mấy ngày liên tiếp, Ân Lê Đình thấy Lộ Dao rất bất thường. Đang nằm trên giường cũng không yên, nháy mắt ỉu xiu như trái cà héo, lòng không khỏi bắt đầu lo lắng, suy nghĩ liệu có phải Lộ Dao không giống những người khác. Như A Nhiên vậy, không thể nuôi nhốt trong lồng, bằng không nhất định buồn rầu mà chết. Bèn nói: Lộ Dao, hay là muội đi lòng vòng trên núi đi, chỉ cần cẩn thận không dùng nội lực là được rồi. Cứ tưởng nói như vậy thoáng cái Lộ Dao sẽ khôi phục tinh thần, ai ngờ Lộ Dao lại ưỡ ỏi xua tay, nói một tiếng biết rồi liền tiếp tục vùi đầu vào chần lẩn qua lộn lại. Hại Ân Lê Đình lo lắng không biết làm thế nào.

Mãi tới hôm đó, Trương Tùng Khê tới.

Trương Tùng Khê nhìn bộ dạng lờ đờ của Lộ Dao, mỉm cười, ngồi xuống cạnh bàn đối diện, hỏi “Tiểu Lộ có thấy khá hơn chưa?”

Lộ Dao dụi mắt gạt đầu “Đờ hơn rồi, đờ hơn rồi.”

Trương Tùng Khê nhủ thầm, không nói với giọng thường ngày ‘căn bản muội không có chuyện gì’ nữa, xem ra vấn đề hơi lớn rồi đây.

Bất quá hôm nay Trương Tùng Khê đặc biệt có chuyện tới tìm, lại thêm Lộ Dao tính tình hào sảng, vì thế tán gẫu hai câu liền mở miệng nghiêm chỉnh: “Tiểu Lộ, Trương tứ ca có chuyện muốn nhờ muội chỉ bảo một chút.”

Lộ Dao nghe giọng Trương Tùng Khê trịnh trọng, vì thế cũng nghiêm mặt hỏi “Chỉ bảo thì không dám, có chuyện gì Trương tứ ca cứ nói đi.”

Trương Tùng Khê hơi chần chừ, đáp: “Ta từng nghe lục đệ nói, muội từng thảo luận chuyện của ngũ đệ với đệ ấy.”

Lòng Lộ Dao hơi trĩu xuống, mấy ngày nay bị nguyên tác Ý Thiên Đồ Long ký kia làm cho bối rối, hiện giờ hể nói đến chuyện này là nàng thấy đau đầu, đầu to ra. đành phải dùng chính sách cũ rích nhất... gạt đầu.

“Theo cái nhìn của Lộ cô nương, ngũ đệ ta liệu có bình an... có khả năng trở về nữa không?”

Lộ Dao lấy tay che mặt “Trương tứ ca, ta không phải thần tiên, chuyện này làm sao mà biết...”

Trương Tùng Khê than thở: “Hai năm nay sư huynh đệ chúng ta kiếm khắp đại giang nam bắc, nhất là phương nam, cơ hồ mỗi ngọn núi đều bị đệ tử Võ Đang quét lên ba thước tìm hết một lượt, thế nhưng nửa điểm tin tức cũng không có. Sống phải thấy người, chuyện này... ôi!”

Lộ Dao nghe giọng điệu Trương Tùng Khê, lòng không biết là tư vị gì, trầm tư mấy khắc, cuối cùng chớp chớp mắt mở miệng “Với năng lực của Trương ngũ hiệp, nếu như có chuyện, không lý nào một tia manh mối cũng không để lại. Mà Ân lục ca có nói, Tạ Tồn kia cũng không phải người thương, công phu bản lĩnh e là cao hơn Trương ngũ hiệp nhỉ?”

Ngược lại, Trương Tùng Khê rất khách quan, gạt đầu “Chắc là thế.”

Lộ Dao nói: “Vậy thì đúng rồi. Hai người cộng thêm một đại tiểu thư Thiên Ưng giáo nữa, chỉ cần ba người này không tự kìm kẹp mình, phòng chừng cho dù gặp nguy hiểm cũng không xảy ra chuyện gì lớn.”

“Chi tiết mấu chốt này ta cũng từng nghĩ tới, trên đảo Vương Bàn Sơn đã không có ngũ đệ, người của các phái khác không ai may mắn thoát nạn, xem ra ít nhất đương thời Tạ Tồn không có làm khó ngũ đệ. Chỉ là mấy năm nay...” Trương Tùng Khê thở dài không nói.

Mấy năm nay... một câu than thở khiến Lộ Dao bỗng nghĩ tới Phó Thu Nhiên, bởi vì cùng câu nói, cùng giọng điệu này, Thu Nhiên cũng từng nói qua. Lúc đó nàng và Thu Nhiên sóng vai nhau mà đứng, cơn gió se lạnh ngày xuân thổi rồi tóc hai người cùng với tro tàn trên đất. Lộ Dao chỉ cảm thấy lúc đám tro kia bốc lên không trung, bị thổi tan tác trong gió xuân, dường như tinh thần và sức mạnh của mình cũng bị xé nát. Lúc đó, một câu cảm thán

‘mấy năm nay’ của Thu Nhiên khiến nàng cảm nhận được cái gì gọi là nước mắt cạn khô, tro bụi từ phía gọi lên cái cảm giác xé ruột xé gan một cách âm thầm.

“Huynh đệ chúng ta chỉ hận khi đó để một mình ngũ đệ đi Long Môn tiêu cực, mấy năm nay nhị ca và thất đệ cứ hay tự trách, hận mình chậm chạp, đến Long Môn tiêu cực trễ vài ngày. Chỉ có vài ngày mà khiến ngũ đệ không rõ tông tích từ đó. Ta cũng nghĩ nếu tất cả có thể quay lại, chỉ cần vài sư huynh đệ ở bên cạnh ngũ đệ thì đã không như thế.”

“Nếu tất cả có thể quay lại...” Lộ Dao thì thào, không khỏi nghĩ đến Thu Nhiên và mình, nếu tất cả quay trở lại thì sẽ thế nào đây? Kiếp trước, phải trái trắng đen, lên lên xuống xuống, nhất thời tất cả thoáng hiện trước mắt, vui buồn lẫn lộn, không cách nào nói được hết. Nàng từng nói với Thu Nhiên, người ta luôn nói đời người là một vở kịch, thật ra nếu là một vở kịch thật thì tốt rồi, bởi vì như vậy có thể quay lại lúc ban đầu bất cứ lúc nào. Mỗi đêm khuya tỉnh lại, vô số lần nàng lặng lẽ tự hỏi mình, nếu biết trước kết cục, tất cả có thể quay lại từ đầu, vậy nàng sẽ làm gì, Thu Nhiên sẽ làm sao, hay là biển xanh sẽ hóa thành nương dâu? Mỗi lần nghĩ đến đó, Lộ Dao lại vui mặt vào chân, nói với mình đời người không thể giả sử, cũng không thể quay lại được. Nhưng cứ đến đó, nước mắt đã cạn kiệt thời điểm đắm tro kia tàn đi lại dâng lên, ướt đầm gối chăn. Chỉ vì kết quả quay lại đó, nàng không dám, cũng không muốn nghĩ.

Lộ Dao ngẩng đầu nhìn Trương Tùng Khê, lại nhớ tới đôi mắt đỏ hoe trong sơn động ngày đó của Ân Lê Đình. Võ Đang thất hiệp danh chấn giang hồ, người nào cũng là danh gia võ học, lúc lâm trận đối địch thì khí thế như ngưng đọng lại, nàng đã chứng kiến nơi Du Liên Châu và Ân Lê Đình. Nhưng trên thực tế, tình huynh đệ như thủ túc, nghĩa đồng môn học nghệ, chân thành tha thiết thấm sâu vào tận xương tủy, giống như nàng và Thu Nhiên vậy. Một chữ tình quả nhiên có thể khiến người kiên cường cách mấy cũng trở nên yếu đuối hết mực. Hôm nay, không ai có thể khiến quá khứ của nàng quay trở lại, nhưng những người trước mắt nàng đây, còn chưa đi đến bước không thể cứu vãn. Nghĩ đến điểm này, bỗng dưng Lộ Dao kích động lên. Tất cả quay trở về ban đầu, ảo mộng khiến nàng nghĩ cũng không dám nghĩ kia, hình như hôm nay nằm nơi tay nàng, do nàng tới thực hiện trên người họ. Tình sâu như nhau, mâu thuẫn rồi rầm rịch liệt giống nhau, có lẽ tay nàng chỉ nhẹ nhàng gảy một chút, bọn họ sẽ không có kết cục thảm như nàng. Nàng không phải thần tiên, không có năng lực quyết định vận mạng của người khác nhưng chỉ ít nàng có thể làm được một số chuyện trong khả năng của nàng, cũng giống như đại phu rất nhiều thời điểm không quyết định được sống chết của bệnh nhân, nhưng xưa nay nàng luôn tận lực. Chỉ ít như bây giờ, số mạng Du Đại Nham tốt hơn nguyên tác rất nhiều, đúng không?

Nháy mắt Lộ Dao hơi hiểu được, vì sao kẻ đáng chết cả trăm lần như nàng lại xuất hiện ở thế giới này. Trong thư Thu Nhiên nói Trang Chu mơ hóa bướm, không biết kiếp trước của họ là một giấc mơ, hay kiếp này mới là mơ, cũng có lẽ là cả hai. Nhưng, họ xuất hiện ở nơi này tất nhiên có nguyên nhân, nguyên nhân này muốn mượn tình cảm giữa nàng và Thu Nhiên cho phần tình cảm giống như vậy một cơ hội. Đúng như Thu Nhiên viết trong thư: tất cả không cần câu nệ, dựa theo tâm mà thôi. Có lẽ nàng không thể thay đổi được gì nhưng ít nhất lần này nàng muốn tận lực đi thử, không để bọn họ giống như nàng, bất lực tiếp nhận tất cả. Rốt cuộc nghĩ thông suốt tất cả, Lộ Dao ngẩng đầu, nhìn mặt trời âm áp ngày đông ngoài cửa sổ, thờ một hơi dài, mỉm cười nhìn Trương Tùng Khê: “Thật ra Trương tứ ca không cần lo lắng an nguy của ngũ đệ huynh. Ngày đó, trên đảo Vương Bàn Sơn, môn phái nào cũng có người phò ước, không diễn thì chết, trừ ngũ đệ huynh, đại tiểu thư Thiên Ưng giáo Ân Tố Tố và Tạ Tồn ra không thiếu một ai. Nếu thật sự có bất trắc, với bản lĩnh của ba người này hiển nhiên có khả năng bình an vô sự nhất. Nhưng mà, Trương tứ ca, huynh có từng nghĩ tới nếu có ngày ngũ đệ huynh quay về sẽ thế nào chưa?”

Trương Tùng Khê đáp: “Hôm đó lục đệ nói với ta hai người ở trong sơn động nói chuyện này.” Đến đây nhìn Lộ Dao, thấy đối phương đang chờ mình bèn nói tiếp “Mấy năm nay, huynh đệ chúng ta ngày ngóng đêm trông ngũ đệ trở về, ta cũng loáng thoáng cân nhắc vấn đề này nhưng từ đầu chỉ cuối không dám kết luận. Ngày đó quả thật Tiểu Lộ nói trúng tim đen, phân tích thấu đáo. Thật tình khiến ta bội phục.”

Lộ Dao xua tay “Trương tứ ca không cần phải thế. Chẳng qua ngoài cuộc tình tảo, Lộ Dao không ở trong cuộc, không bị cảm tình hoặc lợi ích ảnh hưởng, đương nhiên nhìn rõ ràng hơn.”

“Hôm đó Tiểu Lộ nói, ngày ngũ đệ quay về cũng là ngày Võ Đang thêm chuyện. Ta suy đi nghĩ lại, biết là như thế nhưng vẫn bất an tốt độ, cứ mãi nghĩ cách hóa giải. Không biết Tiểu Lộ có biện pháp nào hay chăng?”

Lộ Dao đáp: “Hôm đó ta đã nói rồi, thật ra xem như ngũ đệ huynh bị Tạ Tồn kéo xuống nước, vô tội liên lụy. Ngược lại bản thân Thiên Ưng giáo là vì Đồ Long đảo, đại tiểu thư bọn họ bị kéo vào cùng là đáng. Chờ ngũ đệ huynh về, nếu thật sự đảm nhận sĩ giang hồ nhưng nhớ Đồ Long đảo kia ừn ừn kéo đến, nhức đầu trước tiên rồi sao cũng không phải là Võ Đang. Thế nên, đổi lại là ta, trước tiên kéo cả Minh giáo Tạ Tồn và Ân đại tiểu thư Thiên Ưng giáo xuống nước, hưởng chi hôm nay Thiên Ưng giáo ở vào cục diện bị các môn các phái vây công, huynh chẳng cần kéo, bọn họ cũng đã ở trong cuộc rồi.”

“Thiên Ưng giáo kia và Minh giáo đều là tà môn Ma giáo, sao Võ Đang có thể cùng một giuộc với họ được?” Trương Tùng Khê nghiêm mặt.

Nhìn sắc mặt Trương Tùng Khê, Lộ Dao chớp mắt: “Trương tứ ca, cái gọi là ‘Cùng Một Giuộc’ với ‘Kéo Xuống Nước’ khác nhau về bản chất chứ? Huống chi, vấn đề không phải là huynh có muốn cùng một giuộc hay không, sợ rằng khi ngũ đệ huynh quay về, những môn phái khác vì Đồ Long đảo sớm đã xem huynh ấy và Tạ Tồn cùng một phường rồi.”

Lời vừa dứt, Trương Tùng Khê ngăn người, kẻ đó liền hiểu ý Lộ Dao đôi chút, lại nghe Lộ Dao nói tiếp “Huống hồ, trên đời này chính tà dễ phân thế sao? Giáo phái của một người có thể quyết định người đó tốt hay xấu ư? Càng huống chi, trên đời này nào có người tốt hoàn toàn, người xấu tuyệt đối đâu? Người nếu phân được chỉ bằng hai chữ tốt xấu thì giang hồ này còn có cái gì hỗn tạp nữa đâu?”

Mấy câu này dường như đánh mạnh vào đầu Trương Tùng Khê, chàng trầm ngâm nửa ngày không trả lời. Tỉ mỉ suy gẫm, chàng cảm thấy Lộ Dao nói có lý, nhất là nhớ lại vài ngày trước nàng mới qua một kiếp với Thiếu Lâm, càng nhận ra được phải trái đúng sai không thể lấy môn phái chính tà ra mà bàn. Song dù sao cách nói này cũng có hơi quá phản nghịch, khiến chàng không dám đón nhận. Đảo mắt suy nghĩ, mấy câu này nếu ra giang hồ mà nói, Lộ Dao không khéo sẽ trở thành địch nhân của các danh môn chính phái, vì thế vội vàng dằn dò: “Tiểu Lộ, mấy câu này có đạo lý nhưng tuyệt đối đừng nói trước mặt người khác.”

Lộ Dao đảo mắt “Trương tứ ca, võ công ta chẳng ra làm sao nhưng đầu óc còn xài được.”

Trương Tùng Khê cười: “Đầu óc Tiểu Lộ mà không dùng được, sợ là chúng ta đều thành kẻ ngu si rồi.”

Lộ Dao cảm thấy hơi ngượng, sờ mũi, nói: “Vừa rồi là một cách, còn có cách khác.”

“Ồ?”

“Đám người đó ngoài mặt là vì Tạ Tồn, nhưng thật ra đại bộ phận là vì Đồ Long đao.”

Trương Tùng Khê cười khỏ “Nào chỉ phần lớn, hôm đó ta và đại ca, nhị ca ước lượng một chút, chỉ ít phải sáu bảy phần. Thế nên càng lo âu, trước lợi ích giang hồ, đám người đó e là chuyện gì cũng dám làm”

Lộ Dao nhú mày, hai mắt sáng ngời, lóe lên một chút gian xảo: “Đây là chuyện tốt, lo lắng làm gì? Trương tứ ca nên thấp hương cảm tạ đám người đó đều vì Đồ Long đao.” Ba chữ Đồ Long đao nói đặc biệt nhấn mạnh.

Trương Tùng Khê thoáng ngạc nhiên nhưng chàng cũng là người thông minh, nhìn sắc mặt Lộ Dao, một tia linh quang chợt lóe lên trong óc.

Lộ Dao nói tiếp “Bọn họ đã vì Đồ Long đao mà đến tất nhiên có thể vì Đồ Long đao mà đi. Nếu bây giờ giang hồ truyền ra lời đồn nói Đồ Long đao không ở trong tay Tạ Tồn mà ở một nơi khác, vậy còn ai quan tâm Tạ Tồn sống hay chết?”

“Tiểu Lộ nói là... di họa Giang Đông [17]?”

Lộ Dao cười đáp “Gần như thế, chính là ý đó. Người giang hồ đa phần chẳng chịu dùng đầu óc, lại thêm Đồ Long đao là cục xương lớn, chiều này mười phần linh nghiệm hết chín” Nói gần nói xa so sánh nhân sĩ giang hồ với chó, bông dung sức nhớ Võ Đang thất hiệp cũng là người giang hồ vội vàng che miệng “Trương tứ ca, ta không nói Võ Đang đâu, đừng hiểu lầm!”

Trương Tùng Khê không để ý, cười nói “Không sao, Tiểu Lộ nói chuyện thẳng thắn, chọc đúng chỗ ngứa. Có điều, kể di họa này, quả thật không tìm được Giang Đông...”

Lộ Dao tính bơ “Vậy thì phải xem các vị không vừa mắt ai! Có điều ta thấy Minh giáo và Thiên Ưng giáo ngược lại là đối tượng dễ cừ sẵn có. Song nếu muốn dằng dai lâu nhất thì quãng cho Thiếu Lâm. Thiếu Lâm phái lớn thế lớn, người khác muốn làm khó bọn họ không dễ. Ồ, khoan khoan... Du tam hiệp không phải bị thương bởi Đại Lực Kim Cang chi sao? Với lại ta nghe Ân lục ca nói lúc đó người đã thương huynh ấy cũng tìm Đồ Long đao?”

“Đúng thế.” Trương Tùng Khê gật đầu “Nhưng đây cho Thiếu Lâm không được đâu, hôm nay Thiếu Lâm đứng đầu võ lâm, sao có thể gài bẫy như thế?”

Lộ Dao vỗ tay “Huynh nghe ta nói trước đã. Thật ra cũng không tin là đồ tội cho Thiếu Lâm hoàn toàn, chỉ cần bám vào điểm Thiếu Lâm tăng nhân biết Đại Lực Kim Cang chi là đủ. Một đám khốn kiếp biết Đại Lực Kim Cang chi của Thiếu Lâm, đang tìm Đồ Long đao, hơn nữa võ công cao cường, năm đó đánh trọng thương người từng lấy được Đồ Long đao một lần là Du tam hiệp. Bây giờ truyền ra lời đồn nói Đồ Long đao lại xuất hiện trong tay đám khốn kiếp đó, tái xuất giang hồ. Cái đám ngu ngốc không đầu óc trên giang hồ sẽ nghĩ, đám người này dám dả thương Du tam hiệp dưới chân núi Võ Đang, tất nhiên võ công không kém, cướp Đồ Long đao từ tay Tạ Tồn tất là chuyện trong khả năng. Huống chi lúc đầu bọn chúng đánh trọng thương Du tam hiệp từng lấy được Đồ Long đao, vốn đã mang đến hiểm nguy. Bọn họ sẽ nghĩ, rất có khả năng sau khi Tạ Tồn dùng Sư Tử hồng dả thương mọi người, mãnh hổ nan địch quần hồ, bị đám khốn đó chim sẽ rình mồi cướp mất. Chờ ngũ đệ huynh có tin tức rồi, nếu có người tìm tới kiếm chuyện, cứ để huynh ấy và Tạ Tồn kiên quyết nói năm đó thanh đao đã bị đám người kia cướp đi trên đảo Vương Bàn Sơn. Không phải xong rồi sao? Lần này đám giang hồ ngu ngốc kia không tin cũng không được. Huống chi bọn chúng dả thương Du tam hiệp, Võ Đang dùng chiêu này trả đũa bọn chúng cũng không tính là quá đáng. Đến chừng đó không cần các vị báo thù, toàn bộ giang hồ đều thay thế các vị tìm đám người đó xả giận.”

Trương Tùng Khê càng nghe càng kinh ngạc, đến cuối cùng gần như trợn mắt há mồm, hồi lâu lắm lắm: “Kế sách này ngược lại một mũi tên trúng hai con nhạn... nghe Tiểu Lộ muội nói thế, đến ta cũng bắt đầu lo không biết có phải năm đó trên Vương Bàn Sơn thật sự xảy ra chuyện như vậy hay không... nếu không sao tìm khắp đảo đều không thấy ngũ đệ...”

“Trương tứ ca không cần lo lắng, nếu Trung Nguyên và trên đảo đều không có, có lẽ ngũ đệ huynh và Tạ Tồn bọn họ không lên bờ mà là ra biển rồi. Tứ ca có điều tra xem năm đó, có thuyền nào neo ở Vương Bàn Sơn mà không quay về chưa?”

Mắt Trương Tùng Khê sáng lên “Ta lập tức phái đệ tử điều tra chuyện này. Lúc trước chúng ta cứ tập trung vào Trung Nguyên, hoàn toàn không điều tra trên biển. Có điều kể di họa Giang Đông muội nói vừa rồi, dù sao Thiếu Lâm cũng là danh môn chính phái, cổ tự ngàn năm. Và lại mấy năm nay, Không Văn đại sư luôn quản giáo đệ tử Thiếu Lâm nên mới không dưởng thành đại họa. Làm như thế sợ là...”

Lộ Dao trề môi lắc đầu nói: “Du tam ca bị thương bởi Đại Lực Kim Cang chi, chuyện này Thiếu Lâm không thoát được can hệ. Đây cũng chẳng phải hãm hại Thiếu Lâm, mà là ép bọn họ phải dốc toàn lực tìm ra người hại Du tam ca. Thật ra đám người đó có phải đệ tử Thiếu Lâm hay không cũng khó nói. Đệ tử Thiếu Lâm quá đông, xuất gia có, tục gia có, ở chùa có, không ở chùa cũng có, hơn nữa đám hòa thượng kia không giỏi quản gia, ai biết được Đại Lực Kim Cang chi kia có bị mấy kẻ không ra gì học trộm hay không? Cũng có khả năng bọn họ quản lý môn hộ không nghiêm, có một hai kẻ lén học cũng không chừng. Tóm lại, cái bực này quãng cho Thiếu Lâm tự, bọn họ giải thích thế nào là chuyện của họ. Dù sao nếu bọn họ không tìm ra kẻ dùng Đại Lực Kim Cang chi dả thương Du tam ca thì bọn họ phải gánh. Hòa thượng Thiếu Lâm ngốc mầy đi nữa phòng chừng cũng không chọn điều thứ hai, cái này cũng coi như gián tiếp giúp Thiếu Lâm thanh lý môn hộ, cũng không tính là sai.”

Du Đại Nham bị thương bao nhiêu năm, dưới sự truy hỏi của Võ Đang, chừng môn Không Văn từng tra xét đệ tử nhưng không tìm thấy kẻ có khả năng hành hung. Sau đó mấy lần Võ Đang phái người tới cửa yêu cầu tra rõ chuyện này đều bị thủ đoạn mềm nắn rắn buông chặn trở về. Mãi đến bây

giờ, mọi người đều vì chuyện này mà cảm tức nhưng lại không làm gì được.

Lộ Dao nói xong hồi lâu, Trương Tùng Khê than “Chủ ý của Tiểu Lộ tuy rằng không chính trực nhưng ngẫm kỹ quả là biện pháp hữu hiệu nhất. Có điều dù sao Thiếu Lâm cũng là võ lâm đệ nhất phái, lại có uyên nguyên với sư phụ lão nhân gia, chuyện này chờ ta thương lượng với đại ca và mọi người, sau đó lại xin ý kiến sư phụ.”

“Đây là chuyện của Võ Đang các vị, dùng hay không đương nhiên do các vị toàn quyền. Thật ra nếu chủ ý này không dùng, còn có thể nghĩ biện pháp khác, đến chừng đó lại cân nhắc. Chỉ mong ngũ đệ huynh có thể bình an quay về, sư huynh đệ các huynh sớm ngày đoàn tụ thì tốt rồi.” Lộ Dao cười nhẹ, ánh mắt mang chút hoài niệm.

[16] Chuyện hợp tan luôn liên quan đến chữ tình

[17] Kế thứ 12 trong 36 kế. “Di thi giá họa” (移尸嫁禍) là di chuyển xác chết để gán tai họa cho người khác, là đem xác chết hay đồ vật quốc cấm gì bỏ vào nhà người khác để giá họa, ngôn ngữ “bình dân học vụ” gọi là “gấp lừa bỏ tay người”. Kế này thường được dùng bởi những khối óc quý quyết, thông minh, tự mình không ra mặt mà làm cho đối phương bị hại, giết người không thấy máu.

Thời Chiến quốc, “Di thi giá họa” thường được bọn mưu sĩ Đông Chu áp dụng. Thời Tam Quốc, Đông Ngô giết Quan Vũ rồi gởi thủ cấp sang cho Ngụy Vương Tào Tháo nhằm giá họa cho Thục Hán Lưu Bị đánh Ngụy. Ai dè Tào Tháo biết rõ tông tông âm mưu của Đông Ngô nên sai tạc một thân người bằng gỗ trầm hương thắp vào thủ cấp Quan Vũ, làm lễ hậu táng trọng thể. Quả nhiên, Lưu Bị không đánh Ngụy mà kéo quân đánh Đông Ngô. Vì vậy, kế “Di thi giá họa” sau này còn được gọi là “Giá họa Giang Đông”.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Hoa Sen Dệt Gấm Vóc

Lộ Dao lên núi Võ Đang lúc đầu hạ, ở suốt hơn nửa năm, nháy mắt đã sắp tới tết. Tất niên những năm trước, đa số là Lộ Dao quay về Thu Linh trang ăn tết cùng Phó Thu Nhiên. Năm nay vốn nàng cũng định về Thu Linh trang trước năm mới, khổ nỗi tuy Du Đại Nham đã bắt đầu nhặt nhạnh võ công bị mất lại lần nữa nhưng từ tháng chạp, tuyết trên núi bắt đầu rơi, đúng như Lộ Dao nói xương khớp gần tay gần chân những chỗ bị gãy đau nhức vô cùng, cực kỳ khó chịu. Tật bệnh này khó chữa nhất, căn bản nên nói là không chữa được, Lộ Dao chỉ có thể nghĩ hết biện pháp, đủ loại thuốc bôi ngoài da, thuốc uống, thuốc tắm, châm cứu dùng hết toàn bộ, cuối cùng giảm bớt được chút ít. Những cái khác thì không nói, thuật châm cứu này rất thâm thúy, cần phải đích thân Lộ Dao thực hiện, thế nên cũng đành ở lại Võ Đang, nhằm tính điều dưỡng hết một mùa đông, sau này có gặp trời âm u mưa tuyết cũng đỡ hơn một chút.

Từ sau hôm Trương Tùng Khê tới thăm, mỗi lần gặp Ân Lê Đình nàng đều bắt gặp nhớ tới vương mặc giữa chàng và Kỳ Hiểu Phù trong bản thảo. Nàng nhắc đi nhắc lại mình rằng chuyện Ân Lê Đình không giống Trương Thúy Sơn. Chuyện của người sau liên lụy tới toàn phái Võ Đang, hơn nữa, kết cục trong nguyên tác quá thảm khốc, khiến nàng thật sự không nịn được những tay vào. Nhưng Ân Lê Đình, dù sao sau này còn có Dương Bất Hối, kết cục có thể nói là có lối thoát [18], như thế mình không nên chen vào. Song mỗi lần nhìn thấy chàng dịu dàng nhỏ nhẹ cười nói với mình, ánh mắt trong sáng tinh khiết như lưu ly, nhớ đến trong sách có nói nỗi đau của chàng đắng đắng hơn mười năm liền cảm thấy lòng thất lại thật mạnh, có chút sứt đầu mẻ trán không biết nên làm thế nào mới phải.

Càng gần cuối năm, không khí tết càng rộn ràng. Quét dọn phòng ốc, sắm sửa đồ tết, may quần áo mới, phái Võ Đang người nào người nấy bận tới mất tới mui. Những năm trước Lộ Dao đón tết ở Thu Linh trang, những chuyện đó chẳng cần nàng bận tâm, có người com bung nước rót hầu hạ tận nơi. Nếu có lần nào tâm huyết dâng trào nàng định giúp đỡ là y như rằng nhóm quản gia, sai vặt của Thu Linh trang đều tống nàng về viện của nàng như tiền ôn thần, năn nỉ nàng không cần phá đám. Mỗi lần như thế, Lộ Dao đều sờ mũi, chạy ra đường dạo chơi, vừa dạo vừa nhớ lại cái tết hồi xưa, ít nhất nàng còn có tác dụng không ít, bụng nghĩ đúng là nhân quả xoay vần. Ngày hôm đó Ân Lê Đình đến chỗ Lộ Dao, nàng vừa nhìn thấy lập tức ném hạt đào đang chọc A Nhiên trong tay đi, quan sát Ân Lê Đình từ trên xuống dưới. Ân Lê Đình bị nhìn cho ngượng ngùng bởi vì, ngày thường chàng toàn mặc áo dài bằng vải thô hoặc là đồ luyện công, hôm nay lại mặc trường bào màu tím sẫm. Bộ trường bào này may thêu tinh xảo, vừa người, không tăng tăng lớp lớp như kiểu văn nhân mặc mà rất đơn giản sạch sẽ, mặc vào lộ ra không khí vui mừng. Ân Lê Đình thấy vẻ mặt Lộ Dao tò mò bèn giải thích: “Sắp qua năm mới, đại tẩu may cho sư phụ và sư huynh đệ chúng ta mỗi người một bộ.”

Ân Lê Đình nhắc, Lộ Dao mới nhớ tới thể tử của Tống Viễn Kiều, Phạm thị. Ở trên núi nửa năm, số lần Lộ Dao gặp bà có thể đếm trên đầu ngón tay, trong ấn tượng là một nữ tử đứng tuổi rất yên lặng, không tính là xinh đẹp nhưng rất ưa nhìn. Tuy Trương phu đứng đầu Võ Đang thất hiệp, danh chấn giang hồ nhưng bà không biết võ công, chẳng những thế là hiền thê lương mẫu điển hình, ngày thường gần như không ra khỏi cửa. Ngược lại thường hay nghe Tống Thanh Thư nhắc với Hàn Hề mẹ ta thế này, thế kia. Ân Lê Đình có nói với nàng Phạm thị là thể tử chỉ phúc vi hôn của đại sư huynh.

Trái lại Lộ Dao cảm thấy chức đại tẩu Tống gia này không dễ làm, vừa chăm sóc con mình còn phải trông nom nhiều sư đệ như thế.

Lúc này lại thấy Ân Lê Đình đưa một xấp gì đó, Lộ Dao nhìn thử, thì ra là mấy cái hà bao [19] lớn nhỏ, màu sắc khác nhau. Chất gấm Tứ Xuyên, mặt trên thêu nào là hoa cỏ cây trúc, nào là chim trời cá nước, đủ chủng loại cực kỳ đẹp để tinh xảo, màu sắc quá nửa là tươi sáng rực rỡ.

Ân Lê Đình cười nói “Đại tẩu bảo quần áo đồ dùng của muội đa phần do Thu Linh trang đặt mua, chỉ sợ quần áo tẩu ấy may muội không thích nên thêu mấy cái hà bao này tặng muội, nói để muội dùng đựng mấy thứ nhỏ nhỏ như lọ thuốc, kim châm cũng rất tiện.”

Lộ Dao phấn khởi nhận lấy hà bao, yêu thích không buông tay “Hà bao thêu đẹp thế này, đựng mấy cái đó tiếc lắm. Đại tẩu huynh tốt thật, còn chuẩn bị phần của ta nữa!”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao thích, nói “Bút than gì đó muội hay dùng cũng có thể bỏ vào đây, đỡ mắc công lần nào cũng phải kiếm nữa ngày. Có lần ta nói với đại tẩu muội hay ném mất bút than của mình, đại tẩu ghi nhớ, còn cố tình may cho muội một cái túi riêng để đựng.” Nói rồi lấy một cái túi nhỏ màu xanh nhạt trong xấp đồ thêu, mặt trên có thêu mấy cành trúc biếc, phía dưới khâu bằng chỉ mảnh đan xen hai màu xanh trắng, có tua rua, miệng túi có một sợi dây rút, có thể đeo nơi eo.

Lúc này Lộ Dao đã sùng bái thể từ Tống Viễn Kiều hết mức, liền nói “Không được, ta phải đích thân đi cảm ơn tẩu ấy mới được. Huynh có thời gian không? Đi cùng ta nhé?”

Hai mắt Ân Lê Đình hơi sáng lên, mặt ửng đỏ đáp “Được.”

Lộ Dao không chú ý đến nét mặt chàng lắm bởi vì bỗng dưng nàng sức nhớ ra một chuyện “Ta cũng nên chuẩn bị món gì đáp lễ mới phải...” Nói rồi nhíu mày nghĩ ngợi nửa ngày “Huynh nói ta nên chuẩn bị gì đây?”

“Hả? Gì cơ...” Ân Lê Đình nhất thời thất thần, không nghe Lộ Dao hỏi chàng cái gì.

“Ta hỏi phải chuẩn bị quà gì đáp lễ cho đại tẩu huynh, nên chọn món gì đây?”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao chớp đôi mắt sáng rỡ nhìn mình, ngắc ngứ “... ơ... à... hà bao đi.”

“Hà bao?!” Lộ Dao tròn mắt.

“Hơ, nữ nhân... không phải đều thích thêu hà bao... tặng cho người ta à?” Ân Lê Đình nói, nhìn mắt Lộ Dao một cái, vội vàng cúi đầu che giấu thần sắc mình.

Lộ Dao bày ra vẻ mặt muốn chết, đau khổ day trán “Vấn đề là, ta không biết thêu...”

Lần này đổi lại Ân Lê Đình sùng sốt “Ta thấy thủ pháp muội cảm kim may... thứ đó rất giỏi.” Chàng nhớ lại thủ pháp lúc Lộ Dao chữa bệnh cho Hàn Hề và tam ca Du Đại Nham, nói chính xác phải là chỉ lướt như bay.

Lộ Dao rầu rĩ “Khâu da người với khâu vải căn bản là hai chuyện khác nhau!”

Trong lúc Ân Lê Đình không biết đang nghĩ gì, Lộ Dao thì nghĩ không ra, người Phó Thu Nhiên phất lên Võ Đang đã giúp giải quyết. Người đến vẫn là Tống Tấn Văn, đem theo bốn cái rương và một phong thư như cũ, cũng vội vàng tới rồi đi như thế.

Trong rương đủ loại quần áo mùa đông, trừ quả khô kẹo mứt điểm tâm ra có không ít đồ có thể làm quà tết. Lộ Dao lọc ra chọn, lấy một bộ tranh thêu bốn bức cực kỳ tinh xảo, nền trắng thêu chỉ xanh, tranh thêu là tứ quân tử mai lan trúc cúc, hết sức thanh nhã hợp lòng người. Ân Lê Đình cũng khen đẹp, vì thế bị Lộ Dao kéo đi tới viện của vợ chồng Tống Viễn Kiều.

Trên núi, mọi người bận túi bụi, thân là đại đệ tử lớn nhất Võ Đang kiêm quản gia, chắc chắn Tống Viễn Kiều không nhàn rỗi, đương nhiên không có trong phòng. Phạm thị thấy Ân Lê Đình và Lộ Dao cùng tới, rất vui vẻ, vội vàng mời hai người vào phòng. Phòng ốc sạch sẽ gọn gàng, cơ hồ không dính một hạt bụi, đồ đạc sắp xếp ngăn nắp trật tự đâu ra đấy. Nghĩ lại phòng mình, chỗ này vắt quần áo, chỗ kia quăng quyển sách, Lộ Dao xấu hổ toát mồ hôi.

Lộ Dao bày tỏ ý định đến thăm, cảm ơn mấy cái hà bao của Phạm thị, kể đó đưa tặng tranh thêu cho bà. Khuê danh Phạm thị có một chữ Thường, quê quán Giang Nam, thấy sản phẩm thêu của quê nhà hết sức mừng rỡ. Giữa nữ nhân với nhau rất dễ làm quen, Phạm Thường quanh năm ở trên núi, không có nữ tử nói chuyện chung. Trượng phu bận rộn chủ trì đủ loại sự vụ rườm rà của phái Võ Đang, lúc rảnh liền luyện công, giữa hai vợ chồng thật ra chẳng có mấy thời gian tán gẫu việc nhà. Với lại Lộ Dao cảm thấy với hình tượng của Tống Viễn Kiều, tham khảo võ công với sư đệ còn bình thường, chứ tán gẫu chuyện nhà với thê tử khó mà hình dung nổi. Phạm Thường vốn không phải người nhiều lời, nhưng gặp Lộ Dao vẫn hết sức cao hứng, nhất thời cũng nói nhiều hơn. Lộ Dao cảm thấy hơi áy náy với Ân Lê Đình ngồi bên, nghĩ giữa nữ nhân với nhau, đề tài nói chuyện cũng chỉ có quần áo trang sức này nọ, Võ Đang Ân lục hiệp ngồi nghe tất nhiên nhàm chán tẻ ngắt. Khẽ ngoẹo đầu nhìn chàng vừa đúng lúc thấy chàng cũng nhìn qua, bắt lực mỉm cười. Ai ngờ Ân Lê Đình thấy nàng cười lập tức ngoảnh đi, làm Lộ Dao lấy làm khó hiểu.

Phạm Thường nhìn nét mặt cử chỉ của hai người đối diện, trong bụng buồn cười, nhớ tới chuyện trượng phu căn dặn, bắt đầu từ từ đi vào chủ đề. Thế là, nửa khắc tiếp đó, Lộ Dao triệt để ngộ ra, không chỉ cao nhân tiếng tăm như Trương Tam Phong mới có tư duy nhảy cóc, nữ nhân đã thành hôn như Phạm Thường cũng có tư duy nhảy cóc y chang. Đầu tiên Phạm Thường cực kỳ hứng thú với Phó Thu Nhiên, từ bối cảnh xuất thân đến sở thích, từ công việc đến thành hôn hay chưa, vấn đề nào cũng hỏi tỉ mỉ. Lộ Dao đáp Phó Thu Nhiên và muội cùng mồ côi cha mẹ từ nhỏ, là đồng môn học y, hẳn ưa nhất là ăn ngủ, ghét nhất là làm việc suốt đêm, trước mắt là thương nhân, một tên lưu manh cả ngày không có chuyện gì làm lêu lổng khắp nơi. Tiếp đó hứng thú của Phạm Thường lại dời qua người Lộ Dao. Xuân xanh, quê quán, sở thích, thói quen, học y ở nơi nào, học võ ở đâu, có sư phụ, sư mẫu, sư thúc tổ hay không, càng hỏi Lộ Dao càng không biết đáp sao, mãi đến lúc Phạm Thường hỏi “Lộ Dao, Muội Vừa Tròn Mười Chín, Phó Trang Chủ Thân Là Huynh Trường Có Chọn Nhà Chồng Cho Muội Chưa?” Rốt cuộc Lộ Dao sắc nước trà, suýt nữa nghẹn chết, ho sắc sụa nửa ngày mới thở lại được, nhận lấy khăn tay Ân Lê Đình đưa lau miệng, tưởng tượng có một ngày Thu Nhiên sẽ túm lấy mình bắt dính thân với người khác; nhìn tách trà uống cạn, Lộ Dao lập tức hối hận vừa rồi thà bị nước trà sắc chết cho rồi, sắc nước miếng cũng được. Nhe răng nhếch miệng nửa ngày mới hơi tỉnh hồn, vội

vàng nói huynh trưởng tiểu muội bận ăn bận ngủ, bận đi lang thang với bận kiếm tiền, nhất thời không để ý đến chuyện này. Phạm Thường lại nói trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, huynh trưởng muội sao lại như thế? Lộ Dao ngẫm nghĩ cảm thấy đừng huy danh dự Thu Nhiên thì hơn, lật đật nói thật ra là mình không chịu yên ổn, không hiểu tam tòng tứ đức, công dung ngôn hạnh một chút cũng không hợp cách, lại thêm thích chạy đông chạy tây, giỏi nhất là may da người, nên đến giờ chuyện này còn chưa được nhắc tới trong lịch trình. Nói vừa xong, chỉ thấy Phạm thị cười có phần kỳ lạ, Lộ Dao cảm giác áp lực đồ xuống đỉnh đầu, cuống quýt túm lấy Ân Lê Đình, kiểm soát cáo từ rồi chạy trốn như bay.

Ra ngoài rồi, Lộ Dao nín tay áo Ân Lê Đình hỏi, Ân lục ca, từ nhỏ tới lớn huynh sợ ai nhất? Ân Lê Đình nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày đáp: nhị ca, sau đó bổ sung thêm một câu: sau khi mình làm sai chuyện, sắc mặt nhị ca nghiêm túc nhìn mình không nói một câu. Lộ Dao ôm ngực nói: hiện giờ ta sợ nhất là đại tẩu huynh, sau đó cũng thêm một câu, vào phòng châm trà xong, đại tẩu huynh cười hỏi ta tuổi tác, quê quán, có hôn ước hay chưa. Ngẩng đầu lên lại thấy Ân Lê Đình đang nhìn mình, cũng không rõ do trời lạnh giá hay vừa rồi mới chạy, hai má hồng nhạt, dưới ánh mặt trời ấm áp ngày đông càng đặc biệt đẹp mắt. Tim Lộ Dao khẽ thích một cái, chỉ cảm thấy đôi mắt như lưu ly kia cực kỳ lấp lánh.

[18] nguyên gốc là 柳暗花明 (liễu ám hoa minh) Bốn chữ này xuất phát từ câu thơ của Lục Du 山重水复疑无路, 柳暗花明又一村 (Sơn cùng thủy tận nghĩ vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn – sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rù hoa cười lại gặp làng)

[19] ví dụ: tiền, đồ linh tinh

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Phượng Hoàng Nhà Ai Boi

Tết trên núi Võ Đang không ồn ã náo nhiệt như Kim Lăng Thu Linh trang. Những năm trước ở Thu Linh trang, bạn bè tới lui lui thăm viếng Phó Thu Nhiên rất nhiều, nhưng cơ bản đều là bạn làm ăn. Từ đêm giao thừa cho tới mừng 2 Phó Thu Nhiên và Lộ Dao đều ở cùng một chỗ, qua mừng 3 mới bắt đầu tiếp khách khứa. Có lúc Lộ Dao cũng ra mặt tiếp đãi một số người thay Phó Thu Nhiên, nhất là ở mớ buôn bán dược liệu, có điều cả hai người đều không thích tết nhất mà còn phải làm việc lắm nên hề từ chối được là từ chối.

Tết trên núi Võ Đang, tuy rằng tập tục không thiếu loại nào nhưng chung quy yên tĩnh hơn nhiều. Những đệ tử trong nhà còn cha mẹ người thân đa phần đều về nhà ăn tết, những người ở lại cùng nhau ăn bữa cơm giao thừa, phần sau thì mặc nhóm đệ tử đời thứ ba vui đùa. Võ Đang chừ hiệp cùng Trương Tam Phong đa phần tụ họp trong viện của người nào đó, cùng ăn cơm trò chuyện, năm nay thêm một Lộ Dao, còn dắt theo Mai Hàn Hề nữa.

Cha mẹ Hàn Hề đã chết trong trận tàn sát đó, mỗi lần Lộ Dao thấy nó đều nhớ đến thời thơ ấu của mình, lúc mình thơ bé còn có Nhược Trường và Thu Nhiên chăm sóc, Mai Hàn Hề đúng là không quen một ai, thế nên hết lòng quan tâm yêu thương nó. Ngay cả Phó Thu Nhiên, nghe nói Lộ Dao nhận đồ đệ liền tính đợi nó đủ mười sáu tuổi liền đem về Thu Linh trang học y, cũng hết sức lưu tâm, hai ngày trước đưa đồ đến đặc biệt chuẩn bị cho nó không ít quần áo đồ dùng cùng một số sách y cơ bản, còn có một phong bao lì xì không nhỏ. Lộ Dao lại càng yêu thích quan sát tiểu nam hài sau khi ăn bận đồ hoàng, hai mắt sáng ngời, da dẻ trắng nõn, mặt mũi dễ thương.

Hồi trước Lộ Dao đọc qua một câu “Trong núi không biết tháng năm dài”, cứ cảm thấy cuộc sống bình thản nhạt nhẽo trên núi qua năm tháng chỉ có thể dùng từ ‘đăng đẳng’, sao lại nói là ‘không biết tháng năm dài’; ai mà ngờ lần này ngược lại có thể trực tiếp thể nghiệm. Mới mấy ngày trước còn cảm thấy đang là ngày tết, chớp mắt một cái, day Hàn Hề nhận huệ chưa xong liền cảm nhận được gió xuân êm dịu, nhìn thấy cỏ non mới nhú ven đường, lật lịch xem thì đã là tháng hai.

Hai mươi tháng hai, ngày hôm đó Lộ Dao tỉnh sáng sớm ra sau núi hái thuốc. Từ sau lần gặp mưa to trên núi, mỗi lần hái thuốc Ân Lê Đình đều đi theo. Lại nói chàng quen thuộc núi Võ Đang này hơn Lộ Dao rất nhiều, chỗ nào có gì đều nắm rõ, vì thế Lộ Dao vui vẻ có người quen đường lối, khinh công cao cường có thể nhảy nhót lên xuống thay nàng đi cùng. Hôm nay hẹn với Ân Lê Đình, ai ngờ đến giờ vẫn không thấy người đâu. Ân Lê Đình trước giờ luôn đúng hẹn, đến trễ thế này là lần đầu tiên.

Lộ Dao nhìn mặt trời lên cao, ngoắc một đệ tử Võ Đang đi ngang qua hỏi lục sư thúc của các người đâu rồi? Đệ tử kia nói hôm nay sáng sớm có khách lên núi thăm viếng, hình như phò trương không nhỏ, còn mang theo không ít quà tặng, chừ vị sư thúc bá bảy giờ đang tiếp khách ở chính điện Từ Tiêu cung. Ngay cả sư tổ Trương Tam Phong cũng bị mời tới.

Lộ Dao nghe nói cả Trương Tam Phong cũng bị mời qua, phỏng chừng vụ này không nhỏ, nhất thời nửa khắc e là chưa xong được, mình mà không đi sợ rằng mặt trời lặn còn chưa về được, bèn dứt khoát xách đồ nghề tự mình lên núi.

Mặc dù Lộ Dao không muốn trễ giờ, đi lên núi từ sớm nhưng đợi đến lúc quay về, mặt trời đã lặn. Chỉ vì dọc đường đụng phải mấy loại dược thảo chỉ hái được vào đầu xuân, một khi bỏ qua dịp này, thảo dược sẽ mất tác dụng. Nhất thời không bỏ dược mới về trễ. Bỏ thảo dược và dụng cụ vào phòng, bụng Lộ Dao kêu rột rột, nàng đi một mình, lại trễ, quên đem ít lương khô ăn trưa, nhịn đói tới giờ bèn chạy tới nhà bếp tính tìm đồ ăn. May mắn trong nồi còn đồ ăn nóng, không biết là ai để. Bất quá Lộ Dao vừa mệt vừa đói, không hơi sức đâu quan tâm mấy thứ đó, đến hộp cơm cũng vội tìm, một tay bê cơm một tay bê đồ ăn chạy trở về viện mình. Từ cửa vòm trong viện đi ra, qua một hành lang lại thấy bên bàn đá cuối hành lang có ba người ngồi, chính là Du Liên Châu, Du Đại Nham và Mạc Thanh Cốc. Ba người lúc này đang nhìn nàng, chắc là nghe tiếng chân nàng từ nãy. Lộ Dao khịt mũi, đột nhiên có cảm giác bị bắt quả tang ăn trộm, tuy chẳng qua mình chỉ trộm ít thức ăn mà thôi. Đã bị bắt gặp thì dứt khoát mặt dày đi lên chào hỏi, lại thấy

ánh mắt ba người nhìn mình hết sức lạ lùng. Ánh mắt Du Liên Châu sâu không thấy đáy, Du Đại Nham thì rất tha thiết còn Mạc Thanh Cốc lại có vẻ nóng nảy.

Thường ngày thời điểm này mạnh ai về phòng người đấy luyện công đả tọa, hôm nay rủ nhau tụ tập chỗ này, nét mặt kỳ cục, Lộ Dao cũng cảm thấy lạ, bụng nghĩ chẳng lẽ là chuyện ban sáng? Đang ngẫm nghĩ lại nghe Du Đại Nham hỏi “Tiểu Lộ chưa ăn cơm à?”

Lộ Dao gật đầu “Hôm nay đi hái thuốc về trễ.”

“Cả ngày nay Lộ tỷ đi hái thuốc?” Mạc Thanh Cốc gắng hỏi.

“Hôm nay gặp được mấy loại thảo dược trị đau nhức khớp cho Du tam ca rất tốt, thảo dược này phải hái lúc đầu xuân, chờ mấy ngày nữa sẽ mất công dụng.”

Du Đại Nham nghe xong than “Điều tại ta khiến Tiểu Lộ hao tâm tổn trí, còn hại lục đệ tìm muối cả ngày không được.”

Lộ Dao lắc đầu “Bổn phận đại phu mà thôi. Nhưng Ân lục ca tìm ta làm gì?”

Nghe Lộ Dao hỏi, ba người đồng thời lặng thinh khiến Lộ Dao càng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bèn hỏi thử “Có phải chuyện người tới ban sáng không?”

Mạc Thanh Cốc sừng sốt “Lộ tỷ tỷ biết chuyện sáng nay rồi?”

“Không biết, có điều nghe nói động tĩnh khá lớn, đến Trương chân nhân cũng bị mời qua.”

Ba người nhìn nhau, người nào người nấy thở dài. Lộ Dao càng nhìn càng thấy không ổn, đảo mắt, vội hỏi “Chẳng lẽ phái Thiếu Lâm lại tới kiểm chuyện?”

Du Đại Nham vội vàng lên tiếng “Không phải phái Thiếu Lâm, là Hán Dương Kim Tiên Kỳ lão anh hùng phái người lên núi, đến để...” Chần chừ nửa ngày không nói tiếp được.

Lộ Dao còn chưa kịp phản ứng lại nghe Du Liên Châu trầm giọng “Tam đệ, để ta nói cho Lộ cô nương cũng được. Là thế này, hôm nay Kim Tiên Kỳ lão anh hùng phái người lên núi đề cập chuyện hôn nhân với lục đệ.”

Lộ Dao vừa nghe lập tức tròn tròn mắt. Hai ngày nay thật tình nàng không biết nên giải quyết chuyện Ân Lê Đình thế nào. Về lí trí mà nói, nàng cảm thấy có lẽ duyên phận định sẵn cho Ân Lê Đình và Dương Bất Hối, đoạn tình đơn phương với Kỳ Hiểu Phù trước đó không thể tránh khỏi. Nhưng trên phương diện cảm tình, mặc kệ thế nào nàng cũng không nhẫn tâm để thiếu niên giao tình có thể nói là thân thiết nhất với mình trên núi Võ Đang này một mình chịu hành hạ lâu như thế. Vì vậy mỗi lần nghĩ đến đầu óc lại rối tinh rối mù. Hơn nữa chuyện này không so được với chuyện Trương Thúy Sơn, toàn là rắc rối lợi ích, chung quy cũng có cách giải quyết. Chuyện tình cảm là rắc rối nhất, lại không ngờ trong khi nàng còn chưa nghĩ ra được biện pháp tròn vẹn thì rắc rối này đã bắt đầu rồi.

Du Đại Nham thấy Lộ Dao không phản ứng, nói tiếp “Con gái duy nhất của Kỳ lão anh hùng là Kỳ cô nương, đạo trước Tiểu Lộ đã gặp rồi, là đệ tử chân truyền của Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái, bây giờ đang rèn luyện trên giang hồ. Hôm nay Kỳ lão anh hùng muốn cầu hôn cho nàng.”

Mấy người thấy nàng trầm mặc đều cho rằng trong lòng nàng khó chịu nhưng thật tình không tiện nói gì. Mạc Thanh Cốc muốn nói lại thôi mấy lần đều bị Du Liên Châu dùng ánh mắt ngăn lại. Hồi lâu, Du Đại Nham thở dài “Sư phụ nói chuyện này để sư đệ tự mình cân nhắc. Lộ cô nương vất vả cả ngày rồi, về ăn cơm nghỉ ngơi trước đi đã, có gì ngày mai lại nói.”

Hiện giờ trong óc Lộ Dao toàn là chuyện Ân Lê Đình và Kỳ Hiểu Phù, bèn gật đầu bê cơm về phòng. Mọi người thấy bộ dạng mặt hồn mất vía của nàng ai nấy đều lắc đầu than thở. Du Đại Nham hỏi “Nhị ca, lục đệ và Tiểu Lộ, rốt cuộc... rốt cuộc là sao?”

Du Liên Châu im lặng không đáp, Mạc Thanh Cốc lại không dám được nói “Chúng ta đi hỏi xem Lộ tỷ tỷ có bằng lòng gả cho lục ca không là được rồi.”

Du Đại Nham cười khổ gở Mạc Thanh Cốc “Có hỏi cũng phải là lục ca của đệ hỏi, đệ đi làm cái gì!”

Lúc này Du Liên Châu mở miệng “Lục đệ đâu? Còn nói chuyện với tứ đệ?”

Du Đại Nham lắc đầu “Nghe Thanh Phong nói vừa bị sư phụ gọi đi rồi.”

“Tình tình lục đệ hiền lành lương thiện, gặp chuyện lại do dự không quyết đoán, nhất là không biết lựa chọn. Chuyện này đối với đệ ấy cũng có cái hay.” Du Liên Châu nói nhỏ.

Bên này Lộ Dao về phòng, lấy nước nóng tắm rửa, vừa tắm vừa suy nghĩ chuyện Ân Lê Đình và Kỳ Hiểu Phù. Trong chốc lát liền quyết định.

Lộ Dao chưa từng gặp qua nam tử nào như Ân Lê Đình, rất sạch sẽ rất ấm áp, nụ cười trong trẻo, từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm cẩn, ở cùng với nữ hài tử luôn xấu hổ e thẹn, nhưng lại chí tình chí nghĩa. So với Nhược Trường đôn hậu thận trọng, Thu Nhiên nhanh nhẹn phóng khoáng, nam tử sạch sẽ như vậy khiến người ta thương tiếc. Trong một chốc, Lộ Dao nhớ lại đủ nét tươi cười của Ân Lê Đình, lần đầu gặp mặt thì tao nhã lễ độ, sau đó lên núi Võ Đang lại ngượng ngùng xấu hổ, trong đầm băng sau núi thì dịu dàng, ngày ấy ở chính điện Từ Tiêu cung, an ủi sau khi mình bị thương cùng với vẻ bất lực khi bị mình quấy cho hết cách, còn có ngày đó nàng kéo chàng chạy ra khỏi chỗ Phạm Thường, dưới ánh mặt trời ấm áp khôn tả. Lộ Dao nhớ tới chàng

thâm tình một lòng với Kỷ Hiểu Phù, sau khi hiểu lầm Dương Tiêu giết Kỷ Hiểu Phù, về Võ Đang khổ luyện kiếm pháp, sáng tạo ra chiêu Thiên Địa Đồng Thọ, chỉ hi vọng có một ngày có thể đồng quy vu tận với Dương Tiêu. Nghĩ đến Thiên Địa Đồng Thọ, Lộ Dao giật thót, chiêu kiếm như thế quá thâm khiến nàng không cách nào tin nổi là do chàng thanh niên âm áp hiền lành này sáng tạo ra.

Lộ Dao thờ dài, nàng hiểu chữ tình có sức mạnh ghê gớm sâu sắc thế nào. Cho dù cuối cùng có Dương Bất Hối nhưng nàng cũng không muốn nhìn thấy Ân Lê Đình sẽ khổ sở tiêu tụy như trong truyện, thậm chí tính tình đại biến. Mấy ngày nay nàng suy đi nghĩ lại thật lâu, không ngờ Kỷ gia lại nhanh như thế, đã lên núi cầu hôn rồi. Bây giờ có lẽ chỉ có chuyển biện pháp sang người Kỷ Hiểu Phù mới được. Nàng nhớ thật ra Kỷ Hiểu Phù gặp phải Dương Tiêu mới thất thân cho hắn, dần dần nảy sinh tình yêu, nếu chuyện này không xảy ra, phỏng chừng Kỷ Hiểu Phù sẽ gả cho Ân Lê Đình theo sự sắp xếp của phụ thân. Trên thực tế Kỷ Hiểu Phù cũng khá kiên cường dũng cảm, hơn nữa còn là một nữ tử không oán trách không hối hận. Ngày đó Lộ Dao gặp qua Kỷ Hiểu Phù, dáng dấp cũng rất xinh đẹp, võ nghệ không tầm thường. Nữ tử như vậy kết hợp với Ân Lê Đình dịu dàng lương thiện có hơi e thẹn ngại ngùng đúng là xứng lứa vừa đôi. Hơn nữa, quan trọng nhất là Ân Lê Đình thích Kỷ Hiểu Phù, chỉ cần thích, tất cả đều thành ưu điểm. Dù sao ngay cả Du Đại Nham nàng cũng chữa, Trương Thúy Sơn cũng thử bảo toàn thì sợ gì mà không giúp Ân Lê Đình gần gũi với mình nhất? Nếu nàng tìm được Kỷ Hiểu Phù trước khi nàng ấy yêu Dương Tiêu, dứt khoát gởi lại tống lên Võ Đang, để nàng ấy bồi dưỡng tình cảm với Ân Lê Đình một chút, thấy được Ân Lê Đình sạch sẽ đơn thuần cỡ nào, có lẽ khiến Kỷ Hiểu Phù khẳng khái một lòng yêu thương Ân Lê Đình cũng không phải là việc khó.

Chủ ý đã định, Lộ Dao thờ phào, thật sự cảm thấy mệt mỏi vô cùng, trèo ra khỏi bồn tắm đã hơi lạnh, nước cũng lười dọn, trực tiếp thay đồ bò lên giường ngủ. Trước khi ngủ còn nghĩ, ngày mai nhất định phải lật bản thảo ra xem lần nữa, xem Kỷ Hiểu Phù gặp Dương Tiêu chỗ nào, rồi viết thư cho Thu Nhiên, nghĩ cách tìm người trước mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Một Minh Đi Ngàn Dặm

Đáng tiếc Lộ Dao không có cơ hội lật bản thảo xem lại lần nữa, càng không có thời gian viết thư, chỉ vì lúc canh năm, đương lúc tảng sáng trời còn nhá nhem, cả Võ Đang còn chìm trong tĩnh lặng, đệ tử đi tuần dưới núi lại nghe văng vẳng tiếng vó ngựa phi gấp trên đường mòn lên núi.

Hai đệ tử vội vàng cản lại, thấy người tới là một nam tử trung niên dáng người hơi mập, cười khoái mã phi như bay lên núi. Giờ này lại có người hấp tấp lên núi, hai đệ tử liếc nhau một cái, thì triển khinh công chặn đường người nọ. Người kia thấy có người chặn đường, vội vàng ghim cương ngựa, nghe hai người trước mặt hỏi “Xin hỏi các hạ là người phương nào? Vì sao đêm hôm khuya khoắt lại gấp rút lên đường?”

Người tới vừa thấy hai người mặc y phục Võ Đang, vội vàng ôm quyền nói “Tại hạ là người Kim Lăng Thu Linh trang, có chuyện cực kỳ khẩn cấp tìm Lộ Dao Lộ cô nương đang ở tạm tại quý phái.”

Hai đệ tử ngăn ra, chường môn Tống Viễn Kiều từng căn dặn, hễ là người lên núi tìm Lộ cô nương, hết thầy đều phải lễ độ, không được chậm trễ, càng không được phép vô lễ. Hai người bèn để một người ở lại đó, người còn lại dẫn người kia chạy thẳng về phái Võ Đang.

Vì thế khi Lộ Dao bị gõ cửa đánh thức, trời còn chưa sáng. Nàng khoác áo ngoài, mất lờ đờ đi ra mở cửa, phát hiện người đứng ngoài cửa lại là Ân Lê Đình, hơi lạnh trên người toát ra dày đặc, thậm chí đông thành một lớp băng mỏng, rõ ràng đã đứng bên ngoài khá lâu, người còn lại là Trương Tùng Khê. Lộ Dao còn chưa kịp hỏi Ân Lê Đình có chuyện gì lại thấy sau lưng chàng nhảy ra một người. Người nọ quỳ một chân xuống, hai tay dâng lên một vật trước mặt Lộ Dao, nghiêm trang nói “Đại tiểu thư, canh hai đêm qua nhận được văn kiện son son khẩn do Kim Lăng dùng bồ câu đưa tới.”

Lộ Dao không nhìn rõ trên tay y là thứ gì nhưng vừa nghe mấy chữ ‘văn kiện son son khẩn’ lập tức biến sắc, bước lên một bước giật lấy. Trong bóng tối Ân Lê Đình nhìn thấy rất rõ, vật đó là một ống trúc tròn lớn cỡ ngón tay cái, son màu đỏ thẫm, niêm kín bằng xi, miệng ống viết một chữ Lệ to đùng: Khẩn.

Lúc này Trương Tùng Khê đã thấp đèn trong phòng lên, Lộ Dao không kịp mở xi, tay âm thầm vận nội lực siết mạnh một cái, ống trúc bẻ nát. Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình nhìn mà ngẩn người. Bọn họ gần như chưa thấy Lộ Dao dùng nội lực bao giờ, không biết lần này xảy ra chuyện gì khiến Lộ Dao luống cuống như thế. Lộ Dao rút một lá thư bên trong ra, thư viết không dài, Lộ Dao càng đọc sắc mặt càng tối lại, đến cuối cùng gần như biến thành màu đen. Đọc xong, Lộ Dao chấp tay nói với Trương Tùng Khê “Trương tứ ca, người Thu Linh trang đêm khuya quấy nhiễu Võ Đang, Lộ Dao cáo lỗi với hai vị trước. Song sự tình khẩn cấp, Lộ Dao sợ rằng hôm nay phải cáo từ trước.”

Hai người lập tức giật mình, sắc mặt Ân Lê Đình hơi khó coi. Lộ Dao đưa thư cho Trương Tùng Khê, nói “Mong một tháng hai, tại Tuyên Châu, hai vùng Đức Hóa, Vĩnh Xuân liên tiếp xuất hiện chứng bệnh nghi là ác hạch [20], đến mười hai, số người nhiễm bệnh hai nơi này đã vượt quá nửa. Mấy huyện xung quanh cũng lục tục xuất hiện người mắc bệnh. Thu Nhiên đã cùng mấy y quán nổi danh chiêu mộ đại phu đến đó chẩn bệnh chống dịch, ta muốn nhanh chóng qua đó xem.”

Trương Tùng Khê nghe xong đánh thót một cái, chàng biết bệnh này tốc độ truyền nhiễm rất mau, là bệnh độc gần như không chữa được. Phần lớn bệnh nhân chết do ho ra máu, tim phổi suy kiệt, từ lúc phát bệnh đến khi chết rất nhanh, vèn vèn năm ba ngày, lúc chết cả người bầm đen, cực kỳ khủng khiếp. Phàm là nơi dịch bệnh đi qua, đều mười phần chết hết chín.

Ân Lê Đình không rõ ‘ác hạch’ là bệnh gì, chỉ ngóng nhìn Lộ Dao, trong mắt có vài tia máu, Lộ Dao cũng không biết ban này chàng đi đâu, trên người đầm sương giống như đã chờ bên ngoài cả đêm. Giọng chàng hơi khàn, hỏi “Chứng nào muối đi?”

“Bây giờ ta thu dọn đồ đây.” Lộ Dao mím môi “Tốc độ lây lan của ác hạch rất nhanh, phát bệnh mạnh, trễ một khắc cũng không được.”

Hai người nghe xong không khỏi quay mặt nhìn nhau, không ngờ gấp gấp đến thế. Ân Lê Đình khàn giọng: “Các nơi đều có bố trí Huệ Dân cục [21], Lộ Dao muối đừng nôn nóng, ta...”

Lộ Dao không đợi chàng nói xong, thờ dài lắc đầu thật mạnh “Huệ Dân cục? Hiện tại Huệ Dân cục gần như để trang trí mà thôi, từ thầy thuốc cho tới dược liệu đều không dùng được, bản chép tay của tỉnh Giang Tây cũng chưa tới ba trăm. Lần này là ác hạch, Ân lục ca, ta cam đoan trước mắt, Huệ Dân cục dọc Giang Tây e là chỉ còn cái vỏ.”

Trương Tùng Khê nghe xong than thở, cuộc sống dân chúng bây giờ quá gian truân, lại gặp bệnh dịch quả thật là dầu sôi lửa bỏng. Với tính Lộ Dao, gấp rút lên đường cũng là chuyện bình thường. Nhưng nhìn Ân Lê Đình cả người đầm sương, muốn nói lại thôi bên cạnh mình, Trương Tùng Khê âm thầm lắc đầu bó tay.

“Bây giờ trời còn chưa sáng, không biết Tổng đại hiệp đã dậy hay chưa, Lộ Dao nên gấp mặt cáo từ mới phải.”

Trương Tùng Khê đáp “Giờ này tất nhiên đại ca đã dậy luyện công rồi, ta đi báo.”

Lộ Dao chấp tay nói “Vây làm phiền Trương tứ ca, ta cần thu dọn ít đồ, dọn xong lập tức tới đại điện.”

Trương Tùng Khê biết sự việc khẩn cấp, vội vàng chạy đi.

Bên này Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao cau mày, giống như con quay xoay tới xoay lui chóng mặt, chọn lựa quần áo, dược phẩm, dụng cụ, thư từ các thứ bỏ vào cái hòm khổng lồ của nàng. Mấy lần muốn mở miệng lại nuốt trở về. Thấy Lộ Dao như lửa sém lông mày, chàng dặn dò đệ tử đằng sau đi nhà bếp chuẩn bị ít lương khô. Vừa nói xong lại nghe Lộ Dao gọi khẽ “Ân lục ca.”

Ân Lê Đình vội vàng quay lại, Lộ Dao đã dọn xong đồ, kéo chàng đi tới đại điện.

Lúc này trời đã hừng sáng, hơi sương se lạnh trên núi đầu xuân thấm ướt vạt áo hai người. Lộ Dao trầm ngâm mấy khắc, lên tiếng “Ân lục ca, chuyện Kỳ cô nương, hôm qua ta nghe Du tam ca bọn họ nói rồi.”

Ân Lê Đình giật thót người, nhìn Lộ Dao. Lộ Dao thấy nét mặt Ân Lê Đình kỳ lạ, cho rằng tâm tình chàng xao động, vì thế mỉm cười an ủi chàng “Ân lục ca, lần này ta xuống núi, nếu gặp được Kỳ cô nương, huynh có chuyện gì cần ta chuyển lời không?” Bụng nghĩ, tóm lại phải mau chóng kêu Thu Nhiên tìm Kỳ Hiểu Phù, trước mặt nàng thường nhắc đến Ân Lê Đình, tốt nhất là tổng nàng lên Võ Đang ở sáu tháng một năm như mình, đỡ gặp phải Dương Tiều.

Ân Lê Đình không đáp, nhìn nụ cười của Lộ Dao. Sáng sớm đầu xuân, khỏe mắt chân mày sáng mắt long lanh, trong trẻo không gì sánh được nhưng lòng chàng lại không biết mang tư vị gì, nửa ngày nghĩ một đàng đáp một nẻo “Lộ Dao, ta đi cùng muối được không?”

Lộ Dao nghe xong lắc đầu lia lịa “Tuyệt đối không được. Bệnh này rất nguy hiểm, một khi nhiễm phải khả năng cứu sống rất rất thấp, hơn nữa tốc độ lây lan cực nhanh, huynh tuyệt đối đừng đi theo ta. Không những không được đi cùng, năm nay trước cuối thu đầu đông, ngàn vạn lần không được đến gần Tuyên Châu một bước, rõ chưa?” Hai tay Lộ Dao chụp lấy Ân Lê Đình, hết sức nghiêm túc.

Ân Lê Đình vừa nghe, lòng lập tức căng thẳng, lúc này mới ý thức được là Lộ Dao sắp đi rồi, mở to mắt hỏi dồn “Vây một mình muối đi không phải quá nguy hiểm sao? Không được. Như vậy không được! Một nữ nhi như muối đi nơi có dịch bệnh đó, lỡ lây bệnh thì làm sao?”

Lộ Dao đề tay Ân Lê Đình lại, buồn cười nói “Ân lục ca, ta là đại phu.” Hai chữ đại phu đặc biệt kéo dài “Hơn nữa tốt xấu gì cũng được xem là thần y, còn biết bảo vệ mình không để nhiễm bệnh như thế nào. Huống chi kinh nghiệm của ta cũng khá phong phú, đầu xuân năm ngoái trước lúc lên Võ Đang, không phải ta đang ở trung thư tỉnh Vệ Huy chống dịch ư? Năm năm nay, cục diện thế này ta gặp qua không ít, không sao đâu.”

Lộ Dao nói một hồi vẫn không khiến Ân Lê Đình yên tâm, chân mày thủy chung không giãn ra được. Lại nghe nàng nói tiếp “Ân lục ca, ngược lại ta hơi lo cho huynh. Chuyện Kỳ Hiểu Phù cô nương, huynh cần nhớ kỹ...” Nói rồi dừng lại, quả thật nàng không nắm chắc có thể giúp chàng đẩy lùi được vận mệnh đang tới gần. Thấy Ân Lê Đình nhìn mình, dẫn đo nói “Ân lục ca, huynh nhớ kỹ, trên đời nhân duyên tự có sắp đặt sẵn, tụ tán ly hợp chẳng qua là gió thoảng mây trôi. Có lúc, lùi một bước trời cao biển rộng.” Mấy câu này, Lộ Dao từng răn mình vô số lần, tuy rằng nói dễ làm khó nhưng nhất thời quả thật nàng không nghĩ ra từ gì hay ho để khuyên. Hôm nay, nói cho Ân Lê Đình nghe, chỉ mong lỡ đâu sự tình bắt đầu phát triển theo hướng mình không mong muốn nhất, Ân Lê Đình cũng có thể nhìn thoáng hơn, sẽ không giống như trong sách.

Ân Lê Đình nhìn chằm chằm ánh mắt có phần do dự của Lộ Dao, ánh mắt của nàng khiến chàng có cảm giác cả người nàng bị bao bọc bởi hơi thở chưa từng thấy bao giờ, tuy gần trong gang tấc lại không cách nào chạm vào được. Chàng hoàn toàn không hiểu ý Lộ Dao ra sao nhưng về mặt nàng khiến chàng cảm thấy hình như nếu không giữ chặt lấy nàng, người này sẽ nhanh chóng biến mất trước mặt chàng. Muốn mở miệng nói với nàng chuyện Kỳ Hiểu Phù, lại không biết nói từ đâu. Hơn nữa giờ phút này chàng càng lo lắng ôn dịch khủng khiếp kia hơn, Lộ Dao đến đó có gặp nguy hiểm hay không, trong chốc lát tâm tư rối loạn vô cùng.

Lúc này hai người đã đi tới đại điện, Lộ Dao bước vào cửa trước, phát hiện Võ Đang chư hiệp đều đã có mặt ở chính điện. Lộ Dao vội vàng bước lên “Chuyện cá nhân Lộ Dao lại quấy rầy chư vị nghỉ ngơi luyện công, thật tình bất an, mong chư vị thứ tội.”

Tổng Viễn Kiều vội đáp “Lộ cô nương nói gì thế? Ta nghe tứ đệ nói Lộ cô nương phải đi Tuyền Châu vì dịch bệnh, Lộ cô nương nhân từ lương thiện, ta bội phục còn không kịp, nào có trách tội!”

Lộ Dao ngượng ngùng cười cười “Tổng đại hiệp quá lời, nửa năm nay Lộ Dao ở trên núi quá quả, có điều chữa được cho Du tam ca rồi nên ở Võ Đang ăn chùa uống chực nửa năm cũng không thấy xấu hổ.”

Du Đại Nham cười lớn “Đại ân không lời nào nói hết, sau này Lộ cô nương có lệnh, Du mỗ tuyệt không dám chối từ.”

Lộ Dao lắc đầu “Du tam ca không cần để trong lòng, Lộ Dao du lịch tứ phương vì hành y chữa bệnh. Vốn dĩ bệnh của Du tam ca cần phải điều dưỡng thêm hai tháng nữa nhưng chuyện Tuyền Châu không thể trễ nải được. Có điều Du tam ca cứ yên tâm, Lộ Dao sẽ phái người Thu Linh trang mang phương thuốc mới về cho huynh đúng hạn, tuy không bằng tự tay chẩn trị nhưng cũng có hiệu quả.”

Du Đại Nham nhìn Lộ Dao, lại nghĩ tới Ân Lê Đình, lòng không khỏi thờ dãi.

Tổng Viễn Kiều hỏi “Lần này đi Tuyền Châu đường xá xa xôi, Lộ cô nương một thân một mình, không bằng để lục đệ đi cùng cô?”

Lộ Dao vội lắc đầu “Tuyệt đối không nên. Ác hạch cực kỳ mãnh liệt, người không phải đại phu chỉ cần sơ sẩy sẽ nhiễm bệnh, một khi mắc phải rất khó chữa trị. Chẳng những Ân lục ca không được đi, trước cuối thu năm nay, mong các vị ngàn vạn lần tránh xa đất Tuyền Châu, tuyệt đối không được đến gần.”

Mọi người nghe xong đều lặng thinh. Nửa ngày Du Liên Châu mới lên tiếng “Đã thế, Lộ cô nương nhớ cẩn thận.”

Lộ Dao gật đầu “Tất nhiên rồi, Lộ Dao là đại phu, trong lòng đương nhiên nắm chắc, mọi người cứ yên tâm. Thời gian cấp bách, Lộ Dao không quá rầy mọi người thêm nữa, lập tức xuống núi.” Nói rồi nhắc cái bọc hành lý to dùng đã công lúc lên núi lên, chấp tay vái mọi người một cái liền đi ra điện.

Tổng Viễn Kiều mọi người tiến ra đến Tích Vũ hiên, lại để Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình đưa nàng ra đến đường lớn ở lưng chừng núi. Lúc này trời đã sáng tỏ, đầu xuân, trên núi Võ Đang cỏ mọc xanh rì, hai ba cành bích đào nở hoa rực rỡ.

“Trương tứ ca, Ân lục ca, đến đây thôi, đừng tiến nữa.”

Trương Tùng Khê thấy Lộ Dao gấp gấp cũng không miễn cưỡng, nói “Lần này Tiểu Lộ đi Tuyền Châu, nơi đó nguy hiểm, những mong bảo trọng.”

Lộ Dao cười cười “Trương tứ ca yên tâm đi, mấy năm nay Lộ Dao một mình đi khắp bốn phương, biết nên làm thế nào.”

Từ lúc vào đại điện tới bây giờ, tâm tư Ân Lê Đình không biết ở nơi nào, mãi không nói chuyện, bây giờ lẳng lặng đưa cho Lộ Dao một bao lương khô, nói “Muội... nhớ phải cẩn thận, đừng để nhiễm ác hạch...”

Lộ Dao vỗ cánh tay chàng, an ủi chàng, cười nói “Ân lục ca nghi ngờ trình độ thần y ta sao?”

Ân Lê Đình không đáp, hồi lâu hỏi một câu “Chứng nào muội quay về Võ Đang?”

Lộ Dao cúi đầu, thờ dãi cười đáp “Không nói được. Chuyện Tuyền Châu sợ là mất nửa năm, sau đó phải về Kim Lăng. Sau khi vào đông cần đi Lĩnh Nam một chuyến. Sau này e rằng không thể về gặp các huynh. Có chuyện gì cứ gửi thư tới Thu Linh trang, Thu Nhiên sẽ biết cách chuyển cho ta.”

Ân Lê Đình nghe xong càng thêm trầm mặc. Lộ Dao nhớ lại hai người sớm sớm chiều chiều chung đụng nửa năm qua, lại nghĩ tới có lẽ thiếu niên trước mắt này còn rất nhiều gian nan phải đi, không khỏi bồi ngùi lúc ly biệt, mỉm cười nói “Ân lục ca, đừng quên lời ta nói ban nãy. Sau này có duyên sẽ gặp lại, nếu vô duyên, mỗi người đều tự ghi nhớ.” Lòng lại nhủ thầm, bất kể thế nào, cho dù không có cơ hội gặp lại, chuyện Ký cô nương nhất định ta sẽ nghĩ biện pháp chu toàn giúp huynh.

Trương Tùng Khê than “Tiểu Lộ chỉ ở bốn phương, ta thật hâm mộ. Sau này nếu có chỗ khó khăn, cứ tìm Võ Đang ta. Nếu có cơ hội đi qua, nhất định phải ghé thăm.” Dứt lời lại nhìn Ân Lê Đình bên cạnh, chỉ thấy chàng cúi đầu không nói, dường như đang nhìn cỏ xuân ven đường đến mắt hờn.

Lộ Dao cười lạnh lạnh “Được, vậy thì đa tạ. Ta đây lòng vui với núi sông, bốn bề là nhà. Trương tứ ca, Ân lục ca, chân trời góc biển, tự mình trân trọng.” Nói rồi xoay người lên ngựa, quát một tiếng, con ngựa thanh thông tung vó bay lên, chớp mắt đã biến mất trên đường núi ngằn ngoèo.

Ân Lê Đình nhìn bóng áo xanh đã biến mất trong nắng mai, dần dần ngẩn ngơ. Bỗng dưng nhớ lại ngày đầu gặp mặt, Lộ Dao cũng một thân áo xanh, một bọc hành lý to dùng, giống hệt hôm nay. Bỗng chốc cảm thấy nửa năm thời gian thoáng qua như một giấc mộng, thực sự đẹp để tuyệt vời nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc mà thôi. Duy có cỏ cây trong núi vẫn xanh biếc như cũ, giống như đầu hạ năm trước, mặt trời chói chang, sắc vàng rơi trên bích đào trong núi, lại không gặp được bóng hình thanh tú, dí dỏm cười gọi mình một tiếng “Ân lục ca” nữa.

[20] Một chứng bệnh trong Đông Y, chính là bệnh dịch hạch đó pa con

[21] Là viện y học từ thiện. Nó vốn là nơi bán thuốc do quan phủ thời nhà Tống lập ra, thuộc quyền quản lý của thái tử, chuyên chế thuốc đem bán. Bắc Tống (năm 1111 – 1117) theo đề nghị của thượng thư tỉnh Chánh Hòa, được Trung Tông đồng ý, đổi tên từ “Mại Dược sở” thành Huệ Dân cục. Thời kỳ này, Huệ Dân cục còn phụ trách chữa trị bệnh

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Phiên Ngoại 1.

Núi Xanh Cười Say Cùng Ai – Trương Tùng Khê

Lục đệ ngồi đối diện, chân mày chau chặt, thỉnh thoảng lại ngóng ra phía ngoài.

Ngoài cửa, mặt trời đang lặn về tây, chân trời nhuộm màu xanh tím, đèn viện tầng tầng lớp lớp bị tà dương nhuộm thành màu vàng sẫm, không khí đầu xuân mấy ngày nay càng lúc càng nồng.

Có điều trước mắt hiển nhiên lục đệ không có tâm trí đâu để ý mấy cảnh sắc này, từ sáng tới giờ đệ ấy cứ đứng ngồi không yên mãi.

“Lục đệ, đệ ngồi xuống đã, Tiểu Lộ lên núi hái thuốc, không tới một lát là về rồi.”

Lục đệ nghe xong hơi khựng lại, tiếp đó đi qua đi lại trong phòng, lại hỏi “Từ ca, giờ là lúc nào rồi?”

Ta than thở “Vừa qua giờ thân.” Lúc này đệ ấy hỏi ta giờ nào, cùng lắm mới nửa khắc trước mà thôi.

“Đệ vẫn nên lên núi tìm muối ấy thôi. Lộ Dao không quen đường núi, nếu lạc thì làm sao? Và lại lỡ gặp nguy hiểm... Ồi, đệ đi tìm muối ấy đây.” Nói rồi muốn ra cửa.

Ta tóm lấy tay áo đệ ấy “Tiểu Lộ ở trên núi nửa năm, mấy con đường ấy đi tới đi lui vô số lần, sao mà lạc? Huống chi bây giờ không mưa không tuyết, nguy hiểm ở đâu?” Cũng chỉ có mình lục đệ mới cho rằng Tiểu Lộ một mình lên núi sẽ lạc đường, sau đó cùng nàng lên núi xuống núi hái thuốc, lần nào như lần ấy, làm không biết chán. May mà Tiểu Lộ chẳng để tâm mấy chuyện này, cũng quen có lục đệ đồng hành, bằng không chắc là cười ngất.

“Từ ca, đệ...” Lục đệ còn muốn nói nữa liền bị ta ngắt lời “Đệ lại không biết muối ấy đi đường nào, bây giờ nếu đi tìm, lỡ đi nhầm không phải càng không tìm được hay sao?”

Câu này rút cuộc làm lục đệ chán nản ngồi xuống, nhắm mày ngẫm nghĩ.

Nhìn sư đệ đã trưởng thành trước mắt, đáng vẻ lúng ta lúng túng đó khiến ta không khỏi nhớ lại tình cảnh hai mươi năm trước. Lúc ấy sư phụ xuống núi quay về, dẫn theo một tiểu oa nhi. Lúc nghe nói, ta và ngũ đệ đang cùng nhị ca luyện công. Nghe tam ca đến nói hình như sư phụ mới nhận đồ đệ, ta và ngũ đệ lập tức không dần được tính trẻ con muốn đi nhìn tiểu sư đệ mới tới. Nhưng xưa nay nhị ca đốc thúc luyện công rất nghiêm khắc, ta và ngũ đệ, huynh nhìn đệ đệ nhìn huynh, cuối cùng ngũ đệ chạy tới kéo tay nhị ca nói thẳng thừng “Nhị ca, chúng đệ đi nhìn tiểu sư đệ được không?”

Xưa nay tính tình nhị ca nghiêm túc, trầm mặc ít lời, lúc ấy tuổi còn nhỏ, ít nhiều gì ta và ngũ đệ đều hơi sợ huynh ấy. Song bây giờ ngẫm kỹ lại chuyện thời niên thiếu, mới phát hiện thật ra huynh ấy hết cách nhất với việc chúng ta nhõng nhẽo năn nỉ như thế. Lúc đó huynh ấy im lặng gật đầu, không nói không rằng đi theo đằng sau ta và ngũ đệ đang chạy như bay.

Chính điện Từ Tiểu cung, sư phụ và đại ca đang nói chuyện, sau lưng sư phụ ‘nấp’ một bóng người nho nhỏ. Quần áo bằng vải thô màu xanh, tóc buộc vòng lên bằng một sợi dây mềm mảnh màu đỏ, bé con trắng như cục bột, mặt vừa tròn vừa to sáng rỡ trong vắt thuần khiết, hai má hồng hồng, sợ sệt túm lấy vạt áo sư phụ trốn đằng sau đó, có chút tò mò thò đầu ra quan sát ta và ngũ đệ đương phóng vào điện.

Mấy sư huynh đệ chúng ta đầu tiên hành lễ với sư phụ, kế đó ngũ đệ không chờ được muốn thám thính bé con sau lưng sư phụ. Sư phụ thấy thế vuốt chòm râu dài mỉm cười, dặt tay bé ra, hiền từ nói “Lê Đình, đây là vài vị sư huynh của con, con làm quen một chút đi.”

Tiểu oa nhi bị gọi là Lê Đình có phần bối rối nhìn nhìn sư phụ, lại quay sang nhìn ngũ đệ đứng trước mặt mình, hàm răng bé như hạt gạo cắn cắn môi. Ngũ đệ lại không để ý nhiều như thế, đưa tay nắm lấy tay đệ ấy, cười hi hi “Đệ là Lê Đình hả? Ta tên Trương Thúy Sơn, là ngũ sư ca của đệ.”

Có lẽ ngũ đệ cười tươi tắn quá, tiểu oa nhi do dự cất giọng non choẹt gọi “Trương... Thúy Sơn...”

Câu này chọc mọi người đều cười “Là Thúy Sơn, Trương Thúy Sơn.” Ngũ đệ vò đầu.

“Thúy... Sơn?” Tiểu oa nhi hơn ba tuổi có phần hoang mang nhìn ngũ đệ.

Ngũ đệ phồng đôi má đỏ ửng lên “Ui cha, ta cũng hồ đồ rồi, đệ nên gọi ta là ngũ ca mới đúng chứ! Nào, gọi ngũ ca!”

“Ngũ ca.” Hai chữ này ngược lại rất rõ ràng, ngay cả nhị ca buồn vui không để lộ cũng không nhìn được mỉm cười.

Ngũ đệ lại rất hào hứng “Lần này cũng có người kêu đệ là ngũ ca rồi!” Thế là níu lấy đệ ấy, dặt đệ ấy đi nhận đám sư huynh chúng ta, từng người một.

“Đây là đại sư huynh, đây là nhị sư huynh...” Tiểu oa nhi ngoan ngoãn chào, nói năng vẫn chưa sôi nổi, nhưng nghe lại đặc biệt thú vị. Đến chừng ngũ đệ dẫn đệ ấy đến trước mặt ta “Đây là tứ sư huynh, gọi là tứ ca.”

“Sì [22]... sĩ ca.” Mặt hơi đỏ, hình như có chút xấu hổ.

Ta cười đáp lại, không nhìn được sờ mái tóc mềm mại của đệ ấy, nhẹ nhàng gọi “Lục đệ”

Lục đệ cũng giống như ngũ đệ hồi mới lên núi, không quen ngủ một mình, lại thêm trẻ con ba bốn tuổi luôn cần có người chăm sóc. Vốn sư phụ muốn đệ ấy và tam ca ngủ chung, khổ nỗi ngũ đệ cứ kéo đệ ấy không chịu buông, nhất định đòi ở chung với đệ ấy. Mấy sư huynh đệ cười lớn, thấy lục đệ cũng thân thiện với ngũ đệ nhất bèn đồng ý. Lúc đó ngũ đệ đang ở cùng ta, vì vậy tối đó sau khi ăn cơm xong, mỗi tay ta dắt một đứa về phòng.

Giúp lục đệ rửa ráy thay đồ, bố trí lại giường nhỏ mới đặt vào, ta thối tắt đèn. Nằm trên giường mình, nhớ lại đôi mắt trong veo tinh khiết ban nãy, mỉm cười trong bụng, trở người liền ngủ thiếp đi.

Ai ngờ nửa đêm, tiếng sốt soạt làm ta tỉnh giấc, ta hơi hé mắt, dưới ánh trăng, lục đệ vén chăn, tay chân nhỏ nhắn mềm mại vung về bò xuống giường, chạy chân trần tới trước giường ngũ đệ, nín gục chân ngũ đệ, thì thào “Ngũ ca... ngũ ca...”

Ngũ đệ bị đệ ấy kêu tỉnh, dụi đôi mắt nhấp nhem nhìn bé con đột nhiên xuất hiện trước mặt, nửa ngày mới hoàn hồn lại “Lục đệ? Sao vậy?”

Lúc này lục đệ đã có phần nức nở, thêm chút tủi thân, lấp bắp “Ngũ ca, đệ sợ.”

Ngũ đệ tròn mắt “Sợ? Sợ cái gì?”

“Tôi, đệ sợ tôi.”

Lúc này ngũ đệ cũng há hốc mồm, gãi đầu “Sợ tôi? Vậy làm sao giờ, ban đêm đương nhiên tôi rồi, phải đến ngày mai mới sáng lại được!”

Lục đệ túm tay áo lót của ngũ đệ, cắn môi “Đệ ngủ chung với ngũ ca được không?”

“Ngủ, ngủ chung với ta?” Ngũ đệ có phần ngờ ngác.

“Hồi trước đệ đều ngủ chung với mẫu thân, ngủ cùng mẫu thân sẽ không sợ tôi nữa.” Lục đệ thăm thẳm.

“Vậy à!” Ngũ đệ tỉnh ra, rất thoải mái vén chăn, vỗ vỗ bên cạnh giường mình nói “Được rồi, leo lên đây đi!”

Thân hình nhỏ nhỏ của lục đệ leo lên giường, ôm cánh tay ngũ đệ, tìm tư thế thoải mái, nhanh chóng yên tĩnh lại. Nửa ngày ta thấy cả hai không nhúc nhích, mới lặng lẽ đứng dậy đi tới trước giường hai đứa. Nhìn hai bé con ngủ say nằm bừa bãi, không khỏi buồn cười, nhấc tay ém chân lại đằng hoàng cho chúng, nằm lại giường mình, nhất thời ngủ không vô nữa. Khung cảnh ánh trăng trong treo chiếu qua khung cửa sổ vào phòng khi ấy, mấy năm nay thùy chung chưa từng phai đi.

Lục đệ ba tuổi lên núi liền bắt đầu tập võ. Đứng tấn, trung bình tấn, đánh quyền. Công phu Võ Đang cực kỳ chú trọng căn cơ, tiểu hài tử luyện khá vất vả. Nếu gặp lúc sư phụ đích thân truyền thụ thì còn đỡ, bởi vì sư phụ trước giờ rất hiền. Nếu là nhị ca truyền thụ, chúng ta không dám lười biếng mấy may. Nhị ca nghiêm mặt một cái là ba đứa chúng ta yên tĩnh lại ngay, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh luyện công, khổ mấy cũng phải cắn răng nuốt xuống. Bất quá lúc trước năm nọ i ôi đều do ngũ đệ chạy lên núp tay nhị ca, từ sau khi lục đệ lên núi, liền đổi thành mỗi bên một đứa. Đa số thời điểm, nhị ca vẫn nghiêm mặt như cũ, cần làm vẫn phải làm, sau đó quay lưng đi. Song thỉnh thoảng cũng có tác dụng, mỗi lần như thế, ngũ đệ sẽ quay mặt lại che miệng cười đắc ý với ta, còn lục đệ thì chớp chớp đôi mắt tròn cười thẹn thùng.

Mãi đến sau khi tam ca trọng thương, ngũ đệ không rõ tông tích, trung thu năm ấy, nhị ca trước giờ không dính rượu cùng ta ngồi trong rừng trúc sau núi uống say ngà ngà, mới nói cho ta biết. Lúc nhỏ, mỗi lần ngũ đệ lục đệ mỗi đứa kéo tay huynh ấy, lập tức huynh ấy hết cách liên, đành phải nghiêm mặt dạy dỗ mấy câu rồi phát tay áo đi, bằng không chỉ e do dự một lát là gắt đầu đồng ý ngay.

Trên núi Võ Đang, tháng năm u hoài, tĩnh lặng trôi qua như nước. Tiểu đồng ba tuổi để tóc trái đào lớn lên chóng vánh, thoáng cái đã càng lúc càng cao, đến năm mười sáu tuổi đã biến thành thiếu niên cao lớn rắn rỏi. Cứ nói nữ mười tám thay đổi lớn, đệ đệ nhà này lúc nhỏ mặt mày hồng hào, cánh tay mịn màng khi đó bây giờ đã biến thành thiếu niên, gò má hơi gầy, cánh tay sử kiếm ổn định mạnh mẽ, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết năm xưa, duy có đôi mắt sáng trong veo tinh khiết như trẻ thơ là không thay đổi tí gì.

Lúc này ngũ đệ đã trở mã thành thiếu niên nhanh nhẹn văn võ song toàn, hành tẩu giang hồ bốn năm, một đôi Hồ Đầu câu và Phán Quan bút, trên giang hồ được tặng danh hiệu Ngăn Câu Thiết Hoạch. Còn lục đệ dùng kiếm, ít nhiều lại có vẻ giống hài tử chưa lớn, trước mặt người khác thì nhã nhặn lễ độ nhưng hễ ở bên cạnh sư huynh vẫn có vài phần trẻ con. Từng có một lần, đại ca nhị ca hơi buồn rầu, bởi vì nếu luận công phu, mọi người đều yên tâm về lục đệ nhưng tính đệ ấy thật sự mềm mỏng, cho dù võ công giỏi cách mấy, nếu thả ra hành tẩu giang hồ cũng sợ bị người bắt nạt. Hơn nữa có khi bị người ta ức hiếp đệ ấy còn không biết. Sư phụ nghe kể nỗi sầu lo của đại ca nhị ca, cười ha hả nói “Trong số huynh đệ các con, nếu luận kiếm thuật, thiên phú của Lê Đình lớn nhất, ngày sau thắng bại tất có thành công lớn. Kiếm giả, khúc trung hữu nhận, nhu trung đãi cương [23], thật sự là đạo lý.”

Đại ca nhị ca nghe xong đắm chiêu như có điều hiểu ra, song nhìn lục đệ rồi cuộc vẫn không yên tâm.

Một ngày trước khi lục đệ hạ sơn lần đầu, cùng tam ca, ta và ngũ đệ chạy ra dòng suối sau núi, nướng cá ăn tươi. Tam ca cười chọc đệ ấy “Lần này lục đệ xuống núi, nếu đi đường gặp lúc đêm tối, đừng nói là sợ tối nhé?”

Chuyện này các sư huynh đệ đều biết, có lúc sẽ lấy đó chọc ghẹo đệ ấy, lục đệ cũng không giận bao giờ, luôn đồ bưng mặt mỉm cười.

Những lúc đó ngũ đệ sẽ đặt tay lên vai lục đệ cười nói “Không sợ tối, ngũ ca ở cùng đệ!”

Lần này, nhị ca dẫn ngũ đệ và lục đệ xuống núi làm việc, chuyện không lớn lắm nhưng cũng giúp lục đệ nắm bắt một chút cái gì gọi là hành tẩu giang hồ. Sau này, trung thu năm ấy, sau khi ngũ đệ mất tích, nhị ca uống say mới nói với ta, từ sau hôm đó huynh ấy liền nghĩ, cái tính trời sinh này của lục đệ, huynh ấy mãi không yên tâm. Lúc đó huynh ấy đã quyết định, mặc kệ ra sao, đời này có thể che chở mấy sư đệ được ngày nào hay ngày ấy, được cả đời thì che chở cả đời.

Lần đầu tiên hành tẩu giang hồ cũng khá thuận lợi. Kiếm thuật của lục đệ bất phàm, lần đầu xuống núi, rất nhanh đã được danh hiệu Vô Đang Ân lục hiệp. Các sư huynh đệ đều hoan hỉ, sư phụ lão nhân gia thân nhiên như không nhưng thấy tiểu đệ tử của mình có thể dựa vào kiếm thuật siêu quần đứng vững trên giang hồ trong lòng hiển nhiên vui vẻ.

Duy nhất khiến người ta không ngờ tới là, chuyến xuống núi lần này vốn thuận tiện vạn phần nhưng lúc lục đệ trở về, vừa vào đại sảnh, cả người lại giống như tôm luộc, mặt đỏ từ trán xuống tận cổ. Ta lấy làm lạ, mở miệng ra liền không nhận được hỏi đệ ấy có chuyện gì. Ai biết đệ ấy nghe ta hỏi, áp ứng mấy câu, ngước lên nhìn ta một cái lập tức chạy như bay trốn mất, ta nhìn mà khó hiểu vô cùng.

Lúc này nhị ca và ngũ đệ đi vào sau, mặt hai người đều không nên được buồn cười. Ta lập tức bước lên, nhận lấy hành trang của họ, chờ uống xong ly trà mới hỏi rốt cuộc là chuyện gì làm lục đệ như thế.

Ngũ đệ cười đủ nửa ngày mới nói ra nguyên nhân. Hóa ra lúc ba người quay về, đi đến dưới chân núi gặp phải một cô nương trẻ tuổi. Cô nương này nguyên là đi chợ dưới chân núi mua đồ, có lẽ một thân một mình, bị mấy tên lưu manh trên chợ ức hiếp. Ngũ đệ và lục đệ bèn xông lên giải quyết mấy tên lưu manh kia. Lục đệ mềm lòng, không nỡ thấy cô nương kia khóc lóc bèn đưa một cái khăn tay qua. Cô nương kia có lẽ sợ quá khóc tới choáng váng, túm lấy tay lục đệ lau nước mắt. Thế là, lục đệ lập tức đỏ như tôm cua bị luộc chín, rút tay cũng không phải, không rút cũng không xong, thiếu chút xấu hổ đến mức vất luôn khăn tay. Mấy khắc sau cô nương kia thả tay ra, gần như trong nháy mắt lục đệ vận dụng Thái Vân Tung, phóng như bay về núi.

Nghe xong ta và tam ca không nhận được cười lớn, đến đại ca nghe xong cũng mỉm cười.

Mấy sư huynh đệ chúng ta, trừ đại ca từ nhỏ đã có hôn ước ra, nhưng người khác, vô luận là tới tuổi hay chưa đều chưa ai thành thân. Hôm nay bộ dạng lục đệ như vậy, ta còn cho là đệ ấy sẽ giống nhị ca, chuyên tâm nghiên cứu võ nghệ, không đời nào nghĩ chuyện tư tình nam nữ. Ấy nhưng có lúc ông trời lại thích chơi đùa với người đời. Vì thế mùa hè năm nay, lần đầu tiên ta nhìn thấy lục đệ ngồi đối diện một cô nương nói nói cười cười, ăn món gì đó trong viện dành cho khách, không chỉ ta, cả nhị ca và thất đệ đứng sau đều ngẩn người.

[22] chữ tứ 四 (đọc là sì) đồng âm với chữ sĩ 士 (đọc là shì)

[23] Nghĩa là người luyện kiếm, trong cung có mềm dẻo, trong nhu có cương. Để thế cho hay ^^

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Thừa – Văn thiên bích lạc trực khinh âu, sơn ngoại sơn, lâu ngoại lâu

Chốn Đầu Gặp Có Nhân

Lộ Dao xuống núi Vô Đang, một đường cấp tốc đi về hướng đông, ngang qua Giang Âm ngoặt xuống Từ Châu lại xuôi về nam, ngựa không ngừng ra roi, mỗi ngày đi đường gần bảy tám canh giờ, cuối cùng vào ngày hai sáu tháng hai cũng vào được tới phạm vi Kiến Ninh.

Ngày hôm đó sắc trời đã gần tối, lính canh cổng thành Kiến Ninh đang chuẩn bị đổi ca thì trên đường quan đạo vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, chăm chú nhìn kỹ chỉ thấy một người một ngựa đang phóng như bay tới, đợi đến cửa thành mới nhìn rõ trên lưng con ngựa Thanh Thông, một bóng dáng gầy nhỏ xoay người xuống. Lính Nguyên gác thành vừa thấy đó là một cô nương thân hình uyển chuyển đi một mình lập tức lên tinh thần, vẻ mặt có phần bi ối cười hèn hếch, hai tên liền dẫn lên. Lại gần nhìn kỹ một cái lập tức biến sắc, bởi vì trên mặt cô nương kia từ trái qua phải có một vết sẹo thật lớn, gần như chia mặt làm hai nửa, màu sẹo đỏ lôm, trong đêm càng thêm khủng khiếp.

Hai gã cảm thấy xúi quẩy, nhỏ toẹt nước dãi “Lão tử còn tưởng là tiểu mỹ nhân, kết quả là nha đầu mặt quỷ, đúng là xui xẻo! Cũng không biết che lại, trưng cái mặt xấu xí ra dọa người!”

Nữ tử dường như đã quen bị chửi bới kiểu này, không nói chuyện mỉm cười nhét hai mẩu bạc vụn vào tay hai gã.

Hai tên lính được chút lợi, cũng không muốn nhìn mặt nàng ta, bực bội giục liên hồi “Đi mau đi mau, đừng ở chỗ này mang xui xẻo nữa, lão tử sắp đóng cửa thành rồi!”

Cô nương nọ cũng không nhiều lời, cười hi hi xoay người lên ngựa vào thành, còn nghe tiếng hai gã chửi sau lưng văng vẳng “Mẹ nó, không cười đã xấu, cười càng xấu hơn!” Nghe xong càng cười vui vẻ.

Cô nương đó chính là Lộ Dao sau khi cải trang, gấp rút đi cả đêm.

Lộ Dao tìm một khách điểm nhìn có vẻ sạch sẽ, mướn một gian phòng thượng hạng, vừa vào phòng liền lăn ra giường, mấy ngày nay nàng đi cả ngày lẫn đêm, có phần mệt mỏi. Nghĩ đến còn cách Tuyền Châu không xa, trong lòng tính toán mấy ngày nay cần nghỉ ngơi đằng hoàng, bằng không mệt nhọc quá độ, vào Tuyền Châu rất dễ lây bệnh. Vừa vận tiểu nhị đem đồ ăn lên, Lộ Dao vận vẹo cái eo đau nhức do cười ngửa, ở trong phòng mình quét sạch đồ ăn như gió cuốn mây bay. Ăn chưa được một nửa, nghe từ cửa sổ sau văng đến hai tiếng động cực nhỏ, cửa cũng thoáng hiện mấy bóng người. Mất Lộ Dao hơi đảo, im hơi lặng tiếng tiếp tục ăn.

Người bên ngoài dường như không dẫn được, không tới một hồi liền nghe loạch xạch một chút, cửa lớn và cửa sổ đồng thời bị đẩy ra, sáu bóng người lên vào phòng Lộ Dao, cách Lộ Dao khoảng năm sáu bước, vẩy lấy nàng một giọt nước cũng không lọt. Lộ Dao không buồn liếc mắt lấy một cái, vẫn cúi đầu ăn cơm như cũ.

Sáu người này thân hình rất cường tráng, tên nào tên nấy như hung thần ác sát tay cầm liên hoàn đao, thấy Lộ Dao không thèm ngước mắt lên một chút, không khỏi buồn cười. Một cô nương yếu ớt nhỏ nhắn bị sáu đại hán vạm vỡ bao vây mà trong mắt chỉ có đồ ăn. Tên cầm đầu bất chấp, quát lên “Lão tam, lấy hành lý của ả!”

Lộ Dao thông thả rút một cái khăn tay trắng ra lau miệng, khoe mắt nhướng lên, chậm rãi nói “Vị đại thúc này, ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng động vào cái bọc đó!”

Câu này làm mấy gã ngẩn ra, liền đó tên cầm đầu cười cọt “Nha đầu xấu xí nhà ngươi ngông cuồng thật! Lão tử muốn xem thử đọi lát nữa bắt ngươi về, hầu lão tử một đêm, xem ngươi còn ngông cuồng hay không! Giương mặt ngươi xấu thì có xấu nhưng đáng người không tẹ, không biết ném thử sẽ thế nào đây! Há? Ha ha!”

Mấy tên còn lại đều cười lớn, Lộ Dao không hề nổi giận, ngoẹo đầu nhìn gã một chút, đầy hiếu kỳ.

Đại hán cầm đầu thấy Lộ Dao nghiêng đầu nhìn gã “Nha đầu xấu xí, ngươi nhìn cái gì?!”

Lộ Dao sờ cằm “Đầu năm nay cướp bóc đều ở nơi hoang vu hẻo lánh, các ngươi bám theo ta một ngày, thế mà lại đánh cướp trong thành, cũng có bản lĩnh đấy, không sợ bị quan binh bắt ư?”

Tên nọ cười nham nhở “Sao, nha đầu xấu xí muốn cầu cứu quan binh? Nói cho ngươi biết, vô dụng thôi, ngươi kiện đến quan phủ cũng không ai để ý!”

Lộ Dao nghe xong, vẫn nghiêm túc gật đầu “Ta cũng cảm thấy thế. Quay không khéo, hôm nay các ngươi thu hoạch sợ là phải chia cho quan binh mấy phần nhỉ?”

Nàng nói toạc ra, tên cầm đầu cũng không phủ nhận “Lão tam, lấy đồ, vừa rồi hộ nhà giàu ở ngoại thành kia đưa cho ả ít nhất cũng gần trăm lượng bạc. Nha đầu xấu xí này là cây rụng tiền đấy! Ban nãy thấy nhà kia cung kính với ả như thế, chắc hẳn cũng có chút giá trị, vác về trước nói sau.”

Nói rồi sấn lên mấy bước, giơ tay muốn chụp lấy Lộ Dao. Ai ngờ kẻ nọ còn cách Lộ Dao chừng ba bước liền nghe một tiếng bịch, đại hán bảy thước nằm sòng xoài trên đất không cục cựa nữa. Năm tên còn lại thất kinh, chưa kịp phản ứng, bốn tên lại nổi nhau té xuống đất, duy có tên đi lấy bọc đồ của Lộ Dao là hét lên một tiếng như heo chọc tiết, không tới tiếng bịch thứ hai đã lăn ra đất.

Lộ Dao nhìn đám người nằm ngổn ngang trong phòng, trề môi “Đã bảo đừng có động vào đồ của ta rồi.”

Lúc này lại nghe ngoài cửa có tiếng cười sang sảng, một bóng người tiến vào phòng. Người đến mặc áo xám, thân hình thon dài, thắt lưng buộc một cái khăn màu nâu sẫm, mớ tóc dài rối bù màu nâu đỏ, đeo một dải băng cột đầu, ăn bận kiểu đầu đà Tây Vực. Trên mặt đầy vết sẹo ngang dọc, dung mạo bị hủy hoàn toàn cơ hồ không nhìn ra tuổi tác. Người nọ vừa thấy Lộ Dao liền cười nói “Ta bám theo nha đầu cô nửa ngày, xem ra dư thừa rồi. Tiểu thần y dụng độc cao minh quá, có cần giúp đỡ tiếp không?”

Lộ Dao thấy người đến cũng mỉm cười “Đương nhiên rồi, huynh đến vừa khéo, giúp ta ném đám khốn này ra ngoài. Còn nữa, có thể phiền ngài xóa chữ tiểu trước hai chữ thần y đi không? Bỏn cô nương hiện tại cũng coi như là thần y có chút tiếng tăm rồi.”

Đầu đà nọ quan sát nàng một phen, cười nói “Có danh tiếng hay không không sao cả, ngược lại tiểu nha đầu biến thành đại cô nương rồi, không kêu tiểu thần y được.” Sau đó vội vàng chỉ vào đám người trên đất, trước khi Lộ Dao trả miếng, hỏi “Ném đi đâu đấy? Ta thấy hay là kết liễu đi?”

Lộ Dao đáp “Thôi đi, chờ bọn chúng tỉnh, thuốc này sẽ khiến chúng ngứa da ngứa thịt suốt một tháng liền, đến ruột gan cũng ngứa ngứa khó chịu. Hơn nữa sau này mỗi lần dùng võ, cơn ngứa sẽ phát tác một lần, về sau không thể dùng võ công hại người nữa. Thứ người này không dạy dỗ một chút không được.”

Đầu đà cười “Thủ đoạn của đại thần y tuyệt thật, ta bội phục sát đất.” Nói rồi mỗi tay túm một tên ném ra ngoài.

Không tới một khắc, quay lại thấy Lộ Dao đã chuẩn bị lại đồ ăn ngon, đang chờ y về. Y thấy thế cũng không khách sáo, ngồi xuống cầm đũa lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói “Ta thấy một cô nương gấp rút lên đường, bị đám người này bám theo bên đi qua xem, về sau càng nhìn càng thấy bóng dáng này quen thuộc, chờ vào đến khách sạn mới phát hiện là cô.”

“Đám người này giữa trưa hôm nay bắt đầu bám theo ta, hình như thấy ta ra vào phân hiệu của Thu Linh trang, nghĩ kiếm chút béo bở từ chỗ ta. Bọn chúng quả không sợ mệt, đi theo nguyên một ngày, hổng hách tới mức dám động thủ trong thành? Kiến Ninh thành này không phải quan với cướp một nhà đấy chứ? Có chỗ dựa nên không sợ à?”

Đầu đà nọ lắc đầu than “Àt là có chút quan hệ, thời thế bây giờ, quan cướp cầu kết, chỉ có dân chúng là không có đường sống.

Giai đoạn mặt thế, chiến tranh loạn lạc bốn phương, mấy năm nay Lộ Dao gặp qua không ít dân chúng lâm than, người chết đói đầy đồng, nhìn mãi đã thành quen, lại nghe đầu đà hỏi “Lần này tiểu Lộ Dao từ đâu đến, định đi đâu?”

“Vừa từ núi Võ Đang xuống, định đi Tuyên Châu.”

Trong mắt đầu đà thoáng lóe sáng, cười nói “Võ Đang? Tiểu Lộ Dao đi chữa bệnh cho Võ Đang Du Đại Nham? Chữa khỏi không?”

Lộ Dao tròn mắt nói “Đại phu có nghĩa vụ giữ bí mật tất cả tin tức liên quan đến bệnh tình của người bệnh. Còn như khỏe hay không, một thời gian nữa huynh sẽ biết thôi?”

Đầu đà cười lớn “Năm năm rồi, tính tình tiểu nha đầu vẫn thế!”

“Huynh thì sao? Không phải đang giả câm ở phủ Nhữ Dương Vương nơi Đại Đô sao? Sao lại chạy tới đây, không giả vờ nữa? Chẳng lẽ bị phát hiện đuổi ra?”

Đầu đà vỗ đầu Lộ Dao một cái “Tiểu nha đầu không thể nhớ chút on cũ à? Thời gian trước ta phát hiện hành tung của Thành Côn nên mới nghĩ cách ra ngoài.”

“Hả?” Lộ Dao chớp mắt “Ở đâu?”

Đầu đà vừa ăn vừa đáp “Tuyên Châu.”

Lộ Dao vừa nghe, thiếu điều phun nước trà trong miệng ra, sắc nước ho khù khụ nửa ngày mới bình thường trở lại. Đầu đà nhú mày nhìn nàng, vỗ lưng giúp nàng thở, lại nghe nàng hỏi “Tuyên Châu? Huynh đừng nói với ta là huynh định đi Tuyên Châu đấy?”

Đầu đà gật đầu “Tất nhiên rồi! Ta chờ hai năm mới thu được tin này, sao bỏ qua được?”

Lộ Dao thét lên một tiếng, lấy tay che mặt “Dựa vào, trời ạ! Huynh không quay về được à?”

Đầu đà nghiêm mặt hỏi “Tại sao?”

“Tuyên Châu đang có nạn dịch, huynh không biết sao?”

“Trên đường có nghe nói sơ sơ.” Đầu đà lấy làm khó hiểu “Thì sao?”

Lộ Dao tức tối trừng mắt nhìn y “Thì sao?! Không thì sao hết! Đó không phải ôn dịch tầm thường, là ác hạch! Người nhiễm bệnh mười chết hết chín, chữa khỏi không được hai phần, huynh còn muốn tham gia náo nhiệt nữa?” Nói rồi giận dữ đập bàn.

Đầu đà kia giờ phút này còn cười, hỏi “Tiểu Lộ Dao lo cho ta?”

Lộ Dao thở phì phì lườm y “Thân là một đại phu, trước mắt ta phản đối bất kỳ ai lấy bất cứ danh nghĩa nào vào Tuyên Châu, cũng không hi vọng quá nhiều người đi khỏi Tuyên Châu. Ác hạch không giỡn chơi được, chứng bệnh đó chỉ năm ba ngày là đoạt đi tính mạng cả ngàn người.”

“Tiểu Lộ Dao không phải thần y á?”

“Huynh tưởng thần y là thần tiên chắc? Lúc nào đó ta phải treo tám biển, học hỏi tên đại phu kia của các người, không viết ‘Thấy Chết Không Cứu’ mà là ‘Muốn Chết Không Cứu’. Hề là muốn chết, dứt khoát không cứu!” Nói rồi buột miệng chửi thề hai tiếng, đinh đầu béc khói.

Đầu đà bắt chước bộ dạng Lộ Dao nhún vai phẩy tay, bộ dạng nghiêm chỉnh, đã quyết ý không thể không đi.

Lộ Dao thiếu điều tròn ngược mắt, hồi lâu nhếch miệng, nghiêng răng nói “Đồ đáng ghét! Bút mực hầu hạ, nhanh lên!”

Đầu đà cong môi cười, khuôn mặt đầy sẹo thế nhưng lộ ra ba phần khôi ngô tuấn lãng, vội vàng tìm tiểu nhị mượn bút nghiên, đổ nước mài mực trái giấy, sau đó... ngồi trước bàn tự mình làm thư lại, nói “Lộ đại thần y, ngài nói đi.”

“Tây Ngưu Hoàng tám phân, Nhân Trung Hoàng ba chỉ, Cửu Tiết Xương Bò năm phân, Cang Mai nửa chỉ, nhị hoa Kim Ngân năm chỉ, Nghệ đại một chỉ, sắc nước uống mỗi ngày ba lần. Còn nữa, Hoàng Cầm, Hoàng Liên, Liên Kiều, Huyền Sâm mỗi thứ một chỉ, Thạch Cao sống bốn chỉ, Tri Mầu một chỉ, Xích Thược một chỉ, Sinh Địa hai chỉ, Mã Bột một chỉ, Cam Thảo một chỉ. Hầm thành canh, tẩm vào khăn, hong khô ba canh giờ. Mỗi ngày ra vào phải dùng khăn này bịt mặt che tay, rửa tay chân bằng nước đây. Sau khi vào Tuyên Châu, mỗi ngày cần phải thay quần áo sạch, bịt kín từ đầu tới chân, không được lộ da thịt. Dùng rượu trắng hòa với bột Bách Bộ phun vào quần áo và chỗ ở mỗi ngày. Không được chạm vào bất cứ đồ ăn nước uống chưa chín, không được tiếp xúc với người mắc bệnh. Nếu phát sốt ớn lạnh, đầu choáng váng lập tức tới tìm ta. Làm xong việc, tìm nơi hoang vu hẻo lánh không có ai ở đó nằm đến bảy ngày, nếu không có triệu chứng phát bệnh lập tức rút càng xa càng tốt cho ta!”

Đầu đà rầm rập viết theo, đến câu cuối cùng, đầu bút lơ lửng, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Lộ Dao hỏi “Lộ đại thần y, cô xác định câu cuối cùng cũng viết vào? Đơn này nếu truyền lại đời sau, ta lo không tốt cho danh dự của ngài đâu...”

Lộ Dao đập bàn giận dữ quát “Phạm! Dao!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Vội Vã Đường Hồng Trần

Lộ Dao và Phạm Dao, cùng tên không cùng họ, tính tình khác nhau một trời một vực, có điều chỉ cần hai người này ở gần nhau, chắc chắn sẽ cãi cho gà bay chó sủa. Hai người đều cảm thấy mặt ác liệt nhất của mình có thể bị đối phương ép ra. Phần Lộ Dao, là võ bản trưng mắt chửi thề, phần Phạm Dao, là ăn hiếp người dễ ăn hiếp, nói năng hành sự không theo khuôn phép.

Hai người quen biết trên đường đến Lương Châu. Lúc ấy Lộ Dao mười lăm, Phạm Dao ba mươi lăm, hai kẻ kém nhau hai chục tuổi làm hàng xóm trong khách sạn lớn nhất Lương Châu hơn nửa tháng trời. Nửa tháng đó, chương quây khách sạn mỗi đêm đều nom nớp lo sợ, sợ ngày hôm sau hai tên ôn thần trên lầu mà đánh nhau sẽ sập khách sạn này mất.

Vốn trong quá khứ, Lộ Dao từng thề, chỉ cần nàng gặp phải người bệnh tật sẽ cứu chữa, từ binh lính bị thương nơi chiến trường đến nông dân bị cuộc chim chém trúng, từ người mắc bệnh nặng khó chữa đến đứa bé ăn bậy đau bụng, gì cũng ôm thầu tuốt. Phạm Dao là kẻ giang hồ đầu tiên Lộ Dao chữa, dẫn đến sau đó một thời gian dài, định nghĩa về giang hồ của Lộ Dao lệch lạc không nhỏ.

Phạm Dao được Lộ Dao nhặt về từ nơi hoang vu hẻo lánh, lúc đó y bị trúng một chưởng một kiếm trí mạng, công lực đối phương cao cường, y bị không kịp. Vốn Phạm Dao đã quy ngoài núi hoang chờ chết, bỗng dưng thấy một tiểu nha đầu gầy teo, đôi mắt to nhìn mình chăm chăm. Nhất thời Phạm Dao còn cho là mình hồi quang phản chiếu, thấy tiểu nha đầu rất xinh xắn đáng yêu, nước da bánh mật, đôi mắt long lanh chớp chớp, nghĩ bụng trước khi chết có tiểu nha đầu này đến trò chuyện cũng không tệ, chỉ sợ mặt mũi mình đen ngòm, người đầy máu dơ tiểu hài tử khóc thối. Ai ngờ, chẳng những tiểu nha đầu không khóc, cực kỳ trấn tĩnh bất mạch cho mình, liếc mắt nhìn vết thương mình mấy giây, lập tức y cảm thấy trước mắt tối thui, bất tỉnh nhân sự. Trước khi hôn mê còn cố vết chút sức lực cuối cùng, thều thào “Tiểu nha đầu mau về nhà đi.”

Phạm Dao tưởng rằng mình đã chết, ai ngờ lần nữa mở mắt ra, thấy ánh đèn mờ mờ, nóc giường phủ gấm cực đẹp, hơi cực cực, chỉ cảm thấy hình như vết kiếm trước đó đã được băng bó rất ôn hòa, vết thương do chưởng lực tuy vẫn còn nhưng mạng coi như bảo toàn rồi. Phạm Dao nghiêng đầu, phát hiện một tiểu nữ hài nằm sấp trước giường mình, đang mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật. Dường như cảm giác được điều gì, giật mình một cái mở mắt ra, thấy mình đã tỉnh, đưa tay sờ sờ trán mình, sau đó hài lòng gật đầu.

“Tỉnh là tốt, hết sốt rồi.” Kề đó lại mỉm cười với mình “Ta tên Lộ Dao, là một đại phu. Vết thương của ngươi hiện tại không còn nguy hiểm nữa nhưng cần tĩnh dưỡng một thời gian.”

Phạm Dao thấy một tiểu nha đầu chừng mười bốn tuổi lại nói chuyện với y bằng điệu bộ của người lớn, thiếu điều cười to, khổ cái vết kiếm nơi ngực vẫn còn đau, không dám dùng sức. Nghẹn nửa ngày mới nói “Tiểu nha đầu, người lớn nhà ngươi là ai? Ta muốn tạ ơn cứu mạng của hần, ngươi chuyển lời giúp ta được chăng?” Một tiểu nha đầu mười bốn tuổi như thế, quả thật không có khả năng trị được vết thương nặng của y, hẳn là cha mẹ hoặc sư phụ nó ra tay mới đúng.

Ai dè Lộ Dao lờm y “Cứu ngươi là ta, nhà ta không có người lớn, có ta là đủ rồi.”

Phạm Dao ngờ vực nhìn nàng, hiển nhiên không tin, lại thấy nàng chớp mắt nói “Nếu không ta rạch vết thương của ngươi ra, chữa lại cho ngươi xem?”

“Rạch ra?” Phạm Dao không hiểu.

Lộ Dao nhìn y bằng ánh mắt khinh bỉ “Vết kiếm trên ngực ngươi là do ta may da thịt ngươi lại từng chút một, bây giờ còn chưa khép hoàn toàn, nếu ngươi muốn nhìn, ta có thể giúp ngươi xé ra. Chỉ cần ngươi không sợ đau.”

Phạm Dao lẩn lộn giang hồ bao nhiêu năm, bị thương không biết bao lần, cũng coi như người từng trải. Nhưng vừa nghĩ đến vết thương lớn như vậy được may bằng kim cánh tay liền nổi đầy da gà da vịt, vội vàng nói không cần không cần, tiểu thân y ta tin cô rồi.

Lộ Dao nghe Phạm Dao xưng hô, hừ mũi “Ngươi bỏ cái chữ đi kèm đó đi, ta có thể cân nhắc để ngươi bớt chịu khổ.”

Đáng tiếc, Phạm Dao quả thật đánh giá thấp bản lĩnh và khả năng đã kích của tiểu nha đầu này, cười ha ha “Càng là tiểu nha đầu càng không thích người ta nói mình nhỏ, ngươi thế này còn không phải tiểu nha đầu ư?”

Lộ Dao ghét nhất là người khác cười nàng nhóc con, lần này tuy tức giận rằng nhưng vẫn ở lại chăm sóc vết thương không nhẹ của y như cũ. Vốn nàng định về Thu Linh trang ăn Trung Thu cùng Thu Nhiên, chỉ đành viết thư báo mình ở lại Lương Châu một tháng. Thế là một tháng tiếp theo đó, Phạm Dao hoàn toàn lãnh giáo thủ đoạn của tiểu nha đầu được tổng hợp từ nữ nhân và tiểu nhân. Vết thương của y cần nằm trên giường dưỡng bệnh, không được động dảy. Mỗi lần thay thuốc tất nhiên phải chịu ngứa ngáy khổ sở sáu canh giờ liền, bất hạnh là mỗi ngày y phải thay thuốc một lần. Thuốc uống tiểu nha đầu kê chẳng những lần nào cũng khó nuốt, ngay cả mùi vị đồ ăn sai người chuẩn bị cũng khiến người ta ói ba ngày, khổ nỗi hẳn không có lựa chọn, đành cười khổ cắn răng mà nuốt. Khiến người ta giận sôi gan nhất là mỗi lần nàng ăn cơm đều cố tình kêu người ta bày một bàn đồ ăn ngon lành thơm nức mũi trước mặt y, còn thêm một bầu rượu cực phẩm, nàng không uống, thứ đó chuyên dùng để nhem thèm cái người mê rượu như mạng lại bị nàng dùng kim châm ngăn cấm động dảy. Vì thế trong một tháng đó, hần vất vả lắm mới khỏi ngứa vùng vẩy ngứa thiếp đi trong mùi rượu thơm khắp bốn phía. Có thể thấy, trên núi Võ Đang, Lộ Dao hạ thủ lưu tình với Mạc Thanh Cốc quả thật không phải chỉ một chút.

Thực tế, từ đó về sau, cuộc sống của Phạm Dao nguyên tắc hơn rất nhiều, thà rằng chọc kẻ thù, đối đầu với thượng ti, huynh đệ cũng không chọc nữ nhân, thà chọc nữ nhân chứ không chọc tiểu nữ hài, nhất là tiểu nữ hài có chút bản lĩnh.

Đương nhiên, Phạm Dao cũng không phải đèn hết dầu gì đó. Một tháng sau, thân thể vừa khôi phục tự do được một chút liền lập tức thanh toán nợ nần. Miệng lưỡi Lộ Dao với Phạm Dao đều thuộc loại tổn hại người khác tới trình độ có thể dùng để đào mồ quật mã, vì thế những ngày tháng mà hai kẻ cừ địch phải nhau là đương nhiên gà bay chó sủa bắt đầu.

Nhưng chuyện đó còn chưa đủ để chương quây kinh tâm khiếp đảm, chân chính xảy ra chuyện là sau khi Lộ Dao nhặt y về hai tháng.

Lúc vết thương Phạm Dao sắp lành, một ngày Lộ Dao theo lệ thường ra ngoài chữa bệnh từ thiện, lúc quay về cảnh giác phát hiện trong phòng có mùi máu tanh, nàng còn chưa kịp vào phòng đã nhảy dựng lên, tay cầm chặt Vân Tinh song kiếm, rầm một phát đá cửa xông vào, không phát hiện có tí dấu vết đột nhập nào. Dè dặt vén màn giường lên lập tức thất kinh. Chỉ thấy mặt Phạm Dao đầy máu, mặt bị người ta chém mười bảy mười tám đường ngang dọc chẳng chịt. Lộ Dao lập tức xông lên kiểm tra thân thể y, phát hiện ngoại trừ mặt ra trên người không có chỗ nào bị thương, thậm chí vết thương cũ cũng không nứt.

Mười bảy mười tám nhát dao đó rạch thật ác, vết nào cũng thấu xương, con mắt trái sợ là không giữ lại được. Lộ Dao thấy thế, trừng mắt thiếu điều đỏ ngầu, lúc khừ trùng may vết thương lại tức đến run tay, cổ dãn một hồi mới bình tĩnh lại.

Lần này Phạm Dao bị thương trên mặt, mắt trái bị nặng nhất, Lộ Dao dùng hết cách mới giữ lại được. Lần này sợ y đau đớn không chịu nổi, nàng dùng thuốc an thần cho y ngủ đủ mười ngày. Mười ngày sau Phạm Dao tỉnh lại liền thấy một khuôn mặt hết sức mệt mỏi tiêu tụy trước mắt. Thấy Phạm Dao tỉnh, Lộ Dao không nói một tiếng, dứt nước dứt cơm, dứt thuốc, thay băng xong, một tay Lộ Dao nhấc hai thanh kiếm đi đến trước mặt y ngồi xuống, lạnh lùng hỏi “Ai vào đây đá thương huynh?”

Phạm Dao nghe xong, chân chừ nửa ngày không đáp, hỏi lại “Tiểu Lộ Dao cô muốn làm gì?”

Gương mặt Lộ Dao lạnh tanh “Có người xông vào nơi chữa bệnh của ta, làm bệnh nhân của ta trọng thương, đây là muốn chết. Mỗi một bệnh nhân trong phòng điều trị của ta, ta đều phải chịu trách nhiệm tới cùng. . .”

Phạm Dao nghe xong, thần sắc hơi đổi, hồi lâu không lên tiếng. Đủ thời gian hai nén nhang mới thì thảo “Là tự ta làm.”

Lập tức, sắc mặt Lộ Dao từ lạnh băng trở nên kinh ngạc, kể đó biến thành tức giận điên cuồng. Ngươi muốn chết phải không? Ta phí bao nhiêu thời giờ sức lực, hao tâm tổn sức cứu ngươi trở về để cho ngươi rạch lên mặt mình mười bảy mười tám nhát dao phải không? Ngươi ưa tự ngược đãi thì đừng ở chỗ này lãng phí thuốc men của ta! Thời thế này loạn đến triệt để, người nghèo mua không được thuốc mồi không được đại phu có thể xếp thành hàng từ Lương Châu đến Đông Hải! Hai tháng nay cô nãi nãi có thể đi một vòng từ Lương Châu đến Kim Lăng, cứu được bao nhiêu người! Ta ở đây hai tháng vì trị thương cho ngươi để ngươi đem mạng mình ra đùa phải không? Phạm Dao, ngươi là đồ khốn kiếp từ đầu đến chân!

Vì thế chương quây dưới lầu chỉ nghe tiếng lọ hoa bình gốm vỡ loảng xoảng từ căn phòng xịn nhất trên lầu, trong đó còn xen lẫn một hai cái ghế, chậu nước, giá nền xuyên qua cửa sổ rớt thẳng xuống đại sảnh lầu một vỡ thành mảnh vụn, cùng với tiếng mắng chửi thao thao bất tuyệt của tiểu cô nương thanh tú xinh đẹp kia.

Phạm Dao không ngờ Lộ Dao nổi nóng dữ vậy, khí thế có thể nói là trời long đất lở, núi sông biến sắc. Không phải tiểu cô nương giận dữ mà là một người hoàn toàn bùng phát sau khi bị chạm đến điểm cực hạn. Đối mặt với một Lộ Dao như thế, y không biết nên thế nào mới tốt. Mãi đến nửa đêm, phòng ốc bừa bãi, trừ cái giường ra hầu như chẳng còn thứ gì lành lặn. Lộ Dao nhắc bọc đồ ngoài đầu muốn đi, Phạm Dao biết nếu nàng cứ thế mà đi, e rằng đây sẽ là chuyện hối hận nhất đời mình vì thế kéo tay áo Lộ Dao nói “Ta có thể giải thích lý do.”

Lộ Dao hung hăng nhìn y mấy phút, nghiêng rằng “Thời gian một chung trà.”

Lúc này Phạm Dao mới nói vắn tắt, lời ít mà ý nhiều, y là Quang Minh hữu sứ của Minh giáo, trước mắt giáo chủ mất tích, Minh giáo chia năm xẻ bảy. Y âm thầm điều tra tông tích giáo chủ lại phát hiện sư huynh Thành Côn của giáo chủ phụ nhân cầu kết với Nhữ Dương Vương phủ, mưu đồ tiêu diệt Minh giáo. Mấy lần y tính toán giết chết Thành Côn nhưng không địch lại, lần trước lúc được Lộ Dao cứu, y động thủ với Thành Côn nhưng lại bị trọng thương. Mấy ngày nay y cân nhắc đã lâu, cảm thấy cần phải lần vào Nhữ Dương Vương phủ mới tiếp cận Thành Côn được, tiện thể âm thầm nghe ngóng kế hoạch đối phó Minh giáo của Nhữ Dương Vương phủ. Song thanh danh của Quang Minh hữu sứ trên giang hồ khá cao, lại thêm dung mạo xuất chúng, chỉ sợ vừa vào vương phủ một lát đã bị phát hiện vì thế mới nghĩ ra biện pháp hủy dung này.

Lộ Dao nghe xong, im lặng nửa canh giờ không lên tiếng. Còn Phạm Dao, lần đầu tiên trong đời y nom nóp lo âu nhìn một tiểu nha đầu mười bốn tuổi. Rất cuộc, Lộ Dao lên tiếng, giọng nói vẫn có chút cảm xúc như cũ “Huynh hủy mặt mình sợ là cũng chưa đảm bảo. Người ta chỉ cần điều tra xuất thân lai lịch của huynh là lộ tẩy rồi.”

Phạm Dao không ngờ nàng vừa mở miệng đã nói chuyện này, ngẩn ra nửa ngày trong lòng chợt mừng rỡ, xem ra y không cần tính toán tiếp tục chuyện tự tàn phá mình rồi. Chỉ là dù sao vẫn là tâm tính tiểu nữ nhân, nhất thời nửa khắc còn chưa nguôi giận. “Ta cũng đoán chuyện này mãi. Nếu bọn chúng tra không ra gốc gác của ta sợ là càng nghi ngờ hơn.”

Lộ Dao suy tư “Tốt nhất là huynh có thể bịa ra một cái xuất thân tra được, lại không tra đến ngọn nguồn, hơn nữa cách biệt với Minh giáo một trời một vực. Có gốc điều tra sẽ không gây ra ngờ vực, tra không ra ngọn nguồn bọn chúng sẽ trình lên trên cái mà chúng tra đến làm gốc gác.”

Phạm Dao hơi giật mình, không ngờ một tiểu nha đầu mười ba mười bốn lại có nhiều ý kiến như thế, hơn nữa cẩn thận ngầm kỹ, quả thật rất có lý. Y suy đi nghĩ lại như thế nào mới có thể tra mà không tra đến ngọn ngành. Lại nghe Lộ Dao nói tiếp “Nơi càng xa càng khó tra nguồn gốc, huynh cứ nói là từ Khâm Sát [24] ở phía tây hoặc Đông Doanh [25] ở hướng đông tới đi.”

Phạm Dao trầm mặc suy nghĩ, Lộ Dao nói tiếp “Bây giờ thế lực của triều đình nhiều lắm cũng chỉ vron tới Sát Hợp Đài, đi xa hơn về phía Tây muốn làm gì cũng khó, Đông Doanh cũng thế. Nếu huynh đi một đường từ Lương Châu đến La Bố Bạc [26], lại theo thương đội từ nơi đó đi A Lực Ma Lý [27], đến đó theo hướng Tây Bắc mà đi sẽ đến Khâm Sát, đi hướng Tây Nam là Y Lê [28]. Chọn một trong hai nơi này đều tốt.”

Phạm Dao ngẩng đầu “Vậy không bằng đi Hoa Lạt Từ Mô [29]. Tuy tiểu quốc đó không lớn nhưng xưa nay bọn họ có chút giao tình với Nhữ Dương Vương phủ.”

Lộ Dao gật đầu lia lịa “Thế thì tốt nhất! Có chút giao tình, Nhữ Dương Vương phủ càng không thể nghi ngờ huynh.”

Phạm Dao bật cười “Tiểu cô nương nhà cô, sao cứ như đã đi đến rất nhiều vùng ở cực tây rồi?”

Lộ Dao lờm y một cái “Huynh quản ta làm gì! Mau uống thuốc đi ngủ!”

Nửa tháng sau, Phạm Dao lành lặn, Lộ Dao cũng cần vào quan ải. Lúc chia tay, Lộ Dao đưa cho y một đồng thuốc, ngoại trừ thuốc trị thương bình thường còn có thuốc viên giúp tóc đổi thành màu đỏ, thậm chí cả thuốc thay đổi giọng nói. Phạm Dao lo nàng một tiểu nữ hài một thân một mình ở bên ngoài bị người khi dễ liền đưa Minh giáo Thiết Diễm Lệnh của y cho nàng, nói nếu gặp phải phiền phức, chỉ cần lệnh bài này là có thể lên đình Quang Minh nhờ giúp đỡ. Lộ Dao không chịu, cười hi hi nói: ta cảm thấy với tình trạng hỗn loạn trên đình Quang Minh của các người như bây giờ, không khéo còn phải cầu cứu thần y ta đây. Gần ba tháng nay Phạm Dao đã hoàn toàn hiểu biết y thuật của Lộ Dao, suy nghĩ lại cảm thấy rất có khả năng vì thế cũng không kiên trì.

Hai người đều rộng rãi, chấp tay chào nhau một cái liền người đi đông kẻ đi tây, cứ thế mỗi người một phương.

Phạm Dao quả nhiên chạy thẳng đến Hoa Lạt Từ Mô, sau đó bị chọn làm võ sĩ sắc mục [30], thuận lợi trôi chảy thâm nhập vào Nhữ Dương Vương phủ, mà lúc này Lộ Dao đã có chút danh tiếng trong quan nội.

[24] Phiên âm tiếng hán của Kipchak, một bộ tộc du mục nằm ở ven Thổ Nhĩ Kỳ, từng lập liên minh với người Cuman sau đó bị Thành Cát Tư Hãn thôn tính. Đây là truyện về thời Nguyên Minh nên ta sẽ không phiên âm theo ngôn ngữ bây giờ đâu nhé.

[25] Chỉ Nhật Bản ngày nay.

[26] Là Lop Nor một nhóm các hồ, hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan và sa mạc Kuruktag thuộc phía Đông khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc, cũng là nơi thử thành công quả bom nguyên tử đầu tiên của Trung Quốc ngày 6/10/1964

[27] Là di tích Almalik, thành phố thời trung cổ nằm trong vùng lòng chảo Ili (Y Lê), thuộc huyện Hoắc Thành khu tự trị Tân Cương ngày nay

[28] Ili, huyện cấp thị Y Ninh ngày nay, tới thập niên 1900 nó vẫn được gọi là Y Lê theo tên sông Y Lê.

[29] Tên quốc tế là Khorezm (Khwarezm, Chorasnia) một vùng đất thuộc về lãnh thổ Uzbekistan ngày nay. Nó là một ốc đảo màu mỡ nằm ở đồng bằng sông Amu Darya.

[[30] Bọn thống trị thời nhà Nguyên gọi các dân tộc ở Tây Vực

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hạnh Lâm [31] Xuân Còn Sớm

Cách biệt bốn năm năm, Phạm Dao nhìn ra được Lộ Dao đã trở mã duyên dáng, bỗng dưng có loại hoài cảm Trường Giang sóng sau xô sóng trước, nhất là lúc Lộ Dao chống cằm nhũ mày cân nhắc. Mưu ma chúc quý của nàng năm năm trước y đã thấy qua, tiểu nữ hài mới mười lăm tuổi đã thế, bảy

giờ chắc càng khó ở chung. Thấy đôi mắt sáng ngời của nàng cứ đảo tới đảo lui trên người, y không nhịn được ho một tiếng, cảm thấy mình vẫn nên chủ động hỏi thì tốt hơn, miễn bị nàng tính kế.

“Tiểu Lộ Dao đang nghĩ gì thế?”

Lộ Dao phùng má “Huynh là Quang Minh Hữu sứ hả? Huynh biết Quang Minh Tà sứ Dương Tiêu không?”

Phạm Dao bắt chước nàng đảo mắt “Người kia là huynh đệ kết nghĩa của ta, cô nói ta có quen không?”

“Tốt, huynh biết hiện giờ y ở đâu không?” Lộ Dao lên tinh thần.

Phạm Dao nghi ngờ nhìn nét mặt có vẻ nóng vội của nàng “Tiểu Lộ Dao, cô tìm hấn gấp thế làm gì? Không phải cô... khụ, Lộ Dao, huynh đệ của ta cái gì cũng tốt, hơi phong lưu một chút, nhưng cô đừng... huống chi tuổi hấn dư sức làm cha cô được.”

Lộ Dao nghe rằng, hung hăng gõ đầu y một cái “Nghĩ cái gì thế! Huynh không thể nghĩ đứng đắn một chút à?!”

Phạm Dao bắt lặc, nghĩ bụng: tại cô hỏi không đứng đắn đấy chứ, sóng mắt long lanh cười chím chím hỏi thăm Dương Tiêu, ta muốn nghĩ đứng đắn cũng không được nữa là.

“Nói mau, bây giờ hấn ở đâu?” Lộ Dao nghĩ đến Ân Lê Đình, lại nghĩ tới Dương Tiêu rồi Kỳ Hiểu Phù, lập tức bắt đầu tra khảo.

“Cô tìm hấn có chuyện à? Ta chỉ biết hấn thường hay ở Tọa Vong Phong trên Côn Luân nhưng không ở luôn trên đó, chẳng qua thời gian ở đó nhiều hơn thôi.”

“Đúng là Côn Luân Tọa Vong Phong thật à...” Lộ Dao âm thầm ta thán. Dương Tiêu cư ngụ trên Côn Luân Tọa Vong Phong. Phó Thu Nhiên không ghi lại thời gian y và Kỳ Hiểu Phù gặp nhau chính xác là khi nào nhưng căn cứ vào tuổi của Dương Bất Hối mà đoán, thời gian hai người gặp nhau ắt chừng là gần gần thời điểm này. Bây giờ nếu mình không có việc chắc chắn sẽ đi tìm Kỳ Hiểu Phù, sau đó trực tiếp ngăn chặn trước khi nàng ta gặp được Dương Tiêu. Nhưng bây giờ nàng cần phải đến Tuyền Châu, bắt đắc dĩ đành truyền tin cho Phó Thu Nhiên, căn dặn hấn phải thuộc hạ lưu ý hành tung của Nga Mi Kỳ Hiểu Phù, nhất là dây Côn Luân, nghĩ hết mọi cách ngăn cản nàng ta, không được để nàng ta và Dương Tiêu gặp nhau mới được. Lộ Dao buồn bực, lại nhìn Phạm Dao nhất quyết đến Tuyền Châu, nghĩ bụng Minh giáo này sao toàn những kẻ ưa gây chuyện thế chứ?!

Phạm Dao thấy sắc mặt Lộ Dao khó coi, kể đó nghiêng răng nghiêng lợi, lại hung tợn lườm mình một cái, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, nhũn thảm Dương Tiêu ời Dương Tiêu, huynh làm cái gì chọc tới tiểu tử tông này thế.

Mục đích hai người khác nhau nhưng đều muốn đến Tuyền Châu bèn làm bạn đồng hành. Người nào cũng vội vã, thế nên dọc đường đều ra roi thúc ngựa xuôi nam xuống Tuyền Châu. Đi hết một ngày qua khỏi Minh Khê [32], chứng kiến trên đường cái quan có từng tốp từng tốp năm ba người từ hướng nam đi lại, nét mặt vàng vọt tiêu tụy, có vẻ đói khát, lưng còng đờ đạc, nam nữ lão ấu đủ cả, có người già trẻ con đi không nổi, đành ngồi bên vệ đường đất vàng nghỉ ngơi.

Lộ Dao thấy thế, trong lòng lập tức cân nhắc, lại gần hỏi thăm mới biết những người này đều từ thành Vĩnh An hướng đông nam tới đây. Nghe nói nửa tháng trước trong thành bắt đầu có người bị bệnh, mới đầu đều là phát sốt, đau đầu, cứ tưởng là cảm lạnh, nhưng sau khi dùng thuốc chẳng những không khá hơn ngược lại tình trạng càng nguy kịch, dần dần bắt đầu ói mửa, toàn thân nổi nốt sùng đỏ, đau đớn khó chịu. Không tới một hai ngày thần trí không tỉnh táo, người co giật đau nhức muốn chết, không tới bảy tám ngày là chết. Đại phu trong thành bó tay, chứng kiến người mắc bệnh càng lúc càng nhiều, vèn vèn nửa tháng đã chiếm quá nửa, người trong thành lo lắng hãi hùng, vì thế đành phải bỏ đi, ùn ùn kéo nhau di tản.

Lộ Dao căng thẳng, nàng dự đoán được tình hình dịch bệnh ở hai huyện Vĩnh Xuân, Đức Hóa tất sẽ lan tới Tuyền Châu, Phù Điền mấy thành trấn lớn bên này nhưng không ngờ lại nhanh đến thế, đến cả Vĩnh An ở cách xa như vậy cũng lây nhiễm từ nửa tháng trước. Chân mày chau căng chặt, đành vội vàng vàng viết hai phương thuốc, căn dặn mấy người nọ hãy gặp được đồng hương từ Vĩnh An tới, bất kể có phát bệnh hay không đều phải dùng thuốc ba ngày theo đơn này, phòng ngừa bị bệnh. Nếu có người mắc phải, tốt nhất là lập tức quay về, còn cam đoan sẽ có đại phu tại Vĩnh An chữa trị cho họ.

Nửa tháng nay, những người này sớm đã hoảng hốt bởi khí thế hung mãnh của dịch bệnh, vừa nghe nói là phương thuốc có thể phòng bệnh lập tức nhận lấy, vội vàng muốn đi tìm thị trấn để bốc thuốc. Song vừa nghe Lộ Dao khuyên quay về lại đưa nhau lặc đầu, nói gì cũng không chịu quay về.

Lộ Dao thấy mọi người đi xa, không khỏi lặc đầu “Chỉ mong không ai lây bệnh là tốt nhất. Bằng không chỉ sợ cả Kiến Ninh cũng nguy hiểm.”

Trước đây Phạm Dao đã thấy qua dịch bệnh nhưng đối với y mà nói bất quá là một cái liếc thoáng qua, chưa từng lĩnh hội quá trình tỉ mỉ trong đó “Vi sao không cản họ lại? Để họ đi như thế chẳng phải càng khó khống chế nạn dịch hơn?”

Lộ Dao cười khổ “Ta cũng muốn. Nhưng người nào cũng có quyền sống, cản họ lại rồi sao nữa? Đưa về Vĩnh An? Sau đó nhìn người vốn không bệnh mắc phải bệnh này rồi chết?”

Phạm Dao nhất thời nghẹn họng. Không sai, tình huống này không có biện pháp xử lý tốt hơn.

Vì thế hai người không nói không rằng, một mực im lặng lên đường. Đi đến sầm tối, cả hai mới tới được ngoài thành Vĩnh An. Lúc này cửa thành Vĩnh An có một nam tử trung niên đứng, bận áo dài màu xám kiểu văn sĩ, Lộ Dao vừa thấy người nọ liền nhảy xuống ngựa, chấp tay chào “Chủ quản Từ.”

Nam tử trung niên đặc biệt chờ Lộ Dao đến, vội vàng nghênh đón, cúi người hoàn lễ “Từ Thiên bá kiến Lộ đại phu, Lộ đại phu đến nhanh thật.”

Mối làm ăn lớn nhất của Thu Linh trang là dược liệu, nhưng thực tế rất ít người biết còn kiếm luôn cả y quán. Một dải đất Giang Nam, cơ hồ mỗi thành trấn lớn đều có y quán của Thu Linh trang. Chủ quán làm ăn mặng y quán là vị Từ Thiên này. Lộ Dao và Thu Nhiên tình như thủ túc, lại du lịch hành y khắp nơi, có hiểu biết đối với các hiệu thuốc, y quán, danh y. Thực tế Thu Nhiên hỏi qua ý nàng không ít mối làm ăn y dược, Từ Thiên thân là chủ quán tất nhiên hết sức quen thân với Lộ Dao, rất tôn kính nàng, thường gọi nàng là Lộ đại phu nhiều hơn là đại tiểu thư.

Chỉ cần có người ngoài, Phạm Dao nhất định giả câm miễn lộ tẩy. Lộ Dao giới thiệu ngắn gọn “Đại sư, vị này là chủ quán Từ, Từ Thiên. Chủ quán Từ, vị đại sư này là bạn của ta, không thể nói chuyện, ông đừng lấy làm lạ.”

Từ Thiên biết Lộ Dao đi khắp nơi, thường hay kết giao đủ kiểu người, cũng không thấy lạ, cung kính hành lễ, lại nghe Lộ Dao hỏi “Lần này đến được bao nhiêu người?”

“Sau khi trang chủ nhận được tin lập tức chiêu mộ hai mươi sáu đại phu từ ba tỉnh Giang Âm, Giang Tây, Hồ Quảng, hiện tại đều ở ngoài thành. Trong đó có mười một vị đã quen với Lộ đại phu ở Phở Tế y hội. Ngoài số ấy ra có mấy đại phu từ trung thư tỉnh đến cùng một lượng lớn dược liệu, do Diệp lão đại phu ở trung thư sau khi nghe chuyện Tuyền Châu ra mặt trung mộ. Mấy ngày trước có truyền tin nói ngài sẽ đến trễ. Trang chủ không mời đến đại phu ở Phúc Kiến, nói là để bọn họ tự lo nơi đó là tốt rồi. Còn những vật dụng khác, lấy danh nghĩa Phở Tế y hội chiêu mộ được gần bốn phần, mấy hộ buôn dược liệu có qua lại làm ăn với Thu Linh trang ở Hoài Âm, Giang Tây, Hà Nam góp ra bốn phần, trang chủ lại điều tới hai phần nữa. Không đáng lo.”

Lộ Dao gật đầu, phương diện này xưa nay Phó Thu Nhiên lo liệu rất trôi chảy.

“Dược liệu công cụ đến hết chưa?”

“Dược liệu đã đến, công cụ phải hai ngày nữa.”

Lộ Dao gật đầu “Trước giờ Thu Nhiên có kinh nghiệm đối phó mấy chuyện dịch bệnh này nhất, sẽ không có vấn đề gì.”

Hai người vừa đi vừa nói, mới đó đã tới ngoài lều vải mọi người đang nghỉ. Chỗ này nằm ngay hướng gió, nhiều gió hanh khô, đứng ở phương diện phòng dịch mà nói là chỗ trú ngụ rất tốt.

Ngoài lều có mấy đại phu quen biết với Lộ Dao, đa số là mấy lần trước hợp tác cứu chữa nạn dân thiên tai dịch bệnh hoặc là quen biết ở Phở Tế y hội. Lộ Dao tính tình phóng khoáng cởi mở, quan hệ với mọi người đều thân thiết. Có mấy lão đại phu mới đầu có hơi gai mắt vì tuổi Lộ Dao còn trẻ nhưng sau vài bận hợp tác, nhất là chứng kiến thủ pháp dùng thuốc không chế dịch bệnh của Lộ Dao, tuy ngoài miệng không nói nhưng không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác. Trong chốc lát, mọi người thấy Lộ Dao đều chạy tới chào hỏi, Lộ Dao đáp lễ từng người một. Hai mươi đại phu, trừ ba ông lão ra, còn lại đều là nam tử hai ba chục tuổi sức lực dồi dào, thậm chí còn có một thiếu nữ tuổi tầm suýt soát Lộ Dao, nhà là thế gia y dược, phụ thân là đại phu Đàm Dục nổi tiếng, lần này đi theo huynh trưởng tới.

Lúc này, lại thấy một đại phu trẻ tuổi từ từ đằng sau chạy tới, vừa chạy vừa hét toáng lên “Lộ Dao, Lộ Dao, cô tới rồi! Ta chờ cô lâu lắm rồi đây!” Chỉ thấy thanh niên nọ mặt trắng như tờ, thất thần kiểu thư sinh, một tay túm vạt trường sam, bước chân quá nhanh nên có hơi bất ổn, khuôn mặt rất tuần tú, nhất là cặp mắt hoa đào, mỗi lần cười lên thường bị Lộ Dao chọc là tai họa. Mỗi lần mọi người thấy đều không nén được muốn cười, mà người này vừa khéo lại tên là Tô Tiểu.

Tô Tiểu và Lộ Dao quen biết từ bốn năm trước, không phải làm quen nhờ y thuật mà là một màn diễn anh hùng cứu mỹ nhân. Có điều trong sô diễn này, anh hùng là Lộ Dao còn mỹ nhân là Tô Tiểu. Lộ Dao rất hiếm khi động tới võ nghệ, một là không đủ nội lực, hai là không muốn bị cuốn vào rắc rối. Nhưng nhìn thấy sờ sờ Tô Tiểu hai tay trói gà không chặt ngăn cản một đám cường đạo cao to vạm vỡ, muốn bảo vệ mẫu thân lớn tuổi đằng sau mình, Lộ Dao vẫn không nhịn được mà ra tay, dựa vào chiêu thức tinh xảo thu thập đám cường đạo kia. Cứ tưởng chuyện đến đây là xong, ai dè sau đó Tô Tiểu này bám dính lấy nàng, mở mồm ra là muốn báo đáp ơn cứu mạng. Lộ Dao đi đâu hẳn đi đó, hơn nửa ngày thường rất lăm mồm, cái miệng từ sáng sớm tới lúc tắt nắng không có khi nào ngậm lại, cơ hồ phiền chết Lộ Dao. Nếu không phải nể mặt mũi mẹ hắn, Lộ Dao đã tính đâm cho hắn một đám ngất xỉu cho xong. Đến cuối cùng, sự việc kết thúc bằng cách Lộ Dao thừa lúc Tô Tiểu không chú ý, chạy về Kim Lăng Thu Linh trang. Có Phó Thu Nhiên che giấu, Tô Tiểu tìm khắp nơi không thấy Lộ Dao, đau lòng mất một thời gian mới thôi.

Song chỉ vèn vèn một năm sau đó, Lộ Dao ngang qua Hoài Âm, dùng chân chẩn bệnh miễn phí tại y quán của Thu Linh trang lại gặp phải Tô Tiểu. Lúc ấy thấy đôi phương hào hức túm lấy mình, Lộ Dao thiếu điều muốn đập đầu chết quách. Đến chừng đó Lộ Dao mới biết, y thuật của Tô Tiểu rất giỏi, là đại phu chủ quán Phở Tế đường ở thành Hoài Âm. Về sau mấy bận gặp nạn dịch, lũ lụt thiên tai các loại, Lộ Dao hành y đều đi cùng Tô Tiểu, dần dần phát hiện người này ngoài việc nhiệt tình quá mức cộng thêm lăm mồm như Đường Tăng ra, kỳ thật không có thói xấu gì, hơn nữa tính như trẻ con, chẳng biết che giấu ý nghĩ trong lòng. Tối lui thường xuyên, hai người trở thành bạn bè khá thân.

Nhờ Tô Tiểu tự mình tuyên truyền, các đại phu đồng hành cho dù không biết hai người cũng biết giao tình giữa Tô Tiểu và Lộ Dao, thấy bộ dạng xốc chạy tới của Tô Tiểu, không cười trộm thì cũng nhướng mày chờ xem kịch.

Chỉ thấy Tô Tiểu túm hai ống tay áo Lộ Dao, đôi mắt hoa đào cười càng thêm rạng rỡ “Lộ Dao, ta nhớ cô đến khổ!” Cái chữ khổ còn kéo âm thật dài.

Lộ Dao suýt nữa sặc nước miếng, trừng mắt nửa ngày mới thở hắt ra “Tô Tiểu, ta chẳng nhớ người chút nào.”

Tô Tiểu nghe xong cũng không nổi giận, cười hi hi như cũ, gác một tay lên vai Lộ Dao “Sau này mỗi ngày ta đều ở bên cạnh Lộ Dao cô, tự nhiên cô không cần nhớ ta nữa.”

Lộ Dao vỗ trán đáp “Vậy ta sẽ nhớ đến người mỗi ngày, mỗi ngày muốn bóp chết người mới được!”

Mấy đại phu đã hợp tác với Lộ Dao và Tô Tiểu quá quen cảnh này, mạnh ai nấy cười trộm.

Phạm Dao lại bước lên một bước, túm lấy Tô Tiểu kéo cái người thiếu điều dính lên người Lộ Dao ra, quăng ra ngoài năm thước.

Tô Tiểu đứng vững lại mới nhìn thấy Phạm Dao, lập tức kêu lên một tiếng, xông lên đưa tay định sờ vết sẹo trên mặt Phạm Dao, vừa sờ vừa hỏi “Vị đại ca này, sẹo trên mặt huynh do đâu thế? Bị thương lâu chưa? Có chữa thương dùng thuốc không? Có cần ta giúp huynh không? Không lấy tiền đâu!”

Bỗng dưng Phạm Dao phát hiện, những người Lộ Dao quen hình như ít nhiều gì cũng có điểm không bình thường, sầm mặt làm thinh. Tô Tiểu thấy Phạm Dao phớt lờ cũng không để ý, cứ xoay vòng xoay quanh y, bị đẩy ra lại nhanh nhẹn bò dậy tiếp tục xoay.

Lộ Dao đứng bên sờ cằm suy tư, Phạm Dao giả cầm đối phó với Đường Tăng Tô Tiểu đứng là vũ khí tuyệt hảo.

Bấy giờ hơn hai mươi đại phu cùng nhau thương lượng, bèn đề năm đại phu ở lại Vĩnh An, những người còn lại cùng đến hai đất Đức Hóa, Vĩnh Xuân bắt nguồn của bệnh dịch, sau đó mới tính tiếp. Mọi người vừa ăn vừa thảo luận biện pháp phòng dịch cần thiết. Có hai đại phu trên đường đi đã chặn lại qua mấy người đi tản phát bệnh dọc đường, tóm lược lại triệu chứng. Mọi người đều có cân nhắc sơ qua, bàn bạc mấy phương thuốc có thể sử dụng.

Ăn xong, mọi người lập tức khởi hành. Từ Thiên sợ ba lão đại phu chịu không nổi dằn xóc trên lưng ngựa, bèn khuyên hai đại phu trẻ khác ở lại Vĩnh An, những người khác tuy không biết võ công nhưng đều tuổi trẻ sức lực dồi dào, nghỉ ngơi một đêm lập tức giục ngựa thẳng đường tới Đức Hóa, Vĩnh Xuân.

[31] Hạnh lâm 杏林 rừng hạnh. Đồng Phụng 董奉 người nước Ngô thời Tam Quốc, ở ẩn ở Lư Sơn 廬山, chữa bệnh cho người không lấy tiền. Người bệnh nặng mà khỏi, ông trồng năm cây hạnh, người bệnh nhẹ mà khỏi, trồng một cây. Chỉ mấy năm sau có hơn mười vạn cây hạnh thành rừng. Về sau hạnh lâm 杏林 chỉ giới y học.

[32] Thuộc tỉnh Phúc Kiến, là huyện lỵ thuộc thành phố Tam Minh ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Dương Hoa Lạc Tạ Kiều

Càng xuôi về phía nam, người đi đường càng ít. Thi thoảng có thôn trấn thì quá nửa là trống không, người ở lại toàn là già cả phụ nữ và trẻ em, mọi người không dám trẻ nãi, đành để lại phương thuốc và dược liệu rồi lập tức xuôi nam. Trưa ngày thứ hai, rốt cuộc đến được Đức Hóa. Từ xa nhìn lại, Đức Hóa là thị trấn không lớn lắm, không người ra vô, yên tĩnh đến dọa người.

Mọi người thay xong áo ngoài tắm thuốc, trùm kín mít từ đầu tới chân, mặt che khăn, bỏ ngựa lại bên ngoài, đi vào trong trấn. Cả thị trấn không một tiếng động, ngay chính giữa trưa làm Lộ Dao lại cảm thấy lạnh lẽo âm u, phần lớn là vườn không nhà trống, có vài nhà có người thì đã chết nhiều ngày, xác còn nằm trên đất. May mà đương lúc đầu xuân, còn chưa tới nổi thối rữa. Lộ Dao, Từ Thiên và Phạm Dao thì triển khinh công, nhanh chóng lướt một vòng Đức Hóa, phát hiện cả Đức Hóa bây giờ cơ hồ thành một thị trấn không người, Phạm Dao lắc đầu với Lộ Dao, tỏ ý chỗ này không còn người sống.

Lộ Dao không lấy làm lạ, mà nhìn chằm chằm xác một người vừa chết, sắc mặt càng lúc càng lạnh. Đến Tô Tiểu cũng không cười nổi, nhìn chòng chọc thi thể kia không nói. Trên thi thể nổi đầy hạch cứng sưng phù, máu bầm ứ đọng thành màu tím đen, gương mặt rúm ró vằn vẹo, hiển nhiên trước khi chết hết sức đau đớn.

Lộ Dao xem triệu chứng Thu Nhiên thuật trong thư đã đoán hết chín phần là ác hạch, nhưng, nàng không ngờ chứng ác hạch bại huyết kinh khủng nhất trong các loại ác hạch lại xuất hiện trên người bệnh. Dịch hạch, ác hạch bình thường tuy khó chữa nhưng cũng còn có cách, song ác hạch bại huyết thì từ lúc phát bệnh đến lúc tử vong không tới một ngày, cơ hồ không có phương pháp cứu chữa hữu hiệu, và lại lây nhiễm rất nhanh, xem ra nếu có người từ Đức Hóa Vĩnh Xuân đi Tuyên Châu, vậy tình hình Tuyên Châu bây giờ... Lộ Dao run lên, tự nhủ hiện giờ không phải là lúc nghĩ lung tung. Nàng và Tô Tiểu liếc nhau, ngoảnh đầu căn dặn Từ Thiên “Là ác hạch xuất huyết, nói cho người sau tới xử lý phải cẩn thận, tuyệt đối không được chạm tay không vào bất cứ thứ gì.”

Từ Thiên tuy không rành y nhưng thấy Lộ Dao đã kinh qua rất nhiều trận thiên tai thảm mà còn có vẻ mặt như thế, không dám sơ xuất, hỏi “Có dùng vôi không?”

Lộ Dao lắc đầu, trầm ngâm mấy khắc mới nói “Phàm là phòng ốc có xác chết, châm lửa đốt hết. Những chỗ khác thì dùng vôi xử lý.”

Từ Thiên giật thót, thấy Tô Tiểu cũng chậm rãi gật đầu với mình bèn không dám nhiều lời, quay đi lo liệu.

Lộ Dao và Tô Tiểu không dám chậm trễ, ra khỏi trấn, đem đốt toàn bộ áo khoác. Nhóm đại phu cơ bản đều nhận ra được là ác hạch xuất huyết, người

nào người nấy sắc mặt nặng nề, cúi đầu đi gấp. Lộ Dao nhìn Phạm Dao, sắc mặt phức tạp “Ta biết nói gì với huynh cũng vô dụng nhưng ta vẫn phải nói, ác hạch lần này không phải bình thường mà là ác hạch bại huyết. Từ lúc phát bệnh đến khi chết chỉ vùn vện một ngày. Nói thật, nếu huynh nhiễm phải, ta không nắm chắc khả năng cứu được huynh. Đi hay không đi, huynh tự xem đó mà làm.”

Cho dù Phạm Dao giả câm không tiện mở miệng, Lộ Dao chỉ cần nhìn bộ dạng y là biết, chuyện y đi Tuyền Châu không có đường thương lượng.

Từ Đức Hóa xuôi nam bốn mươi dặm là tới Vĩnh Xuân, nơi này cũng y hệt Đức Hóa, sớm đã người đi thành trống, chỉ còn lại không ít xác người chết đã nhiều ngày.

Đám người Lộ Dao không dám dừng lại, chọn đường cái quan gần nhất, theo hướng đông nam chạy tới Tuyền Châu. Nhưng còn cách Tuyền Châu hơn mười dặm, Lộ Dao gặp một người. Thấy người đó xuất hiện ở nơi này, cơ hồ đủ loại cảm xúc, kinh ngạc, mừng rỡ, sùng sốt, hoảng hồn xộc lên óc Lộ Dao, thiếu chút lăn xuống ngựa, nhất thời về mặt kỳ cục làm Phạm Dao ngăn cả người.

Người đó, chính là Kỳ Hiểu Phù.

Lộ Dao thấy Kỳ Hiểu Phù mặc áo quần màu ngó sen, nét mặt có vẻ tiêu tụy, ngây ra đủ nửa ngày trời. Nàng xuống núi Võ Đang liền nhờ Vọng Giang lâu gửi tin cho Phó Thu Nhiên, đề hẩn mau chóng nghĩ biện pháp tìm xem Kỳ Hiểu Phù đang ở nơi nào. Mới có mấy ngày, còn chưa thấy hồi âm gì nàng đã tìm được người rồi. Sao Kỳ Hiểu Phù lại ở đây lúc này, nhiễm phải ác hạch thì làm sao giờ? Nàng ấy đã gặp Dương Tiêu chưa? Vì sao lại xuất hiện ở đây? Nàng xoay người nhảy xuống trước mặt Kỳ Hiểu Phù tóm lấy tay nàng ấy, quan sát từ trên xuống dưới mấy lượt, lại nghe Kỳ Hiểu Phù kinh ngạc kêu lên “Lộ cô nương?”

Lộ Dao gật đầu, căn bản không nghĩ tới chuyện trả lời, một tay đặt lên mạch cổ tay nàng ta, muốn xác định xem nàng có bị lây bệnh không, nôn nóng tới mức quên việc phải tháo bao tay xuống. Ai ngờ mấy khắc sau, tay Lộ Dao run lên, cổ tay Kỳ Hiểu Phù tuột xuống.

Mạch tượng tới lui trôi chảy, mạch như ngọc châu nảy trên khay, chính là hỉ mạch.

Lộ Dao cảm giác như thiên lôi vỗ búa xuống đầu, đánh cho nàng trong sống ngoài khét, mặt mày đen sì.

“Lộ cô nương, cô sao vậy?” Kỳ Hiểu Phù nhìn Lộ Dao như muốn khóc đến nơi, hoảng hồn.

Lộ Dao ngoẹo đầu trừng Phạm Dao, hung hăng nghiêng răng, bụng nghĩ cái tên tà sứ của các người hạ thủ cũng nhanh quá nhỉ?! Phạm Dao vô duyên vô cớ bị nàng trừng, nháy mắt với nàng tỏ vẻ vô tội, thấy Lộ Dao kéo Kỳ Hiểu Phù ra xa, không khỏi buồn bực.

Bên này Lộ Dao kéo Kỳ Hiểu Phù tìm một tảng đá ngồi xuống, quan sát Kỳ Hiểu Phù hồi lâu, vẻ mặt phức tạp. Kỳ Hiểu Phù không hiểu, vội hỏi “Lộ cô nương, ta có chỗ nào không ổn sao?”

Lộ Dao nghĩ tới Ân Lê Đình, lại nghĩ tới Kỳ Hiểu Phù, Dương Tiêu trong nguyên tác, thở dài. Kỳ thật cả ba người đều đáng thương.

“Kỳ cô nương, sao cô lại ở đây?”

Kỳ Hiểu Phù gục đầu không nói. Lộ Dao cười khở “Kỳ cô nương, phía đông là Tuyền Châu lúc này đang bị ôn dịch hoành hành, Vĩnh Xuân Đức Hóa ở phía tây sớm đã vườn không nhà trống, một mình cô ở chỗ này hiện giờ rất nguy hiểm.”

Kỳ Hiểu Phù hoảng sợ nhìn Lộ Dao “Sao Lộ cô nương biết?”

Lộ Dao đáp “Ta là đại phu, sau khi nhận tin đặc biệt tới đây. Vì sao cô lại ở chỗ này? Có chuyện sao?”

Kỳ Hiểu Phù lắc đầu, nói nhỏ “Ta từ Xuyên Trung tới đây, có chút hoảng hốt, đi tới đâu hay tới đó, cũng không biết là đi đâu.”

Lộ Dao thở hắt ra, nghĩ bụng may mà cô gặp ta, nếu không để một phụ nữ có thai như cô vào Tuyền Châu thì phiền to rồi. Bèn nói “Kỳ cô nương, chỗ này rất nguy hiểm. Chúng ta mới từ Đức Hóa ra đây, lần này ôn dịch không tầm thường, cực kỳ dữ dội, cô không thể ở lại đây, nếu không rất dễ lây bệnh.”

Kỳ Hiểu Phù lấy làm lạ nhìn Lộ Dao, hai chữ ôn dịch đối với nàng mà nói tuy có nghe qua nhưng vẫn xa lạ.

Lộ Dao nhìn bộ dạng hoang mang của nàng, nhỏ nhẹ giải thích “Sau ba tháng nữa, người còn sống sót ở Tuyền Châu này, chỉ sợ không bằng được hai phần bảy giờ.”

Câu này khiến Kỳ Hiểu Phù hiểu được ý Lộ Dao, tròn tròn mắt nhìn nàng, cơ hồ không tin nổi, hồi lâu ấp úng “Ta... ta có thể giúp được gì cho cô chăng?”

Lộ Dao hơi xúc động. Kỳ Hiểu Phù quả thực là một nữ tử khá lương thiện, tình huống bản thân như thế mà nghe chuyện Tuyền Châu còn muốn giúp đỡ. Lộ Dao thờ dãi lắc đầu “Kỳ cô nương, cô có biết, cô mang thai hơn một tháng rồi không?”

Câu này giống như sấm sét đánh thẳng vào Kỳ Hiểu Phù. Chỉ thấy thân hình nàng lung lay, hồi lâu không động đậy mà tay Lộ Dao bị nàng nắm đau điếng. Lộ Dao thấy đáng về nàng như thế, mới biết nàng ắt hẳn cũng không hiểu chuyện, đành nhẹ vỗ lưng nàng an ủi. Hồi lâu, Kỳ Hiểu Phù mới ngẩng đầu lên, mắt đầy nước, lã chã tuôn trào “Ta, ta...” Kỳ Hiểu Phù từ chỗ Dương Tiêu chạy ra, từ đó đến giờ lâu như vậy mà không dám về phái Nga Mi, cũng không dám về nhà. Cứ thế một mình hốt hoảng vật vờ bên ngoài, mãi đến hôm nay gặp được Lộ Dao, lại nghe được tin tức kinh hoàng

như thế.

Tất nhiên Lộ Dao đoán được tình hình của Kỳ Hiểu Phù. Huống chi lại thêm bản thảo Phó Thu Nhiên viết, ắt hẳn Kỳ Hiểu Phù thật sự yêu Dương Tiêu, hai người có quan hệ dẫn tới mang thai. Lại bởi vì rào cản giữa hai phái, Kỳ Hiểu Phù không dám ở cùng Dương Tiêu, bèn chạy trốn.

Lộ Dao than thở, thấy bộ dạng tiêu tụy xanh xao của nàng, còn có thai nữa, thật sự không nhẫn tâm “Kỳ cô nương, bây giờ cô khoan hãy nghĩ nhiều. Nếu cô không có chỗ đi, chỉ bằng để ta sai người đưa cô đến một nơi. Cô có thể ở lại đó yên ổn sinh con, ta cam đoan sẽ không có bất cứ ai làm khó cô, càng không có người nào biết cô mang thai. Bất kể thế nào, cô không thể lang thang ở đất Giang Tây thế này được.”

Hiện giờ quả thật Kỳ Hiểu Phù cần một chỗ an toàn bí mật nhất, tuy lòng nàng rối loạn nhưng dù sao cũng là nữ tử giang hồ, nghe Lộ Dao nói vậy lập tức hoàn hồn, túm chặt tay nàng nói “Lộ cô nương, cô nói đến chỗ nào thế?”

“Kim Lăng Thu Linh trang. Trang chủ Phó Thu Nhiên là huynh trưởng của ta, hơn nữa ở Giang Nam cũng có chút thế lực, lại không dính líu tới giang hồ. Nếu cô ở đó, tất nhiên huynh ấy sẽ sắp xếp thỏa đáng, không cho nhân sĩ giang hồ nào có thể tìm được cô.”

“Lộ cô nương... cô... sao lại giúp ta?” Kỳ Hiểu Phù chần chờ, dù sao đi nữa, hai người nói chuyện ăn ý nhưng cũng chỉ là bèo nước gặp nhau.

Lộ Dao giải đầu “Kỳ cô nương, cô có biết mười mấy ngày trước, lệnh tôn từng phái người lên Võ Đang, thay cô tính chuyện hôn nhân với Ân lục ca không?”

Kỳ Hiểu Phù há hốc miệng “Cái gì? Cái... cái đó, ta không biết... từ năm ngoái sau khi vào đông, ta chưa hề về nhà, cũng chưa về Nga Mi... A! Không lẽ? Mùa hè năm ngoái lúc ta về nhà thăm phụ thân, phụ thân từng hỏi ta cảm thấy Võ Đang Ân lục hiệp thế nào, ta nói Ân lục hiệp là đệ tử danh môn, võ công trác tuyệt, ta rất ngưỡng mộ. Lúc đó phụ thân rất cao hứng, nhưng không có nói gì, chẳng lẽ?! Đây!...”

Lộ Dao nghe xong thiếu chút nữa ngã sấp xuống, bụng nghĩ lão già Kỳ gia này đúng là không đáng tin. Chỉ dựa vào một câu ngưỡng mộ của nữ nhi liên tông bà mới lên núi Võ Đang. Lần này thì hay rồi, chẳng phải là đèn nửa đời của Ân Lê Đình hay sao?

Nghĩ tới bản thảo của Thu Nhiên, nói Ân Lê Đình yêu say đắm Kỳ Hiểu Phù nửa đời, Lộ Dao nhủ mảy suy nghĩ nửa ngày, bấu lấy một tia may mắn ít ỏi, chỉ trông Kỳ Hiểu Phù không yêu Dương Tiêu, bèn hỏi “Kỳ cô nương, cô có tình ý với Ân lục ca không?”

Kỳ Hiểu Phù cúi đầu nói nhỏ “Ta, hiện giờ ta không xứng với huynh ấy...”

“Ta không nói cô có xứng hay không mà là hỏi cô có thích huynh ấy không, hoặc là, yêu không? Nếu cô thích, ta... có thể nghĩ cách giúp cô.”

Nghe lời này, Kỳ Hiểu Phù sững sốt ngẩng đầu, Lộ Dao cần mẫn suy nghĩ một lát, nói “Trước tiên cô đừng nghĩ đến chuyện đùa trẻ, cũng đừng nghĩ những chuyện linh tinh khác. Ta chỉ hỏi cô một câu đơn giản thôi, cô có tình ý với Ân lục ca không? Yên tâm, mặc kệ cô trả lời thế nào, ta cũng vui vẻ giúp cô.”

Lúc này Kỳ Hiểu Phù đã không thể dùng hai chữ ngạc nhiên để hình dung “Lộ cô nương, vì sao cô lại săn sóc ta như thế?”

Lộ Dao cười nói “Ta và Ân lục ca là bạn tốt, mà Ân lục ca lại thích cô. Thế nên ta giúp cô là chuyện đương nhiên. Huống chi ta cũng không thể nhìn một phụ nữ mang thai như cô lang thang ở ven vùng dịch thế này.” Và lại, nàng liếc cái bụng Kỳ Hiểu Phù một cái, than thầm trong đó là Dương Bất Hối đấy!

“Cô nói... Ân lục ca... với ta?...” Kỳ Hiểu Phù tròn mắt.

Lộ Dao nhún vai, bụng vẫn ôm một tia hi vọng, chỉ cầu cho điều Phó Thu Nhiên viết trong thư không chính xác, đáp “Nếu cô thích Ân lục ca, muốn cùng sống với huynh ấy, cái đó... hà, cô biết y thuật của ta không tề, đứa bé này mới hơn một tháng, còn chưa có ý thức. Nếu cô muốn bỏ đứa nhỏ, ta có thể...” Nói chưa xong liền thấy Kỳ Hiểu Phù hoảng sợ đưa hai tay che bụng.

Động tác này còn hơn bất cứ lời giải thích nào. Lộ Dao thấy thế, nhủ mảy cười khò, lắc đầu lia lịa nhìn Kỳ Hiểu Phù, vẻ mặt ta đã hiểu.

Kỳ Hiểu Phù cắn môi, thì thào “Xin lỗi, Lộ cô nương, ta không thể. Ta muốn sinh đứa nhỏ này ra. Ta... có lỗi với Ân lục hiệp, nhưng ta không thể yêu huynh ấy, ta, ta...”

Lộ Dao hít sâu một hơi, lại thở dài, lắc đầu bất lực “Quả nhiên như ta nghĩ. Được rồi, bất kể thế nào, cô cũng không thể lang thang nơi này được. Tám phần là cô cũng không muốn quay về chỗ phụ thân đứa nhỏ, vẫn nên tới Thu Linh trang sinh nó ra trước đã, chuyện sau này lại từ từ tính tiếp. Đến khi nào cô nghĩ thông nên làm gì tiếp lại nói.” Nói rồi quan sát bụng Kỳ Hiểu Phù nửa ngày, vừa nghĩ đến Ân Lê Đình khổ sở chờ đợi không công hơn mười năm, bất lực vô đầu. Sự tình đã như thế, nàng cũng không thể nhìn cô nương ấy mang thai còn chạy loạn ở nơi này được.

Nàng quay lưng cao giọng gọi Từ Thiên “Chủ quán Từ, vị này là bạn ta, ông giúp ta sắp xếp hai người đáng tin cậy, hộ tống cô nương ấy về Thu Linh trang, giao cho Thu Nhiên. Dọc đường phải chú ý không để bất cứ ai phát hiện hành tung, nhất là người giang hồ.”

Từ Thiên nghe Lộ Dao dặn dò trình trọng, lập tức nhận lệnh đi sắp xếp. Lộ Dao rút trong hà bao bên người ra giấy và bút than, nguệch ngoạc mấy nét, viết cho Phó Thu Nhiên một lá thư ngắn, đưa cho Kỳ Hiểu Phù, cười nói “Thu Nhiên là nghĩa huynh cùng ta lớn lên từ nhỏ, có thể nói là bạn chí cốt. Lần này cô đến Thu Linh trang, huynh ấy tất chăm sóc cô đằng hoàng. Cô nghe ta một câu, lúc này vì đứa bé, không phải thời điểm cậy mạnh, cô ngoan ngoãn trốn trong Thu Linh trang, không có chuyện gì thì đừng chạy ra ngoài, sinh con xong hãy tính tiếp.”

Kỳ Hiểu Phù nhận lấy thư, chấp tay với Lộ Dao “Lộ cô nương, ta không nói được lời cảm ơn, sau này nếu có cơ hội báo đáp, Kỳ Hiểu Phù ta quyết

không từ chối.”

Lộ Dao ngăn ra, thờ dài, nghĩ chuyện đã rồi, bèn nói “Ta không cần cô báo đáp, chỉ hi vọng cô có thể nghe lọt tai một câu của ta.”

“Ồ? Câu gì? Xin Lộ cô nương cứ nói.”

“Đời người, có thể yêu một người cũng yêu mình không dễ, mà hai người có cơ hội cùng nhau thì càng khó. Phân biệt phe phái chính tà gì đó chỉ là mấy thứ vô căn cứ, chẳng qua là các phái bất đồng lợi ích nảy sinh mâu thuẫn mà thôi. Không cần vì mấy chuyện vướng mắc lợi ích đó mà bỏ qua chân tình, báu vật quý nhất thế gian này.”

Kỷ Hiểu Phù nghe xong đứng sững tại chỗ hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Kiếp Phù Sinh Được Bao Làn

Tiền Kỷ Hiểu Phù đi rồi, Lộ Dao thờ dài, nghĩ đến Ân Lê Đình lập tức cảm thấy rầu rĩ không thôi. Hề nghĩ tới sau khi Kỷ Hiểu Phù chết, con người nhu hòa trong trẻo như Ân Lê Đình phải đau lòng bi thương đến độ nào mới sáng tạo ra một chiều Thiên Địa Đồng Thọ nơi núi Vô Đang, đầu Lộ Dao đau muốn nứt ra, vất vả suy nghĩ xem làm thế nào mới tốt, chẳng lẽ muốn chờ đến khi Dương Bất Hối trưởng thành thật? Nhất thời không nghĩ ra được kế sách nào. Có điều theo nàng thấy, chuyện này bất kể ra sao cũng không nên giấu Ân Lê Đình thì hơn, đành phải nghĩ cách khiến Ân Lê Đình suy nghĩ thoáng ra một chút mới được, khổ nỗi không nghĩ ra lời nào để nói với Ân Lê Đình cả. Cứ như vậy một đường vừa đi vừa nghĩ, một bên suy tư một bên hưng hăng lừm Phạm Dao giải tỏa con tức, bụng nghĩ hai kẻ Tiêu Dao nhị tiên các người đứng là mang phiền phức cho người khác! Mới đầu Phạm Dao còn lấy làm khó hiểu, chùng sau tập mãi thành quen, cho là tính tình tiểu nữ nhi phát tác. Tô Tiểu ở bên lại không ngừng lời đồng kéo tây nói này nói nọ, Lộ Dao đã phiền muộn sẵn, nếu không phải đến Tuyền Châu còn cần hấn, nàng thiếu điều muốn đánh ngất hấn quăng ở giữa đường.

Có điều số Tô Tiểu xưa giờ có vẻ hên, nếu không cũng sẽ không gặp được Lộ Dao lâm thời diễn vai anh hùng cứu hấn khỏi cướp. Thế nên không chờ Lộ Dao hoàn toàn bùng nổ, Tuyền Châu đã gần kề trước mắt, Lộ Dao cũng không còn thời gian rầu rĩ nữa.

Tuyền Châu sát biển, vốn là một thành trấn hải cảng cực kỳ phồn hoa. Thời này rất nhiều thương nhân làm ăn buôn bán với Trung Nguyên đến từ hải ngoại, Tuyền Châu lại là bến cảng những thương nhân này dừng chân khi đặt chân lên đất Trung Thổ, đủ các sắc tộc người, thương nhân lui tới nườm nượp, thành trấn hết sức ồn ã náo nhiệt.

Một nơi như thế nếu bùng phát ôn dịch, ảnh hưởng đến vô số người, tốc độ truyền nhiễm nhanh thế nào có thể đoán được. Đây là lần đầu tiên Lộ Dao đến Tuyền Châu, còn chưa vào cổng thành đã thấy ngoài cổng có mấy hàng quan binh đứng gác. Cảnh tượng người ra vô cổng thành thường thấy không có nữa, quan binh tên nào tên nấy cầm binh khí, ăn mặc vũ trang. Ngoài thành cũng không có mấy quán trà dành cho phu quân vác người đi đường dừng chân thường thấy, bốn phía hoang vu, không một bóng người.

Từ Thiên tiến lên chấp tay nói với quan binh “Vị quan gia này, xin hỏi các vị đại gia gác chỗ này có phải là trong thành có chuyện không? Bây giờ có thể vào thành chăng?” Nói rồi luôn trong tay áo lấy ra một đỉnh bạc không nhỏ nhét vào trong tay kẻ nọ.

Binh sĩ kia vốn định quát Từ Thiên cút xéo nhưng bạc rơi vô tay, có vẻ nặng nề, liếc nhìn Từ Thiên một cái, thấy đối phương ăn bận kiểu văn sĩ, lễ độ nhã nhặn, vì thế có phần bực mình mở miệng “Hôm kia trêm hành tinh hạ lệnh xuống, niêm phong bốn cửa thành Tuyền Châu, không cho phép bất cứ ai ra khỏi thành.” Nghe xong cả Từ Thiên và Lộ Dao đều rét run, liếc nhau một cái. Tổ chức quan lại thời này, dưới cùng là châu, trên châu là phủ, trên phủ là lộ, lộ rồi mới đến hành tỉnh. Tuyền Châu lớn mấy cũng chỉ là một châu mà thôi, hành tỉnh trực tiếp điều binh đóng thành thế này, có thể thấy trong thành rất nghiêm trọng. Nhất là lúc này, giai cấp thống trị hỗn loạn, chiến tranh nổi lên khắp nơi, triều đình cơ hồ bất lực không quản nổi đất Lĩnh Nam xa xôi như Tuyền Châu. Thế mà lần này chính quyền hạ lệnh xuống còn trực tiếp điều quân, ắt hẳn sự tình quá nghiêm trọng khiến triều đình không thể không chú ý. Từ Thiên móc trong lòng ra một tờ ngân phiếu đưa cho tên quân cầm đầu “Các vị quân gia vất vả rồi, chút bạc này biếu các vị quân gia mua rượu uống.”

Tên quan binh kia cũng không khách sáo, ngênh ngang nhét ngân phiếu vào người. Lại nghe Từ Thiên nói “Chúng ta là đại phu từ dải Giang Hoài tới đây, nghe nói Tuyền Châu có đại dịch, nguyện vào thành chữa bệnh cho dân chúng, mong quân gia cho chúng ta vào thành.”

Tên quan binh nghe Từ Thiên nói lấy làm sững sốt, quét mắt nhìn người tới thêm mấy lần, thấy toàn là bộ dạng đại phu, thư sinh trời gà không chặt, đi sau còn có chừng mười tên sai vặt đánh xe, trên xe chất đống đồ đạc.

“Bây giờ trong thành có ôn dịch, cực kỳ nguy ngập. Trước triều đình phái tới ba ngự y đều nói Tuyền Châu bây giờ không cứu được, các người vào thành không phải chịu chết hay sao?” Tên quan binh hỏi.

Từ Thiên đáp “Đa tạ quân gia quan tâm! Chúng ta ít nhiều có chuẩn bị tâm lý, đề phòng với bệnh dịch này rồi.”

Một tên lính đứng bên nói “Khâu Đầu nhi, ở trên đã nói không cho ra nhưng không có nói cấm vào. Bọn chúng bằng lòng chịu chết ngài cứ để chúng vào là được rồi.”

Tên quan bị gọi là Khâu Đầu nhi quát một câu “Ngươi biết cái gì!” Tên lính lập tức ngậm miệng không dám nói thêm.

“Ta nói cho ngươi biết, bây giờ vào được không ra được. Nếu ngươi vào không biết chừng nào mới được ra!”

Từ Thiên vội đáp “Đương nhiên rồi. Đa tạ quân gia chăm chú!”

Nói rồi quay lại bên cạnh Lộ Dao. Các đại phu đều bằng lòng vào thành, vì thế mọi người trùm áo choàng ở ngoài thành, đeo khăn che mặt đảng hoàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của quan binh tiến vào Tuyền Châu.

Bấy giờ thành Tuyền Châu sớm đã không còn cảnh phố xá phồn hoa, người đông nườm nượp, hàng quán san sát như cũ nữa. Trên đường phố, nhà nhà đóng kín cửa, phố xá hầu như không một bóng người, thỉnh thoảng có người qua đường cũng đi lại vội vã, mặt mày sầu thảm. Bất chợt lại có tiếng rên la đau đớn từ sau cánh cửa nhà nào đó, có lúc lại là tiếng khóc lóc. Đoàn người Lộ Dao tìm đến y quán lớn nhất thành, vốn phải là nơi bận rộn nhất thì lúc này cửa lớn mở toang, sân viện rộng thênh thang không thấy bóng người qua lại. Từ Thiên trèo tường vào nhìn, phát hiện hóa ra người đi nhà trống, thuốc thang chẳng còn lấy nửa viên. Khó khăn lắm mới chặn được một nam tử chừng ba mươi tuổi trên đường, Lộ Dao hỏi thăm mới biết. Hóa ra trong thành tổng cộng có ba nhà kinh doanh y quán, đại phu một nhà mấy ngày trước đã nhiễm bệnh mà chết, hai nhà kia ngay từ lúc ôn dịch mới phát, dân chúng còn chưa dự đoán được tình cảnh hôm nay đã khẩn gói cùng gia quyến nửa đêm trốn mất. Sau đó triều đình từng phái ba đại phu đến kiểm tra tình hình dịch bệnh, nhưng ba người kia vừa thấy bệnh nhân xong, mặt mày không còn chút máu, không nói câu nào chạy khỏi Tuyền Châu. Rất nhanh có quan binh tới vây thành, chỉ cho vào không cho ra. Về sau dân chúng muốn khám bệnh cũng không biết đi nơi nào, dưới cơn sợ hãi phần nộ cướp hết được liệu thuốc thang còn sót trong dược đường, lại không biết cách dùng, đành dựa theo phương thuốc của mấy thuật sĩ lang thang mà nấu, uống vào không thấy công hiệu. Phụ mẫu, thế tử của nam nhân này mấy ngày trước đã nhiễm bệnh chết, còn sót mỗi y và tiểu nữ nhi chín tuổi. Nào ngờ ngày hôm qua đứa bé cũng bắt đầu sốt cao ói mửa, y không có cách, đành chiếu theo phương thuốc đi Diệu Âm quan ở tây thành xin ít tã nhang, định pha nước cho nữ nhi uống.

Mấy đại phu nghe xong đều nhủ mày, Tô Tiểu liền cùng nam tử kia về nhà. Từ Thiên dẫn mấy tên tùy tùng và bảy tám đại phu đến hòn núi nhỏ cao nhất phía tây thành dựng lều bạt. Lộ Dao cùng với mấy đại phu khác đến y quán lớn nhất thu dọn, dùng bách bộ ngâm rượu và mấy vị dược nặng khác phun khắp nơi, đuổi chuột diệt rệp, sắp xếp dược liệu công cụ đảng hoàng, mở phòng bệnh.

Bên này Từ Thiên tự mình đi phủ tri châu một chuyến, lại phát hiện cả phủ chỉ là một tòa nhà rỗng tuếch, chỉ sót lại một người gác cổng già. Lão gác cổng nói trước một ngày đóng thành, tri châu đã dẫn gia quyến gom góp đồ tế nhuyễn của riêng tây chạy về quê, bỏ lại dân chúng trong thành tự sinh tự diệt. Tuy rằng đã gặp rất nhiều chuyện như vậy, Từ Thiên vẫn chửi thầm trong bụng không thôi, đành phải phải tùy tùng ở trong thành kêu gọi, nói có đại phu giàu kinh nghiệm từ Giang Hoài đến, người mắc bệnh có thể tới Thiện Hòa đường lớn nhất thành khám bệnh. Hơn nữa ở An Trần đường nhỏ hơn nằm ở góc khác có phát dược vật dự phòng được ác hạch, đến đó lãnh.

Lúc này, dân chúng trong thành đã bị ôn dịch làm cho sợ vỡ mật, lại chẳng có đại phu chân chính nào, thuốc cũng không có chỗ mua, mắc bệnh chỉ biết chờ chết chứ không có cách nào khác. Vừa nghe nói có đại phu khám bệnh ở y quán, chỉ cần còn động đậy cơ hồ toàn bộ xộc tới Thiện Hòa đường. Đang này Lộ Dao và đám tùy tùng vừa thu dọn y quán xong, đang nói chuyện phủ tri châu với Từ Thiên thì không ít người kéo tới bên ngoài Thiện Hòa đường, thiếu điều xô sập cửa.

Lộ Dao vừa nghe chuyện phủ tri châu, tức không để đâu cho hết, đảo mắt, nói với Từ Thiên “Ông nghĩ cách đuổi lão gác cổng đó đi. Dù sao phòng ốc của phủ tri châu cũng nhiều, đợi Tô Tiểu về bảo hắn dẫn mấy người tới đó thu dọn. Hễ là ác hạch xuất huyết thì đưa hết vào đó.”

Không tới hai canh giờ, ngoài cửa Thiện Hòa đường và An Trần đường toàn là người bệnh, hai đại phu và mấy gã sai vặt ở cuối con đường ngoài Thiện Hòa đường lần lượt kiểm tra bệnh nhân một cách đơn giản nhanh chóng. Hễ là ác hạch xuất huyết lập tức sai người đưa tới phủ tri châu, mới phát sốt ói mửa sơ sơ trực tiếp đưa tới lều vải ngoài Diệu Âm quan, chỗ đó đã có mấy chục nóc lều nhỏ, miễn cho người chưa mắc bệnh bị bọn họ lây. Còn như cơ bản chẩn đoán chính xác xong thì do sai vặt ghi chép tên tuổi nơi ở, dẫn vào Thiện Hòa đường, người nhà cùng tới bị đưa đến An Trần đường cách đó không xa lãnh thuốc phòng dịch.

Mười mấy đại phu phân công xong, hai người phụ trách chẩn bệnh, Lộ Dao và bốn người khác cùng xử lý ác hạch xuất huyết ở phủ tri châu, Tô Tiểu và bốn người nữa chẩn bệnh ở Thiện Hòa đường, một đại phu khác họ Âu Dương dẫn bốn người nữa trị bệnh ở lều vải ngoài Diệu Âm quan. Còn lại hai người, lần lượt đi tới những nhà bệnh nhân không có ai chăm sóc, không đi khám được. Cứ ba ngày lại đổi lượt công tác một lần, trước khi đổi ca tập trung lại một chỗ thảo luận một chút xem có phát hiện phương thuốc, loại dược nào đặc hiệu hay không.

Bận rộn nhất là Từ Thiên, ông ta dẫn hai trợ thủ, vừa phải liên lạc phi cấp truyền thư với Phó Thu Nhiên ở Thu Linh trang, vừa phải kiểm kê dược liệu công cụ, chuẩn bị áo choàng nấu thuốc cho mọi người mặc, còn phải đích thân coi sóc chuyện phun thuốc khử trùng chỗ ở của Lộ Dao và các đại phu. Lần này trước khi đi, Phó Thu Nhiên đã căn dặn ông kỹ càng, nhất định ông phải đích thân lo liệu, chỉ sợ hạ nhân có sơ sót. Mười mấy đại phu ngụ tại chỗ cao nhất phía bắc thành, nằm ngay hướng gió, lúc dựng lều, Từ Thiên ra lệnh châm lửa thiêu trụi cả mảnh đất, bây giờ chỗ đó không có lấy một cọng cỏ. Mọi người có chỗ ở riêng của mình, mỗi người một lều, ước chừng ba bốn chục nóc, sai vặt, tùy tùng của đại phu dẫn theo, cũng bị Từ Thiên nhét vào. Thấy mấy đại phu mới tới há hốc mồm, Lộ Dao cười nói “Bản lĩnh giỏi nhất của đại chủ quản Từ là nhét đồ, trong rương nhét dược liệu, xe ngựa nhét hành lý, bọc đồ nhét quần áo, đất bằng nhét lều vải, đương nhiên còn nhét bạc vào tay quan quân nữa. Bản lĩnh nhét đồ đặc trong bọc của ta cũng học từ ông ấy đấy.” Nói làm cả Từ Thiên cũng cười.

Cười nói thì cười nói, cơ bản mỗi ngày Lộ Dao đều mệt muốn chết. Tuy nói mười mấy đại phu thay phiên nhưng thường thường có chứng bệnh hóc búa, không thể không nửa đêm lôi nàng dậy khám. Thế nhưng, mặc dù tất cả đại phu nỗ lực như thế, tốc độ lây lan dịch bệnh cũng chỉ hơi hơi chậm lại, số người chữa khỏi còn lâu mới bắt kịp số người phát bệnh. Ngoài Diệu Âm quan đã chứa đầy người, bệnh nhân mới đành tạm thời dời đến chỗ không người. Còn như phủ tri châu, hai tay Lộ Dao châm kim đến tê đại, bệnh nhân còn sống chưa tới một phần mười. Qua mười mấy ngày, cơ hồ mất đại phu

nào cũng thâm quầng, khẩu vị mất sạch vẫn phải cố ép mình nuốt xuống. Vốn dĩ đã ngủ không ngon, nếu lại không ăn rất dễ lây bệnh. Thực ra Từ Thiên đã đổi cách chế biến đồ ăn cho dễ nuốt, nhưng cứ nghĩ xem, sau khi xử lý mấy chục bệnh nhân ói mửa rên la, cả người sưng phù đầy u hạch còn nuốt được cơm, quả thật phải cần công lực. Vì thế, sáng sớm ngày thứ hai mươi, Lộ Dao nhận được tin tức khiến nàng suy sụp khôn kể, đại phu Đàm Lộc Trữ cùng đoàn bắt đầu phát sốt.

Lộ Dao và Tô Tiểu cùng mấy đại phu nghe tin gấp rút chạy tới. Lộ Dao cởi áo Đàm Lộc Trữ ra nhìn, bịch một tiếng, hòm thuốc trong tay rớt xuống đất. Chỉ thấy nơi thắt lưng, dưới cổ hần nổi u từng cục, đều là nốt đen, chính là ác hạch xuất huyết dữ dội nhất trong các chứng ác hạch.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Một Minh Nhớ Thanh Phong

Núi Võ Đang, mừng mười tháng tư.

Hôm qua là ngày mừng thọ Trương Tam Phong chín mươi lăm tuổi. Đám người Tổng Viễn Kiêu theo ý sư phụ, không bày biện phung phí, song lễ mừng trong phái Võ Đang thì không thiếu. Tuy Trương Thúy Sơn vẫn không có tung tích nhưng năm nay chẳng những Du Đại Nham không còn gây chi, thậm chí võ công bây giờ cũng khôi phục lại mấy thành. Cứ thế, lại tốn thêm nhiều thời gian, khôi phục như cũ không phải không có khả năng, vì thế mấy người Tổng Viễn Kiêu nhân cơ hội này ăn mừng một bữa. Hiện giờ, lựa màu treo ngày hôm qua, đồ vật mừng thọ này nọ còn chưa tháo xuống, không khí vui mừng còn lưu lại trong không khí ẩm ướt sớm mai.

Lúc này, sân luyện công ở hậu viện Từ Tiêu cung, tiếng kiếm khí va chạm liên miên bất tuyệt. Kiếm quang lấp lánh, hai bóng người một đen một xanh dây dưa. Áo đen là Du Liên Châu mà áo xanh chính là Ân Lê Đình. Du Liên Châu dùng Thái Ất Bát Quái kiếm pháp nhanh chậm nối tiếp nhau, trong cương có nhu, kiếm và người như hình với bóng, kiếm ý hợp nhất, xuất kiếm khí thế hào hùng. Ân Lê Đình sử dụng Nhu Vân kiếm pháp như nước chảy mây trôi, nhìn như vô lực lại liên tiếp kín kẽ, lực đạo không hề gián đoạn, kiếm thế không hiện vết tích nhưng lần lượt hóa giải thế công của Du Liên Châu. Hai người luyện công so chiêu, đấu hồi lâu, nghe Du Liên Châu thét một tiếng, thân hình dần kiếm xoay một vòng. Lục Hợp kinh mạnh mẽ rung lên nhả ra đầu mũi kiếm, Ân Lê Đình muốn thu kiếm đã không kịp, trường kiếm cứ thế bật khỏi tay bay vút lên không, ra xa gần bốn năm trượng mới rớt xuống.

Trường kiếm tuột khỏi tay, tất nhiên Ân Lê Đình bại dưới tay nhị sư huynh. Du Liên Châu lại nhú mày nhìn Ân Lê Đình “Lục đệ, lúc luyện công sao lại không tập trung?” Tuy công phu của Ân Lê Đình không bằng được mấy người Tổng Viễn Kiêu, Du Liên Châu nhưng từ nhỏ thiên phú kiếm pháp đã cực giỏi, lại thêm ba tuổi nhập môn, đến bây giờ hơn hai mươi năm, trong số đệ tử đời thứ hai của phái Võ Đang, kiếm pháp có thể nói là xuất sắc nhất. Ai ngờ hôm nay hai người đấu chưa tới trăm chiêu, trường kiếm đã bị Du Liên Châu cuốn lên không, có thể thấy quả thật không có hết sức.

Ân Lê Đình thua nhỏ nhập môn, công phu cơ bản đều do Du Liên Châu truyền thụ, lại thêm Du Liên Châu tính tình nghiêm túc, Ân Lê Đình cực kỳ kính nể vị sư huynh này. Bây giờ nghe sư huynh có ý răn dạy, vội vàng cúi đầu nhận lỗi. Du Liên Châu thấy đáng về mặt hồn mất vía của Ân Lê Đình, trong lòng thở dài, nói “Mấy ngày nay tâm thần lục đệ không yên, vì lý do gì?” Nói rồi nhất trường kiếm của Ân Lê Đình đưa qua.

Ân Lê Đình nhận lấy trường kiếm, nghe sư huynh hỏi, nhú mày, lo âu trong lòng hiện hết lên mặt, nói nhỏ: “Lộ Dao không gửi phương thuốc về cho tam ca đã mười ngày rồi...”

Từ sau khi Lộ Dao rời khỏi Võ Đang, cứ hai ba ngày lại phi cáp truyền thư lên Võ Đang một lần, ghi lại phương thuốc châm cứu, dặn dò đối với Du Đại Nham. Phái Võ Đang mời một đại phu lên núi, căn cứ theo dặn dò của nàng châm kim dùng thuốc. Thư không dài, có lúc cũng chêm vào vài câu nghe ngóng dọc đường, với giọng điệu của Lộ Dao mà nói cũng rất thú vị. Thư từ do Vũ Xương Vọng Giang lâu đưa tới, tuy rằng trễ một hai ngày nhưng cũng khá kịp thời. Song từ mười ngày trở lại đây, thư liền đứt đoạn. Từ đó tới giờ, cơ hồ mỗi ngày Ân Lê Đình đều tự mình đi hỏi đệ tử phụ trách văn thư có thư hay không, lần nào cũng thất vọng mà về.

Du Liên Châu nhìn sư đệ nhà mình, vỗ vai chàng nói “Bây giờ chắc Lộ cô nương đang bận rộn cứu người nên không có thời gian gửi thư. Huống chi từ hôm trời âm tối nay, tam ca đệ cũng không bị đau nhức khớp xương nữa. Có lẽ Lộ cô nương cảm thấy không cần phải châm cứu nữa nên không có tin tức.”

Ân Lê Đình nghe sư huynh an ủi vẫn không yên tâm, nói “Đệ... chỉ sợ dọc đường nàng gặp nguy hiểm gì đó, thời buổi giờ bên ngoài không thái bình, một cô nương đơn độc như nàng, gặp phải cường đạo cướp bóc thì làm sao? Hơn nữa nội công nàng không đủ, cho dù kiếm chiêu tinh diệu, lỡ gặp phải danh gia nội công chắc chắn bị thiệt...”

Du Liên Châu cười khổ trong lòng. Tính tình sư đệ nhà mình hiền lành, gặp chuyện lại thường do dự không quyết. Điều này thì chàng đã biết trước, nhưng cái tật lo lắng dài dòng văn tự này mọc thêm từ lúc nào thế? Đánh nói “Lục đệ, trước khi Lộ cô nương lên Võ Đang từng một mình du ngoạn không ít, tất biết cách bảo vệ bình an. Hơn nữa, nàng không phải nhân sĩ giang hồ, gần như không động thủ với người ta, làm gì có danh gia nội công nào làm khó nàng? Ngày hôm đó giữa đại diện Từ Tiêu cung, đệ ta chính mắt nhìn thấy kiếm chiêu của Lộ cô nương, kiếm pháp như vậy muốn tự bảo vệ mình thừa sức, lục đệ không cần lo lắng.”

Ân Lê Đình lại nói “Đệ nghe tứ ca nói, chứng ác hạch đó cực kỳ nguy hiểm, người chết quá nửa. Còn đọc vài quyển y thư, nói chứng bệnh đó hết sức khó trị, hơn nữa rất dễ lây cho người khác. Đệ sợ... sợ... Lộ Dao không cần thận nhiễm phải, vậy thì hồng mất...”

“Bản thân Lộ cô nương là đại phu, đương nhiên biết cách phòng tránh ra sao. Và lại y thuật Lộ cô nương cao siêu, sư phụ mời vô số danh y đều không chữa khỏi cho tam đệ nhưng nàng chữa được, có thể thấy được bản lĩnh của nàng, ta nghĩ chắc nàng tự có diệu kế đối phó chứng ác hạch. Lục đệ, đệ đừng suy nghĩ lung tung nữa, nếu mệt thì về phòng nghỉ một lát đi. Nếu Lộ cô nương thấy đệ buồn lo vô cớ thế này, với tính tình nàng, có phải sẽ trách đệ coi thường y thuật của nàng không?”

Ân Lê Đình nghe xong, nghĩ tới bộ dạng Lộ Dao chống nạnh trừng mắt, tức giận lại mang theo ba phần ý cười nói “Ân lục ca xem thường bản lĩnh của Lộ Dao phải không?” đầu tiên cảm thấy ngọt ngào, thoáng mỉm cười, kẻ đó càng lo âu hơn.

Du Liên Châu thấy chàng lúc cười lúc nhíu mày, biết mấy ngày nay đừng nói luyện công, sợ là cơm nước ngủ nghỉ cũng không có tâm tình, vì thế cũng không ép buộc nữa, thu trường kiếm, dặn dò Ân Lê Đình xong liền đi tới viện mình ở.

Vừa ra khỏi sân luyện công thì thấy Trương Tùng Khê ngồi trong viện kế bên hành lang, tay cầm sách, chuẩn bị hồ trà, vừa uống vừa đọc. Thấy Du Liên Châu đi tới lập tức vẫy tay với chàng gọi “Nhị ca, lại đây ngồi đi.”

Du Liên Châu ngồi xuống đối diện Trương Tùng Khê, đón lấy ly trà chàng đưa tới, hớp một miếng. Nghe Trương Tùng Khê hỏi “Nhị ca đi luyện kiếm à? Với lục đệ?”

Du Liên Châu lắc đầu nói “Lục đệ không tập trung, bị ta cuốn trường kiếm lên trời, mới quá vài chiêu đã thua.”

Trương Tùng Khê lắng nghe “Đạo này chẳng những lục đệ không luyện công, ăn ngủ đều như hồn vía lên mây. Hôm qua tam ca nói với đệ, nói lục đệ đến phòng huynh ấy, vừa vận là cơm chiều, tam ca bèn giữ đệ ấy lại ăn cơm. Kết quả lục đệ cứ xuất thần, bụng bát cơm lên ăn, ăn xong vẫn chưa phát hiện đồ ăn đều chuẩn bị theo đơn Tiểu Lộ đặc biệt kê cho tam ca, nghe tam ca nói mùi vị rất đáng. Thế mà lục đệ chẳng có tí phản ứng nào, căn bản không để ý mình đang ăn gì.”

“Ta mới hỏi qua lục đệ, hình như đệ ấy lo cho Lộ cô nương.”

Trương Tùng Khê nói “Ngày thứ hai sau khi Tiểu Lộ xuống núi, lục đệ chạy tới phòng đệ, hỏi có y thư ghi chép dịch ác hạch hay không, cho đệ ấy mượn.”

Du Liên Châu nghe nói Ân Lê Đình chạy đi lật xem cả y thư, im lặng nửa ngày, hỏi Trương Tùng Khê “Hôm đó, đệ và lục đệ tiễn Lộ cô nương, lục đệ có nói gì chẳng?”

Trương Tùng Khê đáp “Lục đệ nào có nói gì chứ? Nếu nói rồi thì đâu có hoảng hốt như mấy ngày nay?”

Du Liên Châu trầm ngâm hồi lâu, mở miệng hỏi “Lục đệ nói chứng ác hạch đó rất hiểm ác, động một tí là chết quá nửa?”

Trương Tùng Khê gật đầu “Lục đệ lo âu điểm này cũng có lý. Tiền triều từng trải qua chứng ác hạch này một lần, theo ghi chép thì đi qua nơi nào chết gần hết nơi đó, may mắn sống sót không tới một phần mười. Đệ thật tình không dám nói rõ cho lục đệ, chỉ dám nói là chết quá nửa.”

Nghe xong, ít nhiều gì Du Liên Châu cũng lo lắng “Lộ cô nương có nói khi nào quay lại không?”

Trương Tùng Khê cười khò “Tiểu Lộ nói việc Tuyền Châu có lẽ đến cuối hè mới kết thúc, sau khi xong xuôi nàng phải về Thu Linh trang một thời gian, đầu đông sẽ đi Linh Nam. Còn nói Lòng Vui Với Núi Sông, Bốn Bê Đều Là Nhà, nghe ý tứ thì e là một thời gian nữa cũng không tính quay lại.”

Bên này Ân Lê Đình quay người đi tới viện Lộ Dao từng ở. Chỗ ở ngày xưa còn đó mà người bây giờ không thấy bóng đâu, Ân Lê Đình mới dám quan sát khắp phòng. Đạo trước mỗi lần đến đây, chàng chỉ đứng trong sân hoặc chờ trước cửa, cho dù Lộ Dao mời chàng vào, chàng cũng không dám quan sát khuê phòng nữ tử, mắt nhìn mũi mũi nhìn tí, nhưng đầu óc đều là dáng vẻ cười duyên của Lộ Dao. Nhất là thời gian dạy Lộ Dao thư pháp, lần nào cũng phải cố hết sức ép mắt chỉ nhìn chằm chằm trang giấy, nhưng vẫn cứ ngửi thấy mùi thơm nhẹ xen lẫn mùi thảo dược nhàn nhạt tỏa ra từ người Lộ Dao. Lúc ấy Lộ Dao thấy chàng nhìn chằm chằm mặt giấy, còn cười sư huynh đệ họ viết chữ cũng tập trung chăm chú như luyện võ, không sợ mệt gì cả. Song chàng biết rõ hồn mình nào có đặt trên chữ đâu? Nét chữ viết càng lúc càng mềm mại nhẹ nhàng, đường nét thì có mà kinh lực thì không. Khổ nỗi nếu chàng không ép mình nhìn tờ giấy trùng trùng, chỉ sợ không kèm được mà nhìn nàng, nhìn nàng sẽ không nén được đỏ mặt. Sau đó bị tứ ca nhìn thấy chữ viết, cười cười như không nhìn chàng song không nói gì cả.

Lúc Lộ Dao ở trên núi, Phó Thu Nhiên đưa tới không ít đồ nhưng nàng đi quá vội vã, gấp gáp, chỉ kịp mang theo đồ đặc quan trọng, ngọc ấm Hòa Dương Phó Thu Nhiên đặc biệt gửi lên cùng với một mớ trăm cái trang sức làm từ bạch ngọc, hoàng toán, toàn bộ để lại hết Võ Đang. Khi hạ sơn, Trương Tùng Khê có hỏi nàng cần sai đệ tử đưa những thứ đó về Thu Linh trang không, Lộ Dao lại đáp chẳng qua là đồ đặc bình thường. Kim Lăng đường xá xa xôi, không cần phiền phức như thế. Có một ít dược liệu, dao kéo không mang theo thì đưa tặng cho đệ tử dược phòng, đồ chơi trang sức của nữ hài tử thì đưa cho Phạm Thường, còn như giấy bút nghiên mực thì tặng cho Ân Lê Đình. Đồ đặc còn lại cứ tùy tiện xử lý, cần gì đưa về Kim Lăng, tốn thời gian công sức.

Trên núi Võ Đang, chàng và Lộ Dao thân thiết nhất, vì thế Trương Tùng Khê nhường chàng quyết định. Trầm ngâm nửa ngày, chàng nói với Trương Tùng Khê “Tứ ca, có thể để những thứ này trong gian phòng đó được không? Dù sao Võ Đang cũng không thiếu một gian viện.”

Tất nhiên Trương Tùng Khê bằng lòng. Về phía Ân Lê Đình, thật là ra lưu lại ít kỷ niệm. Cảm thấy nếu viện này vẫn duy trì nguyên dạng, có lẽ ngày nào đó Lộ Dao lại quay về như cũ, như chưa từng từ biệt.

Ngày Kỷ gia lên núi đề thân, không riêng chàng, mấy vị sư huynh đều cực kỳ kinh ngạc, đồng loạt nhìn chàng. Trước lúc đó, chàng chưa từng nghĩ vì sao mỗi lần gặp Lộ Dao luôn đỏ mặt, thậm chí luống cuống tay chân. Nhưng lần đầu tiên, trước cái nhìn chăm chú của sư phụ và các vị sư huynh, người đầu tiên chàng nghĩ tới lại là Lộ Dao. Chàng muốn đi hỏi nàng, lại không biết nên hỏi gì. Trong khoảnh khắc ấy, rốt cuộc chàng cũng hiểu được rõ ràng, hẳn là chàng thích nàng rồi. Nhận thức bất ngờ đẩy làm chàng hoảng hồn, cứ ngồi trong đại sảnh mà đầu óc nghĩ tới người và việc chẳng liên quan gì đến tình cảnh trước mặt, hồi lâu mới nghe được đại ca tạ lỗi với người nhà họ Kỷ, nói rằng hôn nhân đại sự, cần đề sư phụ Trương Tam Phong và lục đệ tự cân nhắc một chút.

Khi ấy ra khỏi đại điện, chàng phi thẳng tới viện của Lộ Dao, lại phát hiện căn bản không có người, bấy giờ mới nhớ hôm nay đã hẹn nàng lên núi hái thuốc. Muốn lên núi tìm nàng lại sợ hai người đi trái đường, bèn chờ ngay tại chỗ. Đứng bên ngoài nhớ tới sự tình hơn nửa năm qua, bỗng dưng nhớ lại lần đầu gặp gỡ, mình cũng như thế, ôm một tia hi vọng chờ nàng ở Vọng Giang lâu đủ ba ngày, chỉ là lúc đó trong lòng rối rắm vì thương thế của tam ca, còn bây giờ chuyện rối rắm lại càng khiến chàng bối rối.

Chờ mãi đến quá Ngọ cũng không thấy bóng Lộ Dao đâu. Định lên núi tìm nàng thì bị tứ ca kéo đi. Lần nữa đi ra đã là tốiมืด, cảm thấy đi gõ cửa Lộ Dao lúc này không ổn nhưng trong lòng lại hết sức khao khát nhìn thấy nàng. Thế nên chàng đi tới đi lui ngoài cửa, đang định lấy hết dũng khí gõ cửa lại nghe bên trong có tiếng nước, lắng nghe kỹ thì là tiếng lúc tắm rửa. Lập tức, chàng chỉ cảm thấy mặt như lửa đốt, cuống quýt thi triển Thê Vân Tung nhảy ra khỏi viện, cả một đêm chỉ dám vòng vo ngoài viện, không dám đặt chân vào viện nửa bước. Đi tới đi lui cả đêm, định sáng sớm hôm sau nàng vừa dậy thì gặp nàng.

Cái đêm trong sơn động, nàng nép trong lòng chàng ngủ một đêm, chàng biết nên đẩy nàng ra nhưng lại không biết vì không dám hay không muốn đánh thức nàng, chàng cứ thế ôm nàng một đêm, mặc cho mặt mình nóng như lửa đốt. Sau đêm đó, về lễ, chàng nên cưới nàng, về phần chàng, chàng vô cùng nguyện ý cưới nàng, nhưng còn nàng, chàng không dám chắc. Tính Lộ Dao thoải mái, trước nay không phải người tuân theo lễ giáo. Nếu chàng đề xuất chuyện này, chỉ sợ nàng sẽ nhảy dựng lên gõ đầu chàng, hỏi có phải sáng sớm chàng luyện công bị thương đầu hay không, sau đó nghiêm túc bắt mạch chân bệnh, nói chàng có bệnh cần uống thuốc.

Có điều ngàn tính vạn tính, lại không tính được còn chưa tới sáng sớm hôm sau, Lộ Dao liền nhận được truyền thư từ Thu Linh trang, một khắc cũng không dừng, trực tiếp thu dọn đồ đạc hạ sơn. Khi chàng biết nàng đã biết chuyện Kỷ gia đề thân, tìm chàng thất lại, cho dù bản thân không đồng ý nhưng cứ luống cuống như thế đã làm sai chuyện gì. Song một mặt, đáy lòng lại âm thầm chờ mong nàng có phản ứng gì không. Khi ấy chàng luôn mãi chờ nàng nói, nhưng nghe được lại là hỏi chàng có lời gì muốn chuyển cho Kỷ cô nương. Có trời biết chàng chẳng có câu nào chuyển cho Kỷ cô nương nhưng chuyển cho nàng thì có cả mớ, song lại không biết mở miệng ra sao. Chờ chàng tỉnh táo thoát ra khỏi mớ hỗn loạn ngập ngừng, nhìn thấy nàng một mình cười ngửa đứt áo mà đi, còn sót lại bóng dáng nhu mì xinh đẹp giữa núi bích đào đầy sắc xuân.

Ngồi trong phòng Lộ Dao, đang nghĩ ngợi lung tung lại nghe tiếng một đệ tử Võ Đang bẩm báo ngoài cửa “Lục sư thúc.”

Ân Lê Đình đứng dậy đi ra sân “Có chuyện gì?”

“Đại sư bá sai con mời người đến điện Tam Thanh.”

Ân Lê Đình gật đầu, có chút lưu luyến quay người cẩn thận đóng cửa, đi thẳng tới điện Tam Thanh Từ Tiêu cung.

Vừa vào cửa liền thấy Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu và Trương Tùng Khê ngồi ở ghế bên, chủ tọa chính là Trương Tam Phong. Ân Lê Đình thấy sư phụ vội vã bước lên “Sư phụ.”

Trương Tam Phong mỉm cười “Lê Đình, hôm qua là mừng thọ vị sư, nửa tháng trước phương trượng Thiếu Lâm ở Phúc Kiến Phủ Điền đã phái người đưa quà tặng, theo lễ vị sư phải hồi đáp. Con đi thu thập hành trang, theo nhị ca con xuôi nam xuống Phủ Điền một chuyến, thuận tiện đi Tuyền Châu một chuyến, tặng Lộ cô nương ít đồ. Nàng có ân với Võ Đang ta, bây giờ ở Tuyền Châu cũng vì cứu người, Võ Đang chúng ta nên tương trợ mới phải.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Tìm Người Núi Đầu

Tuy tính Ân Lê Đình do dự không quyết đoán nhưng tuyệt đối không ngốc, hướng chi chung sống hai mươi năm, chàng cũng đoán được ý nghĩ trong lòng các sư huynh, thế nên đương nhiên nhận ra sư phụ và sư huynh sai chàng theo nhị ca Du Liên Châu xuống núi, tất nhiên là để chàng đi tìm Lộ Dao. Bằng không, quả đáp lễ thì phái đại đệ tử đời thứ ba đi là được, cần gì hai đại đệ tử của Trương Tam Phong đích thân đưa đi?

Cước trình của Du Liên Châu và Ân Lê Đình không kém Lộ Dao bao nhiêu nhưng Ân Lê Đình lo quá hóa loạn, lo lắng Lộ Dao có bình an hay không, vì thế đi một mạch gần như không nghỉ, đi qua mấy thành mà không vào. Ngày hôm đó ở ngoài thành Vĩnh An gặp được một lão đại phu đang bắt mạch cho người ta, người khoác một lớp áo trắng, khăn trắng che mặt, tay chân đều trùm kín mít. Du Liên Châu và Ân Lê Đình vừa thấy lòng đều mừng rỡ, cái kiểu ăn mặc kỳ quái này lúc cùng Lộ Dao chữa cho Du Đại Nham hai người cũng từng mặc qua, chẳng qua là không kín mít như lão đại phu này thôi.

Ân Lê Đình lập tức nhảy xuống ngựa, cung kính chấp tay hành lễ với lão đại phu một cái “Tại hạ họ Ân, ra mắt lão tiên sinh.”

Lão đại phu kia thấy một thanh niên đáng người như ngọc, lưng đeo trường kiếm hành lễ với mình, lấy làm kỳ quái quan sát chàng vài giây, hỏi “Vị công tử này biết lão phu?”

Ân Lê Đình lắc đầu “Lão tiên sinh, tại hạ không quen tôn giá. Có điều tại hạ muốn hỏi thăm lão một người. Không biết có được chăng?”

Lão đại phu hỏi “Hỏi thăm? Hỏi thăm ai?”

“Xin hỏi lão nhân gia có biết một cô nương trẻ tuổi chừng mười mấy, cao vừa phải, thích mặc quần dài áo ngắn, nàng cũng là đại phu, tên là Lộ Dao.”

Lão đại phu vừa nghe hết sức kinh ngạc “Chàng trai, cậu biết Lộ đại phu? Cậu tìm cô nương ấy có chuyện?”

Ân Lê Đình thấy lão đại phu biết Lộ Dao thật, mừng rỡ “Lão tiên sinh, ngài biết Lộ Dao? Hiện giờ nàng ở đâu? Tại hạ đặc biệt từ Vũ Xương tới đây tìm nàng.”

Lão đại phu quan sát Ân Lê Đình từ trên xuống dưới “Hơn một tháng trước ta và Lộ đại phu gặp nhau một lần ngoài thành Vĩnh An. Sau đó mấy đại phu chúng ta lưu lại thành Vĩnh An này hành y, còn Lộ đại phu dẫn những người khác đi thẳng tới Tuyền Châu, nếu không có gì ngoài ý muốn hiện giờ chắc hẳn ở trong thành Tuyền Châu. Ngược lại, cậu, người trẻ tuổi, trước mắt ác hạnh đang lan tràn dọc đất này, rất nguy hiểm. Tốt nhất cậu không nên đi tiếp về phía đông, lập tức lên bắc thì hơn.”

Ân Lê Đình đáp “Đa tạ lão tiên sinh cho biết, chỉ là tại hạ có đồ đặc cần đưa cho Lộ đại phu, cần phải đến Tuyền Châu một chuyến.”

“Đưa đồ? Đồ gì mà không chờ được tới qua dịch rồi đưa?” Lão đại phu trừng mắt dạy dỗ.

“Là một ít dược liệu hiếm có. Lộ đại phu có ân với sư môn tại hạ. Lần này gia sư sai tại hạ mang không ít dược liệu thượng hạng, tặng cho Lộ đại phu dùng chống dịch.”

Lão đại phu nghe xong khẽ gật đầu “Các vị có lòng. Có điều hiện giờ Tuyền Châu rất nguy hiểm, hơn nữa nghe nói đầu tháng trước đã niêm phong thành, chỉ cho vào không cho ra, các vị nghĩ kỹ đi đã.”

Ân Lê Đình nghe nói Tuyền Châu cấm thành, lòng lập tức nặng trĩu, nỗi lo càng lớn hơn. Chàng ôm quyền, nói với lão đại phu nọ “Tại hạ hiểu được, cảm ơn ngài quan tâm. Chúng tại hạ không dám chậm trễ ngài chữa bệnh, bây giờ đi ngay Tuyền Châu.” Nói rồi xoay mình lên ngựa, cùng với Du Liên Châu phóng đi rất nhanh.

Bên này, lão đại phu nhìn bóng Ân Lê Đình nửa ngày, than thở “Người trẻ tuổi mà...” Nói rồi lại cúi đầu chăm sóc bệnh nhân.

Đội đến Đức Hóa Vĩnh Xuân khắp nơi tiêu tàn, tìm Ân Lê Đình chìm xuống đáy vực, đến Du Liên Châu cũng nhũn chặt chân mày. Hai người đều nhớ Lộ Dao có nói qua ôn dịch lần này bắt nguồn từ hai huyện Đức Hóa Vĩnh Xuân. Hôm nay hai nơi đều tiêu điều, Ân Lê Đình hoàn toàn không dám đoán đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc xoay mình nhảy lên ngựa, thiếu chút đạp hụt chân. Du Liên Châu thấy chàng không yên lòng, biết không khuyên giải được, đành nói “Lục đệ, mau lên đường.” Nói rồi giục ngựa ra roi đi suốt đêm.

Tối trưa ngày hôm sau, hai người đã tới ngoài thành Tuyền Châu. Trước đó dọc đường còn nhìn thấy một ít dân chúng chạy nạn. Còn cách Tuyền Châu hai chục dặm, đường cái quan trọng trải không một bóng người. Từ xa, hai người nhìn thấy ngoài thành Tuyền Châu thế nhưng lại dựng hàng rào cọc gỗ cao hơn một người đứng, mấy toán lính Nguyên tuần tra tới lui, canh ngày công thành. Hai người tiến lên lại bị một nhóm quân Nguyên quát mắng.

“Hai tên kia, tới đây làm gì! Nói mau!”

Thời bấy giờ nhân sĩ vô lâm không ai không căm hận chán ghét quân Nguyên, thấy mặt là giết. Nhưng hiện tại hai người muốn vào thành, nghĩ tới Lộ Dao mọi người còn đang trong thành, nếu bây giờ động thủ với chúng tuyệt đối chẳng hay ho gì. Vì thế hai người đều hiểu ngầm, nhẫn nhịn không phát tác. Một tên có vẻ là đầu lĩnh tiến lên quát “Bây giờ đang cấm thành, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào vào thành, các ngươi nhanh chóng đi ngay, bằng không chỉ có chết!”

Ân Lê Đình cảm giác tay bị nhị ca Du Liên Châu đè lại, ra hiệu chờ nóng này, nghe Du Liên Châu lạnh lùng nói “Không phải nói Tuyền Châu chỉ cấm ra, vì sao vào thành cũng không được?”

“Mệnh lệnh của triều đình há có thể để dân đen như ngươi chất vấn? Còn không mau cút thì bắt trời lại!” Nói xong lập tức có một toán lính hùng hổ định xông lên.

Ân Lê Đình và Du Liên Châu không rõ tình hình trong thành, không muốn sinh sự, đành ráng dẫn con ngựa. Ân Lê Đình thấy sư huynh đưa mắt ra hiệu cho mình, tức giận nghiêng răng bỏ đi.

Đội đến khi đi thật xa, Du Liên Châu nói “Lục đệ, trước mắt tình hình trong thành không rõ. Nếu xảy ra xung đột, tuy chúng ta không sợ lính Nguyên nhưng nếu phá thành mà vào, đầy động can qua, khó mà chiếu cố được Lộ cô nương và các đại phu khác. Chúng ta nên nghĩ kế vào thành thì hơn.”

Tất nhiên Ân Lê Đình hiểu được, từ đằng xa quan sát tường thành “Đệ thấy chúng chỉ canh ở cổng thành, chúng ta có thể lợi dụng chỗ không canh gác, trèo tường vào.”

Du Liên Châu gật đầu. Hai người đi một vòng phía ngoài thành, phát hiện đa phần quân Nguyên chỉ canh ở cổng, bốn góc thành rất ít chú ý. Vì thế mỗi người vác một bao được liệu lớn, thừa dịp quân Nguyên không đề phòng, đi đến bên ngoài một góc thành vắng vẻ nhất, vịn nội công sử Vô Đương Thê Vân Tung. Chỉ thấy hai bóng người nhanh chóng nhảy vọt lên, cao gần bốn năm trượng, ở trên tường thành điểm mũi chân một cái, tung mình lên trên tường thành.

Du Liên Châu và Ân Lê Đình nhảy lên tường thành nhìn vào trong, đồng thời biến sắc, cơ hồ há hốc ra. Chỉ thấy phía dưới tường thành có một cái hồ tròn ước chừng sáu bảy trượng vuông, trong hồ có mấy chục xác người đã bị thiêu cháy, cả cái hồ đen ngòm, đáy hồ gồ ghề chỗ lồi chỗ lõm, chứa không ít thứ gì đó, cũng chẳng biết là thứ gì. Hai người thấy tình cảnh đó, tim đập đánh thót, cảm giác chẳng lành xẹt qua trong óc. Ân Lê Đình có phần lo sợ nhìn Du Liên Châu, Du Liên Châu trấn định tinh thần lại một chút, nắm lấy tay phải Ân Lê Đình nói nhỏ “Đi xuống xem thử.”

Hai người phi thân nhảy xuống tường thành, vòng qua hồ. Bên cạnh hồ có một nóc lều gỗ, trong lều hình như có người bèn bước vào. Tiến vào lều gỗ, thấy một ông lão, cũng mặc áo choàng trắng, đang thu dọn thứ gì đó, bên cạnh để một dây giá, đặt đủ thứ đồ linh tinh, loại gì cũng có. Ông lão thấy hai người xuất hiện đột ngột ngay cửa, lưng đeo trường kiếm, không khỏi hoảng sợ, cái chân tàn tật lùi lại hai bước, lại thấy người lớn tuổi hơn chấp tay trước, nói chuyện rất lễ độ “Vị lão trượng này đừng sợ, chúng ta muốn hỏi thăm ngài một người.”

Ông lão thấy hai người đeo binh khí nhưng mặc trường sam nho nhã, cử chỉ lễ độ, thoáng thờ ra, hỏi “Nhị vị muốn hỏi...?”

Nói chưa dứt đã thấy người trẻ hơn bỗng dừng tròn mắt, cảm lấy một thứ gì đó trên giá lên “Nhị ca, đây là đồ của Lộ Dao.”

Du Liên Châu thấy Ân Lê Đình cầm một cái hòm bao màu lục nhạt thù hình từng trúc. Đó là hòm bao Phạm Thường tặng cho Lộ Dao. Mở ra bên trong có một cây bút than lúc còn trên núi Vô Đương Lộ Dao thường hay dùng, than mịn quần bằng da trâu mềm và vải bố, một đầu buộc một viên ngọc lớn bằng đầu ngón tay cái một chút. Cây bút này rất đặc biệt, trước giờ Lộ Dao không quen viết bút lông nên cố tình chế ra, trừ nài ra không ai biết dùng.

Ân Lê Đình dần lên một bước, cảm lấy cây bút, háp tấp hỏi ông lão “Lão trượng, chủ nhân của túi thù này giờ đang ở đâu?”

Ông lão nhìn cây bút, lại nhìn sắc mặt Ân Lê Đình, ập a ập ứng nửa ngày không nói nên lời. Ân Lê Đình nóng nảy, vội vàng tra hỏi “Cái này từ đâu tới? Chủ nhân đang ở đâu?”

Du Liên Châu kéo Ân Lê Đình ra, quay sang hỏi “Lão trượng, hai người chúng ta tới đây tìm chủ nhân vật này, mong lão trượng cho biết.”

Ông lão thấy Ân Lê Đình bị kéo ra, chần chừ đáp “Cái giá này đựng di vật của người bệnh chết, chờ người nhà tới nhận.

Âm thanh không lớn song vừa thốt ra, Ân Lê Đình chỉ cảm thấy như sét đánh đùng một tiếng giữa trời quang, hung tợn đánh vào người, lỗ tai ong ong, cả cái lều gỗ trước mặt quay cuồng, sức lực trên người nháy mắt bị rút sạch, toàn thân lạnh buốt như rơi vào giữa hồ băng, run lấy bầy, không thể mở miệng. Xong lên phía trước, hai tay túm lấy vật áo ông lão găm lên “Ông nói bậy! Ông nói lại lần nữa xem!”

Du Liên Châu tiến lên một bước, giữ lấy Ân Lê Đình búng vào hai huyệt Dương Khê, Khúc Trì nơi khuỷu tay và cổ tay. Thần trí Ân Lê Đình kích động không cách nào phản ứng, cánh tay tê rần lập tức xụi xuống, suýt nữa không đứng vững, được Du Liên Châu đỡ lấy. Nháy mắt không không chế được, nước mắt chảy xuống.

Trong lòng Du Liên Châu cũng khổ sở nhưng dù sao không giống Ân lục ca, nói với ông lão “Lão trượng, có thể nói kỹ một chút không, cây bút này từ đâu đến?”

Ông lão hơi sợ, thấy mặt Du Liên Châu lạnh lùng, không dám từ chối “Nửa tháng nay trong thành người chết rất nhiều. Các đại phu nói không thể để xác lại, tất cả đều thiêu hết. Lúc thiêu xác trên người có ít vật dụng, đều thu dọn lại để chỗ này. Rửa qua được vật xong thì chờ người nhà tới nhận. Hai vị đại gia... các vị...”

Lúc này Ân Lê Đình túm lấy áo Du Liên Châu khóc “Không thể nào, không thể nào! Nhị ca, không phải huynh nói Lộ Dao là đại phu sao, sao có thể chứ?! Nàng là đại phu mà, nàng giỏi y thuật như thế, nàng nói nàng là thần y, không phải là nàng đúng không?! Nhị ca, huynh nói đi!”

Du Liên Châu thấy tinh thần sư đệ nhà mình rối loạn, cũng không biết an ủi thế nào, đành đỡ lấy chàng, mím môi không nói.

Ông lão kia đại khái hiểu được người ta tới tìm người chứ không gây rắc rối, thoáng an tâm, nghe Ân Lê Đình khóc, ập ứng thì thào “Mấy ngày trước... quả thật có một đại phu bệnh chết. Nghe Từ gia nói kêu là Lộ gì đó, vật này hình như là của người đó. Lúc đó tin tức lớn lắm, cũng chỉ đốt có một mình người đó, không đốt chung với ai. Rất nhiều đại phu đều tới đưa tiền, hẳn là nhân vật quan trọng. Sau đó Từ gia tự mình thu tro cốt, nói là việc Tuyền Châu xong rồi lại đưa về quê hương an táng. Ày, đáng tiếc, bộ dạng nhìn mới chừng hai mươi, đáng vẽ cũng dễ coi. Nghe nói quê nhà ở Giang Chiết, chết tha hương thế này...”

Mấy ngày nay ông lão chứng kiến quá nhiều người chết, nhưng bây giờ thấy Ân Lê Đình như thế cũng không khỏi cảm thán, nói với Du Liên Châu “Hai vị nhìn thoáng một chút, mấy ngày nay chết nhiều lắm. Bây giờ chung quanh đây đều là bệnh dịch, hai vị đừng nên đi lung tung. Nếu cảm thấy không ổn, chỗ Thiện Hòa đường có đại phu đấy.”

Du Liên Châu nhắm mắt thở dài một tiếng, khoan hãy nói vật này, chỉ dựa vào những gì ông lão thuật lại, cái nào cũng chỉ ra là Lộ Dao. Nửa ngày chàng mới lên tiếng “Lão trượng, món đồ này có thể cho hai người chúng ta? Chúng ta là bạn cũ của đại phu này.”

Ông lão nghe xong hơi chần chừ “Từ gia rất coi trọng hậu sự của đại phu này, việc gì cũng tự làm lấy, sợ là...” Nói rồi liếc Ân Lê Đình, không dám nói tiếp.

“Mong lão trượng châm chước cho.” Du Liên Châu ôm quyền hành lễ.

Ông lão than “Thôi được, nhiều ngày như thế rồi cũng không thấy ai tới nhận, sợ là đã quên còn có vật này, đưa cho hai người vậy.” Nói rồi đặt mấy thứ đang dọn trong tay lên giá.

Du Liên Châu cảm ơn ông lão, dắt Ân Lê Đình đi ra khỏi lều gỗ. Lúc này một tay Ân Lê Đình nắm chặt túi thêu đó cứ như muốn bắt giữ thứ gì, đầu óc lại vô tri vô giác, nước mắt chảy dài, xông ra khỏi lều. Du Liên Châu không kịp tạm biệt ông lão vội vã đuổi theo. Ai ngờ Ân Lê Đình rơi vào bĩ thưng, khinh công vận dụng đến cực điểm, nhất thời thế mà Du Liên Châu không đuổi theo kịp chàng, lạc mất dấu vết. Trong lòng chàng lo lắng, chỉ đành tìm kiếm hỏi thăm chung quanh. Khổ nỗi trên đường nhà nào nhà nấy đóng cửa kín mít, hàng quán khách điếm không nơi nào mở cửa, đường phố cơ hồ vắng tanh, thi thoảng có người đi đường thì cũng vội vội vàng vàng, thấy chàng vội tránh ra, hỏi cũng không đáp lại.

Du Liên Châu đi vòng vòng đủ nửa canh giờ mới tìm thấy Ân Lê Đình ở một quán trà nơi góc đường. Thấy Ân Lê Đình tựa vào ghế dài, hai mắt nhắm chặt nước mắt vương đầy trên mặt, tay cơ hồ muốn bẻ gãy một góc ghế.

Du Liên Châu than thầm, đi tới thăm dò mạch đập của Ân Lê Đình, chỉ cảm thấy nội lực có phần rối loạn, nắm lấy cổ tay chàng, một luồng nội tức chậm rãi rót vào, thuận theo nội lực của chàng. Có lẽ nhờ nội lực của Du Liên Châu, nửa khắc sau Ân Lê Đình chậm chạp mở mắt, hoang mang nhìn nhị sư huynh, thần trí tỉnh táo đôi chút. Du Liên Châu cũng không nói, nhớ tới Lộ Dao nói khẽ cười duyên trên núi Võ Đang nửa năm qua, lại nhớ tới Du Đại Nham bây giờ đã có thể vững vàng thi triển một bài quyền, bộ kiếm pháp trọn vẹn, trong lòng thương tiếc.

Chàng ngồi cùng Ân Lê Đình như thế hồi lâu, mãi đến lúc mặt trời lặn mới mở miệng, giọng nói trầm thấp “Lục đệ, chúng ta tìm chỗ dừng chân trước, những chuyện khác tính sau.”

Ân Lê Đình khàn giọng “Nhị ca, đệ muốn... đi xem thử.”

“Xem cái gì?” Du Liên Châu hỏi.

“Lão đại phu kia nói, Lộ Dao nàng... cùng với mấy đại phu nữa tới đây. Đệ muốn đi xem, nàng có lưu lại thứ gì không...” Ân Lê Đình nói hết sức vất vả, nhưng rõ ràng.

Du Liên Châu ngăn ra. Sư huynh đệ hai mươi năm, có thể nói là chàng nhìn tiểu sư đệ này trưởng thành. Tính tình Ân Lê Đình thế nào chàng hiểu rất rõ, nhẹ dạ nhất nhưng cũng yếu đuối nhất. Hôm nay nghe tin Lộ Dao xảy ra chuyện, Ân Lê Đình khổ sở khóc lớn kích động dị thường, chuyện đó rất bình thường. Nhưng Du Liên Châu chắc chắn không ngờ sư đệ lại đề nghị đi xem di vật của Lộ Dao. Với tính cách Ân Lê Đình mà nói, lúc này hẳn là sợ nhắc tới Lộ Dao nhất, không muốn đi nhìn những gì có liên quan đến Lộ Dao nhất. Nhưng không nghĩ chàng lại chủ động đề nghị như vậy. Du Liên Châu bình tĩnh nhìn chàng hồi lâu, song thấy đáng và chàng cực kỳ kiên quyết, gật đầu nói “Cũng tốt, đằng nào cũng phải đưa được liệu cho bọn họ.” Vì thế nắm tay Ân Lê Đình, hỏi thăm Thiện Hòa đường ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Quay Đầu Lại Thư Thái

Tìm mấy con đường cuối cùng nhìn thấy có một con đường đông người hơn những nơi khác, không ít gã sai vặt mặc áo choàng trắng vội vàng ra vào một y quán có vẻ lớn, còn có hai người dùng ván cửa đưa bệnh nhân ra vào. Du Liên Châu cản một người đi đường, chấp tay hỏi “Vị huynh đệ này, đây có phải Thiện Hòa đường không?”

Người nọ gật đầu, chỉ vào hai người mặc áo trắng đằng xa nói “Nếu đại ca muốn khám bệnh nên đến chỗ đó trước, để hai vị đại phu xem trước đã, lấy số, bọn họ sẽ nói cho huynh biết phải đi đâu.”

Ân Lê Đình nhìn về chỗ đó, lại thấy trước mặt hai đại phu có mấy chục người xếp hàng, hình như đều đến khám bệnh. Ngay lúc ấy, một giọng nói hơi khàn từ mép sau cổng chính Thiện Hòa đường vọng ra “Đây là ác hạch xuất huyết! Nhanh lên! Đưa tới phủ châu chỗ Âu Dương đại phu!”

Âm thanh đó, ở cái nơi lộn xộn âm ỹ này lại rõ ràng một cách kỳ lạ, phảng phất như trong ngày hè đầu óc mụ mị lại có một cơn gió nhẹ cực kỳ mát mẻ thổi qua, nặng nề kích thích đầu óc Ân Lê Đình, khiến chàng gần như không dám tin vào lỗ tai mình nữa. Ân Lê Đình mở to mắt, chỉ cảm thấy hình như cần cổ nặng ngán cần, cực kỳ chậm rãi quay đầu, muốn nhìn thấy gì đó, lại sợ nhìn thấy này nọ, lòng hết sức giằng dụa nhưng vẫn quay người như cũ. Chỉ thấy dưới ánh tà dương, trên bậc thềm có một dáng người màu trắng đang đứng nơi đó, chân mày chau chặt, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, một tay đỡ một tấm ván được hai sai vặt khiêng, một tay chỉ vào cuối phố “Đừng chạm vào người, để tự tay Âu Dương đại phu đón.” Trong giọng nói khàn khàn mang theo nỗi sợ hãi nhưng lúc này rơi vào tai Ân Lê Đình lại như tiếng trời. Chàng ra sức khống chế cánh tay hơi run run của mình, xông lên mấy bước, ôm chàng lấy người nọ, vui mừng khôn xiết nháy mắt ập lên đầu, tưởng như đang trong mộng, run giọng gọi “Lộ Dao.”

Hôm nay tới phiên Lộ Dao chẩn bệnh ở Thiện Hòa đường. Một bệnh nhân bị ác hạch bình thường diễn biến thành ác hạch xuất huyết, vốn dĩ cần đưa thẳng tới phủ tri châu nhưng vì xuất huyết đầu kỳ, triệu chứng không rõ nên bị lầm là ác hạch bình thường đưa vào Thiện Hòa đường. Lộ Dao khám phát

hiện ra, sợ lây nhiễm, vội vàng đích thân đưa ra, chỉ huy mấy hạ nhân lập tức đưa tới chỗ Âu Dương Khiêm ở phủ châu. Ai ngờ bên này vừa đi, nàng còn chưa kịp quay người liền thấy một người xông tới chỗ mình, tốc độ nhanh đến mức nàng không có thời gian phản ứng liền bị ôm chặt lấy. Lộ Dao theo bản năng định vùng tay đánh lại, đẩy người nọ ra, lại nghe một giọng nói run rẩy gọi tên mình bên tai “Lộ Dao.” Cánh tay vừa nhấc lên liền tuột xuống, giọng người nọ hết sức quen thuộc, chính là Ân Lê Đình. Lộ Dao không hề ngờ tới Ân Lê Đình lại xuất hiện ở đây lúc này, lại thêm hai tay Ân Lê Đình ôm nàng mơ hồ run rẩy không ngừng, nàng có thể cảm nhận được vui mừng xen lẫn bi thương nơi chàng, nhất thời không nhẫn tâm đẩy chàng ra, lại nhớ tới chuyện Kỷ Hiểu Phù, lòng mềm đi, tháo găng tay xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng chàng, mặc chàng ôm sao thì ôm.

Ân Lê Đình ôm chặt Lộ Dao, trong lòng lại cực kỳ bất an, dường như chỉ cần mình hơi lỏng tay, Lộ Dao sẽ biến mất vậy. Chàng càng ôm càng chặt, thì thảo gọi từng tiếng một “Lộ Dao, Lộ Dao...” Mỗi lần gọi liền cảm nhận được người trong lòng nhẹ nhàng vỗ mình một cái, rất nhẹ rất gần nhưng tràn ngập vỗ về. Dưới ánh chiều tà, cảm giác này khiến chàng hết sức yên tâm. Hồi lâu, nghe Lộ Dao trong lòng chàng nói khẽ “Ân lục ca, huynh mà ôm nữa ta không thờ nổi đâu. Nếu ta bị siết chết ở đây, e là đại phu trong kia sẽ liều mạng với huynh.”

Hôm nay Ân Lê Đình hết sầu lại vui, giờ nghỉ lại càng kinh hồn bạt vía, nghe Lộ Dao nói chữ “chết”, lập tức biến sắc nói liền “Lộ Dao, muội đừng ăn nói lung tung! Hôm nay, hôm nay...” Nói rồi thả tay ra.

Lộ Dao thờ hồn hển, lùi lại một bước, nhìn Ân Lê Đình, phát hiện vành mắt chàng đỏ hoe không khỏi lấy làm lạ. Đang định nói, bỗng dưng sức nhớ ra bất luận thế nào giờ phút này Ân Lê Đình không nên có mặt ở đây mới phải, lập tức nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên quát “Ân Lê Đình! Ta bận vâng đầu giờ mới nhớ ra, tại sao huynh ở chỗ này! Chỗ này đang bị ác hắc hoành hành huynh có biết không?! Huynh không cần mạng hả?! Bây giờ người trong thành muốn ra không ra được, huynh còn chui vào đây! Huynh chán sống nên tự tìm rắc rối hả?! Trước khi ta xuống núi nói thế nào?! Nói thế nào hả?! Không được tới Tuyền Châu, không được tới Tuyền Châu! Đến gần cũng không được! Thế mà huynh còn dám vào! Huynh dám xem lời ta như gió thoảng bên tai?! Ân Lê Đình... huynh, huynh! Đầu óc huynh bị lừa đá rồi! Bị cửa ập! Bị nhúng nước rồi!” Ngón tay trắng nõn chỉ vào mũi Ân Lê Đình chửi lớn, gương mặt trắng bệch cũng đỏ lên ba phần.

Hiện giờ Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao chỉ cảm thấy đáng về hung dữ vừa dậm chân vừa mắng của nàng bùng bùng sức sống, cách chữ “chết” xa tít tắp, nhất thời phì cười, đuôi mày khỏe mỗi tràn đầy dịu dàng, hạnh phúc. Lộ Dao tức tới bốc khói, mắng như tát nước, thiếu điều thêm quyền cước nữa thôi song Ân Lê Đình cứ mỉm cười dịu dàng nhìn nàng, dường như nàng đang dấm vào bịch bông, lập tức xì hết hơi vậy. Bấy giờ rốt cuộc chú ý đến, hai ba chục người đứng quanh đó đều đang xem nàng và Ân Lê Đình đóng kịch, than thở trong lòng, lấy tay vỗ trán.

Bấy giờ Du Liên Châu tiến lên một bước ôm quyền nói với nàng “Lộ cô nương, cô đừng trách lục đệ, là gia sư sai ta và lục đệ mang ít dược liệu cho cô, nghĩ chắc cô cần dùng.”

Tổng Viễn Kiều, Du Liên Châu lớn tuổi, không như Ân Lê Đình, Mạc Thanh Cốc tuổi suất soát Lộ Dao, lại thêm tính nét nghiêm chỉnh cẩn thận, lúc Lộ Dao ở Võ Đang luôn rất tôn kính, thấy Du Liên Châu mở miệng giải vây cho sư đệ, Lộ Dao đành tạm thời bỏ qua cho Ân Lê Đình, thờ phỉ phò, lại hung hăng lườm chàng một cái, lúc này mới quay sang đáp lễ Du Liên Châu “Lộ Dao bái kiến Du nhị ca. Lần này vất vả hai người rồi, chờ chuyện ở đây xong xuôi, Lộ Dao lại lên tạ ơn Trương chân nhân.” Nói xong quay đầu dặn tùy tùng trong Thiên Hòa đường hai câu, sau đó nói với Du Liên Châu và Ân Lê Đình “Chỗ này không tiện nói chuyện, hai người đi theo ta đã.”

Lộ Dao dẫn Du Liên Châu và Ân Lê Đình đến phía bắc thành chỗ các đại phu nghỉ ngơi, để Ân Lê Đình và Du Liên Châu dùng rượu thuốc bôi tay, mặt, lại phun thuốc lên quần áo, bấy giờ mới dẫn hai người vào lều.

Hai người Du Liên Châu, Ân Lê Đình thấy lều bạt không lớn lắm, một cái giường bạt, hai cái rương vừa làm bàn vừa làm ghế, nhét ba người, lại thêm một ít đồ đạc linh tinh, chật cứng.

Lộ Dao rót nước cho hai người, thờ dài “Bây giờ tình huống trong thành Tuyền Châu rất xấu, thật tình hai người không nên đến đây lúc này.”

Du Liên Châu hỏi “Trước đó chúng ta nghe nói Tuyền Châu phong thành, chỉ cho vào không cho ra. Tại sao bây giờ vào cũng không được?”

Lộ Dao lắc đầu “Ta cũng không rõ lắm, chắc là triều đình hạ lệnh. Có điều, cắm vào thành cũng tốt, tình huống bây giờ, bót được chừng nào hay chừng này.”

Ân Lê Đình hỏi “Tình hình tệ lắm ư?”

“Trận tệ nhất ta từng gặp. Số người nhiễm bệnh toàn thành vượt quá sáu phần, ngày nào Thiên Hòa đường cũng đón mấy trăm tới cả ngàn bệnh nhân, còn sống chưa tới trăm người. Có điều, huynh đó, Ân lục ca, ban nãy huynh làm sao thế?”

Ân Lê Đình im lặng một lúc, nghĩ lại hôm nay tâm tình hết lên rồi xuống, chậm rãi lấy trong người ra túi thêu có cây bút, nói khẽ “Chúng ta nhảy từ một góc tường thành vào, vừa vào liền thấy một hồ sâu dốt xác. Lúc đó ta nhìn thấy thứ này trong cái lều gỗ cạnh hồ, nghe lão trượng ở đó nói chủ nhân của cây bút này là đại phu, kêu là Lộ gì đó, bệnh chết rồi. Ta tưởng là muội, nên mới...”

Lộ Dao thấy cây bút, lại nhìn đôi mắt đỏ hoe của Ân Lê Đình, áy náy vô cùng, nói nhỏ “Xin lỗi... ta thật sự không biết chuyện đó.”

Ân Lê Đình thờ dài “Dù thế nào, muội không sao là tốt rồi.”

Lộ Dao cười khổ, giải thích “Người mất là đại phu Đàm Lộc Trữ. Lúc ấy mỗi ngày tình cảnh đều rất hỗn loạn, hôm đó Lộc Trữ cần dùng bút gấp, ta mới đưa cái này cho huynh ấy mượn. Sau đó bạn đến choáng váng đầu óc, hai người đều quên mất. Ôi, sau đó Lộc Trữ bệnh mất... vật này chắc là lúc Tú Trữ sắp xếp di vật không nhận ra, tưởng là của người khác nên bỏ lại chỗ đó.” Than rồi ngẩng đầu, nghiêm túc nói “Hai người nghỉ ngơi một chút ở đây, lập tức quay về, không thể ở lại chỗ này được.”

Ân Lê Đình nghe xong ngẩn ra, liền muốn nói không, lại nghe Du Liên Châu đáp “Cũng tốt, ta và lục đệ còn định đến Phủ Điền Thiếu Lâm một chuyến.”

Lộ Dao nghe xong tức khắc trợn mắt, cơ hồ nhảy dựng lên “Cái gì?! Hai người còn muốn đi Phủ Điền? Bây giờ?”

Du Liên Châu gật đầu “Gia sư có lệnh, ta và lục đệ phải đi Phủ Điền Thiếu Lâm, cảm ơn phương trượng tặng quà mừng thọ cho sư phụ.”

Lúc này Lộ Dao tức suýt nữa nhảy chồm lên, giận dữ mắng “Bây giờ đến Vinh An cách xa như thế còn xảy ra chuyện, huống chi Phủ Điền?! Hai người chạy tới Tuyên Châu, sau đó lại nói với ta là muốn đi Phủ Điền? Các người thành tâm muốn nhiễm ác hạch phải không?”

Thấy Du Liên Châu và Ân Lê Đình nhìn mình, Lộ Dao lại bất lực vỗ trán. Bây giờ cả vùng Phúc Kiến e rằng chẳng có chỗ nào yên ổn, nếu để hai người chạy loạn như thế, quá sức nguy hiểm. Cho dù quay về đường cũ cũng phải đi qua Vinh An, Đức Hóa, mấy nơi bùng phát ác hạch. Đắn đo nửa ngày, để bọn họ đi không bằng giữ lại Tuyên Châu. Nơi này tuy nguy hiểm nhưng tốt xấu gì cũng có không ít đại phu hữu dụng cùng với thuốc thang đúng bệnh. Và lại bây giờ chỗ các đại phu ở ngày nào cũng phun rửa rượu thuốc, đồ dùng trong lều đều hấp mỗi ngày, thuốc men dự phòng không thiếu, cả đất Phúc Kiến sợ là không tìm được chỗ nào sạch sẽ an toàn như chỗ này. Thay vì để hai người chạy bậy, chẳng thà giữ ở đây, đích thân mình nhìn chăm chăm mới yên tâm được. Thở dài một tiếng, có phần bất lực nói “Bây giờ hai người khoan đi đâu hết, ở lại đây đã. Doanh trại đại phu này bây giờ chắc là nơi sạch sẽ nhất Phúc Kiến. Nhớ phải hết sức cẩn thận, ta sai người sắc thuốc, mỗi ngày hai người phải uống ba lần, sau đó ra vào đều phải dùng rượu thuốc rửa tay, mặt, ngày nào cũng phải lau rửa toàn thân, quần áo cũng phải thay hết. Dịch bệnh lần này cực kỳ khó giải quyết, nếu hai người nhiễm bệnh ta không có cách nào ăn nói với phái Võ Đang, Phủ Điền, khoan đi đã.”

Vừa rồi Du Liên Châu nói là do Trương Tùng Khê dẫn chàng trước lúc xuống núi, nếu Lộ Dao đuổi người thì nói như vậy, tất có tác dụng. Ý của Lộ Dao chính hợp với mong muốn của Ân Lê Đình, vội vàng gật đầu lia lịa. Lúc này lại nghe tiếng gã sai vặt gọi Lộ Dao ngoài lều, Lộ Dao đi ra, quay vào bụng một cái măm, trên đó có ba bát mì lớn.

“Thời kỳ đặc biệt, không có gì ngon, chịu đựng một chút nhé.” Nói rồi đưa mì cho hai người, lại nói “Ở trong thành này, hai người nhớ tuyệt đối không ăn không uống bữa bái. Ta sẽ bảo Từ Thiên sắp xếp lều bạt cho hai người, đưa đồ ăn thức uống đến đây mỗi ngày. Bây giờ nguồn nước trong thành đa số đều không sạch sẽ, dính vào không khéo rất dễ lây bệnh.”

Du Liên Châu nghe xong, nhớ tới lúc vào thành toàn bộ hàng quán gần như đóng cửa, căn bản không có khách sạn, vội vàng cảm ơn “Vậy làm phiền Lộ cô nương, hai người chúng ta hết sức cảm thái hậu.”

Lộ Dao cười “Du nhị ca khách sáo thế làm gì? Hai người đưa thuốc tới, ta cần phải bảo đảm hai người bình an vô sự mới phải. Trước mắt hai người tuyệt đối không được đi lung tung, Diệu Âm quan và Thiện Hòa đường ở phía tây thành, phủ tri châu ở phía nam, tốt nhất là cách xa ba nơi đó ra. Đặc biệt là phủ tri châu, toàn là bệnh nhân nặng, một khi lây bệnh sống không quá hai ngày.”

Hai người đều gật đầu. Lộ Dao ăn như rồng cuốn. Trên núi Võ Đang, Ân Lê Đình thường cùng ăn cơm với Lộ Dao, biết xưa nay nàng ăn rất nhanh nhưng nhanh thế này thì lần đầu tiên trông thấy, vội nói “Lộ Dao, mọii chậm chút, coi chừng nghẹn.”

Lộ Dao ngẩng mặt lên khỏi bát mì, còn chưa kịp nói đã nghe có tiếng người gọi lớn bên ngoài “Lộ đại phu, Lộ đại phu! Âu Dương đại phu tìm ngài, có đứa bé ba tuổi nhiễm ác hạch xuất huyết đang ở phủ tri châu!”

Lộ Dao vội vàng thả bát mì mới ăn được một hai miếng xuống, thậm chí thức ăn trong miệng còn chưa nuốt xong, đã lấy gang tay khăn bịt mặt mới đeo vào, cười khổ “Đây là lý do vì sao phải ăn nhanh đấy! Hai người ở trong lều này nghỉ ngơi trước đi đã, đợi lát nữa Từ Thiên sẽ đem đồ dùng tới.” Nói rồi vén lều triển khai khinh công hấp tấp chạy đi.

Ân Lê Đình ngơ ngẩn nhìn bát mì còn chưa ăn được mấy đũa, nửa ngày khẽ mỉm cười. Du Liên Châu ngồi bên thấy sư đệ như thế, tâm tình căng thẳng mấy ngày nay buông xuống, chăm chú ăn mì.

Hai người ăn tới xong theo lời Lộ Dao căn dặn không dám đi đâu. Du Liên Châu nhắm mắt vận công điều tức. Ân Lê Đình lại không tinh tâm nổi, ngóng tới ngóng lui không thấy Lộ Dao quay về, cứ một lát lại đi ra ngoài ngó chừng. Cuối cùng, Du Liên Châu nói một câu “Lục đệ, nếu đệ đi ra ngoài, chọc giận Lộ cô nương nhị ca không giúp đệ như hồi nãy đâu” mới dừng lại, ngồi xuống bên cạnh im lặng vận công, điều hòa nội lực hỗn loạn mấy lần trong ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Rèm Cửa Sáng Ánh Trắng

Lộ Dao ra khỏi lều chạy như bay tới phủ châu, còn chưa xuống núi thì thấy Từ Thiên tới đón. Lộ Dao khẩn trương, chân không dừng bước, miệng nói “Chu quân Từ, hai vị Võ Đang Du Ân bây giờ đang ở trong lều ta, sắp xếp dùm ta một chút.”

Từ Thiên thân là quân sự, sớm đã nghe người ta nói chuyện ở cửa Thiện Hòa đường, liền đoán được tám phần Lộ Dao muốn ông bố trí cho hai người

này, hiện tại chính vì chuyện đó mà đến. Ông nghe Lộ Dao nói vội hỏi “Hai người? Bây giờ chúng ta chỉ có một lều trống thôi. Đồ mới ngày mai mới đưa tới được.”

Lộ Dao nghe thế dừng bước “Căng như vậy? Được rồi, để họ ở lại lều ta tối nay đi, hôm nay e là ta không có thời gian quay về đâu.”

Từ Thiên hơi do dự “Vây... được không?”

Lộ Dao xua tay “Thời điểm này có gì mà được hay không, đề phòng lây nhiễm mới quan trọng.” Nói rồi sột ruột định đi.

Từ Thiên đột nhiên nói “Lộ đại phu, trang chủ có thư.”

Lộ Dao vừa nghe là Thu Nhiên vội vàng dừng bước, quay đầu hỏi “Thu Nhiên có việc gì à?”

Từ Thiên lật đặt tiến lên, nhìn trái nhìn phải nhỏ giọng “Hiệu thuốc lớn Trần Huệ Đường ở Sơn Đông giữ lại một vị bách bộ, thừa dịp này tăng giá. Trang chủ và mấy hiệu buôn khác mấy lần muốn thu mua đều bị bác lại.”

Bách bộ là vị thuốc quan trọng nhất để chế rượu thuốc phòng ác hạch truyền nhiễm, lúc này Tuyền Châu và Vĩnh An cần dùng với lượng cực lớn. Ngoại trừ đưa toàn bộ vị bách bộ trong kho của mình ra dùng, Phó Thu Nhiên còn liên kết với với mấy hiệu buôn được làm ăn với Thu Linh trang lấy bách bộ ra. Ai ngờ Trần Huệ Đường lại nhân lúc này chấy nhà hỏi của giữ bách bộ lại để tăng giá. Lộ Dao nghe xong trề môi “Chắc chắn là chủ ý của đại công tử nhà đấy, tên nhãi ranh đó xưa nay chẳng biết cái gì.” Nói rồi phẩy tay “Chuyện này ông nói với ta vô dụng, với tính tình Thu Nhiên sợ rằng giờ này đã mài dao soèn soẹt rồi. Ông nói với Thu Nhiên muốn làm gì cũng được, có thể bung một số dược liệu của y quán chúng ta ra, thừa cơ ép giá, ta không tin Trần Huệ Đường bọn họ không theo.”

Từ Thiên thoáng chần chừ, nói “Chuyện này tất nhiên tại hạ hiểu, trang chủ và mấy hiệu buôn của Phó Tế y hội đang cùng trừ tính chuyện này. Chỉ là còn có một chuyện muốn nói qua với Lộ đại phu, người của Trần Huệ Đường hình như hoài nghi thân phận của cô nương. Lần trước lúc trang chủ bàn chuyện làm ăn với họ, bọn họ từng nửa vô tình nửa cố ý nhắc tới cô nương, hình như biết cô nương có liên quan đến chuyện mua bán dược liệu của Thu Linh trang.”

Lộ Dao nhún vai “Biết thì đã sao, dù sao họ không biết y quán cũng của chúng ta, Thu Nhiên vừa bung dược liệu ra, bọn họ không đền theo cũng không được.”

Từ Thiên nói “Tại hạ không có ý chỉ chuyện này, mà là xưa nay đại đương gia của bọn họ làm việc không sạch sẽ, lúc trước từng có đồng liêu bị bọn họ ám toán. Nếu lần này kết thù với Thu Linh trang, tại hạ sợ...”

Lộ Dao cả cười “Chủ quán Từ yên tâm đi, so sánh vụ không sạch sẽ thất đức, vượt qua được ta và Thu Nhiên không nhiều lắm đâu. Ta đi trước đã, bên phủ châu có ca bệnh nặng chờ ta. Ông gửi thư cho Thu Nhiên, nói hẳn tự quyết đi. Việc khác chờ Tuyền Châu xong rồi lại nói đến tôn tử Trần Huệ Đường kia.” Nói rồi chạy băng băng, không thấy bóng dáng.

Từ Thiên than thở, suy ngẫm vị trước mặt này với cái vị ở Kim Lăng, cảm thấy lời này quả thật có lý. Kể đó sức nhớ đến lời Lộ Dao căn dặn ban nãy, vội vàng đi tới lều nằng.

Du Liên Châu và Ân Lê Đình không biết đã ngồi bao lâu, nghe ngoài lều có tiếng hỏi nhỏ “Xin hỏi Du nhị hiệp và Ân lục hiệp có ở trong lều chăng?”

Hai người nghe tiếng liền ngừng vận công, khí hồi đan điền. Ân Lê Đình vén rèm, thấy một nam tử trung niên đứng bên ngoài, vội vàng mời vào.

“Tại hạ Võ Đang Ân Lê Đình, đây là nhị sư huynh tại hạ Du Liên Châu. Xin hỏi ngài là?”

“Tiểu nhân là một quan sự của Thu Linh trang, tên là Từ Thiên. Bái kiến Võ Đang Du nhị hiệp, Ân lục hiệp.” Nói rồi lấy lễ văn sĩ chào hai người.

Du Liên Châu vội đứng dậy hoàn lễ, nói “Chủ quán Từ khách sáo rồi, hai người chúng ta không mời mà tới, đem thêm phiền phức cho ngài rồi.”

Từ Thiên nói “Nào có nào có! Hai vị là bằng hữu của Lộ đại phu, trang chủ đặc biệt căn dặn qua, hễ là người của phái Võ Đang nhất định phải đãi như thượng khách. Huống chi hai vị mang từ Võ Đang tới đây không ít thảo dược quý giá, giúp đỡ như thế Từ Thiên cảm kích còn không kịp, nói gì tới phiền phức?”

Hàn huyền đôi câu, Từ Thiên đưa một bao đồ to cho Ân Lê Đình, nói với hai người “Vốn là Lộ đại phu căn dặn tại hạ chuẩn bị hai nóc lều đằng hoàng nhưng trước mắt thiếu vật liệu, vừa khéo thiếu mất một lều, đến ngày mai mới dựng đủ. E là trong hai vị có một người phải nghỉ tạm chỗ này một đêm.”

Du Liên Châu nói “Không dám làm phiền chủ quán Từ, sư huynh đệ ta ở chung một chỗ là được.”

Từ Thiên lắc đầu “Du nhị hiệp không biết đó, hiện giờ trong thành Tuyền Châu ác hạch dữ dội, rất dễ truyền nhiễm. Lộ đại phu kiên quyết để các đại phu, tạp dịch mỗi người một lều vì đề phòng lỡ có người mắc bệnh mà lây lẫn nhau. Nếu hai vị ở chung, bị Lộ đại phu biết được, sợ rằng tại hạ sẽ bị trách mắng. Hề dính tới vấn đề sức khỏe, tính tình Lộ đại phu quả thật tại hạ rất sợ.”

Hai người nhớ tới lần trước trên núi Võ Đang, Du Đại Nham và Mạc Thanh Cốc so chiêu khi vết thương chưa lành mà bị Lộ Dao chửi mắng, lại nghĩ tới buổi chiều hôm nay, Lộ Dao nhảy dựng xi khối lỗ tai, không từ chối nữa. Ân Lê Đình đang định đứng dậy, Du Liên Châu lại ra hiệu cho chàng ở lại, mình thì đi cùng Từ Thiên. Trước khi đi lại dặn Ân Lê Đình, nếu muốn ra ngoài nhất định phải mặc áo choàng và đeo găng tay, Ân Lê Đình gật đầu đồng ý.

Từ Thiên và Du Liên Châu đi chưa tới một khắc, Ân Lê Đình lại nghe ngoài lều có tiếng bước chân từ đằng xa chạy tới, vừa chạy vừa gọi “Lộ Dao! Lộ Dao! Cô mau xem cái này!” Roạt một tiếng, rèm bị vạch ra, một người đứng ở cửa, áo choàng trắng trên người hình như mới cời xuống, gương mặt tuấn tú với cặp mắt hoa đào, chính là Tô Tiểu. Trong tay hắn ôm một cái bình gốm, bên trong cắm mấy nhánh hải đường.

Bên này Tô Tiểu hào hứng xồng xộc đi tìm Lộ Dao, ai dè vén rèm lên lại thấy một nam tử ngồi giữa lều, tức thời kinh ngạc nhìn đối phương. Hắn lui lại một bước quan sát chung quanh một chút, xác định chỗ này thật sự là lều của Lộ Dao, lại nhìn người trong lều, lập tức nổi giận “Tên đặng đồ từ [33] nhà người từ đâu đến?”

Câu này làm Ân Lê Đình đang định nói cũng ngẩn ra, thực ra chàng không biết chỗ này vốn là lều của Lộ Dao. Thấy đối phương hình như rất tức giận, bước lên một bước muốn túm lấy cổ áo chàng. Ân Lê Đình thấy đối phương không hề biết võ công nên cũng không tiện ra tay, khéo léo nhích người tránh đi, ôm quyền nói “Tại hạ Võ Đang Ân Lê Đình, xin hỏi huynh đài là?”

Tô Tiểu là đại phu, có thể nói là trời gả không chặt, đương nhiên không rành chuyện giang hồ. Nếu là người giang hồ, nghe thấy mấy chữ “Võ Đang Ân Lê Đình”, người muốn động thủ e rằng vền vẹn được mấy tay. Song Tô Tiểu nào để ý mấy thứ này, thấy đối phương tránh đi, nhắc cái bình trong tay ném tới. Ân Lê Đình vừa buồn cười vừa hết cách, bàn chân lại nhích, lập tức chuyển đến sau lưng hắn, đồng thời chuôi kiếm cắt ngang, vừng vàng cán được cái bình cắm hoa kia, nước không bắn ra lấy một giọt. Tô Tiểu gần như không nhìn thấy động tác của đối phương, thấy người trước mắt đột nhiên biến mất không khỏi nhảy dựng, tưởng là gặp ma. Lại nghe sau lưng có người hỏi “Vị huynh đài này, xin hỏi cao danh quý tánh là?”

Tô Tiểu quay phắt lại, thấy người đó ung dung đứng sau lưng mình, phong thái tuấn tú, song hề nghĩ đến hắn ta nửa đêm ở trong lều Lộ Dao là tức không dễ dàu cho hết, nhè mặt đối phương đâm tới một đâm. Gia giáo Võ Đang quả thật rất tốt, từ Tổng Viên Kiều trở xuống, từ nhỏ đã được dạy dỗ, bảy người đều rèn luyện được cách đối nhân xử thế đúng mực. Mặc dù đối phương hết sức vô lý, ra tay liền đánh vào mặt Ân Lê Đình vẫn né đi, một tay cầm kiếm nhẹ nhàng đề nắm đâm đối phương lại. Tô Tiểu muốn rút về lại phát hiện kiếm của đối phương đề lấy nắm tay mình như hình với bóng, không sao tránh được. Tức muốn chết “Người quân tên ta làm cái gì? Tên đặng đồ từ nhà người xác lão quá!”

Liên tục bị chửi đặng đồ từ hai lần, Ân Lê Đình vừa tức vừa buồn cười, chỉ cảm thấy người này thật là kỳ cục khó hiểu. “Tại hạ tự hỏi mình xưa nay luôn giữ lễ”, bỗng dưng nhớ lại buổi chiều ở ngoài cửa Thiện Hòa đường mình kích động ôm lấy Lộ Dao, lập tức nóng mặt, vội nói “Vị cố gì huynh đài lại bảo tại hạ là đặng đồ từ?”

Tô Tiểu bị Ân Lê Đình đề hai tay lại, phát hiện mình không thể động đây lấy một tí, không khỏi trợn mắt, khí thế không chịu kém nửa phần “Người đường đường một nam nhân nửa đêm ở trong lều Lộ đại phu định làm cái gì? Không phải đặng đồ từ thì là gì?!”

Còn chưa đợi Ân Lê Đình trả lời lại thấy rèm vén lên, là Từ Thiên, chỉ nghe Từ Thiên hỏi “Tô đại phu, sao ngài ở chỗ này?”

Tô Tiểu tức giận nói “Chủ quán Từ, tên đặng đồ từ này nửa đêm canh ba nấp trong lều Lộ Dao, e rằng không có ý tốt. Ông mau ném hắn ra!” Nói rồi chỉ vào mũi Ân Lê Đình.

Trán Từ Thiên đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng kéo Tô Tiểu ra nói “Tô đại phu, vị này là Ân lục hiệp phái Võ Đang, là bằng hữu của Lộ đại phu. Tối nay nhất thời không dụng lều kíp, Lộ đại phu muốn ngài ấy nghỉ lại trong lều mình trước.”

Tô Tiểu nghe xong, bình tĩnh đánh giá Ân Lê Đình, nhíu mày nói “Phái Võ Đang? Là cái gì? Còn cái gì mà Ân lục hạt [34]? Sao có sáu con mắt còn mù được? Huống chi hắn ở đây thì Lộ Dao ở chỗ nào?”

Lần này Ân Lê Đình hoàn toàn dờ khóc dờ cười, đối phương không phải người giang hồ, chẳng trách được hắn, thế là ôm quyền nói “Phái Võ Đang là môn phái giang hồ, cũng là sư môn của tại hạ, mong công tử đừng nói năng vô lễ. Tại hạ họ Ân tên Lê Đình, Ân lục hiệp gì đó bất quá là bằng hữu giang hồ yêu mến mà tôn xưng thôi.”

Từ Thiên đứng bên nói “Ân lục hiệp chớ trách, vị này là Tô đại phu Tô Tiểu, cũng là bằng hữu của Lộ đại phu. Ngài ấy không phải người giang hồ nên không biết đại danh phái Võ Đang.”

Ân Lê Đình mỉm cười, hoàn toàn không để bụng “Tô huynh đã không phải người giang hồ thì không biết phái Võ Đang là bình thường mà.”

Không biết tại sao, Tô Tiểu càng nhìn người trước mặt càng thấy không vừa mắt, hỏi Từ Thiên “Lộ Dao đâu? Sao không ở Thiện Hòa đường?”

Từ Thiên đáp “Trước mắt Lộ đại phu đang ở phủ châu, chỗ đó có một đứa bé ba tuổi bị ác hạch xuất huyết. Hơn một canh giờ trước Lộ đại phu đã tới đó rồi, vừa rồi còn nói với ta nếu gặp ngài thì bảo ngài xong việc qua đó một chuyến.”

Tô Tiểu nghe nói Lộ Dao tìm hắn, cũng không để ý việc khác nữa, soạc cẳng chạy đi. Đi được ba bước, bỗng dưng sực nghĩ ra điều gì, quay lại bên cạnh Ân Lê Đình, giăng lấy bình gốm cắm đây hoa hải đường ban nãy hắn dùng làm vũ khí từ tay chàng, trừng Ân Lê Đình một cái, quay người sai chân đi.

Lúc này Ân Lê Đình lại đang nghĩ một chuyện khác, thấy Từ Thiên định đi, vội vàng giữ ông ta lại “Chủ quán Từ, vừa nãy Tô huynh nói lều này là của Lộ Dao? Tại hạ ở chỗ này có ổn không?”

Từ Thiên lắc đầu nói “Đây là do Lộ đại phu căn dặn. Một là tối nay chắc Lộ đại phu không có thời gian quay về nghỉ. Hai là thời kỳ đặc biệt, có một số việc không thể chú ý được. Tối nay xin Ân lục hiệp nghỉ ngơi trong này, ngày mai tại hạ sẽ chuẩn bị lều của ngài đằng hoàng.”

Ân Lê Đình nghe xong gật đầu, thoáng chần chừ, lại hỏi “Ngày nào Lộ Dao cũng bận rộn như thế ư?”

Từ Thiên cười nói “Quả thật ba vị đại phu Lô, Tô, Âu Dương bận nhất, lại nói những đại phu khác cũng không kém bao nhiêu, thường thường nửa đêm có bệnh nhân tới hoặc là phát bệnh, lại phải tới ngay lập tức. Có điều hôm nay đúng là hơi bận hơn hẳn, chỉ vì một đứa bé ba tuổi nhiễm nặng, trước mắt ba vị đại phu này đều ở phủ châu, hết sức giữ đứa bé. Ân lục hiệp, Tô đại phu thẳng tính nhanh mồm nhanh miệng nhưng y thuật thì rất giỏi, cũng không có ác ý, chẳng qua nói hơi thẳng thừng, chuyện tối nay ngài đừng để trong lòng.”

Ân Lê Đình lắc đầu “Tất nhiên là không. Tuy Tô đại phu không phải người giang hồ nhưng tính tình thẳng thắn có mấy phần giống người giang hồ, tại hạ không trách đâu.”

Tiền Từ Thiên đi, Ân Lê Đình nhìn cái lều nửa ngày. Mới đầu không biết đây là lều của Lô Dao, còn không cảm thấy gì. Bây giờ nghĩ đến đây là nơi Lô Dao luôn ở, lập tức cảm thấy thân thiết vài phần, ngay cả hai cái rương lạnh tanh, trên rương có một cốc trà mẽ miệng, thêm một cái giường xếp chặt hẹp, lúc này nhìn cũng cảm thấy thân thiết hơn. Ánh trăng thật đẹp, bàng bạc trong trẻo lọt qua cửa sổ lều chiếu vào trong. Ân Lê Đình nằm trên giường, dường như có thể ngửi thấy mùi thảo dược thơm mát trên người Lô Dao, nhớ tới đáng về Lô Dao đậm chân đậm cẳng hôm nay, đáng về mỉm cười dưới ánh tà dương, nhất thời mặt mày nóng nực, cõi lòng nặng trĩu hơn hai tháng nay bỗng chốc tan biến.

[33] Đãng Đồ Từ, đại phu nước Sở. Cụm từ này dùng để chỉ người háo sắc.

[34] Chữ hiệp 俠 (hào hiệp) trong Ân lục hiệp đọc là xiá, chữ hạt 瞎 (nghĩa là mù) đọc là xia ^^

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Duy Chi Sinh Từ Khó

Ân Lê Đình đến Tuyền Châu đã hơn nửa tháng, dần dần bắt đầu nhận ra, vì sao khi đó trên núi Võ Đang, Lô Dao vừa nghe tin là ác hạch, trời còn chưa sáng đã như lửa sém lông mày cấp tốc tới Tuyền Châu.

Chàng và Du Liên Châu là hai trong Võ Đang thất hiệp, hai chữ giang hồ hai người họ hiểu rõ hơn ai hết. Trong giang hồ, cái gọi là lưỡi dao dính máu mạng treo lơ lửng, mạng người yếu ớt thế nào hai người đều đã lĩnh hội. Có thể nói Ân Lê Đình là người dễ mềm lòng nhất trong bảy sư huynh đệ Võ Đang thất hiệp. Cho dù là thế, từ năm mươi lăm tuổi bắt đầu hành tẩu giang hồ tới nay, đối với hai chữ từ vong, dần dần đã có thể bình tĩnh đối mặt.

Song đứng trong sân của phủ châu, bị một gã sai vặt không biết thân phận chàng kéo đi làm trợ thủ, lần đầu tiên Ân Lê Đình chấn động trước tình cảnh đó.

Tuyền Châu, thương nhân lui tới buôn bán nhộn nhịp, có thể nói là đất giàu có, phủ châu đương nhiên cũng là nơi phồn hoa, đình đài lầu các rường cột chạm trổ, hoa cỏ cây cối sum suê rậm rạp, đủ thức thú vị. Nhưng phủ châu bây giờ, tuyệt đối không phải là nơi phồn hoa đẹp đẽ. Hoa viên bát ngát bị chia thành vô số gian riêng biệt bằng cọc gỗ và vải bố, mỗi gian trừ một cái giường xếp ra, ép lăm cũng chỉ đứng được ba người. Cả sân nồng nặc mùi rượu thuốc, tiếng rên la đau đớn cùng tiếng gào khóc lẫn lộn, không ít tạp dịch mặc áo choàng trắng ra ra vào vào bận túi bụi, dùng ván cửa khiêng người ra vô. Sinh mạng ở nơi này gần như nước chảy, chỉ vài khắc là mất. Không ai có thời gian đi khóc thương bất cứ ai, bất cứ việc gì, bởi vì chỉ nháy mắt bệnh nhân mới sẽ được đưa vào.

Ân Lê Đình mặc áo choàng trắng, nhìn thiếu niên nằm trên giường trước mặt, chừng mười lăm mười sáu tuổi, vốn đang tuổi thanh xuân, lúc này hai má lõm sâu, mắt đen thẫm, thân hình như ma quỷ, cả người rúm lại một cách kỳ cục không ngừng co giật, đôi môi khô nẻ mấp máy liên tục, phía dưới cổ hạch đen nổi từng mảng từng mảng. Thiếu niên nằm ở đó hô hấp khó khăn, ánh mắt vô hồn, trống rỗng nhìn Ân Lê Đình trùng trùng. Lúc này một người có vẻ là đại phu chạy tới, thấy bộ dạng thiếu niên, vội vàng dùng ngón châm đâm vào hai huyệt Nhân Nghênh, Thiên Dung nơi cổ thiếu niên, cổ thiếu niên đó thả lỏng, một hồi sau mới thở hắt ra, ánh mắt trống rỗng thoáng xẹt qua một tia sáng. Kể đó đại phu kia lại châm liên tiếp mấy huyệt vị, thiếu niên đó chậm rãi nhắm mắt thiếp đi.

Bây giờ đại phu mới cởi áo thiếu niên ra, Ân Lê Đình chỉ thấy từ nách đến thắt lưng thiếu niên nổi từng cục tím đen. Đại phu nọ hét lên “Tiền đại phu, nhanh đến đây.”

Chớp mắt một đại phu khác gấp gấp chạy tới, nhìn một lượt, bắt mạch sơ sơ lắc đầu nói nhỏ “Nhiều lắm là trước buổi tối ngày mai, tăng thêm năm phân long não, người nhà cậu ta đâu? Còn sống thì kêu tới đi.”

Ân Lê Đình nghe vị đại phu lúc đầu đáp “Tôi nhớ cha mẹ và đệ đệ đứa nhỏ này đã chết cả rồi, trong nhà không còn ai nữa.”

Tiền đại phu đã quen với việc thế này, gật gật đầu “Thế à, ôi, thôi vậy. Bên chỗ tôi còn một bệnh, đi trước đã.” Nói rồi vội vàng chạy đi.

Từ đầu chí cuối, ngắn gọn đơn giản vài câu liền mang đi sinh tử của một người. Ân Lê Đình nhìn thiếu niên nằm trên chiếc giường sơ sài, tay chân khô đét nhưng trên người đầy u hạch ứ máu tím đen, tuy ngủ rồi nhưng chân mày vẫn chau chặt, hốc mắt trũng sâu, dường như vẫn rất khổ sở.

Lúc này một loạt tiếng chân vang lên ồn ào, hai sai vặt khiêng một tấm ván, trên ván có một nam tử trung niên không ngớt rên la, mặt đỏ bừng hiển nhiên

là đang sốt cao. Ân Lê Đình vội vàng nhường lối, nghe sai vật kia hô “Trương đại phu, người này sốt cao không hạ.” Nói rồi luống cuống đưa người vào một gian trống. Đại phu bên cạnh thiếu niên rút châm về, vội vàng đi qua, tới tới lui lui, quá thời gian nửa ly trà không ngừng nghỉ.

Ân Lê Đình đứng trong sân có một khắc, người bị khiêng ra bằng ván tới sáu bảy người, từ đầu đến chân phủ vải trắng. Khiêng vào chừng mười mấy người, có người hôn mê vẫn còn rên rĩ, có người co giật rúm ró đau đớn la hét, hình như đại phu và tạp dịch đã quen với âm thanh như thế, nhìn quen tình cảnh thế này, chân mày không hề nhíu lấy một chút, tới lui tất bật như con quay, chạy qua chạy lại giữa các gian. Lộ Dao từng nói qua, người còn sống không tới một phần mười, nhìn tình cảnh trước mắt, nhớ tới chút tia sáng le lói trong mắt thiếu niên kia, lần đầu tiên chàng cảm thấy sống chết là chuyện khó đối mặt thế này, lớn đến mức khiến chàng cảm thấy vô lực, thậm chí có phần tuyệt vọng. Nó làm chàng nhớ lại buổi tối tam ca Du Đại Nham bị thương, chàng và sư phụ Trương Tam Phong canh giữ bên giường Du Đại Nham, lúc đó chàng hỏi sư phụ có thể cứu được tam ca chăng, sư phụ lại than “Trên đời này ai không chết?”. Khoảnh khắc ấy tuyệt vọng vô hạn và bất lực ập xuống đầu, tới bây giờ đôi khi cảm giác đó vẫn ập đến trong mơ khiến chàng giật mình tỉnh giấc. Hiện tại, đặt mình vào cái nơi bị cách ly như mê cung này, bên tai không ngớt vang lên tiếng rên la, tinh thần Ân Lê Đình thoáng hoảng hốt. Trong thoáng chốc, bỗng dưng chàng thấy khâm phục Lộ Dao, có thể ở một nơi như thế này hơn tháng trời, mỗi ngày còn bình thản hành y chẩn bệnh, ăn cơm, ngủ nghỉ.

Bỗng nhiên có người kéo vật áo choàng của chàng dẫn ra ngoài. Chàng vô thức đi theo, đợi hoàn hồn lại phát hiện mình đã bị dẫn ra khỏi phủ châu, bản thân đã đứng trên mé tây tường thành, mà người dẫn mình đi là Du Liên Châu.

“Lục đệ, lần sau đừng đến phủ châu nữa, đệ không phải đại phu, Lộ cô nương sẽ lo lắng.”

Ân Lê Đình nhìn sư huynh “Nhị ca...”

“Nhị ca hiểu đệ muốn nói gì.”

Du Liên Châu vỗ vai Ân Lê Đình “Sư phụ từng nói, vạn vật trên thế gian này sinh âm dương, toàn bộ đều có đạo lý riêng. Y giả chữa bệnh cứu người là đạo lý, nhưng bệnh nặng chết đi cũng là đạo lý, cái gọi là thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vì sở cầu [35]chính là như thế.”

Ân Lê Đình nghiêng đầu suy nghĩ, thông thả nói “Nhớ mấy ngày trước, hôm chúng ta vừa đến, Lộ Dao một đêm không về, vì một đứa bé ba tuổi nhiễm ác hạch xuất huyết. Nàng và ba đại phu khác cứu chữa ba canh giờ, Tô Tiểu nói toàn dùng thuốc nặng nhưng đứa bé đó vẫn không kéo được đến ngày thứ hai. Tuy Lộ Dao không nói nhưng đệ nhìn ra được nàng rất chán nản. Sư huynh, đệ đang nghĩ vì sao cùng là đạo lý, lại khiến đại phu và người bệnh đều chịu khổ sở như thế?”

Du Liên Châu lắc đầu “Sự việc trên thế gian nào có thể giải thích rõ ràng như vậy, việc này, có lẽ đệ nên hỏi Lộ cô nương thì đúng hơn.”

Ân Lê Đình nhớ tới buổi tối cứu Hàn Hê khi ấy, Lộ Dao từng nói những gì y giả làm không đơn giản chỉ là cứu chữa người bị thương như mọi người nghĩ, lúc ấy chàng không hiểu nhưng bây giờ lại loáng thoáng cảm thấy có chút đạo lý. Đối mặt với số lượng và tốc độ tử vong thê thảm như thế, nếu chỉ mang ý niệm cứu chữa người bị thương đơn thuần, e rằng không bao lâu bản thân đã không chịu đựng nổi.

Hai sư huynh đệ ngồi trên tường thành một hồi, Du Liên Châu đi trước, để lại một mình Ân Lê Đình hãy còn trầm tư. Một lúc lâu sau, Ân Lê Đình nghe tiếng bước chân vang lên sau lưng, một người ngồi xuống bên cạnh chàng, đưa cho chàng một quả sơn trà.

“Nè, lau tay rồi hãy ăn. Thu Nhiên sai người đưa tới đó, ta lấy hai quả trước, bằng không lát nữa đến chỗ bọn Tô Tiểu, đến vô cũng không còn.”

Ân Lê Đình nghe xong, cho dù tâm sự trùng trùng cũng không khỏi nhếch môi, lòng cảm thấy ngọt ngào. Cẩn thận nhận lấy khăn thấm thuốc lau tay, tỉ mỉ lột vỏ sơn trà.

Lộ Dao nhìn bầu trời xa xa, sắc trời xanh lam ngay chính diện từ từ chuyển màu tím nhạt, sau đó là vàng ruộm, cho đến chân trời phía tây xuất hiện những cụm mây chiều màu đỏ, hít sâu một hơi, nhắm mắt, mỉm cười.

Chạng vạng ban nãy, người trong Thiện Hòa đường rút cuộc cũng giám bớt, khó có dịp Lộ Dao được thảnh thơi mấy khắc. Nàng chạy lên tường thành hít thở không khí, vô tình lại đụng phải Ân Lê Đình đang nhưu mây trầm tư, vì thế bèn ngồi xuống. Nhất thời, hai người sống vai nhau ngồi đó, gió chiều trên đầu thành thổi tới mang theo mùi hoa đào mị [36], thơm thoang thoảng.

Ân Lê Đình thấy khóe môi Lộ Dao lộ ra nụ cười nhẹ nhàng cùng má lúm đồng tiền, nhớ lại tình hình chàng gặp trong phủ tri châu lúc này càng thêm khó hiểu. Trước giờ, chàng cho rằng Lộ Dao là đại phu, hết sức coi trọng sinh mạng. Chàng không hiểu vì sao nàng ra vào phủ tri châu mỗi ngày mà vẫn bình tĩnh được như thế. Nhớ tới lời Du Liên Châu, không khỏi muốn mở miệng hỏi nàng. Nhưng nhìn khuôn mặt nàng dưới chiều tà, đón mây hồng ráng chiều, gió nhẹ phất qua làn tóc, mấy ngày nay hiếm hoi lắm mới có được giây phút thư giãn thế này, Ân Lê Đình thật tình không nhẫn tâm phá hỏng. Ai ngờ dường như Lộ Dao phát hiện ra điều gì “Ân lục ca? Huynh làm sao thế?” Nói rồi quay sang, nghiêng đầu nhìn chàng lạ lùng.

Ân Lê Đình nhìn đôi mắt trong veo sáng ngời của Lộ Dao, lập tức bản thân gần như vô thức, bộc bạch hết ý nghĩ ban nãy. Đến khi nói xong lại thấy hơi hối hận, chẳng mấy khi Lộ Dao được thảnh thơi buông lỏng một chút, mình lại đi hỏi nàng vấn đề khó lý giải như thế.

Quả nhiên Lộ Dao nghe xong cúi đầu, nửa ngày không nói.

Ân Lê Đình hối hận, có phần luống cuống, vội nói “Lộ Dao, ta nói đùa thôi, muội đừng phiền não, ta...”

Ai ngờ chưa nói xong lại thấy Lộ Dao ngược lên, ánh mắt thoáng ý cười “Ân lục ca, trước đây rất lâu, cùng câu hỏi như thế ta cũng từng hỏi qua một người.”

Lúc này Ân Lê Đình lại ngăn ra, nghe Lộ Dao nói tiếp “Đại phu á, hành nghề trị bệnh cứu người, mỗi ngày luôn tiếp xúc với sống chết. Cái gọi là y đức, quan trọng nhất là trân trọng sinh mạng, sau đó mới là cứu người trị bệnh. Nhưng mỗi ngày đại phu nhìn thấy nhiều nhất, bắt lực nhất, cũng là lời thề nhẹ như lông hồng mà mình coi trọng nhất kia. Rất nhiều lúc cho dù huynh dùng hết sức lực cũng không xoay chuyển được ông trời. Nếu huynh để ý, vậy thì cuộc sống của huynh liền hồng bát. Nếu huynh không quan tâm thì sao làm đại phu được? Cho nên nói, ta từng nói qua, cái nghề đại phu này, thật sự rất khó dùng mấy chữ cứu sống người bệnh để hình dung.” Nói rồi ngừng lại, khẽ thở dài, ngẩng đầu cười nhìn Ân Lê Đình “Ân lục ca, ta hỏi huynh nhé, nếu huynh tìm thấy kẻ năm đó đã thương Du tam ca, muốn báo thù nhưng lại đánh không lại chúng, vậy huynh tính làm sao?”

Ân Lê Đình không ngờ Lộ Dao hỏi ngược lại chàng, buột miệng đáp “Tất nhiên là phải báo thù rồi. Nếu đánh không lại thì về núi rèn luyện võ công thật giỏi, xin sư phụ chỉ dạy.”

“Nếu vẫn đánh không lại thì sao?”

Ân Lê Đình bị hỏi dồn như thế càng ngăn ra, suy nghĩ một chút nhủ mảy đáp “Đánh không lại cũng hết cách, chỉ cần cố hết sức mình cũng không thẹn với tam ca và sư môn.”

Bấy giờ Lộ Dao vỗ tay, cười nói “Chính thế đó. Ta là đại phu, chứng bệnh có thể chữa lành ta chữa, chữa không khỏi ta cũng chỉ đành cố hết sức mình. Nếu bởi vì y thuật không giỏi thì nỗ lực tiến bộ. Nhưng nếu không phải vì y thuật của ta kém, thật sự là không xoay chuyển được trời, vậy chúng ta cũng chỉ cần không thẹn với lòng. Thần y không phải thần tiên, câu này không phải nói đùa. Thầy ta từng nói với ta, câu nói đó có nghĩa là đại phu không có quyền quyết định phải trái đúng sai của bệnh nhân, phải đối xử bình đẳng. Song thật ra ta cảm thấy câu này còn một nghĩa khác, đó là khi huynh thật sự không giành nổi với ông trời, đừng rầu rĩ, chỉ cần không thẹn với lòng là tốt rồi. Một cố nhân từng cho ta đáp án như thế, vì thế giúp ta qua được cửa ải đầu tiên khi làm đại phu.”

Ân Lê Đình nghe so sánh như thế, trong óc xẹt qua một tia chớp nhoáng, bỗng dưng hơi hiểu được, khẽ nói “Lúc đó Tiểu Hân bị thương nặng sứt cao, muối lượng lự phiền não, có phải là cảm thấy mình cần phải cứu nó, nếu khiến nó mất mạng là lỗi của người làm đại phu như muối. Nhưng hiện giờ, ác hạch này, chỉ mong dốc hết sức lực, giành được phần nào hay phần ấy, đúng chứ?”

Lộ Dao nghe xong, chân mày khẽ mắt đều sáng lên, vỗ bốp lên vai Ân Lê Đình nói “Ân lục ca, ta thấy huynh nên học y với ta đi! Huynh có khiếu như thế, không làm nghề này đáng tiếc lắm! Đạo lý ấy ta ngâm bao lâu mới ngộ ra, huynh chỉ mất mấy khắc đã thông rồi!”

Mặt trời lặn về tây nhuộm một bên mặt Lộ Dao thành màu vàng nhạt, Ân Lê Đình nhìn nụ cười của nàng, cảm xúc nặng nề trong phủ châu ban này càng lúc càng nhạt đi, cõi lòng nhuộm chút cảm giác thanh thản dễ chịu như cỏ cây dưới tà dương.

[35] Nguyên văn: 天地不仁，以萬物為芻狗。聖人不仁，以百姓為芻狗。《道德經・第五章》

(Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu. Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu. – Đạo Đức kinh, chương 5)

Ý nghĩa: Trời đất không có lòng nhân, coi vạn vật như chó rom. Thánh nhân không có lòng nhân, coi con người như chó rom.

[36] Một loại cây bụi thuộc chi mâm xôi

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Kiểm Động Song Ảnh Vi

Lộ Dao chẩn bệnh cả ngày trong Thiên Hòa đường, bây giờ đi ra thư giãn, vì thế sóng vai cùng Ân Lê Đình ngồi trên tường thành, trò chuyện câu được câu không. Gió đêm dịu dịu, hai người nhìn cỏ dại um tùm mọc lan theo con đường, núi non nhấp nhô đằng xa, hơi thở mùa xuân dường như theo hô hấp lan tỏa khắp toàn thân khiến người ta như say. Nhưng đương lúc hai người say sưa hưởng thụ thời gian thư giãn lại nghe Ân Lê Đình đứng bật dậy, kéo Lộ Dao ra đằng sau lưng chàng, quát lên “Người nào?”

Lộ Dao vội vàng thò đầu ra từ sau lưng Ân Lê Đình, lại thấy bảy tên hắc y nhân cầm vũ khí không biết nhảy ra từ một đầu tường thành lúc nào, vây thành nửa vòng tròn trước mặt Ân Lê Đình, khí thế hung tợn nhìn hai người chồng chọc.

“Chư vị là ai? Tìm Ân mỗ có gì chỉ giáo?” Ân Lê Đình ôm quyền hỏi.

“Tiểu tử tránh ra, chuyện hôm nay không liên quan tới ngươi, chúng ta tìm nha đầu sau lưng ngươi!” Kẻ cầm đầu đứng giữa nói.

Lộ Dao vừa nghe là tìm mình càng thêm kinh ngạc, dịch ngang một bước hỏi “Tìm ta? Có việc?... Ồ? Nhìn bộ dạng là tới gây chuyện rồi?... Báo thù?” Nàng du lịch tứ xứ, thỉnh thoảng cũng cần động võ với người ta, nhưng đúng là lần đầu tiên có người chủ động tìm nàng. Bộ dạng đến báo thù làm nàng cảm thấy mới mẻ, có phần háo hức kiểng mũi chân bám lấy vai Ân Lê Đình, thò đầu ra quan sát đối phương.

Ân Lê Đình nghe giọng điệu “có chuyện hay rồi” của Lộ Dao, dờ khóc dờ cười, đẩy cái người thò đầu này ra đằng sau, nói với mấy kẻ lai giả bất thiện kia “Các người tìm năng có việc gì?”

“Việc gì? Không phải nha đầu này nói rồi sao, báo thù!”

“Ô? Ta nói vậy thôi, báo thù thật à?” Lộ Dao khịt mũi, ra sức nhớ xem mình có kết thù với ai chẳng. Có điều đám người này lại không cho nàng từ từ suy nghĩ, chỉ nghe keng keng keng mấy tiếng, vũ khí của bọn chúng rung lên. Hai thanh trường kiếm bốn thanh trường đao một cây liên tử thương [37], trước sau ba đường thượng trung hạ, đồng thời công đến trước mặt Ân Lê Đình, thế tới vừa nhanh vừa dữ. Lộ Dao cảm giác nơi eo bị một lực đạo nhẹ nhàng đẩy, đẩy nàng lùi lại hai trượng, đợi nhìn rõ thì.

Chỉ thấy thân hình Ân Lê Đình chợt bốc lên, đầu tiên tránh qua hai kiếm một thương tấn công hạ bàn, trường kiếm trên tay xoẹt một cái rút ra khỏi vỏ, kiếm ra sau mà đến trước. Mũi kiếm vù vù khê mấy tiếng, hàn quang bắn ra bốn phía, toàn bộ bốn thanh trường đao công đến trước người bị vây trong hàn quang, thế công bị trệch hướng, bốn tên cảm giác cổ tay mình có kinh phong lướt qua. Hai tên phản ứng nhanh như chớp lập tức rút tay về, hai kẻ còn lại chỉ cảm thấy cổ tay đau đốn kịch liệt, loảng xoảng hai tiếng, hai thanh trường đao rớt xuống đất. Mấy kẻ này mới biết hôm nay gặp phải cao thủ, liếc nhìn nhau một cái, cắn răng đồng thời tấn công lần nữa. Hai đao hai kiếm nhắm thẳng eo Ân Lê Đình, ngọn liên tử thương chéch lên quán tới cổ Ân Lê Đình.

Lúc Lộ Dao cứu Mai Hàn Hề dưới chân núi Võ Đang, Ân Lê Đình từng động thủ một lần. Nhưng khi ấy Lộ Dao chỉ lo nhìn chăm chăm vết thương của Mai Hàn Hề, căn bản không hơi đâu mà nhìn Ân Lê Đình. Sau Thiếu Lâm tới Võ Đang kiếm chuyện, Ân Lê Đình và Du Liên Châu cũng từng đồng thời ra tay nhưng chỉ là một chiêu tuyệt đẹp thoáng qua. Mãi đến hôm nay, lần đầu tiên Lộ Dao mới nhìn thấy Ân Lê Đình dùng kiếm đối địch.

Công phu phái Võ Đang xưa nay luôn lấy tĩnh chế động, lấy chậm chế nhanh, lấy nhu chế cương. Lộ Dao chứng kiến trường kiếm của Ân Lê Đình ung dung trầm ổn, lực đạo nhu hòa kín kẽ, chiêu chiêu phát sau mà đến trước. Mỗi một chiêu đâm đến một nửa đối phương liền luống cuống tay chân, né tránh biến chiêu thảm hại không chịu nổi. Ân Lê Đình lấy một địch bảy, ra tay lưu tình khắp nơi, cơ hồ không nhìn thấy sát chiêu.

Nội lực của nàng quả thật không ra sao nhưng chiêu số Vân Tinh song kiếm lại tuyệt diệu, lúc này nhìn chiêu chiêu thức thức của Ân Lê Đình, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy kiếm quang liên miên bất tận, kín kẽ không lọt lấy một giọt nước, khiến người ta không suy đoán được.

Bên này bảy kẻ kia tất nhiên không có tâm tư, tinh lực đâu mà đi suy đoán. Nhất thời chỉ cảm thấy từ chiêu số cho tới thân hình của mình đều bị bao phủ trong kiếm quang của đối phương, may mà đối phương không định hạ sát thủ mới có thể miễn cưỡng chống đỡ tới bây giờ. Mục đích bảy người bọn chúng tới đây là Lộ Dao, biết nàng nội lực tầm tầm, hẳn là công phu cũng chẳng ra sao, vốn định tùy tiện một kiếm giải quyết xong việc lại không ngờ đụng phải cao thủ thế này. Hợp sức bảy tên mà còn bị đối phương chế ngự không có đường phản kích, bản thân chính chủ không đụng tới được lấy một chút. Hai kẻ cầm đầu hơi lùi ra sau nửa bước, liếc nhau một cái, đều biết tiếp tục như thế chắc chắn hỏng hết. Mắt thấy Lộ Dao đứng cách đó hai trượng đang tròn mắt quan sát bên này, hai tên trao đổi ánh mắt, đồng thời quát lớn một tiếng phi thân nhảy lên, thừa dịp năm kẻ kia liêu chết quần lấy trường kiếm của Ân Lê Đình, hai thanh trường đao vồ tới Lộ Dao như sấm vang chớp giật.

Ân Lê Đình không hạ sát thủ, vốn dĩ muốn đối phương biết khó mà lui. Ai ngờ đối phương chẳng những không lùi, còn dám thiết hại năm người đối lấy cơ hội đến gần Lộ Dao. Ân Lê Đình có hiền hòa thiện lương cách mấy đi nữa, lúc này cũng cực kỳ giận dữ, thi triển một chiêu “Thu thủy trường thiên”, kiếm thế nháy mắt trở nên ác liệt, xương sườn năm tên từ trái qua phải cơ hồ đồng thời trúng kiếm, lập tức rũ xuống đất. Mà giờ phút này hai kẻ kia chỉ còn cách Lộ Dao năm bước, Lộ Dao lại không đem binh khí theo, thấy đối phương xông tới chỗ mình bèn hoành chương ngang ngực, một tay khóa hồ, chân cấp tốc lùi lại mấy bước. Nàng thấy bảy tên này kém xa Ân Lê Đình nhưng so với mình, cho dù chiêu thức không kém bao nhiêu song đối phương liều mạng tấn công, nội lực tuyệt đối không phải bản thân có thể chống cự bèn tránh né. Khoảnh khắc Lộ Dao lùi lại, thân hình Ân Lê Đình nhoáng lên, tay trái một chương Lưỡng Nghi Hóa Sinh đánh thẳng vào bả vai kẻ đi đầu. Đây là công phu mạnh mẽ ác liệt hiếm thấy nhất trong các môn công phu phái Võ Đang, do năm xưa Trương Tam Phong sáng tạo ra. Tuy không bằng được những công phu cao minh sau này, nhưng lúc này Ân Lê Đình tràn ngập tức giận, chiêu thức phát ra lại dữ dội như sấm sét, bốp một tiếng, kẻ kia trúng chương bắn ra, đụng mạnh vào tường trên tường thành. Tay Ân Lê Đình không ngừng, tung ra một chương, trường kiếm trong tay phải đâm thẳng vào bả vai kẻ khác. Võ công tên này có thể nói là nổi bật nhất trong bảy tên, lúc này cũng không quay đầu lại, vẩy tay bắn ra mười mấy mũi mai cương phiêu tập kích thẳng mặt và ngực Ân Lê Đình, buộc chàng phải hơi kiểm lên gạt. Chỉ trong một thoáng, đối phương dốc hết sức lực toàn thân bổ thẳng vào Lộ Dao. Ân Lê Đình cả kinh, đang định phóng kiếm lấy tính mạng kẻ đó lại thấy thân hình gã bỗng bùng lung lay khi còn cách Lộ Dao ba thước, dường như khí lực toàn thân nháy mắt bị rút đi, lắc lư nhún ra, bịch một tiếng ngã nhào xuống đất không bò dậy nổi nữa.

Ân Lê Đình không hơi đâu để ý kẻ nọ, phóng mấy bước tới trước mặt Lộ Dao, lại không dám dùng tay, chỉ dùng ánh mắt khấn trương đánh giá một vòng từ trên xuống dưới “Lộ Dao, muội không sao chứ?”

Lộ Dao cười hi hi đáp “Ân lạc ca, kiếm pháp tuyệt quá! Ta bội phục quá chừng. Nếu có việc không phải làm nhục đại danh Võ Đang Ân lạc hiệp rồi sao?”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao không hoảng sợ chút nào, còn cười hi hi nói giỡn, thoáng yên tâm, nhìn kẻ nằm trên đất, lấy làm lạ “Muội ra tay à?” Chàng không hề thấy Lộ Dao động thủ, kẻ này lại bỗng dưng ngất đi.

Lộ Dao nhướn mày “Ta tặng cho gã một ít thuốc đặc chế ** ném thử, bây giờ gã nghe được nói được, đầu óc tỉnh táo, chỉ là tay chân toàn thân không thể động đậy.”

Ân Lê Đình nghĩ đến một nữ nhi như Lộ Dao, chiêu thức tinh diệu nội lực lại bết bát, một mình du lịch hành tẩu tứ xứ, phải có ít đồ phòng thân mới ổn, vì thế gặt đầu, lại hỏi “Sao ta không hề thấy muội ra tay hạ được?”

Lộ Dao lắc ngón tay cười nói “Nếu bị huynh nhìn thấy ta hạ được lúc nào, làm sao xưng là thần y được nữa?” Nói rồi bước lên xem xét thương thế trên lưng kẻ trúng chương, trề môi nói “Vết thương này dường nào cũng không làm chúng mất mạng, để chúng từ từ điều dưỡng đi, đỡ mắc công quay lại tìm ta

kiểm chuyện nữa.”

Ân Lê Đình nhú mày “Muội từng đắc tội ai à? Vì sao đám người này tìm muội trả thù?”

Câu này ngược lại hỏi khó Lộ Dao, chớp mắt khịt mũi, suy nghĩ nửa buổi trời bỗng nhiên ngẩng đầu nói “Ta nghĩ ta hơi hơi đoán được rồi, đợi lát nữa nói cho huynh nghe.”

Ân Lê Đình gật đầu, trước mắt cần phải xử lý bảy tên này đã. Ân Lê Đình xuất thân từ Võ Đang, tất nhiên sẽ không giết người bừa bãi, Lộ Dao hành y tế thế, giết người gì đó cũng không tiện làm nhưng nếu không giết, chúng quay lại tìm cũng phiền. Lộ Dao suy gẫm một hồi nói “Điểm huyết ném cho Từ Thiên đi, để Thu Nhiên xử lý chuyện này, dù sao cũng có liên quan tới hắn.”

Ân Lê Đình gật đầu bèn ra tay điểm huyết bọn chúng, cùng Lộ Dao đi xuống tường thành. Vừa về đến cao điểm thành bắc, Lộ Dao liền sai người tìm Từ Thiên tới, dặn “Chủ quản Từ, trên tường thành phía tây có bảy tên khốn tới kiểm chuyện, ông xem rồi xử lý đi, giao cho Thu Nhiên là được. Có điều đừng đem dịch bệnh ra ngoài đây, thuận tiện nói với Thu Nhiên, cẩn thận đám cận bã Sơn Đông Trần Huệ đường.”

Từ Thiên vừa nghe có kẻ tới ám sát tức thì kinh hãi, nhìn Lộ Dao nhưng nhìn lại Ân Lê Đình đứng cạnh nàng liền thở phào, “Có Ân lục hiệp ở đây, trang chủ và tại hạ yên tâm hơn nhiều.”

Có điều Trần Huệ đường kia là thế nào vậy?” Nói rồi nhìn Lộ Dao, vẻ mặt nghiêm túc.

Lộ Dao bức bối đáp “Một nhà buôn dược liệu ở Sơn Đông, lão đại chừng quản nhà ấy cực kỳ không biết đạo lý. Lần này thừa lúc dịch bệnh hết giá mấy vị thuốc. Mấy ngày trước chắc bị Thu Nhiên dùng vài thủ đoạn thương trường ác độc, phỏng chừng bọn họ thấy thiệt hại không ít mới tìm người tới, định cho ta gặp xui xẻo.”

“Vậy hẳn phải đi tìm Phó trang chủ mới đúng, sao lại tìm muội?” Ân Lê Đình hỏi.

“Chuyện này ta và Thu Nhiên coi như mỗi người có nửa phần.” Lộ Dao đáp, thấy Ân Lê Đình có vẻ kỳ quái bèn giải thích “Tuy rằng không phải bí mật gì có điều không nhiều người biết lắm. Mỗi lần ăn hiện giờ của Thu Linh trang, thuyền bè vận tải bốn phần, được liệu bốn phần, dặt vải hai phần. Bốn phần dược liệu đó Thu Nhiên thường hay hỏi ý kiến ta, coi như ta có phần trong đó. Dù sao ta hay hành y bên ngoài, được đường y quán các nơi đều có người quen. Có điều ta du lang tứ xứ không làm chính sự, cũng không rành những thứ đó lắm, Thu Nhiên lại rành chuyện làm ăn hơn ta nhiều, thế nên đa số vẫn do hắn lo liệu. Người của Trần Huệ đường chắc là nghe ngóng từ nơi nào đó mới tìm ta kiểm chuyện, có lẽ là định uy hiếp Thu Nhiên.”

Ân Lê Đình nghe xong gật đầu. Mấy kẻ đến hôm nay quả thật không dễ đối phó, nếu không phải vừa rồi nhất thời mềm lòng cũng sẽ không làm tên đó thiếu chút nữa động tới Lộ Dao. Nghĩ đến đó chàng liền tục cảnh cáo bản thân lần sau không thể quá khách sáo. Có điều chớp mắt nghĩ tới lời Lộ Dao vừa nói, cười khê “Muội làm chừng quỹ vụ tay đúng là bớt việc, chỉ cần chờ tiền tài vào cửa mỗi ngày là xong.”

Lộ Dao sờ mũi cười nói “Thu Nhiên quản tiền công của ta, mỗi lần hắn không vui liền bóc lột ta một mớ. Trung thu năm ngoái không về, Đoan Ngọ năm nay phỏng chừng cũng không về được, xem ra lần tới gặp mặt phải tốn một đồng lớn bạc đồ bụng hắn rồi.”

Nói chưa xong lại thấy Tô Tiểu chạy tới, vẻ mặt háo hức, vừa chạy vừa nhảy, hét lên “Lộ Dao, Lộ Dao, ngày hôm qua chúng ta thêm nghề tây vào bạch hồ thang có tác dụng rồi! Hôm nay có năm người xuất huyết ác hạch hạ sốt, cô mau tới xem đi.” Nói rồi ba bước cũng thành hai vọt tới bên cạnh Lộ Dao, không đếm xỉa tới Từ Thiên hay Ân Lê Đình, túm lấy ống tay áo Lộ Dao kéo đi. Lộ Dao vừa nghe hắn nói, cao hứng cơ hồ nhảy nhồm lên, cũng mặc kệ hai người, xoạc chân chạy đi. Nàng có khinh công, lần này ngược lại biến thành nàng kéo Tô Tiểu chạy. Xa xa Ân Lê Đình và Từ Thiên còn nghe thấy giọng nàng hưng phấn tra hỏi “Toàn thân có còn co giật không? Máu tụ tan chưa?...”

Ân Lê Đình nhìn bóng hai người, nghĩ đến mấy tên sát thủ ban nãy không khỏi lo âu, đang định đi theo thì Từ Thiên bước lên một bước nói “Ân lục hiệp, trang chủ bảo thuộc hạ nhắn lời cho ngài.”

Câu này làm Ân Lê Đình thấy hơi lạ, không nghĩ Phó Thu Nhiên lại biết mình “Tại hạ có thể giúp ích gì cho Phó trang chủ? Mời chủ quản Từ cứ nói.”

Từ Thiên vội đáp “Ân lục hiệp quá khách sáo rồi, mấy lời giúp ích gì đó đừng nhắc đến. Trang chủ chúng tôi biết được Du nhị hiệp và Ân lục hiệp ngàn dặm xa xôi đưa tặng dược liệu tới Tuyền Châu, đáy lòng hết sức cảm kích. Thời gian trước trang chủ đã đích thân lên Võ Đang bái tạ Trương chân nhân, còn bên này muốn chờ xong chuyện Tuyền Châu, mời Du nhị hiệp và Ân lục hiệp cùng đến Thu Linh trang một chuyến, trực tiếp cảm tạ. Không biết Ân lục hiệp có đồng ý chăng?”

Nói rất hợp tình hợp lý, ngừng lại quan hệ giữa Phó Thu Nhiên và Lộ Dao, Ân Lê Đình cười đáp “Có thể được Phó trang chủ mời, Ân mỗ lấy làm vinh hạnh. Có điều việc này cần hỏi qua nhị ca tại hạ mới được.”

Từ Thiên nói “Tất nhiên rồi” Ngừng một chút “Ân lục hiệp, lần này Lộ cô nương đắc tội người của Trần Huệ đường, tại hạ sợ chuyện hôm nay còn tái diễn nữa. Ngài đường đường là cao đồ phái Võ Đang, danh gia võ học, tại hạ kính nhờ ngài chiếu cố an nguy của Lộ cô nương thời gian này, không biết có được hay chăng?”

“Chủ quản Từ cứ yên tâm, Ân mỗ hiểu được.”

Từ Thiên mỉm cười “Vậy không quấy rầy Ân lục hiệp nữa, tại hạ đi xử lý mấy kẻ trên tường thành.”

Ân Lê Đình gật đầu, đi theo hướng Lộ Dao vừa chạy đi.

[37] Liên tử thương là thương dạng dây xích, cứng hay mềm do người sử dụng nó điều khiển

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Mạc Đạo Tinh Tương Như

Từ sau hôm sát thủ tấn công trên tường thành, mấy ngày nay không có kẻ nào tới gây sự nữa. Ân Lê Đình cơ hồ không rời Lộ Dao lấy một bước, đề phòng lại có sát thủ tới cửa lần nữa. Ngược lại, nói thế nào Lộ Dao cũng không chịu cho Ân Lê Đình đi theo, chỉ vì ngày nào nàng cũng chân bệnh, sợ nhất là lây cho Ân Lê Đình. Dùng vô số thủ đoạn, cứng có mềm có nhưng chẳng xài được cái nào. Muốn bỏ rơi chàng thì khổ nỗi khinh công lại không bằng người ta; tận tình khuyên bảo hết nước hết cái lại phát hiện nàng có nói gì đi nữa chàng cũng chỉ mỉm cười không nói; muốn nổi nóng dậm chân chửi bới mà nhìn thấy dáng vẻ lo âu, vô tội của chàng lập tức như bong bóng xì hơi; muốn dùng ** đuổi chàng, nhưng đuổi được ngày một ngày hai không đuổi được cả tháng. Lộ Dao bất lực than dài một tiếng, dùng áo choàng bao tay bọc chàng kín mít từ đầu tới chân, dẫn chàng đi theo. Du Liên Châu nhìn sự đệ nhà mình, ngoài mặt tỉnh bơ như không, trong lòng lại gật đầu, hết sức yên tâm tự đi lo việc của mình. Từ Thiên thấy thế, sờ cằm, quay người liền dùng bộ câu đưa tin cho Phó Thu Nhiên.

Ba y quán trong thành, ngoài phủ tri châu ra còn mời không ít nữ tử bản địa Tuyền Châu, mười ba mười bốn tuổi tới mười bảy mười tám đủ cả. Dù sao bệnh nhân nhiều như vậy, đại phu và tập dịch sai vật không quản hết được nên liền tìm người địa phương bằng lòng tới chăm sóc bệnh nhân, mỗi ngày đều phun thuốc khử trùng nghiêm ngặt, trái lại cũng không phát sinh vấn đề gì. Có điều từ xưa tới nay, nơi nào có nữ nhân liền không thiếu chuyện ngòi lê đôi mách, lời ra tiếng vào. Mà Ân Lê Đình tuần tú sáng sủa, hiền lành lễ độ như thế đi theo Lộ Dao tới các trạm y quán, trở thành tiêu điểm cho mọi người tùm nập tụm ba bàn tán, tần suất cơ hồ tương đương với tần suất mặt trời đi từ hướng đông ra. Lại thêm ngày hôm đó không ít người chứng kiến một màn ôm chặt cứng Lộ Dao ngoài cửa Thiện Hòa đường, nhất thời rước lấy vô số ánh mắt mờ ám, cười cợt, lần nào cũng làm mặt chàng đỏ bừng nhưng vẫn đi theo Lộ Dao ra ra vào vào lặng im không tiếng động. Hai ngày nay Lộ Dao bận tới mắt. Phương thuốc bạch hồ thang bổ thêm nghệ tây kia rất hữu hiệu, Lộ Dao vừa phải tiếp tục chữa trị, vừa phải thảo luận cân nhắc lượng nghệ tây cần dùng. Lại thêm có hai bệnh nhân đang nguy cấp sau khi dùng thang thuốc vốn dĩ hữu hiệu lập tức mất mạng, khiến Lộ Dao càng không dám sơ ý, căn bản không có thời gian đâu mà quan tâm đến ánh mắt mập mờ hoặc ghen tị của nhóm các bà các cô. Lúc này mà có ai hỏi nàng Ân Lê Đình có phải phụ quân của nàng không dám chừng nàng cũng gật đầu lăm, sau đó vui đầu tiếp tục chăm cứu cho bệnh nhân, hoàn toàn không biết mình vừa đáp cái gì.

Ân Lê Đình xuất hiện ngoại trừ nhóm các bà các cô ra, đích thực ảnh hưởng tới hai người, Tô Tiểu và Đàm Tú Trữ.

Tô Tiểu trước giờ rất dễ thân quen, lại thêm tính tình có hơi nhiệt tình quá mực, gặp ai cũng tươi cười rạng rỡ, đôi mắt hoa đào chớp chớp. Duy chỉ có Ân Lê Đình, mỗi lần gặp chàng về mặt hân như thế Ân Lê Đình thiếu hẳn cả ngàn lượng bạc, gần như là làm khó chàng đủ cách, lần nào thấy mặt không trùng mắt thì cũng nhe răng. Chỉ cần thấy chàng đi cùng Lộ Dao, Tô Tiểu tất nhiên xông lên cùng Lộ Dao nói chuyện, sau đó mượn cớ gạt Ân Lê Đình đang đứng cạnh Lộ Dao ra, kéo Lộ Dao đi chỗ này chỗ nọ. Khổ nỗi luận khinh công Lộ Dao còn không theo kịp Ân Lê Đình, Tô Tiểu càng không gạt chàng ra được, đành hậm hực nhìn chàng đi theo như hình với bóng. May mà Tô Tiểu và Lộ Dao không cùng chung tổ điều trị, hệ chân bệnh là tách ra, trước giờ không cùng một chỗ. Vì thế từ sáng tới tối không thấy mặt được mấy lần. Nhưng Đàm Tú Trữ và Lộ Dao lại cùng một tổ.

Đàm Tú Trữ là con gái danh y Đàm Dục, muội muội ruột của Đàm Lộc Trữ, cũng là nữ đại phu duy nhất ngoài Lộ Dao ra. Tuổi còn trẻ, tuy y thuật không lão luyện tinh xảo bằng cha anh nhưng cũng khá xuất sắc.

Hơn nữa nàng lại uyển chuyển xinh đẹp, mang dáng dấp nữ tử Giang Nam, không như Lộ Dao tuy rằng tính tình coi mờ nhưng nổi cáu lên là khiến người khác ăn không tiêu, rất được bạn đồng hành quan tâm săn sóc. Tuy Lộ Dao và nàng gặp mặt lần đầu nhưng lại rất gần gũi, ánh mắt thường hay lưu luyến trên người nàng, dường như mỗi lần đều đang tìm kiếm gì đó, thậm chí đôi khi còn khề thờ dài.

Lần này Đàm Tú Trữ tới theo tuyển mộ của Phổ Tế y hội, do huynh trưởng Đàm Lộc Trữ nhiễm bệnh mất, Lộ Dao hết sức áy náy với nàng, dặn đi dặn lại Từ Thiên chiếu cố nàng cho tốt. Một dạo Lộ Dao cứ lo nàng đau lòng sẽ bị bệnh đánh ngã, bèn đề nghị tìm cách đưa nàng ra khỏi thành trước. Ai ngờ nữ hài tử khóc đến ngất đi mấy bận lúc huynh trưởng qua đời, lúc này lại cắn răng cự tuyệt, kiên trì lưu lại Tuyền Châu, lăm bằm rằng nếu mình cứ thế mà đi sẽ có lỗi với huynh trưởng dưới cữu tuyền. Lộ Dao nhìn thân thể nữ hài tử vẫn run rẩy như cũ nhưng mặt lại đầy vẻ kiên quyết, nhất thời cảm khái vạn phần, cảm thấy đáng vẻ đó đặc biệt quen mắt. Quả nhiên, ngày thứ hai sau khi hỏa táng huynh trưởng, Đàm Tú Trữ liền quay về Thiện Hòa đường tiếp tục chữa trị, trên người vẫn còn mặc áo tang. Hơn một tháng trôi qua, ngày nào cũng bận đến tối mắt tối mũi, ngược lại cũng khiến bi thương của nàng xua đi nhanh hơn người bình thường.

Đối với Ân Lê Đình, mới đầu Đàm Tú Trữ hơi hiếu kỳ, cá nhân nàng tuy không giống nữ tử bình thường giấu mình nơi khuê phòng mà theo cha anh học tập y thuật, bây giờ còn đi ra ngoài lịch lăm, nhưng lại chưa bao giờ thấy đáng vẻ người giang hồ ra sao. Thấy Ân Lê Đình lưng đeo trường kiếm, thân hình thẳng tắp như tùng, cử chỉ nhả nhặn lễ độ như trúc tề không kèm được nhìn thêm nhiều bận, nghe nhóm tam cô lục bà trong y quán bình phẩm chàng và Lộ Dao, lần nào nghe cũng đỏ cả mặt. Có lần bị Lộ Dao đứng bên thấy được, còn cười chỉ vào nàng nói với Ân Lê Đình, bộ dạng hai người đó mặt giống nhau ghê.

Mãi đến mấy ngày trước, một bệnh nhân đưa tới trễ, vào Thiện Hòa đường không tới nửa khắc liền tắt thở. Lúc đó nhận bệnh nhân này chính là Đàm Tú Trữ. Người cứu không được, dầu sao đại phu cũng đã tận lực rồi, hướng chỉ mấy ngày nay, mọi người chứng kiến sinh tử quá nhiều, còn có bệnh nhân đang chờ, Đàm Tú Trữ dặn người thông báo cho gia đình người chết, liền vội vàng vàng đi khám tiếp. Nào ngờ chưa tới một nén nhang, lại nghe có

tiếng tranh cãi ầm ỹ ngoài cửa Thiện Hòa đường, chỉ thấy một hán tử nhanh nhẹn đứng mành đầy ngã mấy gã sai vặt định cản trở y ở cửa, còn đứng ngã mấy người đưa người tới khám, xông vào đại sảnh đường. Về mặt hán tử kia kích động, ánh mắt điên cuồng, cơ hồ thấy người là đánh, bệnh nhân trong đại sảnh xô nhau tránh né, lại nghe gã kia quát lên “Ai? Là a thối tha nào hại chết đại ca ta?!” Y vừa nghe tin huynh trưởng chết, lại từ miệng người khác biết được đại ca mình do một nữ đại phu điều trị, lập tức quy hết mọi tội lỗi lên đầu đại phu, xông thẳng vào đòi đánh người. Lúc này trong sảnh chỉ có mỗi Đàm Tú Trữ là nữ tử, lại mặc áo đại phu, hán tử kia lập tức nhận ra ngay, xông lên một bước, túm lấy cổ áo Đàm Tú Trữ, hai mắt đỏ vằn về mặt dữ tợn, gior bàn tay to bè lên tát cho Đàm Tú Trữ hai bạt tai, vừa tát vừa chửi “A thối tha, hại chết đại ca ta, hôm nay xem ta không đập chết a để tiện nhà người đền mạng cho huynh ấy.” Nói rồi dùng một tay siết cái cổ mảnh mai của Đàm Tú Trữ, cơ hồ muốn bóp chết nàng. Đàm Tú Trữ chưa từng gặp kẻ nào hung ác ngang ngược như thế, bị hù dọa không nhẹ, lúc này lại bị siết cổ, liều mạng giãy dụa, đối phương không giảm bớt khí lực lấy nửa phần. Mấy sai vặt muốn xông lên giúp đỡ, khổ nỗi không động đậy được y.

Ngay lúc đó, chỉ thấy một luồng hàn quang lóe lên, hán tử kia hét lên thảm thiết, bắn ra ngoài xa có hơn hai trượng, gục xuống đất không bò dậy được. Đàm Tú Trữ bên này lập tức cảm thấy ngực nhẹ bẫng, không khí xộc vào phổi, thân thể bị người ta đỡ lấy xoay một vòng, đứng vững trên đất. Ngẩng đầu nhìn, là gương mặt có vẻ quan tâm của Ân Lê Đình, mày kiếm mắt sao, khẽ hỏi “Đàm đại phu, cô có ổn không?” Đàm Tú Trữ nhìn có phần ngây ngốc, nhớ đến tình cảnh vừa nãy, hoảng sợ “oa” một tiếng khóc nức lên.

Ân Lê Đình thấy Đàm Tú Trữ khóc nức nở, lập tức lúng túng, không biết nên làm sao mới ổn “Đàm. . . Đàm đại phu cô đừng khóc. . . không sao nữa rồi. . .”

Đàm Tú Trữ càng khóc càng thương tâm. Dù sao cũng là nữ nhi, mấy ngày nay đã chống đỡ không nổi, nhớ tới huynh trưởng bệnh chết, vừa rồi hoảng sợ uất ức, lại thêm mệt mỏi, nước mắt càng lúc càng nhiều, cơ hồ ướt đầm tay áo. Ân Lê Đình theo bản năng muốn đi gọi Lộ Dao, lại thấy mặt Lộ Dao xanh lè đang nói gì đó với cái gã bay ra ngoài ban nãy, liền từ bỏ ý định. Lấy một cái khăn trắng sạch sẽ từ trong tủ ra đưa cho Đàm Tú Trữ, nói: “Đàm đại phu, dùng cái này đi.” Đàm Tú Trữ nhận lấy, rót cuộc nước mắt cũng từ từ ngưng lại. Ân Lê Đình thấy nàng sợ hãi nức nở, thân thể có phần yếu ớt, vì thế dìu nàng đến ghé bên ngai xuống, rót cho nàng một tách trà.

Bên này Lộ Dao tức gần chết, đầu tiên gior tay lên tát gã kia liền từ từ tát cái tát tai, đánh cho hai má gã sưng vù, lỗ tai ù đi, kẻ đó vận ngược cổ tay phải của hán, cứ thế vận trật khớp một cái cổ tay. Hung hăng nói “Nếu không phải nể tình ca ca ngươi, hôm nay ta nhất định phé đi hai tay hai chân ngươi! Ngày mai chờ Đàm đại phu khỏe lại, ngươi đứng trước Thiện Hòa đường, trước mặt tất cả mọi người nhận sai, đến khi nào nàng gật đầu mới thôi, bằng không đừng nghĩ đến cánh tay này nữa!”

Vừa rồi một kiếm của Ân Lê Đình đâm trúng huyết đạo cổ tay phải của gã, giờ Lộ Dao lại vận trật khớp, gã kia đã đau không chịu nổi, dựa vào cây cột không ngừng rên la. Lộ Dao phẩy tay nói với hai tạp dịch “Quăng gã ra đường, xa một chút, tìm chỗ nào nhiều người ấy. Để cho họ biết không cho phép ai ức hiếp đại phu ở đây!”

Mọi người cảm tức gã này tới sinh sự, chứng kiến thủ đoạn của Lộ Dao, ai nấy đều khoái trá.

Đầu này Lộ Dao đi tới trước mặt Đàm Tú Trữ, kiểm tra kỹ vết thương trên mặt và cổ nàng, lấy ra một cái bình sứ trắng, tí mĩ bôi thuốc cho nàng nói “Tú Trữ, hôm nay muội về nghỉ đi, ngày mai khỏe hơn lại tới.”

Đàm Tú Trữ bị dọa không nhẹ, lúc này tinh thần rất xấu, biết hôm nay sợ là không làm được việc gì bèn gật đầu. Lộ Dao lại nói với Ân Lê Đình “Ân lục ca có thể giúp ta đưa muội ấy về lều không? Một mình muội ấy đi ta không yên tâm.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao có vẻ rất lo lắng, và lại đứng là nàng không đi được liền đáp ứng, dìu Đàm Tú Trữ chậm rãi đi về hướng thành bắc.

Đàm Tú Trữ mang nét dịu dàng uyển chuyển của vùng sông nước Giang Nam, ngược lại tính tình lại kiên cường. Lộ Dao và Từ Thiên đều lo không biết chuyện này có làm nàng sợ hãi hay không. Ai biết được qua ngày hôm sau mới sáng sớm nàng đã xuất hiện ở y quán, tuy sắc mặt không được tốt lắm nhưng vẫn đón bệnh, chữa trị như cũ. Mà hán tử kia vốn dĩ nhất thời phẫn uất, gây sự vô lý, sớm đã bị một kiếm của Ân Lê Đình, cộng thêm Lộ Dao hung hăng uy hiếp dọa cho vỡ mặt; ngày hôm sau dưới con mắt nhìn chăm chăm của quân chúng bùng cái cổ tay sưng vù quỳ trước cửa y quán. Lộ Dao đề cho Đàm Tú Trữ quyết định trừng trị kẻ này thế nào. Đàm Tú Trữ liếc người nọ một cái, hồ hững nói một câu y đã chịu trừng phạt đủ rồi, coi như xong. Lộ Dao thấy thái độ của đương sự như thế cũng không tiện kiểm chuyện với gã kia, trừng hán một cái, sai người nói lại cổ tay cho hán, bận rộn đi làm việc của mình.

Ân Lê Đình từng thấy Lộ Dao nhìn Đàm Tú Trữ xuất thần mấy bận, lấy làm lạ mở miệng hỏi thử, lại nghe Lộ Dao than khẽ “Ân lục ca, ta nhìn nàng, cảm thấy quen mắt ghê!” Ân Lê Đình nghe mà lấy làm khó hiểu.

Mấy ngày sau đó là thất tuần của Đàm Lộc Trữ. Do tình hình đặc thù của Tuyền Châu, thế nên Từ Thiên theo ý của Đàm Tú Trữ, tất cả tang sự đều dời sau này làm lại, bây giờ chỉ lập một tấm bia ở thành nam, lấy chỗ cúng tế. Sinh tiền Đàm Lộc Trữ làm người rất nhiệt tình thành thực, rất được lòng người. Vì thế bất luận là đại phu mới quen gần đây hay là bạn cũ nhiều năm, ngày cúng thất tuần này, cơ hồ tất cả đại phu đều bớt thời gian đến cúng tế vị đồng liêu ngày xưa này, thấp ba nén nhang tưởng nhớ cố nhân. Ân Lê Đình đi cùng Lộ Dao, tuy rằng không phải đại phu, cũng cung kính thấp hương tế bái. Ngẩng đầu thấy Đàm Tú Trữ mặc áo tang trắng, thân hình gầy gò, mặt mày tiêu tụy, trong lòng không tránh khỏi chua xót. Ngày hôm đó chàng nhầm Đàm Lộc Trữ là Lộ Dao, tâm tình tuyệt vọng khi ấy bây giờ ngấm lại vẫn còn sợ hãi không thôi. Sau chàng âm thầm lấy làm may mắn người đó không phải Lộ Dao vô số lần. Nhưng giờ phút này nhìn thấy Đàm Tú Trữ, lập tức cảm thấy áy náy vì chút vui mừng của mình. Vì thế trước khi đi, đặc biệt đến trước mặt Đàm Tú Trữ, do dự nửa ngày nhỏ nhẹ lên tiếng “Đàm đại phu, chuyện lệnh huynh Ân nỗ có nghe được một hai. Tài cao đức trọng, tại hạ kính phục vô cùng. Nhưng người cũng đã chết rồi, chỉ mong Đàm đại phu có thể nghĩ thoáng hơn, bảo trọng nhiều hơn. Lệnh huynh dưới cữu tuyền cũng được an ủi.” Đàm Tú Trữ vốn dĩ chịu đựng cả một ngày, giờ nghe Ân Lê Đình khuyên nhủ, bỗng chốc không kiềm được nữa, nước mắt trào ra như suối. Nhất thời làm Ân Lê Đình luống cuống tay chân “Đàm, Đàm đại phu. . .”

Lộ Dao thấy Ân Lê Đình bước tới khuyên nhủ Đàm Tú Trữ, nhớ lại chuyện chàng nói ngày hôm đó liền lờ mờ đoán được hán là trong lòng chàng bất an. Bây giờ thấy thế, không khỏi than thầm, tiến lên đỡ Đàm Tú Trữ, tính toán cùng Ân Lê Đình đưa nàng về trước. Ai dè đi chưa được mấy bước, Từ

Thiên hấp tấp chạy tới tìm nàng có việc. Lộ Dao hết cách, đành giao Đàm Tú Trữ đã đứng cả một ngày, mệt tới nổi đi cũng loạng choạng cho Ân Lê Đình, “Ân lục ca, huynh chiếu cố muội ấy một chút, ta đi rồi về.”

Ân Lê Đình không muốn thêm việc lo âu cho Lộ Dao vốn bận đến mức chân không chạm đất, vì thế lần thứ hai diu Đàm Tú Trữ chậm rãi về lều.

Thế là liên tiếp hai lần, Ân Lê Đình trở thành đại diện giang hồ đầu tiên mà Đàm Tú Trữ biết.

Sự tình đến đây chưa hết. Sáng sớm hôm sau, trời vừa tảng sáng, Ân Lê Đình luyện công ở một góc vắng xong lau mồ hôi, đang định thay đồ đi qua lều của Lộ Dao tìm nàng, vừa vào khu lều lại thấy có một người đứng sững ở đó, chính là Đàm Tú Trữ. Đàm Tú Trữ thấy Ân Lê Đình tới, chần chừ bước lên. Từ nhỏ nàng tiếp xúc đa phần đều là y giả nho nhã như cha anh nàng hoặc là văn nhân. Cho dù là chân bệnh, trước khi đến Tuyên Châu cũng đa phần giới hạn trong phạm vi nữ tử, ấn tượng về người tập võ luôn có phần sợ sệt. Nhưng ngày hôm đó Ân Lê Đình vung kiếm cứu nàng, sau đó lại hết sức tinh ý rót trà đưa khăn, an ủi chiếu cố nàng, cộng thêm hai lần hộ tống diu về. Ngày đó được chàng cứu giúp, sau đó ở tang ký huynh trưởng còn nhỏ nhẹ khuyên nhủ, nhất thời liền tăng thêm mấy phần cảm kích, thần thiết. Nàng không quen thiếu ân tình của người khác, cảm thấy nên gấp mặt cảm ơn mới phải. Nghe nói mỗi ngày sáng sớm Ân Lê Đình đều luyện công ở chỗ này, sáng nàng liền dậy sớm làm ít điểm tâm Giang Nam tinh xảo, đến đây chờ Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình thấy Đàm Tú Trữ ôm quyền hành lễ: “Đàm đại phu, mấy ngày nay đã khá hơn chưa?”

Đàm Tú Trữ cúi đầu thỏ thẻ: “Đa tạ Ân công tử quan tâm, tiểu nữ đã không sao rồi. Tiểu nữ tới đây cảm tạ Ân công tử, hôm đó may có Ân công tử trợ giúp đỡ.” Giọng nói mềm mỏng nhỏ nhẹ, trong buổi sáng sớm sương mờ mỏng lung này nghe càng thêm dịu dàng mềm mại.

Ân Lê Đình vốn hơi áy náy, Lộ Dao lại hết sức quan tâm nàng, cộng thêm nàng cũng là nữ đại phu như Lộ Dao. Nghĩ như thế, gặp lại Đàm Tú Trữ trong lòng liền thêm vài phần kính nể “Đàm cô nương không cần cảm ơn tại hạ, đây là bổn phận của người giang hồ. Ngược lại, Đàm cô nương thân là nữ tử, nguyện dẫn thân vào nơi nguy hiểm hành y trị bệnh, khiến Ân mỗ hết sức bội phục.”

Đàm Tú Trữ thấy Ân Lê Đình thẳng thắn khen ngợi không e dè gì, nhất thời thẹn thùng, khẽ nói “Ân công tử quá khen rồi...”

Lúc này Ân Lê Đình lại nghĩ tới Lộ Dao, nếu Lộ Dao nghe mình nói thế, sợ là sẽ nhảy dựng lên đập vô trán mình, sau đó cười như không cười cao giọng mắng “Sao, nhìn nữ tử không vừa mắt à? Thiên hạ này biết bao nhiêu người chờ mong nữ thần y ta cứu mạng đấy!” Về mặt cười nói tựa như ngay trước mắt, khéo môi Ân Lê Đình cong lên, cười càng rạng rỡ.

Đàm Tú Trữ nhìn nụ cười của Ân Lê Đình, chỉ thấy gương mặt tuấn tú khôi ngô vì nụ cười này mà trở nên dịu dàng, chân mày khéo mắt lộ ra nét ấm áp mềm mại không lời nào tả được, hơi giật mình, hôm nay nàng đơn thuần đến cảm ơn Ân Lê Đình đã giúp đỡ hai lần, bây giờ lại thoáng mắt hồn. Nghe Ân Lê Đình khẽ hỏi “Đàm đại phu còn có việc ư?”

Đàm Tú Trữ vội vàng đưa cái hộp trong tay ra, thành thật “Tiểu nữ cảm ơn Ân công tử giúp đỡ, lại không biết lấy gì hồi báo, đặc biệt làm ít bánh nếp mơ và bánh trà lá sen, mong là Ân công tử thích.”

Ân Lê Đình nhìn thấy trong hộp quả nhiên là hai màu điểm tâm, một hồng rực một xanh nõn, bên ngoài là lớp vỏ trong suốt trắng ngần, rất xinh xắn. Vốn định khách sáo chối từ lại sức nhớ hình như Lộ Dao đặc biệt yêu thích mấy món điểm tâm tinh xảo này của Giang Nam, Phó Thu Nhiên từng ngàn dặm đưa điểm tâm kẹo mút lên núi Võ Đang. Mà lúc này dịch bệnh tàn phá Tuyên Châu, Phó Thu Nhiên có thể chuyển được được liệu tới nơi này đã không dễ, điểm tâm tất nhiên không cần nói. Từ khi chàng tới đây, tuy rằng một ngày ba bữa không thiếu nhưng tuyệt không thể nói là ngon được. “Nếu nhìn thấy mấy món điểm tâm này, chắc là Lộ Dao sẽ cao hứng lắm” Ân Lê Đình nghĩ thầm, thế là nói lời cảm ơn với nàng “Đã thế, Đàm đại phu tốn công rồi, Ân mỗ từ chối thì bất kính.” Nói rồi nhận lấy hộp thức ăn.

Đàm Tú Trữ thấy Ân Lê Đình nhận điểm tâm của mình, lấy làm mừng thầm “Ân công tử thích là tốt rồi.” Nói rồi cúi đầu hành lễ “Ân công tử từ từ dùng, tiểu nữ cáo từ.”

Ân Lê Đình chấp tay tiễn, thấy nàng đi xa, nhìn hộp điểm tâm, dưới chân thi triển khinh công đi tìm Lộ Dao.

Hôm nay đến phiên Lộ Dao được nghỉ, nửa ngày nghỉ ngơi, vừa rời giường rửa mặt xong, ra khỏi lều liền thấy Ân Lê Đình tay cầm cái gì đó hấp tấp chạy tới, đợi đến gần, còn chưa đợi Ân Lê Đình mở miệng, Lộ Dao vừa nhìn cái hộp hai mắt đã sáng lên “Ân lục ca, huynh kiếm ở đâu thế?” Nói rồi cũng không thèm khách sáo, tháo găng tay ra bóc một miếng bánh trà lá sen màu xanh nhạt cho vào miệng “Ừm... ờ, ngon, ngon quá! Lần đầu tiên ta ăn, ừ... bánh ngọt vị này.” Nói rồi bóc tiếp hai miếng nữa, vừa ăn vừa mút ngón tay. Ân Lê Đình thấy đáng vẻ Lộ Dao như thế, cười rạng rỡ “Muội ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn. Còn nhiều mà, không ai giành với muội đâu.”

Lộ Dao đưa cho chàng một miếng “Huynh cũng nếm xem, thơm mát ngon miệng, ngọt mà không ngấy, còn có mùi Long Tỉnh nhàn nhạt nữa.”

Ân Lê Đình nhìn ngón tay trắng muốt của Lộ Dao đưa một miếng điểm tâm trong suốt xanh nõn tới, trong lòng rục rịch, đưa tay cầm lấy điểm tâm kẹp nơi ngón tay nàng, da thịt lướt qua nhau, Ân Lê Đình cảm giác tim đập trật mấy nhịp, tay cầm điểm tâm khẽ run, suýt chút nữa làm rớt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Ai Người Kết Tóc Xanh

Liên tiếp mấy ngày, mỗi sáng Lộ Dao ra cửa lại có đủ loại điểm tâm mùi vị khác nhau do Ân Lê Đình đưa tới, đãi ngộ không kém gì lúc ở Thu Linh trang. Có đồ ăn tới miệng, xưa nay Lộ Dao chẳng từ chối bao giờ, ngược lại còn tò mò hỏi mấy món này ở đâu ra. Ân Lê Đình chỉ nói Đàm đại phu cảm tạ chàng hôm đó ra tay giúp đỡ, làm cho chàng ăn. Chuyện này nếu đổi lại là người khác e rằng đã nhận ra điều gì đó. Khó nổi rơi vào Ân Lê Đình và Lộ Dao, hai người rề rề đủ mười ngày mới hiểu sơ sơ ý của cô nương họ Đàm.

Ân Lê Đình hiểu được là vì vào sáng sớm ngày thứ mười, Đàm Tú Trữ không đưa tặng điểm tâm nữa mà là một cái hà bao thêu tay tinh xảo, đẹp đẽ. Lúc nhỏ Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc cùng học chữ với Tống Viễn Kiều trên núi Võ Đang, từng thấy thất lưng Tống Viễn Kiều có đeo một cái hà bao thêu tay khá đẹp. Trên núi Võ Đang, phần lớn thời gian Tống Viễn Kiều đều ăn bận kiểu đạo sĩ, quần áo giản dị, cái túi gấm này đeo nơi eo ngược lại rất dễ chú ý. Trẻ con cảm thấy mới mẻ bèn hỏi Tống Viễn Kiều. Tống Viễn Kiều lại lơ đãng không đáp khiến Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc càng tò mò, chạy đi hỏi Trương Tùng Khê. Lúc ấy Trương Tùng Khê cười khì, nói cho hai người biết đó là quà đại tẩu tặng đại ca, còn giải thích nếu trong lòng nữ tử có nam tử sẽ thêu mấy món như khăn tay, hà bao đem tặng. Khi đó Trương Tùng Khê còn nhéo mặt hai hài tử, nói tương lai hai đệ lớn lên, chắc chắn đáng về ngọc thụ lâm phong, sợ là túi gấm khăn tay nhận được không ít đâu. Hai tiểu hài tử đều đỏ mặt, Ân Lê Đình xạo chân chạy mất.

Nhờ Trương Tùng Khê dạy dỗ, người cơ hồ nói chuyện với nữ nhân không quá mấy câu như Ân Lê Đình lại có thể ý thức được “nếu có nữ hài tử tặng người hà bao khăn tay này nọ, chắc là có ý tứ với người rồi”. Vì thế khi Ân Lê Đình nhận được túi thêu Đàm Tú Trữ đưa tặng, một bên rầu rĩ đi về, một bên rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của Đàm Tú Trữ. Lần này chàng hoàn toàn u mê rồi, tức thời cảm thấy hà bao trong tay nóng bỏng kinh hồn, cảm thấy kiểu gì cũng không nên cầm, lại không biết làm sao mà trả cho người ta, nhất thời sầu nào.

Trước khi gặp Lộ Dao, Ân Lê Đình cơ hồ không tiếp xúc với nữ tử. Cho dù có, quá nửa cũng là người giang hồ gặp nhau ôm quyền gật đầu mà thôi. Ngẫu nhiên đụng phải cô nương có ý với chàng, hành động chủ động một chút, cách Võ Đang Ân lục hiệp ứng phó cũng cực kỳ có bản sắc Võ Đang: mặt đỏ bừng bừng, nháy mắt đã dùng Truy Nguyệt Bộ lùi lại năm trượng, lại dùng Võ Đang Thê Vân Tung nhảy lên nóc nhà hoặc ngọn cây cao nhất, sau cùng lấp ba lấp bập “Tại... tại hạ Võ Đang Ân Lê Đình, cô... cô nương cô nhận sai người chăng?” Võ Đang Ân lục hiệp như thế, nào biết cự tuyệt cô nương nhà người ta ra làm sao? Cái hà bao này giữ không được, nếu trả cho người ta, chàng lại không biết nên nói thế nào mới ổn, nhất thời do dự không thôi. Bỗng nghe một âm thanh du dương đầy kinh ngạc vang lên “Ồ? Hà bao tinh xảo thật đó!” Chính là Lộ Dao.

Mấy ngày nay Lộ Dao đã quen thói mỗi sáng sớm đi ra chỗ Ân Lê Đình bên ngoài lều nàng ăn chực. Sáng sớm nay lại không thấy Ân Lê Đình ngoài lều, ngó quanh bốn phía phát hiện Ân Lê Đình đang đi lại phía này, vội kiếm nhủ thành chữ “Xuyên”, tinh thần lơ đãng không biết đang nghĩ ngợi cái gì. Vì thế chạy tới, đang định kêu lại thấy trong tay chàng không cầm điểm tâm mà cầm một cái hà bao.

Ân Lê Đình vừa nghe tiếng Lộ Dao, gần như theo bản năng nhét ngay cái hà bao đó vào tay Lộ Dao, làm nàng ngẩn ra. Tỉ mỉ quan sát, phát hiện trên hà bao xanh biếc có thêu mấy cụm hoa lan bằng chỉ hai màu xanh trắng, cực kỳ tinh xảo, không giống cái túi Phạm Thường tặng cho nàng. Lộ Dao nhìn mấy phút, vỗ đầu tỉnh ngộ “Tú Trữ tặng huynh hà?”

Ân Lê Đình gật đầu, nhìn Lộ Dao muốn nói lại thôi. Lộ Dao sờ cảm, cân đo hà bao trong tay, nhìn Ân Lê Đình không biết nên mở miệng ra sao. Nhất thời hai người nhìn nhau, bốn con mắt đồng thời chớp chớp, Ân Lê Đình muốn nói lại thôi, Lộ Dao há miệng không thốt nên lời, về mặt kỳ quặc giống nhau nhưng tâm tư mỗi người một khác.

Trong lòng Ân Lê Đình thoáng chờ mong Lộ Dao sẽ nói gì đó, giống như khi chàng biết Lộ Dao biết chuyện Kỳ gia tới đề thân. Lộ Dao lại nhớ đến việc Kỳ Hiệu Phù trước khi nàng vào Tuyên Châu. Hai người cứ thế quan sát đối phương nửa ngày, cuối cùng Ân Lê Đình lấy hết dũng khí mở miệng “Lộ Dao, Đàm đại phu tặng ta hà bao này, ta không ngờ cô nương ấy... muội, muội đừng hiểu lầm. Ta đi trả cho cô nương ấy liền!” Nói rồi vươn tay định lấy lại hà bao, ai dè tay Lộ Dao xoay một cái, sử một chiêu cầm nã cực kỳ xảo diệu giấu hà bao vào trong tay áo. Ân Lê Đình không ngờ Lộ Dao lại dùng chiêu thức xảo diệu như thế đối phó mình, không khỏi ngỡ ra “Lộ Dao?”

Lộ Dao không đáp, trực tiếp kéo Ân Lê Đình đi thẳng tới chỗ ngày thường chàng luyện công. Tìm một tảng đá to ngồi xuống, Lộ Dao xoa xoa mũi mình, thấy đôi mắt sáng ngời của Ân Lê Đình đang nhìn mình, suy nghĩ nửa ngày mở miệng “Ân lục ca, nhà Tú Trữ là thế gia y đạo, phụ thân nàng Đàm Dục rất có tiếng tăm, dư luận cũng tốt. Hiện tại y thuật Tú Trữ tuy không bằng cha anh, ca ca nàng mất đi, nàng thương tâm khổ sở, khóc thảm thật lâu nhưng lại không chịu trễ nãi chẩn bệnh lấy một ngày.”

Ân Lê Đình khẽ nhủ mày “Lộ Dao, muội tính nói gì thế?”

Lộ Dao sờ mũi, cảm thấy mình thật giống mấy bà nhiều chuyện làm mai mối, mắt mặt quá. Có điều vẫn cần rằng nói “Ân lục ca, huynh có ý gì với Tú Trữ không? Nếu có, ta có thể giúp huynh. Vả lại Tú Trữ là một cô nương tốt, với tính tình của nàng tương lai nhất định cũng là một thê tử tốt, ta cảm thấy hai người khá xứng đôi. Còn nữa...”

Lộ Dao càng nói càng nhỏ chỉ vì ánh mắt Ân Lê Đình nhìn nàng khiến hô hấp của nàng càng lúc càng yếu, rụt đầu rụt cổ, y chang con rùa. Đến cuối cùng, cả giọng của nàng cũng không nghe rõ nữa.

Thấy bộ dạng Lộ Dao rụt cổ, chớp mắt mím môi, nuốt mấy câu tràng giang đại hải vào bụng, Ân Lê Đình cười khò “Lộ Dao, muội nghĩ cái gì thế hà...”

Lộ Dao nghe xong tròn mắt, dầm vào vai Ân Lê Đình “Ta đang nghĩ cho huynh đấy! Huynh, huynh... ui!” Lấy tay vò đầu, nghĩ đến Kỳ Hiệu Phù bây giờ đang ở Thu Linh trang chờ sinh, lại nhớ tới ghi chép của Phó Thu Nhiên, nói Ân Lê Đình tương tự đơn phương mười mấy năm cuối cùng phát hiện thâm tình mười mấy năm của mình chẳng qua là trò cười. Lộ Dao nghiêng rằng cảm thấy vẫn nên cho thuốc mạnh vào, đau dài không bằng đau ngắn, thừa lúc chàng còn chưa hăm sâu vào vũng bùn cho chàng một cái tát, chết sớm siêu sinh sớm. Vì thế, giữ vai Ân Lê Đình nói “Ân lục ca, ta nói cho huynh nghe

một chuyện. Huynh hứa với ta trước, nghe xong rồi bắt kể huynh muốn làm gì đều chờ chuyện ở Tuyền Châu xong hãy tính, được không?”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao nghiêm túc, sắc mặt không khác lúc nhận được tin Tuyền Châu có dịch là mấy, bình tĩnh nhìn vào mắt nàng, nét lo lắng trong đó làm chàng gật đầu.

“Ân lục ca, cái đó... ta biết huynh thích Kỳ cô nương. Nhưng... Kỳ cô nương cô ấy... Kỳ cô nương thích người khác rồi. Và lại hai người đó còn hai bên cùng liếc hai lòng cùng ưa [38] nữa... hơ, cái đó... tóm lại là... huynh có thể thử... buông tay không? Trời đất bao la nơi nào không có cỏ thơm, giang hồ nữ nhân tốt còn rất nhiều, cái gọi là cỏ thơm lóp lóp, cái đó... cái đó... ày, ý ta là, nếu hiện giờ huynh cam lòng buông tay Kỳ cô nương, với huynh hay với cô nương ấy đều trăm lợi không hại. Ta biết trước mắt hơi khó cho huynh, có điều đau dài không bằng đau ngắn, huynh...” Lộ Dao thao thao bất tuyệt được một nửa bỗng nghe Ân Lê Đình mở miệng hỏi “Muội nói... ta và Kỳ cô nương có... cái gì?”

Dường như Lộ Dao bị đóng máy bất ngờ, miệng đang mở lập tức mất tiếng, kinh ngạc nhìn Ân Lê Đình chăm chăm, thiếu chút nữa rót cả tròng mắt ra ngoài “Huynh... huynh nói cái gì?”

Chân mày Ân Lê Đình càng chau chặt hơn “Ta nói ta... cái đó đó... với Kỳ cô nương hồi nào vậy?” Không giống Lộ Dao, mở miệng ra là “thích”, ngậm miệng lại là “cỏ thơm”, nói kiểu gì Ân Lê Đình cũng không thốt được hai chữ đó “Võ Đang và Nga Mĩ xưa nay quan hệ thân thiết, ta và Kỳ cô nương chỉ quen biết thôi, không phải cái dạng... như muội nói...”

Lộ Dao cứ như bị người ta bóp cổ.

“Không phải cái dạng đó? Huynh nói, huynh... không thích Kỳ Hiểu Phù?”

Ân Lê Đình gật mạnh đầu, ánh mắt hết sức vô tội.

Lần này Lộ Dao hoàn toàn bị sét đánh choáng váng.

Ân Lê Đình không thích Kỳ Hiểu Phù?!

Ân Lê Đình thế mà lại không thích Kỳ Hiểu Phù?!

Sao Ân Lê Đình có thể không thích Kỳ Hiểu Phù?!

Lại nghe Ân Lê Đình giải thích “Ta cứ muốn nói cho muội nhưng lại không biết nên nói sao. Với lại nghiêm khắc mà nói việc này ta có lỗi với Kỳ cô nương. Lúc ấy Kỳ gia lên Võ Đang... nói chuyện với sph... ừ...” ấp úng nửa ngày, Lộ Dao xen vào “Cầu thân?”

Ân Lê Đình vội vàng gật đầu “Sau đó ta không đồng ý, ngày thứ hai sau khi muội đi, ta đã nói rõ với Kỳ gia. Ân Lê Đình từ nhỏ đã mất song thân, xuất thân cơ hàn, không xứng với hạt minh châu trong tay Kỳ lão anh hùng. Chuyện sau đó xóa bỏ.”

Lộ Dao ôm trán, cảm giác như có một đàn qua đen bay qua đỉnh đầu, thậm chí mình thế mà lại quên mất. Ngay Du Đại Nham còn được nàng chữa khỏi, cả câu chuyện mạch lạc đi theo hướng hoàn toàn bất đồng, Ân Lê Đình không thích Kỳ Hiểu Phù nữa có gì mà không được?!

Nàng há hốc miệng, quan sát Ân Lê Đình từ trên xuống dưới, nhất thời không thốt được nửa câu. Vừa mừng rỡ vì cuối cùng những năm tháng tươi đẹp nhất của Ân Lê Đình cũng không phải giày vò mất mười mấy năm vì Kỳ Hiểu Phù, lại lơ mơ cảm thấy bất an biến động thế này liệu có đi tới kết cục càng khó đoán hơn không. Thoáng chốc suy nghĩ nàng rơi thành một nùi, có bao nhiêu người bao nhiêu việc vì mình chen vào mà thay đổi quỹ đạo vận mệnh? Mình có thể cam đoan kết cục của mỗi người đều tốt không?

Bỗng dưng Lộ Dao nhớ đến Cố Nhượng Trường. Tâm nguyện lớn nhất của Nhượng Trường là mỗi người đều ổn. Nhưng, kết cục khi ấy có phải điều mọi người đều muốn thật không? Thế sự vô thường, việc tính một đằng ra một nẻo luôn nhiều hơn là mọi việc như ý. Lúc trên tường thành, chính nàng cũng đã nói với Ân Lê Đình, nếu thật sự không thay đổi được kết cục, vậy cũng phải tận lực thử một lần, chỉ cần không có lỗi với chính mình. Gieo nhân nào, gặt quả ấy. Đã như thế, có gì mình phải dốc hết toàn lực bảo đảm kết cục của mọi người? Người người đều có số sẵn, nàng chỉ cần làm chuyện mình làm được, giúp đỡ người mình để ý, còn những chuyện khác, để ông trời lo đi.

Nghĩ thông suốt, Lộ Dao dần tươi cười rạng rỡ trở lại, cảm giác như gió xuân phơi phới hoa dại ngát hương, cơ hồ ôm chầm lấy Ân Lê Đình. Ân Lê Đình thấy vẻ mặt hưng phấn hơn hờ của Lộ Dao thì nhìn đến mắt hờn, hơn nữa hai tay nàng đặt lên vai chàng, hương thơm nhàn nhạt gần trong gang tấc, tim Ân Lê Đình lập tức đập như trống dồn, tay chân cứng đờ.

Vội vàng cúi đầu “Lộ... Lộ Dao...” Nói chưa xong lại nghe Lộ Dao hùng hồn nói một câu khiến chàng dờ khóc dờ cười, hai gò má đỏ ửng mãi mà không phai đi được “Ân lục ca, huynh yên tâm, nếu huynh không thích Tú Trữ cũng không sao, ta nhất định giúp huynh tìm một cô nương tốt! Cái đó gọi là gì nhỉ? Ừ, đúng rồi, nâng khay ngang mày, trăm năm hạnh phúc!”

[38] Nguyên gốc là lưỡng tình tương duyệt khuyên tâm tương hứa: đôi bên đều có tình với nhau, ái mộ nhau

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Xuân Cỏ Hương Còn Dài

Điều chỉnh bạch hồ thang mấy lần, phương thuốc bị hai kẻ to gan thử nghiệm là Lộ Dao và Tô Tiểu làm ra lại thu được hiệu quả cực tốt, bệnh nhân ở ba y quán ngày một ít đi, tình hình dịch bệnh Tuyền Châu cũng từ từ giảm bớt, các đại phu đã bắt đầu có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi một hai ngày. Không biết là vì dân được rảnh rỗi, hay là vì Doan Ngo đã qua, cũng có lẽ là vì hôm đó khi khuyên nhủ Ân Lê Đình không kèm chế được nhớ tới Cổ Nhược Trường; mấy ngày này, Lộ Dao một mặt yên tâm chuyện của Ân Lê Đình, mặt khác nỗi nhớ người xưa cứ ngập tràn như lúc đứng trên tường thành nhìn xuống xa xa thấy cỏ xuân xanh tốt, giọng nói đáng điệu ẩn sâu trong trí nhớ cứ lặp đi lặp lại trong mơ, thậm chí cả ban ngày đều có lúc ngơ ngẩn mất hồn.

Mà nhìn Đàm Tú Trữ cùng tổ chấn bệnh với mình, Lộ Dao càng thường hay ngơ ngẩn. Ngày hôm đó nàng buột miệng hàm hồ nói với Ân Lê Đình mình cảm thấy Đàm Tú Trữ quen mắt, chỉ vì nữ hài tử này khiến nàng nhớ đến mình nhiều năm về trước. Lúc bảy ngày của Đàm Lộc Trữ, nàng nhìn Đàm Tú Trữ khóc cơ hồ ngất đi lại cắn răng nói nếu mình rời khỏi Tuyền Châu, làm thế nào đối mặt với huynh trưởng qua đời. Không nghe lời khuyên của người khác, không để ý người ta nói gì, bản tính quật cường, kiêu ngạo bền bỉ từ trong khung, không thuận theo nghịch cảnh, thậm chí ý tốt cũng thế. Cũng giống nhau, trong lòng cũng giấu đi điều không thể nói cùng ai. Chỉ có điều, cách hai người che giấu tất cả không giống nhau. Đàm Tú Trữ tính tình hiền lành nhả nhặn, còn tính Lộ Dao thế nào, bản thân nàng cũng không biết, hiểu rõ nhất e chỉ có Cổ Nhược Trường. Mỗi lần nhớ lại, chuyện cũ nhiều năm từng việc từng việc hiện ra, nhất thời thần sắc Lộ Dao mê mang vô hạn.

Còn như Lộ Dao nói sẽ tìm cho Ân Lê Đình một cô nương còn tốt hơn Kỳ Hiểu Phù, Ân Lê Đình không biết trong lòng có cảm giác gì nữa, mấy lần muốn nói với Lộ Dao điều gì đó, lời ra tới miệng lại không biết nói làm sao, càng nghĩ càng cảm thấy từ đầu tới chân đều nóng bừng, đành nuốt trở về. Hôn nữa, vài ngày nay chàng thấy Lộ Dao hớn hớn lên mây, nỗi lo cho nàng đã vượt quá vương vãi trong lòng. Chàng không biết vì sao tính thần Lộ Dao bất thường, mỗi lần cứ nghĩ là thời gian này mệt quá, nhưng về sau bệnh nhân ít dần, rảnh rỗi ra Lộ Dao lại càng dễ dàng thất thần. Vô thức, Ân Lê Đình cảm thấy rất bất an trước việc Lộ Dao thất thần vô duyên vô cớ thế này. Mỗi lần chàng khẽ gọi nàng, muốn kéo nàng ra khỏi mạch suy nghĩ, thường nàng không nghe thấy, nếu có nghe cũng chỉ nhìn chàng cười cười, hoàn toàn không chú ý mấy món kim châm, siêu thuốc này nọ trong tay mình suýt nữa thì rớt xuống đất may có Ân Lê Đình nhanh tay đỡ được. May mà tình hình dịch bệnh Tuyền Châu đã giảm rất nhiều, Từ Thiên đã bắt tay trừ tính kế hoạch quay về. Ân Lê Đình cảm thấy nhẹ nhõm, nghĩ thầm óc lẽ Lộ Dao rời khỏi Tuyền Châu sẽ khá lên.

Mười lăm tháng năm, cả ngày Lộ Dao không đến y quán, trầm mặc lạ thường, chỉ kéo Ân Lê Đình đi một vòng lên tường thành, ngồi xuống nhìn cảnh sắc ngày xuân có phần mơ hồ xa xa.

Chuyện xưa như tình giấc mơ, ngày xuân còn kéo dài nơi quê nhà? Bỗng dưng nhớ sắc trời xanh biếc, nỗi tương tư biết đến cùng ai? [39]

Lộ Dao từng không có sở trường về khoản thơ từ ca phú, nhưng Nhược Trường lại thích. Từ nhỏ, nàng và Thu Nhiên cùng lớn lên với Nhược Trường, mưa dầm thấm đất, tốt xấu gì cũng học được ba phần. Lúc đó Lộ Dao luôn lấy mấy thử Nhược Trường đưa cho nàng ra chọc, nói viết cái thư cũng bày đặt học người xưa ngâm gió gọi trăng. Nhưng về sau, chuyện cũ người xưa chẳng còn, những giấy viết thư giấy nháp tí mĩ thu gom lại bị nàng giờ coi hết lần này đến lần khác, thì thầm đọc, dẫn đo từng câu từng chữ. Ký ức khắc sâu trong một góc không người biết, mỗi năm, cùng với sắc cỏ xanh biếc lúc cuối xuân đầu hạ, nó bỗng dưng ủa về, đầy ắp mềm mại, từ từ sinh sôi, chớp mắt liền chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của nàng. Mỗi năm, vào thời điểm này, những suy nghĩ ấy lại hao mòn hết toàn bộ tâm sức, kiên trì của nàng, khiến cả người nàng dường như đang đứng trong một lối đi cổ xưa của thành hoang không thấy tận cùng, vẫn là trời xanh quang đãng đó nhưng lại không nhìn thấy vương tôn mình có thể tiến đưa.

Ân Lê Đình đứng cạnh Lộ Dao, yên lặng nhìn nàng, cảm giác hơi thở nhẹ nhàng trong sáng quen thuộc thường ngày của nàng bỗng dưng càng trở nên khó hiểu, trống vắng mà bi thương, ngay cả tâm trạng chàng dường như cũng bị cảm giác này lây nhiễm. Trước giờ, Ân Lê Đình gặp qua Lộ Dao đủ thời điểm, lúc cao hứng thì dương dương đắc ý, lúc tức giận phùng mang trợn má giậm chân, lúc nghiêm túc thì chững chạc đàng hoàng tranh luận. Tính chàng rụt rè e thẹn, không rành tình yêu nam nữ, động lòng với nàng, vô số lần chàng len lén nhìn trộm từng nụ cười, từng cái nhăn mày của nàng. Nhưng bất luận là đáng về gì đều chưa từng có về mặt thể này. Song hôm nay, mặc dù chàng không nhìn ra Lộ Dao có điểm gì không giống ngày thường nhưng chàng thật sự, thật sự cảm giác được tâm tình khổ sở chiếm cứ tâm trí này. Chàng muốn mở miệng gọi nàng, hỏi vì sao nàng lại như thế nhưng không thể nào nghĩ ra được cách hỏi, vì thế đành đứng cạnh nàng, yên lặng cùng nàng.

Hai người cứ đứng như thế, tâm tư mỗi người trăm chuyện ngàn hồi, mãi đến khi mặt trời đã ngã về tây, trăng tròn lên khỏi phương đông, lối đi trên tường thành xuất hiện mấy người, bước chân loạn xạ nặng nề, hiển nhiên không biết võ công. Ân Lê Đình quay đầu, nhìn thấy Từ Thiên dẫn theo mấy gã sai vặt, khiêng một cái án hương, lư hương cắm nhang đang cháy cùng mấy mâm điểm tâm hoa quả, thậm chí có cả rượu lên đầu thành.

Mấy sai vặt nhanh tay nhanh chân bố trí hương án đàng hoàng. Từ Thiên hành lễ với Lộ Dao và Ân Lê Đình, không nói một lời, nhẹ nhàng dẫn nhóm sai vặt đi xuống. Ân Lê Đình nhìn hương án, phát hiện bài trí như thế rõ ràng là cúng tế mà. “Lộ Dao, đây là...?”

Lộ Dao quay đầu nhìn chàng khẽ nói “Hôm nay là ngày giỗ Cổ Nhược Trường. Vốn ta nên về Thu Linh trang cùng Thu Nhiên nhưng chuyện Tuyền Châu chưa kết thúc, năm nay làm ở chỗ này vậy.”

Ân Lê Đình nghe xong chợt hiểu. Trung Thu năm ngoái trên núi Võ Đang, chàng từng nghe Lộ Dao nhắc tới. Phó Thu Nhiên, nàng và một tiểu hài tử tên Cổ Nhược Trường, ba người cùng nhau lớn lên. Khi ấy không hề chú ý, bây giờ nghĩ kỹ, quả nhiên chỉ thấy nàng thường xuyên liên lạc với Phó Thu Nhiên, chưa từng nhắc tới người còn lại. Bây giờ nghe ra, thì ra Cổ Nhược Trường đã không còn trên đời này nữa. Xem ra mấy ngày nay tính thần Lộ Dao lo lắng ắt là vì ngày giỗ của Cổ Nhược Trường tới gần, tưởng nhớ cố nhân sâu thương vô hạn mà ra.

Ân Lê Đình thấy nàng đưa hai tay cầm ba nén nhang, châm lửa, thông thả bái về phía hoàng hôn ba bái, cắm nhang vào lư hương. Cầm bầu rượu, rót ba chung, chậm rãi rải xuống đất.

Sau đó lại rót hai chung, đưa cho Ân Lê Đình một chung, khẽ khàng “Nhược Trường không thích uống rượu, Ân lục ca uống cùng ta một chung đi.”

Nụ cười mới rồi của Lộ Dao khiến lòng Ân Lê Đình run lên, đau đớn rầu rĩ vô hạn. Bây giờ thấy vẻ mặt Lộ Dao, không tự chủ được gật đầu, cùng Lộ Dao ngồi trên tường thành, chậm rãi uống rượu trong chung. Rượu là rượu Lan Lăng tuyết hảo, sắc rượu vàng kim, vào miệng thoảng hương thật lâu.

Lộ Dao không nói một tiếng, uống hết ly này đến ly khác, chớp mắt đã hết nửa bầu rượu.

Ân Lê Đình thấy mặt Lộ Dao đỏ gay, ánh mắt mông lung dưới ánh trăng hơi âm đạm, chàng nhẹ nhàng đề tay nàng “Lộ Dao, đừng uống nữa.”

Lộ Dao đã ngà say, mặt đỏ bừng bừng, hí mắt nhìn chàng nửa ngày, bướng bỉnh cầm lấy bầu rượu, lại rót một ly nói “Ta cứ muốn uống đấy thì sao?”

Ân Lê Đình biết tính khí Lộ Dao có phần nóng nảy, cũng rất bướng bỉnh, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một mặt trẻ con của nàng. Nghĩ nàng đến đây cũng té người xưa, e là nhớ tới chuyện đau lòng, vì thế cũng không khuyên nữa.

Một bầu rượu cứ thế mà tí ti uống hết, mãi đến cuối cùng một giọt cũng không còn. Lúc này sắc mặt Lộ Dao đỏ rực, dưới ánh trăng sáng trong càng thêm xinh đẹp, nàng hít sâu một hơi, đầu óc tỉnh táo lại một chút nhưng càng thêm ngẩn ngơ. Nhìn ba nén nhang lập lờ trên hương án, tâm tình càng thêm nặng nề phiền muộn. Mọi năm, thời điểm này nàng đều kể vai Phó Thu Nhiên, chỉ cần hai người ở cùng nhau thì một giọt nước mắt cũng sẽ không rơi xuống. Ân Lê Đình nhìn viên mặt đỏ hoe của Lộ Dao, lại kềm nén không để nước mắt chảy ra, không nhìn được vỗ nhẹ vai nàng, nói “Lộ Dao, nếu muội khổ sở thì khóc ra đi. Nhìn như vậy sẽ ảnh hưởng thân thể.”

Lộ Dao lắc mạnh đầu “Ta đã hứa với Nhượng Trường, tuyệt đối không khóc trong ngày này, nếu không dưới suối vàng huynh ấy không yên tâm được.”

Ân Lê Đình giật mình. Chàng không ngờ Lộ Dao lại thê như thế. Dưới chôn suối vàng không thể an tâm, chàng nhủ mảy, lời thề độc như thế, vì sao Cố Nhượng Trường lại làm vậy?

Lộ Dao lắc đầu, ráng nặn ra một nụ cười, dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Ân Lê Đình “Nhượng Trường cũng vì tốt cho ta và Thu Nhiên mà thôi.” Khẽ than thở, nhẹ giọng “Ân lục ca, lâu lắm không có người trò chuyện với Nhượng Trường cùng ta rồi, hôm nay ta kể cho huynh nghe chuyện xưa nhé.”

Ân Lê Đình đáp khẽ “Ừ.”

Lộ Dao nhìn ba nén nhang nghi ngút đăm đăm, cất giọng xa xăm kể chuyện Cố Nhượng Trường cùng một số việc xảy ra lâu lắm rồi. Âm thanh hòa lẫn ánh trăng trong trẻo, lại có vẻ bình lặng, như có như không, dường như đang thuật chuyện người khác.

Cha mẹ Lộ Dao và Phó Thu Nhiên đều chết trong trận thiên tai đó, Cố Nhượng Trường từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, chỉ còn mỗi bà nội tuổi cao. Sau tai nạn, ba đứa nhỏ cứ thế nương tựa lẫn nhau. Nhưng Cố Nhượng Trường lớn hơn Lộ Dao và Phó Thu Nhiên hai tuổi, lại thêm từ nhỏ không có cha mẹ, tính tình càng kiên cường độc lập hơn, tuổi còn nhỏ mà làm việc hết sức cẩn trọng ôn hòa. Vậy là từ đó trở đi, hai đứa trẻ Lộ Dao và Phó Thu Nhiên đều dựa dẫm vào sự chăm sóc dạy dỗ của Cố Nhượng Trường, từ sinh hoạt tới học hành, gần như từng li từng tí một. Lộ Dao và Phó Thu Nhiên đều quyết chí học y, vì thế Cố Nhượng Trường không do dự thi vào học viện y khoa, chỉ vì có thể ở gần chăm sóc cả hai. Thành tích cả ba đều không sai, để không tách rời, sau khi tốt nghiệp đều xin đến công tác cùng một bệnh viện. Năm đó Lộ Dao đăng ký làm bác sĩ cứu hộ, sau khi Phó Thu Nhiên biết mừng cho Lộ Dao một trận, trách nàng tự tiện quyết định mà không nói với hai người. Cố Nhượng Trường không nói gì, tối ấy liền gọi điện thoại ghi danh. Nhìn Phó Thu Nhiên vừa điên tên vừa oán giận Cố Nhượng Trường chiều Lộ Dao tùy hứng quá mức. Lần này, tuy rằng ba người cách nhau không xa nhưng lại không thể ở chung một chỗ. Lộ Dao và Cố Nhượng Trường làm bác sĩ điều trị tại bệnh viện dã chiến của hội chữ thập đỏ ở một khu bạo loạn, Phó Thu Nhiên lại phụ trách chữa trị phòng chống dịch bệnh ở khu miền núi cách đó hơn một trăm cây số. Lần đầu tiên ba người tách ra, mơ hồ thúc đẩy vận mệnh của mấy con người.

“Lúc ấy mỗi ngày ta và Nhượng Trường đều cứu chữa binh lính, tướng quân, bá tánh bình dân nơi vùng bạo loạn khói lửa mịt mù. Ta nhớ có một binh sĩ, cả cánh tay trái bị thương, do trước đó không xử lý ổn thỏa, vài chỗ bị hoại tử, viêm loét rất nặng, nguy hiểm đến tính mạng. Lúc đó thuốc men hết sức thiếu thốn, biện pháp giữ mạng duy nhất là cắt chỉ, cắt hết cả cánh tay từ trên xuống. Nhưng khi ấy dụng cụ của chúng ta cũng thiếu nặng. Đó là lần đầu tiên ta mô trong tình huống như thế. Binh sĩ đó bị nằm đồng đội đè xuống nhưng ta không cách nào hạ dao xuống được, tay cứ run lẩy bẩy. Vì thế Nhượng Trường lên, ta nhìn huynh ấy cầu khẩn, muốn để huynh ấy làm thay ta, huynh ấy lại không làm mà dùng một tay nắm chặt lấy tay ta, giúp ta hạ nhất dao đó xuống. Khi đó tay huynh ấy vững vàng như thế, thủ pháp sắc bén nhanh nhẹn như thế. Nhất đao đó, sau này mỗi khi ta lấy chày chày không dám hạ dao, nhớ lại bàn tay vững chãi, ấm áp của huynh ấy khi đó sẽ từ từ bình tĩnh lại. Lần đó, trong tình hình không có thuốc mê, ta hoàn thành ca mổ cắt chỉ nhanh chóng, gọn gàng hơn bất kỳ ca mổ nào trước đó. Từ đó về sau, ta hiểu được một đạo lý, phàm là càng sợ hãi mà trốn tránh thì càng hăm sâu, chẳng bằng cắn răng đối mặt.”

Rốt cuộc Ân Lê Đình cũng hiểu được, bản lĩnh bình chân như vại của Lộ Dao mỗi lần đề cập tới y thuật, ví dụ như lần cứu Mai Hàn Hề giữa màn đao quang kiếm ảnh không phải trời sinh mà là rèn luyện dưới bàn tay dẫn dắt từng chút một của Cố Nhượng Trường mà ra. Nhất thời, không kềm nổi tâm tình, Ân Lê Đình lấy hết can đảm nhẹ nhàng nắm khẽ bàn tay Lộ Dao, cảm giác nó lạnh buốt nhưng lại rất vững vàng, như lúc cầm dao mổ, kim châm. “Có lẽ, Cố huynh hy vọng muội có thể bình tĩnh đối mặt với việc huynh ấy ra đi mới trấn tĩnh với muội và Phó trang chủ như thế. Át hẳn huynh ấy, huynh ấy...” Lòng Ân Lê Đình đau nhói “Át hẳn huynh ấy rất đề ý muội, thế nên không muốn muội khổ sở thế này.”

Lộ Dao lại lắc đầu nhẹ đến mức không nhìn thấy được “Lúc nhỏ chúng ta nương tựa lẫn nhau như hình với bóng. Hôm nào không nói ngủ ngon với Nhượng Trường, chắc chắn ta và Thu Nhiên không ngủ được. Sau này lớn lên, chúng ta cảm thấy Nhượng Trường như nước và không khí, không thể dứt bỏ. Đến khi ra chiến trường làm đại phu nửa năm, vô số lần ta hoài nghi ý nghĩa niềm tin từ nhỏ ta vẫn giữ gìn. Trước đó ta chữa cho binh sĩ bị cắt tay kia, trong tình huống thiếu thốn được liệu, cuối cùng vẫn sống sót, gần như là kỳ tích. Nhưng vẫn không bị điều về, vết thương vừa lành cậu ta lại quay lại chiến trường. Vèn vẹn ba tháng sau, mấy binh sĩ bị trọng thương được đưa tới, trong đó có một người bị nổ biến dạng mặt mũi hoàn toàn. Nhưng ta nhận ra được vết thương nơi cánh tay trái của hắn, là người ta nỗ lực cứu sống ba tháng trước. Người đó bị thương nặng quá, đưa vào không được mấy khắc liền tắt thở. Thế đó, ta phí bao tâm sức cắn răng giành lại tính mệnh, chỉ ngăn ngừa nửa tháng lại chết trên chiến trường. Lúc đó ta cực kỳ chán nản, hoài nghi cái nghề đại phu này có phải là trò cười hay không, đằng nào người cũng phải chết, sớm hay muộn có gì khác nhau? Cứu chữa bệnh nhân có tác

dụng gì? Chẳng qua là để người đó sống thêm ba tháng mà thôi. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, ta lại bắt đầu sợ làm đại phu, thậm chí lúc khám bệnh không thể tập trung tinh thần. Nhưng ngay lúc đó, Nhược Trường nói với ta những lời ngày đó ta đã nói với huynh. Vì thế mà ta nói, chẳng những Nhược Trường là chỗ dựa từ nhỏ của ta, còn dạy ta cách đối xử với mọi việc, mọi vật, làm cách nào giữ được một chút niềm tin của mình trong thời buổi loạn lạc phức tạp này. Lời lẽ ít ỏi nhưng lúc đó ta cảm thấy, có thể bên Nhược Trường, mọi sự mọi thứ trên đời đều không quan trọng bằng huynh ấy.”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao thủ thi, nhất thời trong lòng rối loạn cùng cực, nói không rõ là nể hay phục, là ghen hay ghét. Sắc mặt thoáng tái xanh của Lộ Dao khiến chàng cơ hồ khổ sở thay nằng. Từng có một người như thế, lúc chàng hãy còn là một đứa bé đã quan tâm yêu thương chăm sóc Lộ Dao bé bỏng, thời niên thiếu thanh xuân hai người bầu bạn, lúc Lộ Dao hoang mang vô lực ân cần dẫn dắt. Chàng từng lấy làm kinh ngạc vì Lộ Dao có thể bình tĩnh tập trung chữa bệnh trong hoàn cảnh quân Nguyên bao vây, lại không ngờ rằng năm xưa nằng cũng từng sợ hãi cũng từng run tay, là người đó cầm tay diu nằng vượt qua. Chàng đã từng bội phục Lộ Dao đối mặt với người bệnh không thể cứu chữa cô chấp và thản nhiên thế nào, không ngờ nằng cũng từng mầu thuẫn, từng rối rắm, là từng câu từng chữ của người đó mở lối cho nằng. Cái gọi là như cha như anh như thầy như bạn, cũng chỉ đến thế mà thôi. Người như thế, trước khi ra đi còn muốn Lộ Dao hứa không khóc vào ngày giỗ của mình, xem ra nhất định huynh ấy yêu Lộ Dao sâu đậm, hi vọng sau khi mình đi, nằng sẽ không chìm đắm trong bi thương mà có thể sống được vui vẻ hạnh phúc. Chàng nhìn về mặt cô quạnh nghiêng nghiêng của Lộ Dao, dáng người trong chiếc áo choàng trắng rộng thùng thình lộ rõ nét gầy yếu, cơ hồ vươn cánh tay ra một cách tự nhiên, nhẹ nhàng quàng lấy bờ vai Lộ Dao, không biết vì muốn an ủi nằng hay là sợ nằng bỗng dưng biến mất.

Lộ Dao cảm thấy bờ vai ấm áp, giống như mỗi năm trước đây, ngày này nằng cùng Thu Nhiên cúng tế, Thu Nhiên lặng lẽ thấu hiểu, chống đỡ cho nằng. Lại giống như rất nhiều năm trước, mỗi lần mình rầu rĩ không vui hoặc hoang mang thất lạc, Nhược Trường mỉm cười dẫn lối và an ủi. Theo bản năng, Lộ Dao muốn bắt lấy chút ấm áp đó.

Cả Ân Lê Đình cũng không ngờ, có ngày chàng sẽ ôm một nữ hài tử thế này. Thực tế, bất luận là chủ động hay bị động, đây đã là lần thứ ba rồi. Lần đầu tiên ở trong sơn động, Lộ Dao ngủ ngon lành, chàng lại đỏ mặt căng thẳng cả một đêm. Lần thứ hai ở công phủ châu Tuyên Châu, kích động mừng rỡ kinh ngạc khi thấy Lộ Dao bình an vô sự, chàng ôm chặt lấy nằng, chỉ muốn xác nhận nằng vô sự. Lần thứ ba này, tâm tư nằng rối loạn, ôm nằng chỉ mong nằng bớt khổ sở một chút, cũng hi vọng bản thân khá hơn một chút. Vì thế, khi Lộ Dao vui mặt vào bờ vai chàng, thì thảo gọi “Nhược Trường, Nhược Trường”, gương mặt vốn đỏ hồng nóng ran của chàng lại chậm rãi dịu xuống. Nhẹ nhàng dùng tay vỗ nhẹ vai Lộ Dao, phát hiện Lộ Dao trước mắt chàng không vui vẻ như chàng từng nghĩ, cũng không kiên cường như nằng biểu hiện trước đó.

Trăng lên giữa bầu trời, Lộ Dao không chịu nổi hơi rượu, lại thêm mấy ngày nay tâm tình nặng nề, vui mặt lên vai Ân Lê Đình, mơ màng màng, giọng nói càng lúc càng nhỏ, từ từ ngủ thiếp đi.

Ân Lê Đình cảm giác hơi thở Lộ Dao từ từ ổn định, chậm rãi trở lại, nhẹ nhàng gọi “Lộ Dao? Lộ Dao?”

Thấy nằng không phản ứng, biết nằng đã ngủ rồi. Có lẽ vì nằng đã ngủ, Ân Lê Đình gần như rất tự nhiên dang hai tay bế ngang nằng lên, không có nửa phần vấp vấp. Song dường như động tác này kinh động tới Lộ Dao, nằng hơi ậm ừ một tiếng “Nhược Trường...” bất an dụi dụi má mình trên vai Ân Lê Đình.

Bỗng dung lòng Ân Lê Đình mềm đi, mặc kệ má lại nóng ran, nhỏ nhẹ thì thầm “Ừ, muối ngủ cho ngon.”

Không biết vì cảm giác ấm áp trong vòng tay hay là nét mặt Lộ Dao dần giãn ra, cảm giác chua xót trong lòng mới rồi từ từ biến mất.

Quả nhiên Lộ Dao không động dậy nữa, lại nặng nề thiếp đi.

Ân Lê Đình nhìn hương án hãy còn bày lư hương trái cây, nhang sớm đã tắt ngúm, lúc này ánh trăng cực kỳ sáng sủa, chiếu ánh sáng diu diu trên án hương. Mềm mại rủ xuống, ánh mắt trong trẻo thấy đáy, thì thầm tự nhủ “Cố huynh, từ nay ta sẽ dốc hết sức mình, để Lộ Dao được như mong ước của huynh.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đối với tiểu cô nương thần kinh hơi thô này mà nói, yêu một người không dễ, còn là loại tình cảm lẫn lộn giữa tình thân và hâm mộ. Cái gọi là mặt đỏ tìm đập, phỏng chừng năm đó hết tám phần là chưa trải qua. Thế nên, mọi người cũng nên lượng thứ việc nằng hoàn toàn không hiểu chút tình cảm nam nữ bất thường mà Ân Lê Đình thể hiện.

Cố Nhược Trường, miễn cưỡng xem là nam phụ. Có điều người đã không còn rồi, mọi người đừng ngắt nhéo anh ta như Tô Tiểu... và lại Tô Tiểu còn không được tính là nam phụ nữa kia...

Về Ân Lê Đình, có người nói bị kịch của Kỳ Hiểu Phù khiến chàng trưởng thành, lời này ở một mức độ nào đó tôi không đồng ý, chỉ vì quá trình đó quá đau khổ quá bi thảm, hơn nữa phát triển có hơi bệnh hoạn. Có điều nếu một người luôn luôn mưa thuận gió hòa, e rằng rất khó trưởng thành. Giả sử bây giờ Lộ Dao cũng yêu chàng, hai người cao hứng ngọt ngào hạnh phúc, tôi đoán cả đời này chàng cũng không trưởng thành được. Cái gì là trưởng thành, cá nhân tôi cảm thấy đó là quá trình tìm thấy bản thân trong nghịch cảnh. Lộ Dao cũng vậy mà Ân Lê Đình cũng thế. Huống chi cái này cũng không tính là nghịch cảnh gì.

Nếu nói lúc vừa tới Tuyên Châu, Ân Lê Đình nhất thời luống cuống, tôi cảm thấy trước mắt Ân Lê Đình bắt đầu từ từ dần do, hơn nữa hiểu được một điều gì đó.

Chuyện liên quan đến kiếp trước của Lộ Dao, sau này sẽ từ từ nhắc đến, Không cần gấp, cái này cần tình cảm.

[39] Ta dịch từ bốn câu gốc 旧事方惊梦,故园可春深?坐怀晴翠色,相忆谓谁人? (Cựu sự phương kinh mộng, cố viên khả xuân thâm? Tọa hoài tình thúy sắc, tương ức vị thủy nhân) dịch dờ mọi người thông cảm

Chương 43

Chưa Sợ Trắng Canh Ba

Ân Lê Đình thi triển khinh công, bỗng Lộ Dao từ trên đầu thành chạy một đường về lầu ở thành bắc. Lúc này đã quá nửa canh ba, trước mắt tình hình dịch bệnh trong thành đã từ từ ổn định, các đại phu không cần thay phiên điều trị ngày đêm. Cả khu vực không còn đèn đuốc thâu đêm người qua lại như mắc cửi như trước nửa mà một mảnh yên tĩnh.

Ân Lê Đình ôm Lộ Dao về lầu nàng, nương ánh trăng nhìn mặt nàng, quả nhiên không thấy dấu vết nửa giọt nước mắt, bỗng dưng lòng chàng giật thót. Chàng vội vàng thu liễm tâm thần, không dám ở lâu, đắp giúp nàng tẩm chăn mỏng xong liền quay người đi ra khỏi lầu. Vừa khép lại cánh lầu, bản năng tập võ nhiều năm khiến chàng lập tức quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy dưới ánh trăng, chéch về phía đông nam có một bóng đen lặng im không tiếng động chui ra, khinh công cực kỳ cao minh. Từ khi Ân Lê Đình hành tẩu giang hồ tới nay rất ít nhìn thấy cao thủ thế này. Lòng chàng chùng xuống, ở Tuyền Châu hơn hai tháng thế mà không hay trong thành có nhân vật thế này. Tiếp theo đó, một bóng đen khác truy theo sát gót, khinh công cũng không kém người phía trước, chính là nhị sư huynh Du Liên Châu. Ân Lê Đình siết thanh kiếm trong tay, lập tức động thân đuổi theo.

Ba người phi thân ra khỏi thành Tuyền Châu, sau đó nhắm hướng tây nam chạy tới, kẻ trước người sau chạy hơn mười dặm. Khinh công Ân Lê Đình hơi kém hơn hai người, đội đuổi tới nơi, phát hiện hai người đã động thủ trên con đường rừng giữa lưng chừng núi rồi. Ân Lê Đình đang định rút kiếm hỗ trợ sư huynh, nhìn mấy khắc lại dừng tay, ấn chuỗi kiếm lựa thế chờ phát động, chỉ vì hai người không ra tay liễu mạng, ngược lại phần nhiều là thăm dò nhau. Người nọ vóc dáng cao to, che mặt bằng khăn đen, chỉ lộ ra hai con mắt, ánh mắt sáng rực, hiển nhiên tu vi rất cao. Bên này Du Liên Châu ra tay khách sáo, không hề tấn công chính diện, đối phương dường như cũng hàm ơn, thấy chiêu phá chiêu, một tới một lui, chiêu số cao minh lại không có sát khí. Ân Lê Đình nhìn nửa ngày, thấy tuy chiêu thức của Du Liên Châu nho nhã rành mạch, nhưng phát huy sâu sắc hết chỗ tinh xảo kỳ diệu của công phu Võ Đang, còn người kia công lực tương đương với Du Liên Châu, chiêu số đặc biệt nhưng rất lợi hại. Công lực hai người sán sán nhau, Ân Lê Đình quan sát một hồi cũng không khỏi cảm thấy đầu rất nhanh nhẹn sáng khoái. Trận tỉ thí kéo dài gần nửa canh giờ, Du Liên Châu ra một chiêu Thuận Thủy Thời Chu, song chương hai người va chạm trực diện, nội lực không nhả, bùm một tiếng người nào người nấy nhảy lùi ra sau. Người nọ ôm quyền nói với Du Liên Châu “Võ Đang Du nhị hiệp quả nhiên danh bất hư truyền.”

Du Liên Châu hoàn lễ “Không dám. Xin hỏi các hạ là cao nhân phương nào? Vì sao đêm khuya ra vào thành Tuyền Châu?”

Người nọ không trả lời, quay sang Ân Lê Đình, Ân Lê Đình giữ lễ tiến lên “Tại hạ Võ Đang Ân Lê...” Nói chưa xong liền phát giác kinh phong ập thẳng vào ngực. Ân Lê Đình cả kinh, không ngờ đối phương lại đột nhiên hạ sát thủ với mình bèn xuất kiếm trong tay, kẻ một bên vai, mũi kiếm xoay tròn chấn hết thương trung hạ ba nơi trên người, chân vận dụng Truy Nguyệt Bộ cấp tốc lui lại. Chiêu này của đối phương phát ra thật sự quá nhanh quá đột ngột, Du Liên Châu lại cách hai người mấy bước, muốn xông lên đã không kịp. Kiếm Ân Lê Đình gặp chuyện không loạn, tay trái vỗ một chiêu Võ Đang Miên chương về phía đối phương, ai ngờ chân đối phương triệt thoái ra sau, thu hồi chương lực.

“Ân lực hiệp thật gan dạ sáng suốt, kiếm pháp tuyệt lắm! Kinh lực kín kẽ, giọt nước không lọt.”

Ân Lê Đình thấy đối phương tựa hồ không có ác ý, bèn chìa mũi kiếm xuống, ôm quyền nói “Xin hỏi các hạ là?”

Người nọ không đáp, lại nói “Tiểu nha đầu Lộ Dao này tuy rằng chiêu số xảo diệu, nội lực lại không đủ, nếu đụng phải cường địch nhất định chịu thiệt, những mong Ân lực hiệp chiếu cố nhiều hơn.”

Ân Lê Đình không ngờ đối phương lại biết Lộ Dao, hơn nữa giọng điệu dường như khá thân thuộc, không khỏi ngẩn ngơ. Người nọ nói với hai người Du Ân: “Tại hạ ra vô Tuyền Châu không liên quan đến Võ Đang, hai vị không cần làm khó tại hạ.” Nói rồi cười ha hả, thân hình chớp động, nháy mắt biến mất nơi lưng chừng núi.

Ân Lê Đình nhìn sư huynh Du Liên Châu, Du Liên Châu lắc đầu nói “Đừng đuổi. Y đi từ khu lầu trú ra, nghe giọng điệu có lẽ là bằng hữu của Lộ cô nương.”

Ân Lê Đình cau mày “Hai tháng nay đệ chưa từng thấy chỗ đó có cao thủ bậc này trú ngụ.”

“Cũng vì thế ta mới đuổi theo tới đây nhưng dường như người này không có ác ý. Quay về hỏi Lộ cô nương thì hơn.”

Ân Lê Đình nhìn đường núi chỗ người kia bỏ đi, quay người cùng Du Liên Châu đi về.

Sư huynh đệ hai người sóng vai mà đi. Du Liên Châu nhìn Ân Lê Đình đi bên cạnh, tuổi tác bảy sư huynh đệ bọn họ chênh lệch khá lớn, khi vị lục sư đệ này lên núi thì chàng đến tuổi nhọc quán [40], hành tẩu giang hồ chưa lâu. Bây giờ chỉ chớp mắt, tiểu hài tử tóc trái đào tùm tùm áo mình bi bỏ năm xưa đã trở thành một thanh niên ngọc thụ lâm phong. Với chàng mà nói, mấy sư đệ này tuy là đồng môn sư đệ nhưng lại giống như hài tử của mình. Từ nhỏ Ân Lê Đình đã ngoan ngoãn, so với Mạc Thanh Cốc thì yếu đuối non nớt hơn một chút. Đến trưởng thành, tính tình càng hiền lành lương thiện, lại do dự thiếu quyết đoán, tính tình chân thành đơn thuần, lại không biết cách xử lý chuyện cá nhân. Vì thế mỗi lần hành tẩu giang hồ, mấy vị sư huynh quan

tâm chàng nhiều nhất, không phải phương diện võ nghệ, phần nhiều là lúc gặp người gặp việc. Du Đại Nham từng nói qua, nếu tính tình lục đệ thật trọng ôn hòa bằng một phần mười kiếm pháp của đệ ấy thì không cần họ hao tâm như thế.

Nghe Trương Tùng Khê nhắc tới chuyện Ân Lê Đình và Lộ Dao, ban đầu chàng khá kinh ngạc. Vốn dĩ cứ tưởng với cái tính đứng trước mặt thiếu nữ là nói năng không lưu loát của Ân Lê Đình, quá nửa là tính toán như mình đời này không cưới thì tử, chuyện tâm nghiên cứu võ học. Ai mà ngờ theo sự phụ xuông núi một chuyến liền dẫn về một Lộ Dao Lộ cô nương. Từ đó chẳng những tật đồ mặt càng lúc càng nghiêm trọng, thậm chí còn thêm cái bệnh muốn nói lại thôi, hồn vía lên mây nữa. Vài vị sư huynh đứng bên quan sát, vừa buồn cười vừa sốt ruột, không chịu nổi dáng vẻ chần chừ lưỡng lự của chàng, lúc này mới tìm lý do sai chàng tới Tuyên Châu, chỉ cầu mong cái tính do dự không quyết của chàng giúp chàng tìm được duyên nợ đời mình.

“Lục đệ, hai ngày trước chủ quán Từ đưa cho huynh một phong thư của Phó trang chủ, nói mời ta và đệ mười lăm tháng tám năm nay đến Thu Linh trang một chuyến. Đệ tính thế nào?... Lục đệ? Lục đệ?”

Thấy Ân Lê Đình hầy còn trầm ngâm, Du Liên Châu gõ chàng một cái “Lục đệ? Làm sao thế?”

Một lát Ân Lê Đình mới phát hiện Du Liên Châu kêu chàng “Nhị ca, huynh nói gì?”

Du Liên Châu đáp “Ta hỏi đệ Phó trang chủ Thu Linh trang mời sư huynh đệ chúng ta đến Trung Thu đi Thu Linh trang một chuyến, đệ dự tính thế nào?”

Ân Lê Đình gật đầu “Vâng, chuyện này chủ quán Từ đã nói với đệ rồi, tất nhiên là đệ đồng ý nhưng không biết ý sư huynh thế nào?”

“Trước mắt còn lâu mới đến Trung Thu. Chuyện ở đây xong, đợi đến Phủ Điền Thiếu Lâm, sau đó bẩm báo sư phụ, chúng ta đi một chuyến.”

“Nhị ca... đệ muốn...” Ân Lê Đình thoáng tư lự, nói “Lộ Dao vì chuyện được liệu, đắc tội một số được thương, mấy ngày trước sát thủ đến hình như vì nguyên do đó. Đệ không yên tâm để Lộ Dao một mình, muốn đưa nàng về Thu Linh trang, có được chăng?”

Du Liên Châu biết chuyện sát thủ ở thành tây mấy ngày trước, nói “Đương nhiên là được. Có điều, lục đệ, Lộ cô nương hành y tứ xứ, thường hay bốn ba bên ngoài, đệ chiếu cố nàng một lúc nhưng sao chiếu cố được cả đời?”

Ân Lê Đình đáp “Đệ cân nhắc rồi. Đối phương là thương nhân được liệu, chắc hẳn Phó trang chủ sẽ nhúng tay vào. Đến chừng đó nếu đối phương vẫn không chịu bỏ qua, đối phương đã mướn sát thủ, chúng ta dùng thủ đoạn giang hồ thay Lộ Dao giải quyết chuyện này cũng đúng tình hợp lý. Lần này đưa Lộ Dao về Thu Linh trang rồi, đệ sẽ hỏi thử Phó trang chủ cụ thể đầu đuôi sự việc, nếu được, do tiểu đệ xử lý là được.”

Du Liên Châu ngăn ra, lục đệ xưa nay luôn không biết tính toán cho mình lại có thể cẩn thận tỉ mỉ cân nhắc chuyện này, hơn nữa còn suy nghĩ rất chu đáo, không nghĩ ngờ gì đã khiến người biết rõ tính tình Ân Lê Đình như chàng có phần sững sốt. Lại nghe Ân Lê Đình nói “Lộ Dao cả ngày bận tới bận lui, cũng không suy nghĩ mấy chuyện này, phải nghĩ biện pháp giúp nàng mới được.”

Du Liên Châu nghe xong trong lòng cảm thấy buồn cười. Lộ Dao không cân nhắc? Chàng nhớ đến đối sách Lộ Dao nói liên quan đến ngũ đệ Trương Thúy Sơn mà Trương Tùng Khê thuật lại cho chàng, tỉ mỉ kín kẽ mà lợi hại. Thảm thân không chừng Lộ Dao sớm đã chuẩn bị một trăm lẻ tám kế đối phó người ta rồi, đệ đệ ngốc nghếch nhà mình mới bắt đầu học cách nhọc lòng lo nghĩ. Có điều nghĩ lại, thảm như thế cũng tốt, lục đệ hành tẩu giang hồ võ công tuy cao nhưng thêm vài bận đắn đo suy nghĩ thế này vẫn tốt hơn. Bèn nói “Thế cũng tốt, tất cả chờ chúng ta đi Phủ Điền Thiếu Lâm xong lại tính tiếp.”

Thực ra lần này Du Liên Châu sai hoàn toàn. Đừng nói một trăm lẻ tám kế sách, một kế Lộ Dao cũng không nghĩ. Chỉ vì theo ý nàng, chuyện này đã giao cho Phó Thu Nhiên xử lý rồi, không cần nàng tốn thời gian công sức. Lại nói, công tác hậu Tuyên Châu đã đủ khiến nàng bận rồi. Mấy ngày nay không có bệnh nhân mới tới nữa, phủ tri châu và Diệu Âm quan ở thành tây mỗi nơi chỉ còn vài chục bệnh, và lại, mất thấy tin tức dịch bệnh Tuyên Châu chuyển biến tốt đã lan truyền nhanh chóng. Theo tin Từ Thiên thu được, triều đình đã phái tri châu mới tới Tuyên Châu. Lộ Dao cười lạnh, lúc Tuyên Châu xảy ra chuyện triều đình không nghe không hỏi, phong tỏa thành bỏ mặc sống chết của dân chúng trong thành, rõ ràng không muốn tốn tiền bạc tính lực chống dịch. Bây giờ thấy không có việc gì liên phái tri châu tân nhiệm tới, nếu lúc ấy tình hình dịch bệnh không bị khống chế, không khéo triều đình dám phái binh mã tới đốt luôn cửa cảng thành trấn trọng yếu này. Và lại chiến tranh loạn lạc, có thể xây dựng lại được không đều không chắc chắn.

Chỉ là Lộ Dao không phải người hận đời, vấn đề nàng đắn đo càng thực tế hơn. Sau khi sai Từ Thiên nghe ngóng cách làm người của tri châu mới tới, là kẻ tham công loại trừ đồng僚, các vị đại phu thương lượng một hồi.

Đại phu dám vào thành hành y lúc Tuyên Châu đang ở giai đoạn ác liệt nhất đều không vì hai chữ danh lợi, lại không muốn dây phiền phức vào thân. Vì thế đập bàn quyết định trước mắt bắt đầu lục tục thoái lui là tốt nhất, đỡ phải chọc vào hạng chủ nhân như thế.

Thế nên, ngay ngày đầu tiên thành Tuyên Châu mở cửa, mười đại phu lạng lẽ nối tiếp nhau ra ngoài, do người của Thu Linh trang chờ sẵn ngoài thành hộ tống về nhà. Lộ Dao và mấy đại phu còn lại ở lại thêm mười ngày, một mặt phun rượu thuốc phòng dịch lần cuối, một mặt tiêu hủy lều bạt, được liệu còn dư tặng cho bá tánh trong thành. Lộ Dao còn bận sắp xếp toàn bộ ghi chép điều trị dịch ác hạch lần này, bao gồm phòng dịch, điều trị, cách chăm sóc, dùng thuốc vân vân, bận tới bận lui.

Ân Lê Đình không mấy an tâm người động thủ với Du Liên Châu và chàng hôm đó, từng hỏi Lộ Dao có phải lần này có người võ công không kém cùng nàng đến đây không.

Lộ Dao chớp mắt, sức nhớ tuy từ khi vào thành không thấy Phạm Dao xuất hiện lại nhưng quả thật nàng có để cho y một căn lều cùng với quần áo được vật phòng bệnh bên gập đầu “Có một người như thế, sao vậy, Ân lục ca gặp y rồi hả?”

Ân Lê Đình gật đầu “Chẳng những gặp rồi, nhị ca và ta đều động thủ với y rồi.”

Lộ Dao tròn mắt “Chuyện lúc nào, sao ta không biết?”

Ân Lê Đình đang định đáp là lúc hai người cúng Cố Nhược Trường trên đầu thành lại đổi ý, sợ Lộ Dao đau lòng nữa, bèn nói “Mấy ngày trước, có một đêm ta quay về lều nhìn thấy y và nhị ca một trước một sau phi thân ra khỏi thành, ta liền đi theo xem thử, sau đó ba người động thủ mấy chiêu. Người đó là ai thế?”

Lộ Dao thoáng trầm ngâm, gật đầu đáp “Thế à... y từng là một bệnh nhân của ta, giao tình không nhạt. Lần này y tới Tuyên Châu có chút việc, ta cảm không được y dành để y ở nhờ trong khu lều của đại phu. Chỗ này sạch sẽ hơn nơi khác, đỡ lây ác hạch. Có điều, Ân lục ca, ta không thể nói cho huynh biết y là ai.”

Ân Lê Đình giật mình, nghe Lộ Dao giải thích “Ta biết thân phận y là vì khi chữa trị cho y, y tin tưởng mới nói cho ta biết. Theo quy tắc của đại phu, không thể tiết lộ bí mật của bệnh nhân cho người khác, nên Ân lục ca, xin lỗi huynh. Có điều, ta nghĩ tuy y cũng là người trong võ lâm nhưng chắc là không quan hệ mấy với các huynh đâu.”

Ân Lê Đình nghe xong cũng tiện vặn hỏi “Đã như thế, y lại không có ác ý, đương nhiên ta không hỏi nữa. Lộ Dao, muội đừng nghĩ nhiều.”

Lộ Dao cười nói “Có điều ba người các huynh đúng là rảnh thật, hôm đó động thủ so chiêu ai lợi hại hơn thế?”

Ân Lê Đình đáp “Công lực nhị ca và y sàn sàn nhau, ta không bằng hai người.”

Lộ Dao cười hươu hươu ngón tay “Ân lục hiệp không cần khiêm tốn, tuổi huynh và hai người họ chênh nhau gần hai mươi, đợi hai mươi năm nữa, nhất định huynh không thua gì họ.”

Ân Lê Đình cũng cười “Cũng mong là thế.”

Lộ Dao vỗ vai chàng “Không sao, bất luận thế nào, so công phu chỉ ít còn có ta làm đệm lót cho huynh.” Kế đó ngẫm nghĩ, sờ mũi nói “So sánh huynh với ta liệu có vũ nhục tiếng tăm phái Võ Đang của huynh quá không?”

Ân Lê Đình sờ cằm nói “Thật ra, Lộ Dao, luận chiêu thức, chiêu số của muội quả thật không sai. Ta lịch duyệt giang hồ không phong phú bằng các vị sư huynh nhưng đến nhị ca và tứ ca cũng cho rằng chiêu thức của muội kỳ ảo mà đa dạng, chúng ta đều không nhận ra lai lịch, cũng cho rằng đây tuyệt đối là chiêu số cực cao minh trên giang hồ. Nhưng nội lực của muội thật sự là...”

“Tệ hết chỗ nói hả?” Lộ Dao cười “Có lẽ là ta không có thiên phú về mặt nội công. Sách giảng giải chiêu thức ta đọc còn hiểu được, trên đó đều có tranh vẽ mô tả. Nhưng sách dạy nội công ta nhìn đúng là phí hơi, đành hiểu được chỗ nào luyện chỗ đó, lại thêm luyện tập bữa đực bữa cái nữa.”

“Đọc sách dạy nội công phí sức? Vì sao không nhờ lệnh sư chỉ dạy?” Ân Lê Đình thắc mắc.

Lộ Dao nhún vai “Ta không có sư phụ. Chút công phu này của ta toàn là tự học thành tài, thế nên chả ra sao. Mấy môn nội công đó cái nào cái nấy đều huyền diệu, ta nhìn là choáng váng.”

Ân Lê Đình tròn mắt “Tự học thành tài? Không phải muội nói sư môn muội...” Chàng nhớ rõ rành rành Lộ Dao từng nói chính sảnh sư môn nàng treo một tấm biển trên đề “Phổ Tế Thiên Hạ Bác Ái Thương Sinh”, tám chữ đó từng khiến chàng rung động.

Lộ Dao xua tay “Sư môn ta chỉ truyền thụ y thuật. Võ công này là sau khi ta rời khỏi sư môn, học được ở bên trong một trúc cốc [41]. Vì một cái... ngoài ý muốn, ta phát hiện ở đó không ít y thư rất hay, ngoài ra còn có sách vở ghi chép võ công chiêu thức. Có lẽ nó từng là nơi ở của vị tiền bối tinh thông võ công y thuật nào đó. Chẳng qua ta không nhìn thấy bất cứ ai. Ta ở nơi đó vài năm, y thuật học trọn vẹn, võ công thì ta nhạt nhẽo vài môn nhìn có vẻ dễ chơi học sơ sơ vài phần, không nghiêm túc lắm, kết quả thành cái dạng gà mờ thế này đây.”

Lộ Dao giải thích một hồi chẳng những không giải đáp được thắc mắc của Ân Lê Đình, ngược lại càng khiến chàng kinh nghi bất định. Ngày đó tại Từ Tiêu cung trên núi Võ Đang, chiêu số Lộ Dao đã bại Viên Nghiệp, người phái Võ Đang đều nhìn rõ mồn một. Tuyệt đối là kiếm pháp tuyệt học với chiêu thức kỳ diệu, chính vì Lộ Dao chỉ có chiêu thức không có nội lực nên giảm bớt uy lực không ít. Nếu là Lộ Dao chỉ học băng quơ vài ba phần bên ngoài, vậy trọn bộ công phu sẽ kinh người cỡ nào? Hơn nữa đến đại sư huynh Tống Viễn Kiều cũng không nhìn ra lai lịch chiêu thức. Mọi người thật sự khó kết luận.

Lộ Dao thấy Ân Lê Đình cúi đầu suy nghĩ, bỗng dưng vỗ tay nói “Xưa nay không phải Võ Đang các huynh lấy nội công làm chủ sao? Chắc là huynh xem hiểu sách ghi chép giảng giải nội công chứ hả?”

Ân Lê Đình nghe xong nói “Thông thường mà nói thì có thể, làm sao? Muội muốn?...”

Mắt Lộ Dao lóe lên hào hứng “Không bằng chúng ta đến trúc cốc một chuyến, huynh có thể giảng giải giúp ta một chút. Bây giờ ta cũng cảm thấy cái môn nội lực này không luyện đàng hoàng không được, ít nhất leo phòng hái thuốc gì đó dễ dàng hơn nhiều.”

Ân Lê Đình nghe mà dở khóc dở cười “Lộ Dao, võ công tâm pháp, nhất là nội công đều là bí kiếp của các môn các phái, sao có thể dễ dàng đưa cho người khác? Còn kêu người ta giải thích nữa?”

Lộ Dao đuối cổ, trề môi nói “Có cái gì mà bí với chả mật? Ta thấy không khác y thuật là bao, giữa các đại phu cần trao đổi mại giữa một chút mới nâng cao tài năng được, chưa nghe nói vị đại phu nào truyền thụ một ít phương thuốc kỹ năng châm cứu gia truyền mà không phải thần y hết.”

Ân Lê Đình giật mình. Mỗi lời Lộ Dao nói ra đều kinh người, nghe thì có vẻ hoang đường nhưng cẩn thận ngẫm kỹ lại có mấy phần đạo lý.

Lại nghe Lộ Dao nói “Dù sao trúc cốc kia cũng không giống môn phái gì đó, không tính được. Ân lục ca, huynh đi hay không đây?”

Ân Lê Đình nhìn bộ dạng nhẵn mày chống nạnh của Lộ Dao, ngẫm lại nếu nội lực của nàng có thể tăng lên một chút, sau này đụng phải cường địch cũng an toàn hơn một chút bèn gật đầu: “Được, thế thì chờ rảnh rang ta cùng muội đi một chuyến.”

Tác giả có lời muốn nói:

Được rồi, khuê nữ nhà ta nội lực không đủ, một nguyên nhân là lười biếng. Đương nhiên một lý do khác là cái gọi là khác ngành như cách một tòa núi. Mấy cái sách ấy tôi đoán người bình thường không ai đọc hiểu được. Nhìn sách giảng nội công trong nguyên tác của bác Kim, tôi cũng không nói được gì ~ nghe sao mà giống như tác phẩm triết học nào đó.

[40] Thanh niên khoảng 20 tuổi thời xưa

[41] Cốc là một chỗ hang, núi lõm vào bên trong. Trúc cốc tức là cốc bên trong trồng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đào Hoa Lâm Lãn Mấy Phần

Lộ Dao và mọi người tính rời khỏi Tuyền Châu trước khi tri châu tân nhiệm tới. Một ngày trước khi đi, mười mấy đại phu cùng nhau đi thành nam bái tế mộ chôn quần áo, di vật của Đàm Lộc Trữ.

Lần này chẳng những Ân Lê Đình, cả Du Liên Châu cũng tới thấp nhang. Hai tháng ở Tuyền Châu, cho dù chàng và Ân Lê Đình là người ngoài nghề cũng nhìn thấy được nổi vất vả của y giả.

Chủ ý của mọi người là lặng lẽ rời đi không kèn không trống, đỡ phải kinh động đến đám quân Nguyên vẫn còn canh gác ngoài thành. Ai ngờ không biết vì sao tin tức sắp rời đi bị tiết lộ ra ngoài. Vì thế sáng sớm hôm đó, Lộ Dao chui từ lều ra, mắt vẫn còn lơ đãng thì nhìn thấy bên dưới mười mấy nóc lều còn lại, một đám người đông nghìn nghịt đứng ở đó. Lộ Dao cứ tưởng mình còn chưa tỉnh ngủ, nhìn nhầm, ra sức dụi mắt, phát hiện đám đông vẫn còn chỗ cũ, hơn nữa còn rõ ràng hơn.

Lập tức ý thức được phát sinh cái gì, Lộ Dao chỉ cảm thấy trên đầu có mấy đám mây đen lướt qua.

Ân Lê Đình đã luyện công buổi sáng xong, thì thào “Sáng sớm nay ta vừa quay về thì phát hiện những bá tánh này ở đây. Chủ quản Từ đã nói chuyện với họ nửa ngày, hỏi họ, họ nói là muốn tiễn các đại phu một chặng đường.”

Lộ Dao nghiêng răng nghiêng lợi hỏi nhỏ “Từ Thiên đâu? Ở chỗ nào?”

Chưa đợi Ân Lê Đình trả lời, Từ Thiên đã tới “Lộ đại phu, thuộc hạ làm việc sơ suất mới để tin tức ra thành hôm nay bị lộ. Trước mắt xe ngựa của các vị đại phu đã chuẩn bị xong, một khắc sau có thể ra khỏi thành. Chuyện còn lại, thuộc hạ sẽ xử lý.”

Lộ Dao nói “Chỗ này xuôi về đông bắc bốn mươi dặm là Huệ An, tối nay chúng ta gặp nhau ở đó.”

Từ Thiên gật đầu lia lịa “Cứ theo lời Lộ đại phu.”

Lộ Dao nhìn đám đông bên dưới, ngoe đầu nói với Từ Thiên “Chủ quản Từ, lần này bốn cô nương giúp ông một bận. Cuối năm Thu Nhiên chia huê hồng nhớ mời bốn cô nương một bữa ở Thiên Hương lâu cho ngon lành.”

Từ Thiên quệt mồ hôi trán “Đừng nói một bữa, Lộ đại phu bao Thiên Hương lâu một tháng cũng được nữa là!”

Ân Lê Đình và Du Liên Châu đứng bên thấy thái độ của Lộ Dao và Từ Thiên lấy làm kỳ quái. Sáng sớm nay Du Liên Châu thấy bá tánh tập trung gần đó, lòng khá xúc động, nói với Ân Lê Đình hôm nay mới kiến thức được hiệp nghĩa không phải chỉ dùng mấy chữ “giữ đường gấp chuyện bất bình” là có thể khái quát. Cái gọi là ‘Phổ Tế Thiên Hạ Bác Ái Thương Sinh’ của sư môn Lộ Dao cũng là hiệp nghĩa cơ bản. Nhưng lúc này nhìn Lộ Dao nghiêng răng nghiêng lợi với tình cảnh khá cảm động trước mặt, hai người không khỏi nhìn nhau.

Bên này Lộ Dao nói chuyện với Từ Thiên xong, đi tới trước một bước, cao giọng nói với bá tánh Tuyền Châu tới đưa tiễn “Hôm nay các vị tiễn đưa, thật quá ưu ái, chúng ta thật sự không dám nhận, trước nói lời cảm tạ ở đây.”

Ở đây lâu như vậy, bá tánh Tuyền Châu ít nhiều đều biết mặt mũi ai, vị đại phu ở nơi khác đến này, có người nhận ra Lộ Dao, hét to “Lộ đại phu! Ngài đại ân đại đức cứu cha mẹ vợ con tiểu nhân, tiểu nhân tại chỗ này dập đầu với ngài.” Nói rồi đại hán bảy thước dập đầu liền ba cái. Lại nghe có người hô “Âu Dương đại phu, tính mạng gia mẫu tiểu sinh nhờ ngài mới giữ được, gia mẫu lệnh tiểu sinh nhất định phải gặp mặt ngài tạ ơn.” Nói rồi bái sát đất. Nhất thời gian mọi người đều hô tên các đại phu khác nhau, quý xuống tạ ơn. Các đại phu liên tục chối từ nhưng không can nổi bá tánh Tuyền Châu đông đúc. Lộ Dao hết cách, vội vàng cao giọng trước khi có người quý xuống nữa “Chư vị đừng làm thế, thật ra lần này việc Tuyền Châu, người chư vị nên cảm tạ nhất là Đàm đại phu Đàm Lộc Trữ, hơn hai tháng trước huynh ấy đã nhiễm bệnh không cứu được mà chết. Đàm đại phu y thuật trác tuyệt, từ tế nhân từ, tuổi vừa hai mươi đã sớm ra đi. Nếu chư vị muốn cảm tạ, những mong có thể đến trước mộ Đàm đại phu ở thành nam cúng tế, cũng có thể an ủi Đàm đại phu trước khi lâm chung vẫn nhớ mãi không quên an nguy của bá tánh Tuyền Châu. So sánh với Đàm đại phu, việc mấy người chúng ta làm không có gì đáng kể.”

Bên dưới có không ít bệnh nhân được Đàm Lộc Trữ chữa trị. Đàm Lộc Trữ nho nhã lễ độ, đối với bệnh nhân rất tỉ mỉ chu đáo, vì thế không ít người cảm động nhớ tới y. Nghe Lộ Dao nói vậy, đương trường có người dẫn đầu đi tới mộ chôn di vật do Đàm Lộc Trữ lập cho huynh trưởng ở thành nam lúc cúng tuần lần đầu. Người biết Đàm Lộc Trữ trực tiếp đi qua đó, không ít người không quen cũng bị dòng người cuốn đi qua, dọc đường đi còn hỏi han chuyện về Đàm Lộc Trữ, nhất thời người bên dưới tản đi gần bảy tám phần. Lộ Dao chấp tay vái những người còn lại trước, kể đó vỗ vai Từ Thiên, nói nhỏ “Còn lại tự ông xem mà làm đi, có điều nhớ kỹ, tu sửa lại mộ di vật của Lộc Trữ cẩn thận. Lần này, chuyện Lộc Trữ...” Nói rồi nhìn nhìn Đàm Lộc Trữ, lại nhìn Ân Lê Đình, nhất thời không biết nên nói gì, đành thờ dài.

Quay người kéo Ân Lê Đình nói “Ân lục ca, huynh và Du nhị ca đi về thu dọn một tý đi, chúng ta nhanh chóng khởi hành.”

Ân Lê Đình hơi khó hiểu vì sao phải đi gấp như thế, đang muốn hỏi, Lộ Dao dựng một ngón tay trước miệng chàng “Đội lạt đi đường ta giải thích, chúng ta mau đi đã.”

Ân Lê Đình quay đầu, phát hiện Du Liên Châu đã xoay đi về lẻ mình dọn đồ bên không nói nhiều nữa, gật đầu với Lộ Dao “Ừ.”

Từ Thiên làm việc rất hiệu quả, quả nhiên không tới một khắc sau, Lộ Dao cùng mấy đại phu, sai vật còn lại, thêm Ân Lê Đình và Du Liên Châu người cười ngửa, người ngồi xe từ thành tây đi ra. Quan quân gác thanh không nhận được bất cứ mệnh lệnh nào, một đoàn người nghênh ngang ra khỏi thành.

Vừa ra khỏi thành, đoàn người đồng thời quay đầu ngửa, nhắm Huệ An ở hướng đông bắc mà đi.

Trên đường, Đàm Lộc Trữ và Tô Tiểu cùng hai đại phu khác ngồi trên bốn chiếc xe ngựa, hai đại phu khác cùng nhóm Lộ Dao đều cười ngửa. Đến lúc này Lộ Dao mới chậm rãi giải thích lý do vì sao đi gấp với Ân Lê Đình và Du Liên Châu.

Hóa ra ba năm trước, một lần Lộ Dao hành y ở Quảng Nguyên, Xuyên Trung, từng gặp qua chuyện tương tự. Khi đó không ít bệnh nhân đến tiền đưa vàng, kết quả lại bị quan phủ địa phương xem là phản loạn tụ tập, bản thân bị quy là đầu sỏ phản loạn mà nhốt lại. Lúc ấy vàng tốn không ít bạc mới ra được nhà lao môn phủ châu. Từ đó về sau, hơn hai năm ròng vàng đều tránh xa đất Xuyên Trung, chỉ sợ còn có người nhận ra vàng là người bị truy lùng ở đất này mất nửa năm. May mà thời điểm này binh mã loạn lạc, triều chính không xong, vàng chỉ bị truy nã trong phạm vi Quảng Nguyên, bằng không cuộc sống thật đúng là khó khăn. Vì thế từ đó về sau Lộ Dao triệt để học hỏi cái gì gọi là tới đỉnh điểm thì ngưng, đỡ nước họa vào thân.

Mấy người Du Liên Châu nghe xong không ai không cảm phần Thất tử tàn bạo bất nhân, Lộ Dao thấy hình như mình gián tiếp kích động mâu thuẫn dân tộc, vội vàng xua tay “Thật ra quan binh cũng chỉ vâng lệnh thượng cấp mà làm, cấp trên lại vâng lệnh cấp trên, mọi người đều khó cả. Nói đi nói lại, vẫn là kẻ thống trị hôn quân vô năng, nếu có nhân tài trị thế, bốn bể yên ổn, có lẽ cũng không nhiều chuyện như vậy.”

Du Liên Châu lại không cho là đúng, nghiêm mặt nói “Bốn bể yên ổn thì thế nào? Đám Thất tử hồ lô này giết bá tánh ta, chiếm sông núi ta, dân chúng Trung Nguyên lâm than, chung quy có một ngày nhất định phải đuổi chúng về lại quan ngoại.”

Lộ Dao sờ mũi, nghĩ bụng rõ ràng là huynh kỳ thị chủng tộc mà, bây giờ nếu thật sự thái bình thịnh thế, hoàng đế là người Mông Cổ hay người Hán thì có hề chi? Lộ Dao đang định buộc miệng nói thì nhìn đến Ân Lê Đình, thầm nghĩ nếu mình mở miệng phản bác nhị ca chẳng, với tính chàng sợ là khó xử. Ngẫm nghĩ lại, Vô Đang thất hiệp bọn họ từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh loạn lạc khắp nơi thế này, thời đại mà người Hán bị đồ sát, có lẽ lời của mình sợ là tổn thương tình dân tộc của họ, vì thế quyết định vẫn là ngậm miệng rửa thầm thì tốt hơn. Ân Lê Đình đi một bên nhận ra hình như Lộ Dao cúi đầu làm mặt quỷ, lầu bàu gì đó, biết vàng có chuyện chưa nói, muốn gắng hỏi, chỉ thấy Lộ Dao ở sau lưng Du Liên Châu lừ mắt nhìn mũi, không nhìn được cười thành tiếng.

Tối hôm đó một đoàn người tới Huệ An, tìm một khách sạn sạch sẽ rộng rãi trọ lại. Phó Thu Nhiên sớm đã phái người tới chuẩn bị tất cả, phòng ở ăn uống không thứ gì không thoải mái tinh tế. Mấy tháng nay Lộ Dao ăn toàn mì luộc, ngủ trên giường đã chật hẹp, tắm rửa chỉ có một chậu nước nóng lau chùi qua loa, lần này rốt cuộc cũng thờ phào được. Bàn ăn trong đại sảnh đường bị mọi người càn quét sạch sẽ, ngay cả Đàm Lộc Trữ cũng không nhìn được mà ăn khá sung sướng, hướng chỉ là Lộ Dao và Tô Tiểu, mấy kẻ ăn chẳng kể gì đến hình tượng. Nhất là Tô Tiểu, Lộ Dao ăn món gì hán cướp món đó, luận nhanh nhẹn luận tốc độ hán không bằng Lộ Dao nhưng cái miệng mồm mép thì hán ăn đứt vàng: Tiểu Lộ à, cô ăn nhiều thế cần thận ảnh hưởng tới thân hình đấy, trước mặt công tử phong lưu hào hoa như ta cô không chú ý tướng ăn của mình thật tình quá thiếu sáng suốt rồi, Lộ Dao cô cần thận mấy món này không tốt cho da cô đâu. Xưa nay cái miệng không buông tha ai, thế mà lần này Lộ Dao chỉ liếc hán một cái, mặc hán nói hươu nói vượn, một câu cũng không đáp lại. Tô Tiểu còn đang cao hứng: rốt cuộc cũng có ngày hán nói cho Lộ Dao hết đường nói lại, nhưng đợi đến chừng thấy mấy cái đĩa trước mặt Lộ Dao sạch trơn quả nửa mới ý thức được, không phải Lộ Dao không trả lời được mà là miệng bận dùng để ăn đồ ăn, cần bàn không để ý đến hán. Nhét một miếng chân giò hun khói ướp mật vào miệng rồi, Lộ Dao chùi miệng, vỗ vai Tô Tiểu nhìn cái mặt hăm hực của hán đắc ý nói “Lúc bản lĩnh cướp cơm của cô nương ta đứng đầu sư môn, tiểu tử ngươi còn đang tụng bản đồ huyết vị đấy!”

Ăn cơm xong, mạnh ai nấy về phòng người đó nghỉ ngơi. Ân Lê Đình về phòng rửa ráy một phen, thay quần áo, cảm thấy sáng khoái không ít. Đang suy gẫm xem có nên tìm nhị ca Du Liên Châu thương lượng chuyện đi bãi phỏng Phủ Điền Thiếu Lâm hay không, một tiếng bước chân ngừng lại bên ngoài, nhẹ nhàng gõ hai cái. Ân Lê Đình mở cửa, người trước mắt làm chàng ngẩn ra nửa ngày “Đàm đại phu?”

Đứng ở cửa chính là Đàm Tú Trữ. Nàng mặc áo xa tanh vạt ngắn màu hồng cánh sen, bên dưới là quần lụa mỏng đính khóa ngọc, tóc đen mềm búi xoắn kiểu tím, cài một cây trâm ngọc bích, thướt tha trước cửa, dưới ánh đèn động lòng người không sao tả xiết. Từ sau ngày nàng tặng Ân Lê Đình hà bao kia xong cũng không đứng chờ chàng mỗi sáng nữa. Còn Ân Lê Đình, sau hôm nhận được hà bao, cứ không biết xử lý chuyện này ra sao, sau đó vừa vận dụng phải chuyện Lộ Dao sầu não vì ngày giỗ Cố Nhượng Trừng tới gần khiến chàng lo lắng không thôi, nhất thời cũng quên chuyện này qua một bên.

“Ân... Ân công tử, liệu tiểu nữ có quý rầy công tử không?”

Ân Lê Đình lắc đầu “Nào có, Đàm đại phu có việc ư?”

Hàm răng trắng của Đàm Tú Trữ khê cắn đôi môi hồng, nói “Tiểu nữ có chuyện muốn nói với công tử.”

Từ lúc nhận hà bao của Đàm Tú Trữ, trong lòng Ân Lê Đình luôn thấy bất an, cứ suy đi nghĩ lại nên dùng phương pháp nào khéo léo từ chối đối phương, song lại sợ thương tổn tình ý lẫn mặt mũi người ta, cứ chần chừ mãi. Nếu là lúc trước, chàng thả xem như chuyện gì cũng không biết, tránh mặt không gặp người ta là xong. Nhưng Lộ Dao biết được, nướng mày nói với chàng chuyện này kéo dài càng lâu càng tổn thương, hống chi trời giáng vận đào hoa, nếu ứng đối không tốt, cẩn thận biến thành nợ đào hoa. Chàng nghe Lộ Dao mở miệng “đào hoa”, ngậm miệng “đào hoa” mà mặt đỏ bừng bừng, lấp bắp “Lộ Dao, muội đừng nói lung tung, đồn ra ngoài ảnh hưởng đến danh tiết Đàm đại phu không tốt đâu.” Lúc đó Lộ Dao nhìn bộ dạng Ân Lê Đình, than thở, hiểu được đưa hái xanh không ngọt, chuyện này không miễn cưỡng được, nghiêm chỉnh nói “Ân lục ca, nếu huynh không có ý với Tú Trữ, cái hà bao này xử lý sao cũng không phải, biện pháp tốt nhất vẫn là huynh đích thân trả cho người ta. Cũng coi như triệt để cắt đứt ý niệm của người ta, Tú Trữ là cô nương tốt, đỡ lầm lỡ cô ấy.”

Nhớ đến lời Lộ Dao, Ân Lê Đình hít sâu một hơi kềm nén cảm giác quần bách lo âu trong lòng “Đàm đại phu chờ một chút.” Nói rồi quay vào bàn, lấy hà bao trong bọc hành trang ra nhét vào tay áo. Ra cửa nói với Đàm Tú Trữ “Tối nay ánh trăng khá đẹp, Đàm đại phu có muốn vào trong sân ngồi một chút?”

Đàm Tú Trữ nghe Ân Lê Đình lên tiếng mời, trong mắt thoáng qua chút ánh sáng “Xin theo ý Ân công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Nhân Duyên Tự Thành Thuyết

Huyện thành Huệ An không lớn, lúc này đã vào đêm càng không thấy bóng người. Thình thoảng tiếng chó tru trong ngõ sâu, khiến bóng đêm càng thêm tĩnh mịch. Ân Lê Đình và Đàm Tú Trữ đi đến sân sau của khách sạn, không tới mấy khắc đã đến bên hồ. Bên góc hồ, dưới hành liễu rủ có bàn đá, ghế đá mời người dừng chân nghỉ ngơi một chút. Đàm Tú Trữ đi theo Ân Lê Đình tới đây, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, có phần lúng túng.

Ánh trăng sáng trong, bên hồ liễu rủ, gió nhẹ ẩm ướt mang phong vị Giang Nam phất qua, lại mang theo ba phần say sưa.

“Ân công tử, chúng ta dừng chỗ này nghỉ chân một chút được không?” Đàm Tú Trữ chỉ vào bàn ghế đá.

Ân Lê Đình gật đầu “Như lời Đàm đại phu.”

Hai người trước sau ngồi xuống, Ân Lê Đình đang chần chừ nên mở miệng thế nào thì nghe Đàm Tú Trữ nhỏ nhẹ lên tiếng “Ân công tử, sáng mai... sáng mai tiểu nữ phải về Vĩnh An rồi, gia phụ đang chờ nơi đó.”

“Ồ? Đàm đại phu đi một mình?”

Đàm Tú Trữ lắc đầu “Phó trang chủ sai thuộc hạ đưa tiểu nữ đi.”

Ân Lê Đình nói: “Tuy tại hạ chưa biết Phó trang chủ nhưng thời gian này thấy được, Phó trang chủ làm việc cực kỳ chu đáo, tất sẽ chiều cố tốt cho Đàm đại phu.”

Đàm Tú Trữ nhấp máy đôi môi hồng, thần sắc lo âu, cúi đầu nói “Gia phụ có lẽ còn chưa hay tin chuyện ca ca, tiểu nữ sợ...”

Ân Lê Đình nhớ đến Đàm Lộc Trữ, không nhận được than thở, biết chuyện này rất khó an ủi, nửa ngày mới nói: “Chuyện lệnh huynh tại hạ hết sức đồng cảm. Đàm đại phu, cô nên nghĩ thoáng hơn, lệnh tôn còn cần cô an ủi.”

Đàm Tú Trữ khê khàng lau khóe mắt, giọng hơi khàn “Phụ thân và ca ca cả đời chú trọng nhất là hành y tế thế cứu người, ắt hẳn bản thân ca ca dưới cửu tuyền cũng không hối hận đã tới Tuyền Châu. Như thế có lẽ phụ thân cũng được an ủi đôi phần.”

Ân Lê Đình nghe xong ngăn ra. Nữ tử xinh đẹp nho nhã được cưng chiều như thế mà tính tình lại kiên cường. Nếu không nghe Lộ Dao nói qua tính cách

Đàm Tú Trữ, lại từng chính mắt nhìn thấy lúc cùng thất tuần Đàm Tú Trữ, chắc chàng sửng sốt lắm. Vì thế mỉm cười nói “Đàm cô nương có thể nghĩ như thế, lệnh huynh dưới cửa tuyền tất yên lòng.”

Đàm Tú Trữ ngược lên thấy Ân Lê Đình mỉm cười, gương mặt tuần tú được ánh trăng nhẹ nhàng mơ hồ bao phủ, tức thì gạt mình, dời mắt đi “Ân công tử... cười, cười gì vậy?”

“Đàm đại phu giống với Lộ Dao, tính tình đều rất kiên cường, khiến người ta bội phục. Tại hạ đang nghĩ, có phải nữ tử học y đều như thế không?”

Đàm Tú Trữ nghe Ân Lê Đình chân thành khen ngợi liền đỏ mặt, đầu càng hạ thấp hơn. Đang định lấy can đảm mở miệng, lại thấy Ân Lê Đình đẩy thứ gì đó đến trước mặt mình, chính là cái hà bao mình tặng cho chàng. Lòng Đàm Tú Trữ lộp bộp, ngược lên nhìn Ân Lê Đình, nghe chàng nói “Vật này vốn là đồ của Đàm đại phu, Ân mô giữ giữ một thời gian. Ngày mai Đàm đại phu phải về Vinh An, vật này hẳn nên trả lại nguyên chủ.”

Đàm Tú Trữ nghe Ân Lê Đình thoải mái, vẻ mặt cực kỳ lạ lùng, vui buồn bất chợt, khóe mắt loang loáng nước, hơi thở bất ổn “Cái... cái hà bao này vốn là tiểu nữ tặng cho công tử, công tử... không nhận?”

Ân Lê Đình lắc đầu “Vốn Ân mô không xứng nhận vật này, cô nương tuệ chất lan tâm, hậu nhân danh y. Ân mô xuất thân chẳng qua là một cô nhi, lại là một kẻ vô biên, quả thật không xứng với cô nương, cô nương xứng đáng chọn được mỗi nhân duyên tốt đẹp.”

Đàm Tú Trữ nghe xong, nhìn hà bao mình tốn bao tâm huyết thêu nên, đôi môi mấp máy, cứng rắn kềm nén nước mắt nơi khóe. Ân Lê Đình ngồi đối diện nhìn nàng, hết sức bất an, nhưng nghĩ đến lời Lộ Dao cảm thấy rất có lý. Đau dài không bằng đau ngắn, bấy giờ nói rõ vẫn tốt hơn để nàng cứ mê muội lầm lỡ duyên phận bản thân. Vì thế cũng im lặng không lên tiếng, hồi lâu mới nghe Đàm Tú Trữ cắn môi hỏi nhỏ “Công tử... vì, vì Lộ tỷ tử?”

Ân Lê Đình không ngờ nàng lại hỏi thế, thoáng ngây người, lại không tự chủ được gật đầu “... Phải.” Nói xong mặt lập tức nóng ran, bấy giờ mới ý thức được mình trả lời cái gì, vội vàng cúi đầu. Tuy nói trên núi Võ Đang, mấy vị sư huynh đệ đều nhìn ra việc này, nhưng quả thật đây là lần đầu tiên chàng thành thành thật thật thừa nhận tình cảm của mình với Lộ Dao trước mặt người khác. Cũng may mà trong tình cảnh này người hỏi là Đàm Tú Trữ. Nếu đổi là người quen nào khác, với cá tính thẹn thùng hết mực của chàng e rằng khó mà thốt nên lời.

“Tiểu nữ... tiểu nữ vốn nên... biết. Ngày ngày công tử... đi theo Lộ tỷ tử, nhìn tỷ ấy, ánh mắt so với lúc nhìn người khác... không giống...” Nói rồi hai tay bưng mặt, giọng khẽ run run “Tiểu nữ vốn không nên... chỉ là ngày đó thất tuần đại ca, tiểu nữ nhất thời... liền...”

Ân Lê Đình vốn đã quần bách, bấy giờ thấy dáng vẻ nàng như thế càng không biết làm sao. Với kinh nghiệm của chàng sao mà biết cách dỗ nữ hài tử? Càng đừng nói tới một nữ hài tử đang là chỗ muốn khóc. Muốn đưa khăn tay, đến nửa chừng lại cảm thấy không thích hợp liền rút về, nhất thời không biết nên làm sao mới tốt.

Nửa ngày, mới nghe Đàm Tú Trữ đã dần bình tĩnh lại, lên tiếng “Ân công tử, Lộ Dao tỷ tử... rất tốt. Luận y thuật, cha anh tiểu nữ đều tán dương tỷ ấy, tiểu nữ không bằng. Luận gia thế, tỷ ấy và Phó trang chủ là huynh muội, xuất thân giàu có, tiểu nữ càng không bằng. Luận nhan sắc, tỷ ấy càng hơn tiểu nữ nhiều. Nhưng mà... Ân công tử, tiểu nữ từng nghe ca ca nói... Lộ Dao tỷ tử chỉ nguyện đi khắp bốn bể, cả đời hành y cứu người, ắt là tỷ ấy sẽ không muốn... sớm gả cho người.” Càng nói đầu càng rũ xuống, không biết nên nói tiếp ra sao.

Ân Lê Đình lại hiểu được, lắc đầu khẽ khàng: “Chính vì nàng muốn đi khắp bốn bể, hành y tế thế mới càng cần cần tại hạ ở bên bảo vệ săn sóc. Công phu nàng không tốt, tính tình lại cứng rắn, khó tránh khỏi kết thù với người ta, quả thật không yên tâm được. Cho dù nhất thời có thể dùng độc tự bảo vệ nhưng sao địch nổi cao thủ giang hồ?”

Đàm Tú Trữ nghe Ân Lê Đình nói một hồi, chỗ nào cũng nghĩ dùm cho Lộ Dao, liền hiểu được tâm tư chàng. Từ nhỏ nàng đã được cha anh tỉ mỉ dạy dỗ, học được một thân y thuật, không yếu đuối như các nữ tử khuê phòng bình thường, tính tình thanh cao, hơn nữa cũng có trình độ, tự nhận không si mê quán quít giống nữ tử bình thường, có kiêu ngạo của nàng. Bấy giờ nghe Ân Lê Đình bộc bạch, ngoảnh đầu suy nghĩ nửa ngày không nói, sau đó cảm lấy hà bao, không thốt một lời nào nữa, ngoảnh mặt đi về khách sạn. Ân Lê Đình thấy nàng bỏ đi, trong lòng hơi áy náy lại như trút được gánh nặng, thờ dài, vết đỏ trên mặt ban này vẫn chưa tan đi.

Sở dĩ Ân Lê Đình mời Đàm Tú Trữ đến chỗ này trò chuyện, là vì cảm thấy đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ ở chung một phòng không hợp lẽ nghĩa, nên mới tìm chỗ trống trải ven hồ đằng sau khách sạn mà giải bày. Có điều, bên trong khách sạn lúc này còn có hai kẻ hoàng toàn không có khái niệm gì về hai chữ “lễ nghĩa”, đang cô nam quả nữ cùng chung một phòng diễn một màn kịch khác.

Lộ Dao vừa tiễn Từ Thiên mới chạy tới khách sạn, bẩm báo công tác khắc phục hậu quả Tuyển Châu đi thi Tô Tiểu chạy tới. Lộ Dao thấy cặp mắt hoa đào hưng phấn tươi cười của hắn, mặt mày hồng hào, có vẻ hăm hở phấn khởi, lấy làm lạ “Tô Tiểu nguoi sao thế? Nhặt được vàng hả?”

Tô Tiểu lắc đầu: “Không có, chuyện này còn hay hơn nhặt được vàng nhiều!”

Lộ Dao nghe xong cũng thấy hứng thú “Ồ? Chuyện gì?”

Tô Tiểu tiến lên một bước chụp tay Lộ Dao, giọng điệu hân hoan: “Lộ Dao, rốt cuộc ta cũng nghĩ thông rồi, ta thích cô.”

Lộ Dao tròn mắt quan sát hắn từ trên xuống dưới mấy vòng, dờ khóc dờ cười “Tô Tiểu, nửa đêm canh ba nguoi không ngủ, chạy tới đây vì nói cái này?”

Tô Tiểu làm như không nghe Lộ Dao nói gì, tiếp tục nói “Trước ta nhìn thấy cô liền cao hứng, luôn muốn ở chung một chỗ với cô, sau vì thế còn đặc biệt hỏi thăm, một đường từ Hoài Âm đến Kim Lăng tìm cô. Sau nữa càng hi vọng có thể cùng cô hành y du lịch, tất cả đều vì ta thích cô, Lộ Dao! Mới đầu ta còn tưởng vì ta cảm kích cô cứu ta, sau mới phát hiện không phải, cho dù ban đầu cô không cứu ta, ta cũng thích cô.”

Hắn nói có phần lộn xộn nhưng Lộ Dao nghe hiểu, buồn cười phồng má lên nói “Ừ, Tô Tiểu, thật ra ta cũng rất thích ngươi. Sạch sẽ đơn thuần, bụng dạ thẳng thắn. Nói năng bộc trực, tuy có hơi vớ vẩn một chút nhưng luôn khiến người ta vui vẻ.”

Tô Tiểu nghe Lộ Dao nói cũng thích mình, lập tức cảm thấy cả phòng sáng choang, rục rờ cứ như hoa nở suốt reo ngày xuân, cười đến nỗi cả đôi mắt hoa đào rạng rỡ, nắm tay Lộ Dao hỏi “Vây, Lộ Dao cô có bằng lòng gả cho ta không?”

Vừa dứt lời, Lộ Dao muốn rớt tròng mắt ra, thiếu chút nữa ngã bịch xuống đất. Dù thời gian một chung trà, nàng mới ngậm cái miệng há to này giờ lại được, không thể tin nổi thì thào “Tô Tiểu, ngươi... không sao chứ? Có phải mấy ngày nay mệt quá không? Hay là chưa ăn tối đói quá hông đâu rồi?”

Tô Tiểu thấy Lộ Dao nhìn mình như nhìn quái vật, lấy làm lạ hỏi “Ta có chuyện gì chứ? Sao nào, cô không bằng lòng?” Nói rồi căng thẳng túm tay Lộ Dao.

Lộ Dao bị túm hơi đau, giãy ra, nhủu mày hỏi “Vì sao ngươi muốn lấy ta?”

“Bởi vì ta thích cô, cô cũng thích ta mà! Vì sao chúng ta không thể chung sống?”

Bấy giờ Lộ Dao mới biết tư duy của nàng và Tô Tiểu không nằm trên một đường thẳng, cũng hiểu được ý Tô Tiểu, hếch cằm nói “Tô Tiểu, ngươi hiểu lầm rồi. Đúng là ta thích ngươi, nhưng ta không yêu ngươi. Ta thích ngươi giống như thích, ừm... giống như thích hoa cỏ trắng thanh gió mát vậy, chứ không phải kiểu một nữ nhân thích một nam nhân.”

Tô Tiểu xụ mặt, rầu rĩ “Đối với ta mà nói, thích kiểu gì cũng như nhau thôi. Lộ Dao, vì sao cô muốn phân chia rõ ràng như thế?”

Lộ Dao đập hấn, nói “Vấn đề ở đây không phải là phân rõ thích hay không. Tô Tiểu, ngươi xác định ngươi thích, hơ, ngươi yêu Lộ Dao kia đúng là ta thật chứ?”

Tô Tiểu mù mờ ngược lên “Lộ Dao là Lộ Dao, thích là thích, làm chi mà phân biệt nhiều như thế?”

Lộ Dao ngoẹo đầu, mỉm cười đáp “Có lẽ đối với ngươi mà nói là một, nhưng với ta thì không phải. Tô Tiểu, ngươi chỉ yêu Lộ Dao mà ngươi nghĩ, mà không phải Lộ Dao chân chính, không phải là người ngươi yêu.”

“Ta không hiểu, Lộ Dao.” Tô Tiểu cau mày lắc đầu.

“Được rồi, vậy ngươi nói xem, ngươi thích ta ở điểm nào?” Lộ Dao hỏi.

Tô Tiểu cơ hồ dựng ngay mấy ngón tay lên đếm “Cô rất đặc biệt, không giống những nữ tử khác. Cô giống ta, đều thích y thuật. Chí hướng của cô khiến ta rất khâm phục. Hơn nữa, ta thích tính cách cô, sạch sẽ lạnh lợi. Tóm lại là rất nhiều, ta đếm không hết.”

Lộ Dao nói “Nếu có một ngày, ngươi phát hiện ta giống như những nữ tử khác, không có gì đặc biệt; Hoặc có lẽ ta không hề chung tình với y thuật như ngươi tưởng. Hoặc là ngươi phát hiện ta từ bỏ chí hướng của ta, hoặc là ngươi phát hiện kỳ thật bản tính ta rất hèn nhát, thậm chí có ngày ngươi phát hiện ta rất ti bi rất ích kỷ, vì đạt mục đích bất chấp thủ đoạn, khi đó ngươi còn thích ta không?”

Tô Tiểu nghe xong ngẩn ngơ, liền đó lắc đầu “Sẽ không đâu, Lộ Dao, cô không phải người như thế.” Giọng điệu chắc chắn vô cùng.

Lộ Dao than thở “Đến ta cũng không biết ta có phải người như thế hay không, sao ngươi lại biết được?”

“Ta biết chứ!” Tô Tiểu dường như hãy còn tính trẻ con, lại bất an nủ Lộ Dao, nói nhỏ “Lộ Dao, có phải cô cảm thấy ta không bảo vệ được cô? Giống như lần đầu tiên gặp cô còn đề cô bảo vệ ta vậy?” Hắn nhớ tới Ân Lê Đình, đầu cẳng cúi thấp, cứng rắn nuốt nửa câu còn lại “Có phải cô thích cái gã Ân Lê Đình kia không?” vào bụng.

Lộ Dao cười khở “Không có, Tô Tiểu, ngươi nghĩ nhiều quá rồi. Trước giờ ta chưa từng chê bai ngươi cái gì.”

Tô Tiểu thì thào “Lộ Dao, nếu ta cũng giống như Ân Lê Đình, biết công phu, có thể đứng bên cạnh bảo vệ cô bất cứ lúc nào, cô có... yêu ta không?”

Lộ Dao nghe xong càng bất lực hơn, lắc đầu nói “Sẽ không. Tô Tiểu, thật ra trên đời này không ai có thể chân chính bảo vệ ai, ta cũng không cần ai tới bảo vệ. Yêu hay không yêu, không hề đơn giản như thế.”

Tô Tiểu có phần mờ mịt nhìn Lộ Dao, nghe nàng nói “Tô Tiểu, ngươi không hiểu, đó là vì ngươi chưa có chân chính yêu một người, kể cả ta. Nếu tương lai có một ngày ngươi thật sự yêu thương một nữ tử, chừng đó ngươi sẽ hiểu.”

Đôi mắt hoa đào của Tô Tiểu bình tĩnh nhìn Lộ Dao, đắm chiêu suy nghĩ. Hồi lâu, hơi thất lạc thì thào “Lộ Dao, ta ở thành Hoài Âm, cô biết đó. Nếu có ngày cô thích ta, nhất định phải tới đó tìm ta.”

Lộ Dao nhìn hấn, mỉm môi cười khở “Được, ta hứa với ngươi.”

Đàm Tú Trữ vừa vào khách sạn thì đụng phải Tô Tiểu đang chạy ra ngoài. Tô Tiểu bị đụng ngã nhào, lấy làm khó hiểu nhìn Đàm Tú Trữ che mặt chạy như bay về phòng. Đang định đứng dậy, phát hiện một cánh tay đưa đến trước mặt, ngẩng đầu nhìn thì ra là Ân Lê Đình. Nhớ tới lúc ở Tuyền Châu, chàng ta và Lộ Dao như hình với bóng, lập tức cảm thấy không thoải mái, thờ phỉ phò phớt lờ tay chàng ta, tự lồm cồm bò dậy, hừ một tiếng quay lưng bỏ đi. Lần này đối lại đến phiên Ân Lê Đình mù mờ không hiểu, vừa rồi chẳng qua chàng đưa tay muốn đỡ hắn dậy thôi, sao lại đắc tội với hắn rồi. Đang

định về phòng lại nghe hành lang lầu hai có tiếng “két”, Lộ Dao đẩy cửa đi ra.

“Lộ Dao.”

“Ân lục ca.”

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó đều giật mình, kể lại đồng thanh nói:

“Muội nói trước đi.”

“Huynh nói trước đi.”

Dứt lời, hai người không nhịn được cười to. Lộ Dao giành nói trước “Ta đang định tìm huynh nói chuyện lộ trình.”

Ân Lê Đình gật đầu, nghe Lộ Dao nói: “Ta nghe Du nhị ca nói, hai huynh cần đi Phù Điền Thiếu Lâm đáp lễ phương trượng ở đó tặng quà cho Trương chân nhân hả?”

“Đúng thế.”

“Vừa hay ra cũng tính đi Phù Điền một chuyến. Vì lần này Phù Điền cũng bị ác hạch quấy nhiễu, thời gian trước Thu Nhiên có phái ra một đoàn đại phu tới đó chẩn bệnh. Tuy bây giờ đã bình an vô sự nhưng ta vẫn phải đi xem mới yên tâm. Lại thêm hai huynh vì đưa được liệu cho ta mới phải ở lại Tuyền Châu hơn hai tháng, trễ nãi quà đáp lễ của Trương chân nhân. Về tình về lý ta đều nên đi Phù Điền Thiếu Lâm một chuyến, cũng thay Thu Linh trang tạ tội lễ nghĩa.”

Ân Lê Đình nghe xong nói “Ta tìm muội cũng vì chuyện Phù Điền. ta lo một mình muội về Thu Linh trang lỡ gặp phải người của được thương kia phải tới trả thù, đang định mời muội cùng chúng ta đi Phù Điền, sau đó ta lại đưa muội về Thu Linh trang. Bất quá muội đã tính như thế, thật đúng là quá tốt!”

Lộ Dao nháy mắt “Ta không phải người giang hồ, huynh và Du nhị ca không chê ta đi cùng thêm phiền toái là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Lễ Trời Bày Nhân Quả

Phù Điền Thiếu Lâm, tuy mang danh Thiếu Lâm nhưng lại chẳng có quan hệ gì với Tung Sơn Thiếu Lâm cả, cũng không phải hạ viện của Thiếu Lâm tự. Nguyên danh của nó là Lâm Tuyền Viện, khởi công từ thời Nam triều năm Vĩnh Định, trễ hơn Thiếu Lâm một giáp [42]. Sở dĩ bị gọi là Thiếu Lâm, đây là vì chúng tăng tập võ, thân lại ở Phật môn nên bị người ngoài gọi là Thiếu Lâm.

Lộ Dao cân nhắc tin tức từ bỏ câu Thu Nhiên gửi đến. Nàng không phải người giang hồ, dù sống trên núi Võ Đang hơn nửa năm nhưng trừ lần phái Thiếu Lâm lên Võ Đang đó ra, cơ hồ yên bình không giống một môn phái võ lâm chút nào. Nếu không phải mỗi lần đi ngang qua sân luyện công hoặc sân viện của Võ Đang chư hiệp, nghe bên trong có tiếng người luyện công, Lộ Dao cơ hồ cho rằng mình đang ở một đạo quan không hơn không kém. Nhưng lần này, trên chính điện [43] của Phù Điền Thiếu Lâm, ngược lại Lộ Dao được kiến thức đến, kỳ thật giang hồ cũng không khác thương trường là mấy. Một đám người ngời tới ta lui khách sáo hết chỗ nói, hàn huyên khiêm tốn đôi ba câu, Lộ Dao nhìn mà cứ muốn ngáp miết. Phương trượng Phù Điền Thiếu Lâm pháp danh Tịnh Bi, tuổi gần tám mươi, nhưng thân thể rất cường tráng, nói chuyện hiền từ chậm rãi. Tuy Lộ Dao nghe hơi mệt nhưng so với mấy hòa thượng Thiếu Lâm hờ ra là hô chém hô giết mà Lộ Dao gặp kia, Tịnh Bi đại sư này ra dáng người xuất gia tứ đại giai không lấy từ bi làm gốc hơn nhiều.

Lần này diễn viên chính đương nhiên là Du Liên Châu và Ân Lê Đình. Thế là, Lộ Dao vốn có nguyên tắc không thể khách át giọng chủ, sau khi giới thiệu bản thân ngắn gọn thì yên phận ngồi một bên uống trà ngon khó gặp, một bên quan sát cảnh sắc ngoài cửa. Khung cảnh ở Phù Điền Thiếu Lâm này khá là thanh nhã, lúc này đang là mùa hè khí trời nóng bức, trong tự lại cổ thụ chọc trời, không khí mát mẻ, cộng thêm chim chóc sáu bộ hòa ca, gió thổi mát rượi, Lộ Dao thoải mái thiếu điều muốn ngủ gục.

Lúc này bỗng Tịnh Bi lên tiếng “Lộ cô nương nhìn có vẻ mệt mỏi?”

Lộ Dao vội vàng ngồi thẳng dậy, cười nói “Không có không có, tại quý tự quá mát mẻ, quá thoải mái thôi.” Nói rồi nhìn Du Liên Châu, phát hiện hình như họ đã xong việc rồi, vì thế vội vàng nói rõ mục đích mình đến, sau đó đưa thẳng quà tặng do Từ Thiên chuẩn bị sẵn.

“Phó trang chủ và Lộ thí chủ khách sáo quá rồi. Hai vị làm chuyện đại từ đại bi, cứu tính mạng người, Du nhị hiệp và Ân lục hiệp tới trợ giúp càng là nghĩa cử từ bi, đệ tử Phật môn ta chỉ có cảm động, nào có trách móc? Giai đoạn bệnh dịch vừa rồi, Lộ thí chủ và Du nhị hiệp, Ân lục hiệp bôn ba vất vả giải thoát nỗi khổ bệnh tật của chúng sinh, so với chúng bản tăng ở trong tự niệm kinh cầu đảo thì càng công đức vô lượng.”

Lộ Dao cười nói “Đại sư quá khen. Dịch bệnh đột phát, hành y là bổn phận của y giả, cầu an chúc phúc lại là bổn phận của đại sư, sao có thể so sánh công đức cao thấp. Huống hồ nếu để ta ở đây tụng kinh ba tháng, với tính tình của ta chắc chắn không chịu nổi, phỏng chừng đến cuối cùng chính đại sư cũng chịu không được, có thể chịu đựng e chỉ có Phật Tổ mà thôi.”

Tịnh Bi nghe Lộ Dao nói một tràng, mỉm cười “Tùy ý mà đến, chợt đến chợt đi. Theo lão nạp thấy, Lộ thí chủ không phải không có tuệ căn, mà là tuệ căn khá sâu, đáng tiếc duyên phận với nhà Phật không lớn.” Nói rồi chấp hai tay lại.

“Nhà Phật coi trọng tứ đại giai không, tục nhân như ta chắc chắn chịu không được rồi.”

Tịnh Bi bất ngờ ngược mắt, nhìn kỹ Lộ Dao một hồi, nói “Lộ thí chủ hành y tế thế, vốn dĩ nên được phúc lớn hồi báo. Đệ tử Phật môn ta vốn không nói số mệnh, nhưng Lộ thí chủ khí trung hàm sát [44], cần phải cẩn thận chú ý, tương lai e gặp báo kiếp, chẳng phải thế sự vô thường mà sự thật rành rành là số trời đã định.”

Lời nói quá đột ngột, Lộ Dao hơi sững sốt nhìn Tịnh Bi, nửa ngày không nói.

Du Liên Châu cũng không hiểu lắm, nhưng Ân Lê Đình nghe mấy chữ “khí trung hàm sát, e có báo kiếp”, hết sức lo lắng nhìn Lộ Dao, hàng lông mày đẹp đẽ nhíu chặt, thấy Lộ Dao không lên tiếng, chàng quay sang gắng hỏi “Đại sư nói thế có ý gì? Có thể giảng giải rõ hơn chăng?”

Tịnh Bi lắc đầu nói “Không phải bản tăng không giải mà là không biết cách nào giải, tất cả đều dựa vào số trời. Bản tăng tu vi nông cạn, không cách nào thấu triệt.”

Nhất thời trong sảnh lặng im, Lộ Dao đắm chiều nghiêng đầu nhìn Tịnh Bi, hồi lâu mới lên tiếng hỏi “Liệu đại sư có thể nói rõ báo kiếp này do đâu mà tới chăng?”

“Số trời đã định, truy đến ngọn nguồn chẳng qua là hai chữ nhân quả mà thôi. Ngày xưa gieo nhân, bây giờ gặt quả. Hôm nay gieo nhân, kiếp sau gặt quả. Báo kiếp do đâu mà tới, bản tăng không biết, nếu cả thí chủ cũng không biết, vậy thì chỉ có ông trời mới biết thôi.”

Lộ Dao nghe xong, bờ vai khẽ rung, cứ nhìn Tịnh Bi thật lâu, thành kính vái một vái “Đa tạ đại sư chỉ điểm, Lộ Dao hiểu rồi.”

Trong một lúc, bốn người đều im lặng. Du Liên Châu trò chuyện đội câu liền muốn cáo từ, nhưng Tịnh Bi giữ mọi người ở lại tự quanh quẩn hết ngày. Nghĩ đến Lộ Dao còn phải tra xét dịch bệnh trong thành Phù Điền, Du Liên Châu bèn đồng ý. Vì thế, giữa trưa hôm đó dùng cơm chay xong, Du Liên Châu về phòng đã tọa điều tức, Lộ Dao thì cùng Ân Lê Đình đi tra xét tình hình dịch bệnh trong thành Phù Điền mấy ngày trước đã hết hay chưa. Đi hết nửa thành Phù Điền, quay về khá mệt mỏi, cùng Ân Lê Đình ăn xong bữa tối, cơ hồ nhắm mắt lần mò về phòng, gắng gượng tắm rửa xong, ngã xuống giường lập tức thiếp đi.

Riêng Ân Lê Đình, chàng suy nghĩ lời Tịnh Bi nói lúc trưa cả một ngày, càng nghĩ càng thấy không thể yên tâm được. Mỗi lần định hỏi Lộ Dao, lại nhìn thấy bộ dạng đã quăng hết mọi việc ra sau ót của nàng, cảm thấy vẫn không nên vì mấy câu không đầu đuôi mà làm nàng lo thêm thì hơn. Thế nên ăn cơm xong, Ân Lê Đình suy đi tính lại, một mình đi tới thiền phòng của Tịnh Bi.

Tịnh Bi mời chàng vào phòng, hai người ngồi xếp bằng, Ân Lê Đình chưa mở miệng, Tịnh Bi đã ngẩng đầu mỉm cười “Ân lục hiệp đầy bụng tâm sự đến đây, vì chuyện của Lộ thí chủ phải không?”

Ân Lê Đình thấy Tịnh Bi biết lý do chàng đến, có phần ngượng ngập nhưng hai chữ “báo kiếp” thật tình khiến chàng lo lắng không thôi, thành thử cũng không e dè nữa, mở miệng nói “Giờ này vẫn bối đến quấy nhiễu đại sư thật sự không nên nhưng sáng nay lời đại sư nói quả thật khiến tại hạ đứng ngồi không yên. Rất mong thỉnh giáo đại sư, “báo kiếp” ngài nói rốt cuộc là gì? Có cách hóa giải chăng?”

Tịnh Bi chấp tay niệm Phật “A Di Đà Phật, Ân lục hiệp, cái gọi là báo kiếp, kỳ thật chính là quả báo nhân duyên. Ngày xưa gieo nhân bây giờ gặt quả, kiếp này nhận quả là việc tất nhiên. Nếu có thể hóa giải liền rồi loạn đạo trời xoay vần.”

Ân Lê Đình nghe xong, chân mày nhíu chặt, sắc mặt tái đi “Đại sư... Lộ Dao thân là y giả, cứu người giúp đời vô số. Y thuật lại cao minh, đến vết thương của tam ca tại hạ, tất cả đại phu đều bó tay cũng có thể chữa lành. Người như vậy, đâu không có quả lành thì sao lại có báo kiếp?”

“Ân lục hiệp, bản tăng cũng đã nói qua. Điểm này không phải bản tăng có thể tham ngộ được, chuyện nhân duyên nghiệp báo là chuyện rối rắm khó gỡ nhất trên đời này, tất cả đều do ý trời.”

“Vậy... liệu Lộ Dao có gặp nguy hiểm?”

“Thế sự kỳ thật không hề vô thường. Ân lục hiệp nhớ kỹ đạo lý họa phúc đan xen, lành dữ lẫn lộn. Và lại, đừng quên nhân hôm nay cũng là quả ngày mai, đan xen lẫn nhau, cuối cùng đi đến đâu, nhận được nghiệp báo thế nào, không phụ thuộc vào năng lực của con người.” Tịnh Bi nhìn Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình nghe xong, trầm ngâm suy nghĩ mấy khắc, đang định lên tiếng lại nghe Tịnh Bi nói tiếp “Ân lục hiệp cũng không cần lo lắng. Tuy báo kiếp của Lộ thí chủ không giải được nhưng ta thấy khí chất Ân lục hiệp hòa nhã chính trực, đơn thuần sạch sẽ, được phúc lớn ban ơn những ba đời, có lẽ có thể hóa giải được hung kiếp trong số mạng của Lộ thí chủ. Đến chừng đó quả báo tuy còn nhưng tai ác đã hết, chính là đạo lý trong họa có phúc. Chỉ là, nếu thật như thế, vậy số mệnh của Ân lục hiệp e rằng cũng bị cuốn vào trong vận mệnh của Lộ thí chủ, cũng khó mà đoán được.”

Mất Ân Lê Đình sáng ngời, giọng nói du dương, dường như mây mù đè nén cả một ngày nháy mắt tan biến, hỏi dồn “Đại sư, phải thế nào mới hóa giải được hung kiếp của Lộ Dao? Ân mô cầu đại sư chỉ giáo.” Nói rồi đứng dậy, khom người hành lễ.

Tịnh Bi nâng Ân Lê Đình dậy, nói “Ân lục hiệp xin đứng dậy, điều cậu hỏi lão nạp cũng không biết. Không giấu gì Ân lục hiệp, mệnh cách Lộ thí chủ đặc biệt, thật sự không đi theo lẽ thường.”

Ân Lê Đình ngẩng đầu, vẻ mặt kỳ lạ nhìn Tịnh Bi “Ý đại sư là?”

“Ân lục hiệp và Lộ thí chủ mỗi người hãy thuận theo lòng mình đi, nếu có lúc mơ hồ, chỉ cần nhớ kỹ đạo lý nhân quả là được. A Di Đà Phật!” Dứt lời chấp tay lại.

Đạo lý nhân quả. Ân Lê Đình cúi đầu suy nghĩ, dường như đã ngộ ra.

Tịnh Bi nhìn thần sắc Ân Lê Đình, mỉm cười chấp tay niệm Phật.

Đủ một nén nhang, Ân Lê Đình ngẩng đầu, bỗng dưng phát hiện đã muộn, liền bái tạ Tịnh Bi, ra khỏi thiền phòng. Dọc đường đi cứ mãi suy tư “đạo nhân quả” mà Tịnh Bi nói, mãi đến về tới viện mình và Du Liên Châu ngụ tạm cũng không ngừng lên. Đột nhiên bà vai bị người ta gõ một cái “Lục đệ.”

Ân Lê Đình quay người, Du Liên Châu đứng sau lưng chàng. Vừa rồi chàng suy nghĩ quá nhập tâm, thậm chí không phát hiện Du Liên Châu đã ngồi trên ghế trong viện chờ chàng thật lâu.

“Nhị ca.”

Mấy ngày nay hình như Du Liên Châu đã quen với tật hờ ra là mặt hờn của Ân Lê Đình. Chàng trông Ân Lê Đình lớn lên từ nhỏ, từ sau khi Trương Tùng Khê nói cho chàng nghe chuyện Ân Lê Đình và Lộ Dao, tâm sự của lục đệ ít nhiều gì chàng cũng hiểu được vài phần. Hôm nay vừa nghe Tịnh Bi nói, tuy chàng không tỏ vẻ gì nhưng phản ứng của Lộ Dao và Ân Lê Đình chàng nhìn rõ mồn một. Cho dù chưa từng trải qua tình cảm nam nữ, cũng nhận ra được Ân Lê Đình lo lắng cho Lộ Dao thế nào, bây giờ nhìn bộ dạng chau mày suy nghĩ của Ân Lê Đình, bèn hỏi “Đi tìm Tịnh Bi đại sư rồi hả?”

Ân Lê Đình ngồi xuống ghế trong viện cùng Du Liên Châu, gật đầu.

Du Liên Châu nói: “Ta và đệ xuống núi gần ba tháng rồi, bây giờ hai việc kia đều làm ổn thỏa, nên về Võ Đang trình sư phụ mới được, tránh cho sư phụ lão nhân gia lo lắng.”

Ân Lê Đình vừa nghe lập tức nói “Nhị ca, đệ...”

Du Liên Châu phẩy tay trái: “Nhị ca biết đệ lo cho Lộ cô nương, huống chi Phó trang chủ cũng mời hai người chúng ta Trung Thu này đến Thu Linh trang gặp mặt. Thành thử ta tính tới Phúc Châu, sau đó về Võ Đang trước. Lục đệ, đệ đưa Lộ cô nương về Kim Lăng Thu Linh trang trước. Bây giờ đã gần giữa tháng sáu, tất Phó trang chủ sẽ giữ đệ lại chơi một thời gian, đợi đến Trung Thu, nhị ca lại đến Thu Linh trang, chừng đó huynh đệ ta cùng về là được.”

Ân Lê Đình mừng rỡ túm tay áo Du Liên Châu “Nhị ca, cảm ơn huynh!”

Du Liên Châu thấy bộ dạng mừng không để đầu cho hết của chàng, nhớ tới trước khi hai người xuống núi, Trương Tùng Khê kéo chàng qua một bên nói chuyện, bèn nói “Lục đệ, trước khi xuống núi, tứ đệ dặn ta trước khi chia tay thì dặn đệ hai câu.”

Ân Lê Đình lấy làm lạ: “Hả? Tứ ca nói gì ư?”

“Thứ nhất, tứ đệ dặn ta hỏi đệ đã hiểu rõ tâm ý của mình với Lộ cô nương chưa?”

Ân Lê Đình nghe sư huynh nhà mình hỏi thế, lập tức cúi đầu, mặt đỏ tới mang tai nhưng vẫn gật đầu mạnh mẽ.

Du Liên Châu thấy dáng vẻ ngượng ngịu của Ân Lê Đình, vừa hết cách vừa buồn cười nhưng cũng không chọc chàng, nói tiếp “Thứ hai, tứ đệ dặn ta hỏi đệ có từng đề Lộ cô nương biết tâm ý của đệ chưa?”

Vừa dứt lời, Ân Lê Đình hít mạnh một hơi, ngược lên, kinh ngạc tròn mắt nhìn Du Liên Châu. Hơi nóng trên má chưa tan, nửa ngày mới nhìn thẳng vào Du Liên Châu, chậm rãi lắc đầu “Nhị ca, đệ không thể.”

Hai chữ “không thể” khiến Du Liên Châu không sao hiểu được. Theo chàng thấy, thiếu niên nam nữ phải lòng nhau tự định chung thân, tuy rằng không hợp lễ giáo nhưng nhi nữ giang hồ cũng không cần quá để ý tiểu tiết. Chỉ cần giữ đúng lễ nghĩa [45] thì cũng chẳng có gì. “Lục đệ nói thế có ý gì?”

Ân Lê Đình thoáng rủi mắt, khẽ nói “Lộ Dao, nàng... e rằng trong lòng có một người khác.”

Câu này vượt ngoài dự đoán của Du Liên Châu, không ngờ sự việc lại phức tạp thế này. Rốt cuộc hiểu được do đâu mà mấy ngày nay từ đầu chí cuối tâm sự của sư đệ nhà mình luôn nặng nề. Ân Lê Đình từ nhỏ đã hiền lành lương thiện, tính tình sư đệ chàng rõ hơn ai hết, thế nên chân mày chau cang chặt, nhất thời cũng không biết nên để Ân Lê Đình đưa Lộ Dao về Thu Linh trang hay là đi về Võ Đang cùng chàng, đỡ cho sư đệ đau lòng khổ sở.

Ân Lê Đình thấy vẻ mặt lưỡng lự của Du Liên Châu, đại khái đoán được tâm tư chàng, vội nói “Sư huynh, huynh đừng nghĩ nhiều. Thật ra... đệ không khổ sở.” Ngừng một chút, thấy Du Liên Châu lắng nghe, nói tiếp “Người trong lòng của Lộ Dao... là bạn chí thân từ nhỏ cùng nàng nương tựa.”

“Phó trang chủ?”

Ân Lê Đình lắc đầu “Không phải, người họ tên Cố Nhược Trường, cùng lớn lên với Lộ Dao và Phó trang chủ. Người đó hơn Lộ Dao hai tuổi, từ nhỏ đã chăm sóc Lộ Dao, như hình với bóng. Sau khi truowng thành, vì bảo vệ Lộ Dao mà cùng nằng đi vào nơi nguy hiểm, giúp nằng thực hiện chí hướng của mình, thật sự là như cha như anh như thầy như bạn.”

L

ần đầu tiên Du Liên Châu nghe tới cái tên Cố Nhược Trường này, càng không ngờ Lộ Dao và người đó có quan hệ sâu xa như thế “Vị Cố công tử đó bây giờ ở đâu?”

Ân Lê Đình cười khò lắc đầu “Người đó đã mất rồi. Lộ Dao và Phó trang chủ chỉ có thể hàng năm hướng về phương bắc bái tế, an ủi nỗi nhớ nhung.”

Du Liên Châu nghe xong chân mày khẽ nhíu, chỉ cảm thấy sự tình càng lúc càng khó giải quyết.

Giọng Ân Lê Đình khe khẽ, trầm thấp nhưng chữ nào chữ nấy rõ ràng “Nhị ca, đệ biết huynh lo cái gì. Thật ra đáy lòng đệ rất cảm kích Cố công tử, nếu không phải huynh ấy săn sóc dạy dỗ Lộ Dao mười mấy năm, có lẽ đã không có Lộ Dao ngày hôm nay. Trước khi lâm chung huynh ấy căn dặn Lộ Dao không cho nằng khóc vào ngày giỗ của mình, ắt hẳn hi vọng sau này có một ngày Lộ Dao sẽ không đau lòng khổ sở vì mình nữa. Nhị ca... mấy ngày nay đệ cân thận suy gẫm, nằng, trong lòng nằng tất nhiên có Cố công tử. Người như thế, đối lại là đệ cũng không cách nào quên được. Mà đệ... không muốn dùng tình cảm của mình ép buộc nằng, hoặc là làm nằng khó xử. Đệ có thể chậm rãi bầu bạn nằng, cứ như bây giờ là tốt nhất. Lộ Dao không phải nữ nhi tầm thường, nằng có ý nghĩ, có chí hướng, kể cả quá khứ trước kia, đệ nên tôn trọng, cũng là thể hiện sự tôn trọng và cảm kích dành cho Cố công tử.”

Lời Ân Lê Đình thật sự khiến Du Liên Châu giật mình, nửa ngày mới hỏi “Như đệ nói thì Cố công tử này chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng Lộ cô nương. Tuy nhị ca không hiểu mấy chuyện tình cảm nam nữ nhưng cũng nhìn ra được Lộ cô nương là người nặng tình. Nếu cả đời nằng cũng không muốn quên Cố công tử thì sao?”

Ân Lê Đình hơi sững ra, rũ mắt xuống, hồi lâu khẽ đáp “Đệ vốn không hi vọng Lộ Dao sẽ quên Cố công tử, nếu thật thế nằng đã không phải Lộ Dao. Đệ nghĩ tình cảm của Lộ Dao và Cố công tử cũng sâu đậm như tình sư huynh đệ chúng ta, sao có thể quên được? Nếu có một ngày trời xanh chiếu cố bọn đệ... đó là duyên phận, nếu cả đời cũng không... thật ra cứ như vậy bầu bạn nằng hết đời, cũng rất tốt mà.”

Du Liên Châu nhìn Ân Lê Đình đăm đăm, ánh mắt quanh quẩn trên người chàng mãi, cân nhắc lời Ân Lê Đình. Mấy ngày nay chàng mơ hồ cảm thấy sư đệ nhà mình dần dần có vẻ gì đó không giống trước nữa, bây giờ rốt cuộc cũng hiểu. Lục đệ hiền lành yếu đuối thiện lương trước đây bây giờ loáng thoáng thêm một phần kiên trì bền bỉ và quyết đoán, kín đáo không bộc lộ, dung nhập vào lời ăn tiếng nói cử chỉ, khiến người hết sức hiểu sư đệ như chàng rất kinh ngạc. Nửa ngày, Du Liên Châu nở nụ cười rất khẽ, vui mừng thốt lên “Lục đệ, đệ trưởng thành rồi.”

Ân Lê Đình thấy mới đầu thần sắc Du Liên Châu vô chừng, lòng rất thấp thỏm, sợ sư huynh không hiểu ý mình, càng sợ chàng quy tội cho Lộ Dao, bây giờ bỗng nhiên Du Liên Châu nở nụ cười rất hiếm hoi, còn khen mình nữa, nhất thời hết sức cao hứng, túm tay Du Liên Châu “Nhị ca, đệ...”

Du Liên Châu vỗ vai chàng nói “Mấy chuyện nữ tử tình trường nhị ca không hiểu, nhưng tính tình Lộ cô nương rộng rãi, đệ và nằng cùng nhau, đừng để những chuyện xưa cũ câu thúc. Trước giờ các sư huynh luôn lo tính đệ mềm yếu, chần chừ không quyết, võ công cao mấy cũng dễ chịu thiệt khi ra ngoài. Bây giờ xem ra, chúng ta có thể yên tâm rồi. Và lại Lộ cô nương thông minh, cá tính lại phóng khoáng thẳng thắn, hai người đệ bên nhau, đi đến đâu cũng không sợ thiệt thòi.”

Ân Lê Đình nghe Du Liên Châu nói “hai người đệ bên nhau”, thẹn thùng nhìn sang chỗ khác.

Du Liên Châu vỗ vỗ sư đệ “Được rồi, đệ và Lộ cô nương đi trong thành cả ngày cũng mệt rồi, mau vào nghỉ đi.”

Ân Lê Đình gật đầu. Hai sư huynh đệ mạnh ai nấy về phòng nghỉ ngơi. Ân Lê Đình ngủ thiếp đi rất nhanh. Du Liên Châu ở phòng kế bên lại nhìn ánh trăng trong đêm, còn trùng ni non, nhớ tới năm xưa mấy sư huynh đệ cùng nhau học võ, Trương Thúy Sơn, Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc còn bé thơ, trần trọc không ngủ.

[42] Một giáp bằng 60 năm

[43] Nguyên gốc nó là 大雄宝殿 (đại hùng bảo điện) – chính điện của chùa chiến Phật giáo.

[44] Trên người ẩn chứa điềm hung ác

[45] Nguyên gốc: 发乎情止乎礼 (phát hồ tình chỉ hồ lễ) trích trong học thuyết của Khổng Tử, nghĩa là cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Sáng sớm ngày kia, ba người từ biệt Tịnh Bi trước. Một đường lên bắc, không tới mấy ngày đã vào Phúc Châu.

Nghỉ ngơi một đêm, Du Liên Châu và Ân Lê Đình, Lộ Dao chia tay nhau. Du Liên Châu đi hướng tây tới Duyên Bình, Lộ Dao và Ân Lê Đình tiếp tục theo hướng bắc tới Ninh Xuyên. Trước khi đi, Du Liên Châu và Ân Lê Đình là sư huynh đệ bao nhiêu năm, chỉ một ánh mắt chứa đầy dặn dò quan tâm cho nhau là đủ hiểu. Lộ Dao đưa cho Du Liên Châu một xấp giấy dày cộp, nói là phương pháp điều dưỡng cho Du Đại Nham, dặn Du Liên Châu chuyển lời, nếu thiếu một điều, đợi đến mùa đông chỗ gãy xương ở tay chân đau nhức khó chịu, nàng tuyệt đối “thấy chết không cứu”. Du Liên Châu biết trước giờ nàng nói chuyện độc miệng, thật ra là quan tâm thân thể tam đệ Du Đại Nham, vì thế gật đầu với nàng, lại mỉm cười nhìn Ân Lê Đình một cái, lên ngựa ra roi phóng đi.

Du Liên Châu vừa đi, Lộ Dao lấy khuỷu tay húc Ân Lê Đình. Ân Lê Đình thấy nàng cười gian, không nhịn được hỏi “Sao vậy? Cười gì thế?”

Ánh mắt Lộ Dao lấp lánh, cười nói “Du nhị ca huynh sợ nhất đi rồi, chim sỏ lồng được rồi há? Lần này phải chơi đùa một trận cho đã mới được.”

Ân Lê Đình nghe xong mỉm cười “Nhị ca ngoài mặt không hay cười nói, thật ra trong lòng rất quan tâm chúng ta.”

Lộ Dao khịt mũi, phẩy tay “Được rồi, Ân lục hiệp huynh là bé ngoan, ta thì không. Năm đó nếu không phải Nhượng Trường tính trước, ta và Thu Nhiên dám chắc quậy lật trời luôn. Bây giờ dù sao cũng còn lâu mới tới Trung Thu, Thu Nhiên còn đang bận buôn bán, chúng ta về Thu Linh trang cũng không có việc gì làm, không bằng đi dạo khắp nơi, Ân lục ca thấy sao?”

Ân Lê Đình cười nói “Ta thấy không phải ta sỏ lồng mà là muội như chim sỏ lồng mới đúng!”

Lộ Dao lườm chàng, phản bác “Ta đây lớn lên một cách hoang dã, chui vào lồng hời nào?”

Ân Lê Đình nhìn bộ dạng Lộ Dao, mỉm cười không nói.

Một mình Lộ Dao ra ngoài hành y du lịch hơn năm năm, lần đầu tiên có người đồng hành, ít nhiều gì cũng thấy mới mẻ. Càng mới lạ hơn là Ân Lê Đình. Từ mười sáu tuổi, lần đầu tiên theo sư huynh xuống núi hành tẩu giang hồ, đến giờ có hơn tám năm. Sau khi nhượng quán, cũng có nhiều lần đi một mình, đa phần lần nào cũng đi về vội vội vàng vàng, đi cho kịp giờ, đa số là chuyện giang hồ. Cùng Lộ Dao đồng hành, hai người thường dừng lại mỗi nơi vài ba ngày. Hoặc là Lộ Dao chẩn bệnh miễn phí ở y quán địa phương, hoặc là hai người du ngoạn danh lam thắng cảnh gần đó, hoàn toàn không dính líu gì tới giang hồ, tùy hứng mà làm. Mỗi lần Lộ Dao chẩn bệnh ở y quán, chàng ở một bên nhìn Lộ Dao hỏi chẩn kê đơn. Lộ Dao sợ chàng buồn, khuyên chàng ra ngoài dạo chơi, chàng luôn từ chối. Thực ra, chàng càng thích ngồi bên nhìn vẻ mặt nghiêm túc tập trung của Lộ Dao hơn. Mấy ngày nay, chàng nhanh chóng nắm được những thói quen nhỏ nhỏ của Lộ Dao, ví dụ như trước khi bắt mạch thế nào cũng dựng ngón tay chẩn chừ một chút mới đặt lên thăm mạch; sau khi kê đơn theo thói quen viết trên đơn thuốc hai chữ Lộ Dao và ngày tháng kê đơn; mỗi lần chẩn trị cho bệnh nhân nặng, thế nào cũng nói cho đối phương biết tên mình, còn an ủi dăm câu.

Với Lộ Dao mà nói, nàng cực kỳ hào hứng có bạn đồng hành như Ân Lê Đình. Thứ nhất, hồi trước mỗi lần trèo đèo lội suối, hễ là nơi ngựa không đi được, nàng đều phải công bốc hành lý mấy chục cân của mình. Bây giờ Ân Lê Đình ôm đồm hết, trèo qua mấy ngọn núi thậm chí mồ hôi cũng không đổ. Thứ hai, lúc hai thuốc phải lên cao xuống thấp, bây giờ giao cho Ân Lê Đình hết nửa. Thứ ba, trước giờ Lộ Dao gặp không ít cảnh muốn cướp tiền cướp sắc, toàn là vầy ** vài phát là xong, lười động thủ. Bây giờ Ân Lê Đình chỉ cần nhích động thân hình, trường kiếm khẽ động một chút, còn chưa đợi Lộ Dao phản ứng lại, người đối diện đã đi đời nhà ma lăn ục ịch xuống đất. Sau hai ba bận như thế, rốt cuộc Lộ Dao chịu hết xiết, phùng mang trợn mắt giận đối với Ân Lê Đình: Ân lục ca, lần sau huynh chậm chút được không? Ta còn chưa nhìn rõ chiêu thức huynh đã kết thúc rồi! Ân Lê Đình cứ tưởng Lộ Dao muốn oán trách chàng giành ra tay trước, nghe xong sững sờ, kể đó buồn cười ừ với nàng.

Hai người kết bạn đồng hành, càng lúc càng hòa hợp. Chỉ có một điều: Lộ Dao đánh giá quá thấp hứng thú và năng lực tám chuyện trên trời dưới đất của nhóm các bà các cô dọc đường đi. Vốn dĩ Ân Lê Đình loáng thoáng lo Sơn Đông Trần Huệ đường phái sát thủ tới cửa lần nữa, vì thế thường xuyên không dám cách Lộ Dao quá xa. Có điều cứ thế, hai người cơ hồ có thể dùng mấy chữ “ra vào có đôi có cặp” để hình dung, lại thêm nam thì tuân thủ nhã nhặn đáng người như ngọc, nữ thì mặt mày xinh xắn miệng cười duyên dáng, đứng cùng nhau, ai cũng cảm thấy đây là một cặp xứng lứa vừa đôi. Thế là đi đến đâu, mỗi khi Lộ Dao chẩn bệnh, Ân Lê Đình luôn thu được một đồng quà tặng một mực với cùng như thủy đá là một cặp xứng lứa vừa đôi. Thế là đi đến đâu, đại thúc đại thẩm, đại ca đại tẩu, kèm mấy câu nói cực kỳ thật thà: cậu trai trẻ, vợ cậu xem bệnh cho chúng ta rất vất vả, ít đó này dùng bồi dưỡng cho nàng. Lộ Dao không chú ý mấy chuyện đó lắm, mãi đến một hôm, một bà cụ kéo nàng và Ân Lê Đình ra một góc, thần thần bí bí nhét cho Ân Lê Đình một túi quả dại, gương mặt đầy nếp nhăn cười nhủ cả lại, nói cho hai người biết ăn cái này đảm bảo năm tới sẽ có một bé con bụ bẫm, lúc này mới khiến nàng nhớ ra, hóa ra so với Tôn bà bà ở Vũ Xương, núi cao còn có núi cao hơn. Từ mặt tới cổ Ân Lê Đình đỏ còn hơn sắt nung, cứ như bị bỏng nhét túi quả vào tay Lộ Dao, bỗng nhiên cảm thấy không ổn lắm, lại giành cái túi về, không biết nên nhét vô chỗ nào. Lộ Dao nghi nếu bây giờ cho chàng một cái xẻng, dám chừng chàng có thể đào sâu ba thước quật cả mộ Tần Thủy Hoàng lên, sau đó chôn cái túi này xuống lắm. Chuyện này cũng không thể trách Ân Lê Đình rụt rè e thẹn được. Ánh mắt “ta đã từng trải” cùng với nụ cười có thể nói là “mập mờ” của bà cụ kia, khiến cái người da mặt dày tới mực đao kiếm đâm không thủng như nàng còn cảm thấy ngượng nữa là.

Tiền bà cụ đi rồi, Lộ Dao và Ân Lê Đình nhìn nhau, ánh mắt người sau đảo lịa không dám liếc Lộ Dao. Lộ Dao cười ruồi hai tiếng tỏ vẻ ngại ngùng, lên tiếng “Ta nói, Ân lục ca, ta thấy chúng ta, hơ... giả thành huynh muội thì hơn bằng không chuyện này không xong đâu. Đợi hai chúng ta tới được Thu Linh trang, không khéo bị đồn thành có con luôn mắt.” Nói xong sờ mũi, bộ dạng như chính mình cũng biết xấu hổ.

Mấy ngày nay Ân Lê Đình toàn bị người ta hiểu lầm. Từ đầu tới đuôi chàng không biết nên giải thích ra sao, càng khắc sâu câu nói lúc đầu của Lộ Dao “càng bôi càng đen” là cực kỳ có lý. Hơn nữa, tận đáy lòng, dường như chính chàng cũng đang thoáng mong chờ điều gì đó, mơ mơ hồ hồ không rõ nhưng càng lúc càng mạnh mẽ. Bây giờ nghe giọng Lộ Dao, đang nói gì chàng gần như không ý thức được, giọng nói trong trẻo như suối reo càng khiến chàng không dám nhìn nàng, cứ cúi gằm xuống.

Lộ Dao biết tính Ân Lê Đình, ráng nhin cười nói “Nhu thể này đi, cứ nói chúng ta là huynh muội ruột thịt, ta gọi huynh một tiếng lục ca, huynh gọi ta...”
Lộ Dao suy nghĩ một chút “Huynh gọi ta Tiểu Dao là được rồi.”

Tiểu Dao. Ân Lê Đình cân nhắc dư vị trong lòng mấy bận, dư âm còn vang.

Hai người đi rồi dừng, dừng rồi đi, dạo đông dạo tây, cuối cùng đến cuối tháng sáu thì tới Hàng Châu.

Lúc này thời cuộc hỗn loạn, triều chính thối nát, chính lệnh không nghiêm, mấy năm nay một dải Hoàng Hà cơ hồ binh mã loạn lạc, nạn đói khắp nơi nhưng Hàng Châu, một trong những thủ phủ giàu có nhất Giang Nam lại vẫn khá phồn hoa. Chỉ là thời này quân Nguyên ra oai bằng cách trừng phạt nặng, hoành hành không kiêng kỵ, sưu cao thuế nặng, so với Hàng Châu ca múa khắp nơi du khách nườm nượp trước kia thì kém xa. Song vô luận thế sự ra sao, xuân đến thu đi hoa nở lá rụng mỗi năm đều đến hẹn lại lên, từ cổ tới nay chưa từng thay đổi nửa phần. Hiện giờ vừa cuối tháng sáu, sen hai bên bờ Tây Hồ nở rộ từng vạt từng vạt lớn, cảnh sắc động lòng người khôn tả. Sáng sớm, mặt hồ gió mát trời trong, muôn ngàn đóa sen uyển chuyển lay động trong gió, nở rộ e ấp, qua một đêm, hạt sương lăn khỏi nụ hoa hồng tươi tuyệt đẹp, chỉ đưa mắt nhìn cũng cảm thấy thơm hương.

Một chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng lướt trên mặt sóng Tây Hồ xanh ngắt, chậm rãi băng qua giữa hồ sen bát ngát. Trên thuyền ngồi hai người, chính là Ân Lê Đình và Lộ Dao đang hứng chí liền thừa lúc sáng sớm đi chơi hồ. Ân Lê Đình mặc áo trắng ngồi ở đuôi thuyền tay cầm hai mái chèo, nhẹ nhàng tách hoa sen hai bên ra, thuyền cứ thế xuyên qua hồ sen đang đong đưa theo gió. Đầu thuyền Lộ Dao nửa dựa vào thuyền cực kỳ thoải mái. Áo màu xanh da trời, một phiến lá sen che đầu, hai tay bận rộn lột một cái đài sen, bóc từng hạt sen xanh biếc, lộ ra hạt sen trắng nõn bên trong, tách thành hai, móc tim sen ra, vừa ăn vừa đưa cho Ân Lê Đình ngồi trước mặt, miệng còn khẽ ngâm nga một khúc ca dao Giang Nam.

“Tiểu Dao, muội hát bài gì thế? Nghe êm tai ghê.” Ân Lê Đình hỏi.

Lộ Dao thấy một hạt sen vào miệng, đáp “Bài này hồi trước muội ở Kim Lăng, nghe một người bạn hát. Người đó gốc ở Hàng Châu, về sau cơ duyên gặp gỡ đi Kim Lăng một chuyến, rất thân với muội và Thu Nhiên. Khúc ca này muội không bắt chước được giai điệu miền nam êm dịu của người đó, nếu là bản thân người đó hát còn êm tai hơn cơ. Muội học người đó hát, lần nào Thu Nhiên cũng cười muội về hồ thành chó.”

Ân Lê Đình nghe xong nói “Huynh lại cảm thấy muội hát rất dễ nghe, dường như nhắm mắt cũng có thể nhìn thấy lá sen lay động trước gió.”

Lộ Dao cười khanh khách “Nếu lục ca nghe chính người kia hát xong còn nói thế này, chừng đó muội mới tin! Có điều nói mới nhớ, từ nhỏ huynh lớn lên trên núi Võ Đang, làm bạn toàn là sư huynh đệ, chắc là chưa nghe nữ hài tử hát bao giờ nhỉ?”

Ân Lê Đình gật đầu “Trong phái Võ Đang, trừ đại tẩu ra thì toàn nam tử. Nếu nói ca hát, có nghe tiểu phụ đồn cũi dưới núi hát sơn ca một lần.”

Lộ Dao bỗng dừng sức nghĩ ra điều gì, vỗ trán nói “Khoan khoan, các huynh và phái Nga Mi thân thiện như thế, chẳng lẽ chưa nghe các cô nương Nga Mi hát bao giờ?”

Ân Lê Đình lắc đầu “Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái tính tính nghiêm túc, môn hạ đệ tử chịu ảnh hưởng của bà, đều nói năng thận trọng.”

Lộ Dao nghe mà nhủ mầy, nhớ tới Diệt Tuyệt sư thái qua ngòi bút Phó Thu Nhiên thuật lại, than thở “Chẳng lẽ Diệt Tuyệt sư thái kia thời trẻ đã từng bị đá kích gì đó? Đến ca hát cũng quẩn, có thể thấy người này không được bình thường, đệ tử Nga Mi đúng là số khổ mà. Vẫn là sư phụ huynh tốt hơn, làm người hiền từ dĩ dõm không hà khắc, làm đệ tử ông cuộc sống mới tốt đẹp được.”

Ân Lê Đình dở khóc dở cười nhìn Lộ Dao “Diệt Tuyệt sư thái chỉ yêu cầu nghiêm khắc với đệ tử của mình thôi, không phải như muội nói gì đó... huống chi công phu Nga Mi cũng có chỗ độc đáo, tiếng tăm trên giang hồ không thể xem thường.”

Lộ Dao hừ một tiếng, khịt mũi, tỏ vẻ không tán thành “Danh hiệu gì gì đó đa số thời điểm chẳng có tác dụng gì, sư phụ tốt mới quan trọng. Làm đệ tử trên núi Nga Mi, chắc chắn cả ngày đều phải e dè thận trọng, sợ không lưu ý một cái là bị sư phụ giáo huấn, cuộc sống như thế không phải quá khổ sở à? Cả ngày cần phải ngoan ngoãn vâng lời mới tiếp tục ở được. Đổi lại là muội khỏi cần học gì hết, cũng không đi cái chỗ đó.” Nói đến đây lại nhớ tới trước lúc vào Tuyền Châu gặp được Kỷ Hiểu Phù, tình cảnh năng không dám về sư môn cũng không dám về nhà, càng khẳng định ý tưởng của mình.

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao phát biểu, ngẫm lại tính nết Lộ Dao, nếu lên Nga Mi thật, sợ là mỗi ngày Diệt Tuyệt sư thái đều bị nàng chọc tức dăm ba bận còn không chê nhiều, chẳng trách nàng nói thế được. Nhất thời không nhịn được cười, lại mở miệng dặn nàng “Tiểu Dao, muội nói mấy lời này mình huynh nghe là được rồi, đừng nói với người khác đấy.”

Lộ Dao thề lời “Muội đâu có ngốc, mấy câu này sao có thể...”

Nói chưa dứt, bỗng dưng thấy Ân Lê Đình đứng bật dậy, chăm chú lắng nghe mấy khúc, lướt đến bên cạnh nàng, che cho nàng. Lộ Dao phản ứng cực nhanh, lập tức ý thức được xảy ra chuyện gì, lặng lẽ giặt vạt áo Ân Lê Đình hỏi nhỏ “Lục ca biết bơi không?”

Ân Lê Đình không trả lời, đề khí cao giọng hỏi “Bằng hữu phương nào đến đây? Nếu đã có nhã hứng cùng Ân mỗ ngắm sen, có gì không hiện thân gặp mặt?” Mấy câu này dùng nội lực bức ra, truyền trên mặt hồ, từng câu từng chữ trong trẻo vang vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Gió Nhẹ Dầm Trên Sen

Chỉ thấy xa xa trên mặt hồ, giữa những đóa sen nở rộ nhất bỗng dung di động. Mấy khắc sau từ trong đó vọt ra gần mười chiếc thuyền nhẹ, cách hai người ước chừng hơn mười trượng, trên mỗi thuyền đều có hai hán tử mặc kinh trang tay cầm binh khí, hiển nhiên lại giả bất thiện. Trên chiếc thuyền đi đầu, một người chừng năm mươi tuổi đứng, tay cầm song đao, mũi đao có ngạnh móc khoen. Người nọ quan sát Ân Lê Đình một hồi, nói với chàng “Ân lục hiệp công lực tuyệt đỉnh, chỉ đáng tiếc công phu trên nước e rằng không đầu lại Sào Hồ bang chúng ta, càng huống chi sau lưng người còn một con nha đầu cần người chiếu cố. Bọn ta cùng Ân lục hiệp vốn không thù oán, chỉ cần người giao nha đầu sau lưng ra, bọn ta tuyệt không làm khó người.”

Lời này nói nghe thì khách sáo nhưng vừa mở miệng đã đòi người, quả thật là vô lý hết chỗ nói. Lại nói kẻ này là bang chủ Sào Hồ bang Tôn Thông. Lão thấy bộ dạng Ân Lê Đình cùng lắm mới hơn hai mươi, vừa rồi nghe tiếng chàng, có vẻ nội lực cũng tầm tầm, nghĩ một thanh niên như chàng trong võ lâm nổi danh như thế e là nhờ có sư huynh mà ra. Thế nên càng không kiêng nể gì, song đao rung lên, nhìn Lộ Dao lom lom

Tĩnh Ân Lê Đình ôn hòa, nhưng thấy ánh mắt không lành của lão nhìn Lộ Dao sau lưng chàng chằm chằm, trong lòng nổi giận. Nhưng xưa nay Trương Tam Phong luôn dạy đồ đệ từ lúc hành tẩu giang hồ cần phải chu toàn lễ nghĩa, vì thế mặt không đổi sắc, cao giọng: “Lộ cô nương chữa lành chứng tàn phế của tam ca ta, có đại ân với toàn Võ Đang ta từ trên xuống dưới, chỉ cần Ân lục ta còn một ngày, tuyệt đối không để Lộ cô nương thương tổn lấy một chút.”

Lúc này Lộ Dao thò đầu ra, nhử mày quan sát một vòng, thì thầm với Ân Lê Đình “Lục ca, huynh tránh ra, để muội xem rốt cuộc bọn họ đến có mục đích gì.”

Ân Lê Đình lắc đầu, không buồn động đậy. Chỉ nhìn thân hình đối phương chàng đã biết lần này đến toàn là kẻ lão luyện, tay siết chặt đốc kiếm, nghe Tôn Thông nói “Ân lục hiệp đã muốn làm kẻ địch với Sào Hồ bang thì đừng trách bọn ta lấy đông hiệp ít.” Nói rồi phẩy tay trái, mười chiếc thuyền lướt nước áp sát, lập tức tám hán tử từ bốn phía công tới, hai kẻ cầm song đao tấn công Ân Lê Đình, sáu tên còn lại nhất tề bỏ về phía Lộ Dao. Trường kiếm trong tay Ân Lê Đình khẽ rung, ánh bạc lóe lên, lại nghe bùm bùm bùm mấy tiếng, trước mắt Lộ Dao hoa lên liền thấy sáu kẻ tấn công về phía mình chớp mắt đã bót một nửa, là trường kiếm trong tay Ân Lê Đình đâm vào huyết đạo cổ tay và đầu gối ba tên trong đó, đánh ba tên rớt xuống nước.

“Lục ca cẩn thận!” Lộ Dao thấy hai người bốn đao tấn công Ân Lê Đình sắp đâm vào hậu tâm chàng, không khỏi kinh hãi, hôm nay nàng chỉ mang theo một thanh bích kiếm trong song kiếm của mình, bèn rút kiếm đâm thẳng tới yết hầu một tên trong đó. Tên kia không dè Lộ Dao xuất chiêu trí mạng tai ác như thế, thân hình không khỏi khựng lại. Chỉ trong chớp mắt khựng lại đó, tay trái Ân Lê Đình vỗ một chiêu miên chương vào ngực hai tên kia, chiêu thức còn nhanh nhạy tai ác hơn Lộ Dao nữa. Chương này của Ân Lê Đình không nhanh không chậm ung dung hơn nhiều nhưng uy lực lại không thể xem nhẹ. Ngực hai tên trúng chương, cảm giác khí huyết lộn ngược, thân hình ngã ra sau rớt xuống hồ đồng thời phun ra một búng máu. Cùng lúc đó, tay phải chàng không ngừng, một chiêu Nhu Vân kiếm pháp, ánh bạc quán tới cổ tay mất cả chân ba tên. Cả ba chỉ cảm thấy xương cổ tay mất cả chân đầu nhói, lập tức mất hết sức lực, mũi chân còn chưa chạm đến mép thuyền đã đập thẳng lên người ba kẻ vừa rớt xuống nước.

Chỉ trong khoảnh khắc, hành động mau lẹ, toàn bộ tám người thất bại rớt xuống nước, Tôn Thông há hốc mồm nhìn. Vừa rồi nghe Ân Lê Đình dùng nội lực nói chuyện, lão cứ cho là võ công Ân Lê Đình cỡ đó mà thôi, bây giờ xem ra là vì chàng chưa dùng hết sức, giữ lại khá nhiều, chỉ đơn giản hai kiếm một chương vừa rồi đủ thấy công lực thế nào, Võ Đang Ân lục hiệp trên giang hồ tuyệt không phải hư danh. Tôn Thông nghiêng rằng “Gặp phải cường địch rồi, các huynh đệ lên!”

Còn lại chừng hai mươi tên đồng thời vọt lên, lần này đổi lại có đến sáu phần trực tiếp tấn công Ân Lê Đình. Tôn Thông vận công kích mạnh một chương xuống mặt hồ, vô số bọt nước ập về phía Ân Lê Đình và Lộ Dao, ý đồ làm hai người không thể nhìn được trong chớp lát. Ân Lê Đình kéo Lộ Dao ra sau lưng, trường kiếm trong tay phải vũ động che kín môn hộ, một giọt nước cũng không lọt. Nhất thời chẳng những mười mấy người không thể xông lên, đến nước cũng không lọt qua được lưới kiếm. Đợi đến khi nước rút hết, Lộ Dao nhìn kỹ lại, chỉ thấy hai mươi tên còn lại nằm tên, quần áo ướt đầm, đám người còn lại bị đâm rớt xuống nước, bên này Ân Lê Đình chỉ ướt mỗi ống tay áo, Lộ Dao thì nửa giọt nước cũng chẳng dính.

Lần này Tôn Thông cực kỳ kinh sợ, quát lớn một tiếng phi thân lên, song đao vồ thẳng xuống đầu Ân Lê Đình. Lộ Dao thấy vậy, dịch người đi hai thước, trường kiếm lóe ánh sáng xanh, đâm vào mi tâm ba tên hán tử, chiêu số biến ảo khó lường, không thể phòng bị, đồng thời tay trái rung lên, bốn mũi ngân châm đánh vào hai huyết Thiên Trung Thiên Đình hai tên còn lại. Nàng rất hiếm khi sử dụng ám khí, nhưng bây giờ, để Ân Lê Đình có thể tập trung tinh lực đối phó Tôn Thông, vận đủ nội lực phát ra. Ai ngờ chương trái Ân Lê Đình tốc độ không nhanh nhưng uy lực lại lớn, cùng ngân châm đồng thời bức đến. Bốp bốp hai tiếng đánh trúng vai phải hai tên trong bọn, cơ hồ trực tiếp ấn hai kẻ đó vào đáy hồ, trường kiếm trong tay phải chặn song đao của Tôn Thông, không đối cứng với lão mà mượn lực đá lực. Một chiêu Phong Bải Hà Diệp xuất ra trên mặt hồ đang rộ hoa sen, quả thật thanh thoát vô cùng, Lộ Dao nhìn mà hàm mộ không thôi. Tôn Thông chỉ cảm thấy song đao trong tay dường như bị thứ gì đó dính lấy, bị kéo sang một bên, đập vào khoảng không. Lão thất kinh, lúc này hai mươi mấy người còn mỗi lão và ba tên khác, mà ba kẻ kia bị Lộ Dao đâm trúng mi tâm, gục xuống boong thuyền, chưa biết sống chết. Còn những tên khác thấy đều bị Ân Lê Đình một kiếm đâm trúng huyết đạo máu chót, rớt xuống nước, mất năng lực chiến đấu. Nhớ đến lời kẻ phái lão tới giết Lộ Dao, Tôn Thông nghiêng rằng, song đao vận đủ nội lực hoành dao từ trái sang phải chém tới Ân Lê Đình. Chiêu “Hoành Khán Tàn Linh” này là tuyệt học thành danh của lão, thế tới như chẻ tre. Ân Lê Đình không cứng rắn đối chọi với lão, trường kiếm xoay một cái, vận một kinh “Ninh Khảo” trong tuyệt học Lục Hợp Kinh của Võ Đang, chiêu Hoành Khán Tàn Linh kia còn chưa chạm tới bên hông chàng, song đao đã không tự chủ được chuyển hướng, thế đi không giám, chém xuống đáy thuyền. Lần này Lộ Dao hàm mộ không nổi, bó tay nhìn đáy thuyền bị chém ra một cái lỗ, nước hồ ào ạt tràn vào.

Vừa rồi sở dĩ Ân Lê Đình không trả lời Lộ Dao có biết bơi hay không là vì chàng không biết, sợ Lộ Dao lo lắng. Mà Tôn Thông cũng định nhân cơ hội này bám lấy Ân Lê Đình, đợi đến khi thuyền chìm, võ công Ân Lê Đình có cao mấy cũng đầu không lại lão. Thế là song đao trong tay công liền mười tám đao về phía Ân Lê Đình, ý đồ bám dính trường kiếm trong tay chàng. Lộ Dao liếc nhìn phát hiện ra ngay tâm tư Tôn Thông, cực kỳ giận dữ, bích kiếm trong tay cuốn về phía eo Tôn Thông, ép lão triệt thoái. Tôn Thông vừa rồi thấy Lộ Dao xuất thủ qua, biết chiêu thức năng lợi hại nhưng nội lực tầm thường, vì thế vận đủ mười thành chương lực đánh vào Lộ Dao, liều mạng để eo trúng kiếm cũng muốn một chương đánh chết nàng. Lộ Dao thấy đối

phương liều mạng, đang định né, lại cảm thấy eo cứng ngắc. Bộp một tiếng, tay phải quàng qua eo nàng, vận khinh công tức tốc nhảy tránh nước tràn vào thuyền, tay trái đối chưởng với Tôn Thông, dùng hết sức tiếp chưởng. Khoảnh khắc nhanh như điện xẹt, Ân Lê Đình đề khinh công, một tay ôm Lộ Dao, mũi chân điểm liên tiếp ba lần vào lá sen trên hồ mơn lức, nhay mấy trượng, rốt cuộc đến lần thứ ba thì đặt chân lên bờ. Lần này Truy Nguyệt Bộ và khinh công Thê Vân Tung của Võ Đang được chàng phát huy đến cực điểm. Lộ Dao và Tôn Thông nhìn mà một người mừng rỡ một người kinh sợ. Chỉ vì một khi lên đến bờ, với võ công Ân Lê Đình mà nói, Tôn Thông không đáng ngại.

Tôn Thông không có khinh công mơn lả sen trợ lực như Ân Lê Đình, đành xoay người nhảy lên thuyền mình, tức tốc lái vào bờ. Lộ Dao thấy bộ dạng nhếch nhác của Tôn Thông không nhịn được cười thành tiếng, khiến Tôn Thông càng thêm giận dữ. Ân Lê Đình thì bình tĩnh thản nhiên, chỉ là bắt lực kéo Lộ Dao ra sau lưng. Tôn Thông cách bờ hơn một trượng, quát lớn một tiếng phi thân nhảy lên, song đao vung một chiêu Đào Phách Hoa Sơn bổ xuống đỉnh đầu Ân Lê Đình và Lộ Dao. Khổ nỗi kiếm pháp Ân Lê Đình kín kẽ tỉ mỉ, Tôn Thông không có cơ hội, căn bản không chạm được đến Lộ Dao. Hai kiếm nhẹ nhàng đều trúng vào đầu xương nhọn nơi cổ tay Tôn Thông. Đây là Thần Môn Thập Tam kiếm Trương Tam Phong mới truyền thụ gần đây, chuyên tấn công vào Thần Môn huyết nơi cổ tay đối thủ. Tôn Thông còn chưa nhìn rõ thế kiếm đối phương ra sao liền cảm thấy cổ tay đau nhức, song đao tuốt khỏi tay. Thế mà lão vẫn không cam tâm, vận công lực toàn thân dồn xuống chân, một cước đá vào ngực Ân Lê Đình. Dưới tình huống bình thường đa phần Ân Lê Đình sẽ không nghiêng đón trực diện chiêu thức liều mạng thế này mà né tránh mũi nhọn, lại từ bên hông phát lực chế địch. Nhưng hiện giờ Lộ Dao đứng sau lưng chàng không thể tránh né, vì thế song chưởng giao nhau, không lẫn kinh lực, hai cánh tay xoay một vòng thành thế uốn khúc, toàn bộ kinh lực trên chân Tôn Thông bị vận sang hai bên. Kinh lực nơi chân lão quả thực không yếu, cả người đều bị kinh lực vận vẹo xoay mười mấy vòng, rắc một tiếng đầu gối trật khớp. Ân Lê Đình tức lão mấy lần hạ sát thủ với Lộ Dao, đẩy một chưởng vào ngực lão. Thân hình Tôn Thông bay lên mấy trượng, rốt cuộc đất hôn mê.

Thấy nhân mã đối phương bị xử lý sạch sẽ rồi, Lộ Dao hấp tấp đánh giá Ân Lê Đình, hỏi dồn “Huynh không sao chứ?”

Một cước cuối cùng vừa nẩy của Tôn Thông, nàng ở sau lưng Ân Lê Đình cũng có thể cảm nhận được thế tới dữ dội, sợ Ân Lê Đình cứng rắn tiếp đón sẽ bị nội thương, vội vàng bắt mạch cho Ân Lê Đình, phát hiện mạch đập hơi gấp nhưng có lực, hoàn toàn vô sự, thở phào nhẹ nhõm.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao căng thẳng, mở miệng an ủi “Yên tâm, huynh không sao.” Đây lòng dâng lên một chút ngọt ngào, đôi môi hơi nhếch. Thấy một màn kịch đấu vừa rồi mà trên người Lộ Dao không dính nửa giọt nước, trong lòng mừng rỡ, nói “Tiểu Dao tính xử lý đám người này thế nào? Đợi lát nữa muốn tiếp tục chơi hồ hay làm chuyện khác?”

Lộ Dao trề môi “Lát nữa người sẽ đông lên, thôi đi. Lọc ca, vừa rồi huynh nói đám người này là Sào Hồ bang?”

Ân Lê Đình gật đầu “Đúng thế.” Chỉ vào Tôn Thông hôn mê nói “Người này tên Tôn Thông, hai mươi năm trước nhờ ba mươi đường Hàm Hoàn song đao mà thành danh giang hồ, là bang chủ của Sào Hồ bang.”

Lộ Dao cau mày nhìn người trên đất nửa ngày. Vừa rồi tuy Ân Lê Đình giận dữ, lại lấy một địch nhiều nhưng từ nhỏ chàng đã chịu sự giáo dục của Võ Đang, động thủ với người chỉ điểm đến là ngưng, không hề đoạt mạng người ta. Lúc này mấy kẻ rút hồ công lực khá một chút đã cản rằng ngo ngoáy bò lên bờ, tự nhụt vũ khí của mình, đa số đều thụ thương, thấy bang chủ mình bị thương hôn mê muốn tiến lên lại sợ hai người Ân Lê Đình và Lộ Dao, bản khoản không dám tiến lên. Lộ Dao thấy thế, đi vài bước tới cạnh một tên bang chủ đang dựa vào bên bờ hồ thở hồng hộc. Ban nãy gã bị một chưởng của Ân Lê Đình chấn thương lục phủ ngũ tạng, thấy Lộ Dao đi về phía mình, muốn lui lại nhưng khổ nỗi không thể cựa cựa. Lộ Dao cũng không bắt mạch, ngón châm trong tay lướt như gió, đâm liên mấy đại huyết của gã. Gã nọ định nhắm mắt chờ chết lại phát hiện sau mấy châm, chẳng những bản thân vô sự mà cảm giác đè ép nơi ngực lập tức giảm không ít, không khỏi kinh ngạc nhìn Lộ Dao trừng trừng.

Lộ Dao nhướn mày cười: “Vừa rồi nhìn võ công của ngươi hình như khá nhất trong đám này, chắc là cũng có thân phận trong đám bang chúng. Ta hỏi ngươi mấy câu, ngươi phải thành thật trả lời, ta sẽ không làm khó các ngươi. Tốt xấu gì ta cũng là thần y, mấy châm vừa rồi có thể trị được nội thương phế phủ của ngươi nhưng nếu làm ta nổi nóng, lại châm mấy mũi cho ngươi nằm trên giường chờ sống chờ chết cả đời, đối với cô nương ta mà nói chẳng qua là nhắc tay một cái mà thôi.”

Gã này là trưởng lão một đường trong Sào Hồ bang, chỉ đứng dưới tôn Thông, lúc này cho dù rơi vào thảm cảnh nhưng cũng có mấy phần bản tính, ngoảnh đầu không nhìn Lộ Dao.

Lộ Dao cũng không giận, mở miệng “Ta biết các ngươi chẳng qua chịu người uy thác, ngươi cứ nghĩ đi. Vì một tên tiểu nhân ti bi thuê giết người mà tặng tính mạng bang chủ và hảo thủ trong bang, đáng giá không?” Câu này chọc đúng chỗ hiểm của gã, vô thức ngược mắt nhìn Lộ Dao một chút, môi mím chặt.

Lộ Dao mỉm cười: “Ta biết nếu ngươi nói hết ắt cũng không có kết cuộc tốt. Ngươi yên tâm, ta cũng không làm khó ngươi. Ta không hỏi nhiều, chỉ một việc thôi, lúc người kia tìm các ngươi mượn giết ta, khi nói chuyện ngươi có ở đó không?”

Gã kia do dự nửa ngày, chậm rãi gật đầu “Lúc đó chỉ có bang chủ và ta, người kia bịt khăn đen.”

“Ta cũng đoán vậy.” Lộ Dao hài lòng gật đầu “Coi như ngươi thành thật. Bây giờ chỉ cần ngươi lặp lại lời kẻ kia một lần, ta sẽ thả các ngươi đi, không tính toán chuyện hôm nay nữa. Bằng không ta không tốt bụng như vị Ân lục hiệp đằng sau ta đâu.” Nói rồi lắc tay chỉ vào Ân Lê Đình, chớp mắt cười “Huynh ấy là đại hiệp Võ Đang, tiểu nữ không phải. Bất quá ta cũng không ác độc gì, độc được độc chết người thì không có nhưng mấy thứ hay ho làm bang chủ các ngươi nửa sống nửa chết thì không ít đâu.”

Gã kia nghe xong, cân nhắc một hồi lâu, cảm thấy chẳng qua Lộ Dao bắt gã lặp lại lời người kia mà thôi, mà người kia cũng không để lộ cái gì, vì thế mở miệng, ho hai tiếng nói: “Người nọ nói, muốn chúng ta nghĩ cách lấy mạng ngươi, không từ thủ đoạn. Còn nói việc thành rồi y nguyện ý giúp chúng ta san bằng lương thuyền bang.”

Vừa thoát xong, chân mày Lộ Dao càng nhăn tít, đứng dậy suy tư nửa ngày. Ân Lê Đình cũng cảm thấy sự tình dường như có gì đó không ổn. Nghĩ thầm

nếu nói vì giả thuốc mà Sơn Đông Trần Huệ đường muốn báo thù Thu Linh trang nên tập kích Lộ Dao tuy có xuôi tai nhưng dù sao bọn họ cũng không phải môn phái giang hồ, sao có thể đề ra điều kiện thế này với Sào Hồ bang được?

Lộ Dao sờ cằm suy nghĩ một hồi “Muội cảm thấy sự việc không ổn. Bây giờ Trần Huệ đường bị Thu Nhiên và mấy y quán ép đến sạch sẽ, nếu bọn họ muốn đối phó Thu Linh trang tốt nhất là bắt sống muội uy hiếp Thu Nhiên mới phải. Nếu giết muội, ngược lại chỉ châm ngòi lửa giận của Thu Nhiên, đến chừng đó sợ đã kích bọn họ đến mảnh xương cũng chẳng còn. Bọn họ có ngốc cũng nghĩ được điểm này. Nhưng lần trước đối phương tập kích trong thành Tuyền Châu có ý bắt muội, lần này hoàn toàn muốn hạ sát thủ, đúng là kỳ lạ...”

Hai người, một đứng ở góc độ thương nhân, một đứng từ góc độ giang hồ đều cảm thấy sự tình không đúng nhưng nhất thời lại không nắm bắt được đến tột cùng vấn đề là từ đâu, đều ngờ vực nhìn đối phương

“Lộ... Lộ cô nương, vấn đề của cô ta đáp xong rồi, huynh đệ bọn ta...”

Cả đầu Lộ Dao đang suy nghĩ vấn đề này, nghe thế liền nhìn Ân Lê Đình “Lục ca, thả chúng đi.”

Ân Lê Đình ngăn ra “Thả chúng đi làm sao hỏi được kẻ sai sử là ai?”

Lộ Dao lắc đầu “Chắc chắn chúng cũng không biết. Mướn sát thủ, bình thường đều không để lại tên tuổi đúng không? Cho dù có, hết chín phần là giả, bằng không người kia có thể giúp bọn chúng tiêu diệt một bang hội mắc gì không tự ra tay giết muội?”

Ân Lê Đình gật đầu. Hai mươi mấy tên gắng gượng bò dậy, hai tên bị thương không nặng tiến lên khiêng Tôn Thông, mặc kệ binh khí rơi trong nước, một đoàn người xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Đêm Khuya Lại Chấn Kinh

Ân Lê Đình nhìn trời thấy mặt trời đã lên quá ba con sào. Sáng sớm nay hai người thừa dịp tiết trời mát mẻ đi ra chơi hồ, đến giờ còn chưa dùng bữa sáng, bèn nói với Lộ Dao đang đầu đầu gõ trán “Tiểu Dao, đi ăn sáng trước đã, xong rồi nghỉ tiếp cũng chưa muộn.” Nãy giờ đầu óc Lộ Dao toàn mãi suy nghĩ việc vừa rồi, hoàn toàn không chú ý Ân Lê Đình nói gì, gật đầu theo bản năng, mạch suy nghĩ vẫn dao động không chừng, đi theo Ân Lê Đình về khách sạn. Ân Lê Đình biết Lộ Dao suy nghĩ sự việc đến xuất thần, không phấn khởi như bình thường, trái lại hết sức ngoan ngoãn đi theo mình, trong lòng rất buồn cười nhưng cũng không nói toạc ra, âm thầm quan sát dáng vẻ lúc nhũn mỳ lúc bấu môi của nàng.

Trạng thái đi vào cõi tiên đó của Lộ Dao kéo dài mãi đến khi về khách sạn, tiểu nhị bụng đói ăn sáng lên. Lộ Dao vô thức vươn đầu ra gấp món bánh bao hấp nổi tiếng Hàng Châu, há miệng định nuốt vào, Ân Lê Đình gọi nàng liền hai tiếng nàng cũng không nghe thấy. Bánh bao vừa vào miệng, Lộ Dao hét lên một tiếng “Ấ”, bởi vì bánh bao vừa ra lò mùi vị tươi ngon nhưng cực kỳ nóng, nàng nhất thời bị phỏng tới nổi nước mắt muốn trào ra, cuống quýt nhổ bánh bao trong miệng, về mặt vô tội thề lưỡi, giờ tay phe phẩy trước đầu lưỡi.

Ân Lê Đình thấy bộ dạng nàng buồn cười không chịu được, lại lo lắng, vội vàng gọi tiểu nhị đem một ly trà lạnh lên, lại nói “Vừa rồi kêu muội muội không để ý, phỏng đau không?”

Lộ Dao khịt mũi, nước mắt long lanh, oán giận “Nóng thêm chút nữa, giữa trưa chúng ta có thể ăn rau trộn lưỡi rồi!”

“Huynh kêu muội hai tiếng muội cũng không để ý, vẫn suy nghĩ mất hồn. Sau này đừng ăn nhanh thế nữa, bánh bao phải nguội một chút mới ăn được. Nào, muội dùng trà lạnh ngâm chút đi.”

Lộ Dao nốc liền mấy ngụm, dùng trà lạnh thấm qua chỗ đau nơi lưỡi, một hồi mới đỡ bớt. Lúc này Ân Lê Đình đã lấy đĩa gấp từng cái bánh bao để riêng ra, cho hơi nóng tản bớt. Lại cho thêm ít đường vào sữa đậu nành của hai người, thấy Lộ Dao không còn khó chịu nữa, mới hỏi “Đờ hơn chưa? Hay là huynh gọi thêm trà nhé?”

Lộ Dao lắc đầu “Không cần, muội đỡ nhiều rồi. Vừa rồi nghỉ ngơi xuất thần, gấp bữa một món cho vào miệng... bánh bao nguy hiểm quá!”

Ân Lê Đình nghe mà buồn cười, chỉ vào bánh bao còn lại trong lòng “Lúc thất đệ còn nhỏ cũng bị một lần. Lần đó ta và thất đệ theo nhị ca đi Dương Châu, cũng ăn một xúng bánh bao hấp thế này. Thất đệ nôn nóng, một hơi nuốt luôn hai cái, bị phỏng không nhẹ, thề lưỡi chạy loạn khắp phòng.”

Lộ Dao tròn mắt “Xong rồi, muội mà phải lưu lạc đến độ giống Tiểu Thất, chẳng trách nghĩ không ra căn nguyên... ài, toàn do Sào Hồ bang gây ra!”

Ân Lê Đình vừa gấp từng cái bánh bao hơi nguội cho Lộ Dao vừa hỏi “Sao rồi? Có nghĩ ra manh mối gì không? Lúc trước gây thù oán với ai?”

Lộ Dao nhận lấy, một miếng nuốt gọn, sau đó than thở “Không có. Nhưng chín phần chín không phải Sơn Đông Trần Huệ đường thuê người tới giết

muội.”

Ân Lê Đình gật đầu “Chính xác. Chuyện này e rằng là hành vi của người giang hồ, một thương gia được đường khó có khả năng làm được.”

Lộ Dao uống một hớp sữa đậu nành, nói “Đầu chỉ thế. Tính toán thì chuyện Thu Nhiên xử lý Trần Huệ đường đã hơn nửa tháng rồi, chắc hẳn đã kiểm chế đa số nhân vật đầu sỏ và sinh ý của Trần Huệ đường rồi mới phải. Bây giờ bọn chúng đang sút đầu mẻ trán lo việc làm ăn nhà mình, còn hơi sức tiền của đầu mà đề ý đến một đại phu như muội. Càng huống hồ đối với bọn chúng mà nói, bắt giữ muội có lợi hơn là giết chết.

“Vậy muội có từng đắc tội với người giang hồ nào không?” Ân Lê Đình hỏi, hề nghĩ đến lời Tịnh Bi là càng lo âu.

Lộ Dao lắc đầu lia lịa “Trừ lần đó với phái Thiếu Lâm ra. Huynh đừng có nói với muội đám người đó là từ Thiếu Lâm ra đấy?” Nói xong còn khoa trương nhún nhún vai, cảm thấy cái ý tưởng này quá sức hoang đường.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao suy nghĩ vất vả, lên tiếng “Bất luận là ai e là sẽ còn phải người tới, đến chừng đó có lẽ sẽ hỏi ra ít manh mối. Nhưng mà Tiểu Dao, sau này muội nhớ phải đem được vật phòng thân trên người mới được, cũng đừng cách huynh quá xa.”

Lộ Dao đảo mắt cười “Lục ca đang dung túng cho muội dùng độc hử? Hay là **? Vô Đương các huynh không phải danh môn chính phái, ghét nhất là người ta hạ độc sao? Câu này mà đề các sư huynh huynh nghe thấy, thế nào cũng giáo huấn huynh.”

Ân Lê Đình đáp “Bọn chúng dám phái hai mươi mấy tên hạ sát thủ với một nữ nhi như muội, muội dùng độc dùng ** cũng chẳng ai nói được.” Nói rồi ngừng lại một chút, cảm thấy đây không phải kẻ sách lâu dài, bèn nói “Mấy ngày trước muội có nói nội công muội không tốt là vì không thể lý giải được ghi chép trong sách, muốn huynh xem xét giúp muội một chút. Tuy rằng không hợp quy củ võ lâm nhưng trước mắt tình huống đặc thù, nếu muội bằng lòng, không bằng mấy ngày này đọc nội công tâm pháp đó cho huynh nghe một lần, huynh xem thử muội kẹt ở chỗ nào không tiến bộ được.”

Lộ Dao nghe xong, cả khuôn mặt nhăn tít lại, nghiêng răng nói “Đọc một lượt?! Muội nhớ được ba đoạn khúc mở đầu, còn lại có nhớ được gì đâu?”

Ân Lê Đình nghe xong mắt càng tròn lớn hơn “Đến nội công tâm pháp của chính mình muội cũng không nhớ? Này, này...”

Lộ Dao lại chẳng may may thấy tội lỗi, trề môi phản bác “Mấy cái đó nói rất huyền diệu khó giải thích, muội đọc lại không hiểu bao nhiêu, ai mà nhớ được, luyện tới luyện lui chỉ có mấy khúc đó thôi. Cho dù cố gắng hiểu được một phần cũng rất trúc trắc, ai đi mà tụng mấy thứ đó, cố lắm chỉ nhớ được phương pháp vận hành kinh mạch! Đây là còn may vì muội học y mới hiểu được đấy.”

Ân Lê Đình tập võ hai mươi năm, lần đầu tiên thấy có người đến nội công của bản thân cũng chẳng thuộc như Lộ Dao, chẳng những không thấy xấu hổ mà còn ăn nói hùng hồn đầy lý lẽ thế này, nhất thời quả thật chính chàng cũng không biết nên nói gì mới được, bất lực lên tiếng “Tiểu Dao, muội luyện như thế rất nguy hiểm, dễ tẩu hỏa nhập ma lắm.”

Lộ Dao nhăn mũi “Tẩu hỏa nhập ma thì cũng phải xem công lực có đủ không, chút nội lực này của muội muốn tẩu hỏa nhập ma cũng khó.”

Ân Lê Đình cười như mỉa. Lời này ngược lại đúng thật, chút công lực này của Lộ Dao muốn tẩu hỏa nhập ma thì kém xa.

Lộ Dao than thở “Lại nói muội chẳng phải người giang hồ, vốn dĩ luyện vì cảm thấy mới mẻ chơi vui thôi. Ai mà biết tới giờ tự dung lại bị cuốn vào rắc rối khó hiểu thế này, đúng là xui xẻo! Được rồi, tuy muội không nhớ nhưng sách vẫn còn ở trong trúc cốc, chúng ta chạy tới trúc cốc một chuyến là được rồi.”

Nội công tâm pháp nhà mình không nhớ, còn muốn chạy về môn phái nhà mình tra thử, thuận tiện dẫn theo người của môn phái khác nghiên cứu giải thích. Bỗng dung Ân Lê Đình cảm thấy may mà Lộ Dao không có sư phụ, bằng không chỉ e trong một năm cũng bị nằng chọc tức chết bốn năm bận.

Hai người dự định ngày hôm sau liền khởi hành đi trúc cốc lấy sách nội công tâm pháp mà Lộ Dao tu luyện. Ai ngờ đêm hôm đó một người đến thăm, xáo trộn mọi việc. Người này từ sau khi vào Tuyền Châu Lộ Dao liền không thấy tăm hơi đâu nữa, chính là Phạm Dao.

Lộ Dao biết Phạm Dao đi Tuyền Châu điều tra hành tung của Thành Côn, và lại trước mắt y còn đang ẩn thân trong Nhữ Dương Vương phủ thăm dò tin tức. Vì thế từ sau khi vào Tuyền Châu liền không liên lạc với y nữa, tránh cho lắm người nhiều miệng, có người nhận ra thân phận y; chỉ dặn dò Từ Thiên làm cho y một nóc lều ở chỗ ít ai chú ý nhất, mặc y tự lo. Ba tháng Tuyền Châu, Từ Thiên cũng chỉ phát hiện trong lều có người nghỉ ngơi qua hai ba lần, hơn nửa trời vừa sáng liền lập tức rời đi. Mãi đến hơn mười ngày trước khi rời Tuyền Châu, Lộ Dao phát hiện trong lều mình có một mảnh giấy nhỏ “Người đây tìm đã đi về phía tây, đêm nay liền truy đuổi theo. Thích khách mấy ngày trước đây cũng biết, đó cần phải cẩn thận, Vô Đương Du nhị Ân lục là người đáng tin cậy, việc hoàn thành trước, chớ cách tùy tùng, nhớ kỹ nhớ kỹ. Biết tên không đề.” Lộ Dao đọc xong lắc đầu cười, cảm thấy đây đúng là phong cách của Phạm Dao, đến đi như gió, tính cách này của hai người ngược lại cực kỳ giống nhau.

Bây giờ cách một tháng, Lộ Dao gấp lại y lần nữa, quả thật là kinh hãi tột độ.

Nửa đêm canh ba, bỗng nằng nghe có tiếng gõ cửa, đã định phớt lờ lật người tiếp tục ngủ rồi nhưng nghe giọng Ân Lê Đình ngoài cửa, giọng rất khề song không giấu được nôn nóng: “Tiểu Dao, Tiểu Dao, mau mở cửa.”

Nửa ngày Lộ Dao mới phản ứng lại, là Ân Lê Đình, sợ là có chuyện khẩn cấp vội vàng bật dậy. Trong bóng tối cả giày cũng không xỏ, chạy chân không ra cửa. Còn chưa mở cửa, đại phu như nằng gần như ngửi thấy mùi máu tươi tanh nồng ngay tức khắc. Nằng hoảng hốt, tưởng Ân Lê Đình bị thương, con buồn ngủ bay sạch sẽ, tức tốc mở cửa, chụp lấy vai Ân Lê Đình nóng ruột hỏi “Huynh bị thương ở chỗ nào?”

“Không phải huynh, là người này. Vừa rồi huynh nghe đằng sau viện có tiếng động, mở cửa đi kiểm tra lại nhìn thấy y toàn thân là máu ngát đi.”

Bấy giờ Lộ Dao mới chú ý đến hai tay Ân Lê Đình ôm một hắc y nhân, hình như bị thương rất nặng, hôn mê bất tỉnh. Bàn năng đại phu lập tức nhảy ra, vội vàng nói “Lục ca huynh đặt y lên giường đi, gọi tiểu nhị lấy thêm đèn nến.” Nói rồi quay đầu kêu đèn lên, lấy hòm thuốc đặt trong góc phòng ra. Đợi đến trước cửa sổ nhìn rõ người hôn mê, Lộ Dao không khỏi hít hơi “Phạm Dao?!”

Ân Lê Đình nghe hai chữ Phạm Dao chỉ cảm thấy quen tai, đợi đến khi lấy đèn nến từ chỗ tiểu nhị về thấp sáng lên rồi mới sực nghĩ ra từng nghe sư phụ Trương Tam Phong nhắc qua, Minh giáo có Tiêu Dao nhị tiên, trong đó hữu sứ tên Phạm Dao nhưng đã mất tích nhiều năm về trước. Lúc này Lộ Dao đã cất áo trên người Phạm Dao, chỉ thấy giữa ngực y trúng một chưởng, dấu chưởng bầm đen, ngực trái còn trúng một kiếm, sâu tới lá phổi, trừ hai vết thương này ra, toàn thân còn trúng tới mười mấy vết kiếm, mất máu rất nhiều. Đầu tiên Lộ Dao lấy ra hai viên đan hoàn đỏ tươt nhét vào miệng Phạm Dao, kế đó ngón châm trên tay chuyển động như bay, bảo vệ tâm mạch Phạm Dao, lại điểm huyết toàn thân cầm máu. Sau đó bận bịu nữa khắc, Phạm Dao từ khuôn mặt đang vàng như giấy, hơi thở mỏng manh mới chậm rãi giảm bớt. Lộ Dao bắt mạch hồi lâu, buông cổ tay Phạm Dao xuống, nhủ mảy trăm tư.

Ân Lê Đình ở cùng Lộ Dao cả năm nay, lần này lại cùng nhau đồng hành, thấy Lộ Dao hành y thi được vô số lần, biết nàng rất coi trọng mạng người. Bấy giờ thấy nàng lo lắng như vậy, hơn nữa hình như cũng có giao tình khá với Phạm Dao, thành thử cũng mặc kệ thân phận người này, lo lắng hỏi “Sao rồi? Có cứu được không?” Lộ Dao lắc đầu “Khó cứu, rất khó. Ngực y trúng chưởng này quả thật rất phiền phức, chữa trị không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Lục ca, huynh có thể dùng nội lực giúp y khai thông Thủ Thái Âm Phế Kinh một lượt được không?”

Ân Lê Đình gật đầu, đỡ Phạm Dao dậy, ngồi xếp bằng sau lưng y, nghe Lộ Dao căn dặn “Lục ca, đừng dùng nội lực nhiều quá, chỉ cần một thành là đủ rồi. Từ huyết Lan Môn đi vào, qua Kiên Lý, Khí Hải, lại thả tới Đái Mạch, qua Chương Môn, Lương Môn, Thạch Quan, Cự Khuyết, thu về huyết Thiên Xu.” Nội công Võ Đang đứng đầu võ lâm, Ân Lê Đình thân là đệ tử Trương Tam Phong, tất nhiên chuyên cần tu tập nội công, hoàn toàn không như Lộ Dao bữa đực bữa cái. Một luồng Võ Đang Cửu Dương Công huyền môn chính tông vận lên, nội lực mạnh mẽ dâng lên, một tay chàng đặt nơi huyết Lan Môn của Phạm Dao, khơi dậy một dòng nội lực, chậm rãi rót vào, theo lời Lộ Dao mà đi. Mãi đến nửa canh giờ sau, chàng dùng chân khí men theo Thủ Thái Âm Phế Kinh trước sau vận chuyển đủ ba vòng mới chậm rãi thu công.

Lộ Dao thấy Ân Lê Đình vận công xong, trên trán đầy mồ hôi, theo bản năng lấy khăn tay ra lau mồ hôi trán giúp chàng. Lau được một nửa mới nhận ra động tác này hình như hơi mờ ám. Ân Lê Đình khựng lại, trên mặt không biết vì mới vận công xong hay là vì Lộ Dao đang cầm khăn tay mà đỏ sẫm như máu. Lộ Dao khụ một tiếng, vội như không biết, nhét khăn tay cho Ân Lê Đình, lôi từ trong hòm thuốc ra một cái chai sứ nhỏ, đổ ra ba viên dược hoàn màu vàng kim đưa cho chàng “Ăn cái này đi, có tác dụng dưỡng khí điều tức bồi bổ nguyên khí, thuốc tốt khó kiếm lắm đó, chỉ có một nhà không có phân hiệu nữa đâu.”

Ân Lê Đình cầm khăn trong tay, đầu óc còn choáng váng vì động tác vừa rồi của Lộ Dao, không nghe rõ nàng nói gì, nhận lấy dược hoàn, tưởng là cho Phạm Dao liền nhét vào miệng y. Lộ Dao thấy thế tròn mắt như vậy, vội vàng đưa tay giữ chặt cổ tay chàng “Huynh làm gì thế? Bấy giờ hán không thể ăn cái này! Đợi muội giải độc cho hán xong mới được.”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao cao giọng mới phản ứng lại, nhìn thuốc trong tay mình, lại nhìn Lộ Dao, mồ măt chớp mắt, hiển nhiên không nghe lời Lộ Dao. Lộ Dao thở ra, nắm cổ tay chàng đưa tới bên miệng chàng nói “Cái này để huynh ăn, tốt cho việc điều tức của huynh. Mau ăn đi! Muội còn xử lý vết kiếm cho y nữa.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao nhướng mày nhìn chàng, bộ dạng vô tội biết nghe lời “Ờ” một tiếng, nuốt dược hoàn xuống, xuống giường đặt Phạm Dao nằm xuống. Ngồi một bên nhìn Lộ Dao xử lý vết kiếm, may miệng vết thương lại. Bận tới mất tới sáng hôm sau, rốt cuộc Lộ Dao thở hắt ra, viết hai đơn thuốc, kêu tiểu nhị vừa dậy không lâu, dẫn hán tiệm thuốc vừa mở thì đi bốc thuốc. Tiểu nhị kia thấy trên giường có một người nằm, mùi máu tanh khắp phòng, lập tức không tỉnh nguyện nói: cô nương, cô vào vị công tử này đôi khách sạn khác ở đi, lỡ người chết ở chỗ này làm sao chúng tôi làm ăn nữa. Hiện tại Phạm Dao căn bản không thể di động, Lộ Dao tròn mắt giận dữ tóm vạt áo tiểu nhị năn: người nghỉ ngơi y thuật của ta? Ta nói y không chết là không chết, người mà làm lời thêm một câu vu nhục y thuật của ta, cẩn thận ta đánh người thành bộ dạng y! Nói rồi vận nội lực vỗ mạnh một chưởng xuống tay vịn lan can, nghe rắc một tiếng, một đoạn thanh ngang nàng bị nàng đập nứt. Tiểu nhị sợ hết vía, không dám nói chuyện, cuống cuống ù té chạy.

Lộ Dao quay đầu thì thấy Ân Lê Đình tròn mắt kinh ngạc nhìn mình. Nàng vô vị nhún vai nói “Thấy chưa, công phu của muội đa số là dùng để làm cái này đó, thế nên không tốt cũng là lẽ đương nhiên. Võ Đang Ân lục hiệp kiếm thuật trác tuyệt nội công bất phạm, không cần cười muội.”

Ân Lê Đình ráng dần biểu tình trên mặt xuống “Huynh không cười muội.”

Lộ Dao tỏ ý không tin, trề môi, quay lại cạnh giường, cau mày nhìn Phạm Dao hôn mê.

“Y làm sao rồi?” Ân Lê Đình rót trà cho nàng.

Lộ Dao thở dài “Một kiếm trước ngực tuy không nhẹ nhưng muội đã xử lý qua rồi, không có gì đáng ngại, huống chi với công lực của y, tịnh dưỡng mấy ngày là khôi phục. Nhưng một chưởng giữa ngực này mới phiền to, chưởng này có độc, độc tính kỳ dị, trong tay muội không có thuốc giải được, cộng thêm phủ tạng tổn thương do trúng chưởng, càng khó chữa. Cần phải mau chóng tìm được thuốc giải mới được.”

Ân Lê Đình nghe xong hỏi nàng “Được đường của Thu Linh trang cũng không có ư?”

Lộ Dao lắc đầu “Không có, thiếu vị lạc địa son liên quan trọng nhất. Thuốc này muội cũng chỉ đọc qua trong dược điển, chưa từng tận mắt nhìn thấy.”

“Ở đâu có thể tìm thấy lạc địa son liên này?”

Lộ Dao suy nghĩ một chút, trừ trừ đáp “Mọi từng nghe một lão đại phu nhắc tới, nói rất nhiều năm trước từng có người hái được ở Hoàng Sơn. Nhưng

chuyện đã bao năm rồi, không biết chính xác hay không.”

Ân Lê Đình vừa nghe liền nói “VẬY thì dễ rồi. Hoàng Sơn cách đây không xa, áng chừng ra roi thúc ngựa hai ba ngày là tới nơi. VẬY... Phạm huynh này có thể chịu được mấy ngày?”

“Nửa tháng.”

Ân Lê Đình nói “Thế thì chúng ta khởi hành liền, đi nhanh về nhanh chắc là kịp.”

Lộ Dao suy nghĩ mấy khắc, gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Mây Thảm Phân Vạn Lá

Hai người chờ tiểu nhị quay lại. Ân Lê Đình xuống nhà bếp tìm người sắc thuốc, Lộ Dao thì đi phân hiệu Thu Linh trang tại Hàng Châu. Một dải Giang Nam, phân hiệu Thu Linh trang không ít, lúc mới đến, Lộ Dao sợ phiền toái nên không chào hỏi chủ quán Hàng Châu Tiền Úc. Song lần này Phạm Dao bị thương không nhẹ, lại sợ người đã thương y đi rồi quay lại, vì thế đích thân chạy tới phân hiệu Hàng Châu một chuyến, kêu họ âm thầm mang Phạm Dao đi chăm sóc, không được để ai biết. Thuốc hạ của Thu Nhiên tuy không phải người giang hồ nhưng người nào người nấy làm việc cực kỳ chu đáo ôn hòa, hướng chỉ là chủ quản phân hiệu lớn như Hàng Châu này. Tiền Úc thấy Lộ Dao xưa nay đến đi bất thường bây giờ xuất hiện trước mặt liền biết sự việc không nhỏ, vội vàng chiếu theo lời dặn của nàng phái người lặng lẽ đưa Phạm Dao về phân hiệu Hàng Châu, tìm người chăm sóc ôn hòa. Bấy giờ Lộ Dao mới yên tâm, cùng Ân Lê Đình ra roi giục ngựa, đến ngày thứ ba thì tới Hoàng Sơn.

Hoàng Sơn tên cổ là Kiếm Sơn. Tương truyền Hoàng Đế từng phái đại thần dưới trướng là Dung Thành Tử, Phù Khâu Công luyện đan ở nơi này, về sau đan luyện thành mà được thành tiên. Đến đời Đường Minh Tông cải danh thành Hoàng Sơn. Hoàng Sơn bảy mươi hai ngọn, mỗi ngọn mỗi vẻ, có ngọn mạnh mẽ hùng vĩ, có ngọn tao nhã thanh tú, có ngọn thanh u phiêu dật. Tùng lạ, đá quái, biển mây, suối nước nóng, tuyết đông là năm thứ tuyệt của Hoàng Sơn. Có điều dọc đường đi Lộ Dao lại không có tâm tình đâu mà thưởng thức phong cảnh núi non tuyệt đẹp bên dưới lớp mây mù lượn lờ này. Vị trí lạc địa sơn liên sinh trưởng hẳn là ở nơi âm u hiểm dấu chân người, đi trên đường núi bình thường không thể nào hái được. Thành thử hai người bất buộc phải lần mò tới những nơi cây dại dây leo chằng chịt, thường xuyên phải đề khí nhảy lên. May mà có Ân Lê Đình một tay khoác hành trang, một tay đỡ nàng, không thì chút khinh công còn con của nàng quả thật khó mà đi tiếp.

Quá trưa, Ân Lê Đình thấy Lộ Dao thấm mệt, sắc mặt đỏ lựng, ống tay áo bị rách do tìm tòi giữa mấy lùm cây âm u ban nãy, lên tiếng “Tiểu Dao, chúng ta nghỉ ngơi một chút, ăn trưa đã nhé?”

Lộ Dao nhìn sắc trời, quả thật sắp quá giờ cơm, nghĩ không thể để Ân Lê Đình vất vả hành lý và mình đề khinh công nhảy lên nhảy xuống cả ngày trời không ăn uống được, vội vàng gật đầu. Hiện giờ hai người đang ở trên sườn núi, tuy không thấy dấu chân người nhưng cảnh sắc lại đẹp đề hơn đường rừng bình thường nhiều. Hai người tìm đến một chỗ khá bằng phẳng gần đó, nằm ở nửa chừng một đỉnh núi bị cỏ thụ chắn ngang, nhìn nghiêng có thể thấy một vách núi dựng đứng cao chót vót, một thác nước không lớn lắm đổ từ trên cao xuống, hòa vào giữa đầm nước dưới chân vách núi, trước đầm mọc đầy hoa cỏ dại, bụi cây lúp xúp. Vách bụi cây một bên cỏ thụ ra có thể thấy quần thể núi non ôm ấp xa xa, gió núi mát lạnh. Lộ Dao vừa thấy liền mừng rỡ “Lục ca, chúng ta ở chỗ này đi!”

Ân Lê Đình thấy vẻ mặt háo hức của Lộ Dao, tất nhiên gật đầu. Hai người chọn một chỗ khá rộng rãi, Lộ Dao đi lấy nước, nhóm lửa, Ân Lê Đình thì đi bắt gà rừng về. Hai người vừa hứng gió núi vừa nướng gà rừng. Ân Lê Đình cũng không biết Lộ Dao ướp gì bên trong gà mà ngửi mùi thơm ngào ngạt. Mấy ngày nay đa phần là Lộ Dao ra tay làm con mỗi chàng bắt về. Chàng nhìn thủ pháp của Lộ Dao cực kỳ nhanh chóng điêu luyện, được nếm mùi vị tươi ngon lạ thường, không khỏi khen ngợi, nói từ nhỏ đến lớn ở Võ Đang cùng các sư huynh nướng qua vô số gà rừng tho hoang nhưng lần đầu tiên được ăn thịt nướng thơm ngon thế này. Lộ Dao nghe xong khá đắc ý, kẻ đó cười xấu xa, đảo mắt một vòng nói thật ra mấy trò nấu nướng bếp núc này chẳng có gì khác với việc muối mổ cho bệnh nhân hết, rửa rửa cắt cắt may may vá vá, tẩy rửa sát trùng ruột bụng rồi bôi thuốc, y như nhau cả. Lần đầu tiên Ân Lê Đình nghe, nhớ tới lần trước nhìn thấy Lộ Dao may vá trên người người ta, tuy có kinh ngạc nhưng chẳng cảm thấy gì. Bấy giờ ngẫm lại, nhìn thịt gà trong tay, nửa miếng cũng chẳng nuốt nổi, đành nhìn Lộ Dao đắc ý vì thực hiện được gian kế giành lấy món ngon trong tay chàng. Nhưng mấy bận sau, Lộ Dao phát hiện hình như chiêu này hết linh rồi, bất kể nàng nói gì, Ân Lê Đình đều tỉnh bơ ăn không bỏ dở, thế nên càng bắt đầu đổi cách chọc phá chàng.

Nơi này giờ này, gió nhẹ mây trôi lững lờ, nước chảy róc rách, liếc xa xa thấy thảng cảnh núi non hùng vĩ.

Hai người nói nói cười cười, ăn uống thích thú. Lộ Dao nói hào hứng quá suýt nữa thì sặc, Ân Lê Đình thấy nàng ho sặc sụa, vội vàng rót nước đưa cho nàng. Ai ngờ ngược lên liền cảm thấy trước mắt hoa một cái, kinh phong lướt qua. Định thần nhìn lại, phát hiện Lộ Dao mấy khắc trước còn ngồi trước mặt mình bây giờ chỉ trong chớp mắt đã di chuyển ra sau sáu bảy trượng. Hiện đang “ngồi” trên một tảng đá bên bụi cây cạnh bờ vực, chỉ hơi nhích tới trước nửa phần là vực sâu vạn trượng. Ân Lê Đình còn chưa rõ phát sinh chuyện gì liền kinh hoàng hét lên: “Tiểu Dao?!”

Chàng không có thời gian suy nghĩ nguyên nhân, dưới chân theo bản năng muốn điểm một cái đi kéo nàng quay về. Ai biết được dưới chân tựa lực lại phát

hiện Thê Vân Tung mình luyện thành thạo từ nhỏ bỗng nhiên không phát huy được chút nào, chỉ vì lúc này một cánh tay đè lên vai chàng, không hề chế trụ huyết đạo nhưng lại nặng tựa ngàn cân, khiến chàng không cách nào vận lực nhảy lên được.

Ân Lê Đình cả kinh. Với công lực của chàng, phần lớn khi có người tới gần chừng năm sáu trượng là chàng đã phát hiện được, cho dù đối phương là cao thủ thì cũng chưa từng bị áp sát mà không hề cảm giác được thế này bao giờ. Bây giờ Lộ Dao đang gặp nguy hiểm, Ân Lê Đình sốt ruột lại không dám mạnh động, đang định mở miệng chột nghe Lộ Dao lên tiếng “Lục ca đừng gấp, không cần lo cho muội.”

Vừa rồi Lộ Dao ho sém chết, bỗng nhiên cảm thấy thắt lưng có một lực đạo lớn kéo nặng lên không, làm nàng thấy đau muốn ra tiếng cảnh báo lại phát hiện tuy luồng kinh lực này không điểm trúng huyết cam của mình nhưng lại khiến mình nghẹn nơi phổi, nhất thời không thể phát ra tiếng. Đợi đến khi ổn lại, phát hiện huyết đạo tay chân đã bị điểm cứng ngắc, ngoảnh đầu nhìn Ân Lê Đình trong lòng cũng hãi hùng. Chỉ thấy một lão già mặc trường bào màu xám, râu tóc bạc phơ, mặt mũi chẳng chịt nếp nhăn, cũng không biết đã bao nhiêu tuổi rồi, tinh quang trong mắt không lộ lúc này đang nhìn mình và Ân Lê Đình chằm chằm, vẻ mặt không mừng không giận, một tay đè lên vai Ân Lê Đình, hiển nhiên là kèm chế chàng. Lộ Dao vừa thấy sắc mặt Ân Lê Đình lo chàng tức giận vì mình bị “treo” bên vách núi mà dùng lực, vì thế lập tức lên tiếng, tận lực bỏ qua sự thật dưới chân là vực sâu vạn trượng, duy trì giọng nói bình tĩnh nói cho chàng biết mình không sao, đầu óc tức tốc suy nghĩ cách đối phó.

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao nói thế, đầu tiên thoáng thờ ắt ra, kế đó lập tức phát hiện giọng Lộ Dao không vui vẻ như bình thường. Nếu đối là ngày thường, nhất định nàng sẽ lờm chàng nói “Lục ca không cần lo, muội đâu phải đồ bỏ đi!” Sau đó cười hi hi hỏi lại “Lục ca không phải huynh sợ độ cao đấy chứ?” Trong lòng liền hiểu được đôi phần, lại sợ nàng hoảng hốt, thế là khê khàng lên tiếng “Tiểu Dao muội đừng nhìn xuống dưới, mau nhắm mắt lại.” Chớp mắt liền cao giọng, cũng không quay người, nói với người đằng sau lưng “Các hạ là cao nhân phương nào? Vì sao đánh lên hai người chúng ta?”

Người sau lưng hừ một tiếng, nghe giọng có vẻ như đã tám chín mươi tuổi “Công lực các ngươi không đủ, nghe không ra tiếng chân lão phu, sao trách lão phu đánh lên được? Tiểu nha đầu này ồn ào làm lão phu không yên ổn được, lão phu quăng nó xuống dưới chân núi thì đã làm sao?”

Lộ Dao nghe lão già kia mở miệng, bỗng nhiên đảo mắt, bĩu môi “Lục ca, còn phải hỏi vì sao nữa? Người thậm thà thậm thụt thích làm việc lên la lên lút, thông thường người già rồi đầu óc đều hết xài được, làm mấy ngón trò của bọn trẻ con nhằm chán cũng bình thường thôi.”

Ai ngờ lão già nghe xong mà không nổi giận “Miệng lưỡi tiểu nha đầu lợi hại không độ lượng chút nào, ngươi không sợ ta đánh ngươi một chưởng rớt xuống vực ư?” Nói rồi bàn tay rảnh rang búng ra một cái, liền đó một tảng đá không nhỏ kể bên bị viên đá bắn trúng, lực đạo lớn đến mức khiến nó lăn ra sau tới hai thước. Tảng đá đó vốn nằm cạnh bờ vực, phịch một tiếng rớt xuống vực sâu vạn trượng, nửa ngày mới nghe thấy tiếng dội về, ầm ầm khiến Lộ Dao cũng căng thẳng, sắc mặt Ân Lê Đình càng khó coi hết sức. Lão già thấy mặt Lộ Dao trắng bệch, tay phải lại lật, làm bộ muốn bắn về phía Lộ Dao.

“Tiền bối!!!” Ân Lê Đình hoảng hốt “Tiền bối đừng làm khó nàng!”

Lão già dừng lại, quan sát hai người một hồi, bỗng dưng cười lớn “Tiểu tử ngươi đau lòng nha đầu điều ngoa này. Lão phu cứ muốn làm khó nó đấy, sao nào?”

Ân Lê Đình không ngờ đối phương lại nói thế “Không biết có phải tiền bối... bị người ta sai tới làm khó Lộ Dao không?”

Người nọ cười lạnh một tiếng “Bị người khác sai tới? Lão phu còn chưa nghe nói mặt mũi ai lớn tới mức có thể khiến ta làm việc cho hắn. Hai đứa ngươi chạy tới cửa nhà ta cản trở, chẳng lẽ ta không được làm khó các ngươi? Ta đang ăn cơm thì nghe nha đầu này luôn mồm thì thê người chết, hại ta ăn không vô nữa!”

Ân Lê Đình giật mình “Cửa nhà? Dám hỏi nhà tiền bối ở chỗ nào? Tiểu Dao không hề có ý, nàng là đại phu, nên... nên như vậy, không có ý ảnh hưởng tới bữa cơm của tiền bối, văn bối...”

Lộ Dao ngắt lời Ân Lê Đình, đảo mắt cười hi hi “Lão đầu, không phải nhà lão ở đây đấy chứ?”

Lão già lạnh lùng hỏi “Phải thì sao?”

Lộ Dao đáp “Chẳng sao hết. Có điều cái chỗ này ban nãy ta quan sát trên dưới nửa ngày trời, chỗ ở được chỉ có mấy cái động, nhưng đa phần có khi ở hết rồi. Ta nói không phải mỗi ngày lão đều ở chung đấy chứ? Quả nhiên là cao nhân, có sở thích đặc biệt như thế! Ta nói này lão đầu, chẳng qua ta và lục ca bắt có hai con gà rừng, đâu có bắt khi con khi cháu nhà lão về nướng ăn đâu, lão nóng cái gì?” Mấy câu này càng nói càng quá, giọng điệu khoa trương hết sức, hoàn toàn không giống ngữ điệu thường ngày.

Lộ Dao từng nghe Trương Tùng Khê nói ngày thường đệ tử Võ Đang luyện công năng về dưỡng khí, lúc người khác càng kích động thì đệ tử Võ Đang vẫn có thể giữ cho tâm trí sáng suốt lâm nguy không loạn. Nàng cược, cược lão đầu này mới rồi không làm hại nàng thì sẽ không dễ dàng lấy mạng nàng. Có ý nói câu nào cũng chọc cho đối phương nổi giận, để Ân Lê Đình có thể thừa cơ thoát khỏi chương của đối phương. Lúc Lộ Dao ngắt lời Ân Lê Đình đã hơi đưa mắt ra hiệu cho chàng, vì thế liền bình tĩnh, ngưng thần cảm nhận biến hóa lực đạo nơi vai và khí tức của người đằng sau, đồng thời tay phải nắm ngược chuôi kiếm, đề phòng tay kia của lão bắn đá ra. Nhưng bất kể Lộ Dao nói gì, khí tức và lực đạo của lão già sau lưng đều như một. Nếu chỉ có một mình chàng, chàng có thể không kiêng dè gì, liều mạng chịu một chưởng chùng vai xuống thoát ra, nhưng chỉ cần tay kia của lão già hơi động đậy, Lộ Dao lập tức bị đẩy xuống vực, thế nên chàng không dám mạnh động. Nhưng ngay lúc ấy, chàng đang tính toán phương hướng kinh lực vừa rồi đối phương bắn đá ra, nhớ tới thủ pháp lão bắn đá, trong óc chợt xẹt qua một tia linh quang, đột nhiên hỏi “Tiền bối là truyền nhân của Hoàng đảo chủ hay là truyền nhân của Thần điêu hiệp?”

Tác giả có lời muốn nói:

Luận kiếm thức giang hồ, Ân Lê Đình ở bên Trương Tam Phong và mấy vị sư huynh tự nhiên hơn hẳn khuê nữ gả mờ mờ ương ương nhà ta ~ thế nên tuy chàng đánh không lại nhưng có thể nhận ra chút manh mối coi như có bản lĩnh rồi... khuê nữ nhà mình chỉ có thể chọc cho đôi phương dậm chân dậm cẳng trước rồi tính tiếp ~ không để con nhóc này ý thức sâu sắc tầm quan trọng của công phu, nó sẽ không chịu tốn công sức học cho đàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Lướt Bóng Lặng Ngàn Âm

Ân Lê Đình nhớ hồi trước, lúc luyện tập ám khí trên núi, sư phụ Trương Tam Phong từng nói với chàng, luận danh gia và thủ pháp ám khí trong thiên hạ, chưa từng có nhà nào qua mặt được một môn công phu gọi là Đạn Chi Thần Thông. Khi ấy Trương Tam Phong tán thưởng không ngớt, nói công phu này dùng viên đá làm dẫn, nhưng chân chính thấu hiểu quán triệt thì không giới hạn trong ám khí, chỗ hữu dụng rất nhiều. Lúc ấy chàng từng hỏi sư phụ công phu Đạn Chi Thần Thông này của nhà nào, Trương Tam Phong lại lắc đầu. Chỉ nói ông từng nghe tổ sư Nga Mi Quách Tương nói công phu này trên đời chỉ có hai người biết sử dụng. Một là đạo chủ Đào Hoa Đông Tà Hoàng Dược Sư, người còn lại chính là Thần Điều đại hiệp Dương Quá. Bây giờ nhớ lại, vừa rồi lão già này dùng hình như là công phu Đạn Chi Thần Thông, vì thế thử thăm dò một câu.

Ai biết câu này đánh bậy đánh bạ lại trúng, lão già kia cười ha ha, nói “Tiểu nha đầu điều ngoa, lão phu há có thể bị người kích động? Ngược lại tiểu tử nhà ngươi coi như có vài phần kiến thức.” Nói rồi thả lỏng bàn tay trên vai Ân Lê Đình ra. Ân Lê Đình vừa thoát, cơ hồ lập tức điểm mũi chân, phi thân về hướng tảng đá Lộ Dao ngồi. Ai ngờ hai chân vừa rời mặt đất liền phát giác một luồng chưởng lực nhanh nhẹn vỗ đến sau lưng mình, ép chàng không thể không quay người ngăn chặn. Tay trái chàng bao hờ, tay phải nắm xéo trường kiếm chưa ra khỏi vỏ tận lực tiếp lực đạo đến sau của đối phương, một chiêu một thức trong lúc gấp gáp vẫn quy củ nghiêm ngặt, lực đạo kín kẽ. Lão già thấy chiêu số của chàng, tựa hồ có hứng thú, công liên tiếp ba chưởng, chiêu thức khá là phiêu dật, dường như một trận hoa rơi thối xuống trong tiết tháng ba tươi đẹp. Ân Lê Đình biết lần này đụng phải cao thủ, không dám trễ nãi, trong lòng lại sốt ruột muốn đưa Lộ Dao từ bên vực thăm trở về, thành thử liên tiếp mấy chiêu đều là chiêu thức muốn thoát thân. Không ngờ lúc này ông tay áo lão già khua một vòng, thân thể Lộ Dao bị cách không đẩy tới trước thêm một thước, cơ hồ dán bên mép vực. “Tiểu Dao!” Ân Lê Đình vừa hoảng vừa giận, không thấy Lộ Dao lên tiếng, cho rằng chưởng phong kia quá mạnh làm nàng bị thương, song chưởng nhất tề đẩy ra một chiêu Tinh Vệ Diên Hải, muốn cản trở lão già kia mấy khắc để chàng kéo Lộ Dao về trước.

Lúc này cơ hồ nửa người Lộ Dao đã nằm lọt vào vực, hơi cúi đầu là vực sâu vạn trượng. Còn sợ đi không lên tiếng là vì nhớ tới nhiều năm trước nàng từng nhận một bệnh nhân nhảy lầu ở phòng cấp cứu. Khi đó nàng mới biết thì ra mười tầng lầu có thể khiến một người ngã đến biến dạng hoàn toàn, máu thịt bầy nhầy. Vừa nghĩ đến tình cảnh đó, lại nhìn dưới chân mình, không tự chủ được nghĩ nếu mình cũng bị ngã thành như thế... thành thử run run lên mấy cái, lại sợ Ân Lê Đình lo lắng, cắn răng không kêu thành tiếng.

Lão già kia thấy Ân Lê Đình một lòng muốn thoát thân, bèn nói “Tiểu tử, công phu Vô Đang các người lão phu rất hiểu kỳ. Người đánh với ta một trận cho đã, nếu làm lão phu cao hứng, tự nhiên sẽ không làm khó nha đầu điều ngoa này, bằng không đừng trách ra đẩy nó xuống núi làm bạn với khí trong cốc.”

Ân Lê Đình mấy lần muốn thoát thân đều không được, trong lòng sốt ruột. Chờ nghe lão già kia chỉ dựa vào mấy chiêu vừa rồi liền nhận ra xuất thân của chàng, tuy kinh ngạc nhưng không hơi sức đâu mà bận tâm, liền dừng tay nói “Nếu tiền bối muốn khảo công phu của tại hạ, tại hạ đáp ứng là được. Mong tiền bối đề tại hạ đưa Tiểu Dao lại đây trước. Bờ vực nguy hiểm, lòng tại hạ để nơi nàng, sợ rằng không có biện pháp toàn tâm toàn ý nhận tiền bối chỉ dạy.”

Lão già thấy Ân Lê Đình trở kiếm chấp tay, giọng điệu thành khẩn bèn lên tiếng “Đệ tử dưới trướng Vô Đang Trương lão đạo đều thanh tu tập võ, từ lúc nào lại thu nhận tiểu tử đa tình như người há? Tiểu nha đầu này là vợ người? Nó vấn tóc cô nương gia, xem ra các người còn chưa thành thân. Nếu tương lai thành hôn, với cá tính lợi hại của nó, người lại chiều nó thế này, không sợ nó trèo lên đầu người à?”

Ân Lê Đình nghe lão già nói, đầu tiên hai má đỏ bừng cúi đầu xuống không dám nhìn lão, tiếp sau đó, đến giọng nói cũng quần bách: “Tiền bối đừng nói lung tung tổn hại danh dự Tiểu Dao. Ta và nàng là huynh muội kết bạn đồng hành, bởi vì có người mấy lần muốn giết nàng, cần văn bối bảo vệ mới được.”

Lão già trừng mắt: “Năm xưa lúc còn trẻ sư phụ người Trương lão đạo khoáng đạt không câu thúc, làm người sáng khoái, không ngờ dạy ra tiểu đệ tử rụt rè nhút nhát thế này, còn không phóng khoáng bằng cô nương nhà người ta nữa. Nếu nói bảo vệ, ta thấy nó bảo vệ người còn kỹ hơn. Nửa người treo bên vực còn không quên mở miệng kích động ta tạo cơ hội cho người.”

Ân Lê Đình nghe lão già nói không nhịn được nhìn qua bờ vực, thấy Lộ Dao nhũn mày nhìn chòng chọc vực sâu không đáy dưới chân. Ân Lê Đình biết chắc trong lòng nàng sợ hãi. Mà lúc này lão già cũng đã ngừng tay, chàng không quán được gì nữa, phi thân nhảy tới nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Lộ Dao. Lộ Dao bị điểm huyết không thể cục cựa, Ân Lê Đình ôm eo nàng, nhảy lên mang Lộ Dao cách xa mép vực năm sáu trượng. Thấy nàng cười với mình mới thở hắt ra, lúc này bàn tay trong tay chàng lạnh buốt, không nhịn được dùng sức nắm chặt hơn. Chớp mắt, dường như cả hai đều phát hiện bầu không khí có phần mập mờ, Lộ Dao hơi xấu hổ khẽ ho một tiếng, mà cảm giác mịn màng trong tay làm tim Ân Lê Đình đập thình thịch, ngưng ngừng buông tay ra, quay mặt đi che giấu tâm tình khẩn trương của mình. Lộ Dao hắng giọng khẽ nói “Lục ca, huynh dùng một thành công lực liên tục kích vào ba huyết Kiên Tinh, Khúc Trì, Hoàn Khiêu của muội, mỗi huyết ba lần, sau đó dùng hai thành kích huyết Văn Môn, Thái Uyên, mỗi huyết một lần.”

Ân Lê Đình theo lời mà làm, cuối cùng điểm huyết Thái Uyên xong, Lộ Dao ho một tiếng, chậm rãi nhúc nhích tay chân, thở ra. Ân Lê Đình thấy huyết đạo Lộ Dao đã giải, thoáng yên tâm “Có chỗ nào khó chịu không?”

Lộ Dao lắc đầu: “Không có, mọi ổn rồi.”

Lão già kia từ đầu chỉ cuối đứng một bên lạnh lùng nhìn, không can thiệp thêm, bây giờ lại mở miệng “Nha đầu điều ngoa cũng có chút bản lĩnh đấy, có thể giải được thủ pháp điểm huyết độc nhất vô nhị của lão phu.”

Lộ Dao lại có ý châm lửa quạt gió, cố ý làm lão phân tâm, tiếp lời “Chẳng những ta có bản lĩnh này, còn có bản lĩnh khiến lão thượng thổ hạ tả ba ngày ba đêm liền, lão có muốn thử không?”

Ân Lê Đình sợ lão lại làm khó Lộ Dao, nghe Lộ Dao nói thế vội vàng chắn trước mặt nàng “Tiểu Dao nói đùa với tiền bối thôi, tiền bối đừng cho là thật.”

Lão già lại cười ha hả: “Tiểu nha đầu, ngươi đừng mượn miệng lưỡi sắc bén kích thích lão phu, giải vây cho tiểu tử này. Hôm nay ta quá chiều với nó là chắc rồi, thủ đoạn này của ngươi nếu dùng trên người lão phu bốn năm chục năm trước có lẽ còn xài được, bây giờ tuổi tác lão phu chẳng kém sư phụ nó bao nhiêu, há có thể bị ngươi kích động?”

Vừa rồi Lộ Dao chứng kiến công lực của lão, cho dù không có kinh nghiệm giang hồ đi nữa cũng biết Ân Lê Đình quyết không đầu lại lão, vì thế nãy giờ vẫn luôn nghĩ cách. Đối lại là nàng, tất nhiên dùng ** độc được cùng lên một lúc, võ công lão đầu này có cao mấy cũng không chịu nổi năm ba loại công kích của nàng. Nhưng nếu Ân Lê Đình thật sự động thủ tỷ thí với lão, vậy thì phiền rồi. Ở chung bao lâu này, Lộ Dao thừa biết Ân Lê Đình đối nhân xử thế ôn hòa, xử sự trước sau như một, hơn nữa từ nhỏ đã được sư phụ Trương Tam Phong và mấy vị sư huynh dạy dỗ, mặt lễ nghĩa khí tiết cực kỳ cổ chấp. Cho dù chàng không để ý Lộ Dao dùng độc được ** tự bảo vệ mình nhưng nếu bảo chàng dùng nó đầu với người ta, nói gì chàng cũng sẽ không đồng ý.

Bên này nàng đang suy nghĩ biện pháp, lại thấy Ân Lê Đình tiến lên một bước, trầm khí hạ vai, vô kiềm hơi chếch “Võ Đang Ân Lê Đình, tại đây thỉnh giáo cao chiêu của tiền bối.”

Lộ Dao thờ dài, nghĩ bụng người này sao mà thật thà thế. Biết rõ đánh không lại còn muốn ra tay.

Lão già kia không đếm xỉa đến Lộ Dao, thấy Ân Lê Đình bày ra thế khởi đầu, thế tĩnh thần thư [46], thật giả lẫn lộn, đứng sừng sững, khê neho mắt lại “Hơn mười năm trước, lão phu từng đánh vài chiêu với một đồ đệ khác của sư phụ ngươi tên là Du Liên Châu. Khi ấy lão phu than vô lâm hôm nay chỉ có công phu đồ đệ Trương lão đạo còn được dạy dỗ không tệ. Bây giờ lại muốn xem thử tiểu đệ tử của Trương Tam Phong hiện luyện được mấy phần công lực.” Nói rồi cũng mặc kệ quy củ giang hồ gì đó, lập tức không nhường nhịn võ ra một chiêu, chiêu phong nhanh như chớp, thế đi nhanh chóng tiêu sái, hoàn toàn nhìn không ra đây là chiêu thức của một ông già tám chín mươi tuổi. Ân Lê Đình chân trái đạp tới, trường kiếm trong tay tuốt khỏi vỏ, một kiếm hất xéo, chiêu thức hư hư thực thực, nội lực điên đảo nơi kiếm, mũi kiếm hơi rung, phát rác tiếng vù vù xé gió.

Lộ Dao nhìn hai người so chiêu. Tuy nội lực nàng không đủ nhưng luận chiêu thức thì cũng có vài phần kiến thức. Bây giờ nhìn hai người tỷ thí, thấy chiêu thức lão già kia bóng ảnh phiêu dật, trôi chảy nhanh nhẹn, chẳng thấy có nửa điểm già cả, ngược lại càng thêm chuyển vận tùy tâm, hiển nhiên công lực cao hơn Ân Lê Đình nhiều. Mặc dù công lực Ân Lê Đình kém hơn, trường kiếm trong tay lại tuân thủ nghiêm ngặt tinh túy công phu Võ Đang, động tĩnh biến hóa hư thực, xoay chuyển như ý giữ nghiêm môn hộ, không nóng không vội nhưng giọt nước cũng không lọt; lại thêm lão già này dường như muốn thăm dò trình độ công phu của Ân Lê Đình, vì thế vẫn chưa dốc toàn lực, nhất thời Ân Lê Đình cũng tạm ứng phó được. Lộ Dao chứng kiến Ân Lê Đình thi triển công phu nhiều lần, lần này vẫn là lần đầu tiên thấy chàng phát huy võ nghệ bốn môn tới mức tinh tế như thế. Nàng biết Võ Đang lấy nội lực làm căn cơ, kinh lực dẻo dai có tiếng nhưng lần đầu tiên thấy chiêu số võ công cũng thực xuất chúng. Chiêu thức sở học của nàng tuy chỉ nửa vời nhưng cũng hết sức tuyệt diệu linh động nhưng so với nàng, chiêu thức lão già này lại phiêu dật sắc bén, chiêu thức Võ Đang lại thâm ảo uyển chuyển. Lòng nàng lo cho Ân Lê Đình, tay siết chặt song kiếm, nhìn hai người không chớp mắt. Lúc này lão già đang đầu đến chỗ ham thích, ra chiêu càng lúc càng nặng, Ân Lê Đình không dại mà cứng rắn tiếp chiêu bền vận Thái Hư Tam Thập Lục Thức hóa giải chiêu thức của lão. Công phu Thái Hư Tam Thập Lục Thức này thiên về lực đạo hư hư thực thực, trong giả có thật trong thật có giả, chuyên môn dùng để đối phó với cường địch có chiêu thức khó tiếp, đặc biệt hóa giải thế tới của đối phương thành hư vô. Từ khi Võ Đang thất hiệp xuống núi tới nay cực kỳ ít dùng tới môn công phu này, hôm nay lần đầu tiên bị Ân Lê Đình lấy ra đối địch. Chẳng những Lộ Dao, ngay cả lão già cũng sáng mắt lên, thế công trên tay càng hung mãnh thêm ba phần, tới lui càng lúc càng khó nắm bắt. Lộ Dao cau mày quan sát hồi lâu, rõ ràng cũng nhận ra được chút ít đường lối, nhảy mắt tán thưởng. Hai người đầu gần ba trăm chiêu có dư, lão già quát lớn một tiếng, một chiêu dường như vận đủ mười thành công lực vỗ vào ngực Ân Lê Đình, thế tới hung mãnh, lộ sơ biến ảo. Ân Lê Đình bị một chiêu bất ngờ này làm cho cả kinh, song chiêu vội vàng bắt chéo vận lực cản lại nhưng trong lòng thì chùng xuống, không biết bản thân có thể đỡ được chiêu này hay không. Ai ngờ mắt thấy chiêu kia sắp tới trước ngực lại bỗng chuyển hướng, chụp xuống đầu vai Ân Lê Đình. Ân Lê Đình hoàn toàn không ngờ đối phương sẽ bỏ qua chỗ trí mạng nơi ngực chàng chuyển sang tấn công vai phải, lập tức trầm vai tả lực song dĩ nhiên đã hơi muộn, tả chiêu của đối phương đã chạm vai phải chàng. Đang định chịu một chiêu này thì phát hiện tay đối phương chạm vào vai chàng nhưng không nhả lực, mà là mượn thế hất, hất chàng ra khỏi vị trí, kế đó mượn thế phi thân xông thẳng đến trước mặt Lộ Dao, tả chiêu vỗ xuống Thiên Linh Cái của Lộ Dao.

Lần này cả Ân Lê Đình và Lộ Dao đều hoảng hồn, Lộ Dao phản ứng không chậm, song kiếm tuốt vỏ dưới chân không dừng, định nhảy ngược ra sau tránh né. Khô nổi công lực kém xa lão già, đến thời gian bung được phần trong ống tay áo ra cũng không có, đành hoành song kiếm hi vọng chặn được bao nhiêu lực đạo thì hay bấy nhiêu. Ân Lê Đình trong cơn cả kinh toàn bộ nội lực tụ về dưới chân, dốc hết toàn lực nhào về phía hai người. Lộ Dao chỉ cảm thấy trước người kinh phong mãnh liệt khiến hơi thở nàng nghẹn lại, vô thức mở mắt lại phát hiện Ân Lê Đình ra sau mà tới trước, đứng chắn trước mặt nàng không tới nửa thước, đằng sau là chiêu lực ác liệt của lão già. Lộ Dao cả kinh, không ngờ Ân Lê Đình lại muốn ngạnh tiếp một chiêu này, không nhịn được hét lên “Lực ca!” Hai thanh trường kiếm trong tay đồng thời từ hai bên người Ân Lê Đình phi ra đâm về phía lão già, ý đồ bức lão tránh ra.

Chỉ trong khoảnh khắc như điện xẹt, Ân Lê Đình thuận thế đẩy Lộ Dao tránh ra miễn cho chiêu phong lão già làm nàng bị thương, còn mình vận công lực lên lưng, mượn đó hóa giải mấy phần chiêu lực. Song không ngờ, một chiêu của lão già đến tâm mạch sau lưng Ân Lê Đình tự nhiên lại ngừng

bật, chường phong sắc bén, thế tới hung mãnh trong nháy mắt tiêu biến không thấy bóng dáng. Một tay còn lại không biết dùng thủ pháp gì, bắt gọn hết Vân Tinh song kiếm. Nhất thời Lộ Dao hoảng đến ngất người ra, Ân Lê Đình càng sùng sốt hết chỗ nói. Chỉ trong nháy mắt, Lộ Dao phản ứng lại trước tiên, vội vàng nhào đến trước mặt Ân Lê Đình, tay liền tiếp điểm mấy đại huyệt trước ngực chàng, sợ chàng trúng chường vừa rồi của lão già. “Lục ca? Lục ca?” Một tay đỡ chàng, một tay muốn bắt mạch. Lúc này Ân Lê Đình mới hoàn hồn lại, vội vã lắc đầu “Huynh không sao, chường vừa rồi của tiền bối không đánh trúng huyệt.”

Lộ Dao nghe xong vẫn không yên tâm bắt mạch nữa khắc, phát hiện ngoại trừ mạch đập hơi nhanh do trận đấu vừa rồi ra thì không có dấu vết bị thương, lúc này mới thoáng thở ra. Nhớ tới màn vừa rồi, lập tức trợn mắt nhũ mày: “Huynh chạy tới làm gì? Nguy hiểm quá! Muội tự có cách đối phó lão, sao huynh liều mạng như thế?”

Ân Lê Đình không nói lời nào, nhẹ nhàng mỉm cười với nàng, trong nụ cười có bảy phần âm áp, hai phần vô tội cùng một phần thâm ý không rõ ràng. Nụ cười này lập tức làm khí thế Lộ Dao xui xuống, hung hăng nghiêng răng, một đống câu phía sau nuốt hết vào bụng.

Lúc này lão già lại không có hơi sức đâu để ý hai người, cứ nhìn trường kiếm Lộ Dao phóng ra, chân mày nhíu chặt. Hết nửa ngày, Lộ Dao đã không còn nói câu với Ân Lê Đình nữa, ngẩng đầu nhìn lão mới nghe lão hỏi: “Tiểu nha đầu? Sư phụ ngươi là ai? Vân Tinh song kiếm này từ đâu mà có?”

[46] Thân thể bình tĩnh thần trí thư thái

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Sông Núi Biết Bao Xa

Từ sáu tuổi Lộ Dao liền sống ở trúc cốc, hai thanh Vân Tinh kiếm này năm đó khi nàng rời khỏi trúc cốc nhất đại trong số binh khí tùy thân trong cốc, nhìn trúng vì một là chiêu thức mình luyện được đa phần dùng kiếm, hai là kiếm này một trắng một xanh nhìn rất đẹp mắt, được nàng ưa thích. Vừa rồi nàng thấy mấy lần chiêu thức của ông ta hung hiểm nhưng tới nơi lại không phát lực, hiển nhiên không có ý tổn thương hai người, bản thân đúng là nhận vài phần tình nghĩa từ người ta, lòng cũng thoáng yên tâm. Bây giờ nghe lão già hỏi, hình như kiếm này có quan hệ khắn yếu gì đó với ông ta, cũng không giấu làm chi, ăn ngay nói thật. Nói mình học được y thuật và công phu trong một trúc cốc không người, sau này rời cốc, tiện tay cầm theo binh khí này phòng thân. Chỉ là giấu đi nguyên do làm sao nàng tới được trúc cốc.

Vốn dĩ lão già còn bán tín bán nghi, nhưng đợi Lộ Dao miêu tả tỉ mỉ phong cảnh trúc cốc, cùng với cách bố trí phòng ốc rồi thì ánh mắt lão dường như càng lúc càng sáng.

Lão không lòng dạ đâu đi hỏi chuyện Lộ Dao làm sao đến trúc cốc, sau đó rời đi thế nào, nhưng ánh mắt cứ đảo tới đảo lui trên người Lộ Dao mấy lần, nhìn tới mức Lộ Dao cảm giác sau gáy phát lạnh.

“Tiểu nha đầu, nào nào nào, ngươi cũng đấu vài chiêu với lão phu đi.”

Lộ Dao trợn mắt, nghe rằng: “Công phu của ta còn kém xa lục ca, đấu với ta làm cái chi? Lão chường này tuổi rồi, ăn hiếp hậu bối chỉ học chút ít ngoài rìa, còn vô dụng như ta, thật quá đáng mà?!”

Ân Lê Đình cũng không hiểu “Ý tiền bối là gì?”

Lão già nói: “Tiểu tử, lão phu không dùng nội lực là được, không hại được tiểu nha đầu nhà ngươi. Trúc cốc nó nói là nơi ẩn cư của một cổ nhân năm xưa của ta, bất quá lão phu thử công phu của nó xác nhận mà thôi.”

Ân Lê Đình và Lộ Dao nghe xong kinh ngạc tột đỉnh, quay mặt nhìn nhau cả buổi trời, nghe lão già nói tiếp: “Đã như thế, lão phu nói cho các ngươi cũng chẳng sao. Lão phu tên Hà Tịch, sư thừa đảo Đào Hoa, là đệ tử quan môn [47] của sư phụ. Trên lão phu có một sư tỷ, tên Trình Anh, ẩn cư trong trúc cốc ngoài thành Gia Hưng. Chỗ tiểu nha đầu này vừa nói, hết chín phần là nó. Và lại sư tỷ cả đời không hề thu đồ đệ, lưu lại võ công tâm pháp của bốn môn, sách tinh tượng y học trong cốc, bên ngoài lập trận bát quái, chỉ chờ người hữu duyên. Hôm nay cơ duyên xảo hợp bị nha đầu này học được, nó cũng tính là truyền nhân của đảo Đào Hoa, lão phu khảo nghiệm công phu của nó là chuyện nên làm. Tiểu tử, bây giờ ngươi có thể yên tâm đứng sang một bên chưa?”

Ân Lê Đình thấy Hà Tịch nhìn mình, khuôn mặt già nua cười đầy ẩn ý, thẹn thùng đỏ mặt nhưng trong lòng lại cao hứng. Chỉ vì nếu Hà Tịch thật là sư thúc của Lộ Dao, vậy công phu của Lộ Dao có chỗ trông cậy rồi, có thể nhờ ông ấy chỉ điểm cho nàng, tóm lại có lợi hơn mình giúp Lộ Dao giải nghĩa nội công bốn môn bọn họ nhiều. Huống chi vừa rồi chàng kịch đấu với Hà Tịch một trận, tuy kịch liệt, đối phương lại nhẹ tay mọi bề, không hề có ý làm chàng bị thương. Một chường cuối cùng kia tuy chàng không hiểu lý do nhưng cả chàng và Lộ Dao đều không có vấn đề gì. Nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Lộ Dao, bèn nhỏ nhẹ khuyên nàng: “Tiểu Dao, Hà tiền bối không hề có ý đã thương ngươi, với lại nếu ông ấy thật là sư thúc của muội, vậy thì nội công của muội có người để thỉnh giáo rồi. Muội thỉnh giáo ông ấy một chút cũng tốt mà.” Nói rồi nhận lấy song kiếm trong tay Hà Tịch, nhẹ nhàng nhét vào tay nàng. Ban nãy Lộ Dao thấy Ân Lê Đình đấu với ông ta rất vất vả, vốn đã chuẩn bị sẵn mấy lời từ chối khách sáo, còn lâu mới muốn động thủ với Hà Tịch. Từ nhỏ nàng đã thích ăn mềm không ăn cứng, hôm nay nếu Hà Tịch ép nàng ra tay, chắc chắn nàng sẽ lừa gạt Hà Tịch bằng mọi giá.

Nhưng bây giờ Ân Lê Đình lại dịu dàng khuyên nhủ thế này khiến nàng không chống đỡ nổi. Nhìn ánh mắt Ân Lê Đình, biết chàng nói mọi chuyện đều có lý, Lộ Dao bắt lực phùng má, không tình nguyện cầm lấy kiếm, ngó lão già đứng trước mặt, chửi thầm trong bụng một phen, cũng không thèm khách sáo với lão, trực tiếp rút song kiếm ra: “Ông già, năm mươi chiêu thôi đấy!” Chưa dứt lời, Vân kiếm che ngực, mũi Tinh kiếm khê động, chỉ thẳng vào mũi lão già, một người hai kiếm như gió xuân lướt qua, định tiên phát chế nhân [48].

Ngón tay Hà Tịch khê động, hất mũi kiếm ra, nói: “Tiểu nha đầu vừa điều ngoa vừa hung dữ, một cho tiểu tử này khăng khăng một mực với ngươi.”

Lộ Dao vốn đã không tình nguyện, giờ lão già châm chọc, nghĩ Ân Lê Đình bây giờ nhất định mặt đỏ như máu, thế là Vân kiếm theo đó lướt qua một luồng ngân quang “Ta còn cho là chỉ có mấy bà mấy cô mới có tật xấu thích se dây tơ hồng lung tung, hóa ra ông già ông cũng chả thua gì!”

Hà Tịch hơi đầu ể ý Lộ Dao nói cái gì, một chiêu vừa rồi của Lộ Dao lão nhận ra, chính là một chiêu trong Ngọc Tiêu kiếm pháp của bốn môn. Nhưng chiêu thứ hai này lại phải mà như không phải, dường như là một chiêu trong Lạc Anh Thần Kiếm chương, lại tựa như Hương Tuyết kiếm quyết, không khỏi lấy làm lạ. Vốn dĩ nhìn thấy Ngọc Tiêu kiếm pháp, cơ bản lão đã xác định Lộ Dao học là chiêu thức của đạo Đào Hoa. Nhưng đợi tới chiêu thứ hai phát ra, Hà Tịch lại không hiểu lắm, chiêu này giống mà không giống, rất khó phán đoán.

Tiếp đó mấy chục chiêu, Hà Tịch tỉ mỉ quan sát lộ số vận kiếm phát chương của Lộ Dao, chỉ cảm thấy chưa đến hai thành là chiêu thức nguyên gốc của đạo Đào Hoa, còn lại đều giống mà như không giống hết. Mới đầu lão còn chưa hiểu, nhưng đợi đánh mấy chục chiêu rồi, ánh sáng trong mắt càng lúc càng đậm, chiêu số tấn công nàng cũng càng lúc càng lợi hại. Lúc này Lộ Dao cũng từ từ trầm tâm tĩnh khí, hai thanh trường kiếm tỏa ngân quang như nước, gập chiêu phá chiêu, thức thức tuyệt diệu mà tùy ý, trôi chảy. Chiêu thức lộ số của nàng và Ân Lê Đình hoàn toàn bất đồng. Công phu Võ Đang chú trọng lấy nhu khắc cương, hậu phát chế nhân. Còn chiêu kiếm của Lộ Dao chiêu nào cũng muốn tranh tiên cơ, một khi chậm lập tức biến chiêu, vì thế một tới một lui đánh cũng khá đẹp mắt. Chỉ là nàng chán ghét đánh lâu, bị chiêu số của Hà Tịch dẫn dắt, xuất chiêu càng nhanh nhưng khí lực hao tổn cũng càng dữ, mới có năm chục chiêu mà sắc mặt đã đỏ lựng, hơi thở bất ổn. Đấu với Hà Tịch khác xa với hồi đấu với Thiếu Lâm Viên Nghiệp trên núi Võ Đang, luận công lực, Viên Nghiệp chưa tới một hai thành của Hà Tịch, vì thế lúc bình khí va chạm, tiết tấu trận đấu đều do kì chiêu của Lộ Dao chủ đạo. Nhưng hiện tại công phu lộ số của Lộ Dao và Hà Tịch cơ hồ tương đồng, công phu lại thua xa Hà Tịch, tất nhiên lần này tiết tấu đều do Hà Tịch khống chế, thành thử tuy chiêu thức của Lộ Dao không rơi vào thế hạ phong nhưng thực tế đã tính là thua rồi. Cuối cùng song chương Hà Tịch ra chiêu Thu Thủy Trường Thiên chém xuống cổ tay Lộ Dao, nội lực Lộ Dao không đủ, hai thanh trường kiếm tuột khỏi tay bay lên gần hai trượng mới rớt xuống, bị Ân Lê Đình bắt lấy. Lộ Dao thở hào hển, Hà Tịch chấp hai tay sau lưng nói: “Tiểu nha đầu, lão phu nhìn nhầm ngươi rồi. Cứ tưởng tư chất ngươi có hạn nên công phu yếu kém. Bây giờ xem ra, tư chất ngươi không tệ, có thể luyện công phu thành ra cái dạng này là vì ngươi không hề dụng tâm. Nếu ngươi toàn tâm luyện công cho đạo hoàng, tương lai thành tựu chắc chẳng kém gì đồ nhi của ta. Ngươi đã là sư đệ của ta, sư tỷ không còn, đáng lý nên để ta dạy ngươi. Nhưng tư chất ngươi thế này, nếu dạy ngược lại làm hại ngươi. Ta thấy còn không bằng để tiểu tử này đốc thúc ngươi chuyên tâm luyện công đạo hoàng thì hơn!”

Lộ Dao không để tâm luyện công, Ân Lê Đình biết rõ hơn ai hết, giờ nghe Hà Tịch nói thế nghiêng đầu nhìn Lộ Dao. Thấy Lộ Dao chẳng có vẻ gì là hổ thẹn, ngược lại còn trẻ môi, cười cợt: “Lúc đó chẳng qua cảm thấy chơi cũng rất vui, lại thêm nhầm chán mới tùy tiện lật số sách đó, dụng tâm làm gì? Có điều ông già, đồ đệ ông là ai? Cho dù ta không luyện đạo hoàng thì cũng mạnh hơn đám khi nhà ông chứ?”

Nhắc tới đồ đệ mình, trái lại Hà Tịch rất cao hứng: “Ta thấy so với đồ đệ Dương Tiêu của ta, tiểu nha đầu ngươi càng giống con khi hơn.”

Hai chữ “Dương Tiêu” vừa ra, Lộ Dao thiếu chút sắc, tròn tròn mắt.

Ân Lê Đình cũng sững sốt. Ở Hàng Châu chàng “nhặt” được Phạm Dao bị thương đã cảm thấy kinh ngạc rồi, thế mà bây giờ lại đụng phải sư phụ của Dương Tiêu trong Tiêu Dao nhị tiên. Trương Tam Phong là người độ lượng, không có thành kiến môn phái này nọ. Nhưng Minh giáo bị người trên giang hồ kêu là Ma giáo, vì thế lúc biết người bị trọng thương nằm trên giường là Phạm Dao chàng cũng từng do dự một lúc. Song thấy Lộ Dao dốc sức cứu người, lại nhớ tới tình cảnh trong thành Tuyên Châu, trên núi Võ Đang, trong lòng thoáng hiểu ra, dần dần hiểu được thái độ “y giả” của Lộ Dao. Khi xưa Lộ Dao không hề do dự đồng ý cứu Du Đại Nham, chàng cứ cho rằng nàng vì hiệp danh của Du Đại Nham. Nhưng sau đó, Tôn bà bà, Mai Hàn Hề, cùng với vô số bá tánh trong thành Tuyên Châu, thái độ Lộ Dao đối xử với họ khiến Ân Lê Đình biết, Lộ Dao làm một đại phu, trị bệnh cứu người chỉ đơn thuần vì cứu người, chưa từng cân nhắc điều gì khác.

Hà Tịch nói tiếp: “Tuy ngươi chưa tu tập qua chiêu thức đạo hoàng nhưng có thể nhìn thấy bản chất của mỗi chiêu mỗi thức, tiện tay biến hóa, mỗi thời mỗi thức khác nhau. Chỉ bằng vào điểm này, nếu ngươi tu luyện cẩn thận, tương lai chắc chắn có thành tựu, cho dù kém thì cũng không như bây giờ.”

Mấy câu này kéo Ân Lê Đình ra khỏi mạch suy nghĩ, nhìn Hà Tịch có phần tha thiết: “Đã thế, không biết có thể xin tiền bồi chi điểm Lộ Dao một hai?”

Không nghĩ Hà Tịch lắc đầu ngay tắp lự: “Vừa rồi ta nói rồi thôi, công phu của nó, lão phu chỉ điểm không được. Chỉ nhiều ngược lại làm hại nó.”

Ân Lê Đình ngạc nhiên: “Nói thế là sao? Tiền bồi không phải sư thúc Tiêu Dao sao?”

Hà Tịch đáp: “Tiểu tử, phương pháp nó học công phu và ngươi hoàn toàn khác nhau. Võ công của ngươi nặng ở căn cơ vững chắc, thâm hậu. Dù là một chiêu quá mức bình thường nhưng công lực thâm hậu thì chiêu thức bình thường cũng có thể biến cao thậm, huống chi chiêu thức Võ Đang các ngươi quá thật cao minh. Ngươi tu tập võ học, cần có Trương lão đạo chỉ bảo thêm. Còn nó học chiêu thức, đa phần là tự lý giải. Ngươi cảm thấy chiêu thức của nó tinh diệu đó là vì những chiêu thức đó đa phần là do nó tiện tay biến hóa, tùy thời tùy cảnh, vì thế trên chiêu thức thường hay nhiều lần xuất hiện kì chiêu. Song căn cơ của nó quá thật không vững, cũng thường hay biến ra một vài nét hổng, đó là do không luyện công chăm chỉ, kinh nghiệm không đủ mà ra. Biến hóa như thế toàn dựa vào ý niệm cá nhân, nếu có người dạy dỗ chỉ điểm sẽ cản trở lý giải chiêu thức của nó, như thế sẽ mất đi vài phần biến hóa lợi hại.”

Một phen lý luận thế này, thật tình lần đầu tiên Ân Lê Đình nghe thấy. Cẩn thận nhớ lại tình hình và chiêu thức mấy lần Lộ Dao động thủ với người ta, càng cảm thấy lời Hà Tịch rất có lý. Lộ Dao nghe lại cảm thấy kỳ quái “Cái gì mà tiện tay biến hóa? Chẳng lẽ chiêu thức của huynh toàn là tụng theo sách, học thuộc từng chiêu một?”

Bây giờ rốt cuộc Ân Lê Đình cũng biết lý giải võ học của Lộ Dao dường như không giống người thường, thấy vẻ mặt mù mờ của nàng bèn giải thích: “Cũng không tính là học thuộc lòng, nhưng một pho kiếm pháp quyền pháp phải luyện thành thạo mới được.”

Lộ Dao tròn mắt nhìn Ân Lê Đình, đồng tình vô hạn: “Vậy các huynh phải học thuộc một vạn tám ngàn chiêu thức mới có thể động thủ với người khác?!”

“Cũng không tới mức đó nhưng ít nhất cũng phải năm ba trăm chiêu.”

Lộ Dao nhú mày, vỗ vai Ân Lê Đình đồng tình vô hạn: “Muội đọc có sáu bảy quyển sách giảng chiêu thức đã cảm thấy phiền lắm rồi... thế mà các huynh phải năm ba trăm...”

“Tiểu Dao, chẳng lẽ muội... luyện sáu bảy bộ kiếm pháp?” Ân Lê Đình chỉ vào Lộ Dao, kinh ngạc thiếu điều không khép miệng lại được. Chẳng cứ tưởng chiêu thức tinh diệu, biến hóa khó lường như thế chắc Lộ Dao phải tập không ít bộ võ công chứ.

Lộ Dao túm tóc “Hơ, không có nhiều thế đâu, trong sáu bảy pho đó còn có một pho chiêu pháp, một pho chỉ pháp... một năm muội xem xong một quyển đã khó lắm rồi, làm gì...” Vừa nói vừa nhìn về mặt sừng sốt của Ân Lê Đình, cực kỳ tự giác nuốt mấy chữ còn lại vào bụng.

Hà Tịch đứng bên gập đầu: “Vừa rồi ta thấy tiểu nha đầu ngươi cái gì cũng dám dùng, Lưu Phong chỉ bị ngươi dùng như kiếm pháp, Ngọc Tiêu kiếm pháp thì ngươi biến thành chỉ pháp, cũng thú vị thật. Chỉ là kinh nghiệm không đủ, không biết biến hóa làm sao để uy lực lớn hơn. Lại thêm nội lực quá kém, càng bị giảm sút.”

Lúc này bỗng Ân Lê Đình chợt nghĩ ra điều gì, quay sang nói với Hà Tịch: “Tiền bối có thể chỉ điểm nội công tâm pháp cho Tiểu Dao một chút không? Nàng tu luyện một mình nhưng không tham ngộ được tâm pháp ghi trong bí kíp.”

Hà Tịch lại lắc đầu: “Năm đó sở học của sư phụ cực kỳ uyên bác, các lộ tâm pháp cũng không tương đồng. Hơn nữa lão nhân gia dạy đồ đệ cũng theo năng lực, vì thế tâm pháp truyền thụ cho ta và Trình sư tỷ hoàn toàn khác nhau. Nội công tâm pháp tiểu nha đầu tu luyện đương nhiên không cùng đường với ta. Và lại với bản tính của nó, chiêu thức đều có thể học hiểu như vậy, chắc hẳn không nhớ được nội công tâm pháp kia ghi cái gì rồi.” Lộ Dao bị lão nói trúng, mặt dày cười cười, sờ mũi. Hà Tịch lại nói: “Luận nội công tâm pháp, Võ Đang các ngươi đứng đầu. Nếu tương lai hai ngươi có cơ duyên quay về trúc cốc, ngươi có thể đọc rồi giải thích giúp nó một bận.”

“Vẫn bối là người của Võ Đang, lật xem nội công tâm pháp của quý phái chỉ sợ không ổn.” Ân Lê Đình nói.

Hà Tịch xùy một tiếng, phẩy tay: “Quý phái với không quý phái cái gì, sư phụ từng di ngôn, căn dặn ta và sư tỷ không thể khai môn lập phái, đồ đệ cũng chỉ được thu một người. Với lại ta đoán tiểu nha đầu cũng không để ý, ngươi còn để ý cái gì?”

Nhìn bộ dạng không để tâm của Hà Tịch, lại suy nghĩ đến bộ dạng Lộ Dao nói không nhớ rõ tâm pháp cứ như không có chuyện gì, Ân Lê Đình mới biết cái gì gọi là không phải người một nhà không vào cùng một cửa.

Hà Tịch cười nói: “Tiểu nha đầu, tư chất ngươi rất khá, tính tình ngược lại giống với đồ đệ ta ba phần. Nếu không phải nể tình tiểu tử này một lòng một dạ với ngươi, ta thật muốn ngươi làm đồ tể [49] của ta.”

Lộ Dao hừ một tiếng, cười khò: “Lão không cần lo nghĩ, bản sự của đồ nhi nhà lão rất giỏi, chẳng những đồ tể có rồi, đợi bốn tháng nữa đồ tôn cũng có luôn rồi đấy.”

Lần này rốt cuộc Hà Tịch bị Lộ Dao làm giật mình, cơ hồ nhảy dựng lên: “Tiểu nha đầu ngươi nói gì?! Sao ngươi biết? Tiểu tử kia giờ ở đâu? Có tức phụ mà không dẫn về cho sư phụ ta nhìn, thật quá kỳ cục, quá kỳ cục!”

Lộ Dao bĩu môi, vui sướng khi người gặp họa: “Không phải đồ nhi lão không dẫn về cho lão nhìn mà là cô nương ngươi ta căn bản không tính gả cho đồ đệ lão. Tên đồ đệ Dương Tiêu kia của lão hồi đầu cương bức cô nương nhà người ta, cô nương kia tất nhiên chẳng phải người dễ bị người ta dễ bị người ta dễ hiếp rồi. Còn như vì sao ta biết á? Là bối vì lúc cô nương kia hoài thai, mạch là do ta bắt.” Nói rồi không kềm được liếc Ân Lê Đình một cái, ánh mắt này khiến Ân Lê Đình lấy làm khó hiểu.

Sắc mặt Hà Tịch đỏ bừng, không biết là hưng phấn hay là tức. Lộ Dao cho là vẻ trước nhưng Ân Lê Đình lại cảm thấy vẻ sau nhiều hơn. Nhưng thật ra cái đó không quan trọng, quan trọng là Hà Tịch đã không kịp chờ tính xuống núi tìm người.

Thấy Hà Tịch lập tức tính xuống núi, Lộ Dao trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu. Vừa rồi biết lão là sư phụ Dương Tiêu, đầu nàng lập tức hoạt động. Trong nguyên tác, trừ Ân Lê Đình khổ sở vì yêu Kỳ Hiểu Phù hơn mười mấy năm ra, còn một người nữa là Dương Tiêu. Ba người dây dưa rối rắm, ai đúng ai sai sớm đã không thể làm rõ, bất hạnh của ba người đã định sẵn rồi. Lúc đầu trên núi Võ Đang, tình cảm sư huynh đệ thân như ruột thịt của họ khiến nàng nhớ tới những tháng ngày nương tựa vào nhau, tình như ruột thịt của Nhược Trường, Thu Nhiên và nàng. Vì thế nàng quyết định dùng hết năng lực của mình thay đổi kết cục của họ một chút. Tuy bây giờ Ân Lê Đình không hề cổ chấp si mê Kỳ Hiểu Phù như trong nguyên tác nữa, nhưng đầu sao phụ thân Kỳ Hiểu Phù từng lên Võ Đang cầu thân, dù Ân Lê Đình cự tuyệt nhưng nếu thật sự Kỳ Hiểu Phù gặp chuyện, với tính tình của chàng sợ rằng sẽ áy náy trong lòng. Thế nên trước mắt nút thắt này mới chỉ gỡ được một nửa, còn lại nằm trên người Kỳ Hiểu Phù. Nếu Kỳ Hiểu Phù có thể ở bên Dương Tiêu, cũng coi như là một kết cục không tệ.

Trong nguyên tác, Kỳ Hiểu Phù không muốn lừa Dương Tiêu mà bị Diệt Tuyệt một chưởng đánh chết. Nhưng nếu nàng ở bên Dương Tiêu, nhất định Dương Tiêu sẽ không để Diệt Tuyệt động vào nàng. Huống chi Diệt Tuyệt vì chuyện sư huynh mình mà ghi hận Dương Tiêu, nhưng bây giờ như lời Hà Tịch, Dương Tiêu cũng là truyền nhân đảo Đào Hoa, tổ sư Nga Mi Quách Tương là ngoại tôn nữ của đảo chủ Đào Hoa năm đó, gộp lại cũng coi như một nhà. Bây giờ nếu để cái người tâm tâm niệm niệm chờ đồ tể Hà Tịch này ra mặt, giữa Dương Tiêu và Kỳ Hiểu Phù chưa chắc đã không thể xoay

chuyện.

Lộ Dao sờ cảm, cảm thấy chủ ý này của mình đúng là tuyệt diệu vô song, lại tiết kiệm thời gian, sức lực, cười đắc ý như gió xuân. Hà Tịch đang định xuống núi bỗng nhiên quay đầu: “Tiểu nha đầu, ngươi nói cho lão phu nghe chuyện tên đồ đệ chẳng ra gì của lão phu, ta nên đa tạ ngươi. Tien thể tặng ngươi một câu, nhớ giữ người trước mắt, đừng để như lão phu năm xưa.” Nói rồi ánh mắt liếc trên người Ân Lê Đình “Tiểu đệ tử của Võ Đang Trương lão đạo quả thật rất được, tính tình cũng không cứng rắn như sư huynh ngươi. Nếu có cơ duyên, tương lai thành tựu không thể giới hạn.” Dứt lời cũng không nhìn hai người nữa, lướt xuống núi đi tìm đồ đệ nhà mình khởi binh vắn tội, để lại Lộ Dao và Ân Lê Đình nhìn nhau, mỗi người một tâm sự.

Lộ Dao và Ân Lê Đình đi chung với nhau, không ít người thích ghép hai người thành một đôi. Xưa giờ da mặt Lộ Dao cực dày, và lại biết loại chuyện này càng giải thích càng đen, vì thế toàn dùng biện pháp xài lâu nay: giả cảm giả điếc không nghe không hỏi. Chỉ có Ân Lê Đình da mặt mỏng quá, dạo trước mỗi lần bị người ta nói như thế đều đỏ mặt, nhưng gần đây Lộ Dao thấy hình như cũng thành thói quen rồi, không hề giống như lúc đầu ở chỗ Tôn bà bà ở Vũ Xương, xấu hổ đến nói cũng không rõ nữa. Lộ Dao khịt mũi, nghĩ bụng chẳng lẽ đây là gần mực thì đen gần đèn thì sáng? Sau đó bắt đầu áy náy liệu có phải mình làm hư Võ Đang thiếu hiệp rồi không.

Ân Lê Đình được Hà Tịch khen hai câu không cảm thấy gì, nhưng cái câu “giữ lấy người trước mắt” khiến chàng hơi khản trương, lặng lẽ nhìn sắc mặt Lộ Dao, phát hiện không có biến đổi gì mới thoáng yên tâm, vội vàng dời đề tài: “Tiểu Dao, núi rộng thế này, đi đâu tìm lạc địa sơn liên đây?”

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Tiêu biết Đan Chi Thần Thông, không phải truyền từ Dương Quá thì cũng từ Hoàng Dược Sư. Có điều hiển nhiên y và hoàng sam nữ tử hậu nhân Dương Quá không biết nhau, vậy thì khả năng là từ Hoàng Dược Sư rất lớn.

Lại nói Hoàng Dược Sư, một đại nhân vật xxx, từ cụ thể để hình dung ta thật tình không tìm thấy từ thích hợp, mọi người căn cứ yêu thích của mình tự diễn nhé. Đáng tiếc, người này không được như ý trên phương diện đồ đệ. Mấy người trước đó đều bị ông ta chọn chết, đợi đến già, còn lại một Trình Anh tư chất bình thường cùng một cô Ngốc tư chất gần như về số âm. Công phu của Hoàng Dung khi đó cũng không tính là cao, chỉ ít là với địa vị của Hoàng Dược Sư còn chưa đủ để tính là truyền thừa võ công. Vì thế tuổi già ông ta lại thu thêm một đồ đệ tư chất khá để kế thừa võ công không phải không có mà là rất có khả năng. Cho nên, mọi người không cần quá để ý hình tượng lão già Hà Tịch, có thể nghĩ đến Dương Tiêu nhiều hơn. Lại nói, Dương Tiêu thật sự có bóng dáng Hoàng Dược Sư, thanh cao cuồng ngạo, học văn bác tạp.

Nhắc đến Trình Anh, trong Thần Điều để lại cho ta ấn tượng sâu nhất là một khúc lục trúc tiêu “Kì Áo. Lúc đó ở nhà tranh trúc cốc, trong phòng là nam tử mình ngưỡng mộ. Còn nhớ lúc học cao đẳng, chọn môn lịch sử văn học cổ đại, đề thi kiểm tra cuối kỳ là phân tích đoạn tiểu thuyết này và ngụ ý đằng sau nó. Từ đó về sau, bốn chữ “lục trúc y y” liền bị ta gắn với Trình Anh. Trên đảo Đào Hoa có gia đình Quách Tĩnh Hoàng Dung, nếu ta là Trình Anh, sau Trương Dương cũng càng nguyện ý ẩn cư bên ngoài, chỗ năm xưa này quả thật là lựa chọn tốt. Tuy công phu Trình Anh không cao, nhưng tính tình tử tế, quy củ lễ nghĩa. Nếu nói đảo Đào Hoa ai có thể yên tâm thu thập tư liệu văn hiến của bốn môn, viết mục lục tra duyệt, phỏng chừng cũng chỉ có Trình Anh và Hoàng Dung làm thôi.

Còn như tiêu đề chương này ~ cái gọi là Mãn mục sơn hà không niệm viễn, lạc hoa phong vũ canh thương xuân, bất như liên thủ nhân tiên nhân [50]. Khuê nữ nhà ta mà...

[47] Nôm na là đồ tử đóng cửa, tức là học trò cuối cùng ấy

[48] Ra tay trước chế ngự người ta

[49] Vợ của đồ đệ

[50] Đây là một bài từ theo điệu Cán Khê Sa. Ba câu này nôm na là

Phóng mắt sơn hà biết bao xa

Hoa rơi mưa gió xuân thương cảm

Không bằng giữ lấy người bên ta

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

Thị Phi Hà Tất Luận Bàn

Lúc Lộ Dao và Ân Lê Đình gục ngựa gấp rút quay về đến thành Hàng Châu, Lộ Dao hãy còn cảm thán lần này vận mệnh thật là quá tốt. Ngày hôm đó

sau khi Hà Tịch đi rồi, hai người ăn trưa xong, căn cứ theo sách y ghi lại, lựa con đường núi âm u lẫn mờ lên đỉnh núi tìm. Bản chất sen thích nước, thích sáng nhưng lạc địa sơn liên này tuy cũng tương tự như sen, lại mọc ở chỗ âm u lạnh lẽo trong núi. Lộ Dao cứ lo lắng nếu không tìm thấy loài sơn liên này thì làm sao, không ngờ cách đỉnh núi còn một đoạn thì hai người tìm thấy loài hoa này trong một sơn động. Lộ Dao mừng rỡ cơ hồ hát luôn. Hai người lập tức xuống núi, rất cuộc sáng sớm ngày thứ ba chạy về đến Hàng Châu, chỉ vì thương thể Phạm Dao kéo dài thêm một ngày thì khó chữa thêm một phần.

Chủ quán Thu Linh trang phân hiệu Hàng Châu, Tiền Úc sớm đã phái người tiếp ứng dọc đường, hai người còn chưa vào thành, trong phân hiệu đã chuẩn bị sẵn nước nóng đồ ăn đầy đủ. Tiền Úc này cũng là nhân vật khôn khéo, số lần gặp qua Lộ Dao không nhiều lắm nhưng từ sớm đã biết đến Lộ Dao từ trong miệng đồng liêu bên Kim Lăng, biết nàng tất nhiên không muốn chậm trễ thương thể bệnh nhân, vì thế được phẩm dụng cụ chuẩn bị đầy đủ không thiếu thứ gì, chỉ chờ một tiếng của Lộ Dao.

Lộ Dao ăn cơm quấy quá xong liền dặn người sắc thuốc theo đơn, chuẩn bị kim châm, bản thân tắm rửa thay đồ sạch xong đi thẳng vào phòng Phạm Dao nằm. Chờ một lát chính là ba canh giờ liền.

Lúc này Ân Lê Đình ngồi bên hành lang ngoài phòng Phạm Dao, nhìn sắc trời, đã là giờ tuất rồi nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh. Gió đêm hơi lạnh, mặt trời vừa lặn, Ân Lê Đình đứng dựa vào trụ hành lang, nghe tiếng thì thầm loáng thoáng của Lộ Dao và hai đại phu khác trong phòng, nhất thời cảm thấy bình tĩnh an tâm khôn tả. Mấy ngày nay hai người sớm sớm chiều chiều bên nhau, dần dần chàng phát hiện thật ra Lộ Dao không hẳn là cô nương mà chàng biết trên núi Võ Đang. Rất nhiều khi chàng cảm thấy, nếu hai người cứ vậy mà đồng hành mãi, cả đời được thì tốt quá. Bỗng dưng sức nhớ tới lời Tĩnh Bì phương trượng đề cập đến kiếp nạn của Lộ Dao khi qua Phù Điền Thiểu Lâm, cùng với đám người không rõ nguyên nhân ba phen bốn bận đuổi giết nàng, âu lo lại nặng nề dâng lên.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ chủ viện mé tây bắc truyền tới, loáng thoáng xen lẫn tiếng mắng chửi, tiếng bước chân. Không biết xảy ra chuyện gì, Ân Lê Đình cảm thấy chỗ này đã là phân hiệu của Thu Linh trang, chuyện nội bộ của người ta chắc là không tiện tiết lộ, mình không nên xen vào thì hơn. Song chưa tới một khắc, chàng lại nghe thấy trong tiếng ồn ào hỗn loạn còn lẫn cả tiếng đao kiếm va chạm. Ân Lê Đình thoáng chùng lòng, nắm chắc trường kiếm trong tay, nghĩ bụng Thu Linh trang nằm trong giới thương nhân, có tranh chaoaos cũng không nên có tiếng đao kiếm mới phải, chẳng lẽ đám người đuổi giết Lộ Dao dám trực tiếp xông vào cửa? Đang định đến sảnh trước xem rốt cuộc có chuyện gì, đột nhiên lại nghe tiếng bước chân hỗn loạn, có người xông thẳng tới bên này, trong đó có một giọng nói nghe khá quen tai: “Sur ty, bên này canh phòng nghiêm ngặt nhất, tặc tử Ma giáo kia chắc chắn đang trốn trong viện này.”

Âm thanh này khiến Ân Lê Đình giật mình nhú mày. Nháy mắt, âm thanh kia đã tiến vào trong viện Ân Lê Đình ở, đằng sau có mười mấy hộ viện bám theo. Người đến và Ân Lê Đình thấy mặt, đôi bên đều ngăn ra.

“Ân lục hiệp?” Chủ nhân của giọng nói vừa rồi kinh ngạc hỏi.

Ba người trước mặt Ân Lê Đình là đệ tử phái Nga Mi. Một ni cô hơn ba mươi tuổi dẫn theo hai nữ đệ tử trẻ tuổi. Ba người đều quen biết với Ân Lê Đình. Ni cô kia pháp danh Tĩnh Huyền, là đệ tử nhập thất [51] đặc ý của chương môn Nga Mi Diệt Tuyệt. Hai người còn lại, người lớn tuổi hơn một chút là Đình Mẫn Quân, nhỏ hơn là Bối Cẩm Nghi. Trong ba người, Đình Mẫn Quân và Bối Cẩm Nghi đều quen biết Ân Lê Đình, người vừa lên tiếng là Bối Cẩm Nghi.

Ân Lê Đình vốn tưởng người đến muốn đuổi giết Lộ Dao, không ngờ lại là đệ tử phái Nga Mi. Võ Đang, Nga Mi xưa nay giao hảo, tất nhiên chàng không thể thất lễ, ôm quyền nói: “Tĩnh Huyền sư tỷ, Đình sư muội, Bối sư muội.”

Ba người hùng hổ đi vào, giờ nhìn thấy Võ Đang Ân Lê Đình ở trong viện, lễ độ chào hỏi, vì thế dần tính nóng xuống, người nào cũng hoàn lễ. Mười mấy hộ viện cùng mấy quân sự phân hiệu Hàng Châu theo sau ba người thấy bọn họ lễ tới lễ lui đều kinh ngạc không thôi, nhất thời lặng ngắt như tờ.

Đình Mẫn Quân lên tiếng trước tiên: “Có phải Ân lục hiệp cũng nhận được tin tức, đến đây truy sát tặc tử Ma giáo không?”

Ân Lê Đình nghe xong lòng lập tức chùng xuống. Chàng biết Phạm Dao là Quang Minh hữu sứ, nhân sĩ giang hồ chính phái đều muốn giết chết. Thực ra, lúc chàng biết thân phận Phạm Dao, trong lòng cũng từng do dự một thoáng, không biết có nên cứu y hay không. Nhưng nhìn Lộ Dao dốc sức cứu chữa, nhớ tới lúc ở Võ Đang và Tuyền Châu, Lộ Dao cùng những đại phu khác hành y cứu người chưa từng hỏi lai lịch bối cảnh của đối phương, vì thế dần dần chàng cũng bị ảnh hưởng, cũng cảm thấy bất luận đối phương là Ma giáo cũng được, chính phái cũng thế, một khi mắc bệnh thì mạng người lớn nhất, còn lại hết thảy ân oán thù hận đều không phải lúc so đo. Chàng hiểu cách làm người của Lộ Dao, hơn một năm nay sớm chiều bên nhau, tất nhiên hiểu rõ đạo lý nàng tôn thờ này, nhưng đạo lý đó sợ rằng ba đệ tử Nga Mi trước mắt khó mà tiếp thụ. Bị Đình Mẫn Quân hỏi thế, chàng thoáng chần chờ, lắc đầu đáp: “Ân mộ không đến đây vì việc đó.”

Ba người phái Nga Mi lúc mới thấy Ân Lê Đình trong bụng đều mừng thầm, cứ nghĩ chàng cũng nhận được tin mới tới. Được Võ Đang Ân lục hiệp giúp đỡ, sự tình thành công quá nửa, lại không ngờ chàng thế thốt phủ nhận.

Ân Lê Đình không chờ ba người nói chuyện đã hỏi: “Làm sao ba vị biết nơi này có người của Ma giáo?”

Tĩnh Huyền đáp: “Không giấu gì Ân lục hiệp, mấy ngày trước ba sư tỷ muội ta đến Hàng Châu, vô tình chặn được phi cáp truyền thư của Ma giáo, trên đó viết yêu nhân kia bị kẻ thù đánh trọng thương, trốn trong khách sạn Văn Lai, yêu cầu đồng bọn tới tiếp ứng. Sư tỷ muội chúng ta quyết định thừa dịp y thụ thương mà truy sát, đuổi đến khách sạn Văn Lai mới phát hiện người không còn ở đó, hơn nữa hướng đi cực kỳ bí ẩn. Chúng ta tìm khắp Hàng Châu một ngày mới biết có mấy đại phu có tiếng đều bị mời đến đây nên tới thăm dò. Không ngờ đám người này tìm mọi cách ngăn cản, chắc chắn yêu nhân kia ở đây không sai.”

Ân Lê Đình nghe xong chân mày càng chau chặt. Phạm Dao thả bỏ câu truyền tin? Y và Lộ Dao là bằng hữu, có thể tìm đến khách sạn hiển nhiên là biết Lộ Dao đang ở đó, hơn nữa biết rõ y thuật Lộ Dao, có gì bỏ gần cầu xa đi tìm người cứu mạng?

“Ân lực hiệp ở chỗ này vừa vặn. Chúng ta còn đang lo qua nhiều ngày như thế, nếu thương thế yêu nhân Ma giáo kia khá lên, ba người chúng ta chưa chắc đã là đối thủ của y. Bây giờ Ân lực hiệp ở đây thì không cần phải lo lắng nữa rồi.” Đinh Mẫn Quân vừa nói vừa nhắc kiếm lên định tiến vào phòng chính Lộ Dao đang ở “Hôm nay yêu nhân kia gặp phải hai phái Võ Đang, Nga Mi, chính là ngày chết của y.” Mười mấy hộ viện bám theo sau ba người phái Nga Mi tuy quá nửa bị thương nhưng trong tình thế này đều muốn xông lên ngăn cản.

Ân Lê Đình thấy vậy bước lên một bước, đứng chắn trước mặt Đinh Mẫn Quân: “Đinh sư muội chậm đã.”

Ba người Nga Mi vốn không xem mấy hộ viện này vào đâu nhưng Ân Lê Đình cản trở làm cả ba ngẩn ra “Ân lực hiệp?”

Ân Lê Đình nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Sư thái, hai vị sư muội, các vị không thể đi vào.”

Câu này vừa nói ra, cả ba đều không hiểu: “Sao chứ? Ân lực hiệp?” Tĩnh Huyền mở miệng hỏi.

Bối Cẩm Nghi thận trọng, thấy Ân Lê Đình có vẻ lúng túng liền đoán sự việc không đơn giản như thế, liếc một đám hộ viện sau lưng, lại nhìn Ân Lê Đình, khẽ hỏi “Có phải yêu nhân Ma giáo kia không ở bên trong?”

Thật tình Ân Lê Đình không biết nói dối, đành lắc đầu: “Không phải thế. Người bị thương bên trong, đúng là người của Ma giáo.”

“Vậy sao Ân lực hiệp còn cố ngăn cản?” Đinh Mẫn Quân kinh ngạc kêu lên “Tặc tử Ma giáo, người người đều có thể giết!” Nói rồi muốn vượt qua Ân Lê Đình, giờ kiếm muốn chém vào cửa.

Thân hình Ân Lê Đình khẽ động, lần nữa cản lại Đinh Mẫn Quân, kiếm không ra khỏi vỏ, nhẹ nhàng điểm lên cổ tay Đinh Mẫn Quân. Công lực Đinh Mẫn Quân nào phải đối thủ của Ân Lê Đình, trường kiếm thiếu chút tuột khỏi tay. Đột đứng vững lại, nàng ta giận dữ nhìn Ân Lê Đình: “Ân lực hiệp làm thế này là sao? Chẳng lẽ còn muốn bảo vệ yêu nhân Ma giáo kia?”

Bởi vì năm xưa lúc Trương Tam Phong còn bé, tổ sư Nga Mi Quách Tương từng chiếu cố ông, thế nên trước sau Võ Đang luôn giữ mấy phần tình hương hòa, đệ tử hai phái qua lại cũng khá thân thiết. Đệ tử Võ Đang xưa nay không ra tay với đệ tử Nga Mi. Lần này Ân Lê Đình không rút kiếm ra khỏi vỏ nhưng thấy Đinh Mẫn Quân muốn xông vào y thất của Lộ Dao, chàng không thể không ngăn cản. Thấy Đinh Mẫn Quân tức giận, Tĩnh Huyền Bối Cẩm Nghi đều khó hiểu, Ân Lê Đình nói: “Tại hạ không hề muốn che chở người này. Chỉ vì người đó bây giờ bị trọng thương, hiện giờ trong phòng đại phu đang bận chữa trị.”

Đinh Mẫn Quân nghe xong càng sốt ruột: “Vậy không phải càng đúng lúc sao? Chúng ta còn lo nếu y lành vết thương rồi chúng ta không phải đối thủ của y. Bây giờ y đang bị trọng thương thoi thóp, chẳng phải đúng là cơ hội tốt để trừ khử ư?”

Ân Lê Đình nghe Đinh Mẫn Quân nói, trong lòng không vui, nghiêm nghị: “Đinh sư muội, chúng ta là người trong giang hồ, không thể ý mạnh hiếp yếu. Bây giờ người này trọng thương, chúng ta thừa cơ lấy mạng y tức là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Nếu Đinh sư muội muốn lấy mạng y, sao không chờ thương thế y lành rồi, ước định thời gian lại tiến hành tỷ thí một phen. Đền chùng đó nếu Đinh sư muội thắng, có thể quang minh chính đại giết y, cũng là đương nhiên.”

Lần này Nga Mi tới đây, vốn dĩ sau khi bắt được bồ câu đưa thư, Đinh Mẫn Quân cực lực chủ trương tiến lên, nhân cơ hội kẻ kia bị thương mà trừ bỏ. Sư phụ Đinh Mẫn Quân, Diệt Tuyệt sư thái chưa từng khoan dung với người của Ma giáo, trước nay luôn chủ trương đuổi tận giết tuyệt. Hành động này của Đinh Mẫn Quân ôm mấy phần lấy lòng Diệt Tuyệt. Nàng ta xem xét giọng điệu trong thư, địa vị người này trong Ma giáo hình như không thấp liền cảm thấy đây là cơ hội hiếm có. Lời Ân Lê Đình lại vô tình chọc đúng chỗ đau của nàng ta: nếu chờ người kia khỏi phục công lực, nàng ta tuyệt đối không phải đối thủ. Thành thử cực kỳ giận dữ.

Trong lòng Ân Lê Đình lại có tính toán khác. Trên đường đi Hoàng Sơn, Lộ Dao từng kể cho chàng nghe quá trình nàng và Phạm Dao quen biết, còn đề cập tới việc Phạm Dao tự hủy mặt mũi, chỉ vì tìm phục trong phủ Nhữ Dương vương là vì thánh thính động tĩnh của Thành Côn; nhưng sau này ẩn nấp lâu ngày, còn âm thầm nghe ngóng quân tình Nguyên triều, cung cấp cho nghĩa quân phản Nguyên của giáo đồ Minh giáo. Ân Lê Đình nghe xong cực kỳ bội phục hành động nhẫn nhục của Phạm Dao, lập tức tiêu tan khúc mắc tồn đọng vì đối phương xuất thân Ma giáo. Một phương diện khác, Lộ Dao đã bị đuổi giết mấy bận không rõ nguyên nhân rồi, chàng thật sự không muốn để nàng kết thù với phái Nga Mi vì Phạm Dao. Vì thế trước mặt ba người, một là không đề cập tới Lộ Dao, hai là nếu vết thương Phạm Dao lành, luận võ công bản thân chàng cũng không bằng được, ba người này càng không phải đối thủ, không sợ sau này bọn họ đi kiểm chuyện với Phạm Dao.

“Chúng ta là người trong chính đạo, nói quang minh chính đại, giang hồ hiệp nghĩa với yêu nhân Ma giáo làm gì? Gặp tên nào giết tên đó mới đúng! Nếu Ân lực hiệp không muốn ra tay thì đứng sang một bên là được! Phái Nga Mi ta không sợ Ma giáo chúng đâu!” Đinh Mẫn Quân giận dữ, nói chuyện khá vô lễ.

“Đinh sư muội, không được vô lễ với Ân lực hiệp.” Tĩnh Huyền quát lên.

“Sư tỷ...” Tĩnh Bối Cẩm Nghi ôn hòa, vội vàng khuyên can.

Ân Lê Đình nghe Đinh Mẫn Quân nói, không nhịn được lên tiếng: “Gia sư từng dạy sư huynh đệ chúng ta, nói đạo hiệp nghĩa không phân biệt người nào, từ lão phụ tám mươi đến trẻ nhỏ tóc trái đào hay là khất cái bên đường đều như nhau cả. Người này tuy là Ma giáo nhưng y cũng làm chuyện hiệp nghĩa. Bây giờ y bị thương, cho dù chúng ta không cứu y cũng không nên thừa cơ bỏ dả xuống giếng. Nếu bây giờ lấy mạng y thì có khác gì những kẻ vô si tiểu nhân trên giang hồ kia?”

Đinh Mẫn Quân vừa xấu hổ vừa giận dữ, keng một tiếng rung trường kiếm, ngay lúc ấy Tĩnh Huyền gần giọng: “Đinh sư muội, dừng tay!” Nói rồi dấn lên một bước đề trường kiếm trong tay Đinh Mẫn Quân xuống. Tĩnh Huyền là đại đệ tử số một của Diệt Tuyệt, luận uy danh và võ công trong phái Nga

Mi cực cao, Đinh Mẫn Quân nghe bà ta quát, không dám lỗ mãng nữa.

Tĩnh Huyền thấy Ân Lê Đình trầm tĩnh đứng sừng sững trước cửa phòng, vẻ mặt nghiêm nghị, tuy giận Đinh Mẫn Quân vô lễ nhưng vẫn nhẫn nhịn không phát tác. Trước đây bà ta giao tế với Ân Lê Đình mấy lần, trong ấn tượng thì chàng không hề nhiều lời, tính tình cực kỳ hiền hòa, hôm nay lần đầu tiên thấy chàng kiên trì như thế. Hiện giờ trên giang hồ, luận danh vọng thanh thế, tuy Võ Đang yếu hơn Thiếu Lâm nhưng lại cao hơn Nga Mi rất nhiều, nhất là Võ Đang thất hiệp. Mấy năm nay tuy Du Đại Nham tàn phế, Trương Thúy Sơn mất tích nhưng thanh danh lại như mặt trời ban trưa, còn hơn trước kia. Huống chi thời gian trước nghe được tin đồn, nói Trương chân nhân tìm được thần y chữa trị cho Du Đại Nham, tay chân bị gãy đã lành, ngày tái xuất giang hồ không còn bao xa nữa. Võ Đang Nga Mi xưa nay giao hòa, nghĩ như thế, Tĩnh Huyền thật không muốn vì một chuyện vốn ngoài dự định này mà tổn hại giao tình giữa Nga Mi và Võ Đang. “Đinh sư muội nói năng thiếu thận trọng, mong Ân lục hiệp đừng trách.”

Ân Lê Đình lắc đầu: “Sư thái khách sáo, tại hạ không dám.”

Tĩnh Huyền lại hỏi: “Ân lục hiệp ở đây, có phải là ý tứ của Tổng đại hiệp quý phái?”

Bối Cẩm Nghi này giờ vẫn không lên tiếng bây giờ tiến lên, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Tĩnh Huyền, nói: “Sư tỷ, vốn sư phụ lệnh chúng ta đi làm chuyện khác, bây giờ đã trễ mấy ngày rồi. Và lại Ân lục hiệp đã kiên trì như thế, tất có đạo lý của huynh ấy. Tiểu muội cũng cảm thấy bỏ đá xuống giếng không phải là hành vi của người chính đạo chúng ta. Đã như vậy, chúng ta vẫn nên đi làm chuyện sư phụ giao phó trước đi? Hơn nữa mấy ngày nay tinh thần muội cứ bất an mãi, Hiểu Phù sư tỷ mất tích đã nhiều ngày vậy rồi, chúng ta tìm tỷ ấy quan trọng hơn.”

Tĩnh Huyền nghe Bối Cẩm Nghi nhắc tới Kỳ Hiểu Phù, cảm thấy có lý. Quan hệ của Kỳ Hiểu Phù với đồng môn phái Nga Mi rất tốt, nàng mất tích mấy tháng, rất nhiều người trong phái đều lo lắng, nhất là Tĩnh Huyền và Bối Cẩm Nghi, thành thử càng không muốn chậm trễ thời gian chỗ này. Bèn hành lễ với Ân Lê Đình, nói: “Ân lục hiệp xưa nay luôn nói lý lẽ, đã như thế, chúng ta bỏ qua cho người này trước. Ngày sau trên giang hồ đôi bên gặp nhau lại phân cao thấp một phen.”

Ân Lê Đình nói: “Đa tạ sư thái, hai vị sư muội.”

“Chúng ta phụng mệnh sư phụ xuống núi còn có việc khác, không thể chậm trễ, xin cáo từ trước.”

“Đã như vậy, mời sư thái và hai vị sư muội tự tiện.” Ân Lê Đình ôm kiếm hành lễ.

Đinh Mẫn Quân còn muốn nói tiếp, bị Tĩnh Huyền trừng mắt lờ đi. Bối Cẩm Nghi đứng sau lưng hai người, nhìn Ân Lê Đình, nhỏ giọng hỏi “Ân lục hiệp, gần đây huynh có gặp Kỳ sư tỷ không?”

Vừa rồi Ân Lê Đình nghe nàng nhắc tới Kỳ Hiểu Phù, nhớ lúc đầu Lộ Dao hiểu lầm chàng và Kỳ Hiểu Phù có ý, trong lòng liền thấy bất an nhưng lại thấy không tiện hỏi han hành tung nữ đệ tử người ta. Bây giờ thấy nàng hỏi vậy, không kềm được hỏi: “Kỳ sư muội... không về Nga Mi ư?”

Bối Cẩm Nghi âu sầu đáp: “Đầu đông năm ngoái, sư phụ phái Kỳ sư tỷ cùng mấy đệ tử bản phái chia nhau xuống núi nghe ngóng tung tích Tạ Tổn. Từ đó Kỳ sư tỷ đi không về, đến giờ đã gần một năm rồi. Mới đầu chúng ta còn cho là sư tỷ về Hán Dương thăm nhà ai ngờ phái người đi Hán Dương hỏi thăm lại nghe nói từ hè năm ngoái, sau khi sư tỷ rời đi thì cũng không quay lại. Đến giờ cũng không có chút tin tức gì, sư tỷ muội chúng ta đều rất lo lắng, lần này xuống núi là vì hỏi thăm tin tức Kỳ sư tỷ.”

Lời Bối Cẩm Nghi làm lòng Ân Lê Đình trĩu xuống. Tính chàng rất lương thiện, khi ấy từ chối Kỳ gia cầu thân, cứ mãi áy náy, dù sao cự tuyệt nữ tử nhà người ta cầu thân như thế, bất luận thế nào đều làm tổn thương thể diện người ta. May mà sau hôm ấy, Tổng Viễn Kiều nghiêm cấm Võ Đang đệ tử biết chuyện không được nhắc lại việc này, mà Kỳ gia càng không có khả năng tiết lộ, thành thử việc này trừ Võ Đang và Kỳ gia ra, người ngoài không ai biết. Hôm nay xem ra, ngay cả đệ tử Nga Mi cũng không biết. Sau đó Tổng Viễn Kiều có đưa chàng đích thân tới bãi phỏng gia chủ Kỳ gia Kỳ Anh. May mà Kỳ Anh cũng là người rộng lượng, tuy bất mãn nhưng cũng không nảy sinh hiềm khích. Có điều chuyện này Kỳ Hiểu Phù có biết hay không, Ân Lê Đình không dám chắc. Nếu lỡ nàng biết, vậy liệu nàng mất tích có liên quan tới chuyện này không? Bây giờ nàng ở nơi nào?

Bối Cẩm Nghi thấy Ân Lê Đình ngơ ngẩn, gọi: “Ân lục hiệp? Ân lục hiệp?”

Ân Lê Đình bị nàng gọi hoàn hồn lại, nghe Bối Cẩm Nghi hỏi lại lần nữa: “Ân lục hiệp có gặp qua Kỳ sư tỷ không?”

Ân Lê Đình lắc đầu đáp: “Không hề. Tháng ba năm nay ta xuống núi, sau đó đi Tuyền Châu, suốt dọc đường chưa từng gặp Kỳ sư muội.”

Bối Cẩm Nghi thất vọng thấy rõ, thở dài: “Ôi... đã vậy, đa tạ Ân lục hiệp cho biết. Sau này Ân lục hiệp hành tẩu giang hồ có thể lưu ý hành tung Kỳ sư tỷ ta giúp chăng?”

“Tất nhiên rồi, Bối sư muội yên tâm. Ta nhất định chuyển lời cho người Võ Đang, một khi biết hành tung Kỳ sư muội, lập tức thông báo cho phái Nga Mi.”

Bối Cẩm Nghi thấy Ân Lê Đình hứa như thế, cảm kích luôn miệng nói cảm ơn. Hai người lại trò chuyện vài câu ngắn ngủi, Bối Cẩm Nghi thấy các sư tỷ chờ mình ở cửa liền cáo từ. Ân Lê Đình nhìn bóng Bối Cẩm Nghi rời đi, nhớ tới lúc đó Kỳ gia cầu thân, Lộ Dao vội vàng rời núi, một loạt sự việc xảy ra, nhất thời không chắc có nên nói việc này với Lộ Dao không. Một mình chàng nghĩ tới xuất thần, Tiền Úc tới cảm tạ chàng cũng không chú ý.

[51] Tức là đệ tử được đích thân sư phụ chỉ dạy. Trong các môn phái truyện kiếm hiệp, đệ tử lớn tuổi, ở trong môn phái nhiều năm sẽ chỉ lại cho đệ tử vào sau.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Hiếu Lòng Há Phải Nói Ra

Quá một ly trà, bỗng dung cửa phòng cách một tiếng mở ra, Ân Lê Đình lập tức nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Lộ Dao về mặt mệt mỏi từ trong phòng đi ra, một tay không ngừng xoa ấn hai huyệt đạo hai bên sống mũi, loạng choạng lê bước tới. Mấy ngày nay liên tục chạy ngược chạy xuôi, vốn đã không nghỉ ngơi đầy đủ, lại thêm vừa rồi căng thẳng tột độ trị liệu cho Phạm Dao hơn ba canh giờ liền, bây giờ năng cảm giác cả người lơ mơ.

Ân Lê Đình thấy dáng vẻ Lộ Dao, không nghĩ được đến chuyện Kỷ Hiếu Phù nữa, vội vàng bước lên đỡ nàng, tay phải nắm lòng bàn tay Lộ Dao, một luồng nội lực chậm rãi đưa vào. Lộ Dao lập tức cảm giác có một luồng nhiệt êm ái từ lòng bàn tay tuôn vào, chậm rãi đi tới ngực, cổ, đầu, kể đó tản ra từ chi xương cốt. Chỉ trong chớp lát, cảm giác nặng nề nơi ngực và con đau đầu đã vơi bớt quá nửa, cuối cùng thở hắt ra thật dài.

Ân Lê Đình thấy tuy sắc mặt Lộ Dao đã dịu hơn nhưng tinh thần vẫn mệt mỏi không chịu nổi. Nghĩ lại mấy ngày nay lao tâm lao lực, lại thêm lo lắng thương thế Phạm Dao, lên lên xuống xuống mấy bận chính chàng cũng cảm thấy tinh lực không đủ, huống hồ Lộ Dao nội công tinh lực đều không bằng mình. Vì thế vững vàng đỡ nàng, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Dao, đi nghỉ một chút đi nhé?”

Lộ Dao gật đầu, thấy Tiền Úc đứng một bên, nghiêm mặt lại, hàng lông mày xinh đẹp nhăn thành chữ xuyên, hỏi: “Vì sao việc đại phu trong thành Hàng Châu được mời đến đây lộ ra ngoài? Do ông không thu xếp ổn thỏa hay do trong trang có người không kín miệng?”

Hiển nhiên, đoạn đối thoại bên ngoài vừa rồi, Lộ Dao ở trong nghe không sót một chữ. Lúc này giọng nàng không lớn nhưng hai câu này đã làm Tiền Úc hoảng hồn. Ông ta âm thầm mắng mình, sớm đã nghe nói độ thông minh lanh lợi của vị này không hề kém trang chủ, tất nhiên không phải chủ nhân dễ tính, bây giờ đề xảy ra chuyện thế này, e rằng bản thân gặp tai vạ rồi. Không ngờ Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình, nhắm mắt lại than khẽ: “Cho ông thời gian một ngày, tra ra rốt cuộc phái Nga Mi làm sao mà lần được tới nơi này, sau đó ghi lại rõ ràng, gửi về cho Thu Nhiên. Chuyện hôm nay ông cần phải cảm tạ Ân lục hiệp, phái Nga Mi nể mặt huynh ấy, chắc hẳn sẽ không dỗi dằn việc này khắp nơi. Bằng không, chỗ Thu Nhiên chắc chắn ông không giải thích ổn. Lại nói chuyện này cũng do quyết định của ta mà ra, cũng không thể trách ông hoàn toàn, nhưng chỉ được một lần này thôi. Nếu có lần sau, không giữ kín tin tức cần giữ, ông tự giác đi.”

Tiền Úc nghe Lộ Dao nói mấy câu đầu, như được đại xá. Nhóm chủ quản đều biết trang chủ Phó Thu Nhiên thường phạt nghiêm khắc, hơn nữa nghe nói cực kỳ khắt khe vị Lộ cô nương này. Từng có một chủ quản làm lỡ phi cấp truyền thư của Lộ cô nương gửi cho trang chủ, sau khi trang chủ biết chuyện lập tức miễn chức ông ta ngay tại trận. Bây giờ phân hiệu của ông ta lại xảy ra tình trạng bảo mật không nghiêm, tiết lộ tin tức, dẫn đến người giang hồ đuổi giết đến tận cửa, không ngờ Lộ Dao chỉ bảo ông ta tra rõ đầu đuôi ngọn nguồn và đa tạ vị Võ Đang Ân lục hiệp này, lại nhìn Ân Lê Đình dìu Lộ Dao, thế là lộ ra về mặt “đã hiểu”, hết sức cảm kích nhìn chàng. Hai câu cuối cùng cũng đủ khiến ông ta đỏ mặt lạnh toàn thân.

Lộ Dao mệt mỏi không chịu nổi, cũng không nhìn ông ta, quay đầu nói với Ân Lê Đình: “Lục ca, huynh dìu muội về phòng được không?”

Ân Lê Đình nghe giọng nói không còn hơi sức của Lộ Dao, càng không muốn nàng thêm vất vả bèn cầm chắc cánh tay nàng, dìu nàng về phòng. Đẩy cửa vào phòng, Ân Lê Đình dìu thẳng Lộ Dao tới bên giường. Lộ Dao bây giờ cũng chỉ muốn lăn xuống giường ngủ một giấc, yếu ớt đá giày trên chân ra, nằm thẳng xuống giường. Ân Lê Đình lo nàng đói, hỏi nàng: “Tiểu Dao, hay là ăn chút gì rồi ngủ?”

Lộ Dao đứng suốt ba canh giờ, lúc này đã đói meo, mới gạt đầu thì có người gõ cửa, nói: “Lộ cô nương, Ân công tử, tiểu nhân đưa bữa tối đến.”

Ân Lê Đình vội mở cửa, thấy ba bốn gã sai vặt bưng mấy hộp thức ăn bước vào, nhanh tay nhanh chân bày đồ ăn ra đầy bàn, kể đó hành lễ lui ra. Ân Lê Đình nhìn một bàn đồ ăn và canh, lại nhìn Lộ Dao ôm chân cuộn trên giường không cựa cựa, mệt riu riu mắt lại, không nhận được thờ dài. Vội vàng múc một chén canh xương nắm tâm trúc, bưng tới trước giường, khẽ đẩy Lộ Dao: “Tiểu Dao? Tiểu Dao? Muội uống canh trước đã rồi ngủ.” Lộ Dao đang nửa mê nửa tỉnh, bị chàng đẩy, giật mình mở mắt ra. Ân Lê Đình thấy nàng dụi mắt, mơ mơ màng màng, không nhận được cười, vươn tay lấy khăn ướt bên cạnh đưa cho nàng “Lau mặt đi, ăn xong rồi lại ngủ.”

Lộ Dao lau mặt xong quả nhiên tỉnh táo đôi chút, vừa uống canh vừa ngắm nghía Ân Lê Đình, càng nhìn chân mày càng nhăn tít. Ân Lê Đình ngồi bên ăn tối, thấy vẻ mặt không vui của Lộ Dao, không kềm được hỏi: “Tiểu Dao, sao vậy?”

Lộ Dao nghe chàng hỏi, uống một hơi cạn chén canh, lau miệng, nghiêng đầu nhìn chàng nửa ngày mới nói: “Lục ca, huynh lo cho Kỷ cô nương, đứng không?”

Ân Lê Đình giật mình, không ngờ Lộ Dao nắm được ý nghĩ trong lòng chàng, cũng không phủ nhận, gạt đầu: “Bối sư muội nói nàng đã không quay về Nga Mi hơn nửa năm rồi, huynh lo...”

“Huynh lo liệu chuyện đó có liên quan gì đến việc huynh cự tuyệt hôn sự với Kỷ gia hay không?” Lộ Dao thẳng thừng.

Ân Lê Đình đã thành thói quen Lộ Dao nói chuyện không kiêng nể, gạt đầu đáp: “Đúng thế.”

Lộ Dao than thở trong lòng, nói: “Muội cũng đoán thế. Với tính tình huynh tất nhiên sẽ lo lắng, áy náy. Có điều, kỳ thật...” Nói rồi thoáng lưỡng lự.

“Có điều cái gì?” Ân Lê Đình hiềm khi thấy Lộ Dao muốn nói lại thôi, hết sức tò mò.

Lộ Dao đảo mắt, cần mồi suy nghĩ, mấy khắc sau dè dặt hỏi: “Lục ca thật sự không thích Kỳ cô nương? Hoặc là... yêu nàng?”

Lộ Dao hỏi câu này làm Ân Lê Đình sứt nửa nghẹn, không biết nên tức hay nên cười “Tiểu Dao, huynh đã nói với muội từ đầu rồi, huynh đối với Kỳ cô nương chỉ là tình hương hỏa của Vô Đang với Nga Mi mà thôi, không có cái đó... cái đó đó đâu. Muội đừng nói lung tung, cẩn thận tổn hại danh tiết Kỳ cô nương.”

Lộ Dao phì cười: “Cái đó đó, lục ca, huynh nói mấy chữ thích hay yêu gì đó có khó vậy không? Không yêu Kỳ cô nương thì không yêu, làm gì mà cái đó cái kia che che giấu giấu chứ?”

Ân Lê Đình đỏ mặt, liếc mắt đi chỗ khác không nhìn nàng.

Lộ Dao nghĩ đến Kỳ Hiểu Phù, khẽ thở dài, dịu giọng: “Lục ca, thật ra muội muốn nói với huynh, huynh không cần lo cho Kỳ cô nương, trước khi muội vào Tuyền Châu đã gặp cô nương ấy.”

Ân Lê Đình nghe xong tròn mắt: “Muội gặp nàng ấy? Nàng ấy ở đâu? Vì sao không về Nga Mi?”

Lộ Dao vỗ vai Ân Lê Đình: “Huynh đừng gấp, từ từ muội nói. Hạ tuần tháng hai, muội gặp nàng ở gần Vĩnh An, lúc đó nàng xem như bình an. Muội sai Từ Thiên phái người đưa nàng về Thu Linh trang tĩnh dưỡng. Mấy ngày trước Thu Nhiên đặc biệt gửi tin, nói hiện giờ Kỳ cô nương đang ở một biệt trang của Kim Lăng Thu Linh trang, thân thể và tinh thần đều rất tốt, huynh không cần lo lắng.”

Lời này ngược lại khiến cho Ân Lê Đình hồ đồ, hỏi “Vì sao lại tĩnh dưỡng ở Thu Linh trang? Nàng bị thương à? Phái Nga Mi không biết sao?”

Lần này Lộ Dao nghiêm trang nói: “Sợ rằng hiện tại Kỳ cô nương không dám về Nga Mi, cũng không dám về nhà. Lúc đó muội gặp phải nàng, nàng cũng không biết mình có nơi nào để đi, chỉ biết đi bừa chung quanh Phúc Châu, Giang Tây. Muội sợ nàng bị nhiễm dịch, cộng thêm tình trạng sức khỏe nàng lúc ấy cũng cần nghỉ ngơi nhiều, mới đưa nàng về đó. Lục ca, chuyện này muội chỉ có thể nói với huynh, huynh nhớ đừng nói với bất cứ ai, nhất là phái Nga Mi.”

Câu này khiến Ân Lê Đình càng mù tịt “Vì sao? Sư phụ nàng Diệt Tuyệt sư thái và các sư tỷ muội đều lo cho nàng, đang tìm nàng khắp nơi. Muội nói tĩnh dưỡng, nàng bệnh à?”

Lộ Dao lắc đầu nhưng không trả lời: “Trước mắt tuyệt đối không được để phái Nga Mi tìm thấy nàng, bằng không Kỳ cô nương gặp nguy hiểm rồi.”

Ân Lê Đình thấy sắc mặt nàng nghiêm túc: “Tóm lại Kỳ sư muội gặp phải chuyện gì? Vì sao không thể nói cho phái Nga Mi? Thậm chí không thể về nhà?”

Lộ Dao than thở, mấy lần muốn nói lại thôi, hồi lâu mới lên tiếng “Lục ca, muội là đại phu. Nguyên tắc hành nghề của bọn muội là, đại phu không thể tiết lộ bệnh tình của bệnh nhân và tất cả những gì có liên quan cho người khác biết. Muội đã chẩn bệnh qua cho Kỳ cô nương, không thể nói cho huynh, trừ phi Kỳ cô nương bằng lòng. Nếu như có người thăm dò bệnh tình của Du tam ca từ muội, muội cũng sẽ không nói. Sở dĩ nói cho huynh biết chuyện Phạm Dao, đó là vì dù sao môn phái hai người cũng đối chọi. Huynh giúp muội đi hái thuốc, muội không muốn vì cái gọi là quy củ giang hồ mà khiến huynh băn khoăn giằng dụa, như thế rất khó chịu... thành thử mới phá lệ nói cho huynh biết. Nhưng mà Kỳ cô nương... e rằng không được.”

Ân Lê Đình nghe xong, gật đầu. Định nghĩ về y giả và chấp nhất với y đạo của Lộ Dao, chàng hiểu và tôn trọng. Nhưng bỗng nhiên trong óc chàng lóe lên một tia sáng: thân thể Kỳ Hiểu Phù xảy ra vấn đề cần tĩnh dưỡng; không dám về Kỳ gia và Nga Mi; hơn nữa tuyệt đối không được để người của phái Nga Mi biết, bằng không sẽ có nguy hiểm. Lòng Ân Lê Đình hơi lơ mơ hiểu ra điều gì đó nhưng nhất thời không nắm bắt được điểm mấu chốt. Chàng cảm lấy chèn trong tay Lộ Dao định đặt lên bàn lại, vừa quay người thì thấy song kiếm bị Lộ Dao tiện tay vắt qua một bên. Ân Lê Đình cảm chúng lên, cẩn thận treo trên đầu giường Lộ Dao. Sinh hoạt của Lộ Dao rất tùy tiện, xưa nay chẳng cần thận giữ gìn đồ đạc của mình, trừ được phẩm. Thành ra vô số lần Ân Lê Đình thấy hai thanh bảo kiếm bị nàng vất bừa bãi. Từ nhỏ chàng đã tập võ, trường kiếm sư phụ ban cho trước nay luôn bảo quản kỹ lưỡng, thấy Lộ Dao như thế, thường hay thu dọn giúp nàng. Nhất là gần đây có người nhiều lần đuổi giết nàng, kiếm này đặt ở gần tầm tay mới tốt. Nhưng lúc này, Ân Lê Đình nhìn thanh kiếm trong tay, một tia chớp xẹt qua trong óc, nhớ tới Lộ Dao từng cùng lão già kia so chiêu trên Hoàng Sơn cùng đoạn đối thoại khi đó. Lúc ấy Lộ Dao nói: bốn tháng nữa, đến đó tôn ông cũng có luôn. Còn nói: vì sao ta biết á? Bởi vì lúc cô nương ấy mang thai, mạch là do ta bắt.

Tính thời gian, vừa khớp. Ân Lê Đình nghĩ đến đây, tay run lên, Tinh kiếm suýt nữa tuột tay rớt xuống đất, chiếc chuông ngọc nhỏ treo trên kiếm kêu lanh canh hai tiếng, làm Lộ Dao sắp chớp mắt tỉnh lại.

“Lục ca, sao vậy?” Lộ Dao khó hiểu. Xưa nay Ân Lê Đình luôn đi đứng khê khàng, tay chân trừ lúc luyện công rất hiếm khi phát ra tiếng động.

Ân Lê Đình vẫn kinh ngạc không thôi, chỉ cảm thấy mình suy đoán thật sự quá hoang đường, nhất thời nửa chữ cũng không nói nên lời.

“Lục ca? Lục ca?”

Ân Lê Đình muốn mở miệng hỏi lại không biết nên hỏi thế nào. Phái Nga Mi chàng quen thân nhất là Kỳ Hiểu Phù, bây giờ trong lòng có mấy phần suy đoán nên thấy bất an. Nhưng nhớ tới về mặt khó xử của Lộ Dao ban nãy nhắc đến quy tắc hành nghề của y giả, biết nếu mình hỏi nữa, lộ ra về lo âu tất nhiên sẽ khiến Lộ Dao khó xử. Thế nên chàng thoáng ổn định lại khí tức, nhẹ nhàng vỗ vỗ Lộ Dao: “Tiểu Dao, huynh đi ra ngoài trước, muội nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nhưng ngoại trừ phương diện tình cảm nam nữ, Lộ Dao phản ứng chậm chạp ra, những việc khác trước nay nàng cực kỳ nhạy cảm. Vừa rồi Ân Lê Đình động đến chuông kiếm, cùng về mặt sửng sờ sau đó nàng nhìn thấy hết, hai người bên nhau bao lâu, quen thuộc cỡ nào, thường hay đoán được tâm tư đối phương. Giờ Ân Lê Đình muốn đi, nàng lại không chịu, túm tay áo Ân Lê Đình hỏi: “Lục ca, huynh... đoán được Kỳ cô nương nàng...?”

Ân Lê Đình quay lại ngồi bên mép giường, khẽ gật đầu, hai người nhìn nhau trầm mặc không nói.

Lộ Dao thở dài, nhìn Ân Lê Đình, nhẹ giọng: “Thật ra Kỳ cô nương là người rất có chính kiến, muội tin nàng lựa chọn không sai, hơn nữa cũng có thể tự chăm sóc tốt bản thân. Chuyện này trong mắt các huynh, có lẽ... hơi trái luân thường đạo đức nhưng muội cảm thấy so với mong muốn của Kỳ cô nương, những thứ kia không quan trọng bằng, thế nên muội mới giúp nàng. Lục ca, có phải... có phải huynh cảm thấy muội không nên làm thế?”

Trong mắt Lộ Dao hiện nét âu lo, với nàng mà nói, từng là một bác sĩ, trường hợp như Kỳ Hiểu Phù nàng gặp nhiều rồi, cảm thấy chẳng có gì, hướng chỉ hai người Kỳ Hiểu Phù và Dương Tiểu hiện tại vốn là có tình cảm với nhau, chẳng qua vì lập trường môn phái mà không thể bên nhau. Trong mắt nàng, có đứa con cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Nhưng nàng biết với xuất thân của Ân Lê Đình, tiếp thụ giáo dục nhà Nho truyền thống, sợ rằng chưa cưới đã bầu, loại chuyện này tuyệt đối không thể chấp nhận được. Bây giờ mình lại muốn chàng giấu diếm dùm, với quan hệ giao hảo trước nay của sư môn chàng và phái Nga Mi, quả thật làm khó người ta. Ban nãy thấy vẻ mặt chàng rất khó coi, Lộ Dao cảm giác không biết nên làm sao mới tốt, muốn khuyên chàng tiếp thu quan điểm của mình, nhưng trong lòng cũng hiểu chuyện này khó có khả năng.

Không ngờ Ân Lê Đình mỉm cười với nàng: “Tiểu Dao muội nghĩ nhiều quá, sao huynh lại tức giận chứ? Nghĩ lại thì, đôi lại là huynh cũng sẽ làm vậy. Dù sao nếu chuyện này bị Diệt Tuyệt sư thái biết, sợ là tính mạng Kỳ sư muội rất đáng lo. Huynh lo là Kỳ sư muội bị người ta ức hiếp. Nếu thật là thế, huynh và nàng quen biết lâu nay, nhất định phải hã giận dùm nàng.”

Lộ Dao hoàn toàn ngớ ngời, nàng ra sức chớp mắt, nhìn Ân Lê Đình từ trên xuống dưới, biểu tình kinh ngạc hết chỗ nói, không thể ngờ xuất thân danh môn chánh phái điển hình như Ân Lê Đình có thể dễ dàng đón nhận quan điểm của nàng.

“Lục ca, huynh... nghiêm túc chứ?” Lộ Dao hỏi dò, đôi mắt đen tròn hình trái hạnh mở to, giống như con thú con nào đó đang dè dặt dặt thăm dò thứ chưa thấy bao giờ.

Lần đầu tiên Ân Lê Đình thấy đáng vẻ thế này của nàng, trong lòng chợt động, gần như vô thức vươn tay sờ tóc tơ vương trên vành tai nàng, nơi đó có mấy lọn tóc cong lên bất tri, giống như tính tình thường ngày của nàng. “Nghiêm túc, rất nghiêm túc.”

Lộ Dao không chú ý đến tay Ân Lê Đình, vì lời chàng nói mà vui vẻ vô cùng: “Lục ca huynh có thể yên tâm, Kỳ cô nương, kỳ thật cũng không tính là bị người ta ức hiếp. Cho dù là ức hiếp, áng chừng cũng cam tâm tình nguyện bị ức hiếp. Hơn nữa có lão già Hà Tịch kia xen vào, dựa vào gốc rễ sâu xa của lão và Nga Mi, muội cảm thấy qua một thời gian nữa, sự việc còn chưa biết thế nào đâu!”

Ân Lê Đình gật đầu nói: “Dù gì Diệt Tuyệt sư thái cũng là sư phụ của Kỳ sư muội, chuyện này có thể giấu được nhất thời nhưng trước sau gì cũng phải nói. Huynh lo trước nay Diệt Tuyệt sư thái và Ma giáo có thù sâu như biển, nếu biết..., chỉ mong bà ấy còn có thể nể tình quan hệ giữa Hà tiên bối và Nga Mi. Việc này khó giải quyết, hơn nữa là chuyện của phái Nga Mi, Võ Đang chúng ta e rằng khó mà xen vào.”

Lộ Dao nhớ trong nguyên tác Kỳ Hiểu Phù đeo thân phận hôn thê của Ân Lê Đình trên người, Diệt Tuyệt sư thái còn có thể một chương đánh chết nàng, có thể thấy việc này quả thật rất hóc búa. Bất quá ít nhất trước mắt nguyên bản câu chuyện liên lụy cả ba người thì Ân Lê Đình đã không bị cuốn vào, nàng hơi an tâm, không nhìn được nắm chặt tay Ân Lê Đình: “Lúc ấy muội cứ cho là lục ca và nàng đính thân rồi, nên sợ chuyện này sẽ làm huynh đau lòng khổ sở. Bây giờ ngược lại muội yên tâm được một nửa rồi!”

Ân Lê Đình cảm giác lòng bàn tay âm ẩm, Lộ Dao cười tí mắt, trong lòng ngọt ngào, dịu dàng nói: “Tiểu Dao, muội chỉ cần nhớ kỹ ta và Kỳ sư muội là bằng hữu, có tình hương hỏa.”

“Biết rồi biết rồi, không nên nói bừa tổn hại danh tiết Kỳ cô nương.” Lộ Dao nhún vai “Có điều, lục ca, chuyện hôm nay khiến huynh và phái Nga Mi xung đột vẫn là vì người của Ma giáo. Muội... ày, tóm lại các sư huynh của huynh có trách, huynh nhất định phải nói với họ đấy là ý của muội, hơ, muội thấy để muội nói thôi.”

Ân Lê Đình mỉm cười: “Muội không cần lo. Chuyện hôm nay sư phụ và các sư huynh biết rồi cũng sẽ không trách huynh. Trước giờ sư phụ luôn dạy sư huynh đệ chúng ta làm người, hành tẩu giang hồ tầm nhìn không thể hạn hẹp. Lần đó sau khi muội động thủ với phái Thiếu Lâm, sư phụ biết rồi, nhắc nhở sư huynh đệ chúng ta, nhớ kỹ không thể tự cho mình là danh môn chánh phái mà mượn cớ lạm sát người vô tội. Chuyện hôm nay Tiểu Dao muội xuất phát từ tâm cứu người, nếu huynh khoanh tay đứng nhìn, chừng đó mới sợ bị sư phụ sư huynh trách mắng.”

“Ày, muội nói mà. Có sư phụ như Diệt Tuyệt này là phiền nhất, vẫn là sư phụ huynh tốt, lòng dạ rộng rãi chứa được vạn vật. Đôi lại là muội, bá sư cũng phải đi Võ Đang chứ không đi Nga Mi.”

“Được rồi, Tiểu Dao, muội giã vò cả một ngày rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Lộ Dao quả thật mệt lắm rồi, chuyện Kỳ Hiểu Phù cứ mãi canh cánh trong lòng nàng. Một nửa là không muốn Ân Lê Đình đau lòng, một nửa là vì mong muốn của bản thân nàng, người yêu nhau có thể bên nhau, bây giờ sự việc giải quyết được quá nửa, trong lòng thoáng nhẹ nhõm. Nhất thời lại cảm thấy mình làm việc này không sai chút nào, cảm thấy rất thành tựu.

Ân Lê Đình có phần lưu luyến rút bàn tay bị Lộ Dao nắm ra, đứng dậy nói: “Huynh đi trước đây, muội ngủ một giấc cho ngon đi, chờ tình thần khá hơn lại nghĩ vấn đề khác sau.”

Lộ Dao gạt đầu, nhìn Ân Lê Đình đi ra cửa, tự cởi áo ngoài, quần mình trong chăn mềm, nhắm mắt đã ngủ thiếp đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Được rồi, Phạm Dao tạm thời giải quyết xong, chương sau hai người có thể đi ra dạo chơi rồi... Hàng Châu nhé... địa phương JQ tốt... lại nói năm ngoái tôi đi Hàng Châu một mình, chẳng trách không moi ra được tí JQ nào...

Vì sao Lộ Dao nói cho Ân Lê Đình biết bối cảnh của Phạm Dao? Nàng không muốn Ân Lê Đình vì cứu Phạm Dao mà trong lòng có vướng mắc. Khuê nữ nhà ta cân nhắc thật sự, bày tỏ hay không có gì quan trọng đâu? Cảm giác ngẫu nhiên mới quan trọng, sẽ bắt đầu đứng từ góc độ đối phương, cân nhắc vì đối phương...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Chuyện Xưa Há Đã Yên

Tuy Phạm Dao bị thương nặng nhưng công lực y thâm hậu, cộng thêm Lộ Dao đích thân chăm sóc, thuốc Thu Linh trang đưa tới toàn là thứ tốt nhất, vì thế bệnh tình ổn định lại rất nhanh. Trong thời gian này Phạm Dao chưa hề tỉnh lại, Lộ Dao không lo chỉ nói đến lúc nên tỉnh sẽ tỉnh. Lúc này Phó Thu Nhiên lên bắc chưa về, Lộ Dao nghe lời nói của phái Nga Mi ngoài cửa hôm đó cảm thấy sự việc không đúng, nên tính đợi Phạm Dao tỉnh lại hỏi rõ ràng sự việc. Nhắm mắt đã tới mồng bảy tháng bảy.

Mồng bảy tháng bảy, tiết khát xảo, hay còn gọi là tình kỳ, lan dạ. trong bài phú Thất Tịch của Vương Bột có câu: “Trữ linh thất vu tình kỳ, quyền thần tư vu nguyệt tịch [52]”. Mỗi năm vào dịp này, nữ tử bất luận đã thành thân hay chưa có vị hôn phu đều lấy tơ ngũ sắc xỏ vào lỗ kim dưới trướng, để cầu Chức Nữ khéo tay may vá trong truyền thuyết được thông minh khéo tay. Đương nhiên, đối với đại đa số thiếu nữ chưa thành thân, ngày lễ này cũng là cơ hội tốt để cầu Chức Nữ cho nhân duyên tốt đẹp. Còn với phụ nữ đã thành thân thì mua búp bê, tượng sáp trẻ con về thả trên mặt nước, lấy ý “nuôi dưỡng” để cầu con. Ngày thất tịch, Lộ Dao một bên nghe đại thẩm bán chỉ ngũ sắc ở sạp hàng bên đường lái nhai, một bên cảm thán Chức Nữ này đúng là vất vả, nào là thành thạo nữ công nào là nhân duyên mỹ mãn, còn quần người ta sinh con; Ngọc Hoàng đại đế không cho nàng một thuộc hạ tài giỏi thật là có lỗi với nàng, hơn nữa một mình nàng làm phần việc của ba người, không biết có được lĩnh tới ba phần lương không.

Ân Lê Đình đứng bên cạnh nghe nàng lầm bầm lầu bầu, chân mày khóe môi đều toát lên ý cười.

Hôm trước, Tiền Úc ân cần nói cho hai người biết tối nay bên hồ Tây Hàng Châu có hội hoa đăng thâu đêm, hơn nữa còn một mực khuyến khích hai người đi xem. Vốn dĩ với Lộ Dao đi hay không đi cũng chẳng sao, nhưng nghe nói bậc thầy làm điểm tâm của Tứ Quý phường nổi tiếng nhất Giang Nam đầu năm nay sẽ trực tiếp làm điểm tâm bí truyền độc nhất vô nhị ở chợ hoa, thế là đứng ngồi không yên, mới sáng sớm đã kéo Ân Lê Đình đi ra ngoài. Ai dè tới chợ hoa mới biết hôm nay, đến tối sư phụ điểm tâm của Tứ Quý phường kia mới làm điểm tâm. Lộ Dao đặc biệt vác cái bụng rỗng đi, vừa nghe không có ăn lập tức nhăn mặt lầm bầm.

Ân Lê Đình biết, chỉ cần điều kiện cho phép, Lộ Dao rất cố chấp với việc ăn uống nhưng đây cũng là lần đầu tiên thấy Lộ Dao vì không được ăn mà giở tính trẻ con ra. Thế nên ở một bên góp lời: “Huynh thấy chỉ này đẹp quá, có muốn mua một ít về không?”

“Mua nó? Mua nó về làm gì?”

“Hôm nay khát xảo, muội không mua về tối xỏ kim à?”

Lộ Dao nhú mũi, tỏ vẻ nhàm chán: “Khéo còn phải xin há? Tài nghệ may da người của muội chắc chắn Chức Nữ đại nhân kém xa. Cái đó là phải rèn luyện mới có, đi đâu mà xin ra được?”

Ân Lê Đình bị nàng nói cho dở khóc dở cười: “Tiểu Dao, khát xảo này là xin thêu thùa may vá.”

Lộ Dao trề môi khinh khinh: “Thế thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ còn bảo muội thêu hoa trên da người? Phải rồi, lần sau lục ca bị thương cần muội may dùm huynh, huynh muốn muội dùng mấy thứ chỉ xanh xanh đỏ đỏ này may không? Thuận tiện thêu uyên ương gợn nước gì đó?”

Ân Lê Đình đã thấy nàng may vết thương cho Du Đại Nham và Mai Hàn Hề, dùng chỉ ruột dê màu trắng sữa. Vừa nghĩ đến nếu có ngày trên người mình may mấy thứ chỉ sỡ xanh xanh đỏ đỏ này, lập tức cảm thấy đừng nói thì sáng suốt hơn.

Đại thẩm kể bên nghe Lộ Dao mở miệng ra là da người, chỉ cảm thấy đôi nam nữ trước sạp hàng của bà nhìn rất thanh tú xinh đẹp mà sao ả nói khùng điên quá, bực mình lên tiếng: “Nếu hai người không mua thì tránh ra, điên điên khùng khùng làm trẻ nãi lão nương buồn bán!” Nói rồi phẩy tay như đuổi ruồi xua hai người đi. Lộ Dao và Ân Lê Đình thấy bà ta biến sắc mặt như Xuyên kịch [53], thoáng cái đã hung dữ lên, mạnh ai nấy sờ mũi mình, cùng nhau chạy mất.

Hai người như đứa trẻ mới làm chuyện xấu, vừa chạy vừa cười, cứ như cười đến nghiện, không ngừng chân được, mãi đến khi chạy ra khỏi chợ, đến đê Bạch [54] gần đó mới dừng lại. Ân Lê Đình mặt không đỏ thờ không nặng, ngược lại Lộ Dao chạy nhanh một hồi, hơi thở có phần loạn. Nàng kéo Ân Lê Đình, thở còn chưa bình ổn đã nhướn mày cười nhìn Ân Lê Đình: “Vô Đang thiếu hiệp bị một bà già mắng cho chạy trốn, không biết đồn ra ngoài Trương chân nhân có cảm thán sư môn bất hạnh hay không?” Ở bên Lộ Dao lâu ngày, ôn hòa hiền hậu như Ân Lê Đình miệng lưỡi cũng tiến bộ không ít, mỉm cười đáp: “Đại tiểu thư Thu Linh trang ở trên đất Giang Nam bị một bà già mắng cho chạy một hồi, Phò trang chủ mà biết không rõ có cảm thán gia môn bất hạnh chăng?”

“Hừ, năm đó muội và Thu Nhiên cùng một giuộc đấy, người nào gặp cũng quý khốc thân sâu, tên kia bị mắng còn nhiều hơn muội nữa! Lúc nhỏ đi học, thấy ếch và thằn lằn vô cặp của phu tử, hai phu tử suýt nữa ngắt tại chỗ, bây giờ cái này đã thấm vào đầu so với năm ấy!” Nói rồi đắc ý lắc lư đầu.

Bây giờ Ân Lê Đình rất đồng tình Cô Nhượng Trường, tuổi còn nhỏ đã phải chăm sóc hai kẻ dở hơi này, ắt hẳn rất vất vả. Chàng ngừng đầu vỗ vỗ Lộ Dao, cười nói: “Được rồi, sắp tới trưa rồi, chúng ta đi ăn gì đã rồi đi tiếp, không lát nữa lại bị chủ sạp hàng đuổi đi.” Lộ Dao mà ăn uống không đầy đủ, sợ là há miệng ra lại đắc tội người ta.

Lộ Dao vỗ tay: “Vây Lâu Ngoại Lâu đi!”

Ân Lê Đình hỏi: “Lại Lâu Ngoại Lâu nữa? Không phải hai ngày trước đã đi rồi?”

“Cá dăm Tây Hồ và măng xuân om mỡ của nhà đó ăn sao cho đã chứ? Huống chi...” Lộ Dao cười hi hi nhìn Ân Lê Đình “Chẳng phải dẫn huynh đi sao!”

Lộ Dao cực kỳ thích ăn cá dăm nhưng lại sợ phiền phức nhất, cảm thấy việc phải đi lựa từng cái xương thật là rầy rà, hoàn toàn quên bồng lúc mình phẫu thuật còn tỉ mỉ phiền hà hơn lựa xương nhiều. Vì thế mỗi lần qua Hàng Châu, mấy lần muốn ăn món này đều thôi. Bất quá Ân Lê Đình lại hết sức nhẫn nại, lần trước hai người đi Lâu Ngoại Lâu, Ân Lê Đình gọi một đĩa cá dăm Tây Hồ. Lộ Dao vốn tính không ăn món này rồi, ai ngờ đồ ăn vừa lên, Ân Lê Đình chỉ quơ đũa mấy lần đã lựa xương ra sạch sẽ, còn lại từng miếng cá tẩm dầu thơm trắng mịn đều đặn thơm lừng. Lần này Lộ Dao sướng ron, không khách sáo ăn thỏa thích, vừa ăn vừa khen tay nghề lựa xương cá của Ân Lê Đình. Ân Lê Đình cười nói lúc nhỏ chàng và Trương Thúy Sơn, Mạc Thanh Cốc chui ra sau núi Vô Đang bắt cá dưới đầm băng nướng ăn. Hai người kia đều lười lựa xương, vì thế lần nào cũng là Trương Thúy Sơn bắt cá, Mạc Thanh Cốc nướng, còn chàng chuyên môn phụ trách lựa xương. Làm riết thành quen, luyện ra tay nghề thế này. Lộ Dao vừa nghe vừa cảm thán cái gọi là người trước trồng cây người sau hái quả, năm đó sư huynh đệ họ chơi đùa, bây giờ người hưởng ân huệ là nàng.

Giờ Ân Lê Đình thấy đáng vẻ cười gian trá đánh giá chàng của Lộ Dao, lập tức biết ngay ý đồ của nàng, nói: “Đi thôi, trước khi rời Hàng Châu cho muội ăn cá dăm Tây Hồ đủ mới thôi.”

Lâu Ngoại Lâu nằm bên Tây Hồ, dựa lưng vào Cô Sơn, quay mặt ra Tây Hồ, lầu hai bốn mặt đều mở cửa sổ, non sông tươi đẹp thu hết vào tầm mắt. Lúc này ánh nắng ấm áp, hắt lên mặt hồ sáng lấp lánh như ngọc. Hai người kiếm chỗ dựa vào bên mặt hồ ngồi xuống, chọn món, tiểu nhị nhanh nhẹn bưng bốn món lên một lượt: cá dăm Tây Hồ, măng xuân om mỡ, thịt sốt mật ong và canh rau nhút Tây Hồ. Lộ Dao khâm phục nhìn Ân Lê Đình một tay cầm đũa, hơi vận nội lực vào đầu đũa, nhanh chóng lựa từng cái xương lớn nhỏ từ trong thịt cá mềm mềm ra, cả quá trình thật là đẹp mắt. Lộ Dao gấp một miếng cá cho vào miệng, thỏa mãn than thở, thưởng thức dư vị hồi lâu mới mở mắt ra, trong mắt đầy ắp ý cười: “Lục ca, sau này lúc muội đi du lịch bốn phương hành y tế thế mà dẫn huynh đi cùng, vậy thì cuộc đời quá đẹp rồi!”

Ân Lê Đình nghe xong, đầu tiên ngẩn ra, liền đó mặt lập tức đỏ như gấc, giống như vừa uống rượu say nhưng đáy lòng thì dâng trào vui sướng trong nháy mắt, tỏa ra hương vị còn đậm đà hơn rượu ừ nhiều năm. Cậu nói “vậy huynh cùng muội đi du lịch bốn phương hành y tế thế cả đời là được” mấy lần chực thoát ra khỏi miệng. Lúc này Lộ Dao chợt hiểu ra mình vừa nói gì. Dầu da mặt nàng dày mấy cũng chỉ là thờ ơ đối với mấy chuyện ngồi lê đôi mách của người khác, nhưng câu vừa rồi là do nàng nói, nhất thời cũng cảm thấy hình như rất mập mờ, thành thử cũng hơi ngượng. Có điều Lộ Dao không như Ân Lê Đình, người kia hề thẹn thùng xấu hổ lên xưa nay luôn cúi đầu đỏ mặt không nói, còn tính Lộ Dao thì, lựa chọn giả ngu. Bởi vậy, Lộ Dao ra sức sờ mũi mình, bắt đầu gấp đồ ăn vào chén Ân Lê Đình liên tục, còn vội vàng đổi chủ đề. Ân Lê Đình nhìn đáng vẻ Lộ Dao, trái lại không đỏ mặt nữa, dường như nhìn thấy thứ gì mới mẻ vậy, lặng lẽ quan sát Lộ Dao một mình tự hỏi tự đáp, nói chuyện liên thoảng. Bữa cơm này trừ gấp cả đầu tiên của Lộ Dao ra, hai người ăn mà hồn để đâu đâu.

Sau bữa cơm, cả hai đều no căng lại không muốn quay về, vì thế đi lên Cô Sơn dạo. Lúc này trên Cô Sơn cây cối rậm rạp, nước chảy róc rách, cực kỳ mát mẻ sảng khoái, chim hót riu rít êm tai vô cùng. Hai người đều còn mãi suy nghĩ chuyện vừa rồi, vì thế nhất thời không ai lên tiếng, mãi đến lúc ngoặt qua một con đường núi, trước mặt bỗng dựng mở ra một khoảng đất trống, giữa đám cây leo bụi cỏ có một tấm bia mộ, một bên tấm bia có mấy gốc hoa mai. Bia mộ khá lâu đời, giữa sắc xanh biếc hiện rõ nét cổ xưa. Lộ Dao chợt xúc động, đi tới trước cẩn thận quan sát chữ khắc trên bia, tuy đã lâu năm, bị thời gian bào mòn nhưng chữ trên đó nhìn còn khá rõ: “Lâm Hòa Tĩnh [55] cư sĩ chi mộ”, nét chữ sắc bén nội liễm, có ba phần thanh thoát xuất trần. Ân Lê Đình tán thưởng: “Chữ đẹp!”

Lộ Dao không hiểu thư pháp nhưng danh nhân Lâm Hòa Tĩnh thì nàng biết. Nơi này, giờ này, nhìn mộ phần ông, nàng hơi cảm khái: “Trước mặt hai đê Tô Bạch người tới người lui, sau khi chết Đông Pha, Lạc Thiên [56] phong cảnh ngồi ngồi, vượt xa lúc sinh tiền. Chỉ có Lâm Hòa Tĩnh ngược lại chiếm nơi đất trời thanh tịnh này, trước và sau khi chết đều chỉ có mấy cành hoa mai làm bạn.”

Ân Lê Đình nói: “Đông Pha và Lạc Thiên tuy chìm nổi chốn quan trường nhưng lại có ơn với dân. Ngoài đắp hai đê Tô Bạch, khơi thông đáy hồ nạo vét bùn sinh cho nước trong xanh ra còn đào hào dẫn nước đề phòng lũ lụt, khoan nói tới công tích khi đương chức, chỉ riêng hai việc này thôi đã có ơn với không ít bá tánh Hàng Châu rồi.”

Lộ Dao khẽ gật đầu nhưng lại than thở: “Nói như thế cũng có đạo lý. Có lẽ Đông Pha và Lạc Thiên cố chấp ra làm quan, vì cũng không cảm thấy quan trường vô thường là khổ, còn Lâm Hòa Tĩnh chỉ ưa một mình trồng mai ẩn dật nơi núi rừng cũng không cảm thấy tịch mịch. Trong lòng mỗi người đều có cuộc sống lý tưởng nhất của mình, rất nhiều lúc người ngoài không thể hiểu được.” Nói rồi bỗng nhiên nhìn Ân Lê Đình cười hỏi: “Lại nói lục ca, cuộc

sống huynh mong muốn nhất là gì? Hành hiệp trượng nghĩa xông xáo giang hồ?”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao hỏi chàng cũng thoáng ngáy người, suy tư một lát đáp: “Nếu nói hành hiệp trượng nghĩa thì đại ca nhị ca có thể đảm đương, huynh thì không dám nhận. Gia đình huynh vốn là một thương gia giàu có ở Hà Bắc. Năm huynh ba tuổi, bị quân Nguyên cướp bóc tàn sát, người trong nhà toàn bộ gặp nạn, chỉ có huynh được mẫu thân giấu trong lu nước ở hậu viện là thoát được một kiếp. Năm đó huynh mới ba tuổi, rất nhiều chuyện còn chưa hiểu, đợi chui từ trong lu ra thì cả nhà đã bị đốt thành tro bụi. May mắn là huynh lưu lạc đầu đường không tới hai ngày thì gặp được sư phụ, sau đó được sư phụ đưa lên Võ Đang nhận làm đệ tử. Mãi đến năm mười tuổi, sư phụ phái đại ca nhị ca đưa huynh về quê nhà Hà Bắc điều tra chuyện năm xưa mới rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành. Thì ra lúc ấy tên quan Nguyên kia tham gia tài nhà huynh nên mới... sau khi biết chuyện, với huynh mà nói, trượng nghĩa hành hiệp xông pha giang hồ không phải ý nguyện, nếu có thể bảo vệ được người đáng bảo vệ là đạt được nguyện vọng rồi.”

Lộ Dao không ngờ Ân Lê Đình lúc còn nhỏ cũng gặp phải chuyện éo le như thế, không kèm được nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cao ngang đầu nàng, giống như an ủi trẻ con vuốt tóc chàng nhè nhẹ, nói: “Chuyện đã qua lâu rồi, lục ca, huynh đừng khổ sở nữa...”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao vuốt tóc mình như vuốt lông thú con, buồn cười nhưng có phần cảm động, mỉm cười nói: “Bây giờ nghĩ lại cũng không khổ sở lắm. Cũng giống như muội vậy Tiểu Dao, tuy là cô nhi nhưng cũng nhờ thế duyên số run rủi có hai người bạn chí cốt thân thiết Cổ Nhược Trường và Phó Thu Nhiên. Huynh cũng thế, cơ duyên đưa đẩy gặp được sư phụ, thu nhận vào cửa, nuôi nấng huynh trưởng thành, dạy huynh võ nghệ, như cha như mẹ, các sư huynh từ nhỏ chăm sóc yêu thương huynh như huynh trưởng ruột thịt, không phải là trong rủi có may sao?” Dứt lời chàng chợt giật mình, chàng nhắc đến Cổ Nhược Trường sợ nàng nghĩ lại đau lòng, bèn đổi đề tài: “Lộ Dao, muội từng nói muốn du lịch tứ xứ hành y tế thế, chắc đó là ước mơ trong đời muội?”

Ai ngờ Lộ Dao nghe xong cũng trầm mặc, còn lâu hơn cả Ân Lê Đình nữa. Chàng thấy thần sắc nàng mơ hồ, ánh mắt ngày thường sáng rỡ lúc này như phủ một lớp sương mờ, khiến nàng dường như từ từ cách chàng rất xa, rất xa. Lòng chàng dấy lên nỗi sợ không tên, vươn tay nắm chặt cánh tay Lộ Dao, gọi: “Tiểu Dao? Tiểu Dao?”

Tiếng gọi này kéo Lộ Dao ra khỏi dòng suy tưởng, thấy Ân Lê Đình nóng ruột, Lộ Dao cười gượng, nói: “Không sao, muội chỉ nghĩ đến chuyện rất xa thôi.” Nói rồi nắm tay Ân Lê Đình kiểm bạc đá ngồi xuống, nhỏ nhẹ: “Thật ra nguyên nhân ban đầu khiến muội học y không khác lục ca bao nhiêu. Huynh biết đó, muội cũng là cô nhi, cha mẹ đều mất trong một trận động đất. Lục ca biết động đất chứ?”

Ân Lê Đình nghe hai chữ “động đất” khẽ giật mình, nhẹ nhàng gật đầu.

Lộ Dao nói tiếp: “Huynh ba tuổi thì mất cha mẹ, còn chưa hiểu chuyện. Nhưng năm muội gặp động đất thì lớn hơn huynh nhiều lắm. Lúc đó muội và cha mẹ bị vùi dưới một đồng gạch ngói, chờ mong có người đến cứu. Khi ấy cha mẹ muội đều bị thương nặng, chỉ có muội còn nhỏ, bị thương ngoài da mà thôi. Muội chờ lâu lắm, trơ mắt nhìn cha mẹ dần dần không xong. Nếu khi đó có đại phu, có lẽ cha mẹ muội có thể qua được. Nhưng mà không có, muội chỉ biết trơ mắt nhìn họ lần lượt hôn mê, chỉ biết khóc lớn. Đến cuối cùng, mẹ muội ôm muội, cứ mãi dặn muội sau này phải tự chăm sóc mình cho tốt, giọng càng lúc càng yếu, cuối cùng cũng không tỉnh lại nữa. Mãi sau đó muội mới được người tới cứu viện đào lên. Muội học y thật ra là không hi vọng tương lai nhìn người muội quan tâm từ từ chết đi trước mặt mình nữa, ít nhất, muội có thể làm được điều gì đó mà không phải trơ mắt nhìn. Nếu nói ước mơ trong đời muội, kỳ thật muội hâm mộ cuộc sống bình yên của Lâm Hòa Tĩnh, nhưng muội làm không được. Gặp chuyện mà muội không làm gì cứ cảm thấy bất an, nhất định phải nhìn tận mắt làm tận tay mới yên tâm được. Muội biết khi gặp chuyện mình thường phản ứng quá mức, mới đầu muội còn không chịu thừa nhận, nhưng sau này... sau này...” Lộ Dao nói đến đó, chuyện năm xưa lần lượt hiện ra trước mắt, tâm tình bỗng dưng mạnh mẽ hẳn lên “Sau này muội cảm thấy quá mức thì quá mức đi, nếu có thể bảo vệ được người muội yêu quý, quá mức thì đã làm sao? Nhưng cho dù là thế... cho dù là thế... đến cuối cùng chẳng qua phát hiện người mà mình muốn cứu nhất lại thường không cứu được!”

Ân Lê Đình thấy mắt Lộ Dao thoáng tia máu, căng thẳng, phát hiện dường như tâm tình nàng lại chìm đắm không tự thoát ra được như cái tối ở Tuyền Châu, không để tâm đến ý Lộ Dao muốn nói, chàng chuyển qua ngồi trước mặt Lộ Dao, đặt tay lên hai vai nàng “Tiểu Dao? Không sao rồi, đừng nghĩ nữa. Những chuyện đó đã qua hết rồi, bây giờ muội là đại phu giỏi nhất, từ giờ trở đi sẽ không có chuyện như thế nữa.”

Ánh mắt Lộ Dao hỗn loạn, nhìn Ân Lê Đình: “Sẽ không có? Thật không có nữa sao? Lúc muội vừa trở thành đại phu cũng cho rằng chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa. Nhưng không được. Về sau kinh nghiệm của muội càng lúc càng tăng nhưng vẫn không được... người nên đi thì vẫn cứ đi, không ai giữ lại được lâu...”

Ân Lê Đình vuốt tóc Lộ Dao, dịu dàng nói: “Không đâu, Tiểu Dao muội nghĩ nhiều quá rồi. Chuyện quá khứ đã qua rồi, sau này sẽ không như trước nữa. Tiểu Dao, tứ ca nói muội cực kỳ thông minh, người bình thường không bì kịp. Nhưng muội cứ thích một mình suy nghĩ, có lúc càng nghĩ sự việc càng lệch hướng, mà càng lệch hướng thì càng dễ dẫn tới nghi ngờ. Sau này nếu muội nghĩ không ra nguyên nhân, thế thì đừng ngại nói ra. Có rất nhiều sự việc, một khi nói ra, không cần người khác gợi mở, tự bản thân muội có thể bình tĩnh, nhận định sự việc một lần nữa.”

Lộ Dao có phần hoang mang “Nói ra?”

Ân Lê Đình mỉm cười vuốt tóc nàng “Phải đó, nói ra. Lúc huynh còn nhỏ, hề không vui thì nói với các sư huynh. Nói ra rồi trong lòng liền dễ chịu, vài ngày sau chuyện không vui đều quên hết. Nghĩ không ra chiều thức nào đó, sư phụ liền bảo huynh kể lại chi tiết chỗ không rõ, có lúc huynh đang nói đến chỗ đó, bỗng dưng tự mình nghĩ ra được rồi! Sư phụ chỉ cười không nói gì.”

Lộ Dao nhớ tới trước kia, lâu lắm rồi, lúc mình còn là một đứa bé, mỗi lần không vui liền chạy tới bên Cổ Nhược Trường, có chuyện gì buồn bực đều lời ra kể hết. Lúc đó Cổ Nhược Trường cũng nhìn nàng như bây giờ, yên lặng nghe đứa bé là nàng nỉ nịu, lúc nàng gặm chân tức tối liền cười dỗ dành nàng, chọc nàng vui. Từ bao giờ, cảnh ấy một đi không trở lại, chỉ có nàng và Phó Thu Nhiên nhìn nhau không nói, lặng lẽ giúp đỡ nhau.

Nhìn Ân Lê Đình lẳng lặng mỉm cười ấm áp dịu dàng với mình, Lộ Dao không kèm nổi lòng mình vui mặt vào ngực chàng, hai tay ôm lấy eo chàng. Ân Lê Đình nhè nhẹ vỗ lưng nàng, chàng không biết liệu có phải Lộ Dao nhớ tới Cổ Nhược Trường mới khổ sở như thế chăng, cũng không còn sức lực để ý, chỉ hi vọng nàng dễ chịu hơn một chút, không chìm đắm vào những chuyện cũ không vui như ban nãy nữa. Nhất thời, bên sườn Cô Sơn, trong sắc cỏ

khói mây, hai bóng người dựa vào nhau, ngay cả tiếng chim ríu rít cũng trở nên êm ái, gió nhẹ hất vạt áo hai người lên, không một tiếng động, tình cảm êm đềm quyến luyến trong cảnh non sông đắm vốc ngày hè.

Lộ Dao cảm thụ cơ thể ấm áp của Ân Lê Đình, hơi thở chậm rãi điều hòa, cùng với mùi thơm nhẹ nhàng trong lành mát mẻ trên người, tâm tình kích động rối loạn ban nãy từ từ ổn định lại, cảm thụ hơi thở mình dường như cũng đi theo hơi thở chàng từ từ thông thả, khiến người ta thấy an tâm. Hồi lâu, nàng vẫn vui mặt trong ngực Ân Lê Đình, rầu rĩ lên tiếng: “Lục ca, xin lỗi, tại muội nhớ đến vài chuyện không vui thôi.”

Ân Lê Đình gỡ đầu nàng, dịu dàng nói: “Bất luận là gì, không cần nghĩ nữa, sau này sẽ không có nữa đâu.”

Lộ Dao ngẩng đầu nhìn ánh mắt dịu dàng đầy ý cười của Ân Lê Đình, gạt mạnh đầu như để khẳng định “Ừ, chắc chắn sẽ không có nữa.”

“Đi tới phía trước nữa chắc là đình Phóng Hạc. Huynh nghe tứ ca nói, từ hướng đông bắc đình Phóng Hạc có thể nhìn thấy tháp Bảo Thúc ở đằng xa. Có câu Tây Hồ hai tháp, Lôi Phong như lão tăng, Bảo Thúc như mỹ nhân. Tiểu Dao, nếu chỉ ngắm Lôi Phong mà không ngắm mỹ nhân có phải đáng tiếc lắm không?”

Lộ Dao biết Ân Lê Đình muốn đòi sự chú ý của nàng đi, vì thế khẽ gạt đầu “Lục ca...”

“Nào, đi thôi!” Ân Lê Đình không đợi nàng nói, mỉm cười dắt tay nàng đi tới đình Phóng Hạc.

Hai người xuống Cô Sơn thì trời đã nhá nhem tối. Lúc này hội hoa đăng bên bờ Tây Hồ vừa mới bắt đầu, các sạp hàng bên hồ nối nhau mở cửa. Ân Lê Đình biết cách làm Lộ Dao vui nhất chính là mấy món ăn vặt của Giang Nam, vì thế hai người bắt đầu dạo từ đầu chợ, hết hàng này đến hàng khác, mỗi hàng chỉ ăn một chút vậy mà đi cũng không hết sạp hàng. Bánh trôi com rượu, thạch hoa mai, đậu phộng ngào sữa, bánh hoa quế đủ chủng loại. Đi một chuyến này, quả nhiên tâm tình Lộ Dao khá hẳn lên. Đi dạo đến hàng điểm tâm của Giang Nam Tứ Quý phường, đuôi mày khố mắt Lộ Dao đã rõ ý cười, đến người xưa giờ không ham ăn vặt như Ân Lê Đình cũng không thể cưỡng lại mùi vị của những món điểm tâm Giang Nam này. Vì thế gần như mỗi hàng hai người đều mua không ít, mua cả một túi lớn cho Ân Lê Đình xách, còn Lộ Dao vừa đi vừa ăn, ngó nghiêng khắp nơi ngắm hoa đăng hiếm hoi lắm mới được thấy vào đêm thất tịch.

Đêm thất tịch, không chỉ có hàng ăn, còn có hàng thêu tay trang sức thật đẹp, hàng sơn phấn, thậm chí hàng tranh đồ cổ. Những thứ này cả hai người đều không có hứng thú, song có một loại mà cả hai cùng không kềm được muốn đi xem là thả hoa đăng trên hồ. Thất tịch mỗi năm, Hàng Châu đều có chợ đêm hoa đăng. Chợ đêm thì khỏi cần nói, nhưng hoa đăng thì đáng xem lắm. Mỗi dịp thất tịch thế này, nữ tử bất luận là đã thành thân hay chưa đều đi mua một cuộn giấy màu xếp thành đèn hoa sen, đốt tim đèn lên, viết tâm nguyện của mình vào giấy thả trong đèn, mặc nó trôi theo dòng nước. Tương truyền làm như thế, tâm nguyện sẽ thành sự thật. Khoan nói chuyện ngàn vạn tâm nguyện kia có thành hay không, chỉ riêng mặt Tây Hồ sáng rực trong đêm, trăm ngàn chiếc hoa đăng đủ hình dáng lơ lửng, đèn hoa sen hồng phấn tím nhạt, hắt bóng liêu rù bên hồ dưới ánh trăng như khói, bóng đèn lênh đênh giao hòa với ánh sao trên trời, dường như người đang chìm trong mộng ảo.

Lúc này trăng mới đầu non, chợ đêm người đến người đi, tiếng đàn sáo êm tai văng vẳng đằng xa. Trước sạp đèn hoa sen đông nhất, Ân Lê Đình và Lộ Dao nhìn những chiếc đèn hoa sen đẹp mắt.

“Tiểu Dao? Muội thích cái nào? Huynh tặng muội nhé?” Ân Lê Đình cười hỏi.

Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình. Vốn dĩ trước giờ nàng không tin mấy thứ này, luôn cho rằng nếu có mong ước gì thì tự mình đi mà thực hiện, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng được, Thái Thượng Lão Quân cũng thế, ai rảnh đâu mà đi quán mi? Có điều bỗng nhiên nhớ tới chuyện lúc trưa, chợt động lòng, lướt mắt qua từng chiếc giá treo đèn, dừng lại ở một chiếc đặc biệt khác lạ nằm trong góc. Chiếc đèn này không giống những đèn hoa sen to mà rực rỡ kia, hai đoá sen nho nhỏ một trắng một tím kết với nhau, bên dưới đính thêm mấy chiếc lá sen xanh biếc, nhìn hết sức thanh nhã. Ân Lê Đình thấy ánh mắt Lộ Dao dừng trên chiếc đèn kia, nhẹ nhàng cầm lấy đưa cho nàng. “Cái này?”

Tiểu nhị vội vàng chạy tới nói “Công tử thật có mắt nhìn, chiếc đèn này là cái độc nhất vô nhị trong chợ hoa đăng năm nay đó.”

Lộ Dao cầm đèn trong tay cũng cảm thấy đặc biệt dễ thương, cười tươi roi rói.

Ân Lê Đình nhìn sắc mặt Lộ Dao, biết chiếc đèn này rất hợp ý nàng, vì thế trả tiền ngay lập tức, cầm giấy bút để kẻ bên sạp cho khách sử dụng đưa cho nàng. “Nhập gia tùy tục, muội cũng viết một tâm nguyện lên đi.” Lộ Dao nhận lấy, viết một hàng chữ trên giấy, xếp tỉ mỉ bỏ vào khe hở dưới tim đèn, cười nói: “Đây là lần đầu tiên muội làm loại chuyện cầu nguyện thế này đây, không biết có linh hay không nữa.”

Ân Lê Đình nói: “Chắc chắn là linh rồi, nếu không sao lắm người tới thả đèn đêm thất tịch chứ?”

Lộ Dao khịt mũi cười: “Được rồi, thử tin một lần vậy. Chẳng mấy khi tin một lần, nếu không linh thì không nể mặt muội gì cả.” Nói rồi cùng Ân Lê Đình đi ra bờ hồ. Lúc này ánh trăng vừa đẹp, trong hồ đã có vô số hoa đăng lơ lửng, dập dềnh theo mặt nước, hắt sáng lấp lánh trên mặt hồ. Mặt nước Tây Hồ rộng mênh mông, từng chiếc đèn hoa sen lấp lánh ánh sáng hồng phấn tím nhạt, hòa với ánh sao trên cao, như những mảnh ngọc rơi xuống mặt hồ, làm cả mặt hồ sáng rực trong đêm.

Lộ Dao nhẹ nhàng đặt đèn hoa sen đã thả xuống mặt nước, nhìn nó từ từ trôi theo dòng, lắc lư chậm rãi rồi bờ. Bỗng nhiên nàng có cảm giác kỳ diệu. Dường như tâm trạng vẫn luôn căng thẳng từ lúc ở Cô Sơn tới giờ đột nhiên buông lỏng, nhẹ nhõm không nói nên lời. Vì thế, trong lơ đãng, nụ cười nơi khóe môi theo con sóng đẩy đèn hoa ra xa lặng lẽ nở rộ. Ân Lê Đình đứng bên cạnh nàng, nụ cười từ từ bùng sáng của nàng rơi hết vào trong mắt chàng. Nụ cười đó rất khẽ, nhưng ý vị trong đó lại khiến lòng Ân Lê Đình lay động, tay phải kẻ bên người Lộ Dao động đậy mấy lần, e dè, nắm lấy bàn tay trái lạnh lạnh của Lộ Dao. Chàng chỉ cảm thấy bàn tay này nhỏ hơn tay mình rất nhiều, làn da mềm mại lạnh mịn, không nhìn được đũa ngón tay mình nhẹ nhàng lướt qua. Lộ Dao đang mơ màng trong ánh đèn lấp lánh trên mặt hồ xa xa, cảm giác tay mình chợt ấm, lòng thoáng giật mình. Cảm giác ấm áp này không nóng cháy, không kịch liệt mà nhẹ nhàng, êm ái bao bọc lấy tay nàng, dường như nhiệt độ cơ thể ấm áp thâm nhập vào cơ thể nàng từng chút

một, bao trùm làn da, thậm chí hơi thở. Lộ Dao chần chừ một chút, rốt cuộc không nỡ bỏ qua cảm giác ấm áp khiến người ta than thở này, cơ hồ trước khi đầu óc kịp phản ứng, tay trái đã nắm lại tay Ân Lê Đình, cảm thụ lòng bàn tay có một lớp chai dày vì thường xuyên luyện kiếm của chàng, gần như thành kính cọ xát với lòng bàn tay mình. Nháy mắt, suy nghĩ của Lộ Dao cũng theo ánh đèn dần trở nên mơ hồ, chìm đắm trong không khí lưu luyến nhàn nhạt. Hai người đứng sóng vai nhau, không ai muốn cử động, cũng không hề lên tiếng, cứ như thể nhìn hoa đăng càng lúc càng nhiều, bên cạnh người tới người đi như nước. Đã bao lần hai người cũng nắm tay nhau thế này, nhưng lần đầu tiên, Lộ Dao cảm thấy có gì đó không giống. Cảm giác loạn nhịp không tên lặng lẽ xâm chiếm tâm thần nàng, khiến nàng không cách nào suy nghĩ vấn đề này.

Mãi đến khi trăng lên giữa trời, gió đêm nổi lên, Ân Lê Đình mới sực nhớ hôm nay Lộ Dao mặc áo vải sô trắng cực mỏng. Bấy giờ đêm dần lạnh, bên hồ gió lớn, bèn nói nhỏ: “Tiểu Dao, chúng ta về thôi, muội coi chừng lạnh.”

Lộ Dao hãy còn mê man trong cảm giác huyền ảo như mơ không chân thật vừa rồi, hình như không nghe Ân Lê Đình nói gì, mờ mịt nhìn chàng.

Ân Lê Đình nhìn vẻ mặt mờ mịt chẳng mấy khi có được của Lộ Dao, không nhịn được cười khẽ, buông bàn tay đang nắm tay Lộ Dao ra, cời lớp áo ngoài màu xanh nhạt của mình khoác lên người nàng. Tay Lộ Dao chợt lạnh, thoáng cái đã ấm trở lại vì Ân Lê Đình lại dặt tay nàng, hai người cứ thế đi về phân hiệu Thu Linh trang. Dọc đường đi, Lộ Dao yên lặng mặc Ân Lê Đình dặt, hai bàn tay một lớn một nhỏ đan vào nhau. Đây là đoạn đường yên tĩnh nhất trong vô số đoạn đường hai người đã đi chung với nhau từ đó đến giờ. Chỉ bởi vì cả hai đều đang tỉnh táo cảm thụ nhịp tim và mạch đập của mình dường như đang từ từ hòa hợp bởi hai bàn tay giao nhau. Ân Lê Đình thầm mong con đường này có thể dài thêm một chút, còn Lộ Dao cũng mặc cho tâm tư, tình lực của mình giờ phút này lan tỏa trong không khí như mùi vị cỏ xanh đêm hè.

Cứ như thế, đoạn đường không dài chẳng biết bị hai người đi bao lâu, đợi hai người đứng trước cửa phòng ngủ Lộ Dao thì trăng đã ngả về tây. Lộ Dao đứng trên bậc thang, nhìn Ân Lê Đình, ánh trăng hắt trên gương mặt tuấn tú tao nhã của chàng, không biết là ánh trăng làm mềm vẻ mặt chàng hay là nụ cười của chàng hòa vào ánh trăng.

“Ngày mai muội còn chăm cứu cho Phạm tiên sinh nữa, mau đi nghỉ đi.” Ân Lê Đình nói.

Lộ Dao gật đầu, cuối cùng khẽ khàng buông tay chàng ra, quay lưng đẩy cửa. Nhưng ngay lúc đó nàng quay người lại, thấy Ân Lê Đình vẫn đứng nguyên ở đó nhìn mình, bỗng nhiên bàn tay đóng cửa không sao đóng được nữa. Đứng thế hồi lâu, nàng chớp mắt “Lục ca, muội đi vào...”

Ân Lê Đình gật đầu nói khẽ: “Huynh về đây, muội ngủ ngon nhé.” Nhìn Lộ Dao đóng cửa rồi, chàng mới chậm rãi quay người đi ra khỏi viện. Không muốn về phòng, vì thế chàng đứng ngoài cánh cửa vòm rù đầy trường xuân, đứng nguyên cả đêm lưu luyến không về.

Bên này Lộ Dao bồn chồn đi rửa ráy, nằm trên giường nhìn ánh trăng hắt qua cửa sổ chiếu vào phòng, phòng ố sáng mờ mờ. Đầu óc Lộ Dao toàn là hình ảnh ánh đèn trên Tây Hồ và bóng đêm dịu dàng quyến luyến, âm thầm suy nghĩ vì sao lúc Ân Lê Đình buông tay mình ra, cảm giác lạnh lạnh khi ấy lại khiến mình có chút mất mát? Lúc chàng nắm tay mình lần nữa, cảm giác ấm áp kia khiến tim mình khẽ nhảy nhót? Ánh sáng mơ hồ, cùng với suy nghĩ mông lung, hồi lâu rốt cuộc Lộ Dao mơ mơ màng màng thiếp đi.

[52] Hai câu trong bài phú của Vương Bột, dò trên mạng thì ngay cả bên Tàu cũng rất ít nhắc tới bài phú này, đừng nói chi là Việt Nam nên ta không tìm được bản dịch của nó. Hai câu này ta lý giải theo cách hiểu của ta:

Trữ linh thất vu tinh kỳ tức là chờ đợi người yêu lúc hai ngôi sao (tức là sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ) gặp nhau.

Quyển thần tư vu nguyệt tịch tức là lưu luyến bóng dáng người yêu vào tháng thất tịch.

Tiền đây giải thích luôn mấy chữ Khất xảo, tinh kỳ, lan dạ:

Khất xảo: mồng 7 tháng 7, người xưa sẽ sắp mâm cúng cầu sao Chức Nữ phù hộ cho khéo tay may vá. Khất xảo nghĩa thô là xin khéo ^^

Tinh kỳ: ngày hai ngôi sao tụ hội

Lan dạ: theo âm lịch cũ, tháng bảy còn gọi là lan nguyệt nên đêm tháng bảy gọi là lan dạ.

[53] Kịch hát Tứ Xuyên

[54] Một trong ba con đề ngăn Tây Hồ, do Bạch Cư Dị sai người đắp khi là thứ sử Hàng Châu

[55] Tên thật là Lâm Bô, nhà thơ, ẩn sĩ nổi tiếng thời Tống, Hòa Tĩnh là tên thụy của ông, bài thơ nổi tiếng của ông được truyền tụng là bài Mai hoa.

[56] Đông Pha thì biết rồi hén, nhà thơ Tô Đông Pha, còn Lạc Thiên là tên tự của Bạch Cư Dị. Hai người này trước sau đắp hai con đề Tô, Bạch

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Sớm Mai Có Còn Chăng

Có lẽ là suy nghĩ quá nhiều, Lộ Dao thức dậy thì đã gần trưa hôm sau. Ánh nắng sáng ngời rọi vào phòng, bên ngoài ve kêu râm ran. Lộ Dao vội vàng ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo rửa mặt, nhận lấy đồ ăn chẳng biết là bữa sáng hay bữa trưa do thị nữ bung vào, ăn qua quýt mấy miếng rồi lật đật chạy tới phòng Phạm Dao. Vừa vào sân thì thấy Ân Lê Đình từ đối diện đi tới.

“Lục ca.” Lộ Dao cười hi hi gọi.

Sau buổi tối hôm qua, Ân Lê Đình có hơi căng thẳng, sáng sớm nay không biết nên đối mặt với Lộ Dao thế nào. Ai ngờ Lộ Dao lại như không có việc gì, sáng khoái cười nói. Ân Lê Đình hơi khựng lại, kể đó mỉm cười, nếu người trước mắt chấp nhất, lộ ra thần sắc ngại ngùng của nữ nhi thì không phải Lộ Dao chàng biết rồi.

Ân Lê Đình và nàng cùng đi vào viện của Phạm Dao, đang định nói chuyện thì thấy một nha hoàn hấp ta hấp tấp chạy ra, suýt nữa thì bổ nhào vào hai người.

Lộ Dao đưa tay đỡ nha hoàn nọ, cười nói: “Cẩn thận chứ.”

Nha hoàn kia vừa thấy Lộ Dao liền nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ đang định đi tìm người, người mau đi theo nô tỳ.”

Bình thường Lộ Dao luôn cười hi hi đùa giỡn với gia nhân, thành thử những người này không ai sợ nàng, nói chuyện cũng khá tùy tiện.

Lộ Dao lập tức hỏi: “Có phải Phạm tiên sinh tỉnh rồi không?”

Nha hoàn kia lật đật gật đầu “Đúng thế, Phạm tiên sinh vừa tỉnh, tổng quản sai nô tỳ đi mời đại tiểu thư tới!”

Lộ Dao và Ân Lê Đình nhìn nhau, thì triển khinh công chạy tới phòng Phạm Dao.

Vào phòng Phạm Dao, thấy Tiền Úc và hai quân sự thân tín đều có mặt. Ba người thấy Lộ Dao và Ân Lê Đình vội vàng tránh ra. Lộ Dao chạy tới trước giường, thấy Phạm Dao đã tỉnh, nhìn thấy nàng thì cười, giọng hơi khàn: “Tiểu nha đầu, không phải muốn chết cô không cứu à?” Vừa mở lời, quả thật khiến Ân Lê Đình đi đằng sau ngẩn ra, giọng nói này nghe quen quá.

Lộ Dao cũng không để ý đến y, ngồi luôn xuống mép giường bắt mạch. Nửa ngày, mạch hai tay đều kiểm tra xong rồi, Lộ Dao kiểm tra mức độ hồi phục của vết thương trước ngực y, ngồi cạnh bàn thoảng trầm ngâm, nhấc tay viết một phương thuốc giao cho Tiền Úc, dặn “Chiếu theo đơn này bốc thuốc sắc uống, thuốc bôi ngoài da không đổi.”

Tiền Úc đón lấy đơn thuốc “Đại tiểu thư cứ yên tâm.” Nói rồi dẫn hai quân sự đi ra. Vốn dĩ ông ta đang ở chính sảnh mở cuộc họp các quân sự định kỳ nửa tháng, nghe gia nhân tới báo Phạm Dao tỉnh liền vội vàng chạy tới. Mấy ngày trước trải qua chuyện phái Nga Mi, ông ta biết thân phận Phạm Dao cần phải giấu diếm cẩn thận, vì thế càng thêm dè chừng. Căn dặn nô bộc nha hoàn không được phép tới gần nơi này, tiện cho họ nói chuyện rồi mới quay lại tiền sảnh.

Bên này, Phạm Dao thấy Lộ Dao sầm mặt không nói, không nhìn được chọc nàng: “Tiểu nha đầu, mấy tháng không gặp sao yên lặng hẳn lên, còn không nói chuyện nữa?” Lộ Dao không nhìn được lờ mờ y, hai tay khoanh trước ngực “Nếu không có tiểu nha đầu ta đây, hiện tại huynh có thể thoải mái trò chuyện với Diêm Vương rồi!”

Phạm Dao đáp: “Nhất định Diêm Vương rất bức mình lần nào cô cũng cướp người với ông ta!”

Lộ Dao nghe y khen khéo y thuật của nàng nhưng không ăn chiêu này, nhướn mày nói: “Huynh cảm ơn ta cũng vô dụng. Huynh ngắt ở cửa sau khách sạn, ta không nghe thấy, nếu không có lục ca nghe được, huynh sớm đi tám chuyện với Diêm Vương rồi. Còn nữa, hôm đó phái Nga Mi tìm tới cửa cũng nhờ huynh ấy chặn lại. Huynh muốn thì ta ơn huynh ấy là được.” Ở trong này không có người ngoài, Lộ Dao cũng không lo lắng vấn đề môn phái thân phận của hai người, nói huých toét luôn.

Phạm Dao thấy Ân Lê Đình đứng cạnh Lộ Dao, ngo ngậy muốn ngồi dậy, Lộ Dao trừng mắt dè y xuống, đến Ân Lê Đình cũng dè vai y lại “Huynh muốn nằm trên giường thêm hai tháng nữa thì cứ việc cựa quậy!” Lộ Dao hung dữ.

Phạm Dao bất lực, đành ôm quyền nói với Ân Lê Đình: “Ân lục hiệp, đại ân không nói hết. Mạng Phạm Dao lần này nhờ có huynh cứu. Bất kể huynh nhận hay không nhận ta, Phạm Dao liền nhận bằng hữu là huynh. Sau này nếu có việc cần, Phạm Dao ta tuyệt không thoái thác.”

Ân Lê Đình nghe xong bỗng nhiên trợn mắt: “Ngoài thành Tuyền Châu đêm đó là huynh?” Chàng nghe giọng điệu Phạm Dao gọi Ân lục hiệp, chính là người bịt mặt đêm đó đối chường với nhị sư huynh Du Liên Châu, hơn nữa còn đánh với mình hai chiêu.

Phạm Dao gật đầu: “Đêm đó ta tỉnh rồi khỏi Tuyền Châu, lại nghe nói chuyện tiểu nha đầu bị tập kích mấy ngày trước, thế nên thử bản lĩnh Ân lục hiệp một chút, xác định có thể giao phó an nguy của nàng cho huynh không. Đã mạo phạm rồi, mong huynh đừng trách.”

Lúc Ân Lê Đình hỏi nàng trong khu lều có nhân sĩ giang hồ khác hay không Lộ Dao đã đoán được, chắc là chàng và Phạm Dao đã đối mặt, thậm chí động thủ rồi, thành thử bây giờ không kinh ngạc, chỉ chớp mắt nhìn Phạm Dao. Thấy y nói tiếp: “Sao nào, chẳng lẽ Ân lục hiệp khinh thường không muốn qua lại với người của Minh giáo như ta?”

Ân Lê Đình nghe y hỏi, nhớ ra vì chàng giúp tìm thuốc mà Lộ Dao phá lệ kể rõ chuyện Phạm Dao náu mình trong phủ Nhữ Dương Vương giám thị động

tình của vương phủ cho chàng nghe. Lúc đó chàng khá kinh ngạc vì Lộ Dao lại kể thân phận bệnh nhân vốn dĩ luôn bị nàng giấu kín, bây giờ mới hiểu được dụng ý của Lộ Dao: hi vọng chàng không cần rối rắm chuyện phân biệt chính tà trên giang hồ. Ánh mắt chân thành, chàng thành thực đáp: “Không giấu gì Phạm huynh, ban đầu vừa biết thân phận huynh, tại hạ băn khoăn khá lâu. Nhưng Tiểu Dao kiên trì bệnh nhân là bệnh nhân, ân oán giang hồ hết thảy chờ thương tích lành lại tính toán, tại hạ cũng cho là thế. Có điều sau nàng kể cho tại hạ nghe những gì Phạm huynh đã làm, tại hạ cảm thấy hành vi của Phạm huynh mới là việc hiệp nghĩa mà người tập võ như chúng ta nên làm. Tuy ta không thể cam đoan tương lai Võ Đang liệu có cùng Ma giáo, hơ, quý giáo xung đột hay không nhưng Ân lực ta nguyện ý nhận bằng hữu là Phạm huynh.”

Phạm Dao nghe xong cười lớn: “Đệ tử của Võ Đang Trương chân nhân đúng là không giống người thường, quả thật bất phàm! Chẳng trách tiểu nha đầu trước nay không nề mặt bất cứ nam nhân nào cũng nhìn huynh với con mắt khác!”

Ân Lê Đình nghe Phạm Dao nói thẳng tuột như thế, lập tức máu dồn lên mặt, đỏ như gấc chín. Dù sao mối dây vô hình giữa hai người cùng với việc bị người ta trêu chọc như thế là hai chuyện khác nhau. Chuyện trước khiến chàng chìm đắm lưu luyến không muốn tỉnh lại, nhưng về sau lại khiến chàng xấu hổ ngượng ngập vô cùng. Lộ Dao thấy Ân Lê Đình nháy mắt đã đỏ mặt, nhăn mũi tròng Phạm Dao một cái, biết y nghĩ cái gì, nghiêng răng nói: “Ta nói với huynh ấy chuyện của huynh là vì cần tìm cho huynh một vị thuốc quan trọng, nhờ có huynh ấy giúp đỡ. Ta phải để huynh ấy biết huynh ấy cứu loại người nào mới được!”

Phạm Dao cười ha hả: “Tiểu nha đầu cô giải thích làm gì? Trước giờ chẳng phải cô vẫn nói giải thích chính là che giấu, che giấu chính là ra hiệu ngầm à? Ta nói cô nhìn võ nghệ của chàng ta với con mắt khác mà thôi, cô nghĩ chệch đi đâu hả!”

“Ta nghĩ chệch á? Ta sợ lục ca cứu cái người ngay cả Diêm Vương cũng chê bỏ như người sau này sẽ hối hận thôi! Được lắm, bây giờ chúng ta tính toán phí thuốc men của người. Phí chẩn bệnh một ngày của cô nương ta là hai mươi lượng, riêng loại người muốn chết như người tính tiền gấp đôi. Đám đầu vào chỗ chết một lần tính nợ một lần, năm đó ở Lương Châu một lần, Tuyền Châu một lần, bây giờ Hàng Châu một lần nữa, cũng tức là lần này phí chẩn bệnh của cô nương ta một ngày một trăm sáu mươi lượng, ở đây tổng cộng ba mươi ngày, tức là hai ngàn tám chục lượng. Cộng thêm dùng toàn dược liệu thượng hạng, ít nhất hai trăm nữa, ta và lục ca còn chạy một chuyến tới Hoàng Sơn, tiêu pha hai chục, phí tìm được hai trăm. Còn nữa, phí nghỉ lại phân hiệu Hàng Châu này cùng với phí người làm chăm sóc tổng cộng một trăm nữa. Gộp lại là hai ngàn sáu trăm lượng bạc, nề tình hai chúng ta quen biết, giảm giá cho người, hai ngàn năm trăm lượng là được rồi. Người trả bây giờ hay là để người đưa tới sau?” Lộ Dao nói như cháo chảy, báo giá làm cả Ân Lê Đình và Phạm Dao đều há hốc mồm, đến cuối cùng, Ân Lê Đình cười hi hi mà Phạm Dao thì hết cách: “Tiểu nha đầu, cô đúng là đại tiểu thư Thu Linh trang mà! Ta chưa thấy đại phu nào kiếm tiền nhanh như cô nữa!”

Lộ Dao héch càm: “Tính vậy là khá lắm rồi, nếu Thu Nhiên mà đến, phỏng chừng huynh mắc nợ nửa đời. Nói coi, chừng nào trả?”

Phạm Dao đáp: “Trên người ta bây giờ một đồng xu cũng không có, chỉ có một thứ đáng tiền thôi.” Nói rồi tháo một cái thiết bài tinh xảo đeo trên cổ xuống đưa cho Lộ Dao “Tiểu nha đầu cầm cái này đi, tương lai nhất định có ngày cần dùng đến, thứ này giá trị không chỉ hai ngàn năm trăm lượng đâu, dùng vật đi. Nhất là bây giờ, đám người truy sát cô còn chưa biết là nhân vật ở đâu.”

Lộ Dao nhận lấy thiết bài nhìn, thấy thiết bài này có hình ngọn lửa, trên khắc hai chữ Phạm Dao. Nàng không biết vật này, đưa mắt hỏi y, nghe Phạm Dao nói: “Đây là thiết diễm lệnh của Minh giáo ta. Quang Minh tả hữu sứ mỗi người có một cái, cô cất đi, tương lai nếu cần giúp đỡ, nhất là nếu có người đuổi giết cô nữa, chỉ cần đưa cái này ra, giáo chúng Minh giáo toàn lực giúp đỡ.”

Lộ Dao nhú mày nhìn món đồ trong tay, thứ này Phạm Dao từng đưa cho nàng một lần, nàng cảm thấy chẳng có tác dụng gì nên không lấy. Lần này Phạm Dao lại nhắc lại một lần nữa khiến nàng có phần khó hiểu, kể đó dường như nghĩ ra điều gì, ngừng một chút mới nói: “Được rồi, đã vậy thì ta tạm thời cất đó, khỏi mắc công vì cứu huynh mà chọc phải người không nên chọc. Bất quá, rốt cuộc là huynh động thủ với ai? Bị thương ra nông nỗi này? Có phải Thành Côn không?”

Phạm Dao biết chắc chắn nàng có thể đoán được, cũng không giấu diếm, than thở: “Lão này thật lợi hại, ta cứ nghĩ với tu vi mấy năm nay của ta có thể đánh lại, ai ngờ vẫn cứ bại dưới tay lão. Tiểu nha đầu nhớ cầm lấy lệnh bài của ta, tương lai nếu có ngày Thành Côn tìm cô gây sự, trốn được bao nhiêu cứ trốn, đừng dây dưa.”

Ân Lê Đình nghi hoặc: “Thành Côn này có phải người Tiểu Dao nói muốn mượn sức Nhữ Dương Vương phủ đối phó với Minh giáo và nghĩa quân chống Nguyên không?” Chàng chứng kiến qua công lực Phạm Dao, ngay cả nhị sư huynh Du Liên Châu, võ công cao nhất trong các sư huynh đệ cũng chỉ miễn cưỡng đánh ngang tay với y, Thành Côn này có thể làm y bị thương nặng như thế, có thể thấy công lực cao hơn một bậc.

Phạm Dao gật đầu: “Là lão, lão là sư huynh của phu nhân giáo chủ bốn giáo.”

Lộ Dao đứng bên nhún vai, chen vào: “Còn là sư phụ của Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn.”

Hai người làm Ân Lê Đình hồ đồ, thắc mắc: “Thành Côn này có quan hệ sâu xa với quý giáo như thế, vì sao còn muốn xúc xiểm Nhữ Dương Vương phủ đối phó quý giáo?”

Phạm Dao cười khổ: “Đây cũng là chỗ ta nghi ngờ, bao nhiêu năm nay cũng không tra ra được manh mối. Nhất là gần hai năm nay, ngay cả hành tung của Thành Côn cũng rất khó tra, cho dù đuổi tới thì cũng đã vườn không nhà trống, huống chi là chuyện đã bao nhiêu năm?”

“Cái này không phải trọng điểm, đằng nào lão cũng có ý định đối phó Minh giáo rồi. Hiện giờ quan trọng là, lần này rốt cuộc lão khốn đó muốn làm cái gì...” Lộ Dao chống một ngón tay lên má, nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Lần này?” Phạm Dao lên tiếng.

Ân Lê Đình cũng thuộc tuýp người chỉ gợi ý là thông suốt, cộng thêm liên hệ lời phái Nga Mi nói, liền đoán được đại khái sự việc, bèn giải thích với y:

“Hôm Tiểu Dao chữa bệnh cho Phạm huynh, phái Nga Mi từng tìm tới cửa, nói bắt được bồ câu đưa thư ngoài thành, trên đó có phong thư, dùng giọng điệu Phạm huynh viết, cầu cứu phân đã của quý giáo.”

Phạm Dao nghe xong nhúchặt lông mày: “Không thể nào, ta không có viết qua lá thư nào cả.”

Lộ Dao trề môi “Đương nhiên biết không phải huynh viết rồi. Huynh đã biết ta dùng chân ở Hàng Châu, đâu ngu tới mức viết phong thư đó? Thư này còn vừa khéo bị phái Nga Mi chặn lại, lục ca và ta đều cho rằng đây là Thành Côn cố ý thả ra, muốn mượn đao giết người, mượn tay phái Nga Mi kết liễu huynh. Nói như thế... hôm đó huynh có đã thương được lão không?”

Phạm Dao gật đầu: “Tuy ta bị lão đã thương nhưng cũng chém một đao trúng vai phải lão, lão bị thương cũng không nhẹ, đáng tiếc là ngoại thương mà thôi.”

“Lúc đó nếu lão muốn giết huynh thì có đủ sức không?”

Phạm Dao suy nghĩ giây lát: “Lúc ấy tuy ta bị thương nhưng nếu lão muốn giết ta, nói không chừng phải tốn một phen công phu, và lại bản thân lão e là cũng phải trọng thương dưới tay ta.”

Lộ Dao sờ cằm, dong đưa đầu “Nói thế, lão khôn này cho dù bị thương thì cũng nhẹ hơn huynh. Muốn hạ sát huynh có thể tự làm, có gì phải mượn tay phái Nga Mi? Đây mới là chỗ ta lo lắng...”

Hai ngày nay Ân Lê Đình cũng suy nghĩ chuyện này, nghe Lộ Dao lẩm bẩm, lên tiếng: “Có khi nào lão còn việc khác, không thể không bỏ đi?”

Điểm này tất nhiên Lộ Dao cũng đã nghĩ đến. Theo như Phó Thu Nhiên thuật lại, mấy năm nay Thành Côn không có động tác gì lớn mà ẩn núp trong Thiếu Lâm tự mới đúng, có gì lần này lại vội vàng bỏ đi? Nhìn Ân Lê Đình, bỗng nhiên nàng nghĩ tới Trương Thúy Sơn, kẻ đó lại nghĩ tới Tạ Tốn liền gật mình, há hốc miệng hít hơi. Nàng nghĩ tới lúc đầu khi Trương Thúy Sơn, Ân Tố Tố cùng Tạ Tốn tới Băng Hỏa đảo, Tạ Tốn từng kể cho hai người mình giết người giả họa cho Thành Côn. Lúc ấy Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố cũng kinh ngạc không thôi. Trên giang hồ, tin tức của hai người có thể nói khá nhanh. Dầu thế cả hai đều không biết huyết án hơn ba mươi năm trước trên giang hồ đều do Tạ Tốn làm, cũng tức là trên giang hồ hẳn không có người biết kẻ đầu sỏ của mấy huyết án đó là Tạ Tốn, hơn nữa hình như đến hiện tại cũng không có ai biết chuyện này. Nhưng đến khi một nhà Trương Thúy Sơn vừa về tới Trung Thổ, cơ hồ tất cả người trên giang hồ đều biết những vụ huyết án kia do Tạ Tốn làm. Thành thử bất luận là ngấp nghé Đồ Long đao hay là thật tâm muốn báo thù đều ừn ừ xông lên Võ Đang, thậm chí Phật môn thanh tịnh như Thiếu Lâm kia cũng pháo đệ tử lên Võ Đang, tiếng là đòi câu trả lời cho Không Kiến, thế này mới có màn bi kịch trong ngày đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong. Cũng tức là nói, trong khoảng thời gian đó có người tiết lộ hung thủ năm đó là Tạ Tốn ra giang hồ, mà hiện tại ở Trung Nguyên, kẻ biết chân tướng sự việc kia chỉ có một mình Thành Côn! Vậy tức là, mấy năm sau, nhất định Thành Côn sẽ công khai sự tình này ra.

Nghĩ đến đây, chân mày Lộ Dao càng chau chặt, chỉ một thời gian ngắn đã thờ dài mấy lần. Đến tột cùng dưới tình huống gì, xuất phát từ động cơ gì mà Thành Côn tiết lộ tin này ra? Lần này lão vội vàng bỏ đi có liên quan đến việc này không? Một khi lão lộ tin này ra, cho dù có Đồ Long đao hay không, mấy năm sau này các phái lớn liền có lý do danh chính ngôn thuận lên Võ Đang hỏi tội, vậy mình có nên nghĩ cách can thiệp vào chuyện này một chút không?

Phạm Dao nghe tiếng nàng hít hơi, lại thấy vẻ mặt biến hóa muôn hình vạn trạng của nàng, không nhìn được muốn lên tiếng thắc mắc thì bị Ân Lê Đình cản lại, mím môi lắc đầu, ra hiệu cho y khoan nói. Ân Lê Đình biết chắc Lộ Dao đang suy nghĩ chuyện Thành Côn, vì thế không muốn ngắt ngang. Nhất thời trong phòng cả ba người đều không mở miệng.

Song thấy chân mày nàng càng lúc càng nhúchặt, sợ nàng lại chìm sâu vào đó, suy nghĩ không ra như trước, khẽ khàng lên tiếng: “Tiểu Dao? Còn nghĩ sao?” Nói rồi nhẹ nhàng vỗ vai nàng.

Cú vỗ này làm Lộ Dao hoàn hồn, thấy Ân Lê Đình lo lắng nhìn nàng, nhớ ở trên Cô Sơn chàng nói với mình: có chuyện nói ra thì tốt hơn là một mình suy nghĩ, bèn khẽ nghiêng đầu hỏi: “Lục ca, huynh còn nhớ năm trước trên núi Võ Đang, chuyện muội nói với Trương tử ca không?”

Trương Tùng Khê từng tỉ mỉ thảo luận với sư phụ Trương Tam Phong và sư huynh đệ bọn họ chuyện Lộ Dao nói liên quan đến Trương Thúy Sơn và Đồ Long đao, cùng với cách giải quyết phiền phức một khi Trương Thúy Sơn xuất hiện do Lộ Dao đề ra, di họa đến Thiếu Lâm tăng nhân dùng Đại Lục Kim Cang Chi đã thương Du Đại Nham. Khi đó Võ Đang mọi người đều cho rằng chủ ý này tuy rằng không được quang minh chính đại nhưng có mùi vị thiện ác hữu báo. Ân Lê Đình nghe nàng nhắc tới chuyện này lập tức phản ứng lại: “Ý muội là liệu Thành Côn có dính đến chuyện này không ư? Này...”

Lộ Dao cau mày: “Lục ca đừng quên, tuy Thành Côn là sư phụ Tạ Tốn nhưng bây giờ lão lại nghĩ hết cách làm khó Minh giáo. Trên giang hồ có rất nhiều người ngấp nghé Đồ Long đao đều biết Đồ Long đao đang ở trong tay Tạ Tốn, Tạ Tốn là người của Minh giáo. Có võ lâm chí tôn, loại lợi ích này thu hút, lão chỉ cần dễ dàng tìm một lý do là có thể khiến cả giang hồ làm khó Minh giáo. Thiên Ưng giáo hiện nay chẳng phải cũng thế sao?”

Ân Phạm hai người đều nghĩ đến Thiên Ưng giáo bây giờ đúng là bốn bề thọ địch. Hiện tại, bất luận là danh môn đại phái hay là bang hội giang hồ đều không ngừng kiếm chuyện, nói là đòi công đạo cho đệ tử bốn môn bị trọng thương điên cuồng, thật ra chỉ vì ngấp nghé Đồ Long đao mà thôi.

Ân Lê Đình chần chừ: “Chẳng lẽ Thành Côn muốn mượn Tạ Tốn và Đồ Long đao làm lý do đối phó Minh giáo? Nhưng Tạ Tốn là đồ đệ của lão mà!”

Lộ Dao cười khổ: “Lục ca, không phải sư đồ nào cũng như Trương chân nhân và sư huynh đệ các huynh, tình như phụ tử, thân như ruột thịt đâu. Nếu muội là Thành Côn, muốn tiêu diệt Minh giáo cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. Mượn người của danh môn chính phái làm đao sai sử, khiến bọn họ ép lên Minh giáo tra hỏi tung tích Tạ Tốn và Đồ Long đao, bản thân không tốn chút sức nào cũng đạt được mục đích. Mấy ngày trước phái Nga Mi tới đây chẳng phải là ví dụ hay sao? Có điều, muội thấy lạ, Tạ Tốn và ngũ ca huynh không rõ tầm hơi đã nhiều năm rồi, vì sao Thành Côn mãi không mượn cơ hội này ra tay mà kéo dài lâu như thế?”

“Lão đang chờ.” Phạm Dao đột nhiên trầm giọng “Lão đang chờ thời cơ một lưới hốt gọn Minh giáo. Từ sau khi Dương giáo chủ mất tích, nội bộ Minh giáo mâu thuẫn ngày càng trầm trọng, nhưng dù sao thế lực cũng lớn, không dễ tan rã. Thành Côn đang chờ sau khi nội bộ Minh giáo hoàn toàn chia cắt, mượn cơ hội này một lần tiêu diệt toàn bộ Minh giáo.”

Phạm Dao biết rõ tình hình nội bộ Minh giáo hiện giờ hơn hẳn Ân Lê Đình và Lộ Dao, vì thế càng lo âu hơn.

Lộ Dao sờ cằm: “E là không chỉ như thế.” Nói rồi nhìn Phạm Dao, tiếp tục nói: “Huynh từng nói với ta, ở Nhữ Dương Vương phủ huynh thám thính được Nhữ Dương Vương không chỉ có ý tiêu diệt Minh giáo không thôi, thực tế các đại môn phái trên giang hồ có uy hiếp với quân Nguyên không nhỏ, vì thế lão muốn tiêu diệt tất cả các môn các phái giang hồ này. Mà mấy năm nay Thành Côn không ra khỏi Nhữ Dương Vương phủ, bây giờ không ở, rất có thể là đang mưu đồ chuyện này.”

“Tiểu Dao, ý muội là, Thành Côn còn muốn mượn sự kiện Đồ Long đao, nhân cơ hội tiêu diệt Thiên Ưng giáo và... Võ Đang của huynh?” Ân Lê Đình nhớ Lộ Dao có nói Võ Đang và Thiên Ưng giáo thật ra sớm đã ngồi chung một thuyền, phản ứng lại lập tức thất kinh.

“Này...!”

Phạm Dao trầm giọng: “Nếu thật như thế, sợ rằng không chỉ liên lụy Võ Đang thôi đâu!”

Lộ Dao gật đầu: “Thế nên ta mới lo lần này lão hấp tấp bỏ đi là vì cái gì? Nếu vì chuyện khác còn đỡ, vì Đồ Long đao, e rằng chúng ta phải nghĩ cách mới được. Cho dù lần này không phải, phỏng chừng rất nhanh sẽ có lần sau.” Nói rồi hơi nheo mắt, chân mày nhíu lên.

Lúc này Lộ Dao đang cân nhắc chuyện khác. Chín mươi chín phần trăm là Thành Côn tiết lộ cho các môn phái biết Tạ Tốn là hung thủ huyết án, chẳng những Trương Thúy Sơn, sau này cái chết của Mạc Thanh Cốc đều có liên quan đến lão. Đã như thế, chỉ bằng sớm nghĩ cách giải quyết kẻ này, như vậy các phái mới khôkhoolaays csau này cái chết của Mạc Thanh Cốc đều có liên quan đến lão. Đã như thế, chỉ bằng sớm nghĩ cách giải quyết kẻ này, như vậy các phái mới không lấy cớ Tạ Tốn tra hỏi, Du Đại Nham cũng không bị tàn phế suốt đời, Mạc Thanh Cốc càng không bị đệ tử Trần Hữu Lượng của Thành Côn giết chết, đây quả thật là biện pháp giải quyết hữu hiệu nhất. Nhưng võ công của nàng hoặc là Ân Lê Đình, thậm chí Võ Đang chur hiệp và Phạm Dao, không có ai bì kịp Thành Côn, luận tâm tư cũng không phải là kẻ dễ đối phó. Nhất thời nên đối phó thế nào, Lộ Dao bắt đầu nhức óc. Bỗng nghe giọng nói khá nghiêm túc của Ân Lê Đình: “Tiểu Dao, muội đang nghĩ làm sao đối phó Thành Côn phải không? Muội không được làm bừa, võ công Thành Côn sợ là huynh cũng không thể bảo vệ muội chu đáo.”

Phạm Dao nghe Ân Lê Đình nói cũng trùng mắt với Lộ Dao: “Tiểu nha đầu, ta đưa lệnh bài cho cô vì sợ có ngày lão biết cô cứu ta mà tìm cô tính sổ, mới cho cô mượn thế lực Minh giáo bảo vệ bản thân. Nếu cô xen vào là tự đâm đầu vào chỗ chết!”

Lộ Dao nghe xong trề môi, làm cái mặt quỷ với Phạm Dao: “Ta đâu phải huynh, cứng rắn đối chọi với lão? Huynh là quân tử đại trượng phu, đường đường chính chính mà đến, đối lại là ta, đương nhiên là âm mưu quỷ kế chào hỏi rồi. Cái gọi là quân tử cũng phải tùy người, đối với quân tử có biện pháp quân tử, đối phó loại tiểu nhân này, tất nhiên có biện pháp của tiểu nhân, đồ ngu mới chính diện đối phó với lão.”

Ân Lê Đình lớn lên ở Võ Đang, từ nhỏ đã tiếp thu chuẩn mực đạo đức của các đại hiệp quân tử là Trương Tam Phong và Tống Viễn Kiêu mọi người. Phạm Dao ở Minh giáo, theo đuổi cũng là chuẩn mực của quân hào giang hồ. Hai người nghe Lộ Dao nói xong đều dờ khóc dờ cười, có phần bất lực nhìn nhau. Lại nghe Lộ Dao nói: “Lão khôn này mà còn, đối với Võ Đang, Minh giáo, ngũ ca huynh Trương Thúy Sơn hay là huynh đệ Tạ Tốn của huynh đều là mầm đại họa. Đối lại là ta, tất nhiên phải nghĩ cách xử lý lão mới được.” Nói rồi, hai mắt tối lại, hai người kia nhìn mà ngẩn người.

Phạm Dao khá kinh ngạc, chỉ vì y luôn cho rằng Lộ Dao là y giả, cứu sống người khác, không nhìn được chuyện tổn thương mạng người. Nhưng Lộ Dao vừa rồi, trong mắt toát ra chút sát khí. Trong đầu Ân Lê Đình chợt xẹt qua lời Lộ Dao nói khi ở Cô Sơn, vì bảo vệ người yêu thương, cho dù làm chuyện quá đáng thì đã sao?! Khi ấy chàng chỉ nghĩ Lộ Dao chìm đắm trong tâm tình của mình không tự thoát ra được, bây giờ bỗng nhiên thoáng hiểu tâm tình Lộ Dao. Thế là ôm quyền nói với Phạm Dao: “Phạm huynh, ta và Tiểu Dao đi trước nói chuyện, được chứ?”

Phạm Dao gật đầu, nhìn Ân Lê Đình dắt Lộ Dao ra khỏi phòng.

Y mỉm cười: “Tiểu nha đầu, còn nói là không có nhìn với con mắt khác

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Không Chịu Buông Xuôi

Ân Lê Đình dắt tay Lộ Dao đi ra khỏi viện, về đến trong viện chàng mới quay lại, đặt một tay lên vai Lộ Dao, nhìn nàng nửa ngày, than khẽ: “Tiểu Dao, huynh biết muội nghĩ gì. Chuyện ngũ ca, huynh và các sư huynh đều lo lắng. Nhưng mà, về phần Thành Côn, nếu muội có ý tưởng gì, nhất định phải nói với huynh trước, không được hành động một mình.”

“Lục ca, muội...”

Ân Lê Đình không chờ Lộ Dao nói xong “Huynh biết, muội là đại phu, độc thuật vô song. Nhưng võ công Thành Côn này quá cao cường, e rằng cơ hội cho muội dùng độc cũng không có. Tiểu Dao, muội nghĩ xem, nếu Phó trang chủ vì muội đi đối phó Thành Côn, muội có yên tâm được không?”

Lộ Dao nghe xong, toàn bộ lời định nói nuốt trở vào bụng. Lần này Ân Lê Đình dùng Phó Thu Nhiên làm ví dụ đúng chỗ rồi, gần như ngay lập tức Lộ Dao liễu mạng lác đầu.

Ân Lê Đình nhẹ nhàng vén lọn tóc Lộ Dao ra sau vành tai nàng, dịu dàng nói: “Nếu đổi lại, muội thử nghĩ mà xem, nếu muội gặp chuyện gì, tất nhiên Phó trang chủ sẽ không bỏ qua cho Thành Côn, đến chừng đó... e là chuyện này cũng khó mà ổn thỏa.”

Lộ Dao giật mình, từng câu từng chữ của Ân Lê Đình đều đánh trúng chỗ hiểm, hồi lâu mới thở dài nói: “Lục ca, muội hứa với huynh, sẽ không một mình đi chọc Thành Côn là được.”

Ân Lê Đình thờ phào. Ban nãy chàng thấy Lộ Dao cúi đầu vừa suy tư vừa nhíu mày liền biết trong lòng nàng chắc chắn đang tính toán giải quyết Thành Côn. Vì thế vỗ vỗ nàng nói: “Thật ra muội không cần nóng ruột. Chuyện này liên lụy đến Võ Đang, đợi các sư huynh hội họp cùng chúng ta rồi sẽ nghĩ được cách thôi. Nếu muội đau đầu thì tạm thời đừng nhọc lòng nữa. Tuy rằng Thành Côn vội vàng bỏ đi nhưng có lẽ là có việc khác, chưa chắc đã như chúng ta nghĩ.”

Lòng Ân Lê Đình lúc này dường như có tảng đá đè nặng, bởi vì vừa rồi chàng sức nhớ đến câu nói “khí trung hàm sát, e có báo kiếp” của Phù Diên Thiểu Lâm Tịnh Bi phương trượng. Lộ Dao đã mấy lần bị môn phái giang hồ truy sát không rõ nguyên nhân, may mà người đối phương phải tới đối với chàng mà nói không đủ sức uy hiếp, nhưng nếu không làm rõ chuyện này chàng không thể yên tâm được. Mà bây giờ, rõ ràng Lộ Dao có ý định nhúng tay vào vụ Thành Côn, nỗi lo trong lòng chàng càng lớn, sợ câu nói kia ứng nghiệm trên người nàng.

Lộ Dao cảm thấy Ân Lê Đình nói có lý, chuyện này truy đến ngọn nguồn là việc của phái Võ Đang. Trừ tình tiết nguyên gốc trong truyện ra, nàng cũng chỉ đọc qua một ít tư liệu có liên quan đến các môn phái giang hồ do Phó Thu Nhiên đưa tới, bây giờ cũng không biết câu chuyện đã thoát ly nguyên bản mấy phần rồi. Quan trọng nhất là, giang hồ có quy củ của giang hồ, mà nàng thì không hiểu, thảo luận ý tưởng của mình với Trương Tùng Khê là một chuyện nhưng ra tay thực hiện lại là chuyện khác. Làm không khéo đi ngược lại quy tắc của họ, sợ là cả mình và Ân Lê Đình đều gặp rắc rối. Bây giờ nàng cần phải cân nhắc đến rất nhiều người, nhiều chuyện, không thể so sánh với dĩ vãng được.

Chuyện này cứ thế tạm thời gác lại, Lộ Dao gửi thư cho Phó Thu Nhiên, nhờ hắn lưu ý đến tin tức trên giang hồ nhiều hơn, nhất là tin liên quan đến Tạ Tồn. Nàng và Ân Lê Đình thì tiếp tục ở lại phân hiệu Hằng Châu, điều trị thương thế của Phạm Dao. Vết thương của Phạm Dao không nặng, may mà công lực y thâm hậu, căn cơ cũng rất tốt, vì thế Lộ Dao trị liệu nhanh hơn, chỉ có vài ngày đã thấy công hiệu. Mấy ngày sau đó, Ân Lê Đình và nàng gặp được mấy người trong thành Hằng Châu, khiến cả hai đều vui mừng khôn xiết.

Ngày hôm ấy, trời nhá nhem tối, hai người ăn cơm ở một quán ăn khá nhỏ ven hồ. Quán này tất nhiên không thể so sánh với Lâu Ngoại Lâu được, chỉ là một quán nhỏ hai lầu, lầu trên lầu dưới cộng lại không tới ** cái bàn. Sờ dĩ Lộ Dao kéo Ân Lê Đình tới đây ăn là vì đồ ăn quán này có hương vị Hán Trung, không như các quán khác bán toàn món ăn Hằng Châu nổi tiếng.

Hai người vừa cầm đĩa lên thì bỗng nghe thấy dưới lầu vọng lên một loạt tiếng âm ỹ gào thét, xen lẫn với tiếng vó ngựa. Cúi đầu nhìn xuống, thì thấy một chiếc xe ngựa mất kiểm soát đang chạy như điên nghiêng trái ngã phải. Mọi người xô nhau tránh né. Nhưng lúc hai người đang nhìn xuống qua cửa sổ, một tiểu cô nương đang chơi đùa đứng ngay chính giữa đường cái, hoảng sợ nhìn xe ngựa điên cuồng phóng tới. Mắt thấy chiếc xe kia sắp tông vào người tiểu cô nương, bốn phía vang lên tiếng hét hoảng sợ nhưng hoàn toàn bất lực. Khoảnh khắc như chớp giật đó, Lộ Dao thấy bóng người màu xanh nhạt bên cạnh mình loáng lên, Ân Lê Đình tung người, dưới chân sử công phu Thiên Cầm Trụ, nháy mắt nhảy ra khỏi cửa sổ rơi xuống chính giữa đường cái. Không đợi hạ xuống đất, lúc còn cách ba thước, chân phải điểm vào bụi cây thấp lẻ tẻ bên đường, thân hình lập tức bay nghiêng thay vì rơi thẳng xuống, hạ tay quét qua liền ôm tiểu nữ hài kia vào lòng. Lúc này xe ngựa đã tới trước mặt hai người, tay phải Ân Lê Đình ôm đứa bé, tay trái đập vào cổ ngựa, thân hình thuận thế bay ngược ra sau, mà con ngựa kia bị chàng vỗ một chưởng hí vang, thiếu điều ngã nhào. Ân Lê Đình tung người rơi xuống đất, mặc kệ tiếng vỗ tay la hét khen hay chung quanh, vội vàng kiểm tra tiểu nữ hài, thấy nó nước mắt ròng ròng nhất thời không biết nó bị thương hay sợ hãi, vội vàng hỏi: “Tiểu cô nương, người muội bị đau chỗ nào ư?”

Tiểu nữ hài này cùng lắm chừng bảy tám tuổi, đã hoảng sợ thất kinh rồi, cứ khóc mãi, còn sức đâu mà trả lời? Ân Lê Đình vừa dỗ dành nó vừa đưa mắt chung quanh tìm người nhà của nó, chỉ thấy bốn phía toàn người bu quanh xem náo nhiệt, không có người nào lên nhận con nhà mình.

“Lục ca, để muội xem thử, đứa nhỏ này khóc dữ như thế chắc là bị thương ở đâu rồi.” Lộ Dao cũng đã nhảy xuống lầu, đi tới cạnh Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình đặt đứa bé lên chiếc bàn của tiệm trà nước bên đường, Lộ Dao kiểm tra sơ sơ không phát hiện đứa nhỏ bị thương chỗ nào. Đang lầy lăm lạp chột nghe giọng Ân Lê Đình có mấy phần mừng rỡ: “Nhị ca! Sao huynh lại tới...” Nói chưa dứt, Lộ Dao đang định ngoảnh đầu xem chột cảm thấy trước mắt có ánh sáng lóe lên, mấy điểm kinh phong ập vào mặt, chính là mười mấy mũi ngân châm từ trong miệng đứa nhỏ kia bắn thẳng vào mặt Lộ Dao. Lúc này Lộ Dao muốn né đã không kịp nữa, lòng trĩu xuống, cấp tốc giơ tay che chở đôi mắt đã là cực hạn rồi. Trong chớp mắt, nàng chỉ cảm thấy người mình bị hai luồng kinh lực một đẩy một kéo, thoáng cái đã rời khỏi vị trí ban đầu, mà cánh tay và mặt cũng không cảm thấy đau đớn gì cả.

Đầu nàng có can đảm tới mấy thì lần này cũng bị dọa hết hồn, dùng tay che mặt, hai mắt nhắm chặt nửa ngày mới hoàn hồn. He hé mắt ra, phát hiện mình đã cách quán trà kia hơn ba trượng, trước mặt là vạt áo trước của một người, nói chính xác là vạt áo của Ân Lê Đình. Lúc này Lộ Dao mới ý thức được vừa rồi Ân Lê Đình phi ngược hướng ngân châm bay tới ôm nàng bay ra khỏi quán trà. Lần này nàng cả kinh, chẳng kịp để ý gì khác vội vã giãy ra, muốn kiểm tra lưng của Ân Lê Đình “Lục ca, huynh có sao không? Lưng có trúng châm không?” Nói rồi đưa tay sờ lưng Ân Lê Đình, sờ soạng mấy vòng, kiểm tra cẩn thận một lượt, phát hiện không có ngân châm trên mặt mới yên tâm. Ân Lê Đình cúi đầu không lên tiếng, nguyên nhân là vì đối diện là mấy vị sư huynh nhà mình Du Liên Châu, Du Đại Nham, Trương Tùng Khê, người nào cũng đang xem kịch.

Lộ Dao thấy Ân Lê Đình không sao, cuối cùng cũng yên tâm, nhớ vừa rồi Ân Lê Đình gọi nhị ca, vội vàng nhìn chung quanh, thì thấy bên trong quán trà có ba người đứng, chính là Du Liên Châu, Du Đại Nham và Trương Tùng Khê trong Vô Đang thất hiệp. Một tay Du Liên Châu kèm chế đũa nhỏ phóng độc châm, còn Du Đại Nham và Trương Tùng Khê thì cười hi hi đảo mắt qua lại trên người Ân Lê Đình và nàng. Lộ Dao chớp mắt sờ mũi, nhìn Ân Lê Đình có vẻ ngượng ngịu, thẹn thùng chào hỏi sư huynh nhà mình, không nhận được nhướng mày, hết sức sáng khoái tiến lên chào hỏi.

“Chào Du nhị ca, Du tam ca, Trương tứ ca!”

Du Liên Châu gật đầu đáp lễ, thấy Ân Lê Đình và Lộ Dao sóng via nhau, vẻ mặt mỗi người một kiểu, nở nụ cười hiểm hoi. Lần này là lần đầu tiên Du Đại Nham xuống núi sau khi lành bệnh, bây giờ gặp Lộ Dao, trong lòng ngổn ngang khó nói nên lời. Nhưng trời sinh tính chàng phóng khoáng, khó khăn đã qua bây giờ tựa như mây khói, cười lớn nói với Lộ Dao: “Tiểu Lộ, Du tam ca nhà muội lần đầu tiên tái xuất giang hồ thì gặp được muội, muội nói đây có phải ý trời không?”

Hàng lông mày thanh tú của Lộ Dao nhú lại “Đương nhiên là ý trời, ông trời thấy huynh mới khỏe đã bắt đầu giày vò nên mới đưa huynh tới trước mặt ta để ta kiểm tra một bận, nếu có vấn đề, mau mau trở lại đưa về Vô Đang mới được. Nói đi, dọc đường có động thủ với ai không? Gân cốt khớp xương có chỗ nào không ổn?”

Mấy câu làm Du Đại Nham cười càn sung sướng: “Nhị ca, tứ đệ, Tiểu Lộ đúng là ba câu không rời nghề. Từ biệt nửa năm, bây giờ vừa mở miệng là giọng điệu đại phu giáo huấn bệnh nhân rồi.”

Lộ Dao đang định nói lại thấy ánh mắt bốn người đồng thời sầm xuống, tay trái Du Liên Châu vòng qua trước người đũa nhỏ bị điểm huyết, không biết là bắt lấy cái gì. Du Đại Nham và Trương Tùng Khê đồng thời phi thân lên, lướt thẳng qua đám đông, bình bình vài tiếng động thủ với người ta. Nàng thì bị Ân Lê Đình đẩy ra sau lưng che chắn kín mít. Lộ Dao giật mình, bám lấy vai Ân Lê Đình thò đầu ra, thấy Du Đại Nham tóm một nam tử gầy nhom không cao lấm đi lại. Tên kia bị điểm huyết không nhúc nhích, chỉ có mỗi đôi mắt đảo lia lịa, lộ rõ vẻ hoảng hốt.

Lộ Dao không nhìn rõ diễn biến sự việc, Ân Lê Đình thì thấy rõ ràng, hạ giọng nói với nàng: “Vừa rồi tên này định giết đũa bé bịt miệng, hai mũi cương tiêu đánh vào đũa bé bị nhị ca triệt hạ.”

Lộ Dao nghe xong cau mày, quan sát người bị Du Đại Nham quăng xuống đất. Du Đại Nham và Trương Tùng Khê đều đã nghe Du Liên Châu nhắc tới chuyện Lộ Dao bị một đám hắc y nhân đuổi giết ở Tuyền Châu, không ngờ hôm nay vừa trùng phùng lại gặp chuyện thế này.

“Tiểu Lộ, chuyện này rốt cuộc là sao? Muội có đắc tội với ai không? Là nhà buôn dược liệu kia à? Bọn chúng dám dùng thủ đoạn này đến ám toán muội?” Du Đại Nham nhíu mày.

“Chúng ta đã nghe nhị ca nói chuyện Tuyền Châu rồi,” Trương Tùng Khê nói “Phó trang chủ có biết chuyện này không?”

Lộ Dao đang định trả lời, bỗng nhiên trong óc lóe lên, vội vàng bước tới trước người nam tử gầy nhom kia, ra tay như gió điểm mấy huyết chính trước ngực gã. Ai ngờ ánh mắt gã nhanh chóng rũ xuống, mũi miệng trào máu, nháy mắt đã tắt thở. Lộ Dao thờ dãi đứng dậy lắc đầu “Chuyện này phức tạp lắm, giờ kẻ biết nội tình cũng chết sạch rồi.”

Du Đại Nham tròn tròn mắt, khó hiểu: “Rõ ràng ta chỉ điểm huyết gã, sao lại thế?”

Lộ Dao than: “Gã bị hạ độc. Nếu chuyện hôm nay thành thì quay về tìm người lấy thuốc giải, nếu không thành thì như thế.” Nói rồi lật mi mắt người kia lên, kiểm tra mũi miệng, cau mày “Thủ đoạn lợi hại thật. Dùng thanh lăng diệp không chế tử ngọ đoạn hồn tán, vừa đến thời điểm lập tức phát tác. Xem ra người sau màn không tính giữ mạng cho gã bất kể có thành công hay không.”

Du Đại Nham nghe xong nói giận: “Một nhà buôn dược liệu mà thủ đoạn độc ác như thế?”

Ân Lê Đình khuyên: “Tam ca, đệ tà Tiểu Dao cảm thấy không phải hành vi của dược thương kia. Hai lần đuổi giết sau, hình như kẻ ở hậu đài đều là người giang hồ.”

“Hai lần sau? Còn mấy lần nữa?” Trương Tùng Khê hỏi dồn.

“Tổng cộng ba lần.” Lộ Dao nhún vai, nhìn chung quanh, thấy người đi đường qua lại đều sợ hãi tránh thật xa, người to gan thì đứng xa xa tò mò nhìn, thấy chủ quán trà hoảng sợ không thôi, nàng cười khổ: “Chúng ta đôi chỗ nói chuyện nhé?” Nói rồi chỉ người vây quanh “Các vị xác định muốn thảo luận chuyện này ở đây và chờ quan phủ tới tra án?”

Mọi người đã quen hành tẩu giang hồ, đương nhiên biết giờ phút này nên tức tốc rời đi tránh hiềm nghi. Vì thế bèn nhắc đũa bé và thi thể, Lộ Dao bỏ lại cho chủ quán trà một đỉnh bạc lớn, chọn con đường ngắn nhất quay về phân hiệu Hàng Châu. Chuyện còn lại, Tiền Úc tự xử lý chu toàn, không cần Lộ Dao quan tâm.

Bên này đúng giờ cơm tối, Tiền Úc vội vàng sai người bày cơm ở phòng khách, chuẩn bị phòng cho khách chu đáo. Mọi người dùng cơm xong ngồi trong phòng khách uống trà. Lộ Dao kiểm soát đi tra hỏi đũa bé, bỏ Ân Lê Đình lại trong sảnh, lấy tiếng là sư huynh đệ bọn họ tụ hội, thêm người ngoài như mình nói chuyện không thoải mái. Thực tế là lúc ăn cơm ném đủ ánh mắt đánh giá mình và Ân Lê Đình của Du Đại Nham, Trương Tùng Khê, xấu bụng cảm thấy hiện giờ nên quăng cái vấn đề lăm chuyện này cho Ân Lê Đình ứng phó thì hơn, tuy không phúc hậu nhưng ai kêu huynh là sư đệ chứ?

Vì thế Ân Lê Đình bị Lộ Dao quăng lại phòng khách, một mình đối mặt với ba vị sư huynh. Ba người vừa nãy chứng kiến hai người xưng hô, chung đụng đều hiểu lòng mà không nói, bây giờ nghe Ân Lê Đình giải thích Lộ Dao cảm thấy phiền toái vì mấy lời đồn đãi dọc đường đi mới đề nghị hai người xưng

hồ huynh muội, không nhịn được buồn cười. Du Đại Nham vỗ đầu Ân Lê Đình cười mắng lục đệ, hôm nay huynh mới biết đệ đúng là ngốc. Ân Lê Đình cười hiền lành, song trong mắt lại lấp lánh ánh sáng. Ba người đều rành tính nết lục đệ nhà mình, bây giờ mấy tháng không gặp bỗng dưng phát hiện so với dĩ vãng có chút bất đồng, nhưng không giống chỗ nào thì nhất thời không nói rõ được, chỉ có Du Liên Châu vẫn bình thản như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Can Qua Há Dừng Được

Lúc Lộ Dao quay lại phòng khách, Ân Lê Đình đã nói hết chuyện mấy tháng trở lại đây cho mấy người Du Liên Châu nghe. Lộ Dao vào cửa, vừa vặn thấy Ân Lê Đình đứng thẳng người, gục đầu nói với Du Liên Châu: “Nhị ca, việc cứu hữu sư Ma giáo Phạm Dao tuy do Tiểu Dao làm nhưng tiểu đệ cũng có phần, ngăn cản phái Nga Mi cũng do đệ. Vốn định chờ đến khi về núi lại thỉnh tội với sư phụ, hôm nay trước mặt nhị ca, tiểu đệ không dám giấu diếm.” Trên dưới Võ Đang tuy nói quân hệ sư đồ huynh đệ xưa nay hòa hợp, tình như thủ túc nhưng dấu sao môn quy nghiêm ngặt, Ân Lê Đình không dám giấu diếm chút nào, trình bày toàn bộ cho ba vị sư huynh.

Mấy người Du Liên Châu nhìn nhau, đang định mở miệng thì thấy Lộ Dao học tốc chạy vào, đứng trước mặt Ân Lê Đình, lông mày nhăn lại, cao giọng: “Du nhị ca, chuyện này không thể trách lục ca, là ta cứu Phạm Dao. Chúng ta là bằng hữu, cho dù không phải bằng hữu thì thân là đại phu ta cũng không lý nào khoanh tay đứng nhìn. Lục ca lo lắng an nguy của ta mới cùng ta đi Hoàng Sơn. Ngày đó phái Nga Mi muốn xông vào phòng chẩn bệnh của ta, lục ca bắt đắc dĩ mới lên tiếng ngăn cản. Các huynh không thể trách phạt huynh ấy vì chuyện này được.”

Mấy người thấy Lộ Dao nhũn mày, dáng vẻ nghiêm trang, đầu tiên hơi kinh ngạc, liền đó không khí trong phòng bắt đầu trở nên kỳ cục, nhất thời không ai nói chuyện. Ân Lê Đình không nhịn được, nhẹ nhàng giật ống tay áo Lộ Dao, thì thầm: “Tiểu Dao.”

Lộ Dao rút tay phớt lờ chàng, nói tiếp: “Chuyện này do ta mà ra, ta biết Võ Đang và Minh giáo như nước với lửa, nhưng chuyện lần này không liên quan đến lục ca. Nếu sau này có bất cứ rắc rối gì, nhất là phái Nga Mi, cứ nói Phạm Dao là do ta cứu, muốn tìm thì cứ tìm ta là được.”

Ân Lê Đình giật áo Lộ Dao lần nữa, nhỏ giọng: “Tiểu Dao, muội nghe huynh nói...”

Lộ Dao quay đầu, phòng mang trợn mắt nói “Nghe huynh cái gì? Được là muội hái, người do muội cứu, nghe muội nói mới đúng!”

Ân Lê Đình dờ khóc dờ cười, nhưng thấy Lộ Dao bênh vực mình như thế, lòng thấy ấm áp, mắt thoáng chút dịu dàng, khẽ cúi đầu che giấu thần sắc trên mặt mình.

“Ha ha ha! Lục đệ, vừa nãy nói đệ ngốc, bây giờ xem ra tam ca sai rồi! Ha ha! Hay lắm!” Cuối cùng Du Đại Nham nhịn hết nổi cười phá lên. Lộ Dao ngẩn ra, quay đầu lại thấy chẳng những Du Đại Nham, cả Trương Tùng Khê cũng cười thành tiếng, ngay cả Du Liên Châu cũng lộ vẻ mặt buồn cười thấy rõ.

Lộ Dao hoàn toàn ngớ người, nhìn người này ngó người kia, không hiểu gì cả. Vừa rồi còn bày ra bộ dạng môn quy nghiêm ngặt, sao bây giờ đều như bị điểm trúng huyệt cười thế này?

Rốt cuộc Trương Tùng Khê nhịn cười, hỏi: “Tiểu Lộ, muội nghe thấy chúng ta định phạt lục đệ hồi nào thế?”

Dứt lời, Lộ Dao càng trợn mắt, nhũn mũi quay lại nhìn Ân Lê Đình, lại nhìn ba người trước mắt, lầy lăm lầy: “Vừa rồi không phải lục ca...”

Ân Lê Đình khẽ than: “Tiểu Dao, muội không chịu để huynh nói. Huynh cứu Phạm huynh đương nhiên phải nói với các sư huynh mới được, nhưng không có nghiêm trọng như muội nghĩ đâu. Không tin muội hỏi nhị ca đi.”

Lộ Dao lại ngoảnh đầu nhìn Du Liên Châu.

Du Liên Châu ho khẽ một tiếng, thoáng nghiêm chỉnh lại, đáp: “Chuyện này cần bẩm báo sư phụ định đoạt mới được. Nhưng công bằng mà xét, hành động của vị Phạm Dao Phạm hữu sư này khiến người ta khá kính trọng. Lục đệ làm thế, chúng ta cũng tán thành. Đến chừng đó, nếu sư phụ thật sự muốn phạt lục đệ, sư huynh đệ chúng ta cùng cầu xin sư phụ là được. Tiểu Lộ không cần lo lắng, tuy Võ Đang và Ma giáo không cùng một đường nhưng cũng không phải là nơi không nói lý lẽ.”

“Vậy à...” Mấy câu này lập tức vuốt phẳng mớ lông nhím của Lộ Dao, thoáng yên tâm, chớp chớp mắt vỗ ngực cười “Vậy thì tốt rồi.”

Du Đại Nham nghe xong lớn tiếng hỏi: “Sư phụ mà trách phạt lục đệ thì cũng phạt cấm túc luyện công mười ngày nửa tháng mà thôi. Từ nhỏ tới giờ đâu phải sư huynh đệ chúng ta chưa bị phạt. Tiểu Lộ vì sao muội lo lắng như thế?” Nói rồi cười tươi rói, trêu ghẹo thấy rõ.

Lộ Dao nhìn sắc mặt Du Đại Nham, ý thức được vừa rồi quả thật hình như mình có hơi... lỗ mãng. Bây giờ thấy ba người đối diện đều buồn cười nhìn mình, biết mình trốn trước nửa canh giờ phòng chừng vẫn không thoát được hứng thú nghe chuyện bát quái về sư đệ nhà mình của ba người. Lộ Dao

than thờ trong lòng, đường đường đại hiệp Võ Đang sao đều giống các bà các cô thích xem kịch vui thế. Sờ mũi, giận dữ lườm Ân Lê Đình một cái: sao nửa canh giờ rồi mà huynh còn chưa giải thích rõ ràng?

Ân Lê Đình nháy nháy mắt: muốn huynh giải thích? Giải thích cái gì...

Lộ Dao hơi giận, ra sức trợn mắt nhử mày: huynh không giải thích vậy nửa canh giờ vừa rồi làm cái gì?

Ân Lê Đình học động tác nhún vai vô tội của Lộ Dao: chuyện từ Phù Điền tới đây, còn có trước sau ba lần muội bị truy sát.

Lộ Dao nhếch miệng, bóp trán, bắt đầu áp dụng biện pháp củ rích: xem như không có gì. Thế là ngoảnh đầu nói với Du Đại Nham: “Lục ca vì giúp ta, theo ta chạy đôn chạy đáo, trở về lại bị phạt vì chuyện này, sao ta không áy náy cho được? Ai làm người ấy chịu, đương nhiên ta phải gánh vác việc này mới đúng.” Phong cách làm việc của Lộ Dao trước giờ là thế, lời này cũng là thật tình, lại thêm da mặt nàng xưa nay khá dày, đi từ Tuyền Châu tới giờ thấy vẻ mặt như thế đã thành quen, thành thử bây giờ mặt không đỏ thớ không gáp.

Ba người nhìn nhau, cứ mỉm cười không nói. Lộ Dao nhìn trái ngó phải, phát hiện hình như trình độ của đối phương cũng không thấp, không nhịn được quay đầu lườm Ân Lê Đình một cái: sư huynh của huynh cũng lợi hại ghê nhỉ?

Ân Lê Đình vội vàng cúi đầu, lúc này chàng hoàn toàn không dám để Lộ Dao thấy nụ cười trên mặt mình.

Lộ Dao càng hết cách, đành nói sang chuyện khác.

“Du nhị ca, sao tự xưng các huynh lại đến Hàng Châu?”

Trương Tùng Khê tiếp lời: “Tiểu Lộ cứ yên tâm, lần này chúng ta không đến để phạt lục đệ đâu.” Nói rồi ba người cười to.

Lộ Dao sờ mũi, nghe rằng, nghĩ bụng: “Được rồi được rồi, cười đi cười đi, đằng nào da mặt bản cô nương cũng dày hơn lục đệ nhà các người, nói sao thì lục đệ các người cũng không chịu được trước.” Nghĩ rồi quay lại nhìn Ân Lê Đình, quả nhiên thấy người kia cúi đầu làm thinh, chắc là bị cười đến nổi đỏ mặt rồi, tâm lý được cân bằng không ít.

Nửa ngày, đội Du Đại Nham, Trương Tùng Khê cười đã, sư huynh đệ trò chuyện thường ngày cộng với cười đùa một trận xong rồi, Du Liên Châu mới mở miệng: “Tiểu Lộ, ta vừa mới nói với lục đệ, lần này qua Hàng Châu để đến Kim Lăng. Sau khi từ biệt ở Phù Điền, ta vừa về núi thì Võ Đang thu được thư từ Nga Mi. Trong thư Diệt Tuyệt sư thái hẹn đầu tháng chín năm nay tụ hội ở Kim Lăng Thanh Lương sơn, nói là có tin tức quan trọng liên quan đến Tạ Tốn và Đồ Long đao. Vừa vặn sắp tới cuộc hẹn mười lăm tháng tám với Phó trang chủ, vì thế chúng ta cùng xuống núi luôn. Dọc đường đi chúng ta thăm dò được, trừ Võ Đang Nga Mi ra, hình như có người còn âm thầm liên lạc với mấy phái Thiếu Lâm, Không Động và Hoa Sơn. Chúng ta từng gặp mặt Đường Văn Lượng phái Không Động ở Từ Châu, nghe y nói Không Động cũng thu được tin tức nặc danh như thế, chỉ đề cập đến Đồ Long đao và Tạ Tốn, nói đến Kim Lăng sẽ biết nguyên do.”

Lộ Dao nghe xong, nét mặt cười gượng vừa rồi biến mất, lập tức sa sầm mặt, hết sức khó coi. Nhớ tới mấy ngày trước Thành Côn bắt chấp Phạm Dao vội vàng rời đi, bây giờ mấy đại môn phái trên giang hồ bị người nặc danh hẹn nhau tụ họp ở Kim Lăng, chuyện này cơ hồ hết tám chín phần là có liên quan. Mọi người đều thấy sắc mặt cực kỳ khó coi của Lộ Dao, lại không rõ vì sao vụ việc có phần kỳ lạ này lại khiến nàng phản ứng bất ngờ như thế.

Trương Tùng Khê sợ Lộ Dao còn chưa rõ quan hệ trong đó, liền giải thích tiếp: “Sở dĩ nhị ca, tam ca và ta đi sớm như thế là vì cảm thấy việc này khá kỳ lạ. Mấy năm trước Võ Đang ta từng nhiều lần tìm tới Thiên Ưng giáo tra hỏi tung tích ngũ đệ, cùng đến còn có mấy bang phái Côn Lôn, Cự Kinh, Hải Sa. Những bang phái này đều tồn thất đệ tử, thậm chí trưởng lão, chương môn trên đảo Vương Bàn Sơn. Đôi bên cũng từng động can qua, cuối cùng thủy chung không có kết quả.”

Lộ Dao cười khò: “Năm đó Thiên Ưng giáo cướp Đồ Long đao chẳng qua muốn tạo dựng tên tuổi, bây giờ đại tiểu thư của bọn họ cũng bị cuốn vào rồi, đao cũng mất, nhà người ta đã đủ sứt đầu mẻ trán. Nếu nói bọn họ hại Trương ngũ ca thì không thông, không cần thiết, cũng chẳng có động cơ.”

Du Liên Châu gật đầu: “Mấy năm nay, sư huynh đệ chúng ta tới cửa đòi người đều bị giáo chủ Thiên Ưng giáo Ân Thiên Chính một mực phủ nhận. Ta thấy Ân Thiên Chính thống lĩnh giáo đồ độc chọi quần hùng rất có khí phách, cho dù đối địch cũng khiến người ta hết sức khâm phục, có lẽ không phải người dám làm không dám nhận.”

“Thật ra trước đây mấy lần huynh đệ chúng ta đến chỉ vì muốn hỏi ra hướng đi của ngũ đệ từ miệng Bạch Quy Thỏ, không phải như mấy người Hải Sa Côn Lôn muốn diệt Thiên Ưng giáo. Có điều lần này thật lạ, trước đây ngoài Võ Đang ra chỉ có Côn Lôn, Cự Kinh, Hải Sa mấy bang phái này, năm nay không biết là ai, lại mời cả mấy môn phái chẳng có liên quan gì đến đảo Vương Bàn Sơn như Thiếu Lâm.” Trương Tùng Khê nói “Điểm này ta nghĩ mãi không ra.”

Sắc mặt Lộ Dao càng thêm khó coi, cười lạnh “Không phải mấy môn phái đó không muốn đến, phỏng chừng là vì không có lý do danh chính ngôn thuận mà thôi. Còn lần này... hừ, sợ là bọn họ sẽ có ngay thôi.”

Dứt lời cả bốn người trong phòng đều không hiểu. Lộ Dao nghe Trương Tùng Khê kể, liên hệ chuyện Phạm Dao gặp phải trước đó, cộng với bản thảo Phó Thu Nhiên viết cho nàng, cảm thấy chuyện này chắc chắn có phần Thành Côn, hơn nữa, tính thời gian, rất có khả năng là công bố chuyện Tạ Tốn là hung thủ hơn ba mươi vụ huyết án trước kia. Cúi đầu, cầm ly trà trên bàn, vừa cúi đầu ngẫm nghĩ vừa uống cạn ly trà. Uống xong, nàng thờ dãi, thấy bốn người đều nhìn mình bèn nói: “Các vị theo ta đi, ở đây không tiện nói chuyện.” Bốn người thấy Lộ Dao trịnh trọng như thế, không khỏi nghiêm trang lại, theo Lộ Dao đi ra cửa sau phòng khách ra ngoài. Du Liên Châu và Trương Tùng Khê đều mãi suy nghĩ chuyện này, Du Đại Nham kéo Ân Lê Đình lại, nhìn Lộ Dao phía trước đang nhỏ giọng dặn dò Tiền Úc, hỏi: “Tiểu Lộ có gặp người của Nga Mi không?”

Ân Lê Đình lắc đầu: “Hôm đó bọn Bối sư muội không gặp Tiểu Dao, sao vậy?”

Du Đại Nham yên tâm đáp: “Vậy thì tốt. Huynh sợ nếu người của Nga Mi gặp Tiểu Lộ rồi, vì nàng cứu Phạm Dao mà xem nàng là người của Ma giáo, với tính khí của Diệt Tuyệt sư thái, phiền phức không nhỏ đâu.”

Ân Lê Đình đáp: “Khi ấy tiểu đệ cũng cân nhắc điểm này mới ra sức ngăn cản.”

Du Đại Nham cười vỗ vỗ Ân Lê Đình, hai người là sư huynh đệ nhiều năm, tình như thủ túc, không cần nhiều lời đã hiểu ý đối phương.

Lúc này Tiền Úc đã quay đi, Lộ Dao dẫn mọi người quẹo đông quẹo tây đi vòng vòng mấy bận, xuyên qua một cánh cổng phủ đầy dây thường xuân, vào một gian thư phòng không lớn lắm. Bốn bức vách gian phòng này đều làm bằng trúc, rất rộng rãi, ba mặt là nước, một mặt nhìn ra sân nhỏ đầy dây thường xuân vừa tiến vào. Một mặt tường treo màn lụa có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, phía ngoài màn lụa phủ rèm châu bằng thủy tinh.

Mấy người Du Liên Châu bận tâm chuyện Lộ Dao định nói, người nào người nấy ngồi xuống ghế trúc. Trương Tùng Khê hỏi: “Chỗ này nói chuyện có tiện không?”

Lộ Dao gật đầu: “Chỗ này mà không đảm bảo nữa thì chúng ta chỉ còn nước nhảy xuống dưới hồ mà nói thôi.”

“Tiểu Lộ định nói cái gì?” Trương Tùng Khê hỏi.

Lộ Dao nín thở, thoáng chần chờ “Vừa rồi Du nhị ca nhắc tới Phạm Dao, ắt hẳn lục ca có nói tới Thành Côn rồi, đúng không?”

Du Liên Châu gật đầu, trầm giọng: “Nếu thật như lời Phạm hữu sử, Thành Côn muốn giúp Thất tử gây bất lợi cho các môn các phái, người này thật sự lòng lang dạ sói, không thể không trừ.”

Lộ Dao gật đầu, nói tiếp: “Thật ra ta nghi ngờ, lần này rất có khả năng là Thành Côn giấu tên liên lạc các phái tề tựu ở Kim Lăng.”

Vừa nói ra, ngoài Ân Lê Đình sớm biết Lộ Dao rồi rầm chuyện Thành Côn ra, những người còn lại đều kinh ngạc không thôi.

“Tiểu Lộ, ý này là sao?” Du Đại Nham mở to mắt.

“Thiên Ưng giáo vốn từ Minh giáo ra. Thành Côn và Minh giáo khúc mắc không nhỏ, lão muốn trừ Minh giáo, tất nhiên phải trả Thiên Ưng giáo trước, bằng không với cách làm người của Ân Thiên Chính, nếu Minh giáo gặp nguy, chắc chắn ông ta sẽ ra mặt giúp đỡ.”

Trương Tùng Khê nghe xong không hiểu lắm “Nhưng vì sao muội nói lần này các phái khác thu được thư mời nặc danh có liên quan đến lão? Cho dù như muội nói trong đó có lẽ có người ngấp nghé Đồ Long đao, nhưng danh bất chính ngôn bất thuận, ắt là không thể trực tiếp động thủ với Thiên Ưng giáo.”

Lộ Dao nặng nề thở dài: “Thành Côn chỉ cần nói một câu là có thể làm mấy người đó danh chính ngôn thuận rồi. Đến chừng đó e rằng sự việc sẽ náo nhiệt đây. Thiên Ưng giáo muốn chống đỡ không dễ đâu.”

“Câu gì?” Lần này đến Ân Lê Đình cũng không rõ.

Lộ Dao chớp mắt, thì thào: “Ta biết lời ta nói tiếp theo đây có lẽ các huynh rất khó tin. Đừng hỏi vì sao ta biết, ta không nói được. Nhưng bất luận thế nào, ta không lừa các huynh là được.”

Câu này khiến mọi người như lạc trong mây mù, Du Đại Nham nói: “Tiểu Lộ cứ nói đi. Nếu ta không tin muội, bây giờ cũng không ngồi đây rồi.”

Lộ Dao nghe xong trong lòng thoáng an ủi đôi chút, bỗng nhiên quay đầu nhìn Ân Lê Đình, ít nhiều gì có chút gầy gù. Một khi nói ra rồi, sau này nếu có người truy cứu ngọn nguồn vì sao mình biết, sợ rằng sẽ mãi ra không ít thứ kinh thế hãi tục, không biết đến chừng đó mọi người phản ứng ra sao. Đang nghĩ đến đó thì thấy Ân Lê Đình mỉm cười với nàng, ánh mắt vẫn ấm áp rạng ngời như cũ. Lòng Lộ Dao chợt động, cơ hồ theo bản năng vươn tay nắm bàn tay Ân Lê Đình bên cạnh, cảm giác ấm áp đó khiến lòng nàng nhẹ nhõm, nhìn mấy người Du Liên Châu, nói khẽ: “Thành Côn chỉ cần nói ra một chuyện, những đại phái khác tất toàn lực thăm dò tung tích Tạ Tốn, dốc hết sức truy hỏi Thiên Ưng giáo. Bởi vì Tạ Tốn, chính là hung thủ của hơn ba mươi vụ huyết án liên hoàn năm xưa, hơn nữa còn viết lên tường câu ‘Kẻ Giết Người Là Hồn Nguyên Phích Lich Thủ Thành Côn’.”

Lời Lộ Dao làm mọi người thất kinh, chỉ một câu đã trấn áp bốn người trong Võ Đang thất hiệp. Những chuyện này, nàng nói nhiều thêm một chút đều phải cân nhắc liệu mình có gánh vác nổi hậu quả kèm theo đó không. Nếu đổi lại là nhiều năm trước, nàng sẽ nói hết toàn bộ cho sượng. Nếu là năm ba năm trước đây, nàng sẽ không nói một lời im lặng cho qua. Nhưng bây giờ, nàng nghiêng đầu nhìn Ân Lê Đình, rốt cuộc vẫn tiết lộ bí mật không ai biết này ra. Không cầu nhân quả, chỉ mong dốc sức thử một lần.

Mấy người Du Liên Châu quay mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Lộ Dao cảm thấy, đằng nào cũng đã kích thích họ rồi, không bằng kích thích một lần cho xong luôn, bèn nói tiếp: “Sở dĩ Tạ Tốn giết người là vì, ông ta là đồ đệ của Thành Côn. Năm đó Thành Côn từng vô lễ với thế tử ông ta, chẳng những thế còn giết sạch cha mẹ vợ con Tạ Tốn một nhà mười ba người, sau đó trốn đi ẩn nấp. Tạ Tốn điên cuồng giết người khắp nơi, lưu lại tên Thành Côn, hi vọng ép Thành Côn lộ diện báo thù. Về phần Đồ Long đao, Tạ Tốn cướp cũng chỉ vì muốn đối phó Thành Côn mà thôi.”

Kích thích liên tiếp hai bận, nhất thời Võ Đang chư hiệp đều lặng thinh, mạnh ai nấy tiêu hóa tin tức kinh người kia. Lộ Dao nhìn trái nhìn phải, thấy Ân Lê Đình lại nhìn mình, trong lòng hơi căng thẳng, sợ chàng hỏi vì sao mình biết chuyện đó. Nào ngờ Ân Lê Đình nắm tay nàng chặt hơn, thì thầm: “Mấy ngày trước muội đau đầu là vì chuyện này ư?”

Lộ Dao bặm môi, gật đầu.

Ân Lê Đình mỉm cười khe khẽ, lên tiếng: “Sao rồi, có phải nói ra rồi trong lòng thoải mái hơn nhiều?”

Lộ Dao ngẩn người, cứ cho rằng bất kỳ ai cũng sẽ hỏi làm sao nàng biết bí mật đó, hoàn toàn không ngờ chàng lại có phản ứng thế này.

Ân Lê Đình thấy nàng tròn mắt càng cười vui vẻ: “Nếu thoải mái rồi, lần sau nhớ nói ra. Để trong lòng khó chịu một mình không tốt.”

Lộ Dao ra sức chớp mắt, lại chớp mắt, cảm giác sức nóng trên tay, trong lòng đột nhiên mềm hẳn, bỗng nghe Du Liên Châu nói: “Cũng tức là nói, lần này Thành Côn âm thầm mời các phái tới là muốn trực tiếp thiệt hại thậm chí tiêu diệt Thiên Ưng giáo? Nhưng vì sao Thiếu Lâm cũng bị mời tới?”

Du Liên Châu mọi người đều rành chuyện cũ giang hồ, tự nhiên biết huyết án năm đó dính đến mấy phái Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động, song không biết vì sao lần này Thiếu Lâm cũng bị mời tới.

Lộ Dao vội vàng hoàn hồn, lưỡng lự một chút, cuối cùng không nói ra hết toàn bộ, chỉ đáp: “Xưa nay ta không thích nổi Thiếu Lâm. Có điều Không Kiến phái Thiếu Lâm thật sự là cao tăng Phật môn, đáng tiếc bị Thành Côn thiết kế, một lòng muốn hóa giải chuyện này, kết quả bị Tạ Tồn đánh chết.”

“Hả?!” Du Đại Nham sùng sốt: “Mấy năm trước nghe nói Không Kiến đại sư bệnh chết, thật không ngờ lại bị ác tặc Tạ Tồn kia...”

Lộ Dao nhún vai: “Tóm lại, bất luận ra sao, bây giờ phái Thiếu Lâm cũng muốn tìm Thiên Ưng giáo xả giận. Hơn nữa, không chỉ Thiên Ưng giáo, e là sau đó sẽ là Minh giáo. Thực tế Minh giáo mới là mục tiêu số một của Thành Côn. Lão giết sạch cả nhà Tạ Tồn, chỉ vì lão quá hiểu con người Tạ Tồn. Trong tình huống lão ân thân, tất nhiên Tạ Tồn sẽ có hành vi quá khích ép lão xuất hiện. Như vậy vô hình tạo cho Minh giáo rất nhiều kẻ thù. Bây giờ tiêu diệt Thiên Ưng giáo, chín phần là muốn quay sang đối phó Minh giáo rồi. Trong đó còn có khả năng mượn chuyện điều tra ngũ đệ các huynh, lợi dụng những kẻ ngấp nghé Đồ Long đao đối phó Võ Đang. Chờ xong Minh giáo, thế lực giang hồ hiện tại tất tởn thất nghiêm trọng, được lợi nhiều nhất kỳ thực chính là đương kim triều đình. Tóm lại, chuyện này sợ rằng càng lúc càng âm ỷ lớn, mà Thành Côn kẻ này, tuyệt đối là đại phiến toái.”

Mọi người đều trầm mặc. Lộ Dao nói chuyện nào cũng quan hệ đến mạch máu võ lâm, chỉ cần một chuyện có làm lẫn, e rằng giang hồ lại có một hồi huyết vũ tinh phong. Nhất thời, trong phòng trừ Lộ Dao vừa nói xong chuyện vẫn mãi canh cánh, thần sắc thoáng buông lỏng ra, mấy người Du Liên Châu đều nặng nề, lông mày cau lại. Nửa ngày, Du Liên Châu chậm rãi nói: “Tuy Tạ Tồn lạm sát người vô tội rất đáng hận nhưng chung quy vẫn là ân oán giang hồ. Còn Thành Côn này lại gian ác cùng cực, nếu không trừ, giang hồ không biết còn bao nhiêu người chết oan vì lão. Lần này phải giải quyết lão mới được.”

Lộ Dao nghe đến đó xua tay liên tục: “Du nhị ca, ta nói với các huynh chuyện này, không phải muốn các vị đi tìm Thành Côn thanh toán. Công phu của lão khôn đó thật sự rất cao, ách...”

“Ý Tiểu Lộ là huynh đệ chúng ta không bì kịp lão? Cứ nói đừng ngại.” Trương Tùng Khê hỏi.

Lộ Dao sờ mũi “Hơ, các vị đừng trách. Nói thẳng nhé, lão Thành Côn này công phu thật sự quá cao cường, cá nhân ta cảm thấy, trừ phi đích thân Trương chân nhân ra tay, bằng không sợ là cực kỳ nguy hiểm. Nếu vì lời nói hôm nay của ta mà các vị có thương tổn gì, ta... cuộc sống của ta không yên ổn nổi. Và lại, vấn đề là, lão ta cực kỳ gian xảo, muốn giải quyết lão dứt điểm, chắc chắn phải nghĩ biện pháp chu đáo.” Lộ Dao nói đã uyển chuyển lắm rồi, thật ra nguyên văn câu nàng định nói là: lão khôn kia không phải kẻ dễ chơi, quang minh chính đại đấu với lão căn bản vô dụng, hơn nữa quang minh chính đại huynh cũng đánh không lại lão, nếu muốn giải quyết gọn gàng, nói không chừng phải dùng một ít thủ đoạn mới được. Thực ra trong lòng nàng có tính toán khác. Trong nguyên tác, Thành Côn, kẻ sau màn này đến cuối cùng mới bị Tạ Tồn đánh chết tại Thiếu Lâm tự, nhưng bây giờ tình tiết đã không giống trước nữa. Cũng tức là nói, chưa chắc Võ Đang thất hiệp không bị hại dưới tay Thành Côn. Bản thân xen vào vì tránh cho Trương Thúy Sơn và Mạc Thanh Cốc chết thảm, nếu lỡ chọc ra kết quả như thế, hóa ra được kết quả hoàn toàn ngược lại rồi.

Có điều bất kể Lộ Dao nghĩ gì, mấy câu nói khéo này mọi người đều nghe lọt, ai nấy đều gật đầu. Võ Đang thất hiệp đều không phải kẻ lỗ mãng, đương nhiên hiểu được lòng người hiểm ác, không phải chỉ bốn chữ quang minh chính đại là đối phó được. Thành thử mạnh ai nấy cúi đầu suy nghĩ chuyện này.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Du Liên Châu ngẩng đầu nói với Lộ Dao: “Ngoài cửa viện có người tới, không biết võ công.”

Lộ Dao ngớ người, quả nhiên không tới một hồi nghe tiếng Tiền Úc thở hắt ngoài cửa: “Đại tiểu thư, văn kiện son son khẩn cấp,”

Tác giả có lời muốn nói:

Biết trước tình tiết, song lại biết nửa vơi, đây là chuyện khiến người ta rất đau đầu, nhất là bây giờ không giống với nguyên tác nữa. Nói hay không nói, nói rồi sẽ thế nào? Mỗi lần nói thêm một chuyện, vậy bản thân phải phụ trách biến động do mình đem lại, bất kể là tốt hay xấu.

Bây giờ Lộ Dao nghĩ thế đấy. Vì thế tha thứ cho nàng không thể nói quá nhiều đi, nàng phải cân nhắc liệu mình có thể chịu trách nhiệm về kết cục được không.

Rất nhiều người cảm thấy Lộ Dao không có cảm giác với Ân Lê Đình, thật ra chỉ vì bản thân nàng chưa ý thức được mà thôi... nếu không có gì vì chuyện Thành Côn, chuyện Võ Đang mà dốc sức chu toàn như bây giờ? Cần gì an bài cho Kỳ Hiệu Phù chu đáo? Sống qua hai kiếp người, khuê nữ nhà ta tuyệt đối là phái thực tế, cái gọi là thích, phong hoa tuyết nguyệt là phái thực tế, cái gọi là thích, phong hoa tuyết nguyệt không kéo dài lâu được, tận tâm tận lực mới là căn bản.

Bạn đang đọc truyện Dịch Lộ Lê Hoa được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59

Chuyển – Tà dương tự khứ nguyệt tự lưu, thất phân túy, tam phân thu

Nguyên Nhân Chất Chồng

Lần trước văn kiện son son khẩn cấp khiến Lộ Dao trời còn chưa sáng đã vội vội vàng vàng rời Võ Đang thẳng tiến Tuyền Châu. Độ khẩn cấp khi ấy, trong mắt những người đang ngồi vẫn còn như mới. Ân Lê Đình càng như bị treo lơ lửng trên không, chỉ vì lúc này chàng nhớ tới lần Lộ Dao đi Tuyền Châu, lúc chàng và Du Liên Châu vào thành còn hiểu lầm Lộ Dao nhiễm bệnh mà mất, bây giờ nghĩ lại tâm trạng khi ấy, vẫn không kèm được giặt thoát. Nhất thời mỗi người một ý nghĩ, nhìn Lộ Dao nhận lấy ống trúc son son từ tay Tiền Úc. Lộ Dao ngăn người, thì ra Tiền Úc đưa tới tận hai lá thư khẩn. Một lá trên đó viết tên Lộ Dao, lá còn lại là: thân gửi Ân Lê Đình.

Lộ Dao lấy làm lạ, không hiểu Thu Nhiên tìm Ân Lê Đình có chuyện gì, ngay cả Ân Lê Đình nhận lấy ống trúc đầu óc cũng mờ mịt.

Lộ Dao không bận tâm được đến vẻ mặt kỳ cục của Ân Lê Đình, tự rút thư của mình ra trước, trên đó là nét chữ của Phó Thu Nhiên, ngắn ngủi một hàng:

A Dao:

Chuyện Tuyền Châu tra ra điểm lạ, cấp tốc quay về. Tái bút: đồng hành với Ân Lê Đình để bảo đảm, nhớ kỹ nhớ kỹ.

A Nhiên viết.

Lộ Dao buông thư, nhìn nhìn Ân Lê Đình liền đoán được nhất định Thu Nhiên căn cứ Ân Lê Đình cùng mình về Thu Linh trang, tính kế vẹn toàn. Ân Lê Đình nhìn bức thư Phó Thu Nhiên gửi, càng không hiểu được. Thư Phó Thu Nhiên viết cho chàng và Lộ Dao cơ bản giống nhau, chỉ là dặn chàng phải cẩn thận tuyệt đối, che chở Lộ Dao an toàn. Chàng và Lộ Dao nhìn nhau một cái, Lộ Dao bị một câu Tuyền Châu có điểm lạ làm nằng nề vực không chừng. Thật ra Phó Thu Nhiên quá rành tính Lộ Dao, nói chuyện nửa chừng thế này, Lộ Dao bị khơi chuyện nôn nóng lên thì mới vội vàng về Kim Lăng.

“Phó trang chủ gửi thư, nói tiểu đệ đưa nàng về Kim Lăng gấp.” Ân Lê Đình giải thích với mấy vị sư huynh.

“Hả? Về Kim Lăng gấp? Có chuyện gì sao?” Trương Tùng Khê hỏi.

Lộ Dao lắc đầu: “Không rõ nữa. Hình như dịch bệnh Tuyền Châu có chút vấn đề, nhưng ta cũng không có nghe nói là ác hạch tái phát. Có lẽ Thu Nhiên biết gì đó, sau khi chúng ta đi hẳn vẫn luôn phái người ở Tuyền Châu lưu ý điều tra chuyện ác hạch lần này.”

Ân Lê Đình mở miệng: “Nhị ca, tam ca, tứ ca, bây giờ các huynh định đi Kim Lăng?”

Du Liên Châu gật đầu: “Vốn dĩ chúng ta định tối nay nghỉ ngơi ở Hàng Châu một đêm, ngày mai đi Kim Lăng. Huynh tưởng giờ này các đệ đã ở Kim Lăng Thu Linh trang rồi, định tới Kim Lăng rồi lại liên lạc với lục đệ, không ngờ gặp các đệ ở Hàng Châu thế này.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao len lén lè lưỡi, cười nói: “Đọc đường đi Tiểu Dao đến đâu cũng mất thời gian hành y chữa bệnh, cũng không gấp gấp lên đường.”

Lộ Dao nói nhỏ: “Thật ra du ngoạn tứ xứ là nói thật mà. Cũng không biết Tuyền Châu xảy ra chuyện gì nữa, biết trước Thu Nhiên sẽ có văn kiện khẩn chẳng thà sớm về nhà, bây giờ Thu Nhiên viết thư này ta không yên tâm được.”

Du Đại Nham nói: “Có chuyện gì Tiểu Lộ muội về Thu Linh trang hỏi Phó trang chủ là biết thôi chứ gì? Muội và lục đệ cùng đi với chúng ta là được, tuy Hàng Châu cách Kim Lăng không xa nhưng có chúng ta đi cùng, chắc Phó trang chủ càng yên tâm hơn.”

Lộ Dao gật đầu, rất hiếm khi Phó Thu Nhiên dùng giọng điệu nghiêm túc thế này, bây giờ xem ra sự việc không nhỏ. Ân Lê Đình xem đi xem lại hai lá thư, đột nhiên đầu óc chột lóc, hỏi: “Phó trang chủ năm lần bảy lượt dặn huynh phải cẩn thận đề phòng kẻ truy sát muội, huynh ấy nói Tuyền Châu có điểm lạ, liệu có liên quan đến nhau không?”

Ban này mấy người Du Liên Châu cũng đã nghe Ân Lê Đình nói Lộ Dao trước sau bị nhân vật giang hồ truy sát mấy bận không rõ nguyên nhân, nhất thời đều không có đầu mối, bây giờ nghe Ân Lê Đình hỏi thế, đồng loạt nhìn Lộ Dao. Du Đại Nham thẳng thừng: “Đúng rồi, vừa nãy chỉ lo nhớ chuyện Thành Côn. Tiểu Lộ, muội đi hỏi đũa nhỏ kia có tra ra được gì không? Là ai phái nó tới?”

Mặt Lộ Dao sa sầm, thờ dãi: “Không hỏi ra.”

Mọi người đều lấy làm lạ. Trên núi Võ Đang Mai Hân Hề gần gũi với Lộ Dao nhất, ngay cả sư phụ Ân Lê Đình cũng không bằng, mọi người đều cho rằng vừa rồi nhất định Lộ Dao sẽ hỏi đũa nhỏ được chút manh mối có ích. Nghe Lộ Dao nói tiếp: “Đũa bé đó bị câm, không nói được. Cũng không biết

chữ, ta chịu thua. Ta hỏi nó có người nhà không nó chỉ lắc đầu, còn lại hỏi gì nó cũng chỉ biết khóc lớn. Trước khi ta đến Tiền Úc đã sai người xét toàn thân nó, đến cả mặt sau răng nanh cũng không bỏ qua. Trừ một cơ quan dùng để bắn ngân châm dính trên răng ra, không có gì nữa.”

Chuyện này thật sự khiến người ta đau đầu. Đứa nhỏ này không nói được cũng không viết được, hỏi gì cũng chỉ biết khóc. Nếu là người lớn Lộ Dao không ngại mà hành hạ một phen moi ra ít manh mối. Nhưng đây lại là một đứa nhỏ, với tính tình của những người ngồi đây, không có khả năng làm khó một đứa bé, cứng mềm đều không được, thật tình là hết cách.

Ân Lê Đình lấy một cái gói nhỏ bọc bằng khăn tay từ trong lòng ra, mở ra, chính là mấy mũi ngân châm hôm nay đứa bé kia bắn Lộ Dao. Chàng suy nghĩ tí mẩn, sau khi Du Liên Châu cần mấy mũi châm đó thay Lộ Dao, chàng cố ý nhặt về. Bây giờ nhìn lại, trên ngân châm phát ra ánh sáng xanh, có vẻ như là tẩm kịch độc. Lộ Dao nhận lấy ngân châm nhìn nửa ngày, nghe Ân Lê Đình hỏi: “Tiểu Dao có thể nhìn ra là độc gì không?”

Lộ Dao cười khò: “Lục ca, đừng nói thần y, muội là thần tiên cũng không thể nhìn bằng mắt thường là nhận ra được! Có điều huynh giao cái này cho muội đi, muội có thời gian sẽ thử xem có tra ra được không.”

Trương Tùng Khê than: “Đối phương dám lợi dụng đứa nhỏ ám toán muội, chúng tỏ thủ đoạn thật sự ác độc, khiến người ta chẳng thể đề phòng. Không thể để đứa nhỏ này lại đây, tra ra kẻ giấu mặt đằng sau có đến quá nửa sẽ rơi trên người nó. Ngày mai có cần dẫn nó theo không?”

Ân Lê Đình nói với Lộ Dao: “Trước sau ba lần ám sát, lần sau ác liệt hơn lần trước. Tiểu Dao, chuyện này muội không thể không đề tâm như lần trước được nữa. Ngày mai mang đứa nhỏ này cùng về Thu Linh trang thôi, có lẽ Phó trang chủ có thể tra ra lai lịch của nó, cũng coi như có chút đầu mối.”

Vốn dĩ Lộ Dao cảm thấy dẫn đứa nhỏ này đi cùng rất phiền, chẳng thà để lại đây. Nhưng thấy thái độ mọi người kiên quyết, hơn nữa nói cũng có lý nên gật đầu.

Nói chuyện xong thì sắc trời đã tối thui, vừa tới giờ lên đèn. Lộ Dao nhìn sắc trời, nói với mấy người Du Liên Châu: “Du nhị ca, mọi người đi đường xa, hôm nay nghỉ ngơi trước đi. Tiền Úc đã chuẩn bị phòng ngăn nắp rồi, muội đi thăm Phạm Dao trước. Sáng sớm mai chúng ta về Kim Lăng, thế nào?”

Mấy người Du Liên Châu gật đầu, Lộ Dao bèn gọi Tiền Úc, để ông ta đưa mọi người về phòng, còn nàng thì quay lưng đi tới phòng chẩn mạch kê đơn cho Phạm Dao.

Hai ngày nay Phạm Dao bị Lộ Dao bắt nằm trên giường đã sắp nổi mốc lên rồi, song hề nghĩ tới đãi ngộ nhận được khi y dám xuống giường không có sự cho phép của Lộ Dao ở Lương Châu, lập tức cảm thấy mình vẫn nên tiếp tục nằm ườn trên giường nuôi nấng thì sáng suốt hơn. Không thể không nói, luận bàn chuyện dưỡng thương, chỗ này quả thật tuyệt vời. Thời tiết Hàng Châu mùa hè khá oi bức nhưng phòng này gần nước, thông gió rất tốt, lại thêm hàng ngày Tiền Úc đều sai người đặt chậu nước đá trong phòng, cũng không khô sở lắm. Tất cả ẩm thực đều làm y thích mê, ở đất Giang Nam này mà cũng được thưởng thức món ăn quê hương cách xa ngàn dặm. Lúc Phạm Dao đang dựa vào giường, hưởng thụ khí trời mát mẻ buổi tối thì nghe tiếng cạch, Lộ Dao bước vào.

“Tiểu nha đầu, hôm nay sao giờ mới tới?” Mọi ngày sau giờ cơm Lộ Dao sẽ tới phòng y kiểm tra tình hình hồi phục, hôm nay trễ hơn hẳn.

Lộ Dao thả hòm thuốc xuống nói: “Hôm nay trên chợ gặp được bọn Du nhị ca nên cùng về. Ta nói chuyện Thành Côn với họ rồi, chuyện này càng lúc càng rắc rối.”

Phạm Dao sùng sốt: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Lộ Dao cởi áo ngoài của y ra kiểm tra vết kiếm trên ngực, vừa thay thuốc vừa thuật lại cuộc trò chuyện với mấy người Du Liên Châu ban nãy, cả huyết án Tạ Tôn gây ra cũng không bỏ sót, tất cả đều nói hết cho Phạm Dao, càng nghe mặt y càng sa sầm. Đợi vết thương băng bó lại xong, Lộ Dao thấy y có việc muốn hỏi, giơ tay bảo y chờ một lát, ngồi xuống bàn cầm bút viết hai phương thuốc mới, kẻ đó nói: “Huynh muốn hỏi chừng nào có thể xuống giường? Gấp rút đi tra chuyện Thành Côn?”

Phạm Dao gật đầu: “Còn nữa, chuyện nặc danh hẹn mấy đại phái sợ rằng do Thành Côn làm. Chuyện Sư vương làm sao cô biết? Sao không nói sớm?”

“Ta mà nói sớm, vết thương huynh chưa lành đã chạy mất rồi. Còn vì sao ta biết, huynh đừng có hỏi, ta không nói được.” Lộ Dao lè lưỡi “Chừng nào huynh xuống giường được á? Ta kê đơn thuốc dán này huynh dùng năm ngày, năm ngày sau thích đi đâu thì đi.”

“Năm ngày?” Phạm Dao bắt mắt.

Lộ Dao trợn mắt “Huynh nằm vùng bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ còn không chờ nổi năm ngày? Hay là huynh muốn ném thử mùi vị nằm thẳng cẳng trên giường một năm không động đậy?”

Phạm Dao nghe xong than: “Tiểu nha đầu, nếu đại phu dưới gầm trời này đều dữ như cô, sợ là không có mấy người dám sinh bệnh đâu.”

Lộ Dao hừ một tiếng: “Nếu đại phu dưới gầm trời này có được một phần y thuật của ta, muốn tìm được một người bị bệnh không dễ đâu!”

Phạm Dao cảm thán: “Năm ngày thì năm ngày. Chỉ mong trong năm ngày này đừng xảy ra chuyện lớn gì.”

“Sáng sớm mai, ta và lục ca bọn họ đi Kim Lăng, chuyện này nếu thật là hành vi của Thành Côn, lão có nhanh tay nhanh chân mấy đi nữa cũng phải chờ đến tháng chín mới được. Huynh cứ yên tâm dưỡng thương, chúng ta chờ huynh ở Kim Lăng. Đến chừng đó phải nghĩ biện pháp, giải quyết triệt để lão khốn kiếp này.”

Phạm Dao nghe xong, mặt mày hí hửng: “Sao? Muốn đi theo Ân Lê Đình à?”

Lộ Dao lờm y: “Có phải huynh nằm trên giường lâu quá nên rảnh không? Là Thu Nhiên gửi thư khẩn cấp, nói Tuyền Châu có sự lạ, bảo ta lập tức về Thu Linh trang, hơn nữa dọc đường phải chú ý an toàn, nên ta mới vội vàng đi theo họ.”

“Tuyền Châu có sự lạ? Ý gì đây?”

“Không biết, biết thì hay rồi.” Lộ Dao nhún vai.

Phạm Dao khựng lại một chút, căn dặn: “Đã như thế, cô mau về thì hơn. Thiết điểm lệnh ta đưa cho cô nhớ phải cất kỹ, công phu Võ Đang thất hiệp rất khá, nhưng dù sao có vài chuyện làm không thể nhanh nhẹn thuận lợi như Minh giáo ta được. Phân đà Minh giáo ở Kim Lăng nằm dưới chân núi Tê Hà, nếu cô có việc thì cấm lệnh bài này tới cửa, bọn họ nhất định vâng mệnh.”

“Rồi, ta biết. Lần này nếu giải quyết xong Thành Côn, huynh còn tính quay về Nhữ Dương Vương phủ không? Huynh mất tích lâu như thế, bọn chúng không nghĩ ngờ chứ?”

“Ta tự có cách lấp liếm cho qua, tiểu nha đầu không cần lo hộ ta. Ngược lại là cô, ta cứ luôn lấy làm kỳ, ngoại trừ bệnh nhân đến cô không từ chối cứu chữa ra, xưa nay không thích quản chuyện rồi hoi, sao bây giờ lại lo chuyện Thành Côn thế?” Chuyện này Phạm Dao nghĩ mãi không ra, hình như Lộ Dao đặc biệt phản cảm với Thành Côn, hơn nữa khá nghiêm túc, thật sự không giống tính khí tùy tiện thường ngày của nàng.

Lộ Dao nghe y hỏi, nhướn mày: “Bản cô nương đâu có ngốc, có ta giúp huynh tính kế giải quyết Thành Côn, cũng coi như trợ lực rồi, không tốt à?”

Phạm Dao than: “Chính vì cô không ngốc ta mới muốn cô khoanh tay đứng nhìn. Phải biết Thành Côn cực kỳ gian xảo, hơn nữa còn là kẻ nham hiểm giết người không thấy máu, nếu cô dấy vào, ta lo rất nguy hiểm.”

Kỳ thật những gì Phạm Dao nói lý nào Lộ Dao lại không biết, khẽ than thở trong lòng. Nàng ngẩng đầu, ngoài cửa sổ là bóng đêm nặng nề, ánh đèn vàng nhạt lấp ló đằng xa, nhất thời khiến nàng không rõ mình đang ở nơi nào, là phân hiệu Thu Linh trang ở Hàng Châu hay là căn nhà trọ nhỏ xíu trong ký ức ba đứa bé chung sống nhiều năm trước. Mấy năm nay, thời gian như nước chảy xuôi, tiềm thức nàng cứ mãi lẫn lộn thời gian, cũng có lẽ, là thời gian xáo trộn ý thức của nàng. Trên mặt nàng dần dần toát ra hơi thở mộng lung cũng làm Phạm Dao hoa mắt, có vẻ mơ hồ nhìn tiểu cô nương nhỏ hơn mình gần hai mươi tuổi này. Nháy mắt, mộng lung như thế khiến Phạm Dao cảm giác cái bóng áo xanh trước mặt dường như phức tạp hơn Lộ Dao mà y biết rất nhiều. Cứ như vậy không biết đã bao lâu, Phạm Dao nghe giọng nàng vang lên, nhỏ nhẹ, khàn khàn: “Thật ra, nguyên nhân đầu tiên là vì giúp Võ Đang một lần. Bởi vì tình cảm giữa huynh đệ bọn họ khiến ta nhớ tới một người.”

Phạm Dao nghe xong nghi ngờ: “Nói vậy?... cô nói Phó trang chủ?”

Lộ Dao khẽ khàng lắc đầu: “Không phải Thu Nhiên. Là một người từng hứa hẹn sẽ bên ta đến phút cuối cùng, tên là Cố Nhượng Trường.”

Tim y giật thót. Giọng Lộ Dao bình thản mà xa xôi, dường như đang tường thuật một sự việc không liên quan đến mình.

Nàng cười cực khẽ cực nhẹ, nói tiếp: “Bây giờ Nhượng Trường đã mất rồi, có lẽ huynh ấy cũng muốn cùng ta đến cuối cùng, ít nhất, đến cuối cuộc đời huynh ấy. Lúc đó trên núi Võ Đang nhìn thấy huynh đệ lục ca thân thiết vô cùng khiến ta nhớ đến huynh ấy, còn có Thu Nhiên, nhớ đến thời thơ ấu của chúng ta. Ta không cách nào nhìn được lục ca bọn họ trải qua những gì ta và Thu Nhiên đã từng gặp, nên mới giúp họ.”

Trước đó Phạm Dao hoàn toàn không ngờ được đáp án là thế, nhìn thần sắc lạnh nhạt mà cô quạnh của Lộ Dao, không biết nên nói gì mới tốt. Bỗng nhiên, hình như y nghe được gì đó, trong mắt xẹt qua tia sáng, ánh mắt hướng ra cửa, dường như muốn nhìn gì đó xuyên qua cửa.

Lộ Dao không nghe gì hết. Nàng lại hồi tưởng đến hộp băng ngày xưa Cố Nhượng Trường để lại cho nàng và Thu Nhiên, đó là di vật duy nhất anh để lại cho họ trước khi chết. Trong băng, giọng anh vẫn trầm thấp dịu dàng như thế, giống như bảy tuổi năm ấy nàng vừa được cứu ra khỏi đồng đồ nát, bóng tối và sợ hãi khiến nàng hoảng hốt nước mắt không thôi; lúc đó cũng là âm thanh ấy dịu giọng dỗ nàng, cùng nàng vượt qua vô số đêm dài sau đó, qua hết xuân hạ thu đông. Trong băng ghi âm, anh dặn dò tỉ mỉ, giống hệt mỗi ngày từ nhỏ tới lớn, vụn vặt, bình thường lại ấm áp khôn cùng. Đến cuối cùng, anh nói với nàng: “A Dao, nhớ lời anh dặn em, em và Thu Nhiên nhớ săn sóc lẫn nhau, mãi đến giây phút sau cùng, anh sẽ luôn bên các em.” Bây giờ tình đã rồi đi, âm thanh còn ở. Quả thật Cố Nhượng Trường đã dùng cách của mình ở lại trong cuộc sống của nàng và Thu Nhiên. Thế sự xoay vần, biến xanh hóa thành nương dâu, cái tên này chưa từng bị quên lãng, ngược lại khiến nàng và Thu Nhiên trầm mặc không nói với nhau, cũng khiến hai người nương tựa bên nhau.

Phạm Dao im lặng. Về mặt Lộ Dao khiến y hiểu lúc này có nói gì đi nữa cũng vô dụng. Biết nhau năm năm, trong mắt y, từ đầu chí cuối Lộ Dao luôn là đáng yêu tiểu cô nương mười bốn tuổi năm ấy, đầu óc thông minh y thuật lợi hại khiến người ta đau đầu. Cho dù năm năm trôi qua, nàng đã trở về thành thiếu nữ yếu điệu nhưng bóng dáng kia chưa từng thay đổi. Mỗi lần nhớ lại sẽ khiến y liên tưởng tới nhánh cỏ dại xanh biếc trong núi ngày hè, mang theo mùi hương thoang thoảng, dưới ánh dương nóng rực mặc sức xòe tán lá; cho dù qua một đêm mưa gió vẫn đầy sức sống khôn cùng, đầy tươi đẹp dưới ánh mặt trời. Cảm giác này khiến bất cứ ai cũng có tinh thần, không khỏi dâng lên ý cười.

Nhưng lúc này, y lại cảm thấy như đang nhìn một ngọn cỏ mộng lung trong màn mưa phùn tí tách. Mưa phùn ẩm ướt, khoảnh khắc này thần tình Lộ Dao khiến y cảm thấy ngọn cỏ sáng ngời đó làm người ta có chút trống vắng không biết làm sao.

Lộ Dao nhìn mặt hồ ngoài cửa sổ, đột nhiên cười lên. Trong bóng đêm, đuôi mày khéo mắt mộng lung mang theo mấy phần tâm tình không rõ: “Ta đi về trước. Sáng sớm mai ta và lục ca bọn họ đi Kim Lăng. Huynh đừng thương lành xong đến Kim Lăng tìm ta là được.” Nói rồi móc ra một tấm thẻ gỗ nhỏ: “Huynh cầm cái này, đến Kim Lăng nếu muốn tìm ta thì đến thẳng Thu Linh trang bên hồ Mạc Sâu. Đưa thẻ này cho gác cổng nhìn, bọn họ sẽ tự dẫn huynh đi gặp ta, đừng xông bừa vào.”

Phạm Dao cầm lấy cười: “Hôm qua ta đưa thiết điểm lệnh cho cô, bây giờ là một đổi một à?”

“Cái này của ta làm gì hữu dụng như của huynh. Huynh cầm nó đi vào cửa chính, nếu xông bừa, trong Thu Linh trang có không ít cơ quan đâu.” Lộ Dao nhún vai, nói rồi nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra khỏi viện, bóng nàng mất hút dưới bóng đèn xa xa.

Phạm Dao vẫn nhìn chăm chăm cánh cửa bị đóng. Y biết lúc này, Ân Lê Đình đang đứng ngoài cửa.

Mấy khắc trước, Ân Lê Đình đang định gõ cửa thì nghe Lộ Dao thì thào, ngừng lại một chút liền khẽ khàng rút tay về, quay lưng đi tới một góc vườn hoa. Sau đó chàng nhìn thấy Lộ Dao đẩy cửa bước ra, nét mặt bình tĩnh thản nhiên như chưa từng hoảng loạn khổ sở, thế là nhẹ nhàng thờ ra, nhìn nàng mất hút trong đêm. Lúc này cửa phòng Phạm Dao không đóng kỹ lắm, chàng tiến lên một bước, thấy Phạm Dao nằm dựa vào giường đang nhìn chàng ánh mắt trong trẻo khản khoản. Trong một thoáng, hai người đều hiểu lòng nhau. Ân Lê Đình gật đầu nói khẽ: “Phạm huynh cứ yên tâm, ta sẽ đốc toàn lực bảo vệ Tiểu Dao bình an.”

Phạm Dao nghe chàng nói gật đầu mỉm cười. Bỗng nhiên nhớ tới nhiều năm trước, chính mình cũng từng như thế. Chỉ là nhiều năm qua đi, bóng người bên Bích Thủy Hàn Đàm [57] năm ấy đã dần mờ hồ, không còn gặp lại, mà tâm tình bây giờ vẫn như năm xưa, chưa từng thay đổi.

[57] Tên cái đầm băng trên đỉnh Quang Minh, tổng đàn Minh giáo. Trong truyện Ý Thiên Đồ Long Phạm Dao yêu thầm Từ Sam Long Vương Đại Ý Ty nhưng bà ta lại yêu Hàn Thiên Diệp. Cái đầm này là nơi bà ta tỷ thí với Hàn Thiên Diệp thay cho giáo chủ Dương Đình Thiên khi đó. Ai đọc Ý Thiên là biết à ^^

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Dần Dần Phủ Hoành Đường [58]

Sáng sớm ngày hôm sau, một đoàn người ra roi giục ngựa ra khỏi thành Hằng Châu từ cửa bắc, nhắm hướng Kim Lăng mà đi.

Mấy người đều biết Lộ Dao ngóng gặp Phó Thu Nhiên, thành thử lên đường cực kỳ gấp rút, lại thêm Tiền Úc chuẩn bị đều là khoái mã hạng nhất, vì thế đến ngày thứ tư thì tới Kim Lăng.

Còn cách thành Kim Lăng năm dặm, mọi người nhìn thấy một chiếc xe ngựa đậu bên đường cái quan. Xe ngựa làm từ gỗ trầm hương đen bóng mạ vàng, điêu khắc hoa văn tường vân như ý, rèm lụa mỏng che cửa sổ, tinh xảo mà rộng rãi, lại không phô trương. Lộ Dao vừa thấy chiếc xe đó, sắc mặt lập tức rạng rỡ lên, tung người xuống ngựa, dưới chân thi triển kinh công phi thẳng về phía chiếc xe, giọng vui sướng như hoàng oanh rời cốc: “Thu Nhiên!”

Ngay lúc này, mấy người Ân Lê Đình chạy đằng sau chỉ thấy một cánh tay dài thon gầy thò ra từ thùng xe, vén tấm rèm gấm màu sắc rực rỡ lên. Một cái bóng màu trắng khom người chui ra khỏi thùng xe, là một công tử chừng tuổi nhược quán. Mấy người Ân Lê Đình vừa nhìn rõ dáng vẻ người nọ liền không nhận được mà nín thở, trợn mắt, ngay cả Du Liên Châu thâm trầm từng trải cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Chỉ bởi vì công tử trẻ tuổi này, thật sự quá mức... xinh đẹp.

Cái từ xinh đẹp này, vốn dĩ không dùng để hình dung nam tử trẻ tuổi nhưng từ từ này ra, mọi người thật sự không nghĩ ra từ nào thích hợp hơn để hình dung người trước mắt. Da trắng như tuyết, mặt mày như tác phẩm điêu khắc bằng băng, không soi được tí tỷ vết nào, tinh xảo đến độ người ta không dám thở mạnh, chỉ e không cẩn thận làm bẩn. Dáng người trung bình, hơi cao. Trường sam bằng gấm trắng thêu hoa văn chìm, ngoài phủ thêm một lớp lụa đen mỏng như cánh ve, gió nhẹ thổi qua phất lên như từng lớp bông tuyết, khiến cả người tựa tiên nhân trong mây, lướt gió đạp trăng, khói mưa bao phủ.

Hiện giờ, trên người công tử xinh đẹp không giống người thường kia đang treo lưng lửng Lộ Dao, cả người đầy bụi do đi đường gấp gáp kia. Còn gương mặt tinh xảo khiến người ta không dám nhìn thẳng đang bị Lộ Dao dùng hai tay nhào nặn tới lui như nặn bột mì.

“A Dao, sao mới hơn một năm mà người đen như chuột thế này? Không phải đã cố tình dặn người phải chăm chút trắng lên một chút, mắc công không gả đi được sao?” Văng trán như sứ của Phó Thu Nhiên nhẵn thành chữ xuyên, gõ trán Lộ Dao. Vừa mở miệng lập tức phá hồng khí chất mới rồi.

Lộ Dao trừng mắt, cười hi hi: “Cho dù người không làm đại phu lâu rồi, chẳng lẽ những thứ học được năm đó nuốt vô bụng hết rồi à? Chuột nhất chúng ta dùng mười con hết chín là chuột bạch, người trắng không khác tụi nó bao nhiêu, nói ta làm gì?!”

“Ồ? Gì đây? Hồi đó ai nhìn thấy chuột đen thì thích không muốn thả ra, còn thừa lúc không ai chú ý lén trộm về nhà nuôi hả? Kết quả nuôi ra con chuột dữ y chang người, cứ chui vô lồng chim anh vũ của ta, hù con anh vũ đó đập cánh loạn cả lên?”

Lộ Dao dùng sức véo má hấn: “Nam nhân xinh đẹp là kẻ hẹp hòi, chuyện từ tám trăm năm trước cũng nhớ kỹ nữa. Sao hả? Ta đen một chút không phải rất xứng với người trắng sao? Ta khó gả đi không quan trọng, người dễ gả đi là được rồi!” Nói rồi vỗ hấn cười to: “Có điều người như thế này, dám lấy người không được mấy người, ít nói ta đi!”

Phó Thu Nhiên đỡ trán than: “Người thì đen, tính lại dữ, cầm kỳ thi họa nữ công gia chánh một món cũng không biết, còn không biết làm bộ làm tịch lấy một chút. Ngươi xem ngươi hù người ta rồi kia.” Nói rồi hất cằm chỉ về phía bốn người Du Liên Châu Ân Lê Đình đằng sau hai người.

Đến lúc này mấy người Ân Lê Đình Du Liên Châu mới từ từ hoàn hồn lại, nhìn màn trước mắt không khỏi hai mặt nhìn nhau, không biết nên kinh ngạc vì dung mạo khí chất của Phó Thu Nhiên hay là kinh ngạc vì hai người thân thiết như thế. Đương nhiên, sau khi nghe cuộc trò chuyện nhiều năm không gặp của hai người thì, trừ Ân Lê Đình, những người còn lại đã không còn sức đâu mà kinh ngạc nữa. Còn như Ân Lê Đình, sớm đã quen cách ăn nói không chết người không ngưng của Lộ Dao rồi, bây giờ coi như hiểu rõ bản lĩnh miệng lưỡi của Lộ Dao luyện từ đâu ra.

Bấy giờ Lộ Dao mới thả tay ra, kéo Phó Thu Nhiên đến trước mặt mọi người, cười hi hi nói: “Cái vị hồng nhan họa thủy này là Phó Thu Nhiên ta thường nhắc. Thu Nhiên, mấy vị đây là Du Liên Châu Du nhị ca, Du Đại Nham Du tam ca, Trương Tùng Khê Trương tứ ca, còn có Ân Lê Đình Ân lục ca trong Võ Đang thất hiệp.”

Phó Thu Nhiên chấp tay: “Thu Nhiên không giao thiệp giang hồ, thanh danh các vị cũng như sấm bên tai. Hôm nay được gặp quả thật may mắn. Huống hồ thời gian này hẳn là A Dao gây không ít rắc rối cho các vị, Thu Nhiên tạ ơn trước.” Nói rồi lần lượt làm lễ theo thứ tự lớn nhỏ, đến Ân Lê Đình thì ngừng đầu nhìn nhiều hơn một chút, trong ánh mắt có mấy phần thăm dò ẩn ý.

Mấy người Du Liên Châu lật đật đáp lễ. Người giang hồ hiếm khi giao tiếp với thương nhân. Tuy vì Lộ Dao, cái tên Phó Thu Nhiên này với họ mà nói khá quen thuộc nhưng dung mạo Phó Thu Nhiên thật sự khá rung động lòng người, thành thử nhất thời mọi người đều yên lặng. Lộ Dao và Phó Thu Nhiên hoàn toàn không để ý, thực tế phản ứng của Du Liên Châu mấy người lúc nhìn thấy Phó Thu Nhiên tốt hơn nàng tưởng tượng rất nhiều. Từng có không ít người, sau khi nhìn thấy Phó Thu Nhiên nói chuyện cũng không mạch lạc được nữa. So với họ, Võ Đang chư hiệp chỉ kinh ngạc vài giây quả thực không tính là gì.

Du Liên Châu đứng đầu mọi người nên mở miệng trước: “Y thuật của Lộ cô nương trác tuyệt, chưa khỏi bệnh tật nhiều năm của tam đệ, từ trên xuống dưới Võ Đang cảm ân không hết, sao lại nói phiền hà? Phó trang chủ quả là rồi.”

Phó Thu Nhiên đáp: “A Dao lập chí hành y tế thế, chuyện này vốn là bổn phận của nó ấy. Du nhị hiệp và quý phái không cần để trong lòng.” Nói rồi, đôi mắt tuyệt đẹp liếc Ân Lê Đình cười nói: “Ngược lại, bắt đầu từ Tuyền Châu, Ân lục hiệp chiếu cố A Dao nhà ta nhiều hơn, mấy lần bảo vệ nó bình an. Tính tình A Dao thế nào ta hiểu rõ nhất, mấy tháng nay sợ là Ân lục hiệp bị hành hạ mệt rồi?”

Lộ Dao vô tư trong sáng, hoàn toàn phớt lờ Phó Thu Nhiên nháy mắt bốn cột, song lo Ân Lê Đình xấu hổ, vì thế không chờ Ân Lê Đình trả lời đã túm Phó Thu Nhiên “Sao ngươi lại chạy tới đây?” Thuận tiện trừng hắt một cái: ngươi không có chuyện gì đi chọc người ta làm chi?

Phó Thu Nhiên gỡ đầu Lộ Dao “Còn không phải vì tới tìm ngươi? Ngươi, con nhỏ chết tiết chạy lung tung hết, ta không đi ra đón, không khéo mới chớp mắt lại chạy mất tăm nữa rồi!” Lại chớp chớp mắt với nàng: thật tình nhìn không được!

Lộ Dao rút cổ, thề lưỡi, ý cười trên mặt không bớt.

Mấy người phía sau không nhìn thấy hai người trao đổi bằng mắt. Du Đại Nham nghe hai người nói chuyện không nhịn được cười sang sảng: “Phó trang chủ, từ lúc ra Hàng Châu, dọc đường đi Tiểu Lộ luôn gấp rút, điểm này sư huynh đệ chúng ta có thể làm chứng.”

Đột nhiên Lộ Dao nhớ ra chuyện gì, len lén liếc Ân Lê Đình, thấy Ân Lê Đình cười nhìn mình không nói. Lúc trước từ Phù Điền hai người vừa đi vừa hành y, du ngoạn khắp nơi, mấy ngày đi chưa được vài chục dặm, vội vàng nháy nháy mắt với chàng, Ân Lê Đình nhìn mà không nhịn được cười.

Mọi người cùng cười ngửa phóng vào thành Kim Lăng. Lộ Dao và Phó Thu Nhiên lớn lên bên nhau từ nhỏ. Lần này đầu tiên là vì chuyện của Du Đại Nham, sau đó là vì đại địch Tuyền Châu, trước sau cách biệt một năm trời, giờ gặp lại tất nhiên có vô số chuyện muốn nói, vì thế nhất thời vui vẻ như chim hót líu ríu nói chuyện không ngừng, cười tươi như hoa, cực kỳ hoạt bát. Ân Lê Đình còn đỡ, thời gian qua đã nếm đủ tính tình Lộ Dao; nhưng trong ấn tượng của mấy người Du Liên Châu, lưu lại nhiều nhất là tính kỷ lưỡng lúc chần chừ cho Du Đại Nham trên núi Võ Đang, ăn nói sắc bén lúc châm chọc phái Thiếu Lâm trong Từ Tiêu cung, cùng với mưu tính kín kẽ rửa sạch quan hệ giữa Trương Thúy Sơn và Đồ Long đảo, cho dù thỉnh thoảng cười giỡn với Mạc Thanh Cốc cũng chỉ thoáng qua, ấn tượng trước đó khắc sâu nên thật sự dễ bị người ta bỏ qua. Thành ra, lần đầu tiên mọi người thất Lộ Dao vui vẻ giống như thiếu nữ mười mấy tuổi, song liền đó lại cảm thấy không đúng, Lộ Dao chỉ có mười mấy tuổi, nói “giống” là thế nào?

Phó Thu Nhiên nói chuyện với Lộ Dao, song về mặt của Võ Đang chư hiệp đều thu hết vào mắt. Lại cùng trò chuyện hàn huyên với họ, cũng nói một ít chuyện trong giang hồ. Đến phiên mấy người Du Liên Châu kinh ngạc, không ngờ một thương nhân như Phó Thu Nhiên cũng khá hiểu giang hồ cổ sự, hơn nữa troc chuyện mấy câu, chẳng những không khiến người ta cảm thấy tay ngang, thái độ lời lẽ cực kỳ tự nhiên, khiến đôi phương cảm thấy rất dễ chịu.

Không ngờ rằng từ sau lần Lộ Dao viết thư đề cập chuyện Võ Đang cho hán nghe lần đầu tiên, hán liền tốn không ít công sức phái người điều tra chuyện các môn các phái cùng cổ sự, tranh chấp trên giang hồ. Cá nhân hán và Lộ Dao tình cảm thân mật còn hơn anh em ruột, Lộ Dao đã giúp Du Đại Nham trị chứng tàn phế tay chân, hán liền dự đoán sau này rất có khả năng nàng sẽ tiếp xúc với người giang hồ thường xuyên hơn, thành thử phải nắm hết thông tin trong tay trước, đợi đến lúc cần có thể sử dụng. Lộ Dao cười thâm trong bụng: hơn năm không gặp, Thu Nhiên này làm thương nhân càng lúc càng chuyên nghiệp, công phu khôn khéo tu luyện đúng là lộ hóa thuần thanh nha! Nghĩ rồi cười lờm hán một cái. Phó Thu Nhiên sao không biết ý Lộ Dao chứ, nhướn mắt mỉm cười: đương nhiên rồi!

Không tới nửa canh giờ, mọi người đã vào thành Kim Lăng. Kim Lăng là nơi phồn hoa, từng là kinh đô của các triều đại Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần, có danh xưng cổ đô sáu triều. Ngoài sông Tần Hà, Kim Lăng còn có Hoàn Đường, nằm ở phía tây thành Kim Lăng, phong cảnh tuyệt đẹp, hiện rõ nét thanh tú của Giang Nam.

Thu Linh trang nằm kế bên bờ Hoành Đường.

Khác với tường tượng của mọi người, thân là ngôi sao mới nổi trong giới thương nhân Giang Nam, chiếm cứ quá nửa ngành nghề được liệu dặt lựa nhưng Thu Linh trang hoàn toàn không có khí thế của đại thương hộ, thậm chí còn không bằng phân hiệu Hàng Châu. Ít nhất phân hiệu Hàng Châu còn có cổng lớn son son, trên có biển đen chữ vàng, hai bên cổng có sư tử bạch ngọc đứng châu. Còn Thu Linh trang Kim Lăng này thì, đến cánh cổng lớn cũng không có nữa. đoàn người đi men theo bờ Hoành Đường, thấy một cái sân nhỏ có tường trắng ngói xanh bao quanh thấp thoáng dưới bóng tà dương. Bên con đường đá xanh, một lối đi nhỏ trải đá cuội không rộng lắm, hai bên lối đi là hai hàng cây cắt tỉa gọn gàng. Đi chừng chục bước thì đến một cánh cổng có mái húng mura rộng chừng một trượng. Cổng viện vẫn là tường trắng ngói xanh. Hai bên cổng có hai tấm biển gỗ, trên viết câu đối, nền đen chữ xanh: sáng tá thanh phong minh tá nguyệt, động quan lưu thủy tĩnh quan sơn. Ân Lê Đình ngẩng đầu nhìn song không thấy bức hoành, quan sát sơ sơ mới nhìn thấy một tảng đá lớn hình thù kỳ lạ nằm một bên cổng, trên đá khắc hai chữ triện: Thu Linh. Duy nhất hai chữ này là vẽ bằng vàng đen, nếu không có hai chữ này, sợ là không có ai biết nơi yên tĩnh thanh nhĩ này là Thu Linh trang đứng đầu Kim Lăng.

Trương Tùng Khê nhìn thấy nơi này, khen ngợi: “Phó trang chủ đúng là người phong lưu thanh nhã, Thu Linh trang khiến bọn tại hạ mở rộng tầm mắt.”

Lộ Dao nghe xong hít hơi liên tục, mặt ghen sắp đỏ bừng lên, một tay vịn eo, bả vai không ngừng run rẩy. Phó Thu Nhiên lườm nàng một cái, nhường mày: “Ngươi không thể giữ mặt mũi cho ta à?”

Câu này rút cuộc khiến Lộ Dao cười ra tiếng, tiếng cười lạnh lạnh, cơ hồ sắp sặc. Võ Đang chur hiệp quay mặt nhìn nhau, khó hiểu. Phó Thu Nhiên nheo mắt lườm Lộ Dao, sau đó chấp tay nhìn mọi người: “A Dao nhà ta từ nhỏ không có quy củ quen rồi, các vị không cần thấy lạ.”

Lộ Dao đứng thẳng người, chùi nước mắt ứa ra vì cười: “Rồi rồi, lần này ta giữ mặt mũi cho ngươi. Ta xem ngươi chống được bao lâu.”

Đang nói tới đó, cánh cổng đột nhiên bị đẩy ra nghe cách một tiếng. Bên trong có một thiếu niên áo xanh chừng mười ba mười bốn tuổi, sạch sẽ khoan thai. Thiếu niên thấy mọi người đứng ở cổng, không hoảng không loạn mở cửa ra, đi ra hành lễ với Phó Thu Nhiên và Lộ Dao: “Trang chủ, đại tiểu thư.” Kế đó cũng hành lễ với mấy người Du Liên Châu, vì không biết tên nên cũng không chào hỏi, thái độ cung kính lễ độ mà đứng mực.

Phó Thu Nhiên gật đầu, căn dặn: “Ngươi đi nói với Tần Văn, khách Võ Đang tới.”

Thiếu niên nọ chấp tay, nhanh chóng bước đi.

“Nơi này là tệt trang. Chư vị đã tới Kim Lăng, nếu không chê xin mời nghỉ lại đây, để Thu Nhiên trọn vai trò chủ nhà.” Phó Thu Nhiên nói.

“Như thế, Du mẫu và các sư đệ quấy rầy.”

[58] Đường dê bao sông Tần Hoài nổi tiếng ở Kim Lăng

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Quá Khứ Thành Nổi Đau

Võ Đang mọi người đều hiểu Lộ Dao và Phó Thu Nhiên cách biệt đã lâu, tất nhiên có nhiều chuyện muốn nói, lại liên quan đến chuyện Tuyền Châu nữa nên ăn cơm xong đều lấy lý do nghỉ ngơi, người nào người nấy về phòng khách đã chuẩn bị sẵn, để Phó Thu Nhiên và Lộ Dao có thời gian trò chuyện.

Bên này Phó Thu Nhiên nhìn Lộ Dao quét sạch cả bàn đồ ăn như gió cuốn mây bay, ăn no thỏa mãn mà lắc đầu: “Tướng ăn này của ngươi khiến ta hoài nghi liệu có phải hơn năm nay ngươi không được ăn no hay không nữa.”

Lộ Dao đáp: “Ăn no là một chuyện, một bàn đồ ăn ngon như vậy, không nứt bụng là ta đã kèm chế lắm rồi.”

Hai người đứng dậy đi ra hậu viện. Thu Linh trang dẫn nước từ Hoành Đường vào trang, rất nhiều loại thảo mộc giá trị, so với các đầm nước lâm viên Giang Nam bình thường thì nhiều dòng suối, rừng trúc hơn, thiếu mấy phần bàn tay con người đục đẽo, nhìn càng thêm sinh động. Và lại, do đời trước mà ra nên Phó Thu Nhiên và Lộ Dao đều là người không thích giữ quy củ, thành ra gần như không có viện nào xây dựng theo hình thức kinh điển hiện thời, liễu rù hoa cười, núi giả non cao có thể nhìn thấy khắp nơi, từ sân viện cho tới phòng ốc đều mang phong cách khác biệt.

Lộ Dao hít sâu, híp mắt dang tay, xoay mấy vòng trên con đường nhỏ lấm tấm ánh nắng, than thở: “Quả nhiên vẫn là nhà mình thoải mái nhất, đến không khí cũng hợp với ta nữa.”

Phó Thu Nhiên hừ một tiếng “Cũng chẳng biết là ai ra khỏi Tuyền Châu rồi còn đi lung tung không biết về nhà nữa.”

Lộ Dao thề lười: “Nam nhân hẹp hòi, chẳng nào ngươi cũng không ở nhà, ta về sớm thế làm gì?” Liền đó nghiêm mặt “Nói đến Tuyền Châu, rút cuộc chuyện Tuyền Châu là thế nào? Cái gì kêu là sự lạ?”

Phó Thu Nhiên nhìn chung quanh, thấy chỗ này đã là thư phòng, trừ hần và Lộ Dao ra không ai vào được bèn hạ giọng nói với Lộ Dao: “Căn cứ tin tức của Phó Hồng, ta hoài nghi dịch bệnh Tuyền Châu có khả năng là do người cổ ý gây ra, không phải bùng phát tự nhiên.”

Ngắn ngủn một câu giống như tiếng sét bên tai Lộ Dao. Nàng trừng mắt nhìn Phó Thu Nhiên, kinh ngạc xen lẫn phẫn nộ, thậm chí còn có một chút kinh khủng: “Cổ ý?! Ý ngươi là, dịch Tuyền Châu là do con người?! Đây, đây, đây!”

Phó Thu Nhiên lôi Lộ Dao vào thư phòng, đóng cửa, nói với Lộ Dao vẫn còn đang sững sờ: “Tin tức do Phó Hồng truyền về, xưa nay ông ấy làm việc cẩn trọng ôn hòa, đã nói như thế chắc hẳn không sai được.” Nói rồi đưa lá thư Phó Hồng sai người ngày đêm kèm trình đem về cho Lộ Dao, kể đó cũng ngồi xuống.

Lộ Dao cẩn thận đọc từng chữ một, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, đến cuối cùng cả gương mặt đen thui, trong mắt xẹt qua một tia sắc bén cùng cực.

Lá thư này do chính tay Phó Hồng viết, tỉ mỉ miêu tả lại sự tình ông đã điều tra được. Một hạng mục buôn bán chính của Thu Linh trang là chuyên chở hàng hải. Mấy tuyến đường thủy chủ yếu của Trung Nguyên cùng với các hải cảng ven biển đều có đội thuyền Thu Linh, thậm chí là hải cảng chuyên biệt. Đất Tuyền Châu là cửa biển quan trọng thông thương ra hải ngoại, xưa nay vận chuyển buôn bán hàng hóa cực kỳ phát đạt, mỗi vận hàng của Thu Linh trang ở đây khá lớn. Theo Phó Hồng thuật thì, trước khi dịch bệnh bùng phát nửa tháng, từng có một chiếc thuyền không biết từ đâu đến neo ở cửa Tuyền Châu, kề bên cảng của Thu Linh trang. Bảy giờ Trung Nguyên và hải ngoại giao dịch buôn bán nườm nượp, có thuyền buôn neo lại chẳng có gì lạ. Nhưng chiếc thuyền rõ ràng là thuyền buôn này sau khi thả neo lại không có bốc dỡ bất cứ hàng hóa vật phẩm gì, thậm chí gần như không có người lên xuống thuyền. Neo lại như thế tới ba ngày, cực kỳ quái lạ. Song mỗi ngày tàu buôn, tàu khách qua lại Tuyền Châu đêm không kể xiết, người đông nườm nượp, thành ra trừ mấy người làm công của Thu Linh trang ra, mọi người không ai lưu ý. Mãi đến ngày thứ ba, đột nhiên có một người đi tới chỗ chiếc thuyền này neo đậu, từ trên thuyền có một thuyền viên đi xuống trong tay cầm một cái gói không nhỏ, bên ngoài bọc khăn đen, không biết là cái gì. Nói chuyện xong, chiếc thuyền kia lập tức nhổ neo rồi đi, không dừng lại lấy một lát. Lúc đó, một người làm chân chạy vặt của Thu Linh trang trên đường về cảng nhà mình vừa vịn đi ngang qua chỗ chiếc thuyền đó đậu. Theo y kể, y từng thấy người kia thoảng giờ một góc cái gói, y nhìn thì phát hiện hóa ra đó là một cái lồng, bên trong có mười mấy con chuột! Tuy lúc đó y cảm thấy cực kỳ quý dị nhưng cũng không để tâm. Mãi đến khi Phó Hồng bị Phó Thu Nhiên phái tới Tuyền Châu điều tra nguyên nhân dịch chuột, tra xét tất cả những chuyện lạ thường xảy ra một tháng trước khi ác hạch bùng phát mới có người nhắc tới chiếc thuyền kia, nhờ đó tra ra chi tiết này.

Lộ Dao đọc tới đọc lui lá thư ba lần, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt, chán nản buồn lá thư trong tay xuống, vẻ mặt bất định nhìn pthn. Thân là đại phu, mấy năm nay trải qua không ít bệnh dịch tai nạn, nàng không hề sợ dịch chuột ác hạch, nhưng toàn bộ việc này thật sự vượt ngoài dự đoán của nàng. Nghĩ đến tình cảnh ôn dịch lan tràn cả Tuyền Châu, Phù Điền, Vĩnh An, người chết vô số lại do có người đứng đằng sau cố tình gây nên, sống lưng nàng lạnh buốt, nghiêng rằng: “Thực đúng là coi mạng người như cỏ rác...” Đột nhiên dường như nhớ lại chuyện gì đó, nháy mắt cảm giác đau đớn dữ dội ập tới khiến nàng không nhận được vui đâu vào cánh tay mình, thậm chí thân hình khẽ run rẩy.

Phó Thu Nhiên nhìn nàng, không nói một lời. Hai người đều là đại phu, ở một mức độ nào đó cái nhìn đối với sinh tử thật sự thoáng hơn rất nhiều người. Cứu người chỉ mong tận lực, nếu tận lực rồi vẫn không cứu được thì thôi. Dịch chuột Tuyền Châu, tử vong vô số, Lộ Dao và hần đều đã tận sức nên không có hối tiếc khổ sở. Nhưng có người sau lưng thao túng sự kiện này khiến nàng nhớ đến những kỷ ức không sao chịu nổi trong tiền kiếp. Hai kiếp bên nhau, hần quá rõ Lộ Dao nghĩ đến cái gì. Chuyện quá khứ lần nữa hiện ra trước mắt, lặp đi lặp lại như cơn ác mộng không xưa tan được, toàn là màu máu đỏ tươi. Trải qua sinh tử, đi tới một thời không hoàn toàn bất đồng; mười mấy năm trôi qua, có một thân phận mới, cuộc sống mới; tháng năm thay đổi sự đời biến thiên, người nào cũng đều muốn làm người bên cạnh tươi cười lần nữa; song nét bút nặng nề ngày xưa suốt đời không xóa nhòa được. Người luôn khó đối mặt nhất, là chính bản thân mình.

Hần biết giờ phút này với Lộ Dao mà nói, mình không nói gì mới là cách tốt nhất. Hần cũng biết Lộ Dao đủ kiên cường, có thể tự mình ngẩng đầu lần nữa. Thực tế, chỉ riêng điểm này, Lộ Dao dũng cảm hơn hần và Cổ Nhược Trường nhiều.

Quả nhiên, nửa ngày sau, Lộ Dao ngẩng đầu lên, thẳng lưng, sắc mặt vẫn khó coi như cũ nhưng ánh mắt trong trẻo bình tĩnh hơn nhiều. Đón lấy trà nóng Phó Thu Nhiên đưa hộp một ngụm, nước trà nóng ấm thấm vào bụng khiến nàng cảm thấy người ấm áp hơn một chút. Nàng khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Bây giờ rốt cuộc ta biết vì sao có người năm lần bảy lượt truy sát ta rồi. Biết dịch chuột Tuyền Châu có biện pháp chữa trị, sợ là tức đến bốc hỏa. Nhưng mà, biết cách chữa đâu phải chỉ một mình ta, các đại phu khác thì sao?” Lòng nàng căng thẳng, hấp tấp hỏi.

Phó Thu Nhiên an ủi nàng: “Ta đã gửi tin cho các phân hiệu, trừ ngươi và Tô Tiểu ra không có người nào bị đuổi giết nữa. Tiểu tử Tô Tiểu kia đúng là mạng lớn, gặp được mấy người giang hồ cứu hần. Tiểu tử đó thoải mái vô cùng. Ngươi đoán xem mấy người giang hồ đó là ai?”

Lộ Dao lắc đầu: “Sao ta biết được?”

Phó Thu Nhiên nhướn mày cười: “Phái Nga Mì, ba người. Tinh Huyền, Đinh Mẫn Quân và Bối Cẩm Nghi.”

Lộ Dao kinh ngạc chớp mắt: “Là bọn họ?”

Phó Thu Nhiên cười nói: “Ai kêu ngươi về trễ? Nếu ngươi về sớm mấy ngày là thấy được cảnh Đinh Mẫn Quân bị Tô Tiểu chọc tức bốc khói rồi.”

Lộ Dao sực nghĩ, cái tính đó của Tô Tiểu cộng thêm với tính nết Đinh Mẫn Quân, cho dù lo âu nặng nề cũng không nhận được phì cười. Nhưng cười xong lại cau mày “Chỉ có ta và Tô Tiểu? Lần này chống dịch, thay đổi phương thuốc bạch hồ thang quả thật do ta và Tô Tiểu làm ra. Hơn nữa lúc dùng thuốc cần phải châm cứu điều hòa được tính, bằng không bệnh nhân rất dễ xuất huyết trong mà chết. Phương pháp châm cứu này tuy không ít đại phu biết nhưng luận công hiệu châm cứu lại chỉ có ta và Tô Tiểu nắm bắt tốt nhất, những đại phu khác đa số không nắm vững. Nói như vậy đối phương biết rõ tình hình của chúng ta. Hơn nữa ta càng lo là, mấy lần truy sát không dứt này chứng tỏ muốn trừ bỏ ta, cũng tức là, rất có khả năng đối phương vẫn muốn lợi dụng dịch chuột. Cũng tức là nói, Tuyền Châu có lẽ mới chỉ là điểm khởi đầu.”

Phó Thu Nhiên gật đầu: “Theo ta thấy, cái từ “có lẽ” có thể đổi thành “chín phần”. Ta bảo ngươi mau chóng quay về, một là lo lắng an toàn của ngươi, hai là vì giải quyết việc này. Ghi chép y điều trị lần này của ngươi đã chỉnh sửa xong chưa?”

Lộ Dao chớp mắt, liền đó cười tươi “Cách này hay tuyệt!” Hai người tâm ý tương thông, đôi câu vài lời là hiểu được dụng ý của đối phương “Chúng ta công khai toàn bộ bệnh án, in ra tặng miễn phí, khiến cho đại phu cả thiên hạ đều biết phương pháp xử trí, ta thêm cả bí quyết châm cứu vào đó. Lần này cho dù giết ta và Tô Tiểu cũng vô dụng. Ngươi yên tâm, ta sắp xếp lại một chút là được, ngày mai có thể giao cho ngươi rồi.”

Phó Thu Nhiên nói: “Mấy ngày nay ngươi vẫn phải cẩn thận. Ra vào nhất định phải đi cùng với Ân Lê Đình mấy người họ. Nếu thật sự có chuyện, chàng ta cũng có thể bảo vệ ngươi tạm thời yên ổn.”

Lộ Dao than thở: “Sớm biết có ngày hôm nay, hồi đó ta đã lo luyện công chăm chỉ rồi. Đợi xong chuyện này, ta đi trúc cốc một chuyến, thu góp mấy môn công phu xài được lại, gấp rút luyện tập đẳng hoàng, cũng đỡ làm mọi người lo lắng. Ta xem ngươi cũng đi cùng ta một chuyến đi, biết nhiều không thiệt thân.”

“Được.” Phó Thu Nhiên gật đầu. Vốn hấn và Lộ Dao không khác nhau nhiều, cũng không để tâm đến chuyện này. Nhưng bây giờ sự tình ra thế này khiến hấn hiểu được, ở thời đại này có công phu trong người vẫn tốt hơn.

“Thu Nhiên, theo nguyên tác, tên Thành Côn này bây giờ đang làm gì mới phải?”

Phó Thu Nhiên ngẩn ra, không hiểu vì sao tự dưng Lộ Dao lại nhắc tới kẻ này.

Lộ Dao cười khỏ, bèn thuật lại toàn bộ sự tình biết được từ chỗ Du Liên Châu. Xong nói: “Hiện giờ ta nghi ngờ, có lẽ kẻ năm lần bảy lượt truy sát ta là lão cũng không chừng. Đối phương đến từ giang hồ, lại có liên quan tới Tuyền Châu. Hơn nữa thời gian phát sinh dịch chuột cũng trùng khớp, thậm chí còn có động cơ: lão muốn hủy diệt Minh giáo. Một khi mắc phải căn bệnh truyền nhiễm hung hiểm này, công phu cao mấy cũng hết sức nguy hiểm. Huống chi bây giờ công phu của giáo chúng Minh giáo đang giao chiến với quân Nguyên không tính là cao cường, một khi dịch chuột bùng phát trong quân doanh đông người, hậu quả khỏi nghĩ cũng biết.”

Trước nay Phó Thu Nhiên không hề qua lại thân thiết với Phạm Dao, thành ra hoàn toàn không chú ý đến nhân vật Thành Côn này. Bây giờ Lộ Dao vừa nhắc, sắc mặt hấn cũng lập tức sa sầm lại. Nếu kẻ liên tục truy sát Lộ Dao là Thành Côn, như vậy cả sự việc này sợ rằng phải suy tính lại. Công phu của Thành Côn cao hơn Tạ Tổn, lại thêm bụng dạ nham hiểm hành sự độc ác, nếu lần này chọc đúng lão thì phiền toái to.

Nửa ngày, giọng hấn thoáng chần chừ: “Bây giờ hấn là Thành Côn đang ở Thiếu Lâm, nếu là lão, vì sao không tự đi giải quyết ngươi? Mà tìm mấy sát thủ giang hồ vô dụng? Ngươi không giống Phạm Dao, Thành Côn mượn tay phái Nga Mi giết Phạm Dao là vì tạm thời Phạm Dao không ảnh hưởng đến đại cục, không cần lão động thủ. Mà ngươi có cách ứng phó dịch chuột, nếu chuyện này do một tay lão bày kế, sợ là lão chờ không được một khắc, hận không thể tự mình tới ra tay lấy mạng ngươi ngay lập tức mới đúng.”

“Đúng thế, điểm này ta cũng nghĩ không ra. Có điều, ta công bố phương pháp điều trị dịch Tuyền Châu trước đã, mặc kệ kẻ này là ai, muốn giết ta cũng đã muộn rồi. Sau khi công bố chúng ta quan sát động tĩnh của Thành Côn, chắc cũng có đầu mối. Nếu thật là lão, cũng không uổng công ta tính kế lão lâu như thế.”

Phó Thu Nhiên nhận thư Lộ Dao mấy lần, hiểu rõ ý tưởng muốn giúp Võ Đang bảo vệ Trương Thúy Sơn của nàng. Chuyện năm xưa, Lộ Dao lo âu bao nhiêu hấn lo bấy nhiêu, không kém chút nào, thành thử tâm tư của Lộ Dao đối với chuyện này hấn rõ như lòng bàn tay. Ba chữ Cố Nhược Trường đối với hai người mà nói, nặng tựa ngàn cân. Thành thử khi Lộ Dao thay đổi quỹ đạo phát triển của sự vật, chữa khỏi cho Du Đại Nham, đưa Kỳ Hiểu Phù tới đây, hấn luôn dốc sức thúc đẩy. Chỉ bởi vì, biểu hiện của hấn và nàng khi nhớ Cố Nhược Trường không giống nhau nhưng tình cảm thì như một. Hấn thuộc nguyên tác Ý Thiên Đồ Long Ký còn hơn Lộ Dao, tình cảm ruột thịt của Võ Đang thất hiệp trở thành một cách gửi gắm nỗi nhớ Cố Nhược Trường của hấn. Hấn nhìn Lộ Dao, trong đầu xẹt qua vô số ý niệm, cuối cùng hóa thành nụ cười trên mặt, đưa tay vén mấy lọn tóc xổ xuống vành tai nàng.

Bất kể sự việc ra sao, mặc kệ người bên cạnh thế nào, hai người thủy chung luôn cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Năm Năm Tháng Tháng Trời

“Bẩm Ân lục hiệp, đi qua hành lang này là tới viện của trang chủ và đại tiểu thư.” Thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi chỉ tay vào hành lang khúc khuỷu trúc xanh um tùm “Đi qua cái viện này, gian phòng có treo chuông gió dưới mái hiên là chỗ ở của đại tiểu thư.”

Ân Lê Đình thoáng suy nghĩ, theo lẽ, chỗ ở của một nữ hài tử chàng không nên đi bừa vào, bèn nói: “Có thể làm phiên tiểu ca đi thông báo một tiếng không?”

Thiếu niên đáp: “Ân lực hiệp, chúng nô tài không thể đi vào nơi đó. Trong phủ trừ hai vị quân gia Phó Tổng ra, không ai được phép lại gần chỗ đó. Có điều trang chủ đã dặn, nếu các vị có việc cứ đi vào là được, không cần thông báo.”

Ân Lê Đình nghe xong, cảm ơn thiếu niên, men theo hành lang gấp khúc đi vào viện của Phó Thu Nhiên và Lộ Dao.

Từ lúc chàng đến Thu Linh trang tới giờ đã qua hai ngày. Thu Linh trang hoàn toàn không giống với những trạch viện phủ đệ khác thời này, hoàn toàn không chiếu theo quy củ trạch viện, mỗi sân viện đường như đều thiết kế tùy tiện, không theo bất cứ quy luật nào. Nhưng quan sát tỉ mỉ lại có nét độc đáo riêng, kết cấu phòng ốc trong viện, trúc đá hoa cỏ, ao suối lẫn hướng nắng, thậm chí hướng gió đều phối hợp cực khéo léo. Các viện đều thông với nhau nhưng lại độc lập không quây rầy nhau. Nếu không phải hôm qua chàng và Du Liên Châu mấy người ra ngoài nghe ngóng động tĩnh mấy phái Nga Mĩ, Thiếu Lâm, đi ngang qua công nhìn thấy không ít nhân vật ra ra vào vào, cơ hồ chàng quên mất nơi này là chỗ khá tiếng tăm trong giới thương nhân Giang Nam hiện giờ.

Tôi tớ trong Thu Linh trang không nhiều, toàn bộ đều là thiếu niên thanh tú mười mấy tuổi, ngoài ra là các chủ sự quân gia ở tuổi tam thập. Người nào cũng văn nhã lễ độ, có chừng có mực hiếm thấy, không hề thấy đáng dấp nô bộc tí nào, ngược lại có phong cách công tử thế gia được dạy dỗ chu đáo.

Ngày hôm qua Trương Tùng Khê cùng mấy người khen ngợi: cứ tưởng Phó trang chủ là phú thương một cõi, xem ra thật sự là nhân sĩ tao nhã.

Ân Lê Đình lại không lấy làm kinh ngạc. Thực tế từ đầu tới giờ, chàng luôn cảm thấy có thể cùng Lộ Dao lớn lên, được Lộ Dao coi trọng như thế, Phó Thu Nhiên tuyệt đối không như những thương nhân tầm thường khác. Thành thử ngay cả Du Liên Châu cũng cảm thấy bất ngờ với Phó Thu Nhiên và Thu Linh trang, ngược lại Ân Lê Đình phản ứng bình thường nhất trong các sư huynh đệ. Hơn nữa, quá nửa tâm tư của chàng đều đặt trên người Lộ Dao rồi.

Từ khi quay về Thu Linh trang tới giờ Lộ Dao không xuất hiện nữa. Phó Thu Nhiên từng đặc biệt phái người tới báo cho họ biết Lộ Dao ở trong viện nàng bận rộn chỉnh sửa y thư, nếu có việc cứ đi tìm nàng là được. Ân Lê Đình nhin một ngày, cuối cùng không dẫn nổi khát vọng trong lòng, dưới cái nhìn cười cười đầy ẩn ý của các vị sư huynh đi tìm nàng.

Băng qua lối đi nhỏ trong rừng trúc, trước mắt Ân Lê Đình đột ngột trở nên rộng rãi sáng ngời: mặt trời âm áp, cây cỏ cắt tía gọn ghẽ, phía trước là Hoành Đường tuyệt đẹp. Bên hồ một căn nhà trúc, một góc mái ngói treo hai cái chuông gió màu đồng. Mộc trụ [59]bằng gỗ phong nhẹ nhàng đong đưa, làm ống đồng phát ra âm thanh cao thấp êm tai, phối với tiếng côn trùng và tiếng sóng hồ xao động, cùng với hồi âm của tiếng gió lướt qua rừng trúc xào xạc. Ân Lê Đình bất giác nhẹ bước chân, đi đến trước nhà trúc. Chàng không biết giờ Lộ Dao đang làm gì, có lẽ còn đang nghỉ ngơi cũng không chừng. Muốn nhìn qua cửa sổ xem thế nào lại cảm thấy không hợp lễ nghi, muốn gọi thẳng tên Lộ Dao lại sợ quấy nhiễu nàng yên giấc, muốn quay lưng đi về, nhưng nhớ trong lòng lại nín chân chàng không đi được. Đang lưỡng lự, chàng nhìn thấy cái chuông gió, linh cơ chợt lóe, vươn tay cầm mộc trụ lay mấy cái, hai ống đồng nhất thời vang lên tiếng ting tang lanh löt cực kỳ dễ nghe, không hề chói tai chút nào. Ân Lê Đình lay liên mấy cái, chợt nghe tiếng cạch vang lên, cửa bị người đẩy ra. Lộ Dao thò đầu ra ngoài “Ai thế... lục ca?”

“Huynh sợ muội đang ngủ, không dám gọi nên lay chuông gió xem muội ngủ hay thức.” Ân Lê Đình thả tay ra.

Lộ Dao gỡ mớ tóc rối “Cách này hay đó, nếu muội đang ngủ, chắc chắn không nghe được tiếng chuông gió rồi.” Nói rồi vội vàng mở cửa ra “Lục ca vào đi.”

Ân Lê Đình vào phòng, vừa thấy tình hình trong phòng, sững sốt há hốc miệng. Lộ Dao sờ mũi, liến thoắng: “Hơ, ngại quá, hơi lộn xộn.”

Có thể khiến Ân Lê Đình há hốc miệng ra, nào có thể dùng ba chữ hơi lộn xộn để hình dung được.

Căn nhà này rất rộng rãi, một mặt quay ra Hoành Đường, cửa sổ rất lớn, rèm che rủ xuống, tầm nhìn tuyệt hảo. Chính giữa là phòng khách, hai bên dùng rèm lụa ngăn cách thành phòng. Hiện thời một bên phòng ngủ buông rèm, còn thư phòng thì đứng ở phòng khách có thể quan sát trọn vẹn. Trong phòng bày biện rất nhiều, toàn là những thứ lạ lùng. Ân Lê Đình cũng không nhận ra là cái gì. Ví dụ như thứ nửa giống giường mềm nửa giống ghế ngồi trong phòng khách này, bây giờ trên đó chất đống không ít sách vở, còn có quần áo, đồ dùng. Trong thư phòng, một cái bàn sách cực lớn, trên bàn chất đầy giấy viết, bút mực, còn có bộ đồ ăn như chén đĩa. Một tấm thảm mỏng vắt trên ghế, nền nhà ngoài sảnh vỡ ra còn có hòm thuốc dụng cụ Lộ Dao thường dùng, trên chiếc bàn nhỏ ở một góc khác chất đầy mấy món dụng cụ nghiền thuốc, cùng những dược thảo không biết tên. Lúc này ánh nắng vừa đẹp, chiếu sáng cả căn phòng luộm thuộm, không thể nói là không hoành tráng. Thấy Lộ Dao lén lút thè lưỡi, Ân Lê Đình cười nói: “Còn may, quả thật chỉ ‘hơi lộn xộn’.”

Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao quơ quào gom giấy sách trên giường mềm quăng sang một bên, dọn chỗ cho chàng “Lục ca ngồi xuống trước đã.”

Ân Lê Đình tò mò ngồi trên chiếc giường mềm nọ, cảm giác mềm mại dễ chịu vô cùng, không nhịn được thốt lên: “Cái giường mềm này đặc biệt thật.”

Lộ Dao cười lạnh lạnh, đưa cho chàng một tách trà: “Đương nhiên rồi. Vì cái này, muội và Thu Nhiên tốn không ít công sức, tìm vô số thợ mộc và thợ may, làm ra tám cái hàng nẫu mới được một cái ưng ý đấy. Hành hạ hết ba tháng trời, lúc đó thợ mộc thành Kim Lăng nghe tới tên Thu Nhiên là đau đầu.”

Nhìn mặt Lộ Dao đắc ý như trẻ nít, nỗi lo âu chuyện Thành Côn và Trương Thúy Sơn mấy ngày nay nháy mắt tan biến, trong lòng âm áp, Ân Lê Đình cơ hồ không kiềm chế được muốn vuốt má nàng. Ý thức được suy nghĩ của mình, lập tức hơi hốt hoảng, vội vàng hít sâu, không dám nhìn Lộ Dao nữa. Lộ Dao không chú ý đến chàng, tự rót trà cho mình.

Hết một tách trà, Ân Lê Đình định thần, ngẩng đầu thấy Lộ Dao lục lọi trong núi sách vở trên bàn, chốc chốc lại chọn ra một ít, còn bao nhiêu quăng ra thật xa, nhất thời trong phòng càn bừa bãi. Ân Lê Đình đi lại gần, tiện tay chụp một quyển sách Lộ Dao vắt ra đằng sau, nhìn thấy tên sách là “Phổ Tế

bổn sự phùng”, lại ngắm sách vở chung quanh, cơ bản đều là y thư bản đồ này nọ, vì thế không khỏi tò mò: “Tiểu Dao, muội đang làm gì thế?”

Lộ Dao vui đầu, vừa chọn sách y hữu dụng vừa quăng những tài liệu sách vở không cần qua một bên, đáp: “Chọn lọc sắp xếp bệnh án chống dịch Tuyền Châu đưa cho Thu Nhiên in thành sách.”

“In sách?” Ân Lê Đình không hiểu.

Lộ Dao gật đầu: “Lần sau nếu lại có tình huống tương tự, những đại phu khác có thể tham khảo bệnh án và cách phòng dịch Tuyền Châu lần này.”

Ân Lê Đình không hiểu những thứ này, nghe đến đây cảm thấy khá mới mẻ, cảm thấy mấy tờ giấy chi chít chữ lên đọc kỹ. Phát hiện ghi chép trên đó cực kỳ tỉ mỉ đầy đủ, người ngoài nghề như chàng đọc cũng hiểu được kha khá.

Lúc này Lộ Dao ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện tập ghi chép Ân Lê Đình cầm trong tay chính là thứ mình đang tìm, vội vàng giật lấy từ tay chàng, lật qua lật lại, cười thỏa mãn xong mới nói: “Được rồi, muội đưa bản thảo này cho Thu Nhiên xong là có thể ra ngoài rồi.”

“Ra ngoài? Tiểu Dao định đi đâu hả? Huynh đi cùng muội nhé.”

Mặt Lộ Dao lộ vẻ kỳ quặc, hàng mi thanh tú hơi chau, khóe môi lại thoáng ý cười: “Hôm nay lục ca không có việc gì khác sao? Muốn đi cùng muội thật à?”

Mấy tháng nay hai người gần như cùng ra cùng vào, Ân Lê Đình không hiểu vì sao Lộ Dao hỏi chàng như thế, nghiêm túc đáp: “Có huynh bên cạnh muội Phó trang chủ cũng yên tâm, cho dù trên đất Kim Lăng thanh thế của Thu Linh trang không nhỏ nhưng huynh vẫn luôn lo lắng đám người truy sát kia. Tiểu Dao, nghe lời, thời gian này không nên ra ngoài một mình.”

Lộ Dao thấy ánh mắt nghiêm nghị của chàng, mặt đầy lo âu, vốn dĩ cảm thấy buồn cười giờ phút này tự nhiên mềm lòng. Người trước mắt nàng, năm lần bảy lượt bảo vệ nàng, dọc đường đi mọi chuyện luôn suy nghĩ cho nàng, toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều là chuyện của nàng, thậm chí là những thứ bị nàng bỏ sót. Ân Lê Đình nàng mới quen một năm trước giống như Phó Thu Nhiên mô tả, điềm đạm trong sáng, thành thực có chút rụt rè. Nhưng bây giờ, người trước mắt nàng đây, lời lẽ cứ chi vẫn trong sáng rộng mở như thế, vẫn thường bị nàng chọc cho mặt đỏ tai hồng nhưng nàng cứ cảm thấy hình như có chỗ nào đó khác với nguyên tác. Đoạn thời gian này có lúc nàng cảm thấy hết sức mơ hồ, Ân Lê Đình trong nguyên tác và Ân Lê Đình bên cạnh nàng, đến tận cùng người nào mới là Ân Lê Đình chân chính.

Lúc này, đôi mắt sáng ngời của Ân Lê Đình đang nhìn Lộ Dao, mặt đầy lo âu, cộng thêm giọng nói như dỗ trẻ nít, khiến Lộ Dao luôn ăn mềm không ăn cứng triệt để đầu hàng, vì thế Lộ Dao hươu hươu ngón tay, nói: “Vậy nói trước nha, do huynh nhất định đòi đi theo, không phải muội kêu huynh đi. Đến chừng đó đừng có trách muội!”

Ân Lê Đình nhìn tòa lầu ba tầng xa hoa trước mặt, Lộ Dao mặc nam trang đứng trước mặt chàng, một tay chống nạnh nói: “Lục ca, huynh chắc chắn vẫn muốn đi theo muội vào đó?”

Ân Lê Đình vẫn không hiểu lắm, không biết vì sao hôm nay Lộ Dao năm lần bảy lượt cản mình đi cùng, có điều vẫn gật đầu: “Đương nhiên rồi, Tiểu Dao, hôm nay muội làm sao thế?”

Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình đứng trước cửa “Mãn Đình Phụng Hoa”, bộ dạng đương nhiên nói muốn đi cùng mình vào trong. Do dự một lát, rốt cuộc ý xấu ngo ngoáy trỗi lên, đôi mắt đen đảo lia lịa, cười nói: “Cũng không có gì, vậy chúng ta vào đi.”

Mãn Đình Phụng Hoa, tên như ý nghĩa, cả đình sắc sỡ đẹp mắt. Chỉ có điều cái đẹp này không phải cảnh đẹp mà là mỹ nhân. Mãn Đình Phụng Hoa này chính là thanh lâu nóng bỏng nhất Kim Lăng thành mấy năm nay, mấy năm nay có thể nói là có một không hai. Nhất là Khê Huyền, cô nương đầu bảng trong lầu, quyền quý nổi danh trong thành buồn ngủ cũng khó thấy được dung nhan. Bên ngoài đồn rằng Khê Huyền cô nương vốn là tiểu thư danh gia, thư hương môn đệ gia giáo tuyệt vời, cầm kỳ thi hoa thơ tử ca phú không gì không thông, tuyệt diệu nhất là giai nhân múa kiếm rất đẹp, đập ca [60] mà tới, người như ngọc kiêu như cầu vồng, thật sự khiến người ta mê mẩn. Đáng tiếc số mạng nhấp nhô, gia cảnh sa sút, bắt buộc đi rơi vào chốn phong trần. Nhưng ở Mãn Đình Phụng Hoa, Khê Huyền rất thoải mái, không có người dám khó dễ nàng, bởi vì trang chủ Thu Linh trang là khách hàng thân mật duy nhất của nàng, sớm đã thay nàng chuộc thân. Có điều khiến người ta bất ngờ là, Thu Linh trang chủ lại không kim ốc tàng kiều [61], thậm chí không đặt phòng ở bên ngoài mà mặc Khê Huyền tự chủ đi lại, ở lại Mãn Đình Phụng Hoa hay đi do Khê Huyền tự quyết. Thành thử mọi người hết sức tò mò, càng khiến người ta ngạc nhiên là Khê Huyền ở lại Mãn Đình Phụng Hoa, chỉ là từ đó trở đi không tiếp khách nữa, đôi khi hứng chí thì đàn một khúc, làm những người mộ danh, chiêm ngưỡng dung nhan đồ xô tới.

Tất nhiên Ân Lê Đình không biết mấy chuyện này. Thực tế, sở dĩ chàng có thể thân nhiên cùng Lộ Dao đi vào thế này, nguyên nhân quan trọng nhất là chàng chẳng biết Mãn Đình Phụng Hoa là nơi nào. Mãi đến khi hai người ngồi trong đại sảnh Mãn Đình Phụng Hoa, một loạt tiểu tỷ nữ xinh đẹp rực rỡ bưng trà rót nước tới tới lui lui, chàng mới cảm thấy có chỗ không ổn. Đang định mở miệng hỏi Lộ Dao thì thấy một nữ tử áo tím đi tới chỗ Lộ Dao, dáng điệu thướt tha, có phần là lướt.

“Hôm nay rỗng đến nhà tôm [62], Lộ đại tiểu thư lại có thời gian tới Mãn Đình Phụng Hoa của chúng ta, thật là hiếm có nha! Hơn một năm không thấy tới, ta còn cho là cô chạy đi lấy chồng rồi chứ!” Giọng nói nhu mì ngọt lịm, đến nữ tử nghe xong xương cốt cũng nhũn ba phần.

Lộ Dao nói: “Lấy chồng thì khỏi cần nghĩ, không phải ta mới vừa về Thu Linh trang sao? Về có thời gian là tới đây liền!”

Nữ tử áo tím cười duyên, nhìn Ân Lê Đình ngồi bên: “Tới đây thì tới, sao còn dẫn theo thiếu niên khôi ngô anh tuấn thế này? Định làm các cô nương

trong viện của ta điên đảo tâm hồn hết à?” Nói rồi chớp mắt quăng cho chàng một cái liếc lảng lơ vô hạn, khiến Ân Lê Đình lập tức đỏ ửng mặt mày, cơ hồ muốn độn thổ.

Lộ Dao nói: “Vị này là Võ Đang Ân lục hiệp Ân Lê Đình. Được rồi, cô đừng chọc ghẹo huynh ấy nữa, huynh ấy không phải Thu Nhiên.”

Nữ tử nghe xong càng cười tươi như hoa, đôi mắt sáng ngời đảo tới đảo lui trên người Ân Lê Đình hồi lâu mới mở miệng: “Cô đến tìm Khê Huyền, để công tử tuần tú đây không lạc lõng, ta thấy không bằng ta tìm vài tỳ muội tới hầu chàng ta nhé?” Nói rồi gác một tay lên vai Ân Lê Đình, cả người mềm oặt xấp lại gần. Nháy mắt, nàng ta cảm thấy trước mắt hoa lên, tay nhẹ bẫng, kính phong ập vào mặt. Định thần nhìn lại, phát hiện Ân Lê Đình đã thoát ra khỏi chỗ ngồi, cách xa cả trượng, quần bách nói: “Cô, cô nương... cô...” Nói rồi một tay nắm chặt trường kiếm hoành trước ngực, khớp ngón tay đều cứng lại.

Nữ tử áo tím cũng bị hành động này của chàng làm hoảng vía, liền đỏ cười lên: “Ôi cha, thật đúng là hiệp khách mà! Thiếu hiệp cần gì khăn trương như thế, xem ra là lần đầu tiên tới chốn hoan lạc hả?” Nói rồi cười càng thêm quyến rũ, định dấn lên một bước.

Ngay lúc đó Lộ Dao túm nữ tử lại, cau mày: “Được rồi được rồi, A Du cô đừng ăn hiếp huynh ấy nữa. Huynh ấy là bằng hữu của ta, cô quậy nữa cần thận ta trở mặt đó. Hôm nay ta tới tìm Khê Huyền và cô có chuyện chính đáng, không rảnh giỡn với cô.” Nói rồi bước lên túm tay áo Ân Lê Đình: “Lục ca, huynh đi theo muội nhé, đừng để ý đến cô nương ấy, A Du thích nhất là đùa cợt người khác, không có ác ý đâu.”

Bấy giờ Ân Lê Đình mới bỏ kiếm xuống, cơ hồ tránh xa A Du cả trượng, thấp thỏm sóng vai Lộ Dao đi vào trong. Dọc đường đi phát hiện cửa sơn xanh đỏ, rèm lụa sắc sỡ, cực kỳ sầm uất, thỉnh thoảng trong phòng vọng ra tiếng nữ tử cười duyên, cực kỳ ngọt ngào chết người. Đợi ra khỏi sảnh trước, rút cuộc chàng nhin hết nổi, thì thào hỏi: “Tiểu Dao, chỗ này là đâu? Không, không phải... thanh... lâu đây chứ?”

Lộ Dao nghe xong, tròn mắt quay sang nhìn chàng: “Huynh không biết đây là đâu? Vậy mà huynh còn đi theo muội vào?”

Nhìn gương mặt ngây thơ vô tội của Ân Lê Đình, Lộ Dao dờ mếu dờ cười than thở: “Mãn Đình Phương Hoa, là thanh lâu nổi tiếng nhất thành Kim Lăng này đó. Lục ca dù huynh không biết cái tên này nhưng vừa rồi nhìn thấy đình viện lầu gác xanh xanh đỏ đỏ bên ngoài cũng nhìn ra được chứ?”

Ân Lê Đình vừa nghe nói đây là thanh lâu lập tức mặt tự nhiên, nửa ngày mới lẩm bẩm: “Huynh chỉ nghe nói thôi, chưa tới bao giờ, đâu biết thanh lâu là thế này, sao mà nhận ra được?”

Mới rồi ở ngoài cửa Lộ Dao còn lấy làm kỳ quái sao bình thường hờ ra là Ân Lê Đình đỏ mặt, thế mà lại thần nhiên đi theo nàng vào thanh lâu, bây giờ mới biết hóa ra chàng hoàn toàn không rõ đây là nơi nào. Gia phong Võ Đang nghiêm ngặt, đệ tử môn hạ đừng nói thanh lâu, phường nhạc quán ca đều không được tới. Lộ Dao gõ trán mình, bất lực than: “Huynh hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, trên đường đi cũng có đi ngang qua chứ?”

Ân Lê Đình nói nhỏ: “Nói thế... hình như cũng có đi qua mấy tòa lầu hoa lệ thế này, có điều lúc đó đi vội vội vàng vàng, không biết đây là... là nơi thế này...”

A Du đi đằng sau nghe chuyện, cười nghiêng ngả, Ân Lê Đình nghe xong càng xấu hổ, nhích sát lại gần Lộ Dao.

“Ta nói Lộ muội muội, rốt cuộc cô nhặt được bảo bối này từ chỗ nào thế? Thời này rồi mà còn có nam nhân thế này, hôm nay tỷ tỷ ta đúng là được mở mắt một lần!”

Ân Lê Đình nghe xong càng gục đầu thấp xuống, mặt cơ hồ ứa máu. Lộ Dao túm tay áo Ân Lê Đình, chắn phía trước chàng “A Du cô còn quậy nữa! Bảo bối này không phải nhặt được, gia giáo nề nếp Võ Đang nghiêm ngặt, chính nhân quân tử, không ra vào nơi thế này cũng không có gì lạ. Đâu phải tất cả nam nhân đều phải tới thanh lâu đâu.” Nói rồi lườm nàng nửa cười nửa trách.

A Du cũng không giận, cười càng thêm lảng lơ mập mờ, khoan thai đi qua “Được rồi, tỷ tỷ ta không chọc chàng ta nữa, lại chọc tiếp, Lộ muội muội sẽ nổi cơn mất! Ha ha.” Nói rồi đi ra sau viện, để lại một tràng cười.

Lộ Dao níu tay áo Ân Lê Đình: “Lục ca, hay là huynh đi về trước?” Nhìn bộ dạng chàng, nếu ở lại đây thêm một lát, không khéo mặt đỏ như bị nấu chín mất.

Ai ngờ Ân Lê Đình nghe xong đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc lắc đầu: “Không được, bây giờ kẻ truy sát muội còn chưa rõ tông tích, huynh không thể để muội ở ngoài một mình.”

Lòng Lộ Dao mềm nhũn, túm ống tay áo Ân Lê Đình chặt hơn, đôi mắt sáng ngời nhìn chàng chăm chăm, nhìn thấy thấy bóng mình hắt trong đôi mắt đen nhánh của chàng, vẫn luôn trong sáng vô cùng, tựa ngọc lưu ly. Nàng khẽ mỉm cười “Được rồi, lục ca. Muội tới thăm một bằng hữu, giao phó một số việc, gặp một lát là về.” Giọng nói êm ái chưa từng thấy, dường như là con gió nhẹ phất qua cành liễu, mưa phùn rơi xuống ao xuân.

[59] Miếng gỗ treo phía dưới chuông gió ấy, ta k biết nó gọi là gì nữa >_

[60] Một hình thức nghệ thuật vừa hát vừa múa

[61] Kim ốc tàng kiều nghĩa là nhà vàng cất người đẹp, xuất phát từ điển cổ: Lúc Hán Vũ Đế Lưu Triệt còn nhỏ đã hứa với mẹ của Trần A Kiều là trưởng công chúa Quán Đào Lưu Phiêu, nếu được lấy A Kiều sẽ cất nhà vàng cho nàng ở. Nhờ đó trưởng công chúa mới trợ giúp Lưu Triệt lên ngôi.

[62] Nguyên gốc là khách quý tới cửa, nhưng cái câu rỗng đến nhà tằm của Việt Nam mình nó nhấn mạnh hơn nên ta để thành ngữ này nhé ^^

Chương 63

Thanh Xuân Hát Cùng Ai

Hai người đi theo A Du tới một cái viện tao nhã nằm ở trong cùng, dọc đường đi Lộ Dao kể cho Ân Lê Đình nghe chuyện của chủ nhân viện này, Khê Huyền. Nói tới mấy năm trước, một lần Thu Nhiên bàn mồi làm ăn ở Mãn Đình Phương Hoa, vừa khéo đụng phải Khê Huyền. Thương cho thân thể nàng, cũng tiếc cho tài hoa của nàng, vì thế mới giúp nàng chuộc thân, đồng thời nói sau này tất cả mọi chuyện do nàng tự quyết. Về sau Lộ Dao hay chuyện, tò mò chạy tới nhìn xem rốt cuộc nữ tử như thế nào mà khiến Thu Nhiên xưa nay không quản chuyện không đâu lại quan tâm như thế. Kết quả hai nữ hài tử vừa gặp mặt đã cảm thấy có duyên, trò chuyện càng ăn ý, thường xuyên lui tới, quan hệ rất tốt. Thực ra, khúc kiếm vũ kia của Khê Huyền phần lớn là do Lộ Dao chỉ.

Lộ Dao giải thích ngắn gọn, hai người đã tới bên ngoài tòa lầu Khê Huyền ở. Ân Lê Đình thấy đối diện một nữ tử áo trắng thướt tha đi ra, tóc vấn cao, vạt váy rũ xuống, mặt mày như khói nước Giang Nam gọn sóng lẫn tẩn, thủy mị tao nhã, dịu dàng một cách lạ lùng. Tuy không bằng Phó Thu Nhiên khiến người ta ngỡ như trong mộng nhưng cũng xinh đẹp đủ khiến người than thở không thôi. Nữ tử này chính là Khê Huyền. Nàng thấy Lộ Dao, cao hứng lên đón “Vừa rồi A Du nói Lộ muội muội về rồi ta còn không tin, không ngờ lại là thật. Muội đi lần này hơn một năm, thỉnh thoảng ta mới biết tin tức muội từ chỗ Thu Nhiên. Nha đầu này, hết năm cũng không về Kim Lăng, làm ta nhớ quá chừng.”

Lộ Dao hào hứng xông lên ôm eo Khê Huyền cười nói: “Không phải ta mới về tới, xử lý xong công việc liền tới thăm các tỷ đây sao! Lần này đụng phải không ít chuyện, dồn hết vào một chỗ thành ra giờ mới về được.” Nói rồi hít sâu một hơi, than thở: “Tỷ tỷ thơm quá, lần này lại đổi hương gì vậy?”

Khe Huyền gõ đầu Lộ Dao một cái: “Lại có ý lảng sang chuyện khác, muội đã mười chín rồi, còn nhảy nhót không có quy củ gì hết, như vậy làm sao mà già đi được?”

Lộ Dao nhăn mũi: “Tỷ càng lúc càng giống Thu Nhiên, cứ lấy chuyện này ra nói ta. Ta đây không già đi được, tự nuôi mình không được hay sao? Huống chi bây giờ một mình ta du lịch khắp nơi, tiêu dao tự tại có cái gì không tốt?”

“Lại nói như trẻ con rồi. Nữ nhi lớn rồi, có lý nào không gả? Được rồi, quy củ chút đi, còn không giới thiệu cho ta một chút, vị công tử sau lưng muội là ai thế?”

Bấy giờ Lộ Dao mới thả tay ra, kéo Ân Lê Đình nói: “Lục ca, đây là Khê Huyền, thâm giao của muội và Thu Nhiên.”

Ân Lê Đình ôm quyền “Phái Võ Đang Ân Lê Đình, xin chào Khê Huyền cô nương.” Nói rồi khom người một cái, không hề tỏ vẻ lạnh nhạt vì thân phận của Khê Huyền.

Khe Huyền thấy thế, duyên dáng bái lại, quả thực phong thái tao nhã vô cùng, cười nói: “Hóa ra là Võ Đang Ân lục hiệp, tiện thiếp Khê Huyền có lễ.”

Ân Lê Đình không ngờ Khê Huyền mở miệng liền nói ra xưng hô trên giang hồ của mình, hết sức kinh ngạc. Khê Huyền nhận ra suy nghĩ của chàng, mỉm cười giải thích: “Làm cái nghề như chúng ta quen biết khá tạp nham. Chỗ này không thiếu người giang hồ lui tới, trong lúc bàn tán tiện thiếp cũng thoáng nghe danh ngài. Ân lục hiệp, mời vào phòng ngồi, chờ thiếp châm trà.”

Ân Lê Đình vội vàng nói không dám, đi theo Lộ Dao và Khê Huyền vào chính sảnh. Trong phòng màn lụa sắc sỡ, bình phong hé mở, có nha hoàn bưng lên mấy tách trà Long Tỉnh thượng hạng. Lộ Dao và A Du, Khê Huyền không gặp nhau đã hơn một năm, đương nhiên không tránh khỏi đùa giỡn chuyện phiếm một trận. Lộ Dao kể không ít chuyện thú vị gặp được trên đường, Khê Huyền A Du cười liên hồi khi nghe giọng kể của nàng. Tán gẫu nửa buổi trời, ba người cười mệt rồi, đột nhiên Khê Huyền hỏi: “Đã lâu rồi không có tin của Thu Nhiên, gần đây có chuyện gì khẩn cấp à?”

Lộ Dao nghiêm chỉnh lại, gật đầu: “Đúng là có chuyện cực kỳ hóc búa, lúc này ta và Thu Nhiên đang đau đầu vì nó. Hôm nay tới đây thật ra là có việc muốn nhờ tỷ và A Du.”

A Du hừ một tiếng, phẩy tay: “Nha đầu không lương tâm này! Nếu không có chuyện chắc không nhớ tới cửa phỏng? Nói đi!”

Lộ Dao nói: “Có một kẻ tên Thành Côn, các tỷ có từng nghe khách giang hồ đến Thiên Hương lâu và chỗ này nhắc tới không?”

A Du nói: “Hai bà cô chúng ta đây mỗi ngày nghênh đón khách tới khách đi, có đôi khi nghe được cũng đâu nhớ rõ chứ?”

Khe Huyền hỏi: “Lộ muội muội muốn nghe ngóng tin tức của kẻ tên Thành Côn này?”

“Đúng thế. Kẻ này là đồ phiền phức, hiện tại không biết đã rúc trong cái xó nào rồi, nhưng có lẽ sắp tới đây sẽ tới Kim Lăng. Ta muốn nhờ người của Mãn Đình Phương Hoa và Thiên Hương lâu lưu ý giúp ta và Thu Nhiên, có khi kẻ này sẽ không tới nhưng ta muốn biết tất cả nhưng người từng nhắc tới cái tên này và cuộc trò chuyện của bọn họ. Ngoài ra còn có những chuyện liên quan tới Nhữ Dương Vương phủ, ta cũng muốn tìm hiểu.”

A Du nghe xong cũng không chán chờ, nói: “Kêu là Thành Côn phải không? Còn có Nhữ Dương Vương phủ? Được, nhớ rồi, ta đi dạo dò là được.” Hoàn toàn không hỏi nguyên do.

Ân Lê Đình không ngờ Lộ Dao đến đây để nghe ngóng tin tức Thành Côn. Đêm cuối cùng ở Hàng Châu, bên ngoài phòng Phạm Dao, chàng từng nghe nàng nói nguyên do nàng giúp Võ Đang là vì cảm động trước tình cảm sư huynh đệ các chàng. Bấy giờ thấy nàng tổn công sức như thế, nhất thời trong lòng cảm động khôn xiết, khẽ gọi: “Tiểu Dao.”

Lộ Dao không rõ ý chàng, nghiêng đầu nói: “Lục ca, kỳ thật mấy tin tức vụn vặt thế này thì từ lâu và thanh lâu là hai nơi nắm tin nhanh nhất. Mãn Đình Phụng Hoa là thanh lâu nổi tiếng nhất thành Kim Lăng. Từ lâu có tiếng nhất Kim Lăng là Thiên Hương lâu, đều là sản nghiệp của Khê Huyền và A Du, ngoài ra, còn có bảy quán trà và một rạp hát nữa. Thế nên muốn nghe tin tức, tìm họ là nhanh nhất.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao không hiểu ý chàng, tạm thời cũng không giải thích, chỉ ngồi một bên mỉm cười nhìn nàng, nghe nàng và hai người kia đùa giỡn, cũng không thấy phiền chán. Chừng nửa canh giờ sau, ba người vẫn còn chưa hết hứng nhưng có một nha hoàn vội vàng cáo lỗi chạy vào, thấy Khê Huyền gật đầu mới nói: “Khê Huyền cô nương, Du cô nương, vừa rồi Phó trang chủ phái người chuyển lời, nói có chuyện cần Lộ cô nương về Thu Linh trang một chuyến.”

Lộ Dao nghe xong ngó ra: “Ta vừa đi có một lát, người tới có nói là chuyện gì không?”

“Nghe y nói hình như là bản thảo y học gì đó, nô tỳ cũng không rõ lắm.” Nha hoàn nọ cúi đầu đáp.

Lộ Dao hét cách, nhìn Khê Huyền. Khê Huyền cười nói: “Đã như thế, muội muội về trước đi. Ngày tháng còn dài mà, đợi muội hết bận lại tới.”

A Du nhướn khóe mi: “Đợi đến khi nha đầu vô lương tâm này hết bận, không khéo lại thêm một năm nữa!”

Khê Huyền che miệng cười: “Lần này không đâu, muội ấy còn nhớ đến đây thăm dò tin tức, chắc chắn còn đến nữa.”

Lộ Dao lè lưỡi: “Muội sai rồi còn không được sao?”

A Du lườm nàng: “Trước giờ muội chưa hề đúng, được rồi, mau về đi thôi, mắc công lát nữa Thu Nhiên lại tới đây đòi người.” Nói rồi liếc Khê Huyền đầy ẩn ý.

Lộ Dao cũng không nhiều lời, cùng Ân Lê Đình đứng dậy cáo từ. Khê Huyền và A Du đưa hai người ra cửa mới quay vào. Lộ Dao và Ân Lê Đình đi trở về Thu Linh trang, trên đường kể với chàng chuyện của Khê Huyền và A Du.

“Lục ca, huynh đừng thấy A Du hung dữ vậy mà lầm, nói chuyện không có nguyên tắc, thật ra con người tỳ ấy được lắm, hơn nữa còn rất thông minh. Lúc đầu Thiên Hương lâu là do Thu Nhiên mua tặng cho hai người họ, có được quy mô như ngày nay toàn nhờ vào tài buôn bán của A Du cả. Hôm nay tỳ ấy đùa giỡn huynh, huynh đừng để bụng.”

Ân Lê Đình gật đầu: “Đương nhiên rồi. Nhìn ra được, Du cô nương có vài phần phong thái của nữ tử giang hồ. Muội nhờ cô nương ấy nghe ngóng tin tức, cô nương ấy cũng không hỏi lý do liền đồng ý, có thể thấy rất trượng nghĩa phóng khoáng.”

Lộ Dao nói: “Chính thế. Rất nhiều người thường bị lời lẽ của tỳ ấy hù dọa, thật ra tỳ ấy mềm lòng lắm, điển hình nói năng chua ngoa nhưng lòng thì mềm như đậu hũ.”

Ân Lê Đình không tiếp lời, đợi đến khi vào tới phòng khách khu viện dành cho khách nhân, đi gặp mọi người mới nói: “Tiểu Dao, chuyện Thành Côn, muội tổn nhiều tâm sức như thế, huynh...”

Lộ Dao không chờ chàng nói xong đã xua tay: “Lục ca, muội không ưa lão.”

Ân Lê Đình khẽ thở dài, cũng không nói trắng ra, chậm rãi lên tiếng: “Nếu muội muốn tính kế Thành Côn, tuyệt đối không được làm một mình, mọi chuyện đều phải nói trước với Phó trang chủ hoặc chúng ta. Bằng không lỡ muội xảy ra chuyện gì, bảo huynh làm... làm sao ăn nói với Phó trang chủ?” Vốn chàng định nói “bảo huynh làm sao đây” nhưng nói đến nửa chừng lại cứng rắn nuốt về, sửa miệng.

Tâm tư Lộ Dao lại không ở chỗ này. Rất có khả năng Thành Côn liên quan đến nạn dịch Tuyền Châu, càng có thể là kẻ đứng đằng sau mấy lần truy sát. Chuyện này, nàng suy đi tính lại nhưng không dám nói với Ân Lê Đình. Dù sao nàng cũng không xác định hoàn toàn, chỉ là suy đoán. Nói ra sợ càng khiến chàng thêm lo lắng, và lại nếu chàng biết chuyện này, dám chắc chàng muốn quản đến cùng. Võ công Thành Côn cao hơn Tạ Tốn một bậc, trước mắt Võ Đang thất hiệp hoàn toàn không phải đối thủ của lão. Cũng như Ân Lê Đình không muốn nàng xảy ra chuyện, nàng cũng không muốn Ân Lê Đình có chuyện không may. Bấy giờ tuy Thành Côn muốn lấy mạng nàng thật nhưng chỉ ít còn chưa đích thân ra tay, cũng tức là hiện tại Ân Lê Đình ở bên cạnh nàng còn chưa gặp nguy hiểm. Nhưng chờ đến khi chuyện Thiên Ưng giáo lần này qua đi, nếu không thể trừ bỏ Thành Côn, như vậy... Lộ Dao bốp trán, quyết định trước mắt công bố bệnh án ra, đi một bước dò đường trước đã, mấy chuyện phiền toái khác để đó tính sau.

“Lục ca, huynh yên tâm đi, sự việc nặng nhẹ thế nào đương nhiên muội hiểu mà.”

“Bây giờ, Võ Đang, còn có Phạm tiên sinh đều đang điều tra lão, lần này nếu có thể liên kết với các phái khác, vạch trần mưu đồ của kẻ này, chắc chắn lão sẽ thọ địch bốn phía, không quây được con sóng nào nữa, càng không có thời gian kiếm chuyện với Võ Đang và các phái. Cái khó trước mắt là, làm thế nào để khiến các môn các phái kia tin rằng Thành Côn cấu kết triều đình ý đồ làm hại nhân sĩ giang hồ.” Ân Lê Đình nói.

Lộ Dao gật đầu: “Ừ, muội nghĩ lâu lắm rồi, chuyện này có hai chỗ khó xử. Một là, theo lời hai vị sư huynh của huynh và Phạm Dao, hiện giờ trên giang hồ

Thành Côn khá có tiếng tăm. Thành thử Tạ Tốn vu vạ cho lão như thế, nhân sĩ giang hồ cũng không tin năm đó kẻ sát nhân là lão. Như vậy cho dù bây giờ có người nhảy ra chỉ trích Thành Côn cấu kết Nhữ Dương Vương phủ, rất có khả năng Thành Côn sẽ lật ngược lại nói người đó có mưu đồ bất lợi với lão, thậm chí chụp luôn hơn ba mươi vụ án của Tạ Tốn năm đó lên đầu người nọ. Những môn phái khác tự nhiên khó mà tin lời người đó, hơn nữa kẻ xui xẻo này còn rước lấy vô số người tới báo thù. Hai là...”

“Hai là hiện nay ngũ ca và Tạ Tốn đều không rõ tông tích, nếu do sư huynh đệ chúng ta đứng ra chỉ trích Thành Côn, ắt hẳn Thành Côn sẽ lôi ra Đồ Long đao, khiến cho những kẻ nhầm nhe Đồ Long đao trên giang hồ chữa mũi dùi vào Võ Đang.” Ân Lê Đình tiếp lời.

Lộ Dao đang định nói tiếp thì thấy Trương Tùng Khê từ ngoài cổng khách viện đi tới, cười nói: “Đúng thế. Lục đệ đi cùng Tiểu Lộ lâu ngày, nhìn nhận sự việc càng lúc càng chuẩn xác độc đáo, ta đây là sư huynh cũng không dám so.”

“Tứ ca.”

“Trương tứ ca.”

Hai người không hẹn mà cùng lên tiếng gọi, hết sức ăn khớp nhịp nhàng. Vừa dứt lời, hai người không khỏi nhìn nhau một cái, dưới cái nhìn đầy ý cười của Trương Tùng Khê, Ân Lê Đình ngoảnh mặt đi còn Lộ Dao thì sờ sờ chóp mũi giả ngu.

Trương Tùng Khê nói: “Nói không sai, hai sự kiện này vừa khéo là hai việc hóc búa nhất bây giờ trong vụ Thành Côn.” Nói rồi ba người cùng nhau vào phòng khách. Lộ Dao ngồi trên ghế, một tay chống cằm nói: “Điểm thứ hai muội đã có biện pháp, nhưng vấn đề thứ nhất bây giờ muội còn chưa nghĩ ra cách hay.”

“Hả?” Ân Lê Đình lên tiếng “Có phải giống như lần trước muội nói, phát tán tin tức, nói cái kẻ giống tăng nhân của Thiếu Lâm tự đã thương tam ca năm đó xuất hiện, còn có Đồ Long đao?”

Lúc này Du Liên Châu và Du Đại Nham cũng từ sau viện đi ra. Năm đó trên núi Võ Đang, Trương Tùng Khê từng nói ra biện pháp này cho các sư huynh đệ nghe, bây giờ nghe xong, cả hai người đều ngồi xuống.

“Chính là kế này. Chẳng qua là bây giờ có thêm hai công dụng nữa, coi như là một hòn đá ném trúng ba con chim.” Lộ Dao giơ từng ngón tay ra đếm: “Thứ nhất, phiền toái từ Tạ Tốn, Trương ngũ ca và Ân Tổ Tổ bị tin vệt này xóa, không hết toàn bộ thì cũng được quá nửa. Bởi vì so sánh với ba người thất lạc hơn năm năm không rõ tung tích thì mấy tăng nhân kia cũng dễ tìm hơn chứ? Thứ hai, nếu trên giang hồ truyền ra tin tức, như vậy cho dù hôm đó Võ Đang đứng ra chỉ trích âm mưu của Thành Côn, một là Thành Côn cũng khó mà mở miệng phản bác vụ án năm đó do Võ Đang làm, hai là khó mà vu ngược cho Võ Đang có liên quan đến Đồ Long đao, bởi vì hiềm nghi của mấy tăng nhân đã thương Du tam ca quả thật còn lớn hơn. Thứ ba, kẻ sách này cũng có thể phá hỏng âm mưu muốn lợi dụng các phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Lôn để tiêu diệt Thiên Ưng giáo, kẻ đó tiêu diệt Minh giáo của Thành Côn. Mọi người đừng quên, hai giáo này xong rồi thì sẽ đến phiên các danh môn như Thiếu Lâm, Võ Đang.”

“Tiểu Dao, điều thứ ba này sao lại nói như thế?”

Lộ Dao mỉm cười với chàng “Đây chính là chỗ cao siêu của Thành Côn. Lúc ở Hàng Châu chúng ta từng nói qua, Thành Côn tính toán tiêu diệt nhân sĩ giang hồ. Lục ca, muội hỏi huynh, nếu huynh muốn tiêu diệt toàn bộ các môn các phái trên cả giang hồ, nhưng lại không có đủ nhân lực, thực lực để tiêu diệt một lần, vậy huynh phải làm sao mới được?”

Ân Lê Đình nghe vấn đề như thế ngẩn cả người. Quả thật có phần vượt quá những điều chàng cân nhắc trước đó, đang do dự, thấy Lộ Dao nhìn chàng hươu hươu ngón tay: “Cái gọi là mượn lực đánh lực, không phải là công phu phái Võ Đang các huynh giỏi nhất sao?”

Câu này làm chàng lập tức hiểu ra, tròn mắt: “Ý muội là... để người giang hồ nội chiến?”

Trương Tùng Khê gật đầu: “Xem ra là như thế. Theo Tiểu Lộ nói, Thành Côn thù nhất là Minh giáo, Minh giáo và Thiên Ưng giáo có quan hệ mật thiết. Xem ra lần này lão muốn mượn thế lực của các phái như Thiếu Lâm để quét sạch Thiên Ưng giáo. Sau Thiên Ưng giáo, sợ là lão muốn lợi dụng cái cơ này, lại mượn những thế lực đó tiêu diệt Minh giáo. Cứ thế đôi bên đều bị thiệt hại nặng, mấy phái Thiếu Lâm cũng tổn thương không ít. Nếu giang hồ lại xảy ra mấy cuộc nội đấu như thế, thế lực giang hồ sẽ giảm mạnh, đến chừng đó triều đình xuất binh tiêu trừ càng dễ đắc thủ. Nói ngược lại, nếu Thiếu Lâm bị người giang hồ hoài nghi có liên quan đến việc cướp đoạt Đồ Long đao, lần này họ liền không đứng vững trước việc bức bách Thiên Ưng giáo, hơn nữa các phái nghe lời đồn sợ là sẽ chữa ngay mũi dùi từ Thiên Ưng giáo sang Thiếu Lâm! Một phen trừ tính của Thành Côn e là hỏng.”

“Nhưng dù sao Thiếu Lâm cũng là đệ nhất đại phái, chùa cổ ngàn năm, nếu có tổn thương rồi cuộc cũng khó mà yên lòng. Tiểu Lộ, kẻ sách này tuy hiệu quả nhưng từ đầu chí cuối sư huynh đệ chúng ta không hề làm là vì thế.” Du Liên Châu nói.

“Ban đầu có lẽ sẽ như thế nhưng bây giờ lại thêm một lão Thành Côn, quan hệ này có khả năng thay đổi rồi!” Lộ Dao cười cực vui vẻ.

“Nói thế là sao?” Du Đại Nham gặng hỏi.

Trương Tùng Khê mở miệng đáp: “Thành Côn đã có ý đồ đẩy lên phong ba tiêu diệt thế lực giang hồ thay Nhữ Dương Vương phủ, tất nhiên phải khơi dậy tranh đấu thật lớn mới được. Nếu toàn bộ giang hồ đều nhắm vào Thiếu Lâm, vậy ai đi đối phó Minh giáo? Ở thời điểm đó, tất nhiên Thành Côn buộc phải lựa chọn bảo vệ Thiếu Lâm để đấu với Minh giáo. Lão Thành Côn này tuy mưu đồ độc địa nhưng thủ đoạn thật sự cao minh. Không tổn một quân một tốt liền khiến hai thế lực lớn nhất giang hồ đầu đá không ngừng.”

Lộ Dao cũng gật đầu phụ họa: “Thế lực của Minh giáo, cộng thêm Thiên Ưng giáo hợp lại quả thực không nhỏ, nếu giang hồ đồn đại khiến người ta bắt đầu chuyển mục tiêu và đối tượng hoài nghi, vậy sẽ có mấy môn phái dốc sức đối phó hai nhà này? Nếu bản thân Thiếu Lâm còn không tự lo được, thực

lực mấy phái còn lại đủ sức quét sạch Minh giáo sao? Mục tiêu chủ yếu là Minh giáo không trừ được, sao Thành Côn cam chịu làm cùn con dao của mình? Thành thử lúc này nếu Thiếu Lâm gặp rắc rối, chẳng những phái bỏ qua cái gai Thiên Ưng giáo, Thành Côn còn phải sút đầu mẻ trán nghĩ hết biện pháp rửa sạch cho Thiếu Lâm, kiểu gì cũng phải cần ít thời gian chứ? Hơn nữa với tình hình bây giờ, cho dù Thành Côn rửa sạch cũng chỉ khiến lời đồn đãi trên giang hồ càng thêm xôn xao khó bề phân biệt thật giả, rồi rầm hết lên. Chúng ta chỉ cần tin tức Đồ Long đao và Tạ Tốn càng loạn càng tốt. Càng loạn, giang hồ càng chia rẽ về hướng loạn, ngũ đệ các huynh không còn là mục tiêu công kích của họ nữa!”

Mấy người Du Liên Châu nghe xong đều im lặng hồi lâu, không ai nói lời nào. Ân Lê Đình cầm ấm trà trên bàn rót một tách cho Lộ Dao đang khô họng, chờ nàng uống một hơi hết sạch, cười hỏi: “Nửa không?”

“Không cần nữa!”

Ân Lê Đình buông ấm trà xuống mới hỏi: “Sáng sớm nay lúc muội đi nhờ người nghe ngóng tin tức của Thành Côn đã nghĩ xong chuyện này rồi?”

Lộ Dao gật đầu: “Gần như thế. Muội cân nhắc bên này thả tin tức ra, tóm lại phải để lão ta nghe được. Có điều còn có một thứ cũng khẩn cấp không kém, được nó mới có thể nhất lao vĩnh dật [62], triệt để giải quyết lão khốn này.”

Ân Lê Đình cười rạn rở: “Muội nói là chứng cứ cấu kết của Thành Côn và Nhữ Dương Vương phủ, đúng không?”

“Đúng thế! Lục ca, càng lúc huynh càng nắm được mưu ma chước quỷ của muội rồi!”

Ân Lê Đình cười không đáp, nghe Lộ Dao nói tiếp: “Đó mới là cái phiền phức nhất, cũng là thứ quan trọng nhất giải quyết vấn đề phiền toái đầu tiên. Phạm Dao nắm vững ở Nhữ Dương Vương phủ nhiều năm nay, đặc biệt lưu ý những chứng cứ này nhưng không tóm được cái nào. Hiện giờ muội đau đầu nhất chính là nó.” Nói rồi nhìn Du Liên Châu hỏi: “Du nhị ca, muội nghe lục ca nói trong Võ Đang thất hiệp công phu của huynh cao nhất. Có thể mạo muội hỏi một vấn đề không?”

Du Liên Châu gật đầu: “Muội cứ hỏi.”

“Huynh và Phạm Dao, công phu của ai cao hơn?”

Du Liên Châu nhắm mắt suy nghĩ, nhớ lại tình cảnh, từng chiêu từng thức đêm đó giao thủ với Phạm Dao ngoài thành Tuyên Châu, nửa ngày mới mở miệng đáp: “Sàn sàn như nhau. Đầu thời gian dài y hơn ta một chút, nếu ngoài ba trăm chiêu, ta có thể ý vào nội công tinh thuần của Võ Đang chiếm lợi thế một chút.”

Lộ Dao thở dài, gục đầu xuống.

Du Đại Nham thấy thế gắng hỏi: “Sao vậy? Tiểu Lộ muốn nói gì cứ nói thẳng.”

Lộ Dao trề môi, chán nản đáp: “Nói thật, Phạm Dao đã bại dưới tay Thành Côn ba lần rồi! Muội lo là, ngày đó nếu thật sự cứng chọi cứng với Thành Côn, vậy thì phiền to.”

Nghe xong ngược lại cả bốn người đều cười. Lộ Dao khó hiểu mở to mắt nhìn bốn người, Ân Lê Đình lên tiếng: “Chuyện này hôm qua các sư huynh đã thương lượng qua rồi. Đến chừng đó nếu thật sự động thủ thì bầy Chân Vũ Thất Tiết trận.”

Lộ Dao chớp chớp mắt, tựa hồ không hiểu đối phương đang nói gì, nhử mũi nhìn Ân Lê Đình. Dáng vẻ thú vị đó khiến lòng Ân Lê Đình xao xuyến, xúc động muốn vuốt tóc nàng, gãi gãi Chop mũi tròn trịa đang nhăn lại của nàng. Chàng kèm chế xung động trong lòng, giải thích: “Chân Vũ Thất Tiết trận là một trận pháp do sư phụ truyền dạy cho sư huynh đệ chúng ta. Bảy người chúng ta mỗi người được truyền thụ một bộ pháp và công phu tương ứng. Nếu hai người phối hợp lẫn nhau thì hỗ trợ cho nhau, vừa công vừa thủ, uy lực tăng vọt. Nếu ba người cùng sử dụng, uy lực càng tăng gấp bội có thể chống lại bốn cao thủ hạng nhất. Bây giờ nếu cả bốn sư huynh đệ chúng ta cùng lên có thể cản được trên tám cao thủ hạng nhất. Thành Côn kia có lợi hại mấy đi nữa ắt cũng không đấu lại tám cao thủ hạng nhất được.”

Lộ Dao nghe chàng nói xong, đôi môi anh đào vẽ thành hình chữ O.

Du Đại Nham cười to: “Luận mưu kế sách lược, tứ ca và Tiểu Lộ đều lợi hại. Nhưng nếu luận công phu, Tiểu Lộ muội không bằng sư huynh đệ ta rồi.”

Lộ Dao nghe xong xụ mặt than: “Còn không phải lúc đầu ở trúc cốc ta lười nhác không chịu học công phu đàn hoàng? Bây giờ không có đất dụng võ báo ứng ghê chưa? Ài, làm người quả nhiên không thể lười biếng, kiếp này báo ứng nhanh thật.”

[63] Vất vả một lần nhàn nhã suốt đời

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64

Lộ Dao ra khỏi khách viện liền chạy thẳng tới chỗ ở của Phó Thu Nhiên. Vừa rồi người đưa tin nói bệnh án có vấn đề, trong lòng ít nhiều có chút phiền muộn, theo lý năng vừa mới chỉnh lý xong, hẳn là không có vấn đề gì mới đúng. Ai ngờ còn chưa vào tới sân của Thu Nhiên thì thấy một tên sai vặt canh ngoài cửa, thấy nàng và Ân Lê Đình tới vội vàng bước lên một bước: “Ân lục hiệp, đại tiểu thư, trang chủ không ở trong viện, dặn tiểu nhân chuyển lời gấp cho đại tiểu thư nói cô đến Dạ Tịch các tìm ngài ấy, có bệnh nhân đưa tới đó.”

Lộ Dao nghe xong, lòng mảy mảy tức nhũn chặt, trầm giọng hỏi: “Có bệnh nhân? Vì sao không nói sớm?”

Gã sai vặt đáp: “Là trang chủ căn dặn không được để lộ chuyện có bệnh nhân trước mặt người khác?”

Lộ Dao càng kinh ngạc hơn, không hiểu hành động của Phó Thu Nhiên đến tột cùng là muốn làm gì. “Bệnh nhân thì nên đưa tới Phở Tế đường hoặc là Nhả An y quán chứ, sao lại đưa về trang? Còn là Dạ Tịch các nữa?”

Sai vặt đáp: “Cái này thì tiểu nhân không rõ.”

Lộ Dao căng thẳng, cảm thấy sự việc có điểm lạ. Ân Lê Đình thấy dáng vẻ nàng như thế bèn hỏi: “Tiểu Dao, có gì không đúng ư?”

Lộ Dao kéo chàng, hai người thi triển khinh công nhắm thẳng Dạ Tịch các nằm ở góc tây bắc hẻo lánh nhất mà đi, vừa đi Lộ Dao vừa giải thích: “Căn bản là cái gì cũng không đúng. Vì sao Thu Nhiên không muốn để người khác biết đến bệnh nhân này? Vì sao không đưa tới y quán? Vì sao hấp tấp gọi muội? Vì sao lại đưa tới Dạ Tịch các hẻo lánh như thế?”

Ân Lê Đình nghe xong giật thót, vội hỏi: “Tên sai vặt vừa rồi muội có biết không? Là người trong trang? Không có vấn đề chứ?”

Lộ Dao biết chàng sợ có người mạo danh Phó Thu Nhiên bắt lợi với mình, lắc đầu đáp: “Chuyện bệnh án chỉ có huynh, muội và Thu Nhiên biết, không có khả năng có người khác, nhất định là Thu Nhiên.”

Dứt lời, hai người đã lướt vào một tiểu viện không lớn lắm, chung quanh cây cối um tùm, chỉ có một lối đi nhỏ thông vào trong viện. Ân Lê Đình tiến lên một bước chặn trước mặt Lộ Dao, đi vào trước. Hai người đi được không tới vài bước thì nghe trong phòng phát ra một tiếng kêu gào cực kỳ thê thảm, cơ hồ xé ruột xé gan, kế đó vọng đến tiếng bàn ghế đổ ngã, sau đó là tiếng gào khóc như ma quỷ xen lẫn tiếng người nói chuyện mơ hồ. Lòng Ân Lê Đình chùng xuống, nói thầm không ổn, trường kiếm rút ra phát một tiếng keng. Chàng không dám để Lộ Dao lại một mình, biết nàng nghe âm thanh này càng lo Phó Thu Nhiên có ổn hay không, vì thế quàng lấy nàng đằng sau mình, dưới chân vận khinh công lên xuống mấy bận lướt tới cửa tòa nhà hai tầng kia, giữa không trung thì nhìn thấy rõ trước cửa có hai người. Một gã sai vặt dâng trà, một người ngồi trên ghế đá, nhàn nhã thưởng thức trà ở cái nơi cơ hồ có thể gọi là quỷ khóc thần sầu này, chính là Phó Thu Nhiên.

“Thu Nhiên!” Lộ Dao bị Ân Lê Đình ôm cũng thấy rõ người bên dưới.

Ân Lê Đình vội vàng sử công phu Thiên Cân Truy, roi xuống cách Phó Thu Nhiên một trượng, nhẹ nhàng buông Lộ Dao xuống.

“Thu Nhiên, rốt cuộc có chuyện gì? Bệnh nhân ở trong à? Ta đi xem thử!” Nói rồi muốn vào lại bị Phó Thu Nhiên và Ân Lê Đình đồng thời túm lại.

Vừa rồi Phó Thu Nhiên chứng kiến Ân Lê Đình đưa Lộ Dao vào thế nào rõ mồn một, mỉm cười gật đầu với Ân Lê Đình tỏ vẻ cảm ơn xong liền nói với Lộ Dao: “Không cần nóng, không phải bệnh nặng.”

“Hét lên như thế mà còn không phải bệnh nặng?... tiếng la này... hả? Chẳng lẽ là?!... nha phiến?” Nói rồi hoảng sợ tròn mắt, sắc mặt nháy mắt trở nên xanh lét.

Phó Thu Nhiên trầm giọng: “Là con trai út của Mục đại phu ở Nhả An y quán, ta vừa mới phái người đi tra làm sao nó kiếm được thứ đó. Bây giờ nguồn gốc của nha phiến có thể đếm được, sẽ nhanh có kết quả thôi.”

“Nó xài bao lâu rồi?” Giọng Lộ Dao cũng trầm xuống.

“Không biết xài bao lâu rồi nữa. Mục đại phu nói hơn nửa tháng trước ông ấy phát hiện con út dùng nha phiến, lúc ấy đã cắt liên. Nhưng mẹ đứa nhỏ này không nỡ, mười ngày trước lại cho nó xài một lần. Lần này lên con, Mục đại phu hết cách mới đưa tới đây nhờ người khám.”

“Mục đại phu đâu?”

“Vừa rồi nhìn bộ dạng con mình không chịu đựng nổi, ta đã sai người đưa ông ấy ra đằng trước nghỉ ngơi rồi. Ông ấy cũng mới phát hiện ra, trước đó hoàn toàn không biết gì, những gì hỏi được ta đã hỏi rồi.”

Lộ Dao nghe xong nhất thời ngẩn ra, nhìn chằm chằm cửa chính Dạ Tịch các, trong mắt đầy vẻ phức tạp khó giải. Quá một chốc trà, nàng lặng lẽ nhận lấy hòm thuốc từ tay Phó Thu Nhiên, cúi đầu đi vào cổng. Ân Lê Đình nhắc kiếm, cùng đi với nàng, có phần lo âu nhìn dáng vẻ suy tư của nàng.

Lúc này tiếng kêu gào vừa dừng giây lát lại vang lên, trong đó kèm theo không ít tiếng chửi bới tục tĩu. Ân Lê Đình nghe mà nhẩn mây, có điều lần này rốt cuộc chàng cũng xác định được bên trong tốt xấu gì cũng là người, bằng không với âm thanh la hét vừa rồi, thiếu chút chàng đã nghĩ bên trong không phải ác quỷ thì cũng là mãnh thú hung dữ. Đến trước cửa, theo thói quen chàng đẩy Lộ Dao ra sau che cho nàng, đẩy cửa phòng ra.

Nhưng khi chàng nhìn rõ tình hình trong phòng, tim chàng đột ngột giật thót, chỉ bởi vì tình trạng trước mắt lại khiến chàng hoài nghi thêm một lần nữa, cái

“vật” nằm lẩn trên đất quần áo tả tơi tóc tai bù xù, bị trói nghiêng bằng dây thừng không ngừng thờ đốc kia đến tột cùng có còn được coi là người hay không. Nhất thời, chàng cảm thấy lòng bàn tay Lộ Dao nằm trong tay mình bỗng nhiên ẩm ướt, lực đạo nắm tay đột ngột tăng lên, không cần nói chàng cũng cảm giác được Lộ Dao bất an, thậm chí là sợ hãi. Đã từng, bất luận là đối mặt với cảnh máu me đầm đìa hay là cường địch đặng đặng sát khí, từ đầu chí cuối biểu hiện của nàng đều rất lạnh nhạt, suy nghĩ sáng suốt rõ ràng, thỉnh thoảng còn có tâm tình nói giỡn. Đây là lần đầu tiên, chàng cảm nhận được rõ rệt sự sợ hãi căng thẳng từ tận đáy lòng Lộ Dao. Ân Lê Đình nghiêng người, đặt một tay lên vai Lộ Dao: “Tiểu Dao? Hay là mời đại phu khác đến xem trước rồi nói?”

Lộ Dao hít sâu một hơi, thở ra, cười khổ lắc đầu với Ân Lê Đình: “Không cần đâu, muội ổn rồi. Nếu những đại phu khác có biện pháp thì đã không đưa thẳng đến Thu Linh trang thế này rồi.” Nói rồi chỉ vào “người” nằm trên đất trong phòng nói: “Nên biết, phụ thân nó Mục đại phu là một trong những đại phu khá nổi tiếng ở Kim Lăng này đó.” Nói rồi kéo Ân Lê Đình cùng vào phòng, hai sai vật được Phó Thu Nhiên căn dặn đi theo hỗ trợ.

Vừa lại gần “người” nọ, Ân Lê Đình liền ngửi thấy mùi hôi nồng nặc khiến người ta nhả mảy, có vẻ như không tắm giặt lâu lắm rồi. “Người” nọ không ngừng vịn vẹo trên đất, miệng phát ra âm thanh “a a” thỉnh thoảng lại thét chói tai. Dưới đất có một vũng nước vàng khè, hình như là nước tiểu, bị cái “người” đang vịn vẹo kia làm cho văng tung tóe, cách đó không xa còn có một đồng nôn mửa, một số còn dính lên mở râu tóc bù xù của gã. Người nằm bẹp trên đất lúc này dường như cũng hơi ý thức được có người lại gần, ngoảnh mặt nhìn về phía Lộ Dao, Ân Lê Đình. Đó là một gương mặt vịn vẹo kinh khủng, bị râu tóc che hết quá nửa, ánh mắt đục ngầu điên loạn, miệng mũi không ngừng chảy nước dãi nước mũi, dính đầy mặt, một bên má có mấy vết cào, máu còn chưa lau khô. Ân Lê Đình hít sâu một hơi, không rõ đến tột cùng là chứng bệnh gì mà giày vò con người ta đến thế, song còn chưa kịp phản ứng, “người” trên nền nhà tựa hồ bùng nổ toàn bộ sức lực trong khoảnh khắc, nhảy bật dậy rống lên bỏ nhào về phía hai người.

Theo bản năng, Ân Lê Đình chắn trước mặt Lộ Dao, bao kiếm trong tay múa tít như mưa rơi cấp tốc điểm bảy tám huyết đạo trên vai, cổ, thắt lưng và hai chân người nọ, gã lập tức rũ xuống đất, không cựa cựa được nữa.

Lộ Dao than một tiếng, phân phó hai sai vật sau lưng: “Khiêng nó lên giường đi, cởi quần áo ra. Chuẩn bị sẵn dây thừng, bưng thêm nước nóng tới đây, lau người nó cho sạch.” Nói rồi đi qua một bên, mở cửa sổ phòng ra để không khí mới mẻ bên ngoài ủa vào.

Ân Lê Đình nhìn hai sai vật nhanh nhẹn làm việc theo lời Lộ Dao, quay đầu hỏi nàng: “Người này bệnh gì vậy? Sao tình trạng khủng khiếp như thế?”

Lộ Dao kéo chàng tìm chỗ sạch sẽ gần cửa sổ ngồi xuống, than thở: “Là nha phiến.”

Ban này Ân Lê Đình đã nghe Lộ Dao và Phó Thu Nhiên đề cập tới từ này song không hiểu nó là thứ gì. Lộ Dao giải thích: “Nha phiến là một loại thảo dược, bình thường còn được gọi là trâu hoàng. Thỉnh thoảng đại phu sẽ kê vò nha phiến trong đơn thuốc, có công dụng giảm đau ngừng ho, thường dùng cho những chứng như phế hư ho khan không dứt, ngực bụng gân cốt đau nhức, kiết lỵ tiêu chảy vân vân. Có điều muội không thích xài nó lắm, thường thay bằng những thuốc khác, bởi vì dùng thứ này lâu sẽ khiến người ta mắc nghiện.”

“Nghiện?”

Lộ Dao gật đầu: “Đúng, mắc nghiện. Mới đầu không bỏ được nó, cần phải dùng thường xuyên. Nhưng thứ này kê trong đơn dù sao chỉ có một chút xù, dùng cũng không nhiều lắm, thành ra một khi ngừng sử dụng cũng sẽ không có phản ứng khó chịu quá lớn. Nhưng mà nó,” Nói rồi chỉ vào cái người đang được sai vật xử lý “Nó không dùng vò nha phiến mà là phản nhân sệt bên trong cô đặc thành cao khiến người ta bị nghiện. Sau khi dùng sẽ có cảm giác lâng lâng bay bổng như đang ở trong cõi tiên, khiến ta nghe thấy nhìn thấy những thứ không hề tồn tại, cảnh đẹp huyền ảo như thật. Nhưng dùng số lượng lớn thế này, mấy lần sau sẽ khiến nó không cách nào bỏ được. Một khi ngừng, trong vòng hai ngày có cảm giác cả người ẻo lả khó chịu, kể đó là đau đớn không chịu nổi, ngứa ngáy khô sở, dường như xương cốt tay chân thậm chí cả hồn phách đều bị kiến cắn giày xéo. Sau đó sẽ nảy sinh ảo giác, thần trí hỗn loạn, tai mắt đều có ảo giác, nghe thấy nhìn thấy những thứ căn bản không tồn tại, kể đó phát điên. Trừ phi lập tức dùng nha phiến trở lại, bằng không bình thường rất khó mà chấm dứt tình trạng đó. Có điều một khi dùng lại, tuy nhất thời ngừng được tình trạng đó nhưng lần sau sẽ càng dữ dội càng khó chịu hơn, cả quá trình thật sự là uống rượu độc giải khát.”

Ân Lê Đình càng nghe càng kinh hãi, tròn mắt nhìn người bị chàng điểm huyết không thể cựa cựa song vẫn không ngừng la hét, âm thanh cứ như ác quỷ, lại như dã thú gầm rống trước khi chết, có thể thấy được là khổ khổ tới mức nào. Chàng dễ mềm lòng, xưa nay chưa từng thấy người nào chịu khổ như thế, huống chi là tình trạng thế thảm khiến ai thấy cũng không nỡ nhìn thêm thế này, không nhịn được hỏi: “Không thể để nó tiếp tục dùng mãi sao?”

“Thứ này dùng lâu, thân thể sẽ từ từ suy kiệt, dùng quá nhiều thì cách từ thần không bao xa, chẳng khác gì tự sát.” Ngừng một lát, cười khổ nói: “Xem đi, nha phiến vốn dĩ là dược liệu, dùng để cứu người. Nhưng lúc mình một cái liền có thể lấy mạng người.”

“Bệnh... bệnh này chữa được không?” Ân Lê Đình ngoảnh mặt đi, không nỡ nhìn thảm trạng của người nọ thêm nữa, lại thấy Lộ Dao nhìn chằm chằm người nọ nửa ngày không dời mắt, hồi lâu cất giọng xa xôi: “Có thể nói có, cũng có thể nói là không.”

Câu này làm Ân Lê Đình khá nghi hoặc, nghe nàng giải thích: “Cách làm nó dễ chịu hơn, muội có, nhưng hiệu quả không tốt lắm. Nếu muốn hoàn toàn cắt bỏ con nghiện này, chỉ có thể dựa vào việc ngừng sử dụng nha phiến, chính mình vượt qua.”

“Vượt qua? Là... cứ như thế này?” Ân Lê Đình sùng sốt “Vậy phải chịu bao lâu? Huynh thấy hình như... nó không chịu được lâu nữa đâu.”

“Một tháng tới một năm đều có. Dùng nhìn bộ dạng nó có vẻ không chịu được lâu, thật ra muốn chết đâu có dễ vậy, còn treo một hơi thế này không tắt thở được.”

Ân Lê Đình hết chỗ nói, nhìn người gầy như que củi trông chẳng khác nào ma quỷ trên giường, thoáng thương tiếc. Nhìn thân hình gầy, ắt hẳn cũng từng là một hán tử vạm vỡ, bây giờ bộ dạng này, có thể thấy đã chịu giày vò thế nào. Nếu muốn chịu đựng khoảng một năm như thế, bất cứ ai thấy được, có cứng rắn thế nào cũng không chịu nổi.

Lúc này hai sai vật đã xử lý xong xuôi, trối nghiêng người nọ trên giường, hai tay hai chân, thất lũng thậm chí là đầu cổ đều bị cố định cứng ngắc. Lộ Dao thu dọn hòm thuốc một lát, ngồi xuống mép giường, ra hiệu cho Ân Lê Đình giải huyết. Ân Lê Đình hơi do dự, thấy người kia bị trói chắc như thế, cũng giải huyết. Quả nhiên sau khi được giải huyết, người nọ thử giãy dụa nhưng không cách nào động đậy. Lộ Dao bắt mạch kiểm tra nửa ngày, lại kiểm tra mất, miệng của gã, suy tư hồi lâu lấy bút viết một đơn thuốc giao cho một sai vật: “Thang thuốc này thêm sâm một ngày hai lần, ba chén nước sắc còn một chén, rót trực tiếp.”

Dứt lời lấy túi đựng ngân châm ra, nhấc tay châm liên tiếp mười mấy huyết đạo, Ân Lê Đình nhìn hoa cả mắt. Không tới một lát, trên người gã có tới mấy chục cây châm, trán Lộ Dao cũng rịn không ít mồ hôi nhưng người nọ vẫn không thấy chuyển biến tốt, vẫn la hét như sắp chết, Ân Lê Đình nghe mà trong lòng không ngừng run run.

Nửa ngày mà không thấy hiệu quả, người kia vặn vẹo càng lúc càng thống khổ, Ân Lê Đình cũng không nhìn được nữa, vung tay điểm huyết ngù của gã, xuống tay hơi nặng, âm thanh từ người nọ lập tức yếu đi, giấy lát nhắm mắt lại. Bấy giờ Lộ Dao mới thở hắt ra, ngồi dựa vào cột giường, cầm lấy khăn khô Ân Lê Đình đưa lau mồ hôi trán, lại uống tách trà, thở hắt một hơi dài, nghe tiếng Ân Lê Đình gặng dứ: “Nha phiến này hành hạ con người ta như thế, ai lại cho nó dùng như vậy? Thật là độc ác!”

Lộ Dao âm đạm, khẽ đáp: “Sợ là chính nó muốn xài, chuyện này đa phần do bản thân, không liên quan đến người khác.” Nói còn chưa dứt, người trên giường lại phát ra tiếng động. Hai người nhìn lại, thấy người nọ đã tỉnh, lại bắt đầu vùng vẫy, phát tác còn nhanh và dữ dội hơn ban nãy, cuống họng còn khạc ra một ít đờm. Ân Lê Đình cả kinh, vừa rồi chàng điểm huyết ngù khá nặng, cứ tưởng ít nhất người này phải ngủ vài canh giờ, không ngờ chưa tới một ly trà đã tỉnh.

Lộ Dao biết chàng nghĩ gì “Người này quá đau đớn, trước khi ngừng phát tác lần này sẽ không ngủ được.” Nói rồi cắn môi, cau mày suy nghĩ hồi lâu, lúi từ trong hòm ra một cái túi vải bông trắng, mở ra, hàn quang lấp lóa, đó là một bộ đủ loại dao kéo, kềm mảnh, kim chỉ. Ân Lê Đình biết thứ này, chính là dụng cụ Lộ Dao dùng để chữa trị cho Mai Hân Hề, Du Đại Nham và một số bệnh nhân khác. Lộ Dao lấy ra một con dao nhỏ mỏng như lá liễu, hơi khựng lại một chút, gợn tay rạch lên đùi người nọ một nhát. Vết dao không sâu, cũng không dài, máu trào ra, không tới một lát đã nhuộm đỏ ga giường trắng tinh. Ân Lê Đình nhìn ngơ người, “hơ” một tiếng, không hiểu vì sao Lộ Dao làm thế. Lúc trước thấy Lộ Dao dùng dao, phần lớn đều cân nhắc kỹ lưỡng, bây giờ nhìn có vẻ như là rạch bừa, chỉ hơi mở ra một cái rãnh.

Lộ Dao nghe Ân Lê Đình lên tiếng, thở dài khàn giọng nói: “Hiện giờ nó khổ sở sống không bằng chết, đau nhức và chảy máu có thể khiến nó dễ chịu đôi chút.

Ân Lê Đình nhìn lại người nọ, quả nhiên tiếng kêu gào của người nọ ngừng lại một lát, thở hồng hộc, vẻ mặt dường như rất hưởng thụ. Nhất thời, mùi máu tanh cùng với tiếng thở dốc kèm theo chút sung sướng càng khiến nơi này quỷ dị đáng sợ.

Lộ Dao rút một tấm vải trắng sạch sẽ xử lý vết máu chung quanh vết thương nhưng không cầm máu. Được một lát, người nọ lại bắt đầu kêu la, Lộ Dao cũng không chán chừ, lấy một con dao mới rạch thêm một nhát kế bên vết thương vừa nãy. Mức độ sâu nông, dài ngắn không khác gì vết thương ban đầu, có thể thấy trình độ rạch dao ra sao.

Nhìn người trên giường lại thoải mái hơn một chút vì chảy máu, cho dù không liên quan đến mình, lòng Ân Lê Đình vẫn ngổn ngang trăm mối, khó chịu vô cùng. Lộ Dao xử lý xong vết thương đầu tiên, lại viết hai đơn thuốc giao cho sai vật: “Đơn thuốc bổ máu này mỗi ngày một lần, dùng lúc nào cũng được.” Sai vật nhận lệnh rồi đi.

Hồi lâu, rốt cuộc tiếng gào của người nọ cũng nhỏ dần, từ từ nhắm mắt mê man. Lộ Dao xử lý xong vết thương, đứng dậy khởi động một chút, thấy sắc mặt Ân Lê Đình khó coi, lên tiếng: “Xin lỗi lục ca, loại chuyện này bình thường không ai chịu nổi hết, lần sau huynh đừng đi theo muội.”

Ân Lê Đình lắc đầu: “Huynh không sao, chỉ là không ngờ trên đời này còn có chứng bệnh đáng sợ như thế. Cứ như vậy tiếp tục khoảng một năm? Mỗi ngày đều một lần thế này?”

“Phải, khoảng một năm. Mỗi ngày thậm chí không chỉ một lần. Người này nghiện khá nặng, e là lát nữa tỉnh lại còn giãy vò một trận nữa.” Nói rồi rửa sạch hai tay, thu dọn hòm thuốc, nói với Ân Lê Đình: “Chúng ta về thôi, muội kê cho nó thuốc an thần rồi, hiện giờ nó ngừng phát tác, nhất thời nửa khắc còn chưa tỉnh được.” Nói xong kéo Ân Lê Đình. Ân Lê Đình gật đầu, chỉ cảm thấy tay Lộ Dao lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Quá Khứ Mộng Cao Đường [64]

Trăng non như nước, độc chiếu trên cao.

Hai ngày nay, hiếm có dịp đêm hè Kim Lăng mát mẻ, gió nhẹ lướt qua mang theo tiếng côn trùng ní non, loáng thoáng tiếng sóng lẫn lẫn từ hồ Mạc Sầu vọng đến. Ân Lê Đình đi dạo dọc hành lang nằm giữa những bụi hoa, một lát thì đến một vườn hoa bên hồ. Vườn không rộng lắm, hoàn toàn thừa kế phong cách đầy thú vị của Thu Linh trang, hoa cỏ sum suê, ven hồ một cây cổ tùng khá lớn, tán cây rậm rạp chênh chênh. Dưới cổ tùng có một cái đài

nhỏ bằng đá xanh, trên đài có một cái bàn đá, bốn cái ghế đá, ánh trăng bên hồ Mạc Sầu gần trong gang tấc, đúng là một chỗ tuyệt vời.

Mà lúc này, trên bàn bày một hồ rượu, cạnh bàn ngồi một người, vóc dáng tuấn tú thanh nhã, áo trắng tựa tuyết, ánh trăng hắt vào phảng phất như khói như sương, chính là Phó Thu Nhiên. Đường như phát hiện có người tới, hắn quay đầu nhìn thì thấy Ân Lê Đình đứng một bên hành lang nhìn mình.

“Sao tối nay Ân lục hiệp cũng có hứng thú tới ngắm trăng non?” Nói rồi Phó Thu Nhiên cầm lấy một chung rượu trên bàn, rót rượu nói: “Đã như thế, không bằng hai ta cùng ngắm, thế nào?”

Vốn dĩ Ân Lê Đình không sao thích nghi được với chuyện chàng chứng kiến ban ngày, ở trong phòng buồn bức nên mới ra ngoài cho bớt buồn. Không ngờ lại gặp Phó Thu Nhiên một mình uống rượu ngắm trăng chỗ này. Chàng đi tới chỗ đài đá, ôm quyền làm lễ với Phó Thu Nhiên “Tại hạ đi dạo không ngờ lại gặp Phó trang chủ. Nếu Phó trang chủ không chê, tại hạ nguyện cùng Phó trang chủ uống rượu.” Nói rồi đón lấy chung rượu Phó Thu Nhiên đưa, nhấp một ngụm “Là Trúc Diệp Thanh? Quả thật là rượu ngon lâu năm”

Phó Thu Nhiên nói “Không ngờ Ân lục hiệp cũng hiểu rượu.”

Ân Lê Đình lắc đầu cười “Hiểu thì không hiểu, có điều tam ca ta thích, học với huynh ấy một ít. Phó trang chủ cũng đừng gọi ta Ân lục hiệp làm chi, gọi Lê Đình là được rồi.”

Phó Thu Nhiên cũng không khách sáo, gật đầu “Được, Lê Đình. Đã thế, huynh cũng gọi ta một tiếng A Nhiên như A Dao đi, hoặc là Thu Nhiên cũng được!”

Ân Lê Đình vẫn biết Phó Thu Nhiên rất quan trọng với Lộ Dao, từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, tình cảm của hai người có thể nói là ngấm vào tận xương tủy. Hắn nói thế, chính là ngấm có ý tán thành chàng, trong lòng mừng rỡ liền đáp: “Thu Nhiên huynh.”

Hai nam nhân đương nhiên không giống nữ nhân gặp mặt là riu ra riu rít, nhất thời cùng nhau ngắm trăng uống rượu, tuy không nói chuyện nhưng không khí lại rất hòa hợp.

Hồi lâu, đột nhiên Phó Thu Nhiên mở miệng “Có phải hôm nay Lê Đình cảm thấy khó chịu khi gặp bệnh nhân kia nên mới đi ra giải sầu?”

Ân Lê Đình ngẩn ra, không ngờ Phó Thu Nhiên lại lợi hại như thế, chỉ nhìn qua đã thấu được lòng chàng, thế là thản nhiên đáp: “Chẳng sợ Thu Nhiên huynh chê cười, đúng là như thế.”

Phó Thu Nhiên nói: “Chẳng có gì đáng cười cả, ai lần đầu tiên trông thấy cảnh đó đều như thế hết. Đương nhiên ta cũng từng gặp qua, phản ứng cũng như thế.”

Ân Lê Đình nhớ Lộ Dao nói Phó Thu Nhiên cũng từng là đại phu bèn gật đầu: “Thu Nhiên huynh và Tiểu Dao là đại phu, quả thật không dễ. Tiểu Dao từng nói đại phu là cái nghề rất khó đánh giá. Mấy ngày vừa rồi ta cùng đi với nàng, thể hội thật sâu. Mọi người chỉ nói hành nghề y tế cứu người, gian nan vất vả trong đó thật sự không ai biết đến.”

Phó Thu Nhiên nghe Ân Lê Đình nói, ngoài mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng thì âm thầm kinh ngạc. Chuyện này có rất ít người nhìn hiểu được, lời nói như thế càng cực ít người nói ra được, nhưng cái người gần như chẳng hiểu tí gì về y đạo trước mắt này lại nói ra, không thể không khiến người từng là đại phu, từng bị đạo lý đó mê hoặc là hắn kinh ngạc, đồng thời cũng động tâm. Thực ra, từ năm Lộ Dao gửi thư từ Võ Đang về, hắn luôn quan tâm đến người của Võ Đang cùng với tin tức các loại trên giang hồ. Việc Tuyền Châu hắn càng biết rõ mồn một, Lộ Dao cũng chưa hề giấu hắn cái gì. Ân Lê Đình, cái tên này, hắn đã cân nhắc rất lâu. Trăm mặc một lát, Phó Thu Nhiên ngẩng đầu nhìn Ân Lê Đình, dòi dề tài, chậm rãi lên tiếng: “Lê Đình, huynh thích A Dao đúng không? Hoặc là nói, huynh yêu nàng?”

Lấy tính tình thẹn thùng của Ân Lê Đình, căn bản câu này của Phó Thu Nhiên đủ để chàng che mặt xấu hổ, thậm chí phi thân trốn mất. Nhưng Phó Thu Nhiên nói câu này với giọng điệu chính thức, nghiêm nghị lạ thường khiến chàng hoàn toàn không làm ra hành vi như bình thường. Nhìn Phó Thu Nhiên, chàng gật mạnh đầu: “Đúng.” Trả lời ngắn gọn một chữ song khiến người ta không thể không tin.

“Huynh có biết, A Dao nàng không hề là A Dao huynh nhìn thấy, càng có thể không giống với A Dao mà huynh vẫn nghĩ.” Phó Thu Nhiên nói từng chữ một, nhìn chằm chằm vào mắt Ân Lê Đình, nói cực kỳ nghiêm túc.

Nhất thời Ân Lê Đình nhớ tới đêm Lộ Dao cùng tể Cỗ Nhược Trường trên tường thành Tuyền Châu, nhớ bên Cô Sơn Lộ Dao thống khổ vướng víu chuyện cũ, sự yếu ớt không ai biết đó bị nàng chôn giấu ở nơi sâu thẳm nhất. Chàng không muốn chọc thủng nó, cũng không gan hỏi, chỉ hi vọng đôi khi chúng tái hiện thì chàng có thể ở bên cạnh nàng. Chàng không hề tránh ánh mắt của Phó Thu Nhiên, gật đầu nói khẽ: “Ta biết. Tiểu Dao nàng, trong lòng cất giấu một số chuyện không cho ai biết, một số chuyện không chịu nói ra. Nàng rộng rãi cởi mở nhưng đáy lòng vẫn luôn che giấu một số chuyện không cách nào quên được.”

Phó Thu Nhiên nghe Ân Lê Đình nói lại thêm một lần kinh ngạc. Hắn không ngờ trong ấn tượng của hắn, cái người như một đứa trẻ con to xác, nhút nhát e thẹn lại trong sáng đơn thuần này lại hiểu rõ tính tình Lộ Dao như thế, nhìn thấu Lộ Dao như vậy, thậm chí chàng ta không hề biết quá khứ của Lộ Dao. Hắn thoáng lưỡng lự “Huynh để ý A Dao như vậy, chẳng lẽ không muốn biết những việc đó sao?”

Ân Lê Đình khẽ đáp: “Nếu nói không muốn thì là nói dối. Nhưng dường như mỗi lần nghĩ đến, Tiểu Dao đều hết sức khổ sở. Đã như thế, ta cam tâm không biết, cũng không muốn để nàng nhắc tới chuyện cũ.”

Phó Thu Nhiên khẽ gật đầu: “Vậy huynh có từng nghĩ tới, mình gánh vác nổi những chuyện không ai biết đó hay không?”

Ân Lê Đình không hề do dự, bình tĩnh đáp: “Không có gánh vác nổi hay không, chỉ có nguyện ý hay không mà thôi. Đối với Tiểu Dao, ta đã nguyện ý từ lâu.”

“... nguyện ý hay không...” Phó Thu Nhiên thì thảo. Thứ chôn sâu trong lòng Lộ Dao cũng chôn trong lòng hắn, hắn vẫn luôn cho rằng cần phải có dũng khí cực lớn mới gánh vác nổi. Thế mà bây giờ người trước mắt lại nói với hắn, vấn đề không phải có năng lực hay không mà là có bằng lòng hay không. Hai chữ “nguyện ý” đã tiếp nhận toàn bộ vấn đề đằng sau đó, bao hàm chí tình bên trong khiến Phó Thu Nhiên xúc động, quá một chốc trà sau mới nói: “Được. Đã như thế, ta có ba câu chuyện cũ muốn nói cho huynh nghe. Nghe xong rồi lại nói cho ta biết huynh có còn nguyện ý như cũ hay không.”

Ân Lê Đình gật đầu, nghiêm túc nhìn Phó Thu Nhiên, nghe hắn bình thản kể lại chuyện năm xưa.

“Nhiều năm trước, có ba đứa bé, hai nam một nữ. Lúc đó chừng bốn năm tuổi, ngây thơ vô tư, cùng chơi với nhau vô cùng vui vẻ. Nhưng được hơn ba năm, một trận động đất khiến cả ba đều mất đi cha mẹ. Lúc ấy nữ hài bị vùi trong đồng cỏ nát, là hai nam hài tìm người lớn đào đất cứu nó và thi thể cha mẹ nó ra. Từ đó về sau, ba đứa nhỏ mất đi thân nhân sống cùng với nhau, nương tựa vào nhau cùng chung hoạn nạn. Cuộc sống tuy vất vả nhưng tình cảm khăng khít trong đó tuyệt đối không thể hình dung bằng từ ngữ được. Mà nam hài lớn hơn càng chăm sóc hai đứa bé kia hơn, chu đáo từng li từng tí.

Ngày cứ thế trôi qua, cả ba cũng lớn dần lên. Có lẽ do biến cố lúc nhỏ, cả ba cùng nhau chọn học y. Tám năm sau, ba người đều trở thành đại phu. So với hai nam hài, nữ hài đối với đạo hành y càng cố chấp hơn. Có thể là vì lúc nhỏ trở mắt nhìn cha mẹ chết trước mặt mình thật sự khiến nữ hài không cách nào quên được. Vì thế sau khi thành đại phu, cách mỗi năm nữ hài lại xin đến những nơi xảy ra chiến loạn làm đại phu đã chiến vài tháng, mỗi lần có thiên tai như lũ lụt động đất nàng cũng luôn đi làm đại phu cứu viện. Hai nam hài đương nhiên lo lắng cho an nguy của nữ hài, và lại trong lòng vẫn luôn để ý trận động đất năm xưa, vì thế lần nào cũng xin đi cùng nữ hài. Lần đầu tiên làm đại phu đã chiến, nam hài lớn hơn được phân đi cùng nữ hài. Đó cũng là lần đầu tiên nữ hài đối diện với cái nơi xem sinh mạng như cỏ rác. Một binh sĩ vừa mới được nâng đỡ hết sức cứu vớt, được vài ngày lại chết trên chiến trường. Đối mặt với tàn sát tử vong như thế, nghi ngờ về đại phu và y đạo khiến nữ hài cực kỳ hoang mang khôn đốn, mà khéo thay nữ hài này lại là một người cực kỳ dễ tâm vào lòng tin và mục tiêu của bản thân. Cũng thì lúc đó, nam hài lớn hơn cầm tay dẫn dắt nàng từng chút một, dạy nàng làm cách nào đối diện với những điều hoàn toàn lật đổ tín niệm hơn hai mươi năm qua của nàng. Lúc đó nữ hài đương độ thanh xuân còn nam hài tử thật ra đã thắm mền tiểu nữ hài một tay mình nuôi lớn này lâu lắm rồi. Vì thế, phần tình thân như ruột thịt đó, trải qua sáu tháng khói lửa chuyển thành ái mộ giữa nam và nữ một cách tự nhiên, thậm chí vượt xa cái loại ái mộ thông thường, bởi vì trong đó bao gồm hơn hai chục năm nương tựa lẫn nhau, hơn hai mươi năm hứa hẹn thấu hiểu, cùng trải qua và tin tưởng, đau cùng nỗi đau của đôi phương, khổ với cái khổ của đôi phương, cũng vui với niềm vui của đôi phương. Thực ra nam hài nhỏ hơn sớm đã nhận ra tình ý của nam hài lớn hơn dành cho nữ hài, chỉ chờ tự bản thân nữ hài nhận ra mà thôi. Bây giờ đôi bên đều thích, quả thật là chuyện tốt. Tuy trong tình cảm nữ hài tử không nhạy bén như các nữ hài tử bình thường nhưng lại cực kỳ cố chấp, vì thế một khi đã yêu là yêu cả đời.” Nói rồi lại thờ dài, nhìn Ân Lê Đình.

Câu chuyện cũ này, ngày tế bái Cố Nhượng Trường ở Tuyên Châu, chàng cũng đã nghe Lộ Dao nói qua. Chẳng qua lúc ấy Lộ Dao hơi say, nói không rõ ràng như Phó Thu Nhiên mà thôi.

Phó Thu Nhiên nói tiếp: “Thế nên, đối với nữ hài mà nói, có lẽ cả đời này sẽ phấn đấu vì niềm tin và mục tiêu thời thơ ấu. Có lẽ cả đời này đều không thể nào quên được nam hài lớn hơn kia. Còn huynh, có nguyện gánh vác vất vả khó khăn đằng sau niềm tin và mục tiêu đó, cùng với tình cảm hơn hai mươi năm kia không?”

Vấn đề trọng tự thế này, lúc ở Phù Điền Thiếu Lâm Du Liên Châu đã từng hỏi chàng. Ân Lê Đình bụng ly rượu trên bàn khẽ hớp một miếng, nói khẽ: “Câu chuyện cũ này, đêm mừng năm tháng năm nay, Tiểu Dao từng kể với ta.”

Phó Thu Nhiên bỗng ngẩng lên, hắn không biết Lộ Dao lại kể chuyện này cho chàng, nghe Ân Lê Đình nói: “Lúc ấy nàng uống hơi say, sau này ngẫm lại có khi cũng không nhớ được đêm ấy đã nói cái gì.”

Phó Thu Nhiên thờ dài. Năm nay ngày giỗ của Cố Nhượng Trường, hai người không ở cùng nhau. Hắn bận bịu điều phối vật tư cần thiết cho Tuyên Châu không rảnh phân thân, để một mình Lộ Dao. Vốn hắn không yên tâm, cần đi dặn lại Từ Thiên phải trông chừng cho kỹ, không ngờ cuối cùng Lộ Dao vẫn uống say. Lúc này Phó Thu Nhiên nhìn Ân Lê Đình cảm kích, ít nhất cũng có một người ở bên Lộ Dao khi ấy.

Ân Lê Đình nói tiếp: “Tiểu Dao lập chí đi khắp thiên hạ hành y tế thế, nếu bị giam hãm trong nhà chẳng khác mình châu bị phủ bụi ngọc đẹp vùi trong tuyết. Nếu có người đi cùng, ắt hẳn con đường mệnh mệnh phía trước không tịch tịch nữa. Nàng muốn đi ngàn dặm vạn dặm, ta liền đi ngàn dặm vạn dặm với nàng, nếu có ngày nàng mệt, ta sẽ cùng nàng dừng lại nghỉ ngơi.” Nói rồi ngừng một chút, mỉm cười với Phó Thu Nhiên: “Từ sau đêm Tuyên Châu hôm ấy, ta biết đáy lòng Tiểu Dao có một người huynh trưởng tên Cố Nhượng Trường, từ nhỏ đã nương tựa lẫn nhau, lớn lên lại ái mộ lẫn nhau. Khoảng khắc biết chuyện ấy, ta cũng từng khổ sở. Nhưng sau đó ta biết được, ở thời điểm nàng cô khổ vô lực nhất, Cố huynh săn sóc nàng không nề hà, bầu bạn nàng khi dần thân vào nơi hiểm trở, dẫn dắt nàng lúc nàng khôn đốn mê mang. Nếu không có huynh ấy, có lẽ hôm nay không có Tiểu Dao trước mặt ta, người như thế, tình cảm như thế, ta phải cảm kích mới đúng. Cảm kích huynh ấy nuôi dạy nên một Tiểu Dao tốt như vậy, cũng cảm kích tất cả những gì huynh ấy đã làm. Mà hiện tại huynh ấy không còn, tất nhiên Tiểu Dao không thể quên huynh ấy. Có điều ta muốn làm cho Tiểu Dao nhớ huynh ấy sẽ không khổ sở như vậy, lúc không nhớ đến huynh ấy có thể vô lo vui vẻ.”

“Chẳng sợ cả đời này nàng cũng không quên được Nhượng Trường?”

Ân Lê Đình gật đầu “Ngay từ đầu ta đã không hi vọng nàng sẽ quên. Nếu quên nàng đã không phải Tiểu Dao rồi.”

Phó Thu Nhiên nhìn vào mắt Ân Lê Đình, đôi mắt ấy trong trẻo sáng ngời như lưu ly, thẳng thắn nhìn hắn. Bỗng nhiên, hắn mơ hồ phát hiện, người trước mắt này không giống với Ân Lê Đình trong nguyên tác mà hắn biết.

Vỗ vai chàng, Phó Thu Nhiên nói: “Được, đã như thế, ngày mai, ta sẽ kể cho huynh nghe chuyện cũ thứ hai.”

Chương 66

Chim Xanh Không Bay Lẻ

Mỗi khi Lộ Dao đến đầu, tất làm hai việc.

Một là mở điểm chữa bệnh từ thiện tại y quán quầy thuốc địa phương, thậm chí có lúc tới cửa khám bệnh. Hai là hỏi thăm quán ăn nổi danh nơi đó, đi ăn cho thỏa thích.

Ở Kim Lăng này có thể nói là quen đường thuộc nẻo, hàng nào bán đồ bình dân, điểm tâm quán nào nổi tiếng, trình độ quen thuộc không thua gì hiểu biết về kinh lạc mạch máu cơ thể người cả.

Mấy ngày trước Lộ Dao bận lo bệnh án, Ân Lê Đình cũng bận theo các sư huynh ra ngoài xử lý sự vụ của Võ Đang, thành thử mãi không có thời gian rảnh. Trưa hôm nay nàng rúc trong phòng cân nhắc chứng cứ chỉ trích Thành Côn tới đau cả đầu, hết trưa dứt khoát kéo Ân Lê Đình đi ra định giải tỏa tâm trạng. Mà trước mắt với nàng mà nói, giải tỏa tốt nhất chính là ăn. Thế là, chẳng quầy Thiên Hương lâu vô cùng hào hứng đón vị khách hàng có phần phá gia này.

Tôm đuôi phượng, cá từng thử [65], gan mỹ nhân, thịt viên Kim Lăng, hương tạc vân vụ [66], minh nguyệt đơn sanh xao [67], kê mễ cức điệp bao [68], một bàn đồ ăn đầy ắp các món chiêu bài của Thiên Hương lâu. Ngồi sát cửa sổ trên lầu hai Thiên Hương lâu, cười nhìn Lộ Dao cân quết đồ ăn trước mặt, Ân Lê Đình đẩy món phí thủy đề can [69] tiểu nhị mới bung lên tới trước mặt nàng. Tư thế ăn của Lộ Dao chẳng lĩnh giáo vô số lần rồi nhưng tới tận bây giờ hầy còn rầu rĩ, sao người gầy như thế mà chứa nhiều đồ ăn tới vậy.

Lộ Dao cũng không rảnh rồi, vừa ăn vừa giới thiệu lai lịch sự tích chung quanh các món ăn cho chàng nghe. Thế nên Ân Lê Đình phát hiện, hình như ngoài y thuật ra, đối với ăn uống Lộ Dao cũng xúng tằm hành gia. “Lục ca, nhất định huynh phải thử hương tạc vân vụ này đó. Lúc ở Hằng Châu huynh thích nhất là tôm nõn long tỉnh, đến Kim Lăng này thì có món hương tạc vân vụ nổi tiếng lắm đó! Phía đông Kim Lăng có ngọn núi tên Chung Sơn, trong núi mây mù lượn lờ như tiên cảnh. Đặc sản trong núi là trà vân vụ. Uống vào sáng khoái, ngọt ngào lạ thường. Mỗi năm cho đợt trà vân vụ thượng hạng này vào tôm nõn bằm nhuyễn, thêm trứng vo thành viên, lại chiên với dầu cho chín, thành hương tạc vân vụ. Món này không chế lửa cực khó, chỉ sơ sẩy chút là đắng liền.”

Ân Lê Đình nghe xong, nhẹ nhàng gấp một đĩa tôm bằm hình dạng và màu sắc như mây trắng trước mặt lên, mùi trà thơm lan tỏa, vào miệng là tan, tươi mà không chất, thơm mà không ngấy, quả nhiên là cao lương mỹ vị tuyệt vời.

“Thế nào? Thấy sao hả?” Lộ Dao cười hi hi nhìn chàng.

“Quả nhiên là tuyệt phẩm.” Ân Lê Đình gật đầu “Thiên Hương lâu này đúng là danh bất hư truyền. Hơn nữa đồ ăn có thể lọt vào mắt xanh của muội, hẳn là có tuyệt kỹ riêng.”

Lộ Dao đắc ý: “Tất nhiên rồi! Đầu bếp chính của họ nấu đồ ăn Kim Lăng thì trong vòng trăm dặm quanh đây tuyệt đối có ai làm được. Lại nói món này muội cũng thử nấu vô số bận ở Thu Linh trang rồi, lần nào nấu ra cũng không có ai ăn. Ai, nấu ăn khó thật!”

Ân Lê Đình nghĩ tới Lộ Dao từng so sánh nấu ăn với mổ cho bệnh nhân, không khỏi buồn cười. Đang định lên tiếng thì thấy một bóng trắng nhoáng lên ở đầu cầu thang lầu hai, liền đó một người đi lên. Gần như xuất phát từ bản năng của người tập võ, Ân Lê Đình quay người nhìn, thấy một nam tử trung niên chừng hơn bốn mươi đi từ dưới lầu lên.

Mặc trường bào thư sinh bằng vải thô trắng, tướng mạo tuấn tú nhã nhặn, nếu nói Phó Thu Nhiên mặc đồ trắng khiến người cảm giác như tiên nhân mây khói lượn lờ, còn thư sinh trung niên này mặc áo trắng lại có một vẻ phong lưu phóng khoáng hồng trần ngàn trượng độc đáo. Nhưng khiến Ân Lê Đình chú ý không phải điều này mà là đôi mắt sáng ngời song thần vận [70] nội liễm, nhịp thở dài mà đều đặn thông thả gần như không nghe thấy được, lúc lên lầu bước chân nhẹ không tiếng động, lực đạo mỗi bước dài ngắn y hệt, thậm chí vạt áo ống quần cũng không mấy may lay động theo bước đi, nghiêm nhiên là cao thủ. Lòng Ân Lê Đình chùng xuống, chàng còn chưa hiểu được người đến là địch hay bạn, nhưng âm thầm tự so cao thấp, chàng không nắm chắc khả năng thắng. Lúc này Lộ Dao cũng phát hiện thần sắc Ân Lê Đình không đúng, nhìn theo ánh mắt chàng thì thấy thư sinh trung niên áo trắng kia đang chấp tay sau lưng, đứng cách đó khoảng hai trượng quan sát hai người.

Mấy khắc sau thư sinh trung niên chậm rãi đi tới trước bàn hai người, phui phui trường bào, cứ thế ngồi xuống. Chẳng những không cảm thấy thất lễ, ngược lại còn giống như vốn dĩ phải thế.

Lộ Dao lấy làm lạ liếc Ân Lê Đình, cơ hồ đồng thời nhưm mảy không tiếng động hỏi đối phương: “Bạn của huynh/muội?” Liền đó lại mạnh ai nấy lắc đầu “Không phải.” Lần này thì cả hai người đều thấy kỳ quặc, Ân Lê Đình càng âm thầm cảnh giác. Ai ngờ người nọ giành mở miệng trước, nhìn Ân Lê Đình, ôm quyền lên tiếng: “Võ Đang Ân lục hiệp?”

“Chính là tại hạ. Xin hỏi các hạ là?”

Người nọ không nói, rung rung ống tay áo, bàn tay phải lật lên, hai ngón tay nhanh như điện xẹt chĩa thẳng vào cổ tay trái Ân Lê Đình. Lần này cả Ân Lê Đình và Lộ Dao đều thất kinh. Ân Lê Đình lập tức hất xéo tay trái ra hư chiêu, tay phải từ giữa đánh ra đề xuống một bên, chính là một chiêu trong Võ Đang cầm nã thủ pháp, Chương Thượng Minh Châu. Người nọ thoáng chốc hóa chỉ thành trảo, thông thả chụp tới cánh tay Ân Lê Đình. Ân Lê Đình không kịp rút tay về, tay trái liền lật ngược lên, dùng chiêu Bát Vân Thủ gạt thế công của người nọ. Ai ngờ cổ tay người nọ lại xoay một vòng ở một góc độ không thể tin được, chen vào giữa hai tay Ân Lê Đình, hai ngón tay đâm tới yết hầu Ân Lê Đình. Ân Lê Đình nghiêng đầu cấp tốc tránh né, từ đó phát hiện ngón tay đối phương không hề mang theo nội kinh không có ý đã thương người, song cũng đồ mờ hơi lạnh. Tuy là như thế tay không hề loạn, tay trái xoay một vòng, tay phải đẩy một chương vào ngực đối phương.

Lộ Dao thấy hai người mới nói chưa được hai câu đã bắt đầu động thủ, lòng chùng xuống. Vô thức sờ Vân Tinh song kiếm là vật bất ly thân từ khi về Kim Lăng, mỗi lần ra cửa đều mang theo. Nói là bất ly thân, kỳ thật ra may mà lần nào Ân Lê Đình cũng nhắc nhở mang kiếm. Nàng giữ song kiếm, nhìn Ân Lê Đình và người nọ gặp chiêu chiết chiêu, công lực có vẻ không bằng. Nhưng từ bé tới giờ Ân Lê Đình đã luyện tập công phu Võ Đang hơn hai mươi năm, cho dù rơi vào thế kém song từng chiêu từng thức vẫn thông dong, giọt nước không lọt, phòng thủ môn hộ kín kẽ. Tuy rằng không chiếm được ưu thế nhưng cũng không tới nỗi thảm bại.

Đội qua năm sáu chục chiêu, chẳng những Ân Lê Đình, ngay cả Lộ Dao cũng nhận ra hình như đối phương không có ác ý, mỗi chiêu mỗi thức đều giữ nguyên không thêm nội lực. Thấy đối phương không phải tới truy sát Lộ Dao, Ân Lê Đình cũng hơi thở ra, chiêu thức không mạnh mẽ như vừa rồi nữa. Lúc này bỗng nhiên Lộ Dao khẽ “hơ” một tiếng, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chòng chọc thư sinh áo trắng.

Đối phương nhiều lần ra kỳ chiêu, Ân Lê Đình đang cảm thấy cật lực đột nhiên nghe Lộ Dao nói: “Lục ca, muội thử với y.” Ân Lê Đình lo lắng người này làm Lộ Dao bị thương, không muốn nhường ai ngờ đối phương bỗng dừng thu tay, tay Ân Lê Đình nhẹ bằng nhưng trong lòng thì chùng xuống bởi vì người kia nghiêng người, tay trái thông thả vỗ một chiêu xuống vai phải Lộ Dao. May mà chiêu này không khó đỡ, Tinh kiếm cũng chưa ra khỏi vỏ, tùy tiện gạt một cái, một tay khác biến thành quyền đâm vào ngực đối phương. Đối phương thông dong tung chương gạt đi, Lộ Dao cũng không cưỡng cầu, quyền chưa tới nơi liền biến tướng chéch lên trên, hóa quyền thành chương, chém vào cổ y. Từ quyền đến chương hoàn toàn không ẩn quy tắc, người nọ thấy thế trong mắt xẹt qua một tia kỳ quái. Kế đó liền nổi hứng thú, biến chiêu nghênh đón. Hai người so chiêu song vẫn không dùng nội lực, bấy giờ Ân Lê Đình mới thoáng yên tâm, tỉ mỉ quan sát chiêu số của người nọ và cách Lộ Dao ứng phó. Người này dường như chỉ muốn thăm dò, có ý nhường nhịn, vì thế lúc so chiêu với Ân Lê Đình thì mạnh mẽ bức người, lần này ngược lại chiêu số nhẹ nhàng hơn nhiều, cũng tạo cơ hội cho Lộ Dao phát huy nhiều hơn. Ân Lê Đình nhớ lúc trên Hoàng Sơn, Hà Tịch từng nói chiêu thức của Lộ Dao sở dĩ kỳ ảo là vì trọng ý không trọng hình, toàn án theo cách lý giải chiêu thức của bản thân, tiện tay biến hóa, mặc dù căn cơ không vững song lại mạnh ở chỗ không câu chấp kiểu cách. Lúc này quan sát quả thật là bừa bãi mà mới mẽ, thường khiến cho cái người có ý vẽ rồng điểm mắt kia và Ân Lê Đình đồng thời sáng mắt, nhưng thỉnh thoảng cũng có chiêu thức biến hóa không quá tuyệt diệu, thường ra một chiêu như thể bản thân Lộ Dao đã thề lười, thậm chí thi thoảng còn “Ui cha, xin lỗi” nghe rất buồn cười.

Nhưng nhìn không tới vài khắc, mắt Ân Lê Đình càng lúc càng tròn tròn, chỉ vì chiêu thức của hai người phối hợp vô cùng nhịp nhàng, không thể nói là không sai một ly nhưng cũng hết như người xướng kẻ họa. Nháy mắt, đầu Ân Lê Đình chợt sáng, kinh ngạc thì thào: “Hà tiền bối!?”

Chiêu số của thư sinh trung niên, quả thật như đúc ra từ một khuôn với Hà Tịch.

Lúc này Lộ Dao đang đánh tới ghìen, chút công phu ít ỏi học từ trúc cốc trừ lần giao đấu với Hà Tịch ra, lần này là sáng khoái nhất, vì chiêu nào của đối phương cũng như dẫn dắt nàng hoàn thủ. Giờ nghe Ân Lê Đình lên tiếng đầu tiên khựng lại, kế đó chợt hiểu ra, thu hồi song chương, vừa vặn khóa kín đường lối chiêu số của người nọ, tròn mắt kêu một tiếng: “Dương Tiều!”

Thư sinh trung niên này chính là đồ đệ của Hà Tịch, Quang Minh Tả Sứ của Minh giáo, Dương Tiều.

Thấy Lộ Dao thu tay, Dương Tiều cũng không truy kích, búng búng ống tay áo, khỏe môi hơi nhếch: “Lộ đại phu tình mắt thật. Hay là nói ‘sư muội’? Hôm nay ta đặc biệt đến đây thay chuyết kinh [71] da tạ.”

Lộ Dao không nhận được tròn mắt nhìn y, sống mũi thanh tú nhẩn lại, nửa ngày mới hỏi: “Là Hà Tịch, hơ... ta nói là lệnh sư... ai, được rồi, sư thúc, ông ấy nói với huynh chuyện của ta?” Đối mặt với vị ‘sư huynh’ đột nhiên xuất hiện này, ít nhiều Lộ Dao không thích ứng cho lắm.

Hiển nhiên hiện giờ Dương Tiều đã biết chuyện Kỳ Hiểu Phù, thậm chí rõ ràng đã gặp Kỳ Hiểu Phù rồi. Và lại có thể gọi hai chữ ‘sư muội’, càng chứng tỏ đã gặp Hà Tịch.

Dương Tiều cũng không giấu, lắc đầu: “Không phải, là Phó huynh.”

Lộ Dao vô cùng kinh ngạc, nàng từng dặn đi dặn lại Phó Thu Nhiên tuyệt đối không được tiết lộ tung tích Kỳ Hiểu Phù, ai dè hần lại nói cho Dương Tiều biết. Kế đó nghe y xưng hô lại dờ khóc dờ cười “Phó huynh? Các người thân thiết thế từ bao giờ?”

Dương Tiều nhưm mảy: “Sáng sớm hôm nay.”

Lần này đến lượt Ân Lê Đình suýt phì cười, ngược lại Lộ Dao bắt lực gãi đầu, than thở: “Hay cho một câu sáng sớm hôm nay! Ài, được rồi, đằng nào vốn cũng là chuyện của huynh. Vốn dĩ ta cam đoan sẽ không có người giang hồ nào tìm được Kỳ cô nương, chờ ta có rảnh lại tới cửa xin lỗi nàng ấy vậy.”

Lộ Dao không ngờ kẻ kể rõ đầu đuôi sự việc với cái tên khốn trước mắt này là người bây giờ được xưng huynh gọi đệ, Thu Nhiên. Nàng và Phó Thu Nhiên chưa từng giấu diếm nhau chuyện gì, lần này Phó Thu Nhiên tự dưng không nhắc tới chuyện Dương Tiêu một chữ, không hỏi khiến nàng kinh ngạc. Song bỗng nhiên nàng chợt nhớ ra gì đó, liếc Ân Lê Đình một cái thật nhanh, cảm thấy mạch suy nghĩ có chút rối rắm, lắc lắc đầu chờ tỉnh táo thì nghe Dương Tiêu lên tiếng: “Đầu năm nay gặp nhau trên đường Kiến Ninh, may mà chuyết kinh được sư muội chiếu cố, đưa tới Thu Linh trang bình an. Cảm kích khôn xiết, đặc biệt tới cảm ơn.” Nói rồi đứng thẳng người, chỉnh vạt áo khom người chấp tay.

Hơn hai tháng trước, y nhận được một lá thư do đệ tử Minh giáo đưa đến Côn Luân Tọa Vong Phong. Thư được đưa đến tổng đàn Minh giáo trước, kể đó do tâm phúc của y chuyển đến Tọa Vong Phong. Thư viết cực kỳ ngắn gọn, chỉ nói Kỳ Hiểu Phù mang thai, bây giờ dưỡng thai ở biệt trang của Thu Linh trang ngoài thành Kim Lăng. Lạc khoản đề ba chữ: Phó Thu Nhiên. Lúc đó y đang ngả lòng vì chuyện Kỳ Hiểu Phù, chỉ vì bất luận thế nào Kỳ Hiểu Phù cũng không chịu ở lại bên y. Xưa nay Dương Tiêu quen thói phong lưu phóng khoáng, chỉ có nữ tử xiêu lòng vì y, lần đầu tiên có nữ tử phản kháng y như thế, lại còn là người y yêu thật lòng. Vì thế nhất thời y nuốt không trôi cục tức này, mặc Kỳ Hiểu Phù bỏ đi. Nhưng mới được vài ngày y đã hối hận, chỉ là nhất thời không xuống nước được để đi tìm nàng. Ngay lúc đó, lá thư của Phó Thu Nhiên lập tức khiến cái gọi là tự tôn của y nháy mắt bay “vèo” tan thành tro bụi, lập tức xuống núi Côn Luân, đi gấp ngày đêm thẳng tiến Kim Lăng.

Đến Kim Lăng, y cũng bất chấp không tìm Phó Thu Nhiên trước, căn cứ địa chỉ trên thư tìm thẳng đến biệt trang. Quản gia thấy đêm hôm khuya khoắt có người gõ cửa cũng không hoảng, hỏi biết đối phương là Minh giáo Dương Tiêu, sớm đã được Phó Thu Nhiên dặn dò, liền dẫn đến viện của Kỳ Hiểu Phù, kể đó lui ra.

Khoan nói y thuyết phục Kỳ Hiểu Phù ra sao, đằng nào kết quả cũng là Dương Tiêu ở lại biệt trang, vừa ở liền hơn một tháng. Trong thời gian đó vốn định tới cửa thăm Phó Thu Nhiên nhưng khổ nỗi lúc ấy Phó Thu Nhiên đang ở Sơn Đông, vì thế mãi đến sáng nay mới có cơ hội tới thăm. Thành ra mới có kiểu nói “vừa quen biết từ sáng hôm nay.”

Lúc này Lộ Dao bắt lực xua tay: “Bổn phận bổn phận, đại phu nên làm, hưởng hờ, tính ra thì chúng ta cũng là đồng môn.” Nói rồi nghiêng đầu nhìn Dương Tiêu, nửa cười nửa không: “Huynh ở biệt trang bao lâu rồi?”

Dương Tiêu cũng rất tự nhiên: “Vừa đến mừng hai tháng trước.”

Lộ Dao đảo mắt, nhướn mày cười: “Hóa ra là thế à! Trên đường Kiến Ninh ta gặp Kỳ Hiểu...” Nói đến đó, Dương Tiêu và Ân Lê Đình đồng thời thấy vẻ mặt tươi cười của nàng thoáng chốc trở nên kỳ quặc, liền đó giọng nói như bị nuốt xuống, tức tốc chuyển ý: “Hiểu được đồ ăn của Thiên Hương lâu này có thể nói là số một Kim Lăng, hai người đừng để lãng phí món ngon đó.”

Ân Lê Đình và Dương Tiêu hai mặt nhìn nhau, theo bản năng nương tầm mắt Lộ Dao nhìn ra đằng sau hai người, lập tức hiểu được vì sao nháy mắt Lộ Dao đôi sắc. Chỉ thấy đáng hai nữ tử đi tới, đến trước mặt Ân Lê Đình cúi đầu làm lễ: “Hóa ra là Ân sư huynh, bản ni Tĩnh Huyền bái kiến.”

Hai người đó, chính là Tĩnh Huyền và Bối Cẩm Nghi phái Nga Mi.

[65] Một món cá chiên làm hình giống con sóc, từng thử là sóc ấy, mà để cá sóc thì nghe chả ra cái gì cả ^^

[66] Món chiên với trà vân vụ, cái gì chiên thì coi ở dưới ha.

[67] Sozi, k phải bạn k biết món này mà nghĩ k ra cái tên gì cho nó hợp lý, chả nhẽ là rau củ hầm mình nguyệt >_

[68] Cái món này mà phiên ra tiếng việt thì chả hay tí nào >_

[69] Gân động vật nấu rau xanh, còn gân con j thì chịu >_

[70] Thân vận là vẽ đẹp tinh hoa bên trong của con người

[71] Chuyết kinh, cách xưng hô vợ mình, như bị giờ gọi là bà xã đó.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Không Riêng Người Ấy Về

Mới rồi Lộ Dao thấy Tĩnh Huyền và Bối Cẩm Nghi lên lầu, hoảng hồn không ít. Bởi vậy ba chữ Kỳ Hiểu Phù bị nàng đổi lại, giữa đường đổi hơi, giữa xương sườn và lồng ngực đau nhói. Có điều trước mắt nàng không hơi đâu để ý điều này, nhìn Ân Lê Đình đứng dậy hàn huyên với phái Nga Mi, Lộ Dao cau mày ngoảnh đầu trông Dương Tiêu. Tuy nàng phỏng đoán hết tám phần là Tĩnh Huyền và Bối Cẩm Nghi không nhận ra Dương Tiêu song Lộ Dao vẫn ẩn ý xuống dưới gầm bàn che giấu kích động. Nàng còn cảm thấy có chút may mắn, ít nhất Ân Lê Đình ngăn cản hai người phái Nga Mi, vì thế nhất thời trên mặt đan xen đủ loại biểu cảm, có thể nói là khó mà miêu tả được. Một tay cầm đũa cứng ngắc, nhìn chòng chọc bản đồ ăn nhe răng nhếch miệng, y như con đà điểu cầu trời cho hai người phái Nga Mi đi mau dùm.

Lúc này Dương Tiêu vẫn thản nhiên ngồi đó, cả mặt cũng lười ngược lên lấy một chút, tự mình rót rượu thông thả uống.

Từ sau khi Nga Mi Diệt Tuyệt nhận được thư nặc danh hẹn mừng một tháng chín đến Kim Lăng có tin tức Đồ Long đảo và Tạ Tốn, liền phái mấy người Tinh Huyền xuống núi trước, thuận đường nghe ngóng tung tích Kỷ Hiểu Phù, sau đó mới có chuyện mấy người đến Hàng Châu thì truy sát Phạm Dao. Về sau ba người thăm dò tung tích Kỷ Hiểu Phù chung quanh nhưng không có kết quả, cuối cùng mất thấy thời gian cận kề mới vội vàng đến Kim Lăng. So ra thì khởi hành sớm hơn nhưng lại đến trễ hơn Võ Đang chực hiệp.

Hôm nay hai người tới Thiên Hương lâu, thật ra cũng muốn nhân cơ hội người tới người lui náo nhiệt, thử xem có thăm dò được tin tức Kỷ Hiểu Phù hay không, không ngờ vừa lên đây thì gặp Ân Lê Đình.

Hiện Đình Mẫn Quân không có đây, hai người Tinh Huyền và Bối Cẩm Nghi đều không có gì bất mãn với Võ Đang, vì thế cũng không ai nhắc tới chuyện Hàng Châu Thu Linh trang, chỉ hàn huyên thăm hỏi một hồi. Thấy chiếc bàn sau lưng Ân Lê Đình có hai người ngồi, Tinh Huyền cho rằng là bằng hữu của Võ Đang, không muốn thất lễ bèn hành lễ với hai người “Bần ni Tinh Huyền gặp qua hai vị.”

Do chuyện Thu Linh trang, Ân Lê Đình đặc biệt không muốn hai người biết thân phận đại phu của Lộ Dao, chỉ sợ họ liên tưởng đến chuyện nàng là người trị thương cho Phạm Dao ngày hôm đó, từ đó mà kết thù. Vì thế giành mở miệng trước: “Vị này là Lộ cô nương, một bằng hữu của tại hạ.” Giọng điệu úp mở, song cũng không moi được chỗ sai. Tất nhiên Lộ Dao hiểu được tâm ý của Ân Lê Đình, vì thế lập tức đứng dậy, theo quy củ của nữ tử bình thường sửa vạt áo đáp lễ. Bụng đang vái trời cho hai người này hàn huyên mấy câu thì đi nhanh cho rồi, lại nghe một giọng nói quen thuộc bỗng dưng vang lên: “Lộ Dao! Sao cô lại ở đây? Ta mới nghe nói cô về rồi, còn tưởng cô đang chữa bệnh ở y quán nữa, định đến đó tìm cô nè.”

Câu này khiến bao tâm sức của Ân Lê Đình trôi cả theo dòng nước. Lộ Dao ngẩng đầu nhìn đôi mắt hoa đào trước mặt, rặng kèm chế xúc động muốn đập hấn một trận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tô Tiểu!”

Tô Tiểu hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt thất sủng của Lộ Dao bây giờ, chạy lên túm ống tay áo Lộ Dao: “Ta vừa đến Kim Lăng liền đến Thu Linh trang tìm cô, nhưng mà Phó huynh nói cô còn ở Hàng Châu chưa về. Ta ở đây chờ mấy ngày, cuối cùng cũng ngóng được cô về.”

Lộ Dao hết chỗ nói. Lần này thì hay rồi, luôn cả chuyện nàng ở Hàng Châu mấy ngày trước cũng nói ra luôn. Bây giờ mình lại đi cùng Ân Lê Đình, chẳng mấy chốc nếu người phái Nga Mi nhanh trí chút, tất nghĩ ra được người trong phòng ngày đó có lẽ là mình. Gạt cái tay đang túm ống tay áo nàng lắc qua lắc lại: “Tô Tiểu ngươi không ở Hoài Âm, chạy tới Kim Lăng làm gì?”

“Không phải vì tham gia Phổ Tế Y Hội năm nay sao! Lộ Dao, năm ngoái cô ở bên ngoài không đến nên không biết, có mấy ông già vì nạn dịch Vệ Huy cãi qua cãi lại, suýt thì đánh nhau, nhìn đẹp mắt lắm. Năm nay ta tới sớm tham gia náo nhiệt đó!” Nói rồi lại túm ống tay áo khác của Lộ Dao “Phổ Tế Y Hội năm nay cô có định giảng ác hạnh Tuyền Châu không? Thu Nhiên nói với ta để ta đi giảng nhưng ta cảm thấy đi cùng cô tốt hơn, dù sao phương thuốc đó do cô và ta cùng nghĩ ra. Nếu...”

Tô Tiểu thao thao bất tuyệt. Lộ Dao vô cùng hối hận hôm nay trước khi ra cửa không xem hoàng lịch đằng hoàng, nếu không sao mới này giờ, hết gặp Dương Tiêu tới phái Nga Mi, bây giờ lại thêm cái tên Tô Tiểu nói chuyện không dùng đầu óc này nữa.

Lúc này Ân Lê Đình cũng nhíu mày nhìn Tô Tiểu. Ở Tuyền Châu tuy Tô Tiểu cứ luôn kiếm chuyện với chàng, nhưng nhờ bản tính hiền lành, lại thêm lúc ấy toàn bộ tâm tư của chàng đặt cả nơi Lộ Dao, nên không so đo với hấn. Nhưng hôm nay, sau mấy câu nói vô tâm của Tô Tiểu, chàng đã nhận thấy ánh mắt thoáng nghi ngờ của Tinh Huyền nhìn Lộ Dao. Bây giờ thân phận kẻ mấy lần truy sát Lộ Dao còn chưa làm rõ, nếu lại vì chuyện cứu Phạm Dao hôm đó mà kết oán với phái Nga Mi thì đúng là càng thêm rắc rối. Suy nghĩ thoáng qua, chàng nói với Tinh Huyền: “Vừa rồi quên không giới thiệu, không giấu gì Tinh Huyền sư tỷ, chứng gây chi của Du tam ca ta là do vị Lộ đại phu này chữa lành.”

Lộ Dao nghe xong, nhất thời cúi đầu song tay thì lặng lẽ nắm chặt tay Ân Lê Đình, giấu dưới ống tay áo. Ân Lê Đình nói thế, rõ ràng là dùng danh vọng phái Võ Đang che chở cho nàng. Nga Mi có thù hấn nấy với nàng đi nữa sợ rằng cũng không muốn có hiềm khích với Võ Đang. Ân Lê Đình nói thế, càng có khả năng khiến Nga Mi, thậm chí là võ lâm chánh phái nghi ngờ Võ Đang có liên hệ với Minh giáo, đó là một cái giá không hề rẻ. Trong nhất thời, Lộ Dao không biết mình có tâm trạng gì nữa, vô thức níu tay Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình cảm nhận hơi nóng trong lòng bàn tay, nghiêng đầu cười với Lộ Dao. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, hơi dừng một chút đều tự tách ra, làm như chưa có gì xảy ra cả. Nhưng sức nóng từ hai bàn tay nắm nhau truyền đến khiến tâm tư Lộ Dao hơi loạn, khiến vành tai Ân Lê Đình hơi rù.

Tô Tiểu lại có vẻ bất mãn Lộ Dao phớt lờ hấn, lớn tiếng: “Lộ Dao cô có nghe ta nói chuyện Phổ Tế Y Hội không? Cô có cùng ta đi giảng sự kiện ác hạnh Tuyền Châu không?”

Lộ Dao bị hấn cắt đứt mạch suy tư, bất lực trợn trắng mắt: “Y Hội đến giữa tháng chín mới bắt đầu, ngại lo lắng sớm thế làm gì? Bệnh án ta giao cả cho Thu Nhiên in thành sách rồi, cũng không cần đi giảng.”

Tô Tiểu nghe xong cũng không giận: “Hà? Vì sao không nói ta hay? Chỗ ta còn không ít, in chung với cô được rồi!”

Lộ Dao đảo mắt, trong lòng mừng rơn, nghĩ thầm đây đúng là cơ hội thoát thân tuyệt vời. Thế là gật đầu: “Cũng được. Vậy ngại đi chung với ta đi, tự nói với Thu Nhiên ấy.”

Đương nhiên Tô Tiểu đồng ý. Thời gian trước y được ba người phái Nga Mi đi ngang Hoài Âm cứu khỏi tay đám sát thủ đuổi giết, hoảng sợ không nhẹ, hỏi ra biết được đối phương cũng định đến Kim Lăng liền đề nghị kết bạn đồng hành. Vốn Tinh Huyền cảm thấy ba nữ tử bọn họ đi cùng một nam tử không ổn nhưng thấy bộ dạng hoảng sợ của hấn lại không nhẫn tâm. Cuối cùng Bối Cẩm Nghi mềm lòng, nói người giang hồ chúng ta che chở kẻ yếu là chuyện nên làm, khuyên Tinh Huyền và Đình Mẫn Quân đồng ý. Thế là cái “kẻ yếu” Tô Tiểu này dọc đường đi trừ Đình Mẫn Quân thì thoáng chốc

chích hấn hai câu ra, bốn người ngược lại vô sự. Mỗi lần tìm nơi ngủ trọ, Tô Tiểu đều trọ kế bên phòng họ, cũng không quá giới hạn. Có điều cái miệng hấn đúng là tía lía, mỗi ngày hầu như trừ lúc ăn ngủ ra rất hiếm khi ngừng. Trên Nga Mi, Diệt Tuyệt sư thái chương quản môn phái nhiều năm, các đệ tử cho dù tính tình có nhảy nhót bốc đồng của tuổi thiếu niên thanh xuân đi nữa cũng đều ngoan ngoãn thu liễm, người nào người nấy đều kiệm lời ít nói. Ba người chỉ cảm thấy mấy ngày đó Tô Tiểu nói chuyện còn nhiều hơn tổng số câu ba người nói mấy năm nay gộp lại. Mỗi lần định nhờ hấn ít lời vài câu là lại bị hấn nói dăm ba câu chuyện đề tài, tiếp tục thao thao bất tuyệt mở máy hát. Có hôm Đinh Mẫn Quân giận quá rút kiếm kề cổ Tô Tiểu quát: “Câm miệng!” Khô nổi Tô Tiểu không buồn chớp đôi mắt hoa đào, mắt tràn trề ý cười: “Đinh tỷ tỷ làm gì giận vậy? Ngàn vạn lần đừng tức giận đừng tức giận, tức giận không tốt cho da nữ tử, Đinh tỷ tỷ xinh đẹp như thế sao lại có làn da xấu được? Có điều nói lại, chỗ ta có trân châu phấn, tuyết hoa cao rất được có thể bôi, bôi xong bảo đảm da tỷ trắng hơn tuyết mượt mà đáng yêu, Đinh tỷ tỷ có hứng thú không? Ai cha đúng rồi, ngoài cái đó ra, lần trước ta còn chế được nước thuốc có thể cạo sạch tóc người ta, Tĩnh Huyền sư thái có muốn một ít không? Sau này cũng không cần cạo đầu nữa...”

Đinh Mẫn Quân cũng không thể giết hấn thật, bị hấn chọc mấy lần muốn nổi điên, cuối cùng bắt đắc dĩ mỗi lần đều tránh hấn thật xa, tuyệt đối không chủ động mở miệng nói chuyện với Tô Tiểu. Tĩnh Huyền là người xuất gia, trước giờ cũng không nói với Tô Tiểu, chỉ là lúc Tô Tiểu mở máy thì bắt đầu im lặng tụng kinh. Còn như Bối Cẩm Nghi, càng bắt chước bộ dạng hai sư tỷ, mím môi không nói. Ba người muốn bỏ rơi hấn song cảm thấy người giang hồ một lời đáng giá ngàn vàng, đã đồng ý che chở đồng hành với hấn, bây giờ tự nhiên không tiện nuốt lời.

Thế nên, bây giờ Tô Tiểu muốn đi Thu Linh trang với Lộ Dao, lúc cáo từ Tĩnh Huyền và Bối Cẩm Nghi, hai người đều thở hắt ra một hơi thật dài, lập tức cảm thấy được giải thoát vô cùng tận, chỉ cầu Tô Tiểu đi cho mau là tốt nhất. Lộ Dao đứng bên quan sát sắc mặt hai người, nhớ Phó Thu Nhiên nói thời gian này Tô Tiểu đi cùng ba người phái Nga Mi, sớm lĩnh hội sâu sắc công lực của Tô Tiểu nằng đoán ngay được xảy ra chuyện gì. Hai năm nay nằng đã luyện thành bản lĩnh nghe tai trái ra tai phải, vì thế lẳng lẳng như rồng mây với Ân Lê Đình: mau cáo từ đi.

Ở Tuyền Châu Ân Lê Đình cũng chứng kiến sơ sơ tài năng của Tô Tiểu đương nhiên hiểu ý, lập tức cáo từ hai người Tĩnh Huyền. Hàn huyền hai câu với phái Nga Mi, mọi người liền ra khỏi tửu lâu. Lộ Dao thở phào, nghĩ bụng tuy tên khi Tô Tiểu này chọc ra cái lỗ không lớn không nhỏ nhưng quá phá như thế, ngược lại khiến phái Nga Mi không rảnh đầu mà chú ý tới Dương Tiều.

Kỷ Hiểu Phù là đệ tử Nga Mi, sư phụ nằng Diệt Tuyệt lại hận không thể lột da róc xương Dương Tiều. Nhưng bây giờ Dương Bất Hối đã sắp chào đời, Nga Mi lại tìm Kỷ Hiểu Phù khắp nơi. Lộ Dao thở dài, cho dù nằng biết đám người Tĩnh Huyền không nhận ra được Dương Tiều, nhưng vẫn cứ cảm thấy ngày hôm nay quá mức hung hiểm. Chuyện đến bây giờ, sự tình giữa ba người Dương Tiều, Kỷ Hiểu Phù và Ân Lê Đình đã lệch xa khỏi quỹ đạo ban đầu, nằng không biết Dương Tiều tính làm gì với Kỷ Hiểu Phù, càng không biết cuối cùng kết cục sẽ ra sao, Lộ Dao không nắm chắc. Có điều ngẩng đầu nhìn Ân Lê Đình đi một bên, trong lòng lập tức được an ủi: bất luận ra sao chàng không bị kéo vào cuộc, nhất thời cảm giác không nói rõ được kia dần dâng lên, không diễn tả được. Lúc này Dương Tiều vẫn thông dong như cũ, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Chắp tay với Ân Lê Đình và Lộ Dao: “Hôm nay ta còn có việc cần làm, đợi hôm khác sư muội và Ân thiếu hiệp nhớ đến biệt trang một chút, bây giờ Hiểu Phù nhớ muội lắm đấy.”

Lộ Dao vẫn không thích ứng lắm với chữ sư muội này, ngược lại Ân Lê Đình ôm quyền nói: “Nhờ huynh vãn an Hà tiền bối.”

Dương Tiều nghe xong, ánh mắt đảo trên người thiếu niên tuấn tú trước mắt. Cả hai đều đã nghe đến tiếng tăm của đôi phương trên giang hồ song hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt. Nửa ngày, Dương Tiều gật đầu: “Được. Cũng nhờ vãn an Trương chân nhân dùm ta.” Nói rồi ôm quyền, xoay người bỏ đi.

Lộ Dao rút trong phòng nghĩ chuyện Thành Côn đầu đầu mới đi ra hít thở, kết quả bị quấy như vậy, cảm thấy bây giờ thành Kim Lăng thật sự quá loạn, vẫn là Thu Linh trang thanh tịnh hơn. Ân Lê Đình thấy nằng như trái cà tím nhúng nước, trong lòng buồn cười, chỉnh lại tuế kiếm Vân kiếm nằng sơ ý để mắc trên quần áo, dịu giọng: “Có muốn đi về không?”

Lộ Dao chỉ vào Tô Tiểu bên cạnh: “Tóm lại phải dẫn hấn về giao cho Thu Nhiên, nói chuyện bệnh án Tuyền Châu một chút.” Nói rồi vịn trán, chỉ cảm thấy mấy ngày nay hết chuyện này đến chuyện khác, thật tình khiến người ta bận tít tít.

Ân Lê Đình gật đầu. Tô Tiểu bây giờ càng lên tinh thần, hào hứng đi túm tay áo Lộ Dao nữa, lại cảm thấy cổ tay hơi lạnh, tay liền bị đè lại. Vừa nãy Ân Lê Đình thấy Lộ Dao gạt bàn tay Tô Tiểu túm tay áo nằng mấy lần, vì thế lập tức giúp nằng chặn Tô Tiểu lại. Giờ thấy chân mày nằng hơi cau, biết nằng lại suy nghĩ chuyện gì, không muốn Tô Tiểu làm phiền nằng bèn mở miệng hỏi: “Tô huynh, Phó Tế Y Hội là chuyện gì thế?”

Tô Tiểu và Lộ Dao giống nhau ở một điểm, hễ nhắc tới y thuật là khá hào hứng. Có điều biểu hiện hào hứng của Lộ Dao thể hiện ở đôi mắt sáng ngời lấp lánh, còn Tô Tiểu thì thao thao bất tuyệt nói liên hồi. Vì thế dọc đường đi, Ân Lê Đình nhanh chóng hiểu biết về Phổ Tế Y Hội mà vốn chàng không hề biết gì này.

Phổ Tế Y Hội tổ chức mỗi năm một lần, vào đầu thu tháng chín, là y hội do Kim Lăng Phổ Tế đường và các đại phu cùng y quán khá tiếng tăm trong dải Giang Nam hợp tác tổ chức. Bất cứ đại phu, y đồ, thậm chí được đồng [72], chỉ cần muốn là có thể tham dự. Mà y hội mỗi năm đều sẽ thỉnh một số đại phu có công tích tới giảng giải, phân tích luận điểm do mình sáng chế hoặc là bệnh án, phương thuốc cho mọi người nghe. Phàm là đại phu được mời tới giảng tại y hội thì không luận lai lịch tuổi tác, chỉ cần y thuật cao, nghiệp thuật tinh thông là được ưu tiên. Thành thử chẳng những có đại phu lớn tuổi đức cao vọng trọng như Đàm Dục mà còn có không ít đại phu trẻ tuổi, như là Tô Tiểu, Âu Dương Khiêm và Lộ Dao. Ngoài ra, tất cả đại phu đến đây còn có dịp mài giũa thảo luận với nhau các chứng bệnh, bệnh án không bình thường, được thêm bổ ích. Ba ngày cuối cùng, những đại phu này sẽ ngồi khám bệnh ba ngày liền ở Phổ Tế đường Kim Lăng, hội chẩn các chứng bệnh khó trị, có lúc thậm chí có bệnh nhân từ Lĩnh Nam và Xuyên Trung nghe tiếng ngàn dặm tìm đến. Đặc biệt hai năm nay, thanh danh của Phổ Tế Y Hội càng lúc càng lớn, các đại phu đa số đổ xô về, lấy làm vinh dự nếu được mời.

“Ta nghe nói lúc trước Phổ Tế Y Hội không giống thế này, cũng không có tên như vậy, hình như chỉ là một y hội không lớn lắm trong thành Kim Lăng, chẳng qua là vài đại phu trong thành mà thôi. Nhưng bốn năm năm trước đột nhiên thay đổi, từ Phổ Tế đường tiếp nhận liền trở thành như bây giờ, tiếng tăm càng vang dội. Thiệt không nhìn ra, ngày thường Mục lão đầu của Phổ Tế đường luôn bày ra cái dạng không hỏi sự đời, cả y quán cũng không bước ra mà có bản lĩnh khá thế.” Tô Tiểu đang đưa đầu.

Ân Lê Đình nghe xong, lòng hơi rục rịch, nhớ Lộ Dao từng nói với chàng Phổ Tế đường và Nhã An y quán thật ra thuộc sở hữu Thu Linh trang. Bên

ngoài chỉ nói Thu Linh trang buồn bán dược liệu, song rất ít người biết kỳ thật ở Trung Nguyên và một giải Giang Nam, rất nhiều thành trấn lớn đều có y quán lệ thuộc. Như thế lúc Lộ Dao du lịch tứ xứ hành y cũng thuận lợi không ít. Giờ nghe nhắc tới Phở Tế Y Hội, Tô Tiểu không biết nhưng chàng đoán được có lẽ có liên quan tới Phó Thu Nhiên. Vì vậy đưa mắt hỏi dò Lộ Dao, Lộ Dao nhìn chàng cười hì hì nháy nháy mắt trái, thừa nhận.

Tô Tiểu không biết điều này, vẫn thao thao: “Phở Tế Y Hội này năm nào cũng thú vị hết. Như chuyện năm trước đó, vì bệnh nhân nạn dịch Vệ Huy mà mấy ông già thiếu điều cầu xé nhau, người nào cũng lớn tuổi hết rồi mà ăm ỹ đồ mặt tía tai, nhìn vui dễ sợ. Năm kia, lúc hội chẩn có một bệnh nhân từ Xuyên Trung tới, trên lưng mọc một bướu ác. Bốn đại phu mạnh ai nấy giữ ý kiến của mình, kiên trì cho rằng phương pháp của mình mới có hiệu quả tốt nhất, cuối cùng phải yêu cầu bệnh nhân kia chia cục bướu trên lưng mình ra làm bốn phần, mỗi người áp dụng một phương pháp xem cách nào hiệu quả. Năm trước nữa, Âu Dương vừa được mời tới, mấy ông già xưa nay thích tranh chấp với đại phu trẻ, lấy một bệnh án ra làm khó đủ điều, Âu Dương xưa nay dễ tính, ngược lại Tiết đại phu kể bên bị nấy đại phu già cố ý hoành hành làm phiền, ngoác miệng chửi lớn, làm sau đó Âu Dương phải khuyên nhủ hết hai bên. Còn như...” Ngừng lại một chút, cười hề hề liếc Lộ Dao một cái: “Năm năm trước ta không tham dự, nhưng nghe đồn lần ngoạn mục nhất chính là năm năm trước. Lần đó nổi tiếng nhất chính là Lộ Dao đó.”

Ân Lê Đình nghe xong, tính tò mò trỗi lên: “Ồ? Tiểu Dao?” Nói rồi nhìn nàng. Lộ Dao lè lưỡi, xòe hai tay ra: “Muội không dễ tính như Âu Dương, hơn nữa lão già Duật Tề đó không nghe lọt lời ai, quả thật phiền toái. Muội, Tô Tiểu, Âu Dương, còn Lộc Trữ nữa, đều bị lão ấy làm khó dễ.”

Ân Lê Đình không hiểu, nhìn Tô Tiểu, hần nói: “Nghe nói năm năm trước, lúc Lộ Dao còn chưa có tiếng tăm gì, Duật Tề từng chế giễu trắng trợn thân phận nữ tử của Lộ Dao, thậm chí cự tuyệt nàng vào Phở Tế đường tham gia y hội. Để chứng minh tư cách, kinh nghiệm của mình, thế là Lộ Dao liền chỉ ra sai lầm khi khâu vết mổ trong hai bệnh án ngoại khoa do Duật Tề điều trị, còn trình bày phân tích từng điểm một, nói kinh nghiệm may vết thương của lão quá ít, làm lão già kia tức gần chết còn không chịu thừa nhận. Đến cuối cùng, Lộ Dao tức lên quay ngoắt đi kiếm một cái đầu heo tới, đề nghị so kỹ năng khâu vết thương ngay tại chỗ. Kết quả lão cứng đầu thua Lộ Dao, nghe nói mặt mày xanh mét luôn. Khi ấy Lộ Dao mới mười lăm tuổi, có thể nói là bỗng nhiên nổi như cồn luôn.”

Ân Lê Đình nghe xong, nhìn Lộ Dao ánh mắt cong vút, mặt tràn đầy ý cười song không nói chuyện. Chàng biết xưa nay Lộ Dao ghét nhất người ta cười nằng nết cô nương không giống đại phu, song không biết nàng từng gặp chuyện như thế.

Lộ Dao cười hì hì, kể đó phỏng má “Tuổi trẻ khí thịnh mà! Huống hồ ông già ấy xem muội như nha hoàn hò hét quát tháo, nếu không bày ra chút bản lĩnh trấn áp ông ta, sẽ bị ông ta coi thường, đến cơ hội nói chuyện cũng chẳng có. Muội trấn áp ông ấy ngay tại chỗ như thế, chẳng phải nhờ đó mới có thể thân nhiên ngồi trong Phở Tế đường tham gia y hội sao? Bằng không bọn họ ai muốn nghe ý kiến của một tiểu nha đầu chứ?”

Tô Tiểu lại nói: “Bây giờ cô có cơ hội nói rồi này! Mấy năm nay tiếng tăm của cô rất lớn, nhất là ‘Tuyển tập bệnh án ngoại khoa’ ba năm trước, ta đọc mà báỉ phục quá chừng. Có điều Lộ Dao, năm nay rốt cuộc cô có định cùng giảng ác hạch Tuyển Châu với ta không? Ta nói cho cô...”

Tô Tiểu lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, Ân Lê Đình và Lộ Dao nhìn nhau, người nào người nấy nháy mắt với đối phương, cười trộm không thôi.

[72] Y đồ: học trò ngành y

Được đồng: phụ việc kiêm học việc ở tiệm thuốc

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Không Chỉ Là Bạn Cũ

Về đến trang, Lộ Dao quăng Tô Tiểu đang thao thao bất tuyệt cho Phó Thu Nhiên, mặc kệ Tô Tiểu kêu gào, kéo Ân Lê Đình vội vàng vận khinh công chuồn khỏi phòng khác, phóng về chỗ ở của mình. Chạy tới bên bờ Hoành Đường rồi, hai người mới dừng lại. Lộ Dao vỗ vỗ ngực thờ hào hển, cười gập cả lưng: “Muội cảm thấy nên quăng Tô Tiểu lên núi Nga Mi mới đúng! Nhìn mặt hai đệ tử Nga Mi hôm nay kìa, ha ha, muội không xong rồi... cười đau bụng quá...”

Ân Lê Đình buồn cười lắc đầu: “E là Diệt Tuyệt sư thái không chứa được hấn trên Nga Mi quá ba ngày đâu.” Chàng tới Nga Mi mấy lần, cả phái từ trên xuống dưới yên ắng như núi hoang vậy.

“Ba ngày? Muội thấy một ngày là từ trên xuống dưới Nga Mi đủ thảm rồi. Nếu ở ba ngày thật, e là chư vị Phật Tổ Bồ Tát Nga Mi thờ phụng cũng phải phá tường mà chạy mất!”

Lộ Dao thờ nửa ngày rốt cuộc bình thường lại, thẳng lưng lên, vừa vận đối diện với ánh mắt Ân Lê Đình đang nhìn mình. Lúc này, sóng gợn lăn tăn lấp lánh trên mặt hồ, hắt lên làm một bên mặt của chàng dường như cũng lấp lánh ánh sáng. Lộ Dao không khỏi nhìn đến ngơ ngẩn. Quá nửa ngày, Ân Lê Đình bị nàng nhìn sợ là mất tự nhiên nghiêng đầu đi che giấu gương mặt ửng đỏ, Lộ Dao mới ý thức được, ra sức lắc đầu, cảm giác hình như đầu óc mình đờ đẫn, cần phải hoạt động một chút. Thế là lão đảo đi tới phía dưới hai ống chuông gió bên cửa sổ, thuận tay khảy khảy mộc trụ. Miếng gỗ dong đưa nhẹ nhẹ, mang theo âm thanh leng keng du dương, cảm giác như ngày hè gió mát khuấy nước hồ, từng cánh bèo lững lờ trôi xa. Lúc này Ân Lê Đình cũng bị âm thanh đó hấp dẫn, bất giác đi lại, thấy bên cạnh cái chuông gió nhỏ mà Lộ Dao nghịch có một cái lớn hơn, thế là nhẹ nhàng đẩy chiếc mộc

trụ lớn, lần này âm thanh nghe êm dịu trầm thấp, tựa như núi cao sau mưa, lúc gió lướt qua từng trúc mang đến cảm giác tĩnh mịch yên bình. Hai chuỗi chuông gió một âm cao một âm thấp phối hợp nhịp nhàng, dường như kẻ xướng người họa êm tai vô cùng. Đột nhiên cổ tay Lộ Dao chợt xoay chuyển, đẩy mộc trụ lớn hơn về phía Ân Lê Đình, mang theo ba phần lực, âm thanh ống chuông phát ra lập tức thay đổi, tiết tấu nhẹ nhàng. Lần này Ân Lê Đình cũng hào hứng lên, tay khẽ đảo một cái đẩy mộc trụ nhỏ hơn về cho Lộ Dao, tiếng vang càng lạnh lạnh vui sướng. Vì thế, nhất thời, hai miếng gỗ bị hai người huynh đẩy cho muối muối đẩy cho huynh, tới tới lui lui nhẹ nhàng phiêu đảng. Hai ống chuông gió leng keng hòa âm cao thấp, âm thanh tuyệt vời khôn tả. Lộ Dao cười càng vui vẻ, ngược mắt thấy Ân Lê Đình nhìn mình qua ống chuông gió, đôi mắt lấp lánh sáng ngời, trong veo như nước, nháy mắt Lộ Dao hơi ngẩn ngơ, cũng nhìn lại chàng, lần nữa cảm giác hình như mình lóa mắt mất rồi. Tiếng sóng nặng nề đập vào bờ Hoàng Đường cùng với hàng loạt tiếng chuông gió, xen lẫn tiếng cười khẽ một cao một thấp, giống như tiếng ca êm dịu.

Cũng không biết bao lâu, bỗng hai người nghe tiếng ho khẽ ngoài cửa viện, phá tan bầu không khí có xu hướng êm đềm mơ mộng. Hai người vô thức ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Trương Tùng Khê đang đứng trước công viện nửa cười nửa không nhìn họ. Gần như đồng thời, hai người đều khẽ kêu một tiếng như bị giật mình, lập tức mạnh ai nấy xoay ra sau. Lộ Dao hoàn hồn lại, hít sâu một hơi, mặt dày quay đầu chào hỏi Trương Tùng Khê: “Trương tứ ca.” Còn Ân Lê Đình thì mặt đỏ tới mang tai, nóng ran, không dám nhìn Trương Tùng Khê, càng không dám nhìn Lộ Dao.

Trương Tùng Khê chờ ở ngoài viện đã nửa ngày song hai người chẳng có tí dấu hiệu nào là muốn dừng lại. Giờ chàng cũng cảm thấy mình đến không phải lúc, khô nổi không có cách nào khác, đành hắng giọng: “Tiểu Lộ, vừa nãy ta đi qua sảnh bên, hình như nghe nói Phó trang chủ đang tìm muối, muối có cần đi qua đó một chút không?” Lộ Dao bị ánh mắt nửa cười nửa không của chàng nhìn tới chợt dạ, vừa nghe lập tức đáp: “Cần chứ, rất cần! Muối đi ngay đây!” Nói rồi chạy trốn như bay, bỏ mặc một mình Ân Lê Đình đối diện với Trương Tùng Khê.

Lúc này mặt Ân Lê Đình đỏ như máu, hai cái chuông gió vẫn tự kêu leng keng, như nhắc nhở chàng chuyện ban nãy. Bị sư huynh biết là một chuyện, bị bắt quả tang tại trận lại là chuyện khác. Trương Tùng Khê tiến lên, vỗ vai Ân Lê Đình.

“Tứ ca...”

Trương Tùng Khê cười than: “Lục đệ, nhị ca đang tìm đệ, mau đi với huynh qua đó đi.”

Nửa đêm, Phó Thu Nhiên ngồi một mình bên bàn đá dưới gốc cổ tùng. Giờ này trời đêm trong vắt, gió nhẹ như nước, trăng sáng mênh mông, sao giăng chi chít.

Ngắm trăng độc ẩm, trên bàn là Trúc Diệp Thanh thuần chất nhất. Hắn đã từng như Lộ Dao, một giọt rượu cũng không dính, nhưng mấy năm nay, hình như hai người cùng chung ý tưởng, tập uống rượu. Lộ Dao thích rượu Lan Lăng, do mùi thơm bay xa, ngửi là sáng khoái, còn hắn thì yêu mỗi mùi thơm đậm đà, dư vị bất tận của Trúc Diệp Thanh, tình ý triền miên lưu luyến trong đó tựa như vô số chuyện xưa quần quít lộn lờ, xưa mãi không tan.

Hơn năm năm trước, xuất phát từ thôi thúc âm ý trong lòng nhiều năm không kèm chế được, hắn biến một y hội địa phương nhỏ thành Phở Tề Y Hội như bây giờ. Khi đó, hắn còn chưa có địa vị và kinh nghiệm trong mảng dược liệu như hiện tại, có thể thấy được độ khó khăn trong đó. Song có lẽ ông trời có ý thành toàn, ngay tại Phở Tề Y Hội lần đầu tiên, rốt cuộc hắn gặp được người mà từ khi hắn đến thế giới này liền nhớ mãi nhưng lại không biết sống chết ra sao, Lộ Dao. Khi đó, Lộ Dao vẫn giống như tiểu cô nương, nhưng diện mạo hoàn toàn thay đổi, tất nhiên hắn không nhận ra, song lúc nàng cất giọng giòn giã chỉ ra chỗ sai trong bệnh án của Duật Tề đang làm khó nàng, vẻ mặt thẳng thắn lạnh nhạt cùng thái độ ngay thẳng của nàng gần như khiến hắn ngay lập tức cảm thấy vô cùng quen thuộc. Có lẽ từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, làm bạn đến lớn ý hợp tâm đầu, hai chữ “Lộ Dao” cơ hồ buột miệng nói ra. Đến sau, nhìn thủ pháp may vết thương của nàng, hắn từng muốn quý lạ trời xanh hoặc là Cổ Nhược Trường trên trời có linh, chiếu cố khiến hai người trùng phùng ở dịp thế này.

Mấy năm nay, Lộ Dao du lịch hành y tứ xứ, bây giờ thanh danh đã nổi như cồn. Còn hắn thùy chung không muốn gầy lại giấc mộng và hi vọng nhiều năm trước nữa, ba phần không muốn, bảy phần không thể. Tất cả dừng khi sớm đã bị hắn dùng hết ở kiếp trước. Vì thế mấy năm nay, hắn gửi gắm tất cả khát khao và ước vọng năm xưa nơi Lộ Dao, người vẫn còn là y giả, hai người vốn dĩ tuy hai mà một, sinh mệnh quần quít ăn sâu vào tận xương tủy, cần gì phải phân biệt rạch ròi? Ước vọng như thế đương nhiên hắn không nói, Lộ Dao cũng tự hiểu, vì thế càng thêm chấp nhất hành y tế thế, mà hắn nguyện dốc hết tất cả giúp đỡ nàng. Khế thờ dài, nhẹ nâng chung rượu lên, nghiêng đầu nhìn bên kia. Lúc này Ân Lê Đình đang im lặng đi tới, hơi ôm quyền chào hắn.

Phó Thu Nhiên nhìn Ân Lê Đình. Nếu nói Lộ Dao chữa lành cho Du Đại Nham trong tình huống không biết là một điều bất ngờ, vậy nam tử trước mắt này chính là bất ngờ trong bất ngờ. Trải qua mấy bận buồn vui ly hợp, khi hắn phát hiện Lộ Dao và hắn, hai người đến cái thời đại xa lạ này hóa ra là nơi hắn biết, hắn cũng chẳng có bao nhiêu kích động và suy nghĩ. Chỉ có một lần hắn nói với Lộ Dao, người và chuyện ở đây vô luận là tồn tại chân thật hay là chuyện kể hư ảo đều không có gì khác biệt, chung quy đều là sinh hoạt của người khác, không liên quan đến mình. Quá khứ đủ loại, bọn họ đã đeo trên lưng nhiều lắm rồi, không còn sức lực gánh vác cái khác nữa. Ai ngờ Lộ Dao lên Võ Đàng một chuyến, lại khiến quỹ tích vận mệnh vốn không liên quan dây dưa vào nhau. Lộ Dao từng viết thư cho hắn, nói chỉ mong giúp được họ bảo toàn cốt nhục tình thân, lấy đó an ủi nỗi nhớ Cổ Nhược Trường của hai người. Khi ấy đọc đến câu này, tay hắn run lên, giấy bay xuống đất.

Nếu phong thư đó khiến Phó Thu Nhiên lĩnh hội sâu sắc cảm nghĩ của Lộ Dao, vậy thì lá thư sau lại khiến hắn thoáng nghĩ hoặc. Hắn không hiểu lắm, vì sao nàng cố chấp muốn giúp Ân Lê Đình đẩy dờn quỹ tích vận mệnh nguyên bản, bởi vì mấy năm nay, rõ ràng Lộ Dao hiểu sâu hơn ai hết, số mạng không cần người khác thương xót, chỉ có thể dựa vào bản thân nỗ lực thay đổi. Song trong những hàng thư đi tin lại giữa hai người, Lộ Dao đề lộ ra tin tức, cùng với những gì Từ Thiên và mọi người báo cáo với hắn, khi đó trong lòng hắn chợt động, thoáng suy tư, liền cầm bút viết một phong thư, phải tâm phúc gửi đi cho Dương Tiểu, báo chuyện Kỳ Hiểu Phù. Bất luận Lộ Dao muốn giúp ai, với hắn mà nói, cần giúp đỡ nhất chính là nàng.

Ân Lê Đình trong ấn tượng của hắn giống với Ân Lê Đình trước mắt này nhưng lại có chỗ bất đồng. Hơi thở trong trẻo sạch sẽ y như trong sách nhưng nhiều thêm ba phần thân nhiên ôn trọng. Nhớ tới phản ứng và lời nói của Ân Lê Đình tới qua sau khi nghe hắn kể chuyện cũ, trong lòng hắn có chút bất ổn. Nhìn chàng ngồi đối diện cách một cái bàn, Phó Thu Nhiên cũng không hàn huyên, thông thả mở miệng vào thẳng chủ đề “Lê Đình, hôm nay chuyện ta nói với huynh, bất luận sau này huynh và A Dao có bên nhau hay không, bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, ta muốn huynh không được chủ động nhắc tới trước mặt nàng.”

Ân Lê Đình thấy giọng điệu hần nghiêm nghị, nghiêm túc gập đầu: “Thu Nhiên huynh yên tâm, mặc kệ hôm nay ta nghe thấy gì đều sẽ không nhắc một chữ với Tiểu Dao.”

Mắt Phó Thu Nhiên chợt lóe, cất giọng xa xôi, trực tiếp kể chuyện: “Hôm qua, ba hài tử ta kể với huynh là Nhựt Trường, A Dao và ta. Năm đó, lần đầu tiên A Dao và Nhựt Trường cùng ra chiến trường mưa bom lửa đạn làm đại phu, đối mặt với niềm tin sụp đổ, A Dao lúng túng không biết làm sao. Sau Nhựt Trường cầm tay dắt nàng từng bước vượt qua đoạn thời gian u tối mê mang đó, giúp nàng học cách đối phó với vấn đề nan giải mà một đại phu phải đối mặt. Có lẽ là tình cảm thuở nhỏ, cũng có thể là rung động nhất thời, bất luận là nguyên nhân gì, tình cảm dựa dẫm A Dao dành cho Nhựt Trường biến thành tình yêu. Còn Nhựt Trường, thật ra sớm đã yêu thầm A Dao từ lâu, chẳng qua không nói mà thôi. Vì thế khi ấy, kết cục vui mừng như chim liền cánh như cây liền cành ấy gần như đã kẻ sát. Song không bao lâu, sự tình biến động bất ngờ.” Nói đến đây, hần dừng lại một chút, như đang sắp xếp lại ký ức đã lâu không mờ ra. Ân Lê Đình ngồi yên, nhẫn nại chờ hần mở miệng lần nữa.

Hồi lâu, rốt cuộc Phó Thu Nhiên cất giọng khàn khàn bắt đầu kể lại câu chuyện đã bị hần áp chế trong lòng bao nhiêu năm nay: “Áng chừng không tới một năm, Nhựt Trường lại bị mời ra chiến trường làm đại phu. Lần đó A Dao và ta đều bị một số việc quân thân, không thoát đi được, thế nên chỉ có một mình Nhựt Trường đi. Ai ngờ một lần đi liền không có ngày về. Chiến trường đó là do phát sinh bạo loạn ở địa phương mà ra, Nhựt Trường tuân theo nguyên tắc của y giả, đứng ở góc độ trung lập chữa trị cho bệnh nhân cả hai phe, chỉ vì quen với nhóm sĩ quan của quân đội chính quy hơn mà bị quân bạo loạn xem là đại phu của quân đội. Một lần công kích lan đến phòng khám của huynh ấy ở quân doanh, Nhựt Trường bị quân bạo loạn bắt giữ, không được mấy ngày thì bị hại.”

Nói đến đó, Phó Thu Nhiên cầm chung rượu lên uống một hơi cạn hết, nặng nề thở ra. Mấy câu ngắn ngủi đã khiến hần hao tổn quá nhiều tinh thần và sức lực.

Dù Ân Lê Đình biết Cổ Nhựt Trường đã qua đời nhưng bây giờ nghe xong, lòng không kềm được trống rỗng, khẽ nhắm mắt lại. Trông người lại nghĩ đến ta, nếu hôm nay có bất kỳ ai trong Võ Đang sư huynh đệ gặp chuyện, e là chẳng đâu lòng muốn chết, huống hồ là từ nhỏ đã nương tựa vào nhau như ba người Lộ Dao.

Trầm mặc đủ hai nén nhang, Phó Thu Nhiên đặt chung rượu xuống, nhìn thẳng vào Ân Lê Đình: “Tin tức Nhựt Trường qua đời đối với ta và A Dao mà nói, như sét đánh bên tai cũng không đủ để hình dung. Huynh ấy gần như không lưu lại gì, được chuyển về chỉ có một hũ tro cốt và một lời nhắn. Dặn chúng ta từ nay về sau phải tiếp tục giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau. A Dao và ta nhìn hũ cốt đủ ba ngày mà không hoàn hồn lại. Quãng thời gian ấy, với nàng với ta đều là ác mộng cả đời, khi ấy chúng ta gần như cảm thấy con ác mộng đó đến khi chúng ta chết cũng không tỉnh lại. Sau đó, ta bắt đầu tập uống rượu, ngày nào cũng say sưa mê muội, đừng nói hành y, sinh hoạt cũng không tiếp tục được nữa. Hơn một tháng ròng rã, ta nhốt mình trong phòng, uống cả ngày lẫn đêm, chỉ cầu tìm quên trong men rượu. Mãi đến một ngày, ta phát hiện một chuyện. Nó như một chậu đá lạnh, khiến ta lạnh buốt từ đầu đến chân.” Nói đến đây, hần dừng lại, mím môi, hít sâu một hơi, khẽ nói: “Ta phát hiện, A Dao, nàng bắt đầu hít thuốc phiện.”

Hiển nhiên Ân Lê Đình không hiểu ý câu cuối cùng nhưng giọng nói hơi run và tâm trạng có vẻ khó kiểm soát của Phó Thu Nhiên nói cho chàng biết chuyện này rất đáng sợ. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phó Thu Nhiên nói tiếp: “Huynh không hiểu hít thuốc phiện là gì, đúng không? Ta nói cho huynh hay, còn nhớ nam tử dùng nha phiến tới nghiện trong Dạ Tịch Các mấy hôm trước không? Đó chính là hít thuốc phiện. Lúc đó Lộ Dao cũng như thế. Tình huống còn tệ hơn gã, bởi vì mức độ tinh thuần của thuốc phiện Lộ Dao dùng vượt xa nha phiến. Ta nghĩ sở dĩ nàng làm thế là vì nó khiến nàng nảy sinh khoái cảm và ảo giác để kháng cự đau khổ và sợ hãi.”

Đúng lúc này, xoảng một tiếng, chung rượu trên tay Ân Lê Đình rơi xuống đất, nát vụn, rượu thấm ướt vạt áo chàng. Tay chàng run run, cả bả vai cũng không vững, dường như sợ nhìn thấy điều gì, bất giác nhắm mắt lại. Mấy ngày trước, bóng người u rũ tóc tai rũ rượi toàn thân tả tơi nằm trên đất đau đớn kêu gào giờ phút này tràn ngập đầu óc chàng. Chàng không sao tưởng tượng được, một Lộ Dao cởi mở thẳng thắn, cả người sạch sẽ ngạo nghễ, ngày thường luôn cười rạng rỡ lại từng thảm hại như thế. Đến bây giờ, ký ức bên trong Dạ Tịch Các ngày hôm đó như con dao bén nhất, hung hăng nạo vót thần trí chàng. Nàng quen thuộc với chứng bệnh đó như thế, biết rõ phương pháp nào mới giảm được đau đớn như thế, thậm chí thủ pháp lúc hạ dao cũng thành thạo như thế, rạch vết thương lớn nhỏ nông sâu vừa vặn như thế, chỉ bởi vì nàng cũng từng trải qua toàn bộ, thậm chí đã thành một loại bản năng. Ân Lê Đình nhắm mắt, mạch đập nơi cổ bỗng nặng nề lên, bây giờ chàng đã hiểu, vì sao khoanh khắc họ vào cửa sổ phòng Lộ Dao lại tỏ vẻ hoảng sợ mà trước đó chàng chưa hề thấy.

Nháy mắt, trong bóng đêm lặng ngắt, sân viện chỉ còn lại hai tiếng hít thở nặng nề run run. Mãi đến khi Phó Thu Nhiên phá vỡ im lặng lần nữa: “Ta đau khổ buồn bã vì chuyện Nhựt Trường, kể đó mơ màng trong cơn say. A Dao lại vì chuyện Nhựt Trường mà hít thuốc phiện, lấy khoái cảm và ảo giác thử thoát khỏi tuyệt vọng do cái chết của Nhựt Trường. Chuyện đó như tát ta một tát tai thật mạnh, đánh ta thức tỉnh hoàn toàn. Nhựt Trường qua đời vẹn vẹn một tháng, di ngôn huynh ấy lưu lại, chúng ta không làm theo lấy một câu. Huynh ấy đi hơn một tháng, ta không chăm sóc A Dao dằng hoàng, nàng mới ra nông nỗi đó. Nếu huynh ấy trên trời có linh, nhất định sẽ không yên lòng. Nghĩ đến đó, lúc nào ta cũng sợ hãi bất an. Tình hình A Dao lúc ấy đã trở nên gay go, cơ hồ mỗi ngày trôi qua trong ảo giác quá nửa thời gian. Đối mặt với tình hình như thế, rốt cuộc ta lấy lại tinh thần, ít nhất ta không thể để Nhựt Trường dưới suối vàng lo lắng cho hai chúng ta. Ta bắt đầu giúp A Dao cai nghiện. Quá trình trong đó đau đớn thế nào, con út của Mục đại phu trong Dạ Tịch Các chính là ví dụ. Ta thử đủ cách muốn giảm bớt đau đớn trong quá trình cai nghiện cho nàng nhưng vô dụng. Lúc ấy, vì giảm bớt đau đớn lúc con nghiện phát tác, ta giúp nàng thử đủ loại thuốc, trị liệu, châm cứu, thôi miên, rạch lên người, thậm chí bạo hành, đủ loại được vật, phương thuốc cô truyền ta đều nghe ngóng khắp nơi, thử từng loại một. Thậm chí... bao gồm cả chuyện phòng the.”

Lúc này, Phó Thu Nhiên ngừng đầu nhìn Ân Lê Đình chăm chăm, nghiêm giọng: “Giờ huynh biết rồi chứ? Quá khứ của A Dao, hoàn toàn không tốt đẹp như huynh nghĩ đâu. Đối với các huynh mà nói, thậm chí nàng không còn trong trắng. Và lại, mấy lần thôi miên không thành công cùng với lượng lớn thuốc an thần khiến đoạn trí nhớ kia của nàng khá lộn xộn, chỉ còn lại từng mảnh rời rạc, ngắt quãng không đầy đủ, lộn lộn mà đau khổ, sau này một thời gian dài, nàng đều phải nhờ vào các loại thuốc để duy trì giấc ngủ và tâm trạng ổn định. Đến giờ, nàng chỉ còn nhớ được mình từng hít thuốc phiện cùng một đoạn ngắn đau khổ lúc lên cơn. Rất nhiều chuyện không nên nhớ, hình như nàng lựa chọn quên đi.”

Hần đứng dậy, chống hai tay lên bàn, ánh mắt sắc bén chọc thẳng vào đáy mắt Ân Lê Đình, nói từng chữ một: “Ân Lê Đình, sau khi Nhựt Trường qua đời, trên đời này ta có thể không quan tâm bất kỳ ai, duy chỉ có A Dao, tất nhiên ta che chở nàng đến cùng. Thậm chí ta từng tính thành thân với nàng.

Với ta mà nói, yêu hay không yêu đã không còn quan trọng nữa, A Dao và ta như máu mủ ruột rà. Nhưng bản thân nàng không muốn, Nhược Trường khiến nàng tin tưởng tình yêu, tình ruột thịt giữa chúng ta như máu như thịt song không có tình yêu nam nữ, là nàng không muốn ta lỡ dở. Ta từng nghĩ, nếu A Dao cảm thấy du lịch tứ xứ hành y, tế thế giúp người như bây giờ mới tốt, vậy thì cả đời chúng ta cứ vậy đi, huynh muội cũng được, phu thê cũng tốt, đều không sao cả. Chỉ cần hai người bình an vui vẻ, những chuyện còn lại đều là nước chảy mây trôi. Bây giờ, Ân Lê Đình, nói cho ta biết, huynh có khả năng phụ trách một A Dao như thế không? Nàng không quang đăng sáng sủa như huynh tưởng đâu, sau lưng nàng là vô vàn rắc rối không chịu nổi, huynh có khả năng đối mặt không? Nếu huynh không cách nào tiếp nhận được nàng, vậy nhìn thẳng vào mắt ta mà nói, ta không để ý, dù sao quá khứ như thế không dễ gì gánh vác được. Nhưng nếu huynh nguyện ý, huynh phải thề với ta, đời này kiếp này sẽ che chở nàng đến cùng, để nàng bình an hạnh phúc, tuyệt đối không thể tổn thương nàng mây may, bằng không tất bị trời tru đất diệt.”

Ân Lê Đình hơi sững lại, hít sâu một hơi rồi thông thả thở ra. Tất cả những gì Phó Thu Nhiên nói lặp đi lặp lại trong đầu chàng. Ký ức xẹt qua rõ ràng tình cảnh lần đầu gặp Lộ Dao: một thân áo xanh còn mang theo hơi sương sớm mai, nụ cười như nước xuân trong vắt dường như muốn thấm vào xương tủy. Sau trên núi Võ Đang, trong thành Tuyền Châu, hai người cùng đi đến giờ, từ đầu chí cuối, trong đầu chàng Lộ Dao luôn sáng sủa mang theo chút tùy tiện, tươi tắn rạng ngời. Trên Cô Sơn, dần dần chàng biết thăm sâu trong ký ức nàng có một số quá khứ không muốn ai biết khiến nàng khó mà thích ứng được, lại không biết những thứ bị nàng giấu sâu như thế, thậm chí chính bản thân nàng đều quên đi lại là hồi tưởng về thăm không chịu nổi như thế. Giờ này khắc này, bỗng nhiên chàng vô vàn cảm kích Cố Nhược Trường và Phó Thu Nhiên. Người trước ở thời điểm nàng niên thiếu dạy cho nàng đạo lý kiên trì và hiểu biết sinh tồn cần thiết, còn người sau, ở thời điểm nàng yếu đuối nhất khổ sở nhất cùng nàng vượt qua. Nếu không có hai người này, ngày đó trong Vọng Giang lâu, e rằng chàng vô duyên gặp được con người trong trẻo như nước xuân kia. Chàng ngừng đầu, trên trời là trăng sao sáng ngời vô hạn.

Hồi lâu, lúc Phó Thu Nhiên cơ hồ muốn cười lạnh thành tiếng thì chàng chậm rãi mở mắt, nhìn thẳng vào Phó Thu Nhiên, nhẹ giọng: “Phó huynh, đêm nay Lê Đình tại đây đa tạ huynh nói cho ta biết.” Nói rồi đứng dậy vãi một vãi thật sâu, nói tiếp: “Lúc đầu trên núi Võ Đang, ta từng cảm thấy Tiểu Dao thông minh giỏi giang như thế, dường như bất cứ sự việc hóc búa nào đều có cách giải quyết. Nhưng về sau đến Tuyền Châu, ta mới phát hiện cũng có thời điểm nàng cần được bảo vệ. Lúc ấy trong lòng ta lo lắng nhưng cũng hơi vui mừng, cảm thấy rốt cuộc thì mình cũng có lý do ở bên nàng. Lại sau, dọc đường trở về Kim Lăng, cuối cùng ta hiểu được, so với cần bảo vệ, Tiểu Dao càng cần được bao dung được nâng đỡ. Bây giờ bất kể thế nào, chỉ cần có thể khiến nàng vui vẻ, ta tuyệt đối không từ chối. Hôm qua, ta đã nói với Phó huynh, không có gánh vác nổi hay không, chỉ có muốn hay không thôi. Bây giờ, Ân mô bằng lòng thề với trời, từ nay trở đi, nếu ta phụ Lộ Dao, nguyện vạn kiếp xuyên tim mà chết.” Mấy câu này, không khó khăn đau khổ như lúc Phó Thu Nhiên nói chuyện, nhưng nói ra nhẹ nhàng như thế, dường như không thể tự nhiên hơn được nữa, hoàn toàn không cần cân nhắc suy nghĩ gì.

Phó Thu Nhiên giật mình, nhìn Ân Lê Đình nửa ngày, hồi lâu, hần gật đầu thật khẽ “Được, Lê Đình. Ta biết Lộ Dao không nhìn nhầm người mà.” Nói rồi vỗ vai chàng “Chuyện cũ thứ ba, đợi hai ngày nữa ta sẽ kể cho huynh nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Ai Như Tháp Lâm Bình [73]

Một tay Lộ Dao bóp trán một tay chống cằm, nhìn chằm chằm quyển ‘Khai Bảo Trọng Định Bồn Thảo’ [74] đời Tống trước mặt, hận không thể xoi ra một cái lỗ. Nhưng lật này giờ hai lần rồi cũng không tìm thấy thứ mình cần tìm. Chân mày nhíu chặt, nàng dụi dụi mũi, lật tra sách y ba bốn ngày nay rồi, đầu vàng mắt hoa, bây giờ hết kiên nhẫn nổi. Bực bội thở dài một tiếng, gơ tay quăng quyển sách sang bên, lăm lăm: “Toàn thứ gì đâu không, vô dụng hết trơn. Làm sao giờ làm sao giờ...” Bỗng ngón tay gõ lịch cách trên mặt bàn.

Trên cái bàn kê bên, mười mấy quyển sách y chất bừa bộn thành đống, Kim Quỹ Yếu Lược Phương, Bồn Thảo Diễn Nghĩa, Bổ Chú Thần Nông Bồn Thảo, Thái Bình Thánh Huệ Phương [75] đủ cả. Lộ Dao nghiêng đầu nghĩ ngợi, về mặt sâu não, thờ dài, áng chừng do dự một hồi, thò tay định với cuốn Đạo Xu [76] gần nhất trên giá sách, nhưng vừa chạm tay vào, chân mày nhăn thiếu điều dính lại với nhau, không nhìn được trề môi, có vẻ bực bội quăng nó đi. Ai dè không nghe thấy tiếng sách rơi xuống đất, Lộ Dao ngẩn ra, ngoẹo đầu nhìn thì thấy một người đứng giữa phòng, tay chụp quyển sách bị nàng quăng ra, thân hình cao lớn, tóc xõa tứ tung, chính là Phạm Dao.

“Tiểu nha đầu làm gì mà quăng sách xả giận thế? ồ? Đạo Xu? Còn là sách y nữa?” Phạm Dao ngó quyển sách, có vẻ lạ lùng.

Lộ Dao hừ một tiếng: “Sách y chỗ nào chứ? Sách dưỡng sinh không phải sách y, ta lười coi mấy cái đó nhất, gì mà ‘Người Dưỡng Sinh Phải Lấy Điều Khí Lâm Gốc’, ta còn chưa thấy đại phu nào dùng chiêu này mà chữa lành bệnh nhân cả.”

Phạm Dao vừa nghe đã cười “Vậy cô còn moi nó ra làm gì? Tăng Đoan Bá [77] mà nghe câu này của cô chắc là phải ngoi từ dưới đất lên kiếm cô tranh luận mất.”

Lộ Dao chán nản gục đầu xuống, gần như rên lên: “Còn không phải tại ta bế tắc thôi...”

Ngược lại Phạm Dao hào hứng lên: “Thần y cũng có lúc chịu thua à? Cái này mới à nha, nói nghe thử coi?”

Lộ Dao phẩy tay: “Ta nói rồi thôi, thần y chứ có phải thần tiên đâu. Ài, nói huynh cũng không hiểu, đều là chuyện y dược thôi. Còn huynh, huynh đi từ

cổng chính vào hả?”

Phạm Dao gật đầu “Thu Linh trang này ta xem qua sơ sơ, quả thật không ít cơ quan. Nếu ta mà không biết trước, nói không chừng cũng bị nhốt.”

Lộ Dao xòe tay: “Từ sau sự kiện được thương Sơn Đông, Thu Nhiên rất cẩn thận.” Nói rồi rút cho Phạm Dao tách trà, đưa qua.

Phạm Dao cũng chẳng khách sáo, uống cạn, thở hắt ra mới nói: “Dọc đường ta tới đây, hai ngày nay nghe không ít tin tức linh tinh. Hiện tại trên đường rất nhiều người nói, năm đó trên đảo Vương Bàn Sơn, Đồ Long đảo Tạ Tôn chiếm được không phải đồ thật, Đồ Long đảo thật bây giờ đang nằm trong tay Thiếu Lâm. Cũng có tin tức nói, tuy Tạ Tôn đoạt được bảo đao nhưng lại chết trong tay một đám hoàng thượng biết Đại Lực Kim Cang Chỉ, xác bị quăng xuống biển, bảo đao thì bị đám người đó đoạt. Còn có người nói, đại hội Vương Bàn Sơn năm đó chỉ là một tuồng kịch, đao thật sớm đã bị đám hoàng thượng kia cướp đi từ trong tay Du Đại Nham rồi. Dọc đường ta nghe mà cứ cảm thấy việc này hình như có vẻ kỳ quái, suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy rất giống với phong cách của tiểu nha đầu cô, không phải cô rải ra đây chứ?” Lộ Dao nghe xong há hốc miệng, suýt rớt cằm xuống đất. Nghe Lộ Dao hỏi mình, dở khóc dở cười: “Tin tức này biến tướng kinh khủng dữ vậy? Mới có mấy ngày mà đồn ra đủ kiểu vậy sao?” Nói rồi lắc đầu than thở liên hồi “Cho nên ai nói giang hồ đều là anh hùng hảo hán chứ, y ta thấy, bản lĩnh nhiều chuyện bả tẩm của mấy người giang hồ này cao siêu hơn người thường nhiều!”

Phạm Dao thấy nàng thừa nhận, không quá kinh ngạc nhưng nghe tới câu sau thì có hứng thú: “Vậy lời ban đầu của cô là gì?”

Lộ Dao vừa lấy một quyển y thư từ trên giá xuống “Ài, bị huynh phá ngang như thế, ta sắp quên mất rồi!” Vừa lật tìm gì đó “Có điều cũng không có gì, chẳng nào cũng là nói dối.”

“Mấy câu nói dối này của cô hại Thiếu Lâm không nhỏ đâu, trên đường ta cái trang tới đây đã gặp mấy toán người tính lên Thiếu Lâm đòi câu trả lời rồi đó.” Phạm Dao cười nói.

Lộ Dao nhún vai: “Vậy thì đã sao? Thiếu Lâm phái lớn thế lớn, hiện tại chẳng qua là có lý nói không được mà thôi, phỏng chừng phiền toái ắt phiền muốn chết nhưng cũng không đến mức bị người ta cõ lên đầu lên cổ đúng không?”

“Ngược lại, cô phá ngang như thế khiến bây giờ Thiên Ứng giáo thờ phào rồi.”

Lộ Dao bắt lực: “Giờ ta không bận tâm đến Thiên Ứng giáo nổi, chuyện khiến ta đau đầu nhất bây giờ là Thành Côn. Nhắc đến lão, ta có chuyện muốn hỏi huynh.”

Phạm Dao thấy nàng nghiêm túc không khỏi nghiêm trang lại: “Cô cứ hỏi đi.”

“Huynh nghĩ kỹ xem, mấy năm nay ở phủ Nhữ Dương Vương, huynh có tìm được tí chứng cứ nào chứng minh Thành Côn cấu kết Nhữ Dương Vương mưu đồ suy giảm thực lực võ lâm không? Một chút xiu thôi cũng được.”

Lần này đến phiên Phạm Dao bắt lực cười khổ: “Tiểu nha đầu cô tưởng ta không tìm chắc? Có thể tìm được ta đã tìm hết rồi, khổ nỗi lão này làm việc thật sự quá mức tinh ranh, giọt nước không lọt.”

Lộ Dao nghe xong, bỗng nhiên trong thoáng chốc lòng chợt có cảm giác kỳ quặc nhưng chỉ thoáng cái đã mất, không bắt lại kịp. Chần chừ một lát mới mở miệng: “Ngoài chuyện đó ra, ta còn có một việc quan trọng muốn hỏi huynh. Lúc đầu huynh nói Thành Côn xuất hiện ở Tuyền Châu, sau đó lại động thủ với lão. Huynh có tra được lão tới Tuyền Châu làm gì không?”

“Lão đến Tuyền Châu làm gì ta không tra được, hình như đến đi vội vàng lắm. Có điều theo nguồn tin của ta, hình như lúc lão ở Tuyền Châu thường xuyên ra vào bến sông, còn giao dịch thường xuyên với một thuyền buôn đến từ Ba Tư. Nghe nói thuyền buôn đó cũng rất cổ quái, không thấy bốc dỡ hàng hóa, rất ít người ra vào. Còn lại thì ta không biết.”

“Bịch” quyển sách trong tay Lộ Dao rơi xuống đất.

Trước đó nàng chỉ mới nghĩ ngờ Thành Côn có liên quan đến dịch Tuyền Châu, kể đó vẫn còn ôm tâm lý cầu may, tự nhủ kẻ năm lần bảy lượt truy sát mình có lẽ không phải Thành Côn nhưng bây giờ sự tình chắc như đinh đóng cột rồi. Lộ Dao thở dài, từ từ khom người nhặt sách dưới đất lên, có chút ưỡ ỏi ngồi xuống, bóp trán.

“Tiểu nha đầu, tóm lại là sao?” Phạm Dao không biết rõ chuyện nàng bị truy sát mấy bận thành ra lấy làm khó hiểu.

Lộ Dao gục đầu suy nghĩ nửa ngày “Huynh ngẫm lại xem, thật sự không có tí chứng cứ nào sao? Một chút xiu thôi cũng được, nhờ mấy chúng ta cũng có thể nghĩ cách làm nó lớn lên, nhưng nếu một chút cũng không có thì đúng là phiền toái rồi!”

“Cô định đứng ra chỉ trích Thành Côn lúc mấy phái thảo phạt Thiên Ứng giáo lần này?”

Lộ Dao gật đầu “Bằng không một khi lần này Thành Côn phanh phui chuyện Tạ Tôn giết người ra, chẳng những Minh giáo, tương lai Võ Đang cũng gặp phiền toái lớn. Lại thêm, người này còn sống thật sự là tai họa, xử lý sớm ngày nào yên tâm ngày đó. Và lại hiện tại càng phiền toái hơn là, sợ ngay cả ta cũng bị lão dòm chừng rồi.”

“Cái gì?!” Phạm Dao cao giọng “Tiểu nha đầu, không phải bảo cô đừng đối chọi với Thành Côn à? Cô chọc vào lúc nào thế hả?!”

Lộ Dao nhún vai “Không phải ta muốn chọc vào lão, ta đã sớm chọc lão rồi! Thu Nhiên nói với ta, dịch chuột Tuyền Châu là do người làm. Bây giờ xem

ra, hết tám chín phần mười là Thành Côn rồi. Chiếc thuyền Ba Tư huynh nói chắc là nguồn dịch. Lần này chuyện Tuyền Châu chắc chắn do lão. Biện pháp trị dịch chuột Tuyền Châu lần này quá nửa do ta và Tô Tiểu nghĩ ra, mà mấy tháng nay, hai người chúng ta bị đuổi giết mấy lần. May mắn ta đi cùng lục ca còn Tô Tiểu thì gặp được người của Nga Mi.”

Nói hết một hơi, Phạm Dao nghe mà thiếu điều nghiêng răng nghiêng lợi, đang định mở miệng thì Lộ Dao nói: “Chuyện này trước mắt chỉ có Thu Nhiên và huynh biết, huynh đừng nói cho lục ca hay, huynh ấy biết chỉ lo thêm, đừng kéo thêm một người xuống nước nữa.”

Phạm Dao thở dài: “Tiểu nha đầu, cô lo cho mình trước đi đã!”

“Ta đang lo đây thôi! Bây giờ chẳng những ta lo cho mình, còn lo cho Thu Nhiên nữa. Thành Côn chỉ cần điều tra một chút là phát hiện được quan hệ của ta và Thu Linh trang. Cho nên ta và Thu Nhiên mới công bố bệnh án Tuyền Châu ra, như vậy bao nhiêu đại phu trong thiên hạ đều biết được phương pháp điều trị cụ thể dịch chuột Tuyền Châu. Tuy rằng luận trình độ chăm cứu thì không phải đại phu nào cũng trị được nhưng ngoại trừ Thành Côn giết ta cho hả giận ra thì không có ý nghĩa gì nữa cả. Huống hồ hiện tại kế hoạch của lão bị giang hồ đồn đại như bây giờ sắp hỏng hết rồi, e là nhất thời nửa khắc không rồi đâu mà đếm xỉa tới ta. Nếu lần này nghĩ được cách trừ khử lão, coi như ta và Tô Tiểu được món hời to rồi. Cho nên hiện tại chúng ta cần nghĩ biện pháp giải quyết lão Thành Côn này một lần cho xong mới được.”

Nhất thời trong phòng im lặng thật lâu. Lộ Dao chau mày nhìn đồng sách y, mắt đảo lia lịa, bỗng dưng nghe Phạm Dao nói: “Nếu nói chứng cứ, có lẽ chỉ có ta xuất hiện làm chứng. Có điều, ta là người Minh giáo, đứng ra vạch mặt Thành Côn e rằng đám danh môn chính phái kia cũng không tin.”

“Đương nhiên rồi. Đừng nói huynh, nếu Võ Đang đứng ra vạch mặt Thành Côn, không khéo cũng bắt lửa vào thân.” Càng hướng chi bây giờ Thành Côn còn lẫn trong phái Thiếu Lâm nữa “Ồi, đều do Đồ Long đao cả, mấy chuyện gom lại một chỗ, thật là... phiền chết mất!” Nói rồi gãi đầu.

Phạm Dao lại nghi ngờ: “Có một điểm không đúng lắm, vì sao Thành Côn không đích thân ra tay với cô và Tô Tiểu mà thuê người giết? Nếu lão đích thân động thủ, hiện tại hai cái mạng nhỏ các cô xong rồi, đâu đến phiên cô công bố sổ bệnh án kia?”

“Điểm này cả ta và Thu Nhiên đều nghĩ không ra. Có điều trước mắt cũng không hơi đâu để ý chuyện đó, chỉ có giải quyết dứt điểm lão mới là biện pháp hay nhất.”

Phạm Dao gật đầu: “Cũng đúng. Được rồi được rồi, trước tiên ta nghĩ cách điều tra lại, có lẽ phát hiện được gì không chừng. Tiểu nha đầu, mấy ngày nay cô đừng chạy ra ngoài nữa, bây giờ nhân sĩ giang hồ trong thành Kim Lăng nhiều lắm, lỡ cô đụng phải kẻ nào dính tới Thành Côn thì rắc rối to.” Nói rồi đứng dậy phui phui vạt áo “Nếu cô cần tìm ta có thể tới phân đà Minh giáo Kim Lăng, chỗ đó sẽ có người đưa tin giúp cô.”

Lộ Dao gật đầu “Huynh cũng cẩn thận chút, ta không muốn chưa tới hai ngày lại nhìn thấy huynh máu me tùm lum được người ta khiêng vào đâu.”

Phạm Dao phì cười “Tiểu nha đầu, chẳng khi nào cô ăn nói tử tế được.” Nói rồi quay người ra cửa.

Lộ Dao nhìn bóng lưng Phạm Dao, một tay xoa cằm hồi lâu, cuối cùng đứng dậy ra ngoài, chạy thẳng tới chỗ Phó Thu Nhiên.

[73] Ngọn tháp nằm trên núi Lâm Bình, núi này nằm ở đông bắc Hàng Châu. Tô Đông Pha từng có bài thơ 次韵杭人裴惟甫(Thứ Vận Hàng Nhân Bùi Duy Phủ):

余杭门外叶飞秋,

尚记居人挽去舟.

一别临平山上塔,

五年云梦泽南州

Hán văn:

Dư Hàng môn ngoại diệp phi thu

Thượng ký cư nhân văn khứ chu

Nhất biệt Lâm Bình sơn thượng tháp

Ngũ niên vân mộng trạch nam châu

Từ đó tháp Lâm Bình trở thành tiêu chí tiễn biệt.

[74] Còn gọi là Khai Bảo Bồn Thảo, gồm 20 quyển, 1 quyển mục lục. Do được phụng ngự Lưu Hàn, đạo sĩ Mã Chí, hàn lâm y quan Dịch Hú, Trương Tổ, Vương Tông Uẩn... biên soạn năm Khai Bảo thứ 6 đời Tống.

[75] Tên các loại sách thảo mộc hồi xưa, ta làm biếng đi tra nguồn gốc quá, biết vậy đi há ^^

[76] Một trong các loại sách dạy thuật tu đạo của đạo giáo.

[77] Tên thật Tăng Tháo (? – 1155 hoặc 1164) tự Đoan Bá, hiệu Chí Du Tử là người Tấn Giang, tức Phúc Kiến Tuyền Châu ngày nay, là thi nhân, học giả đạo giáo đời Tống, ông chính là người biên soạn Đạo Xu ở trên á.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Mộng Hoa Lê Vừa Độ

Lộ Dao xách hòm thuốc, còn chưa tới cửa sân Dạ Tịch các đã thấy Ân Lê Đình cầm kiếm đang ngo sang bên này.

“Lục ca?” Lộ Dao có phần bất lực lại buồn cười, hỏi Ân Lê Đình đang đi lại: “Không phải nói sáng nay phái Hoa Sơn và Côn Luân hẹn các huynh thương lượng công việc ở Thái Bạch lâu sao?”

Ân Lê Đình gật đầu: “Mới vừa nói xong. Huynh nghĩ hôm nay buổi chiều nhất định muội sẽ tới Dạ Tịch các nên về trước, nhị ca bọn họ còn ở ngoài.”

“Dạ Tịch các này đâu phải đầm rồng hang hổ gì, lại nói đùa nhỏ Mực gia kia bây giờ cũng không điên cuồng như mấy ngày trước nữa, chắc là thuốc an thần có công hiệu không ít, lục ca không cần lo lắng vậy đâu.”

Từ sau đêm đó, ngày nào Ân Lê Đình cũng theo Lộ Dao ra vào Dạ Tịch các chăm cứu dùng thuốc cho người trong đó. Mấy ngày trước rảnh rỗi còn đỡ, nhưng vài ngày nay nhân mã các phái trên giang hồ lũ lượt kéo đến Kim Lăng, thường phải lui tới giao thiệp. Lại thêm đoạn thời gian trước Trương Tùng Khê nghĩ cách tung tin tức liên quan đến Thiếu Lâm ra ngoài, nhất thời các lộ nhân mã trên giang hồ ồ ạt sôi động lên, các phái lớn thường xuyên lui tới đi lại, các bang hội nhỏ càng như ruồi nhặng mất đầu đi loạn cả lên. Thời điểm này, danh vọng Võ Đang trên giang hồ có thể nói chỉ kém mỗi Thiếu Lâm, vì thế lần này Thiếu Lâm bị hãm vào vòng thị phi, các môn các phái đều cùng nhau đến thăm dò ý tứ của Võ Đang. Chuyện này Lộ Dao chưa hề nghĩ đến. Liên tiếp mấy ngày liền phần lớn thời gian Ân Lê Đình theo các sư huynh ứng phó các môn phái khác, còn Lộ Dao thì vất óc nghĩ cách tìm chứng cứ chỉ mặt Thành Côn.

Nhưng mỗi ngày đến giờ này, Ân Lê Đình sẽ tìm nàng, đưa nàng đến Dạ Tịch các. Lộ Dao tưởng chàng sợ mình bị người nọ làm hại, nói mãi với chàng rằng công phu của mình có kém mấy cũng không đến nỗi bị thương bởi một bệnh nhân. Khổ nỗi Ân Lê Đình hình như tính khinh thường công phu của nàng đến cùng hay sao ấy, lần nào cũng đi cùng, Lộ Dao nhìn ánh sáng lấp lánh trong mắt chàng, đối diện với vẻ mặt thoáng âu lo ấy, lập tức khí thế mạnh mẽ biến hết chín phần, lần nào cũng chỉ biết thờ dài một tiếng, để chàng đi theo.

Hai người ở Dạ Tịch các hơn một canh giờ. Người nọ đương nhiên lại gầy vò một trận như mọi ngày. Chẳng qua sau lần đầu tiên bứt đứt dây thừng, Phó Thu Nhiên đứt khoát sai người dùng gân trâu.

Ân Lê Đình đứng bên giường, nhìn người trên giường cơ hồ chỉ còn bộ xương khô, mặt mày tím đen, lại nhìn Lộ Dao đang cúi đầu tập trung chăm cứu, đôi mắt sáng ngời, làn da mịn màng căng mẩy, nhất thời giật mình, không nhịn được duỗi tay muốn chạm vào má nàng, xác nhận là thật mới yên tâm. Kết quả tay duỗi được nửa chừng mới ý thức được mình đang làm gì, lập tức khẽ “à” một tiếng, lật đặt rụt tay về quay người giấu gương mặt như say rượu. Lộ Dao tập trung chăm cứu hoàn toàn không chú ý đến động tác của chàng. Ân Lê Đình không khỏi nói thầm may mắn xưa nay Lộ Dao chữa bệnh luôn tập trung cao độ, bằng không là phát hiện động tác kỳ cục của mình rồi.

Nửa ngày, rốt cuộc Lộ Dao rút kim, đứng dậy nhìn nhóm sai vặt bung thuốc mới sắc dứt cho người nọ. Xoay người nhìn Ân Lê Đình, thấy chàng ngồi một bên dường như đang suy tư gì đó, lên tiếng: “Lục ca, buổi chiều nếu huynh không có việc gì, chúng ta ra bờ Hoành Đường đi dạo đi, thời tiết đẹp thế này về phòng uống quá!”

Ân Lê Đình thấy vẻ mặt háo hức của nàng, nghĩ mấy ngày hôm nay nàng cứ vui đầu trong phòng tra sách y, với tính tình nàng quả thật có hơi buồn chán, liền cười: “Đương nhiên được, mấy ngày nay muội ở trong phòng không ra ngoài, huynh còn tưởng muội đòi tính rồi chứ.”

Lộ Dao dặn dò sai vặt vài câu ngắn gọn liền cùng chàng đi ra ngoài khác, vừa đi vừa than thở: “Còn không phải tại mớ dược điển chú giải kia, quyền nào như quyền này, vô dụng hết cả. Mấy ngày nay cơ hồ cả Đạo Xu muội cũng định sờ vô luôn rồi! Chắc, đúng là vắng đầu rồi!”

Ngược lại Ân Lê Đình hào hứng hẳn lên: “Đạo Xu muội nói có phải của Tăng Đoan Bá không? Quyền sách đó thú vị lắm. Nội chiếu phản linh quang, thái nhất hàm chân phương. Hình hương tán hoa cốc, úc úc sanh tử phòng. Thiên môn khai thượng thương, mặc mặc triều ngọc hoàng. Tri thủ tắc linh quang tự chiếu, nội cảnh tinh minh hĩ [78]. Hồi xưa huynh cũng từng đọc qua.”

“Thú vị?!” Lộ Dao bóp trán than dài “Lục ca huynh đừng nói với muội huynh tin mấy cái ấy nhà? Quyền sách đó còn nói cái gì mà lấy khí sinh dịch, dịch hóa thành huyết, huyết hóa thành tinh, tinh hóa thành châu, châu hóa thành hồng, hồng hóa thành sa, sa hóa kim đan [79]? Cái luận điệu linh tinh đó rõ ràng là ăn nói ba hoa [80], lần trước ở Phổ Tế Y Hội thế mà có đại phu mang ra lý luận nữa!”

Ân Lê Đình thấy bộ dạng có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Lộ Dao lúc này, tay nắm lại thờ phỉ phỉ, không khỏi buồn cười: “Ăn nói ba hoa á? Vậy Tiểu

Dao muội nói nên thế nào?”

Lộ Dao vỗ hòm thuốc, đang định làm một bài phát biểu tâm huyết tràng giang đại hải thì sức nhớ ra người bên cạnh xuất thân từ Võ Đang, Đạo gia chính tông, cho dù không phải đạo sĩ nhưng áng chừng từ nhỏ cũng đọc không ít loại sách này. Nàng ghen hờn, vuron cổ, cuối than thở, ôm hòm thuốc lên méu dờ khóc dờ: “Quên đi quên đi, cách nghề như cách núi mà! Lục ca, đồ đệ như huynh muội không nhận được rồi, vẫn là dạy Tiểu Hàn dễ hơn.”

Một câu khiến Ân Lê Đình nhớ tới chuyện ngày đó trên núi Võ Đang hai người nói đùa muốn mình học y với nàng, khẽ cười thành tiếng.

Đang nói chuyện hai người đã đi tới bên bờ Hoành Đường.

Bên bờ cỏ lợ thơ gió phát phơ, gió mang hơi nước lượn lờ kèm chút men say thốc vào mặt, Lộ Dao thả hòm thuốc xuống, hít một hơi dài dang hai tay nhắm mắt, vận thất lung cực kỳ hưởng thụ, nằm ngửa luôn xuống thăm cỏ bên hồ, còn Ân Lê Đình thì ngồi xuống cạnh nàng. Từ đó đến nay chàng vẫn thích nhìn dáng vẻ thú vị của nàng, dường như chuyện có lớn đến mấy đi nữa cũng không quấy rầy được nàng, trời đất chỉ còn lại nước sông gió nhẹ, trong trẻo vô cùng.

Ân Lê Đình cũng không nén được, nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Quả nhiên hương sen thoang thoang theo gió bay tới thấm vào tận tim gan. Sóng hồ lăn tăn, ngọn cây xào xạc trong gió xen lẫn tiếng chim hót riu rít, thực sự sáng khoái dễ chịu không gì sánh được. Bỗng nhiên, chàng nghe Lộ Dao khẽ cất tiếng hát:

Họa đường xuân hoãn tú vi trọng

Bảo triện hương vi động

Thư ngoại hư danh yếu hà dụng?

Tùy hương trung, đông phong hoán tỉnh lê hoa mộng. [81]

Đó là một điệu dân ca khá thịnh hành thời này, do Đông Ly tiên sinh [82] sáng tác. Nhưng giờ phút này, giọng hát trong trẻo véo von của Lộ Dao nghe lại đặc biệt động lòng người. Nhất là câu cuối cùng “gió đông thức tỉnh mộng hoa lê”, Lộ Dao tùy tiện hát đi hát lại, dường như gió nhẹ thổi tới hát thành giai điệu dập dờn xa xăm, Ân Lê Đình nghe mà lòng đập rộn. Cảm nhận ngữ điệu êm ái ấm áp, lưu luyến triền miên trong hương thơm nhạt của ngày cuối hè mát mẻ, nhất thời chàng không phân biệt được đó là hương sen thơm bên bờ hồ Hoành Đường hay là mùi thuốc thơm nhàn nhạt trên người nàng nữa, chỉ cảm thấy say lòng người khôn tả. Nhân lúc nàng nhắm mắt, Ân Lê Đình lấy hết can đảm tỉ mỉ quan sát nàng, nhìn hàng mi dài cong cong hơi vênh lên, gò má vương nắng lọt qua chạc cây, làn da màu mặt không trắng nõn như nữ hài tử bình thường nhưng bừng bừng sức sống. Cơ hồ là bản năng, tay Ân Lê Đình lại rục rịch muốn chạm nhẹ vào đó. Song ngay lúc ấy bỗng nhiên Lộ Dao cử động, nhắm mắt ngáp một cái, lấy tay dụi mắt, mở ra thì thấy Ân Lê Đình đang nhìn mình, nàng ngoeo đầu hỏi: “Sao vậy lục ca?”

“... Điệu vừa rồi muội hát là gì thế? Nghe hay quá, có thể... hát lại lần nữa không...?”

Lộ Dao nghe xong cười lãnh lút: “Được chứ! Thu Nhiên nghe Khê Huyền hát quen, cứ cười muội hát khó nghe. Bây giờ cũng có người muốn nghe muội hát rồi!” Nói rồi lại khe khẽ cất tiếng ca, dáng vẻ thong dong tự đắc. Ân Lê Đình cũng không kèm được bắt chước nàng nhắm mắt lại, nghe câu hát “gió đông thức tỉnh mộng hoa lê” được nàng lặp đi lặp lại. Nhất thời, trên thềm cỏ ven hồ, hai người một ngồi một nằm, ngày thu, nắng khói, sắc cỏ hắt màu xanh lam.

Hồi lâu, Lộ Dao trở mình, nghe Ân Lê Đình hỏi khẽ: “Tiểu Dao, chờ việc Thiên Ưng giáo lần này kết thúc rồi, muội định đi đâu?”

Lộ Dao mở mắt, nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Lần này việc Tuyền Châu nhờ Diệp lão đại phu ở Tế Nam giúp đỡ rất nhiều, mấy vị đại phu giỏi đều do ông ấy triệu tập tới, muội muốn đi thăm hỏi ông ấy một chút. Năm đó lúc muội mới hành y, rất nhiều đại phu làm khó dễ muội, cảm thấy muội là một cô nương. Khi đó chỉ có một mình Diệp lão đại phu cô vũ muội. Có điều, trước khi đi, lục ca huynh có thời gian cùng muội đi trúc cốc một chuyến không? Muội muốn lục tìm lại sách vở tranh tập ở đó cẩn thận, huynh nghiên cứu giúp muội. Cái món công phu này không luyện đàng hoàng đúng là không được nha!”

“Đương nhiên là được rồi.” Ân Lê Đình đáp, nói xong bỗng có chút do dự, suy tư một hồi mới lấp lất nói với Lộ Dao: “Tiểu Dao, muội đã tính, đi Tế Nam. Huynh, huynh nghe người ta nói, cá... cá chép vảy đỏ vùng ấy cực kỳ nổi tiếng...”

Lộ Dao gật đầu “Tất nhiên rồi, nghe nói cuối thu đầu đông, chần nước sôi ăn cực kỳ tươi ngon. Lần này muội đi vừa đúng thời tiết, phải ăn thử mới được!”

Ân Lê Đình nghe xong, mắt sáng lên, hai má lại ửng đỏ, cúi đầu thì thào: “Tiểu Dao... xương cá chép vảy đỏ này... không ít, có, có cần, huynh đi cùng muội không?...”

Đầu tiên Lộ Dao ngẩng ra, lập tức trong đầu hiện lên chuyện nàng từng nói đùa lúc hai người ở Hàng Châu: sau này nếu muội đi du lịch bốn phương hành y tế thế mà dẫn huynh đi cùng vậy thì cuộc đời quá mỹ mãn rồi!

Bỗng chốc, cái cảm giác khó nói nên lời còn hơn lúc lờ lờ mà quần bách khi ấy lại ập đến, khiến nàng lúng túng, ngơ ngẩn nhìn Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình không dám ngẩng lên, thấy Lộ Dao không lên tiếng, lòng lập tức rối loạn, càng lúc càng căng như dây đàn, nói năng lộn xộn không biết nên làm sao mới tốt “Thật, thật ra, cá vược Tùng giang... còn có, còn có cá ngao Hưng Khai, cá rô, cá rô Tô Châu... Tiểu Dao, huynh nói là... huynh nói, nói là... huynh đều, đều đi cùng muội, được không?...”

Lộ Dao nhìn dáng vẻ Ân Lê Đình lúc này, nhớ tới trong Vọng Giang lâu, trên núi Võ Đang, vô số đêm Tuyền Châu, cùng đồng hành một đường lên bắc, bỗng nhiên, bất giác chữ “được” cứ thế thốt ra. Một chữ này làm cả hai đều ngây người.

Ân Lê Đình ngẩng phát lên, ánh mắt tràn ngập hưng phấn kinh ngạc sừng sốt, nhìn Lộ Dao đối diện, tựa hồ muốn chứng thực lời nàng vừa nói. Nửa ngày Lộ Dao mới phản ứng lại, hơi híp mắt, hít sâu một hơi, nụ cười rạng rỡ toát ra từ chân mày khỏe mắt, nhìn Ân Lê Đình, cất giọng trong trẻo: “Muội nói là, được.”

[78] Một đoạn trong Đạo Xu, dùng hỏi bạn nó có nghĩa gì + __ +

[79] Thuật luyện đan của các đạo sĩ đạo giáo để trường sinh bất tử.

[80] Nguyên gốc 四六不着 (tứ lục bất trừ). Nghĩa gốc là trên không biết trời, dưới không biết đất, làm người không biết cha mẹ. Còn nghĩa ngụ ý thì như ta đã dịch ha. Nguồn gốc của cụm thành ngữ này là vậy: TQ cổ sùng bái thờ phụng “Thiên địa quân thân sư”, lấy “trời, đất, cha, mẹ” làm chí thân, trong đó trời là cha, chữ thiên 天 và chữ cha 父 đều có 4 nét, đất 地 là mẹ, chữ đất 6 nét. Thế nên mới có cái cụm từ tứ lục bất trừ ở trên ^^ Còn cái luận điểm cụ thể con cái phải thế nào với cha mẹ thì thôi hen, ta lười phiên ra lắm

[81] Đây là tản khúc Tiểu Đào Hồng Xuân của tản khúc gia đời Nguyên Mã Trí Viễn. Tản khúc là hình thức từ khúc thịnh hành thời Nguyên Minh Thanh.

Họa đường: cung điện đời Hán, về sau chỉ chung cho cung điện hoa lệ.

Tử vi: màn thêu hoa.

Bảo triện hương: hình dạng hương khói lượn lờ như chữ triện cổ.

Mộng lê hoa: giấc mộng xuân như hoa lê vừa nở đã tàn.

Nguyên văn tản khúc này nghĩa là: họa đường ý xuân ảm áp, màn thêu hoa từng lớp từng lớp, trong lò hương hương thơm vẫn vít khê rung rung. Hư danh là thứ ngoài thân, cần nó có ích gì? Trong hương say, gió đông thức tỉnh mộng xuân như đóa hoa lê. Chủ nhân hiếu khách, nhiệt tình đón đưa, thấy anh vũ trong lồng vàng liền thoắt nói theo.

[82] Tên hiệu của Mã Trí Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Nơi Nào Hát Dờ Dang

Mất thấy sắp tới Trung Thu, quân sự sai vặt trên dưới Thu Linh trang càng lúc càng bận. Mấy ngày nay Lộ Dao và Phó Thu Nhiên lại vui đầu trong đồng đơn thuốc không ra khỏi cửa, thường xuyên thấy cảnh nửa đêm còn thấp đèn sáng choang, được liệu các loại đưa vào ùn ùn như nước. Ân Lê Đình từng hỏi nàng đang làm gì thì nàng nhướn mày cười “Lục ca đừng vội, trước mắt chưa chắc chắn, đợi làm ra cái đó rồi lại nói với các huynh. Hai ngày nay không phải giang hồ sôi sục tung bùng lắm à? Huynh đi làm việc đi!” Nói rồi đẩy Ân Lê Đình ra khỏi phòng thuốc, làm Ân Lê Đình càng thêm tò mò.

Có điều Ân Lê Đình cũng không rảnh rỗi. Tin tức tăng nhân Thiếu Lâm cướp đoạt Đồ Long đao truyền ra giang hồ có thể nói là một tảng đá quạ nên vô vàn lớp sóng, lại thêm bây giờ các môn phái lớn có nhỏ có đều tề tựu ở Kim Lăng, có các đại môn phái nhận thư nặc danh mà tới, có các bang hội nhỏ tới thăm dò tung tích Tạ Tốn, muốn báo thù, muốn cướp Đồ Long đao, muốn đục nước béo cò vớ bờ, đương nhiên còn không thiếu mấy kẻ giang hồ vô công rồi nghề muốn tới xem diễn nữa.

Trước đây, trong các danh môn đại phái giang hồ, chỉ có ba phái Võ Đang, Côn Luân và Không Động từng nhiều lần tới Kim Lăng đến Thiên Ứng giáo tra hỏi tung tích Tạ Tốn và Đường Lâm, còn những bang hội như Cự Kinh Hải Sa nhất thời cũng chẳng gây nên tình thế gì. Trong mấy phái đó, thanh thế Võ Đang cao nhất. Do tính Du Liên Châu trầm tĩnh nghiêm túc, trên giang hồ khá có tiếng tăm, thành thử lần nào mọi người cũng tôn chàng làm chủ. Nhưng lần này, Nga Mi, Hoa Sơn, thậm chí Thiếu Lâm đều thu được thư nặc danh đồ xô mà đến, thoáng cái đã náo nhiệt hẳn lên. Người một lòng muốn tìm Tạ Tốn báo thù thì mừng thầm, chỉ nói lần này người đông thế mạnh, tất có thể thu được kết quả từ chỗ Thiên Ứng giáo. Mà kẻ ngầm làm le Đồ Long đao lại âm thầm lo lắng, chỉ vì như vậy người dòm chừng Đồ Long đao càng nhiều. Mấy ngày nay bao nhiêu người đồ xô đến thăm dò ý tứ của Võ Đang, bây giờ lại thêm Nga Mi xưa nay quan hệ với Võ Đang không tệ và Thiếu Lâm mấy năm nay quan hệ với Võ Đang khá cứng nhắc, nhất thời các phái qua lại càng thêm tế nhị. Mọi người Võ Đang đều biết âm mưu của Thành Côn, bây giờ duy trì thái độ trung lập giữa các phái và Thiên Ứng giáo, đối với những người tới cửa đều kín miệng như bưng. Nhưng đối mặt với mấy chuyện lộn xộn như thế này, bên nào cũng khó mà khuyên nhủ. Giang hồ có quy tắc giang hồ, rất nhiều khi không phải là nơi nói lý lẽ. Tuy nói cái gọi là công bằng ở lòng người, nhưng hề dính líu đến lợi ích thì chung quy vẫn là nắm đấm cứng hơn mới có quyền lên tiếng. Thế là, ngày hôm đó lúc Lộ Dao hào hứng chạy tới tìm phái Võ Đang định bàn chuyện thì được người hầu trong khách viện báo hôm nay chư hiệp Võ Đang đã ra ngoài từ sớm. Lộ Dao phòng má, đang tính tới lại tới, ngừng đầu lên thì thấy Ân Lê Đình mới từ ngoài về, cánh tay dính máu đỏ tươi.

Ân Lê Đình vào khách viện, sợ Lộ Dao lo lắng, vốn định lên lút xử lý vết máu, thay quần áo rồi đi tìm Lộ Dao, ai dè vừa vào cửa đã đụng phải nàng. Chỉ thấy lông mày Lộ Dao gần như nhú lại một chỗ, chạy tới trước mặt chàng, nhìn chòng chọc vết máu trên tay trái chàng, đề lên cổ tay “Lục ca?! Huynh bị làm sao thế? Mau đi theo muội.” Nói rồi không chờ Ân Lê Đình lên tiếng, lôi chàng vào phòng khách, sai người hầu đi lấy hòm thuốc.

Ân Lê Đình thấy hết đường trốn, khẽ nín thở, chợt dạ đáp: “Hôm nay người của Côn Luân và Thiểu Lâm nói chuyện không hợp liền đánh nhau, nhị ca và huynh đứng ra hòa giải, công phu của huynh không bằng nhị ca, sợ ý bị người Côn Luân đâm một kiếm. Tiểu Dao, đừng sốt ruột, bị ngoài da thôi mà.”

Lộ Dao vừa tỉ mỉ rửa tay trong chậu nước vừa nói: “Bị phải Côn Luân dùng kiếm đã thương? Lục ca, huynh gạt người không ra giang hồ không rành tình hình như muội phải không? Lần này chừng môn Côn Luân không đến, với kiếm thuật của huynh sẽ bị thương bởi đệ tử Côn Luân?” Nói rồi ngẩng đầu nhìn chàng, ánh mắt sáng quắc.

Ân Lê Đình biết không lừa gạt cho qua được, dưới cái nhìn của nàng thật sự không có can đảm, nói nhỏ: “Võ Đang đã đứng ra hòa giải thì không thể làm ai bị thương. Nếu đồng thời khuất phục Thiểu Lâm Viên Nghiệp và Côn Luân Tây Hoa Từ, huynh...”

Lộ Dao lấy kéo từ trong hòm thuốc mới đưa tới ra, cẩn thận cắt ống tay áo đã rách của Ân Lê Đình, vừa làm vừa hỏi: “Viên Nghiệp? Lục ca, đầu phải muội chưa động thủ với lão, chút công phu đó của muội còn thắng được lão nữa là. Huynh đâu liều mạng đầu với lão, cho dù thêm cái lão Côn Luân gì đó nữa cũng không tới mức bị thương.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao không chịu thua, nhất thời đỏ mặt “Hơ, Tiểu Dao, huynh...” song không biết giải thích như thế nào. Thật ra bắt đầu từ hôm Lộ Dao cười nói với chàng “được” bên bờ Hoành Đường tới nay, quá nửa thời gian trong ngày chàng đều kim lòng không đậu tới chuyện hôm đó rồi lại bắt đầu lơ lửng trên mây. Nhất là hôm nay lúc động thủ với Viên Nghiệp, càng nhớ tới chiêu số Lộ Dao dùng lúc đầu với Viên Nghiệp trên Võ Đang hôm đó, nhất thời kiếm trên tay lại tự động đánh ra chiêu đó. Hai chiêu đầu uy lực không nhỏ nhưng tới chiêu thứ ba lại không nắm chắc lực đạo, một kiếm suýt đâm bị thương Tây Hoa Từ, khó khăn lắm mới đưa kiếm né được, lại bị Tây Hoa Từ rạch trúng tay trái. Nhưng nguyên nhân này, chàng làm sao không biết ngượng mà nói cho Lộ Dao hay, ấp a ấp úng cúi đầu không biết nên làm sao mới được.

May mà lúc này sai vật xách hòm thuốc lại, Lộ Dao nhìn vết thương dùng áo trong quần qua loa, chân mày co lại một cục, cũng không bận tâm tới cuộc Ân Lê Đình có nói gì hay không nữa, chỉ cẩn thận cắt lớp vải trắng ra.

“Tiểu Dao, thương ngoài da thôi, không sao đâu.” Ân Lê Đình thấy nàng nhú mày, nhỏ giọng giải thích.

Lộ Dao bắt lực nguyệt chàng, nhìn vết kiếm dài năm phân má ngoài cánh tay trái: “Ngoài da thì ngoài da, nói không việc gì là vì có đại thần y muội đây xử lý cho huynh. Huynh quán thế này rất dễ viêm nhiễm, còn đề sẹo nữa.” Nói rồi lôi hũ sành nồng nặc mùi rượu trong hòm ra, nhúng vải bông trắng tinh gấp thành mảnh vào, ngẩng đầu nói với Ân Lê Đình: “Lục ca, sẽ hơi đau, huynh nhịn tí nhé, một lát là ổn.”

Ân Lê Đình buồn cười thấy nàng dõ mình như trẻ con, chỉ cảm giác đầu tiên miệng vết thương hơi mát, liền đó bắt đầu đau nhói từng cơn. Một chút đau đón này đối với người tập võ như chàng mà nói quả thật chẳng thấm vào đâu nhưng Lộ Dao xử lý vết thương, hơi thở nàng kề cận trong gang tấc lại khiến chàng không kềm được cảm giác nhột nhạt trong lòng. Nghiêng đầu nhìn, vài lọn tóc của nàng rủ xuống vành tai, phất nhẹ lên vai chàng. Thoảng chốc Ân Lê Đình chỉ cảm thấy như sấm đánh bên tai, cứ thế mà nhìn chăm chăm một bên mặt nàng. Song không tới một lát, vết thương truyền tới cảm giác ngứa ngứa tê tê, dường như có thuốc bôi lên, liền đó có kim ghim vào mấy huyết đạo. Chàng còn chưa phản ứng lại đã nghe Lộ Dao dịu dàng dỗ: “Đừng cử động nhé, không đau, không đau.” Nói rồi nghiêng đầu, mấy lọn tóc lướt qua đầu vai Ân Lê Đình ban nãy bây giờ cọ qua cả má chàng, khiến lòng chàng có cảm giác hệt như vết thương, hơi thở cũng bắt đầu bắt ổn.

Lúc này Lộ Dao cũng phát hiện hô hấp của Ân Lê Đình hơi nhanh, tưởng chàng đau vội vàng nói: “Lập tức xong ngay đây, muội nhẹ chút, lục ca huynh rảnh nhin tí nữa.” Nói rồi dùng kèm mảnh kẹp kim cong, tốc độ càng nhanh hơn. Nào biết Ân Lê Đình chỉ mong vết thương này tồn càng nhiều thời gian xử lý càng tốt.

Đáng tiếc kỹ thuật may của Lộ Dao xưa giờ rất giỏi, vì thế chẳng mấy chốc miệng vết thương đã xử lý xong xuôi. Bôi một lớp thuốc mỡ khá thơm lên, tỉ mỉ băng bó lại bằng vải bông trắng, Lộ Dao nhanh nhẹn thắt gút, đứng thẳng lên thở phào: “Xong rồi! Thần y tài nghệ tuyệt vời này tự tay xử lý vết thương cho huynh, lục ca huynh...” Nói chưa xong, quay mặt lại thì đối diện ngay Ân Lê Đình đang nhìn mình. Chỉ thấy đôi mắt đen nhánh sáng ngời nhìn nàng, dường như được phủ thêm màu nước nhạt, khiến đôi mắt càng dịu dàng mà sinh động, tựa hồ đầy ắp cái gì đó. Nhất thời nó hấp dẫn ánh mắt Lộ Dao, không tự chủ được mà nhìn vào mắt chàng, càng nhìn càng cảm thấy không cách nào thu hồi ánh mắt mình được, tinh thần ban nãy hầy còn tỉnh táo giờ dần trở nên mơ hồ. Ngày hôm đó bên bờ Hoành Đường, một chữ “được” bật thốt lên ngay bản thân nàng cũng có chút hồ đồ sao mình lại nói thế. Có điều bản năng cảm thấy nếu sau này có chàng làm bạn đồng hành, có lẽ còn cả một con đường rất dài, hình như là chuyện... vô cùng khiến người ta trông chờ, mong ngóng. Nàng không muốn tìm hiểu nguyên nhân do đâu, đòi người có quá nhiều thứ nàng muốn hiểu biết rõ ràng, ngẫu nhiên có một hai việc mơ hồ lung mơ hồ như thế hẳn cũng không quá nhỉ? Đầu óc nàng còn đang mơ mơ màng màng không biết suy nghĩ gì thì cảm thấy má mình hơi nóng, một bàn tay thon dài nhẹ nhàng áp lên má nàng. Không giống với bàn tay có một lớp kén mỏng trên ngón do quanh năm cầm dao cầm kim của nàng, lòng bàn tay này mọc kén do nhiều năm luyện tập kiếm thuật, nhẹ nhàng lướt qua da mặt nàng. Nàng ngẩn ra, trước khi đầu óc kịp phản ứng thì tìm đã đầu hàng trước cảm giác ấm áp dễ chịu khiến người ta muốn than thở kìa.

Đồng dạng, lần này Ân Lê Đình chung quy không khống chế được tay mình, trước khi đầu óc phản ứng đã nhẹ nhàng chạm vào gò má gần trong gang tấc của Lộ Dao, cảm giác làn da mềm mại dưới lòng bàn tay, hơi thở nhip nhàng lên xuống cơ hồ truyền từ lòng bàn tay chàng đến, men theo ngón tay thấm từng chút vào cơ thể chàng. Nhìn đôi mắt thường ngày sáng rỡ của Lộ Dao giờ phút này nhuộm một lớp sương mờ, môi hơi hé, Ân Lê Đình lại lần nữa vô thức nhẹ nhàng lướt ngón tay qua cánh môi mượt mà khiến chàng không kềm chế được. Khoảnh khắc ngón tay chạm vào, cảm giác mềm mại êm ái cơ hồ đập mạnh vào lòng Ân Lê Đình, chàng lập tức tỉnh táo lại, ý thức được mình vừa làm chuyện tốt gì. Đầu óc thoáng chốc tỉnh táo, nhìn lại tay mình, tức thời cả người như bị nướng chín, vừa đỏ vừa nóng. Không dám nhìn Lộ Dao, định cúi gầm xuống lại phát hiện ngón tay mình còn dừng nơi má, nơi môi Lộ Dao, nháy mắt rút cái tay không bị thương về nhanh như chớp, cứ như là muốn tiêu hủy chứng cứ mà giấu ra sau lưng, ngón tay co lại chẳng

khắc nào đưa trẻ làm sai chuyện. Lúc này, Lộ Dao vừa mới hoàn hồn lại cũng khẽ “à” một tiếng, hẳn là rốt cuộc cũng nhận ra vừa rồi phát sinh chuyện gì.

Lòng Ân Lê Đình hỗn loạn, lần đầu tiên chạm vào má nữ hài tử khiến chàng gần như không biết làm sao, nếu nói xin lỗi thì lại không biết mở miệng cách nào, và lại đẩy lòng lại mơ hồ không muốn xin lỗi. Lộ Dao nhất thời cũng ngây người, ngo ngắc chớp mắt nhìn Ân Lê Đình, miệng cũng quên khép lại. Hai người cứ thế, không ai nói chuyện, trong lòng nghĩ gì chẳng ai biết, đứng thế đủ hai nén nhang. Rốt cuộc, da mặt Lộ Dao vẫn dày hơn Ân Lê Đình không ít, phản ứng lại trước tiên, hít sâu sau khi đã nín thở nãy giờ.

Bên này Ân Lê Đình nghe tiếng nàng hít thở lồng cằng cặng thẳng, lại không dám ngược nhìn nàng, thấp thòm bất an chờ nàng nói chuyện, ai biết Lộ Dao mở miệng hỏi: “Được rồi, giờ có phải lục ca nên giải thích một chút không, rốt cuộc vết thương này là thế nào?”

Nghe xong, Ân Lê Đình ngẩn người, bất chấp mặt còn đang nóng bừng, ngẩng lên nhìn Lộ Dao, lại thấy Lộ Dao chống nạnh đứng trước mặt chàng, nường mày trợn mắt, nhãn mũi chất vấn: “Giờ vết thương xử trí xong xuôi rồi, nói đi? Rốt cuộc là thế nào? Đừng đánh trống lảng, đừng mượn cớ, lục ca, muội không dễ gạt thế đâu.”

Thế là, không dám nói thật lại không biết nói dối, Ân Lê Đình chỉ biết cúi đầu, ấp úng đáp: “Tiểu, Tiểu Dao... huynh...”

Lộ Dao thừa lúc Ân Lê Đình không dám nhìn mình, nở nụ cười đắc ý vì thực hiện được âm mưu, mím môi ráng nhìn không lên tiếng, chờ xem rốt cuộc chàng nói làm sao.

“Là huynh không đúng... lúc lâm trận đối địch nghĩ lung tung... á, không phải, huynh không có nghĩ lung tung, hơ, là không tập trung. Ban nãy huynh đã nhận sai với nhị ca rồi... Tiểu Dao, huynh, huynh... lần sau sẽ không có...”

Nói ngắc nga ngắc ngứ một hồi, Lộ Dao lại nghe hiểu, đảo mắt, cười hỏi: “Nghĩ lung tung? Không tập trung? Lục ca, muội nghe nói đệ tử Võ Đang các huynh, lâm trận đối địch thì núi Thái Sơn bằng phẳng trước mặt cũng không biến sắc, nai giỡn trước mặt cũng không chớp mắt mà. Muội rất tò mò có cái gì còn lợi hại hơn hai thứ ấy.”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao hỏi trúng tim đen, càng không biết mở miệng ra sao. Chàng vô ý ngẩng lên, đôi mắt đen nhánh của Lộ Dao chớp chớp trước mặt chàng, hàng mi hơi cong, thêm vẻ mặt nửa cười nửa không như trước, mùi thuốc thơm nhạt bay tới. Ân Lê Đình bỗng nhớ tới bên bờ Hoàng Đường, vẻ mặt nàng khi mỉm cười nói với chàng “được”, cơ hồ trong nháy mắt chàng định nói thật, chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập, kèm theo tiếng kêu có phần nôn nóng “Lộ đại phu! Lộ đại phu!”

Lộ Dao nghe được giật mình, vội vàng đứng thẳng lên, hắng giọng khụ hai tiếng, nhìn người tới “Chủ quản Kì, ông làm gì thế? Như lửa sém lông mày vậy? Hay là ai đốt Nhã An y quán của ông?”

Người tới tuổi xấp xỉ năm mươi, mặt mũi khá tròn trịa, thân hình phát tướng, tướng mạo rất vui vẻ. Áo dài màu đất đỏ, thân hình tròn quay nhưng chân thì rất nhanh nhẹn, làm cho người ta có cảm giác ông ta “lăn” vào. Người này chính là trưởng quản Nhã An y quán, tên là Kì Tân.

Có điều lúc này trên gương mặt vui vẻ đó đầy mồ hôi, thờ hồng hộc, chạy vào thấy Lộ Dao thì mừng rơn, hấp tấp chạy tới trước mặt nàng, hỏn hỏn nói: “Lộ đại phu, vừa rồi có mười mấy người giang hồ đưa đến y quán, thương tích không nhẹ. Đại phu y quán bận không xuể, hơn nữa có một người bị thương rất nặng, Âu Dương đại phu sai tôi tới mời ngài qua. Ngài mau đi xem đi!”

Lộ Dao nghe xong lập tức thu dọn hòm thuốc, vừa làm vừa hỏi: “Âu Dương? Sao huynh ấy tới Kim Lăng? Còn ở Nhã An y quán nữa?”

Kì Tân hãy còn thờ dốt: “Hình như Âu Dương đại phu vừa vặn đi ngang qua.”

Tới lúc này tâm trạng hồi hộp mới rồi của Ân Lê Đình mới yên ổn lại, nghe Kì Tân nói là người giang hồ, không nhận được hỏi: “Kì tiên sinh có biết lai lịch của mấy người đó không?”

Kì Tân không biết Ân Lê Đình nhưng thấy hình như chàng và Lộ Dao rất quen thân nên không dám chần chừ, lắc đầu đáp: “Cái này tại hạ không biết. Có điều có nam có nữ. À, đúng rồi, cái người bị thương nặng nhất đó, hình như nghe bọn họ nói cái gì không gì đó.”

“Có phải Không Động không?”

“Đúng đúng đúng, chính là tên này.” Kì Tân vỗ trán, đang định cảm ơn Ân Lê Đình thì thấy chàng bỗng nhiên đứng dậy, xách hòm thuốc của Lộ Dao, cùng Lộ Dao chạy đi, ra đến cửa vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng hai người nói chuyện.

“Nè nè nè, lục ca, cánh tay huynh mới bị thương, ở nhà chờ đi thôi.”

“Vết thương không sao, một mình muội đi huynh không yên tâm.”

Kì Tân nhìn bóng hai người nháy mắt biến mất ngoài cửa viện, không khỏi há hốc mồm. Ông không biết Lộ đại phu có bản lĩnh thế đấy. Còn chưa đợi ông ngấm miệng lại thì đằng sau vang lên một giọng nói “Chủ quản Kì, vất vả cho ông quá!”

Kì Tân vừa nghe lập tức quay ngoắt lại, cúi gập thân hình tròn vo làm lễ “Kì Tân gặp qua trang chủ.” Chỉ thấy Phó Thu Nhiên chấp tay sau lưng từ cửa hông phòng khách đi vào, ngồi bừa xuống một cái ghế, miệng hơi nhếch lên song về mặt thì bí ẩn khó lường “Chủ quản Kì chạy một đường tới đây, thật là đúng lúc.”

Xưa nay, đối với vị trang chủ làm việc, nói chuyện cực kỳ khó đoán này, Kì Tân hơi sợ, giờ nghe giọng hân hậu cảm thấy mồ hôi nóng sau lưng mới đó đã lạnh, nhất thời không biết nên đáp làm sao đành chấp tay: “Chức trách của thuộc hạ, không dám nhận.” Đúng là thờ cũng không dám thờ mạnh.

Phó Thu Nhiên nheo mắt mỉm cười: “Chủ quán Kì đến kịp thời thật đấy, làm màn kịch ta đang xem cao hứng lập tức hạ màn!”

Kì Tân chẳng hay biết trước khi ông đến xảy ra chuyện gì, giờ nghe thế cho dù mờ mờ không hiểu thì mồ hôi lạnh cũng ròng ròng trên trán “Trang chủ, này, thuộc hạ...”

Phó Thu Nhiên thờ dài, xua tay “Chủ quán Kì, ông phá hỏng xuất diễn ta xem như thế, phải bồi thường gì đi chứ?”

Lúc này cả vạt áo trước của Kì Tân cũng ướt mồ hôi lạnh, cảm thấy bây giờ mình cảm miệng không nói thì tốt hơn.

Phó Thu Nhiên lại cười khê thành tiếng, ung dung: “Tiền thưởng Trung Thu, chủ quán Kì nhớ mời ta, thay cho xuất diễn hôm nay đấy.”

Kì Tân ngần ra, vội vàng gạt đầu lia lia: “Đương nhiên đương nhiên, chỗ xin mời trang chủ chọn, thuộc hạ tuyệt không chối từ.” Rốt cuộc cũng thờ phào được, bây giờ mới lau mồ hôi trán sắp nhỏ giọt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Tình Mất Đi Nơi Đâu

Thực ra cũng không trách được Kì Tân chuyện bé xé ra to chạy đi tìm Lộ Dao. Lộ Dao vừa đặt chân vào Nhã An y quán, nhìn tình hình liền không kềm được giật giật huyết Thái Dương, chỉ vì đại sảnh Nhã An y quán lúc này không thể dùng một chữ “loạn” để hình dung được nữa rồi.

Còn cách đại sảnh khá xa đã nghe tiếng một hán tử thô lỗ nóng giận bên trong: “Phái Không Động các người là cái thá gì?! Có bản lĩnh thì đánh một trận đàng hoàng, ai thắng đại phu này thuộc về người đó!”

“Chẳng qua là một phái Hải Sa còn con, Không Động ta sợ người chắc?” Nói rồi rút trường kiếm ra khỏi vỏ nghe keng một tiếng.

Ân Lê Đình và Lộ Dao đều nghe tiếng, nhìn nhau một cái, đồng thời phóng vào đại sảnh. Lúc này trong sảnh đường thành thang, hai tù thuốc đã bị lật tung, dược liệu vung vãi trên đất, hai bình sứ thanh hoa cao bằng nửa người hai bên cửa bị nát hết một chiếc, tượng Hoa Đà đặt chính giữa sảnh cũng bị lật đổ. Song nhóm sai vặt tạp dịch không một ai dám lên quét dọn chỉ vì giữa sảnh, hai mươi mấy người giang hồ chia làm hai phe, khí thế hùng hổ giương cung bạt kiếm đối chọi với nhau. Ân Lê Đình vừa nhìn đã nhận ra trong đó phục sức một phe là phái Không Động, nhìn tuổi tác đều trên dưới hai ba chục song không có nhân vật nào trong Không Động ngũ lão. Phe bên kia mặc quần chần bằng vải thô xanh đậm, thắt lưng buộc khăn đen, Ân Lê Đình cau mày nói nhỏ với Lộ Dao: “Bên trái là đệ tử trẻ của Không Động, bên phải hình như là người của Hải Sa.”

Hai toán người này Lộ Dao chẳng biết toán nào, biết Ân Lê Đình nói nhỏ cho nàng nghe liền gạt đầu thật khê, sắc mặt sa sầm, quét mắt một vòng khắp đại sảnh, tự động bỏ qua ánh đao kiếm lạnh lạnh.

Người của Không Động và Hải Sa cơ hồ sắp rút kiếm động thủ thì thấy có hai người đi thẳng vào cửa đại sảnh. Chỉ thấy người đến cực kỳ bình thản đi thẳng vào giữa sảnh, trong đó nữ tử áo xanh nhũ này, hai mắt hơi nheo lại quan sát người trong sảnh một vòng, một chữ không thốt. Phái Hải Sa còn chưa phản ứng lại, trong Không Động ngược lại có người nhận ra Ân Lê Đình trước, lập tức mở miệng: “Ân lục hiệp.” Người này họ Hoắc tên Duệ, là đệ tử thứ ba của lão nhị trong Không Động ngũ lão, Tông Duy Hiệp. Trong đại sảnh này, bối phận của y khá cao trong số đệ tử Không Động, lần này Không Động bị thương là tứ sư thúc của y Thường Kính Chi. Luận tuổi tác y xấp xỉ Ân Lê Đình, từng có duyên gặp mặt mấy lần vì thế chỉ liếc một cái là nhận ra ngay, trong lòng càng thêm mừng thầm. Chỉ vì tuy công phu phái Hải Sa cũng sần sần nhưng Độc Sa bí truyền quả thật rất lợi hại, nếu động thủ thật, sợ là Không Động ăn một. Ý kiến thức qua công phu của Ân Lê Đình, cảm thấy nếu chàng đến, tất là trợ lực lớn cho một trong lục đại phái Không Động.

Ân Lê Đình thấy có người chào hỏi mình, chấp tay đáp lễ: “Hoắc huynh.”

Phái Hải Sa nghe ba chữ Ân lục hiệp, biết ngay thân phận người tới, tên cầm đầu lập tức quát lên: “Giời lắm, Không Động các người lại còn kéo phái Võ Đang tới chống lưng nữa! Hôm nay Văn lão tử ta muốn lãnh giáo xem!” Nói rồi hươu đao trong tay, triển khai tư thế. Ân Lê Đình còn chưa lên tiếng, Không Động đối diện đã có hai đệ tử rút trường kiếm ra xông lên ứng trận. Mắt thấy hai phái sắp động thủ, nhân mã hai bên chợt thấy ngân quang lóe lên giữa hai phái, tà áo trắng của Ân Lê Đình khê lay động, ba người cầm binh khí chỉ cảm thấy cổ tay nhói lên, mọi người nghe một loạt tiếng loảng xoảng, ba món binh khí trước sau đồng loạt rơi xuống đất. Lần này thì tất cả ngây người, kinh ngạc không chừng nhìn Ân Lê Đình chống kiếm chưa cất, không hiểu ý chàng, trong lòng càng khiếp hãi kiếm pháp mà nhất thời không dám rút vũ khí ra.

Lộ Dao lại lo lắng nhìn Ân Lê Đình, thấy chàng chỉ cầm kiếm bằng tay phải, tay trái bị thương xuôi bên hông không hề dùng lực mới thoáng yên tâm. Ân Lê Đình hiểu được ý nàng, nhìn ánh mắt nàng trong lòng ngọt ngào, dưới bao ánh mắt dò dẫm thoáng đỏ mặt gạt đầu tỏ vẻ không sao.

Ngay lúc này, phó chủ quán Nhã An y quán Trương Tư Thanh vừa rời ngay cả nói cũng không dám xen vào, thờ cũng không dám thờ mạnh rớt cuộc nhìn rõ người đứng giữa sảnh là Lộ Dao, to gan gọi “Lộ đại phu Lộ đại phu!”

Lộ Dao nhìn theo hướng tiếng gọi thì thấy phó chủ quán Trương Tư Thanh có vẻ nhếch nhác “chen” từ sau bình phong bên cửa sổ ra, áo dài bị rách một cái lỗ không nhỏ, vạt dưới có vẻ như bị mực văng trúng lấm lem, tóc tai cũng bù xù.

“Lộ đại phu, rớt cuộc ngài tới rồi!”

Lộ Dao thấy bộ dạng thảm hại của y, cau mày hỏi: “Có mấy người bị thương? Người bị thương nặng chủ quán Kì nói ở đâu?”

“Đưa đến tổng cộng bảy người bị thương, ba người thương nhẹ, hai người gãy xương, một người trúng độc, còn có một người bị thương ở bụng khá nặng, bây giờ Âu Dương đại phu đang chẩn trị ở gian trong.”

Lộ Dao nghe xong gật đầu: “Ta đi qua đó.” Nói rồi quay người nhìn Ân Lê Đình, Ân Lê Đình hơi mập máy môi, nhìn khẩu hình rõ ràng là hai chữ “yên tâm”. Lộ Dao nháy mắt với chàng, kế đó lại nhìn đại sảnh, thấy người bị thương hình như đều là phái Hải Sa, ắt hẳn người còn lại là phái Không Động rồi. Nhã An y quán có bốn đại phu, hôm nay một người không có mặt, còn ba người thì có hai người đang chữa trị cho phái Hải Sa, người còn lại bị hai đệ tử Không Động túm lấy, có vẻ như vừa rồi hai phái tranh chấp là vì muốn đại phu này chữa cho ai. Lộ Dao thoáng tính toán trong lòng, đi tới trước mặt hai đệ tử Không Động, liếc mắt lạnh lùng: “Các người thả Trình đại phu qua bên kia, bên đó có sáu bệnh nhân, hai đại phu không đủ.”

Trình đại phu tuổi chưa tới ba mươi, bá tánh bình thường, lúc này bị hai người có võ túm lại khá bất lực. Thấy Lộ Dao tới không khỏi cười khổ với nàng. Hai đệ tử Không Động không biết thân phận Lộ Dao, nghe Lộ Dao nói thế, một gã không nhịn được nạt nộ: “Con tiện nhân quậy cái gì, cút mau! Chậm trễ chữa trị cho sư phụ lão, lão từ diệt ngươi.” Nói rồi đuổi tay xô Lộ Dao. Nhưng cánh tay chỉ vươn chưa tới nửa tấc liền cảm thấy cổ tay đau điếng, không cách nào vươn thêm nữa phân. Gã cả kinh, định thần nhìn lại thì phát hiện trường kiếm Ân Lê Đình hơi rung, đang cắm vào huyết Thần Môn nơi cổ tay gã.

“Ân lực hiệp!” Hoắc Duệ kinh ngạc kêu lên, Ân Lê Đình chấp tay nghiêm nghị: “Có thể nhờ Hoắc huynh kèm chế môn hạ đệ tử được chăng? Lộ cô nương tới để cứu người.”

Hoắc Duệ ngẩn ra, bỗng nghe gian trong vang lên một tiếng cạch, bên trong có người đi ra, thấy Lộ Dao thì mừng rỡ: “Lộ đại phu, mau lên! Ta đang mong cô tới đây, vết thương này hóc búa lắm!” Chính là Âu Dương Khiêm lần trước cùng chống ác hặc Tuyền Châu với Lộ Dao.

Lộ Dao thấy hẳn, không rảnh để ý tới đám giang hồ trước mặt nữa, hừ khê một tiếng, vất lại một câu liền lác người vào gian trong: “Trình đại phu chuyên về nam khoa, người muốn hẳn xem bệnh cho sư phụ người thật chứ?”

Hai đệ tử Không Động ngẩn ra, liền đó cảm thấy thả không được, không thả cũng không được, nhất thời xấu hổ vô cùng đứng phồng ra tại chỗ. Đưa nhau nhìn Hoắc Duệ, Hoắc Duệ hơi phân vân thì nghe Ân Lê Đình nói: “Y thuật Lộ đại phu trác tuyệt, chứng gãy chi của tam sư huynh Du Đại Nham tại hạ là do nàng chữa lành. Lệnh sư được nàng ra tay ắt sẽ không sơ sẩy.”

Câu này, không những trên dưới Không Động giật mình, ngay cả phái Hải Sa bị thương không ít người nghe xong cũng bàn tán khe khẽ. Mọi người đều nghe nói Võ Đang Du Đại Nham gãy chi đã lành, lần này tái xuất giang hồ, trong lòng vốn đã kinh ngạc không thôi. Bây giờ nghe Ân Lê Đình nói người chữa khỏi cho Du Đại Nham chính là cô nương cực kỳ trẻ tuổi này nhất thời càng khó tin tưởng. Nhưng xưa nay trên giang hồ, Võ Đang thất hiệp nói một không nói hai, huống hồ Ân Lê Đình cũng không cần phải lừa mọi người, vì thế đều quay mặt nhìn nhau. Ngược lại hoắc Duệ phản ứng lại trước, gật đầu với hai đệ tử Không Động, hai đệ tử nhận được mệnh lệnh lập tức thả đại phu ra.

Trình đại phu cảm kích nhìn Ân Lê Đình một cái, cũng không kịp chào hỏi, đi thẳng tới chỗ người bị thương phái Hải Sa đối diện. Phái Hải Sa thấy đối phương thả đại phu lại, lại thấy hình như Ân Lê Đình khá quen thuộc, sợ là khó đối phó, trong chốc lát cũng không dám gây chuyện nữa, luống cuống kéo đại phu lại chẩn trị cho huynh đệ bị thương.

Bên này Không Động thấy Lộ Dao cùng Âu Dương Khiêm đi chữa cho sư trưởng bốn môn, lại nghe nói nàng từng chữa lành tay chân bị gãy của Du Đại Nham, lập tức cũng thấy lòng hơn nửa. Hoắc Duệ khá nhanh trí, nhận ra hình như Ân Lê Đình rất thân với Lộ Dao, vội vàng chấp tay cảm ơn Ân Lê Đình: “Vừa rồi đệ tử tệ phái ăn nói lỗ mãng, đắc tội Lộ đại phu, mong Ân huynh rộng lượng, trước mặt Lộ cô nương, làm phiền Ân huynh chu toàn giúp cho.”

Ban nãy Ân Lê Đình đã thấy sắc mặt Lộ Dao, càng biết rõ tính nàng “Không giấu gì Hoắc huynh, bây giờ e là Tiểu Dao đang rất giận. Cũng không phải vì đệ tử quý phái nói gì mà là vì các vị đập phá Nhã An y quán ra nông nỗi này, tất nhiên là nàng tức giận rồi. Chẳng qua vì bệnh nhân trước mắt, tạm thời chưa phát tác thôi.”

Hoắc Duệ vừa nghe lập tức đáp: “Ta lập tức sai đệ tử bản phái quét dọn là được, đa tạ Ân huynh nhắc nhở.” Nói rồi vội vàng quay đi sai phái đệ tử Không Động thu dọn đồ đạc được liệu rơi vãi trên đất. Một bên Trương Tư Thanh bận bịu chỉ huy được đồng thu thập lại được liệu, bản thân thì đi lên chấp tay tạ Ân Lê Đình: “Tại hạ Trương Tư Thanh, đa tạ vị công tử này vừa rồi xuất kiếm giúp đỡ.”

Ân Lê Đình thấy người hẳn nhếch nhác, thế mà cứ làm bộ dạng lễ độ cảm thấy rất buồn cười, ngoài mặt vẫn ráng nhịn đáp lễ: “Trương tiên sinh không cần để trong lòng, nhắc tay chỉ lao mà thôi.”

Đang nói bỗng nhiên ngoài cửa lại vang lên tiếng chân dồn dập, mấy người quay đầu nhìn thì thấy một chiếc xe ngựa dừng nơi cổng, từ trên xe bước xuống bốn nữ tử trong đó có một người được diu tiến vào đại sảnh. Ân Lê Đình vừa thấy thì ngăn người bởi vì bốn người này đều rất quen, ba người trong đó là Tĩnh Huyền và Bối Cẩm Nghi phái Nga Mi đang diu Đình Mẫn Quân, người đi phía trước chính là Đàm Tú Trữ.

Bốn người tiến vào đại sảnh thấy cả sảnh đường toàn người cũng khựng lại song đồng thời đều nhận ra Ân Lê Đình.

“Ăn lục hiệp.”

Ân Lê Đình thấy Đàm Tú Trữ, thoáng chần chừ, sợ mình chào hỏi làm cô nương người ta xấu hổ, thấy Đàm Tú Trữ không hề đếm xỉa đến chàng làm bộ như không quen biết cũng không làm rõ, nhìn ba người phái Nga Mi: “Ân Lê Đình gặp qua ba vị sư tỷ muội Nga Mi. Xin hỏi Đình sư muội bị thương à?”

Tĩnh Huyền chau mày: “Vừa rồi chúng ta xung đột với người của Thiên Ưng giáo, Đình sư muội bị thương bởi độc châm của chúng. May mà vừa vặn gặp vị Đàm cô nương này ngoài thành có thể giải được độc, nhưng cần được liệu nên đến đây.”

Ân Lê Đình nghe thế hỏi “Bị thương bởi độc châm? Có nghiêm trọng không?”

“Sư muội đau nhức khó chịu, nửa cánh tay mất hết tri giác, đã ngất đi rồi.” Bối Cẩm Nghi không trầm ổn như Tĩnh Huyền, lúc này giọng hơi sợ hãi.

Bên này Đàm Tú Trữ thấy Ân Lê Đình có mặt ở y quán, nghĩ sơ một chút là đoán được chắc chàng đi cùng Lộ Dao đến đây, trong lòng không được tự nhiên. Cũng may Trương Tư Thanh nghe rõ cuộc đối thoại, thấy hình như đối phương quen Ân Lê Đình bèn tiến lên nói thẳng: “Phía sau có một gian phòng khám, ba vị đưa người qua đó trước đi.” Nói rồi quay sang Đàm Tú Trữ: “Tại hạ họ Trương, tên Tư Thanh, dám hỏi cô nương đây là?”

Đàm Tú Trữ lùi lại một bước hành lễ “Tiểu nữ tử họ Đàm, tên húy gia phụ là thượng Đàm hạ Dục.”

Trương Tư Thanh nghe hai chữ Đàm Dục vội vàng chấp tay: “Hóa ra là thiên kim Đàm lão tiên sinh, từ lâu đã nghe chủ quán Từ nói thiên kim của Đàm lão tiên sinh không như nữ tử bình thường, tinh thông y thuật, hôm nay được thấy quả nhiên phi phàm.”

Đàm Tú Trữ được Trương Tư Thanh khen, mặt hơi đỏ “Trương tiên sinh, có thể cung cấp bút mực không, độc của vị tỷ tỷ này cần tiểu nữ phối được để giải.”

Trương Tư Thanh vốn đang đau đầu vì trước mắt thật sự không điều đâu ra đại phu chẩn trị cho phái Nga Mi, bây giờ có con gái Đàm Dục chẩn bệnh cho người tập võ cũng là nữ tử như thế, không khỏi thở phào, vội vàng cười nói: “Tất nhiên rồi, mời Đàm đại phu vào trong bất mạch. Trà nước bút mực vài chiếc nữa sẽ có được đồng đưa vào.”

Đàm Tú Trữ thật sự không muốn ở cùng chỗ với Ân Lê Đình, nghe thế cảm ơn sau liền vào gian trong chẩn trị độc thương cho Đình Mẫn Quân.

Bên này Ân Lê Đình được Trương Tư Thanh mời vào phòng khách phía trong, chờ Lộ Dao từ phòng khám đi ra. Vừa mới rảnh được một chút, việc ban nãy giữa hai người trước khi Kì Tân xông vào tìm Lộ Dao lại hiện ra trước mắt, thoáng chốc lại cảm thấy tay phải nóng lên, xúc cảm mềm mại ấm áp từ cánh môi Lộ Dao truyền đến đầu ngón tay cơ hồ còn lưu lại nơi đó khiến chàng cảm giác một chút hơi ấm từ đầu ngón tay mãi lan ra toàn thân và khuôn mặt, trên mặt nóng ran, trong lòng lại ấm áp, nhất thời không phân biệt được đó là cảm giác gì. Muốn nhắm mắt tĩnh tọa song không cách nào tập trung tinh thần được.

Không biết như thế bao lâu bỗng nghe bên tai vang lên một giọng khê khàng: “Lục ca, huynh nghĩ gì thế? Sao mà nhập tâm vậy?” Chính là Lộ Dao.

Ân Lê Đình giật mình, phát giác âm thanh này tựa hồ kẻ ngay bên tai, cả nhịp thở của Lộ Dao cũng nghe rõ mồn một liền giật nảy mình, quay phắt lại thì thấy Lộ Dao cười tươi rồi đứng bên mình, hơi khom lưng nhìn mình, cười có vẻ đắc ý vì thực hiện được âm mưu.

Vừa rồi Lộ Dao đi ra khỏi phòng khám thì thấy Ân Lê Đình đang trầm tư một mình, chìm đắm đến mức bản thân lảng lạng lại gần cũng không phát hiện, vì thế nảy ý trêu đùa, đi thật khẽ đến bên người chàng, tính hù chàng một cái. Song bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt trong veo của Ân Lê Đình gần trong gang tấc, nhớ tới sự tĩnh trong phòng khách hồi chiều, kèm lòng không đậu hít sâu một hơi, vội vàng đứng thẳng người, có chút mất tự nhiên sờ sờ mũi, nhất thời hai người đều không biết nên nói gì. Nửa ngày, chung quy da mặt Lộ Dao vẫn dày hơn Ân Lê Đình, ho một tiếng chuyển đề tài “Khụ khụ, vừa rồi hình như muội nghe thấy Tú Trữ tới rồi?”

Ân Lê Đình không dè nằng chuyển đề tài nhanh như thế, mở to mắt, ấp ứng: “Ừ... Đàm đại phu bà Tĩnh Huyền sư tỷ bọn họ ở phòng khám bên cạnh.”

“Ồ.” Lộ Dao nhìn chàng, có chút thấp thỏm gật đầu “Vậy... muội đi qua xem thử.” Nói rồi ba chân bốn cẳng chạy qua phòng khám cách vách, bỏ một mình Ân Lê Đình ngồi trong phòng khách. Nửa ngày sau, bỗng nhiên Ân Lê Đình mỉm cười, đuôi mày khéo mắt ấm áp lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Ân Lê Đình và Lộ Dao về tới Thu Linh trang thì trời đã sẩm tối. Lý do là vì sau khi xử lý ổn thỏa công việc ở Nhã An y quán, Lộ Dao và Âu Dương Khiêm, Đàm Tú Trữ trò chuyện một hồi. Gác chuyện Ân Lê Đình sang một bên không nói, ba người từng cùng nhau chống dịch ở Tuyền Châu, Âu Dương Khiêm và Lộ Dao đã biết nhau mấy năm nhờ Phổ Tế Y Hội, quan hệ không tệ. Hồi ra không ngoài dự đoán của Lộ Dao, Âu Dương Khiêm đến

là vì Phổ Tế Y Hội tháng chín này. Nàng nghe Đàm Tú Trữ nói xong thì nặng nề thở dài. Bởi vì Đàm Tú Trữ nói hàng năm đầu thu Đàm Lộc Trữ đều đến tham gia Phổ Tế Y Hội này, năm nay Đàm Lộc Trữ không còn, Đàm Tú Trữ nghĩ trước nghĩ sau, không muốn Đàm gia đòi đòi là danh môn y đạo cứ thế không còn, quyết định đi thay huynh trưởng.

Âu Dương Khiêm nghe Đàm Tú Trữ nói, nhớ tới mấy năm qua, trong Phổ Tế Y Hội, Đàm Lộc Trữ cũng bộc lộ tài hoa, nói năng đĩnh đạc. Trong y hội, tuổi hấn, Lộ Dao và Tô Tiểu, Đàm Lộc Trữ đều sán sán nhau, tuy tính cách khác biệt nhưng nói chuyện rất hợp, bây giờ cô nhân quy thiên, không khỏi thốn thốn. Giờ thấy Đàm Tú Trữ thay vong huynh tới phó hội, trong lòng cực kỳ xúc động. Lộ Dao lại có tâm tư khác, mấy năm nay du lịch hành y, đủ loại chuyện cũ thoáng hiện trong đầu, cảm xúc ngổn ngang. Thế là hỏi han Âu Dương Khiêm và Đàm Tú Trữ có chỗ dừng chân hay chưa, nếu không có thì muốn mời hai người đến biệt trang Thu Linh trang dừng chân nghỉ ngơi. Hai lần trước Âu Dương Khiêm đều ở biệt trang nên không khách sáo gặt đầu ngay. Đàm Tú Trữ vốn có chút khúc mắc chuyện Ân Lê Đình, nhưng lần này là lần đầu tiên một mình nàng đi xa nhà, ít nhiều gì cũng có sợ hãi. Nghe Âu Dương Khiêm là chỗ quen biết đồng ý, lại thêm Lộ Dao khuyên nhủ cũng gặt đầu.

Lộ Dao đưa thẳng hai người đến biệt trang ngoài thành, dặn dò quản gia xong mới cùng Ân Lê Đình quay về Thu Linh trang. Vừa đi vừa nghĩ ý định này của mình thật không sai, vừa thu xếp ổn thỏa cho Đàm Tú Trữ vừa giao được Kỳ Hiểu Phù sắp sinh cũng ở biệt trang cho hai đại phu giỏi, khá là cao hứng. Ân Lê Đình đi bên cạnh dường như cũng bị đáng về hí hửng mặt mày phơi phới của nàng ảnh hưởng, trong lòng ấm áp vui sướng, dọc đường đi ngược lại hai người không còn xấu hổ như buổi chiều nữa.

Trở về Thu Linh trang, Ân Lê Đình đưa Lộ Dao về phòng. Hôm nay mười bốn tháng tám, trời đêm trong vắt tuyệt đẹp, Lộ Dao quay người đối mặt với Ân Lê Đình đứng dưới bậc thềm, bỗng nhiên nhớ đến đêm thất tịch Hàng Châu, hai người cũng đứng trước cửa phòng mình thế này. Lúc ấy nàng quay người thấy Ân Lê Đình đứng trước cửa phòng, tươi cười dịu dàng như ánh trăng, bàn tay đang định đóng cửa phòng không đóng tiếp được nữa. Bây giờ, tình huống y hệt lại tái diễn, tay Lộ Dao đặt lên cánh cửa không sao động đậy được, không biết là vì không thể hay là không muốn. Muốn nói gì đó nhưng mở miệng ra lại là: "... Hơ, lục ca, Kỳ cô nương sắp sanh rồi, Tú Trữ và Âu Dương ở biệt trang có thể ở gần chiếu cố..."

Ân Lê Đình thấy nàng lại bắt đầu đánh trống lảng, lần này không có kinh ngạc mà chỉ cười thâm trong dạ, nở nụ cười e thẹn, nhỏ nhẹ đáp: "Ừ, vậy cũng tốt."

Lộ Dao cắn môi, nói tiếp: "Hơ, cái đó... huynh phải chú ý vết thương, đừng đụng nước, mỗi ngày nhớ tới thay thuốc."

"Ừ, huynh biết mà."

"Lục ca... mai là Trung Thu, Thu Nhiên chuẩn bị com tối, các huynh nhớ tới."

"Ừ, tất nhiên."

"Cái đó... chuyện Thành Côn, muội và Thu Nhiên có biện pháp rồi, các huynh đừng lo lắng quá."

"Ừ, không đâu."

Lộ Dao lè lưỡi "Lục ca, vậy... muội đi nghỉ đây!"

Ân Lê Đình đang định lên tiếng thì thấy Lộ Dao chuồn cái vèo vào phòng đóng cửa lại. Chàng thoáng bình ổn lại nhịp tim vừa đập liên hồi, gió đêm thổi qua, hai chiếc chuông gió dưới mái hiên khe khẽ rung.

Ân Lê Đình vừa ra khỏi viện của Lộ Dao thì thấy Phó Thu Nhiên chấp tay sau lưng đứng dưới hành lang, quay lưng về phía mình, dường như đang ngắm trăng. Chàng bước không ra tiếng, ắt hẳn Phó Thu Nhiên không nghe thấy vì thế lên tiếng: "Thu Nhiên huynh."

Ban nãy Phó Thu Nhiên biết Lộ Dao và Ân Lê Đình cùng về từ chỗ người hầu, liền đoán giờ tất là Ân Lê Đình đưa Lộ Dao về phòng bèn đứng đây ngắm trăng chờ chàng.

"Ân huynh khỏe không? Ta nghe sai vật nói hình như hôm nay Ân huynh bị thương?"

Mặt Ân Lê Đình ửng đỏ: "Không sao cả, bị thương ngoài da thôi. Tiểu Dao đã xử lý rồi."

Mắt Phó Thu Nhiên thoáng chút hài hước, gặt đầu "Trước nay A Dao xử lý ngoại thương luôn sạch sẽ đẹp nhất, nàng đích thân xử lý, vết thương lành nhanh lắm, Ân huynh thật là may mắn."

Ân Lê Đình bị hấn nói thế, ngượng ngừng cười cười, mặt càng đỏ, trong lòng lại êm ái vô cùng.

Phó Thu Nhiên nhìn người trước mắt, sức nhớ tới tính tình mặt dày của Lộ Dao, ở bên chàng sau này hẳn là mình không thiếu trò vui để coi. Nghĩ đến đó, ý cười trên mặt càng đậm, hắng giọng hỏi: "Ân huynh, nếu đêm nay không có việc gì, hai người chúng ta hợp mặt chỗ cũ được chứ?"

Ân Lê Đình biết Phó Thu Nhiên nhắc tới chuyện cũ thứ ba chưa kể xong bèn đáp ứng: "Đương nhiên được, Thu Nhiên huynh, mời."

Hai người một trước một sau đi đến tiểu viện yên tĩnh hai lần trước uống rượu, chuyện trò. Đêm nay mười bốn, trăng tuy chưa tròn hẳn nhưng đặc biệt sáng. Sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, hắt vào tiểu viện sáng như ban ngày. Phó Thu Nhiên rót hai chung rượu, đưa cho Ân Lê Đình hỏi: "Nghe nói hôm nay A Dao đưa Đàm đại phu và Âu Dương đại phu tới chỗ Kỳ cô nương?"

Ân Lê Đình gặt đầu cười: "Mới rồi Tiểu Dao còn nói chuyện này với ta, nói là tìm cho Kỳ cô nương hai đại phu giỏi hiện thời."

Phó Thu Nhiên nói: “A Dao làm việc luôn như thế, cứ suy tính một hòn đá ném trúng hai con chim, có lúc còn lòng tham không đáy, tính một đá ném ba chim luôn. Lúc Nhực Trường còn sống thường hay nói, đầu óc hai người chúng ta cả ngày chứa toàn ý nghĩ quý quái, chẳng bao giờ chịu ngưng.”

Ân Lê Đình nhớ nhiều lần Lộ Dao trầm tư sau đó từ từ rầu rĩ không vui, khẽ nhủ mảy: “Không giấu gì Thu Nhiên huynh, có lúc ta lo một mình Tiểu Dao suy nghĩ, nghĩ nhiều quá ngược lại không vui về.”

Phó Thu Nhiên nghe xong, bình tĩnh nhìn Ân Lê Đình nửa ngày, cuối cùng rũ mắt xuống, cất giọng xa xăm: “Ắt là huynh đã chứng kiến lúc A Dao nghĩ không thông. Ồi... A Dao rất hiếm khi như thế, chỉ là có lúc...” nói rồi than “Đó cũng là chuyện thứ ba ta muốn kể cho huynh nghe. Câu chuyện cũ này, sợ là huynh càng không ngờ tới.” Kể đó cười khổ, nhắm mắt lắc đầu.

Ân Lê Đình cũng nghiêm trang lại, hai chuyện cũ trước khiến chàng chạm đến những chuyện chàng không dám cũng không muốn hỏi Lộ Dao. Mà câu chuyện này được Phó Thu Nhiên xếp cuối cùng, xem ra cũng không đơn giản. Song lúc này lòng Ân Lê Đình rất thản nhiên “Bất luận là gì, đều đã là chuyện quá khứ, Phó huynh cứ nói là được.”

Lời Ân Lê Đình khiến Phó Thu Nhiên khá thư thái, cười với chàng rồi mới mở miệng.

“Sau khi Nhực Trường qua đời nửa năm, ta và A Dao mới hồi phục lại từ trận tai vạ đó. Rốt cuộc con nghiện của A Dao cũng cắt, thời gian này hai chúng ta gần như không ra ngoài, có thể nói là cách biệt với đời, lại thêm ta tốn không ít công sức che giấu tin tức, thành thử người ngoài không ai biết chúng ta gặp chuyện gì. Sau đó cuối cùng ta và A Dao cũng quay về y quán, tiếp tục làm đại phu. Mặc dù lúc đó cuộc sống vẫn đau buồn rầu rĩ như vũng nước tù nhưng cũng coi như bình thản. Nhưng sau khi chúng ta quay về y quán năm tháng, A Dao nhận được một phong thư. Lá thư đó, lại quấy cho cuộc sống của hai chúng ta gian nguy sóng gió lần nữa.

Nói rồi, Phó Thu Nhiên dừng lại, quay nhìn Ân Lê Đình, hỏi một câu chẳng liên quan gì: “Ân huynh, tuy huynh ngoài nghề nhưng cũng tiếp xúc với A Dao lâu rồi. Huynh cảm thấy A Dao làm đại phu có hợp cách không?”

Vấn đề tới đột ngột làm Ân Lê Đình có phần khó hiểu, song không hề do dự mà đáp: “Há chỉ hợp cách? Y thuật Tiểu Dao trác tuyệt, yêu người yêu nghề. Sư phụ và các sư huynh ta đều khen ngợi, ngay cả nhị ca rất ít khen ai cũng sùng bái y đức của nàng. Nếu nói Tiểu Dao không hợp cách, sợ là thiên hạ này chẳng có mấy đại phu tốt rồi.”

Phó Thu Nhiên nghe Ân Lê Đình nói thế, khóe môi nhếch lên thoáng nở nụ cười song cực kỳ chua chát. Hắn không bình luận lời Ân Lê Đình mà tiếp tục quay lại câu chuyện ban đầu: “Lá thư đó do một sĩ quan trong đám quân nổi dậy lúc Nhực Trường bị hại mạo hiểm viết cho A Dao, chỉ vì A Dao và Nhực Trường từng cứu mạng y. Trong thư, y tiết lộ nguyên nhân từ vong chân chính của Nhực Trường cho A Dao.”

Nói đến đây, Phó Thu Nhiên nhắc bầu rượu lên rót cho mình một chung, uống từng hớp một. Ân Lê Đình biết mỗi lần hắn nói đến chỗ khó giải bày sẽ có thói quen đó, thế nên chàng ngồi yên không nói, trong lòng lại hơi căng thẳng.

Quả nhiên Phó Thu Nhiên uống cạn rượu trong chung xong, tiếp tục cất giọng khàn khàn: “Trong thư sĩ quan đó viết, lúc đó quân nổi dậy bắt giữ Nhực Trường, biết huynh ấy là đại phu cứu viện, vốn không muốn hại huynh ấy, chỉ muốn dùng huynh ấy làm con tin trao đổi với mấy huynh đệ bị thương phe mình. Vì thế viết một lá thư, phái người đưa đến trụ sở gần nhất của đại phu cứu viện. Nhưng quá thời hạn đàm phán cuối cùng mà quân nổi dậy quy định, bọn họ vẫn không thấy phía quân đội có động tĩnh gì, thậm chí ngày hôm sau còn phát động tập kích lần nữa. Bọn họ luống cuống tay chân, thương vong nặng nề, trong cơn giận dữ, bấy giờ mới... hại Nhực Trường.”

Ân Lê Đình nghe đến đó, chân mày chau chặt, không kềm được hỏi: “Vì sao quân đội không có động tĩnh? Không phải Cố huynh và Tiểu Dao qua lại khá nhiều với bên quân đội sao? Chẳng lẽ quân đội đứng nhìn Cố huynh sa vào tay địch thủ?”

“Không phải quân đội không đếm xỉa đến, nếu quân đội nhận được tin tức, chỉ riêng dư luận và lòng người ủng hộ hay phản đối thì họ cũng không thể khoanh tay, thật sự là lá thư đó căn bản không đưa đến tay quân đội!”

Ân Lê Đình sùng sốt mở to mắt, nghe Phó Thu Nhiên trầm giọng: “Lá thư đó được đưa đến trụ sở điều hành của đại phu cứu viện gần nhất, sau đó không đưa đến chỗ quân đội mà bị giữ lại. Người giữ lại thư, là chủ quản thượng cấp của Nhực Trường và A Dao tại trụ sở, cũng từng là một đại phu. Bởi vì hơn một năm này biểu hiện của Nhực Trường ở trụ sở rất tốt, y thuật y đức tiếng lành đồn xa, quan hệ lại tốt, vì thế khá có triển vọng thay thế vị trí của viên chủ quản vốn không được lòng người kia. Dù rằng Nhực Trường không có ý đó nhưng tên kia lại ghi hận trong lòng đã lâu. Lúc đó thư đưa đến tay lão, vậy là, lão khốn kiếp giấu thư đi, hoàn toàn không thông báo cho quân đội nơi đó. Thế nên mới khiến quân nổi dậy tưởng quân đội từ chối yêu cầu trao đổi tù binh mà hại Nhực Trường.”

Nói đến đây, Phó Thu Nhiên khó mà nhịn thêm nữa, đập bộp chung rượu ngọc xuống bàn đá, nháy mắt bề thành mấy mảnh. Nửa ngày, hận ý rực lửa trong mắt vẫn không tan đi.

Ân Lê Đình nghe đến đó, rung mình nửa ngày không nói nên lời. Từ miệng Lộ Dao, chàng biết được cách làm người của Cố Nhực Trường, cho dù chưa từng gặp mặt song cũng cực kỳ khâm phục, không ngờ rằng một đại phu có tiết tháo có lễ nghĩa, học thức uyên bác lại ra đi như thế, trong lòng không khỏi thương tiếc.

Phó Thu Nhiên im lặng đủ một nén nhang mới tiếp tục kể: “Mấy chuyện đó, một phần do viên sĩ quan nghĩa quân kia viết thư kể cho A Dao, một phần khác sau khi ta và A Dao nhận được thư, tốn không ít công sức điều tra công khai lần âm thầm mà có. Sau khi tìm hiểu rõ ràng chân tướng sự việc, tâm tình của ta và A Dao đã không thể hình dung bằng hai chữ cuồng nộ nữa. Nhưng lão khốn kiếp đó ngày thường làm việc kín kẽ, chỉ dựa vào lá thư của viên sĩ quan trong mắt quân đội là phản quân kia, thật sự khó mà lấy làm chứng cứ lật đổ lão báo thù cho Nhực Trường. Ta và A Dao từng không cửa cầu cứu, trong lòng phần hận phát điên. Song lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, chưa tới ba tháng sau khi ta và A Dao biết chân tướng, ông trời cho

chúng ta một cơ hội.” Nói rồi ngừng lại, hít hơi, tiếp tục nói: “Lão khốn kiếp ấy mới từ chiến trường trở về y quán thường trực thì gặp phải một tai nạn, vết thương không nhẹ, nội tạng xuất huyết mấy chỗ, là triệu chứng cực kỳ nguy hiểm. Vừa khéo, lão và những người bị thương khác cùng được đưa tới y quán của ta và A Dao. Tình hình lúc đó rất lộn xộn, người bị thương quá nhiều, đại phu không đủ, người tới người lui rồi thành một núi song A Dao vừa nhìn đã nhận ngay ra lão. Lúc ấy nàng lập tức gọi ta tới, ở trong phòng bệnh đơn tiếp nhận công tác cứu chữa lão khốn đó. Lúc này, do thiếu người nghiêm trọng, ta điều hai trợ thủ đi xong, ngoài ta và A Dao ra thì hoàn toàn không có ai khác ở đó. Chúng ta đứng trước giường lão ta, chìm sâu trong mâu thuẫn rồi rầm. Trị bệnh cứu người là nguyên tắc cả Nhục Trường, A Dao, ta và tất cả đại phu thi hành, càng là niềm tin mà Lộ Dao nhất mực theo đuổi. Nhưng đối mặt với kẻ này, ta và A Dao cơ hồ hận tới mức thiếu điều muốn lột da uống máu. Trong tình huống cấp cứu đó, là một đại phu, muốn lấy mạng lão quả thật dễ như trở bàn tay. Triệu chứng loại này, chỉ cần nói cấp cứu vô hiệu, sau đó hơi động tay động chân là có thể khiến lão chết thán không biết quý không hay. Mà đó cũng là cơ hội duy nhất có thể báo thù cho Nhục Trường, bỏ qua rồi khó mà có lại. Vì thế, chính lần đó, ta và A Dao giãy dụa nửa ngày, hoàn toàn phản bội niềm tin bản thân vẫn luôn tôn thờ cùng với lời thề tuyên lúc thành đại phu, chỉ qua loa cho xong, hoàn toàn không thực hiện cấp cứu hữu hiệu nào, dễ dàng đoạt tính mệnh lão ta.”

Nói đến đây, Phó Thu Nhiên nặng nề thở ra, quay đầu nhìn thì thấy lông mày Ân Lê Đình nhíu chặt, không nói một tiếng, bèn nhếch môi: “Nếu nói cái chết của Nhục Trường là ác mộng cả đời ta và A Dao thì chuyện này là một con dao, luôn luôn chọc vào tim ta và A Dao. Năm xưa lúc chúng ta tu tập y đạo, tám biển treo trên cửa sư môn viết “Phổ Thiên Đồng Tử, Bác Ái Thương Sanh”, tám chữ này chúng ta không ngày nào dám quên. Chuyện đó hai người chúng ta chưa từng hối hận nhưng mỗi lần nhớ lại câu ấy cùng niềm tin kiên trì bao nhiêu năm nay, ta và nàng ngày đêm không yên ổn. Sau sự kiện đó, mỗi lần khám bệnh cho bệnh nhân, với ta mà nói dường như lại muốn trình diễn chuyện đó lần nữa, lương tri chịu giày vò gấp bội, cực kỳ đau khổ. Thế nên không bao lâu sau, nhân một lần ngoài ý muốn, ta triệt để buông bỏ cái nghề đại phu này.”

Ân Lê Đình thấy Phó Thu Nhiên thờ dài nhắm mắt, trong lòng nhất thời ngổn ngang trăm mối. Chẳng từng nghe Lộ Dao nói y thuật của Phó Thu Nhiên không hề kém nàng, chỉ là không tiếp tục hành y mà thôi. Lúc đó chàng còn lấy làm kỳ quái vì sao Phó Thu Nhiên cũng chấp nhất như Lộ Dao lại không tiếp tục hành y nữa, không ngờ được còn có nguyên nhân như thế này. Song liền đó lòng chàng chùng xuống, mở miệng hỏi: “Vậy, Tiểu Dao nàng...”

Phó Thu Nhiên không đợi Ân Lê Đình nói hết đã biết chàng muốn hỏi gì, mở mắt khê than, nói nhỏ: “A Dao nàng không giống ta. Tuy nàng là nữ hài tử nhưng ở phương diện nào đó, nàng kiên cường dũng cảm hơn ta và Nhục Trường nhiều. Đối mặt với quá khứ kinh khủng như thế, Nhục Trường sẽ chọn cách quên đi, ta chọn trốn tránh còn A Dao nàng chọn đối mặt, chẳng sợ đằng sau những thứ ấy với nàng mà nói khó đối diện cỡ nào. Mấy năm nay, nàng luôn nhắc đi nhắc lại chuyện bản thân đã làm năm đó, hết lần này đến lần khác bóc trần vết thương xấu xí không chịu nổi kia, luôn luôn cảnh cáo mình phải trả món nợ đó, vì bản thân, cũng vì kẻ không có dũng khí lần nữa hành y như ta, nên nàng mới lập chí cả đời du lịch hành y, còn sống ngày nào tuyệt không lơ là. Tám chữ Phổ Thiên Đồng Tử, Bác Ái Thương Sanh kia, mấy năm nay ta không dám nghĩ tới, nhưng Lộ Dao khắc ghi tám chữ này trong lòng, cho dù mỗi lần nhớ đến đều bị giày vò.”

Bỗng nhiên Ân Lê Đình chợt nhớ ngày đó trên núi Võ Đang, Lộ Dao từng chỉ vào Thiếu Lâm Viên Nghiệp nói tám chữ Phổ Thiên Đồng Tử, Bác Ái Thương Sanh này nàng không dám quên ngày nào, lúc đó chàng động lòng vì câu này song chưa hề nghĩ đằng sau đó lại có nhiều đấu tranh và vất vả đến thế. Trên Cô Sơn, Lộ Dao cũng từng khổ sở vì nhắc tới chủ định năm xưa học y, rơi vào tâm trạng khổ sở, gần như suy sụp. Lúc ấy chàng không hiểu được nguyên do, chỉ mong nàng dễ chịu đôi chút, bây giờ rồi cuộc cũng hiểu được khúc chiết trong đó.

“Mấy năm nay, A Dao chẳng những vì bản thân nàng, cũng là vì ta. Người khó đối mặt nhất chính là một mặt không chịu nổi của bản thân. Cho dù lòng ta có khát vọng cỡ nào song từ đầu chí cuối không có cách nào, không có dũng khí đối diện với quá khứ, càng khó làm đại phu lần nữa. Tuy ta không nói song A Dao hiểu, nàng nói với ta, chuyện này một mình nàng làm là đủ rồi. Vì thế nàng, một nữ nhân lại hành tẩu bốn phương, dãi nắng dầm sương, hoàn toàn không chỉ vì một chút chấp niệm hành y tế thế. Trên người nàng, gửi gắm toàn bộ giấc mơ và niềm tin năm xưa của Nhục Trường, của ta và bản thân nàng, còn để trả lại tội nghiệt mà ta và nàng phải trả, cho dù chúng ta chưa hề hối hận đã nợ món nợ đó. Điều ta có thể làm, chẳng qua là dốc toàn lực giúp đỡ nàng. Những thứ đó so với thứ nàng chịu đựng trong tim, gánh trên vai, không bằng một phần mười.” Nói xong, bỗng nhiên hắn nhìn Ân Lê Đình, ánh mắt soi thẳng vào đáy mắt chàng “Chuyện cũ bao nhiêu năm, bây giờ trên đời ngoài ta và A Dao không có người thứ ba biết. Hôm nay ta nói cho huynh nghe, là mong huynh, sau này năm rộng tháng dài, lúc cùng A Dao đi tiếp có thể khiến lúc nàng đối mặt với quá khứ, không còn cô đơn lẻ bóng. Tám chữ Phổ Thiên Đồng Tử, Bác Ái Thương Sanh, với nàng mà nói quá nặng nề, luôn nhắc nàng nhớ chúng ta đã vượt quá lần ranh đạo đức y giả. Ta không muốn nửa đời còn lại của nàng sống với câu này, mà hi vọng nàng có thể sống theo ý thích của mình, giống như năm đó lúc Nhục Trường còn trên đời, cho dù vất vả nàng cũng vui vẻ. Bởi vì đời người không phải chỉ sống vì niềm tin mà càng vì người yêu thương.”

Nói đến chỗ này, trong mắt Ân Lê Đình lóe lên ngàn vạn tia sáng, mãi đến khi mát lạnh bình tĩnh như lưu ly trở lại, ảm áp động lòng người. Song được vài khắc, hai vai chàng run run, dường như nghĩ tới điều gì đó, hồi lâu mới nói khẽ: “Cố huynh với Tiểu Dao, như cha như anh, cũng là người yêu nhất, Lê Đình chỉ sợ đời này không thay thế được.” Nói rồi rừ mắt xuống. Từ ngày đầu tiên biết đến Cố Nhục Trường, chàng liền hiểu được với Lộ Dao mà nói, đời này sẽ đặt ba chữ ấy trong lòng. Vốn dĩ tâm trạng có chút chua xót nhưng sau khi biết được quá khứ của hai người, nó nhanh chóng biến thành cảm xúc phức tạp xen lẫn giữa cảm kích và chua xót. Nhưng mỗi lần nhìn đến ánh mắt sáng ngời của Lộ Dao thì đủ loại cảm giác ấy lập tức tan biến. Song suy cho cùng, đối với Lộ Dao, trong lòng chàng không nắm chắc.

Ai ngờ Phó Thu Nhiên nghe rồi lại cười, một tay vỗ vai Ân Lê Đình “Ai bảo huynh thay thế Nhục Trường nào? Ân Lê Đình là Ân Lê Đình, Võ Đang Ân lục hiệp. A Dao gọi huynh một tiếng lục ca mà không phải Nhục Trường. Tuy rằng có lúc A Dao không thông suốt nhưng không hề hồ đồ.”

Ân Lê Đình nghe thế bỗng ngẩng lên, vẻ mặt khó hiểu mang theo ba phần sùng sốt và sáng tỏ, ánh mắt sáng rực, nét mặt khản thiết, nghe Phó Thu Nhiên nói: “A Dao trừ hành y ra, xưa nay lười để tâm đến những chuyện rồi rắm khác. Huynh nhìn công phu nửa mùa của nàng là biết. Nhưng bắt đầu từ cuối thu năm ngoái, trong phi cấp truyền thư giữa hai chúng ta, vô số lần nàng kêu ta làm việc này việc kia, từ nghe nóng tông tích Kỳ cô nương, đến thu thập hướng đi của các lộ giang hồ liên quan đến Đồ Long đao. Về sau thậm chí trực tiếp phái người đưa Kỳ cô nương đến Thu Linh trang, bây giờ thì vất óc nghĩ cách đối phó Thanh Côn. Nếu nói nàng thiết kế rửa sạch cho Trương ngũ hiệp là vì cảm động trước tình huynh đệ của các vị, vậy chuyện Kỳ cô nương thì sao? Chuyện Kỳ cô nương lúc ấy nàng đang ở Tuyền Châu, dịch chuột như lửa sém lông mày còn nhớ mãi không quên, chỉ bởi vì khi ấy nàng cho rằng huynh thích Kỳ cô nương. Đầu óc A Dao lanh lợi thì lanh lợi nhưng cũng có lúc ương bướng. Khi đó nàng nghĩ trước nghĩ sau dùm huynh như thế, có thể thấy tình cảm nàng dành cho huynh không giống bình thường. Cũng bắt đầu từ lúc đó ta mới chú ý đến huynh.”

“Phó huynh, này... Tiểu Dao nàng...” Ân Lê Đình nghe xong trái tim nhảy nhót, lại không biết nên rơi về đâu, nhớ đến chuyện hai người buổi sáng càng

có chút luống cuống.

Phó Thu Nhiên nhìn hết trong mắt, cực kỳ buồn cười “Trong lòng A Dao phân biệt rất rõ, huynh là huynh, Nhược Trường là Nhược Trường. Nếu nàng không nhìn huynh với con mắt khác, sẽ kiên nhẫn để huynh đồng hành lâu như thế? Không thì sợ là nửa đường sớm đã hắt cẳng huynh đi một mình rồi. Khoan nói chuyện khác, chỉ riêng vết thương trên tay huynh thôi, huynh biết A Dao bôi gì cho huynh không?”

Ân Lê Đình ngần ra, vô thức nhìn vết thương mình một cái, nghe Phó Thu Nhiên nói: “Chút thương ngoài da đó dùng kim sang được là được rồi. Xưa nay A Dao ghét nhất là lãng phí dùng bậy được liệu nhưng nàng bôi vết thương cho huynh là Tuyết Liên Ôn Cốt Giao hồi đó nàng tốn mấy tháng mới chế được một bình, dùng hết ba cành thiên sơn tuyết liên và không ít hóa nhung thảo. Thứ đó chính nàng cũng tiếc không dùng, hôm nay lại bôi cho huynh hết nửa bình. Nếu không phải nàng đối xử với huynh khác biệt thì tức là hôm nay óc rút gân rồi.”

Ân Lê Đình kinh ngạc ngẩng đầu, hôm nay quả thật chàng cảm giác miệng vết thương hơi ngứa ngứa, cảm giác như lúc trước bị thương cần bảy tám ngày để vết thương khép miệng, còn tưởng mình nhầm, không ngờ là do hiệu quả của thuốc mà ra.

“A Dao ấy mà, có lúc thông minh vô cùng nhưng có lúc ngốc tới mức người ta tức điên. Bây giờ nàng đối với huynh như thế, sợ là chính nàng cũng chưa từng nghĩ vì sao. Thật ra, theo ta thấy, huynh có thể thổ lộ lòng mình với nàng.”

Ân Lê Đình nghe xong, thoáng cái tròn mắt, hai má đỏ bừng, nửa ngày tựa hồ mới ý thức ra điều gì, hơi giãn lông mày, nói cực nhỏ: “Phó huynh... ba chuyện huynh nói tất nhiên ta tin hết, nhưng có một việc, tiêu đề mê hoặc đã lâu...”

Bỗng nhiên Phó Thu Nhiên giờ tay: “Ta biết huynh muốn nói gì. Xin lỗi, ta không thể nói đáp án cho huynh, chỉ có A Dao mới có thể. Nhưng ta có thể nói cho huynh biết, nếu có một ngày A Dao giải đáp thắc mắc này trong lòng huynh, vậy thì có lẽ, nàng thật sự yêu huynh rồi đó.”

Câu cuối cùng khiến tay Ân Lê Đình khẽ run, chung rượu rơi xuống đất lăn lạch cách vài vòng, rót tòm xuống hồ, dậy lên từng gợn sóng, xao động ánh trăng trên hồ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Đôi Lôi Đỗ Say Chàng

Trung Thu, mười lăm tháng tám.

Trong mắt chủ quán và người làm Thu Linh trang, Phó Thu Nhiên và Lộ Dao ngoại trừ tính tình có hơi quái gở, thì thoáng lại làm những việc khiến người ta mù tịt thậm chí chẳng hiểu gì ra thì tuyệt đối là những chủ nhân dễ hầu hạ. Ví dụ như tết Trung Thu, lúc những đại gia đình lớn bận túi bụi thì, Phó Thu Nhiên cho toàn bộ từ quản sự tới sai vặt nghỉ phép hết, ai về nhà người nấy ăn tết. Những người thật sự không muốn về hoặc không có nhà để về, ở lại làm việc còn được nhận một món tiền thưởng kha khá, thành ra không ít người càng muốn ở lại trang hơn. Vì thế Trung Thu năm nay, cho dù có thêm bốn người phái Võ Đang nhưng cũng không đến mức bận rộn.

Sáng sớm Trung Thu, Lộ Dao đã lôi Phó Thu Nhiên chạy tới khách viện tìm Võ Đang chư hiệp, sau đó mấy người đóng cửa khách viện ở luôn trong đó cả buổi sáng, không cho phép bất cứ sai vặt hay chủ quán nào vào trong. Nhóm sai vặt đã quá quen với chuyện như thế, không lấy làm lạ cứ việc ai người nấy làm. Trước giờ cuối năm và Trung Thu, Thu Linh trang không xã giao, bởi thế đại quản gia Phó Hồng trước mắt là người rảnh rang nhất sung sướng nhàn nhã ngồi ở ngoài viện uống trà gác cửa.

Đội Lộ Dao đẩy cửa ra lần nữa đã hết buổi sáng. Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình cùng đi ra. Lộ Dao hãy còn đang nói với Trương Tùng Khê: “Bây giờ chúng ta chờ Phạm Dao, nhưng muội cảm thấy bên y không có hi vọng lắm, đến chừng đó nếu không được thì cứ theo kế hoạch mà làm, chín phần là thành.”

Ân Lê Đình nói trước: “Có thể không dùng thì dùng dùng cách này nhé? Huynh sợ...” Nói rồi nhìn Trương Tùng Khê, lại nhìn Lộ Dao, than thở: “Tiểu Dao, cách này ít nhiều gì cũng có nguy hiểm”

Lộ Dao vô tội nhìn chàng, bắt lực nghiêng răng, siết tay nói: “Lần này xong việc, nếu muội không tu tập võ công đang hoàng thì từ giờ trở đi hai chữ Lộ Dao viết ngược lại!”

Phó Thu Nhiên lườm nàng, nhướn mày: “Mấy năm trước ta đã nói với ngươi rồi, ngươi không thèm để ý. Bây giờ sao nào? Hối hận rồi hả!”

Hắn nói câu nào cũng là sự thật, Lộ Dao đỡ trán rên rì: “Ta biết sai rồi, được chưa? Có điều lần này ta cam đoan tuyệt đối không có vấn đề.”

Trương Tùng Khê ngoảnh đầu nói với Phó Thu Nhiên: “Phó trang chủ cứ yên tâm, bốn huynh đệ chúng ta nhất định bảo vệ Tiểu Lộ an toàn. Huống hồ lúc ấy các đại môn phái đều có mặt, đối phương muốn làm gì cũng phải cố kỵ nhiều thứ.”

Phó Thu Nhiên nói: “Thứ đó do hai người chúng ta tự tay làm ra, trong lòng A Dao đã có tính toán, tất nhiên ta tin được nàng. Còn bản lĩnh lừa người gạt quỷ này, ta càng tin hơn.”

Lộ Dao biết Ân Lê Đình đang nghĩ gì, khẽ khàng gạt tay áo chàng: “Lục ca, chẳng lẽ huynh không tin năng lực của muội? Huống hồ, đây thật sự là biện pháp chu toàn mà bảo đảm nhất rồi, bây giờ lão ngoài sáng chúng ta trong tối, toàn lực thử một lần, chẳng phải có thể giải quyết một lần. Nếu không sau này e là khó tìm được cơ hội nào tốt như vậy nữa.”

Ân Lê Đình biết rõ Lộ Dao nói câu nào cũng có lý chỉ là mãi vẫn không yên tâm được. Nửa ngày rớt cuộc thờ dài “Tiểu Dao, đến chừng đó muội phải nhớ kỹ, thuận lợi hay không không quan trọng, cẩn thận là trên hết.”

Lộ Dao cười nói: “Đương nhiên rồi, lục ca thấy muội làm việc không nắm chắc bao giờ chưa?”

Đoạn thời gian này, Ân Lê Đình hiểu biết nàng xưa nay suy nghĩ cực kỳ chu đáo, trước khi làm bất cứ việc gì đều tỉ mỉ suy tính, bây giờ nàng cười nói rạng rỡ cam đoan, tuy vẫn không yên tâm như cũ nhưng chung quy là gạt đầu, âm thầm tính toán đến chừng đó nhất định phải dốc sức bảo vệ nàng chu đáo mới được.

Bên này Phó Thu Nhiên kéo Lộ Dao lại, nói với hai người Trương Ân: “A Dao và ta còn có việc, đi trước không quấy rầy. Hôm nay Trung Thu, đến buổi tối, mời chư vị tới phòng khách cùng nhau ngắm trăng.”

Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình chỉ nói hai người tình như ruột thịt, giờ là Trung Thu, tất là có chuyện riêng cần nói, vui vẻ gạt đầu.

Lộ Dao lại hơi kinh ngạc nhìn Phó Thu Nhiên, còn chưa kịp phản ứng đã bị Phó Thu Nhiên kéo thẳng về viện hai người. Dọc đường đi hai người kẻ vai men theo lối đi nhỏ, không ai mở miệng, nhiều năm ngầm hiểu, rất nhiều sự tình càng không cần phải nói bằng lời. Mãi đến bên bờ Hoành Đường, hai người chọn đại một bãi cỏ ngồi xuống, Phó Thu Nhiên mới nói: “Chuyện Thành Côn thuận lợi giải quyết xong là đến Phó Tề Y Hội, sau y hội năm nay, người có định đi Tế Nam không?” Hắn biết thói quen của Lộ Dao, mỗi năm nếu Tế Nam Diệp Thủ không tới y hội, sau đó nhất định Lộ Dao sẽ tìm thời gian đến thăm, bày tỏ ý tôn trọng.

Lộ Dao gạt đầu: “Năm nay việc Tuyền Châu nhờ Diệp tiên bối lo liệu phần lớn, giúp đỡ rất nhiều. Nếu ta không đích thân tới tạ cứ thấy bất an.”

Phó Thu Nhiên gạt đầu qua loa. Tuy hẳn cũng đích thân tới thăm nhưng Lộ Dao là đại phu, tới tận nhà cảm ơn vẫn tốt hơn.

Phó Thu Nhiên nhìn nữ hài tử trước mắt, đã không còn đáng vẻ tiểu cô nương non nớt lần đầu gặp mặt hơn sáu năm về trước nữa, thân hình mảnh mai song khỏe mạnh, làn da bánh mật không trắng trẻo như nữ nhân khác nhưng lại có nét phong tình riêng. Mấy năm nay, bờ vai và trái tim nàng gánh trách nhiệm, trở thành một đại phu lần nữa đòi hỏi can đảm, nét ngây thơ sạch sẽ trên người nàng năm xưa nhạt dần, song lại nhiều thêm phần kiên nhẫn rắn rỏi. “A Dao..., mấy năm nay, người vất vả rồi.”

Lộ Dao ngẩn ra, kể đó hiểu Phó Thu Nhiên nói gì, bèn cười nhạt khe khẽ lắc đầu: “Thu Nhiên, người ta sớm đã là một, hà tất nói những lời này? Tâm an thì nơi đâu cũng là quê nhà. Nhưng được tâm an, ngăn dậm vạn dặm, với ta mà nói cũng chỉ là nơi nhỏ bé. Vất vả chút ít đấy, đã là gì đâu?”

Phó Thu Nhiên nghe xong, môi hơi nhướn lên, chuyển đề tài: “Lần nay người đi Tế Nam thăm Diệp lão đại phu, có cần Ân Lê Đình đi cùng như trước không?”

Lộ Dao và hắn bên nhau hai đời, đương nhiên biết ý hắn tuyệt không chỉ trên mặt chữ, nhất thời không biết đáp ra sao. Nhớ tới Ân Lê Đình, chớp mắt, từ lần đầu tiên quen biết ở Vọng Giang lâu đến núi Võ Đang, trong thành Tuyền Châu, hồ Tây Từ Hàng Châu, đỉnh Liên Hoa trên Hoàng Sơn, cùng với ngày hôm đó, ở nơi này, nàng nói một chữ “được” kia, hỗn loạn không kể xiết đồng loạt dâng lên trong lòng, cảm giác này quá mãnh liệt khiến nàng cơ hồ không cách nào kháng cự được. Bỗng nhiên, gương mặt tươi cười của Nhượng Trường năm xưa cũng hiện ra trước mắt, từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, thời niên thiếu hai nhỏ vô tư cùng với vô số an ủi khích lệ dần dần những năm trưởng thành, tất cả những cảnh ấy lộn xộn vô cùng, cơ hồ khiến nàng có cảm giác rối loạn thời gian và không gian.

Phó Thu Nhiên thấy thần sắc Lộ Dao, biết ngay trong đầu nàng đang nghĩ gì, đặt một tay lên vai Lộ Dao: “Ta còn tưởng hai năm nay A Dao người thông suốt hơn rồi, không ngờ ngược lại vẫn không nhìn thoáng hơn. Bây giờ người còn nhớ, Nhượng Trường từng nói gì với chúng ta không?”

Ánh mắt Lộ Dao có vẻ mê man, nghe giọng hắn dần trở nên sáng sủa hơn, Phó Thu Nhiên nói: “Cuộc đời hỗn loạn mà gian truân, hễ không biết đi đâu về đâu thì buông bỏ tất cả, dùng tâm mình để quyết định. Như thế đến khi cuộc sống kết thúc, ít nhất làm được bốn chữ không thẹn với lòng.”

Lộ Dao đột ngột trầm mặc, hồi lâu mới khẽ khàng: “Thu Nhiên, ta... đối với lục ca, ta chỉ không biết rốt cuộc là mình thật lòng hay chỉ vì ảo giác mấy ngày nay tập mãi thành quen...”

Phó Thu Nhiên buồn cười lắc đầu: “Nếu là tập mãi thành quen, sao có thể là ảo giác được? A Dao, Nhượng Trường đã nói, đi hỏi lòng người, người có thể cảm nhận được sự tồn tại rõ rệt của nó hay không. Nhượng Trường trên trời có linh thiêng, nếu thấy tình trạng người như bây giờ, sợ là lại muốn thờ dài gỗ đầu người rồi. A Dao, trước giờ người luôn dùng cảm hơn ta. Người dám đối diện với quá nhiều quá khứ như thế, chẳng lẽ, bây giờ lại không muốn đi đối mặt với lòng mình sao? Không muốn nhìn tâm của Ân Lê Đình sao?”

Vì một câu này, Lộ Dao trầm mặc đủ một khắc thời gian. Ngẩn ngui một khắc, kiếp trước kiếp này, đủ loại chuyện xưa như nước chảy qua, phát ra âm thanh rõ rệt. Vô số lần nàng lấy hết dũng khí đi đối mặt với một mặt bất kham của bản thân đời trước, đối mặt với đạo đức và niềm tin sụp đổ, bây giờ, chẳng qua là nhắm hai mắt, cảm thụ tình ý dịu dàng ấm áp kia, cần gì phải rồi rắm thế này? Hồi lâu, nàng hít sâu một hơi, ngắt đầu “Thu Nhiên, người nói không sai. Sự đời rối rắm khó phân biệt, nhưng lòng người là chân thật nhất, đầy áp hay trống rỗng, tuyệt không thể giả.”

“A Dao, người phải nhớ kỹ, niềm tin có thể lấp đầy cuộc sống của người nhưng nó còn chưa đủ để lấp đầy tim người. Ta chỉ mong có ngày, trong lòng người trừ niềm tin, trừ ta và Nhược Trường ra, còn có gì đó có thể khiến người nhớ nhưng lưu luyến. Nhược Trường đã nói, muốn chúng ta nhất định phải chăm sóc quan tâm đối phương. Ta hi vọng, người được vui vẻ, mặc sức tỏa sáng xuất phát từ ý muốn của người giống như ngày xưa mà không phải cố gắng làm cho mình có vẻ vui sướng.”

Nhớ đến quãng thời gian đồng hành với Ân Lê Đình, lòng Lộ Dao khẽ bay bổng. Nửa ngày mỉm cười nói: “Nhược Trường bảo chúng ta chăm sóc đối phương đàng hoàng, vậy, Thu Nhiên, lòng người thì sao? Ta ở bên ngoài dùng niềm tin lấp đầy cuộc sống, người dùng cách của bản thân người thực hiện niềm tin của mình. Vậy, cuộc sống của người thì sao?”

Phó Thu Nhiên ngó người, không nghĩ Lộ Dao bỗng nhiên nhắc tới việc này. Thoáng chốc, đến phiên hần trầm mặc.

“Hôm trước ta mới gặp Khê Huyền. Hơn một năm không gặp, tỷ ấy chẳng thay đổi tí nào. Thu Nhiên, đến bây giờ đã bốn năm rồi, người không phải kiểu người sẽ ghét bỏ xuất thân của tỷ ấy. Vậy vì sao người không muốn thử? Trên đời này, khó có được nhất chính là thật lòng thật tình, ta cũng như vậy, mong có một ngày, trừ ta và Nhược Trường, trừ làm ăn, được liệu gì đó ra, lòng người cũng được lấp đầy.”

Lộ Dao nhìn thẳng vào mắt Phó Thu Nhiên, trong mắt toát ra muôn vàn ánh sáng, bao hàm rất nhiều thứ không diễn tả nổi bằng lời. Năm đó Nhược Trường qua đời là cơn ác mộng lớn nhất trong đời họ; phản bội niềm tin và đạo đức thầy thuốc vì báo thù cho Nhược Trường, là vết nhơ hai người chùi cả đời cũng không sạch; quá nhiều chuyện lộn xộn, đau khổ trong đó, hần dùng rượu cay, nằng dùng thuốc phiện muốn tìm cách giải thoát. Song cuối cùng, khiến họ từng bước thoát ra là nhờ tình cảm nương tựa lẫn nhau ăn sâu vào máu thịt. Đến bây giờ, phải trái đúng sai đã không còn quan trọng nữa. “Thu Nhiên, nhớ kỹ, trời xanh để chúng ta đến nơi này là muốn chúng ta nhất định phải sống vui vẻ, vui vẻ, vui vẻ mà sống tiếp.”

Nhắc đi nhắc lại chữ vui vẻ, nói nặng tựa ngàn cân, dường như muốn khắc nó vào lòng Phó Thu Nhiên.

Phó Thu Nhiên nhẹ nhàng vén tóc rối của Lộ Dao ra sau, nói khẽ: “Ta hiểu mà. A Dao, chúng ta đều phải vui vẻ mà sống.”

Vui vẻ mà sống. Ngán ngùi mấy chữ, mấy năm nay hai người đã dốc toàn lực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Lúc Mưa Gió Tụ Tan

Với Lộ Dao và Phó Thu Nhiên mà nói, dù gặp mặt dịp Trung Thu thì vẫn không phá lệ coi trọng ngày tết này. Năm nay có Võ Đang chur hiệp ở, tối ấy uống rượu ngắm trăng, quả thật náo nhiệt hơn chút. Như thế, mười lăm tháng tám nháy mắt trôi qua. Vội vội vàng vàng mấy ngày, mới đó đã đầu tháng chín.

Mấy ngày nay, nhân sĩ giang hồ trong thành Kim Lăng càng lúc càng đông, ngoài một số môn phái nhận được thư nhắc danh lúc đầu, đa phần là nhân sĩ giang hồ nghe ngóng được tin tức không tính là bí mật này, không ngoài mục đích gì khác vì Đồ Long đao. Có điều, gây chú ý nhất vẫn là chương môn các phái Nga Mi, Côn Luân, Hoa Sơn, Không Động không hẹn mà cùng đến Kim Lăng, có thể thấy bất luận là danh môn đại phái hay là quần hào giang hồ, ba chữ Đồ Long đao tuyệt đối đủ sức khiến người ta bỏ hết mọi việc, đổ xô vào.

Lúc Ân Lê Đình nói với Lộ Dao chuyện này, Lộ Dao chỉ biết ôm trán than thở, bất luận ra sao, từ điểm này mà xem thì chiều này của Thành Côn khá thành công. Bây giờ muốn xử trí êm xuôi là không dễ. Nghe nói thậm chí Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái cũng tới Kim Lăng, Lộ Dao càng hận không thể đào ba tấc đất lên giấu Kỳ Hiệu Phù xương. Song một phương diện khác, trong lòng Lộ Dao khá vui mừng, với mưu kế của nàng và Phó Thu Nhiên, lần này người đến càng đông càng loạn càng tốt.

A Du và Khê Huyền sắp xếp lại tin tức có liên quan đến lời đồn về Đồ Long đao mà người của Thiên Hương lâu và Mãn Đình Phương Hoa thu thập đưa cho Lộ Dao, song không có tin nào dính đến Thành Côn và Nhữ Dương Vương phủ, điều này cũng không ngoài dự đoán của Lộ Dao. Về phần Phó Thu Nhiên, mấy ngày nay ra vào biệt trang tìm Dương Tiêu mấy bận. Hần thương lượng với Lộ Dao nhiều lần, chuyện lần này dính líu đến Minh giáo, đương nhiên phải nhờ sự giúp đỡ của Dương Tiêu rồi. Song hề nghĩ đến ngày sau có Trương Vô Kỵ, lại không thể nói toạc mọi chuyện ra, chỉ sợ căn nguyên nhân quả rối loạn quá mức. Tinh minh như Dương Tiêu há dễ ở chung? Vì thế công việc hóc búa này Phó Thu Nhiên tự động gánh vác.

Dương Tiêu người này rất thanh cao, năm đó Ý Thiên kiếm ngay trước mắt còn khinh thường, bây giờ nghe tới Đồ Long đao càng không để tâm, ngược lại tin tức Tạ Tốn khiến y có ý muốn đi. Khổ nỗi hiện tại Kỳ Hiệu Phù đã mang thai tám tháng, trước mắt y không dám rời đi lấy một tấc, may mà có Đàm Tú Trữ tinh thông nữ khoa kê bên mới yên tâm, thương lượng chuyện hôm đó với Phó Thu Nhiên nửa ngày, rốt cuộc quyết định xong.

Võ Đang chur hiệp trừ ứng phó với các phái tới bái phỏng, còn phải lưu ý động tĩnh các nhân vật ra vào Thanh Lương tự trên Thanh Lương sơn, nơi hẹn trong thư song từ đầu chí cuối không thấy vùng lân cận có người nào lạ. Ân Lê Đình thì cả ngày bắt Lộ Dao biểu diễn kiếm pháp sở học, cẩn thận nghiền ngẫm, tiến hành chỉ bảo, chỉ vì chàng lo công phu của Lộ Dao không ứng phó được cục diện ngày hôm đó, thành thử cũng mặc kệ quy củ giang hồ. Tuy phương thức luyện kiếm của Lộ Dao độc đáo, năng lực cũng không tệ nhưng toàn tự tìm hiểu, thế nên về mặt kiếm thuật, vô luận là kỹ xảo hay kinh nghiệm đều kém xa Ân Lê Đình được Trương Tam Phong đích thân dạy dỗ. Vì thế bây giờ một chiêu một thức của nàng được chỉ bảo thêm, nhất thời uy

lực tăng lên không ít. Chỉ là chung quy công lực quá thấp, Ân Lê Đình cũng đành để nàng dựa vào chiêu thức biến hóa phức tạp mà chiếm tiên cơ.

Mười mấy ngày trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã mỏng ba tháng chín, ngày hẹn trong thư nặc danh các phái thu được. Sáng sớm còn chưa tới giờ meo, Võ Đang chur hiệp và Lộ Dao đã tới Thanh Lương sơn. Tối hôm trước Lộ Dao còn cùng mọi người xác nhận lại lần nữa kế hoạch hôm nay, nội công nàng không thâm hậu như Võ Đang chur hiệp chuyên về điều tức, đến giờ này ít nhiều gì cũng không ngủ đủ giấc. Dọc đường đi, nàng túm tay áo Ân Lê Đình, đi phía sau, lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng còn ngáp lên mấy cái. Dù Ân Lê Đình vẫn lo âu chuyện hôm nay nhưng thấy bộ dạng nàng như thế cũng không nhìn được cười cảm Vân Tình song kiếm giúp nàng, nghiêng người che dùm nàng.

Vốn dĩ Lộ Dao còn rửa Thành Côn sót ruột, mắc gì lại hẹn sớm như thế, tới trưa bắt đầu cũng giống nhau thôi. Nhưng đến Thanh Lương sơn rồi nàng mới biết đầu phải Thành Côn sót ruột, rõ ràng là đám nhân sĩ giang hồ nghe tin mà tới đây chứ. Mảnh đất trống thênh thang phía sau Thanh Lương tự sớm đã tụ tập hơn hai trăm nhân vật. Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân đều tập trung đông đủ, mạnh ai nấy tìm chỗ ngồi xuống. Các bang phái Cự Kinh, Hải Sa cũng có ở đó, nhân sĩ giang hồ còn lại tập trung một chỗ, chừa chỗ trống chính giữa.

Các phái thấy Võ Đang đến, đua nhau chào hỏi. Mấy năm nay tuy Du Đại Nham trọng thương, Trương Thủy Sơn mất tích nhưng mấy người Tổng Viễn Kiều Du Liên Châu hành tẩu giang hồ không thiếu, thanh danh Võ Đang chur hiệp còn cao hơn mấy năm trước nhiều, thậm chí vượt qua chừng môn mấy phái Côn Luân, thoáng có xu thế ngang vai ngang vế với mấy vị cao tăng Thiếu Lâm, thành ra tuy là đệ tử đời thứ hai nhưng chừng môn các phái đều dẫn đệ tử tiến lên chào hỏi.

Giờ phút này, Võ Đang chur hiệp do Du Liên Châu đứng đầu, thế nên dẫn đầu đáp lễ lần lượt Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái, Côn Luân Hà Thái Xung, Hoa Sơn Tiên Vu Thông và Không Động ngũ lão mấy người. Đến khi mọi người thấy được Du Đại Nham sáu năm không ra giang hồ đều kinh ngạc không thôi. Tuy trên giang hồ đã sớm có lời đồn Du Đại Nham bị gãy chi đã lãnh tái xuất giang hồ, nhưng bây giờ chính mắt nhìn thấy vết thương nặng như thế có thể chữa khỏi, vẫn khó mà tin được. Người phái Nga Mi quan hệ tốt nhất, hỏi han quả thật xuất phát từ thật tình. Du Đại Nham nghe xong cười sáng khoái một tiếng, đối với việc nằm liệt giường sáu năm hoàn toàn không để tâm.

Nhưng lúc này bỗng nhiên Diệt Tuyệt sư thái đưa mắt nhìn Lộ Dao đứng phía sau đang đóng vai với Ân Lê Đình, ánh mắt sắc nhọn như tên, cực kỳ đáng sợ. Lộ Dao cho dù chưa tỉnh ngủ, bản năng cũng cảm nhận được khí thế bức người này. Liếc mắt nhìn Tĩnh Huyền, Đinh Mẫn Quân và Bối Cẩm Nghi sau lưng bà ta cũng đang nhìn mình một cách kỳ dị, Lộ Dao biết e là ba người đã trình báo tất tật chuyện Ân Lê Đình cản trở bọn họ giết Phạm Dao ở Hàng Châu và chuyện gặp mặt ở Thiên Hương lâu cho sư phụ Diệt Tuyệt rồi, thành thử bây giờ Diệt Tuyệt nghi ngờ quan hệ của mình với Minh giáo. Lộ Dao âm thầm lấy làm may mắn hôm đó Tô Tiểu pha trò dời dề tài đi, giấu được thân phận của Dương Tiêu. Bằng không dây dưa ra, khó đảm bảo không lời Kỷ Hiểu Phù đã có bầu tám tháng ra. Nàng thoáng an tâm, cảm giác dưới ống tay áo, Ân Lê Đình khẽ nắm tay mình, hẳn chàng cũng chú ý đến ánh mắt bất thiện của Diệt Tuyệt sư thái. Ngược lại Lộ Dao không hề né tránh mà nhìn lại, không chịu yếu thế chút nào, chỉ vì lúc này nếu né tránh một chút cũng sẽ khiến Diệt Tuyệt sư thái càng lấn tới một bước chắt vắn nàng. Mấy người Du Liên Châu cũng chú ý đến ánh mắt bất thường của Diệt Tuyệt sư thái, đang định mở miệng, lão nhị Tông Duy Hiệp trong Không Động ngũ lão lại tiến lên một bước, đến trước mặt Lộ Dao, ôm quyền làm lễ: “Vị này là Lộ cô nương phải không?”

Lộ Dao đang tập trung tinh lực phân cao thấp với Diệt Tuyệt, bỗng nhiên nghe bên này có người gọi nàng, hơi giật mình, thấy một người hơn bốn mươi tuổi mặc đồ màu đỏ gạch chấp tay làm lễ với nàng, vội vàng đáp lễ: “Vãn bối là Lộ Dao, dám hỏi tiền bối là?”

“Lão phu là Không Động Tông Duy Hiệp. Hôm trước nghe tam đồ nhi của ta nói, mấy ngày trước là Lộ đại phu cứu Thường tứ đệ của ta?”

Lộ Dao nghe lão nói thế mới nhớ ra mấy ngày trước tại Nhã An y quán, nàng và Âu Dương Khiêm cứu hán tử trung niên phái Không Động, gật đầu nói: “Lệnh đệ được đưa đến Nhã An y quán, Âu Dương đại phu tiếp nhận xong phát hiện khá hóc búa, mới gọi vãn bối đến. Bây giờ vết thương nơi bụng lệnh đệ có khá hơn chưa?”

Tông Duy Hiệp cười cảm kích: “Nhờ tay vàng của Lộ cô nương, thương thế tứ đệ đã đỡ bảy tám phần rồi. Vết thương như vậy nếu là trước đây thì phải mất hơn tháng, Lộ cô nương y thuật cao siêu, mới hơn nửa tháng đã lành được như thế, Tông Duy Hiệp ở chỗ này tạ ơn Lộ cô nương trước.”

Lộ Dao lắc đầu đáp: “Lộ Dao không dám nhận. Thứ nhất, Âu Dương đại phu nhọc lòng hơn vãn bối nhiều, thứ hai bất quá vãn bối chỉ tận lực làm tròn bổn phận y giả cứu chữa bệnh nhân mà thôi. Huống hồ vãn bối nghe chủ quán Nhã An y quán nói, sau hôm đó đệ tử quý phái đến Nhã An y quán cảm ơn mấy bận, thậm chí giúp đỡ việc vặt hàng ngày, như thế trái lại là Lộ Dao cảm ơn Tông tiền bối mới đúng.”

Trong mấy người, Nga Mi Diệt Tuyệt và Không Động Tông Duy Hiệp ít nhiều gì cũng biết Lộ Dao, Hà Thái Xung và Tiên Vu Thông cùng đệ tử hai phái không biết, nghe Du Liên Châu giới thiệu: “Vị Lộ cô nương này, là đại phu chữa lành cho tam đệ tại hạ.”

Nghe xong, người không biết chuyện có mặt ở đó đều kinh ngạc không thôi, thật khó mà tin tiểu cô nương nhỏ tuổi trước mắt này lại chữa được chứng tàn chi của Du Đại Nham. Nhưng Võ Đang thất hiệp nói một không nói hai, lại thêm một phen cảm ơn của Không Động Tông Duy Hiệp, xem ra không sai được. Người đi lại trên giang hồ, đương nhiên phần lớn đều muốn có chút giao tình với đại phu y thuật khá, thành ra nhất thời mọi người đều làm lễ hàn huyên.

Ngay lúc này, Diệt Tuyệt sư thái đột nhiên cất giọng lạnh lẽo: “Lộ cô nương, hai tháng trước tại Hàng Châu, có phải cô từng cứu sống một người bị thương nặng?”

Ân Lê Đình dẫn lên một bước định đáp lời nhưng bị Lộ Dao túm tay áo lại. Chàng khựng người, quay đầu nhìn Lộ Dao, Lộ Dao cao giọng: “Quả thật có một người trọng thương suýt chết, do ta cứu.” Giọng điệu chắc chắn, ánh mắt thần nhiên.

Diệt Tuyệt sư thái “hừ” một tiếng lạnh tanh “Cô có biết kẻ đó là ai không?” Thái độ rất thô lỗ.

Lộ Dao cũng không giận, thần nhiên liếc đám người Nga Mi một cái “Đối phương là ai không liên quan đến Lộ Dao. Năm xưa Lộ Dao gia nhập sư môn

học y tám năm, từng lập lời thề, đã là y già, cứu chữa người bị thương chỉ luận sống chết, không hỏi thân phận bối cảnh cao quý hay thấp hèn. Lộ Dao bắt tài mảy đi nữa cũng muốn đòi này nỗ lực thực hiện, kiên trì suốt đời.”

Câu này Võ Đang chur hiệp đã nghe qua, những người khác thì là lần đầu, ai cũng ngẩn người. Ánh mắt Lộ Dao sáng ngời nhìn thẳng Diệt Tuyệt sư thái, không may may thoát nhượng, khiến nhất thời Diệt Tuyệt không đáp lại được. Chỉ riêng Ân Lê Đình, nghe xong câu cuối cùng của nàng, trong mắt bỗng lóe lên muôn vàn tia sáng. Nhớ tới lời Phó Thu Nhiên, nhìn thần sắc Lộ Dao, một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Lộ Dao dưới ống tay áo. Lộ Dao cảm giác bàn tay chột ảm, ánh mắt sắc bén bất giác hơi dịu đi, nhẹ nhàng nắm ngược lại. Hai người không cần dùng lời, một mảnh tình ý tha thiết độc hết cùng với phần ảm áp này.

Trương Tùng Khê mở miệng: “Không giấu gì sư thái, nếu luận tỉ mỉ, võ công của Tiểu Lộ ngược lại có chút căn nguyên với quý phái, sư thừa nàng là tiểu đệ tử của Đào Hoa đảo chủ Hoàng lão tiên bối.”

Dứt lời, đệ tử Nga Mi đều lập tức trợn mắt, ngờ vực quan sát Lộ Dao từ trên xuống dưới, có mấy tiểu đệ tử xi xầm to nhỏ bị Tinh Huyền quát mắt kềm chế. Ánh mắt Diệt Tuyệt sư thái dữ tợn, nhìn Lộ Dao soi mói, không nói một chữ. Chiều một mềm một cứng này của Lộ Dao và Trương Tùng Khê chính là biện pháp đối phó Nga Mi mà Phó Thu Nhiên đề nghị. Trước tiên khiến Diệt Tuyệt đứng không vững, kẻ đó dời đề tài, cho bà ta bậc thang đi xuống. Huống chi bây giờ tính ra, bối phận của Lộ Dao ngược lại ngang hàng với tổ sư Nga Mi Quách Trương, cao hơn Diệt Tuyệt hai đời, bất luận Diệt Tuyệt muốn lên tiếng chất vấn hay là ra tay thăm dò, chỉ cần Lộ Dao không đồng ý cũng không làm gì được nàng. Lộ Dao thấy bộ dạng Diệt Tuyệt như thế, cười thâm trong dạ, thần nhiên mặc bà ta đánh giá, càng ngầm thừa nhận lời Trương Tùng Khê nói mới rồi.

Chính lúc này, mọi người bỗng nghe một trận xôn xao phía đông bắc, đều quay sang nhìn, thì thấy nơi đó đầu người lố nhố, hình như có môn phái tới, hơn nữa nhân số không ít.

“Hắn là Thiếu Lâm tới rồi.” Hà Thái Xung nói. Lúc này mấy đại môn phái chỉ có Thiếu Lâm hiện bị nghi ngờ nhiều nhất là chưa thấy tăm hơi. Song ông ta vừa dứt lời thì nghe bên đó có mấy quần hào cao giọng: “Thiên Ưng giáo đến rồi!”

Quả nhiên thấy mười đại hán áo đỏ mỗi người cầm một cái tù và dài, chia làm năm năm, chỉnh tề nhất loạt cùng nâng tù và dài gần ba thước kia lên thổi, tiếng vang liên miên không dứt khắp Thanh Lương sơn. Kế đó, mấy chục giáo đồ xếp thành ba hàng đi vào, thoáng cái đã thu dọn chỗ đất trống bên sân chưa có nhiều người lăm ra. Hiệu suất cao khiến người ta tặc lưỡi. Tiếp đó bốn hán tử tướng mạo tuổi tác khác biệt bước trên lối đi do mười đại hán hồng y bày ra tiến vào sân. Bốn người này đều mặc áo trắng, tay áo thêu ký hiệu chim ưng đen, bước chân đều nhẹ nhàng, nội lực sung mãn, công lực không tệ. Mấy người Du Liên Châu tiếp xúc với Thiên Ưng giáo nhiều lần, nhận ra hai người trong đó là hai đàn chủ Phong, Trình của Thiên Ưng giáo. Xem ra hai người kia cũng là đàn chủ năm ngoại đàn của Thiên Ưng giáo. Bốn người vào sân, không hề chào hỏi với bất cứ ai, ngừng đầu sai bước tới đứng ở chỗ trống mà giáo chúng Thiên Ưng giáo mới thu dọn ra vừa rồi.

Đội bốn người đứng ổn rồi, lại thấy hai người kẻ vai từ ngoài đi vào. Người bên trái ước chừng bốn năm mươi tuổi, tướng mạo tục tằn, huyết thái dương gồ lên, nhìn khí thế vượt xa bốn đường chủ vừa rồi. Người còn lại chừng ba mươi, thân hình dẻo dai, ánh mắt như điện, chân bước đi không dính một hạt bụi. Nghiễm nhiên hai người này là nhân vật cao thủ trong Thiên Ưng giáo. Biết hai người này lại không mấy người. Ân Lê Đình nói khẽ với Lộ Dao: “Hai người này là đường chủ ba nội đường của Thiên Ưng giáo. Người lớn tuổi phỏng chừng là Lý Thiên Viên, trẻ hơn chắc là trưởng tử giáo chủ bọn họ Ân Dã Vương.”

Lộ Dao khẽ gật đầu, tuy nàng không nhìn ra võ nghệ cao thấp nhưng thấy khí độ hai người này thì loáng thoáng đoán được.

Hai người này không đi đến chỗ đất trống mà đứng trước mặt mười đại hán áo đỏ, quay lưng lại dường như đang chờ ai đó. Lúc này chỉ thấy một ông già bước vào sân. Người này khá lớn tuổi, râu tóc trắng hết, hai hàng lông mày đặc biệt rậm, lại là màu trắng. Ông ta mặc áo đen hoa văn chìm, ngoài khoác áo choàng không tay màu xám, trên người không thêu bất cứ ký hiệu nào. Mặt người này hồng hào, trong mắt tinh quang không lộ, rõ là cao thủ cực kỳ khó đoán nông sâu. Nhưng thấy ông ta đi như trên nước, “lướt” vào sân, Lộ Dao và Trương Tùng Khê liếc nhau, trong lòng đều nhủ thầm “Quả nhiên đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 76: Nguyên Nhân Nào Ai Biết

Tiếng thét này phát ra từ một tiểu đệ tử phái Nga Mi, cực kỳ đột ngột song không hề khiến mọi người khó hiểu, bởi vì hầu như mọi người đều âm thầm hít hơi trước diện mạo của người áo xám này. Da mặt người này hơi trắng nhưng một bên mặt lại có vết sẹo dữ tợn to cỡ cổ tay, cứ như một con nhện khổng lồ bám trên mặt, lại giống như vết thương cũ lâu năm không lành sắp rửa ra, khiến người ta muốn ói, càng không muốn nhìn thẳng.

Ân Lê Đình cũng căng thẳng, song không vì tướng mạo của người áo xám đó, chỉ là bàn tay dưới ống tay áo lại siết chặt tay Lộ Dao hơn. Lộ Dao biết nỗi lo trong lòng chàng, nhìn chung quanh thấy không ai chú ý đến hai người, thế là kiễng mũi chân kê tai Ân Lê Đình thì thầm: “Lão khốn này thông minh thật, bày cái dạng quỷ này không muốn ai nhìn kỹ mặt lão. Có điều người giang hồ đều thích dịch dung mình thành bộ dạng ma quỷ thế này ư? Đồi la muội, muội sẽ hóa trang thành bộ dạng tuyệt trần khiến người ta không dám nhìn thẳng. Lục ca, nếu tương lai huynh muốn dịch dung phải nghe lời muội đó, hóa thành bộ dạng ma quỷ thế là không được đâu.”

Ân Lê Đình cảm nhận hơi thở thom ngát của Lộ Dao kề bên tai mình, thì thầm cười nói, tâm trạng căng thẳng lập tức buông xuống, hai má nóng nóng

“Tất nhiên huynh nghe lời muội rồi.”

Trong không khí giương cung bạt kiếm, hai người lại thì thầm trò chuyện, nhất thời dịu dàng vô hạn.

Lúc này người áo xám phát ra tiếng cười quái dị như tiếng bông bị xé, càng khiến vô số quần hùng giang hồ nhú mảy, liền đó nghe lão cất giọng trầm đục: “Không ngờ ngay cả Thiên Ưng giáo lão phu không mời cũng đến, chư vị đúng là nể mặt thật!” Giọng lão không cao, lời này lại vang vọng lưng chừng núi hồi lâu không tan, cả ngọn cây cũng mơ hồ lay động theo lão.

Tất cả mọi người rung mình, công lực như vậy sợ rằng không có ai ở đây bì kịp. Hơn nữa xem ra kẻ đưa thư nặc danh cho các phái chính là người này rồi. Chỉ có phái Võ Đang biết rõ tiền căn hậu quả, ngược lại không để ý lão nói gì. Du Liên Châu nhìn Trương Tùng Khê và Lộ Dao, thấy hai người gần như đồng thời gật đầu với chàng, biết là cả hai đều cho rằng kẻ này là Thành Côn. Vì thế hạ giọng cực khẽ dặn dò mấy sư đệ: “Lát nữa động thủ, lục đệ đệ che chở Lộ cô nương là được, chuyện còn lại các sư huynh gánh vác. Tiểu Lộ, muội nhất định phải cẩn thận, nếu khó đắc thủ cũng đừng miễn cưỡng.” Võ Đang chư hiệp và Lộ Dao đều gật đầu đồng ý.

Lúc này, Ân Thiên Chính nghe người nọ nói xong, hất vạt áo ngồi thẳng lên, cao giọng: “Có người giờ trò ma quỷ mời mọc nặc danh trước cửa nhà Thiên Ưng giáo ta, Thiên Ưng giáo tuy xưa nay khinh bỉ nhập bọn với mấy tên đạo chích giấu đầu lòi đuôi nhưng nếu rút đầu không ra mặt, chẳng phải còn không bằng cả đạo chích hay sao? Hôm nay lão phu dẫn Thiên Ưng giáo đến đây, cũng đỡ mắc công chư vị có chuyện muốn tìm Thiên Ưng giáo lại chạy đến tông đàn của ta kiếm chuyện!”

Những lời này ông ta dùng nội lực để nói, chữ nào chữ nấy sung mãn vang dội, khiến không ít kẻ một lòng vì Đồ Long đao thoảng chốt dạ. Người áo xám cười lạnh: “Thiên Ưng giáo các người chẳng qua là con chó săn nhai nhép của Ma giáo, sao lại huênh hoang như thế? Ân lão nhi người đến cũng tốt, hôm nay quần hùng giang hồ ta ở chỗ này diệt Thiên Ưng giáo người, nếu người chịu nói ra tung tích Tạ Tốn, lão phu còn có thể tha cho người...” Nói chưa xong thì thấy từ phía Thiên Ưng giáo ba bóng người tức tốc xông ra, một quạt một đao một chưởng đồng thời tấn công lão. Là Ân Dã Vương và hai đàn chủ trong năm ngoại đàn cầm đầu nói năng xác láo mới ra tay. Vừa rồi ba người đều chứng kiến nội lực, khinh công của lão, tất nhiên biết công phu người này cực cao, vì thế vừa xông lên đã ra đòn sát thủ. Mọi người trong sân còn chưa nhìn rõ chiêu thức của hai đàn chủ kia thì nghe hai tiếng thét cực nhỏ, hai đàn chủ còn cách người áo xám chừng ba thước bỗng nhiên bay ra hai hướng ngược nhau, còn ỏi ra một búng máu tươi, chính là bị người này dùng chưởng lực cực nhanh đánh. Vì thế trong chớp mắt ba người chỉ còn lại mỗi Ân Dã Vương võ công cao nhất. Ân Dã Vương biết rõ công lực của hai đàn chủ vừa rồi, thấy công phu của địch thủ trước mắt như thế, nhủ thầm hôm nay sợ rằng mình phải ngã xuống ở đây. Có điều y cũng là tay lão luyện tiếng tăm vang dội trên giang hồ, thế nên chiêu thức trên chiết phiến không kém nửa phần, chiết phiến lật, chuyển tăng thêm ba thành công lực, liên tục biến ảo đánh một lèo mười tám chiêu tấn công thượng bàn người nọ, dưới chân cũng không rảnh rồi, phối hợp với mười tám chiêu thức trên tay đá vào hạ bàn đối phương.

Mấy chiêu này vô cùng lợi hại, không ít người trong sân lên tiếng khen hay. Ngay cả chưởng môn mấy phái cũng không khỏi gật đầu. Những chiêu thức này tuy tầm thường nhưng có thể sử dụng đầy uy lực như thế không dễ chút nào.

Song thủ pháp người áo xám tiếp trên dưới hai đường ba mươi sáu chiêu này càng khiến người ta kinh hãi. Mọi người chỉ thấy thân hình lão bất động, tay áo cũng không nhấc lên, binh khí cũng không có, giờ chưởng nghiêng đón, vô chưởng rồi xoay, nhanh chóng hoàn trả ba mươi sáu chiêu, chiêu nào cũng khác chế thể công của Ân Dã Vương, vừa khớp không lệch nửa phần. Thế công của Ân Dã Vương hoàn toàn vô dụng, tất cả chiêu thức đều bị cản lại. Song đầu sao y vẫn là nhân vật thành danh giang hồ, lập tức biến chiêu, lần nữa nhún người xông lên. Nhất thời, hai người đánh ngang ngang nhau nhưng người tinh mắt đều nhìn ra cao thấp. Quả nhiên tới chiêu thứ ba, tay trái người áo xám đánh như, tay phải chọc thẳng ra, chém xuống cổ tay cầm chiết phiến của Ân Dã Vương. Ân Dã Vương nghiêng cổ tay tránh đi song không cách nào né được chưởng trái đánh lệch ra của người nọ, cứng rắn giờ chưởng đỡ, hai chưởng va nhau vang lên một tiếng “đùng”, bóng xám không động đậy, Ân Dã Vương thối lui mấy chục bước mới đứng vững được, búng máu trong miệng bị y đè ép xuống, ngực đau dữ dội không nói được lời nào, mặt mũi trắng bệch, rõ ràng là bị nội thương vô cùng nặng, được hai giáo đồ Thiên Ưng giáo xông lên dìu xuống.

Ân Dã Vương thành danh đã lâu, bây giờ chưa tới ba chiêu đã trọng thương dưới chưởng của người nọ, không nghi ngờ gì việc quần hùng trong sân sợ hãi vạn phần. Mấy năm nay trên giang hồ rất hiếm thấy cao thủ bậc này.

Du Đại Nham nói khẽ với Trương Tùng Khê: “Tiểu Lộ nói không sai, nếu luận đơn đả độc đấu, có lẽ chỉ có sư phụ lão nhân gia ra tay mới nắm chắc phần thắng.”

Trương Tùng Khê gật đầu thật nhẹ, liếc mắt nhìn Lộ Dao và Ân Lê Đình đứng đằng sau, thấy Lộ Dao đang lặng lẽ nói gì đó, Ân Lê Đình khom lưng dong tai lắng nghe, một bên quét mắt nhìn vào sân, dường như đang ước lượng gì đó.

Lúc này người áo xám cũng mặc kệ Thiên Ưng giáo, đứng giữa sân một mình. Các môn các phái thấy lão dễ dàng đánh bại Ân Dã Vương là người có võ công cao nhất Thiên Ưng giáo sau Ân Thiên Chính, không hề ngạc nhiên, thành ra trong chốc lát toàn trường ngậm tằm, đồng loạt nhìn lão. Chỉ nghe người áo xám nói: “Hôm nay lão phu mời chư vị tới đây là vì một chuyện cũ nhiều năm. Chuyện này có liên quan đến cả Đồ Long đao và Tạ Tốn, nhưng tình hình cụ thể trong đó lại không ai biết. Từ sau khi lão phu biết nội tình cứ mãi bất an, nên quyết định báo việc này cho các vị.”

Vừa dứt lời, giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên: “Các hạ mời nhiều người tới Kim Lăng, nói là có chuyện muốn thông báo. Chẳng hay có thể mời các hạ nói cho mọi người biết đại danh tôn giá chăng? Bây giờ sáu đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Không Động, Hoa Sơn, cùng vô số bang phái như Hải Sa Cự Kinh đều vì một câu của các hạ mà tề tựu ở Kim Lăng, nếu ngay cả tên mình các hạ cũng không tiết lộ thì có phải thiếu thành ý quá rồi không?” Một đoạn nói chuyện bằng nội lực, chữ nào chữ nấy rõ ràng hùng hồn lại không cảm thấy điếc tai, nói một hơi từ tốn mà êm tai, liền mạch không hề ngắt nghỉ, tu vi nội công tinh thâm khiến người ta tặc lưỡi. Người nói chuyện chính là Du Liên Châu.

“Hóa ra là Võ Đang Du nhị hiệp.” Người áo xám chấp tay “Thân phận tên tuổi lão phu, so với câu chuyện cũ này quả thật không đáng nhắc tới. Có gì Du nhị hiệp không nghe lão phu nói xong chuyện cũ này trước?”

Kế bên Võ Đang là Côn Luân, lúc này chương môn Côn Luân Hà Thái Xung lên tiếng: “Du nhị hiệp, theo tại hạ thấy chẳng bằng đợi ông ta nói xong chuyện liên quan đến Tạ Tốn trước lại tra hỏi thân phận ông ta cũng không muộn.”

Du Liên Châu nghe xong khẽ lắc đầu: “Bây giờ trên giang hồ lời đồn liên quan đến Tạ Tốn và Đồ Long đao rất lộn xộn phức tạp, càng lúc càng quá đà. Nếu chúng ta không biết thân phận lập trường của người ta, sao dám tin lời người ta là thật hay giả?”

“Là thật hay giả, đợi lão phu nói xong chuyện cũ này rồi, các vị có mặt ở đây tự có phán đoán, Du nhị hiệp cần gì tốn công sức?” Người áo xám nói. Đang định mở miệng lại nghe một giọng nói thánh thót: “Như thế tức là tiền bối không muốn nói ra thân phận của mình sao? Nếu tiền bối không muốn nói, ta có thể nói thay tiền bối.”

Mọi người theo âm thanh đồng loạt nhìn về phía phái Võ Đang, chỉ thấy một thiếu nữ áo xanh lách mình đi ra, từ phía sau phái Võ Đang đi ra đứng trước hàng trên cùng, đi cùng nàng còn có Võ Đang lục hiệp Ân Lê Đình.

Trong sân chỉ có vài người biết Lộ Dao, còn lại thấy từ Võ Đang xưa nay chỉ rệt nam tử đi ra một cô nương tươi tắn đa số đều lấy làm kỳ quái. Mà lời cô nương này nói tiếp theo đó lại khiến quần hùng giang hồ ngạc nhiên tột độ.

Lộ Dao không chờ người áo xám mở miệng đã cao giọng: “Cũng chẳng trách tiền bối không muốn nhắc tới thân phận của mình, muốn nói rõ ràng không phải một hai câu là xong chuyện.” Lộ Dao nhìn chòng chọc vào mắt người áo xám, phát hiện trong đó xẹt qua chút mờ mịt, như là không nhận ra mình, trong lòng thoáng có kết luận. Nàng và Phó Thu Nhiên từng lên suy đoán nguyên nhân Thành Côn phái người truy sát bản thân vì mình có phương pháp ức chế ác hạch nhưng Thành Côn vẫn một mực không tự ra tay, xem ra cũng không biết mặt nàng.

“Người là đệ tử Võ Đang? Phái Võ Đang nhận nữ đệ tử từ bao giờ? Một đứa con nít miệng còn hôi sữa mà dám mở miệng trước mặt các vị võ lâm tiền bối hay sao?” Người áo xám quát.

Lộ Dao cười hi hi: “Được, chúng ta phải công bằng mới được. Hôm nay chúng ta muốn ông báo ra lai lịch xuất thân thì không thể che giấu chính mình không nói. Ta tên Lộ Dao, không phải đệ tử Võ Đang, chỉ là một đại phu. Còn như võ nghệ thì truyền từ đảo Đào Hoa ngoài Đông Hải, sư phụ truyền thụ võ nghệ cho ta tên húy thượng Trình hạ Anh, là tiểu đệ tử của Hoàng đảo chủ năm xưa. Thế nào? Thành Côn Thành tiền bối, thân thế văn bối đủ để nói vài câu ở đây chưa?”

Lúc nàng nói hai chữ Lộ Dao, Thành Côn bỗng nhiên mở đôi mắt luôn híp lại nãy giờ, sát khí trong đó khiến Ân Lê Đình đứng bên Lộ Dao siết chặt trường kiếm trong tay, cảnh giác cao độ. Quần hùng nghe được Lộ Dao xuất sư từ đảo Đào Hoa, là đồ tôn của Hoàng Dược Sư, nhất thời nổi lên vô số tiếng xì xầm bàn tán, đợi đến khi Lộ Dao gọi một tiếng Thành Côn, tiếng xì xầm đột ngột im bặt, tất cả mọi ánh mắt không hẹn mà cùng tập trung trên người Thành Côn và phái Võ Đang. Không ít bậc bô lão giang hồ bất giác nhớ tới hơn ba mươi năm án diệt môn xảy ra liên tiếp trên giang hồ mấy chục năm trước.

Lộ Dao lại đột nhiên nói nhanh hơn: “Thân phận Thành tiền bối không ít đâu, trong phủ Nhữ Dương Vương ở Đại Đô, không phải ngại dùng cái tên Thành Côn này đây chứ? Còn có Thiếu Lâm tự nữa, ta biết pháp hiệu ngài là Viên Chân. Cái gọi là thọ khôn có ba hang, ngài đổi một diện mạo, đổi một cái tên là có một thân phận mới, làm việc trên giang hồ đúng là thuận lợi nha!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Nguyên Nhân Nào Ai Biết

Tiếng thét này phát ra từ một tiểu đệ tử phái Nga Mĩ, cực kỳ đột ngột song không hề khiến mọi người khó hiểu, bởi vì hầu như mọi người đều âm thầm hít hơi trước diện mạo của người áo xám này. Da mặt người này hơi trắng nhưng một bên mặt lại có vết sẹo dữ tợn to cỡ cổ tay, cứ như một con nhện khổng lồ bám trên mặt, lại giống như vết thương cũ lâu năm không lành sắp rữa ra, khiến người ta muốn ói, càng không muốn nhìn thẳng.

Ân Lê Đình cũng căng thẳng, song không vì tướng mạo của người áo xám đó, chỉ là bàn tay dưới ống tay áo lại siết chặt tay Lộ Dao hơn. Lộ Dao biết nỗi lo trong lòng chàng, nhìn chung quanh thấy không ai chú ý đến hai người, thế là kiễng mũi chân kê tai Ân Lê Đình thì thầm: “Lão khốn này thông minh thật, bày cái dạng quỷ này không muốn ai nhìn kỹ mặt lão. Có điều người giang hồ đều thích dịch dung mình thành bộ dạng ma quỷ thế này ư? Đồi la muội, muội sẽ hóa trang thành bộ dạng tuyệt trần khiến người ta không dám nhìn thẳng. Lục ca, nếu tương lai huynh muốn dịch dung phải nghe lời muội đó, hóa thành bộ dạng ma quỷ thế là không được đâu.”

Ân Lê Đình cảm nhận hơi thở thom ngát của Lộ Dao kề bên tai mình, thì thầm cười nói, tâm trạng căng thẳng lập tức buông xuống, hai má nóng nóng “Tất nhiên huynh nghe lời muội rồi.”

Trong không khí giương cung bạt kiếm, hai người lại thì thầm trò chuyện, nhất thời dịu dàng vô hạn.

Lúc này người áo xám phát ra tiếng cười quái dị như tiếng bông bị xé, càng khiến vô số quần hùng giang hồ nhũn mảy, liền đó nghe lão cất giọng trầm đục: “Không ngờ ngay cả Thiên Ưng giáo lão phu không mời cũng đến, chư vị đúng là nể mặt thật!” Giọng lão không cao, lời này lại vang vọng lưng

chừng núi hồi lâu không tan, cả ngọn cây cũng mơ hồ lay động theo lão.

Tất cả mọi người rung mình, công lực như vậy sợ rằng không có ai ở đây bì kịp. Hơn nữa xem ra kẻ đưa thư nặc danh cho các phái chính là người này rồi. Chỉ có phái Võ Đang biết rõ tiền căn hậu quả, ngược lại không để ý lão nói gì. Du Liên Châu nhìn Trương Tùng Khê và Lộ Dao, thấy hai người gần như đồng thời gật đầu với chàng, biết là cả hai đều cho rằng kẻ này là Thành Côn. Vì thế hạ giọng cực khẽ dặn dò mấy sư đệ: “Lát nữa động thủ, lực đệ đệ che chở Lộ cô nương là được, chuyện còn lại các sư huynh gánh vác. Tiểu Lộ, muội nhất định phải cẩn thận, nếu khó đắc thủ cũng đừng miễn cưỡng.” Võ Đang chur hiệp và Lộ Dao đều gật đầu đồng ý.

Lúc này, Ân Thiên Chính nghe người nọ nói xong, hất vạt áo ngồi thẳng lên, cao giọng: “Có người giờ trò ma quỷ mời mọc nặc danh trước cửa nhà Thiên Ưng giáo ta, Thiên Ưng giáo tuy xưa nay khinh bỉ nhập bọn với mấy tên đạo chích giấu đầu lòi đuôi nhưng nếu rút đầu không ra mặt, chẳng phải còn không bằng cả đạo chích hay sao? Hôm nay lão phu dẫn Thiên Ưng giáo đến đây, cũng đỡ mắc công chur vị có chuyện muốn tìm Thiên Ưng giáo lại chạy đến tông đàn của ta kiếm chuyện!”

Những lời này ông ta dùng nội lực để nói, chữ nào chữ nấy sung mãn vang dội, khiến không ít kẻ một lòng vì Đồ Long đao thoáng chốt dạ. Người áo xám cười lạnh: “Thiên Ưng giáo các người chẳng qua là con chó săn nhai nhép của Ma giáo, sao lại huênh hoang như thế? Ân lão nhi người đến cũng tốt, hôm nay quần hùng giang hồ ta ở chỗ này diệt Thiên Ưng giáo người, nếu người chịu nói ra tung tích Tạ Tốn, lão phu còn có thể tha cho người...” Nói chưa xong thì thấy từ phía Thiên Ưng giáo ba bóng người tức tốc xông ra, một quạt một đao một chưởng đồng thời tấn công lão. Là Ân Dã Vương và hai đàn chủ trong năm ngoại đàn cầm đầu nói năng xác lão mới ra tay. Vừa rồi ba người đều chứng kiến nội lực, khinh công của lão, tất nhiên biết công phu người này cực cao, vì thế vừa xông lên đã ra đòn sát thủ. Mọi người trong sân còn chưa nhìn rõ chiêu thức của hai đàn chủ kia thì nghe hai tiếng thét cực nhỏ, hai đàn chủ còn cách người áo xám chừng ba thước bỗng nhiên bay ra hai hướng ngược nhau, còn ỏi ra một búng máu tươi, chính là bị người này dùng chưởng lực cực nhanh đánh. Vì thế trong chớp mắt ba người chỉ còn lại mỗi Ân Dã Vương võ công cao nhất. Ân Dã Vương biết rõ công lực của hai đàn chủ vừa rồi, thấy công phu của địch thủ trước mắt như thế, nhủ thầm hôm nay sợ rằng mình phải ngã xuống ở đây. Có điều y cũng là tay lão luyện tiếng tăm vang dội trên giang hồ, thế nên chiêu thức trên chiết phiên không kém nửa phần, chiết phiên lật, chuyển tăng thêm ba thành công lực, liên tục biến ảo đánh một lèo mười tám chiêu tấn công thượng bàn người nọ, dưới chân cũng không rảnh rời, phối hợp với mười tám chiêu thức trên tay đá vào hạ bàn đối phương.

Mấy chiêu này vô cùng lợi hại, không ít người trong sân lên tiếng khen hay. Ngay cả chưởng môn mấy phái cũng không khỏi gật đầu. Những chiêu thức này tuy tầm thường nhưng có thể sử dụng đầy uy lực như thế không dễ chút nào.

Song thủ pháp người áo xám tiếp trên dưới hai đường ba mươi sáu chiêu này càng khiến người ta kinh hãi. Mọi người chỉ thấy thân hình lão bất động, tay áo cũng không nhấc lên, binh khí cũng không có, giờ chưởng nghênh đón, vỗ chưởng rồi xoay, nhanh chóng hoàn trả ba mươi sáu chiêu, chiêu nào cũng khắc chế thế công của Ân Dã Vương, vừa khớp không lệch nửa phần. Thế công của Ân Dã Vương hoàn toàn vô dụng, tất cả chiêu thức đều bị cản lại. Song đầu sao y vẫn là nhân vật thành danh giang hồ, lập tức biến chiêu, lần nữa nhún người xông lên. Nhất thời, hai người đánh ngang ngang nhau nhưng người tinh mắt đều nhìn ra cao thấp. Quả nhiên tới chiêu thứ ba, tay trái người áo xám đánh như, tay phải chọc thẳng ra, chém xuống cổ tay cầm chiết phiên của Ân Dã Vương. Ân Dã Vương nghiêng cổ tay tránh đi song không cách nào né được chưởng trái đánh lệch ra của người nọ, cứng rắn giờ chưởng đỡ, hai chưởng va nhau vang lên một tiếng “đùng”, bóng xám không động đậy, Ân Dã Vương thối lui mấy chục bước mới đứng vững được, búng máu trong miệng bị y đè ép xuống, ngực đau dữ dội không nói được lời nào, mặt mũi trắng bệch, rõ ràng là bị nội thương vô cùng nặng, được hai giáo đồ Thiên Ưng giáo xông lên dìu xuống.

Ân Dã Vương thành danh đã lâu, bây giờ chưa tới ba chiêu đã trọng thương dưới chưởng của người nọ, không nghi ngờ gì việc quần hùng trong sân sợ hãi vạn phần. Mấy năm nay trên giang hồ rất hiếm thấy cao thủ bậc này.

Du Đại Nham nói khẽ với Trương Tùng Khê: “Tiểu Lộ nói không sai, nếu luận đơn đã độc đấu, có lẽ chỉ có sư phụ lão nhân gia ra tay mới nắm chắc phần thắng.”

Trương Tùng Khê gật đầu thật nhẹ, liếc mắt nhìn Lộ Dao và Ân Lê Đình đứng đằng sau, thấy Lộ Dao đang lặng lẽ nói gì đó, Ân Lê Đình khom lưng đóng tai lắng nghe, một bên quét mắt nhìn vào sân, dường như đang ước lượng gì đó.

Lúc này người áo xám cũng mặc kệ Thiên Ưng giáo, đứng giữa sân một mình. Các môn các phái thấy lão dễ dàng đánh bại Ân Dã Vương là người có võ công cao nhất Thiên Ưng giáo sau Ân Thiên Chính, không hề ngạc nhiên, thành ra trong chốc lát toàn trường ngậm tằm, đồng loạt nhìn lão. Chỉ nghe người áo xám nói: “Hôm nay lão phu mời chur vị tới đây là vì một chuyện cũ nhiều năm. Chuyện này có liên quan đến cả Đồ Long đao và Tạ Tốn, nhưng tình hình cụ thể trong đó lại không ai biết. Từ sau khi lão phu biết nội tình cứ mãi bất an, nên quyết định báo việc này cho các vị.”

Vừa dứt lời, giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên: “Các hạ mời nhiều người tới Kim Lăng, nói là có chuyện muốn thông báo. Chẳng hay có thể mời các hạ nói cho mọi người biết đại danh tôn giá chăng? Bây giờ sáu đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Không Động, Hoa Sơn, cùng vô số bang phái như Hải Sa Cự Kinh đều vì một câu của các hạ mà tề tựu ở Kim Lăng, nếu ngay cả tên mình các hạ cũng không tiết lộ thì có phải thiếu thành ý quá rồi không?” Một đoạn nói chuyện bằng nội lực, chữ nào chữ nấy rõ ràng hùng hồn lại không cảm thấy diếc tai, nói một hơi từ tốn mà êm tai, liên mạch không hề ngắt ngừng, tu vi nội công tinh thâm khiến người ta tặc lưỡi. Người nói chuyện chính là Du Liên Châu.

“Hóa ra là Võ Đang Du nhị hiệp.” Người áo xám chấp tay “Thân phận tên tuổi lão phu, so với câu chuyện cũ này quả thật không đáng nhắc tới. Có gì Du nhị hiệp không nghe lão phu nói xong chuyện cũ này trước?”

Kế bên Võ Đang là Côn Luân, lúc này chưởng môn Côn Luân Hà Thái Xung lên tiếng: “Du nhị hiệp, theo tại hạ thấy chẳng bằng đợi ông ta nói xong chuyện liên quan đến Tạ Tốn trước lại tra hỏi thân phận ông ta cũng không muộn.”

Du Liên Châu nghe xong khẽ lắc đầu: “Bây giờ trên giang hồ lời đồn liên quan đến Tạ Tốn và Đồ Long đao rất lộn xộn phức tạp, càng lúc càng quá đà. Nếu chúng ta không biết thân phận lập trường của người ta, sao dám tin lời người ta là thật hay giả?”

“Là thật hay giả, đợi lão phu nói xong chuyện cũ này rồi, các vị có mặt ở đây tự có phán đoán, Du nhị hiệp cần gì tốn công sức?” Người áo xám nói. Đang định mở miệng lại nghe một giọng nói thánh thót: “Như thế tức là tiền bối không muốn nói ra thân phận của mình sao? Nếu tiền bối không muốn nói, ta có thể nói thay tiền bối.”

Mọi người theo âm thanh đồng loạt nhìn về phía phái Võ Đang, chỉ thấy một thiếu nữ áo xanh lách mình đi ra, từ phía sau phái Võ Đang đi ra đứng trước hàng trên cùng, đi cùng nàng còn có Võ Đang lục hiệp Ân Lê Đình.

Trong sân chỉ có vài người biết Lộ Dao, còn lại thấy từ Võ Đang xưa nay chỉ rất nam tử đi ra một cô nương tươi tắn đa số đều lấy làm kỳ quái. Mà lời cô nương này nói tiếp theo đó lại khiến quần hùng giang hồ ngạc nhiên tột độ.

Lộ Dao không chờ người áo xám mở miệng đã cao giọng: “Cũng chẳng trách tiền bối không muốn nhắc tới thân phận của mình, muốn nói rõ ràng không phải một hai câu là xong chuyện.” Lộ Dao nhìn chòng chọc vào mắt người áo xám, phát hiện trong đó xẹt qua chút mờ mịt, như là không nhận ra mình, trong lòng thoáng có kết luận. Nàng và Phó Thu Nhiên từng lên suy đoán nguyên nhân Thành Côn phái người truy sát bản thân vì mình có phương pháp ức chế ác hạch nhưng Thành Côn vẫn một mực không tự ra tay, xem ra cũng không biết mặt nàng.

“Người là đệ tử Võ Đang? Phái Võ Đang nhận nữ đệ tử từ bao giờ? Một đứa con nít miệng còn hôi sữa mà dám mở miệng trước mặt các vị võ lâm tiền bối hay sao?” Người áo xám quát.

Lộ Dao cười hi hi: “Được, chúng ta phải công bằng mới được. Hôm nay chúng ta muốn ông báo ra lai lịch xuất thân thì không thể che giấu chính mình không nói. Ta tên Lộ Dao, không phải đệ tử Võ Đang, chỉ là một đại phu. Còn như võ nghệ thì truyền từ đảo Đào Hoa ngoài Đông Hải, sư phụ truyền thụ võ nghệ cho ta tên húy thượng Trình hạ Anh, là tiểu đệ tử của Hoàng đảo chủ năm xưa. Thế nào? Thành Côn Thành tiền bối, thân thể vẫn búi đủ để nói vài câu ở đây chưa?”

Lúc nàng nói hai chữ Lộ Dao, Thành Côn bỗng nhiên mở đôi mắt luôn híp lại này giờ, sát khí trong đó khiến Ân Lê Đình đứng bên Lộ Dao siết chặt trường kiếm trong tay, cảnh giác cao độ. Quần hùng nghe được Lộ Dao xuất sư từ đảo Đào Hoa, là đồ tôn của Hoàng Dược Sư, nhất thời nổi lên vô số tiếng xì xầm bàn tán, đợi đến khi Lộ Dao gọi một tiếng Thành Côn, tiếng xì xầm đột ngột im bặt, tất cả mọi ánh mắt không hẹn mà cùng tập trung trên người Thành Côn và phái Võ Đang. Không ít bậc bô lão giang hồ bất giác nhớ tới hơn ba mươi năm án diệt môn xảy ra liên tiếp trên giang hồ mấy chục năm trước.

Lộ Dao lại đột nhiên nói nhanh hơn: “Thân phận Thành tiền bối không ít đâu, trong phủ Nhữ Dương Vương ở Đại Đô, không phải ngại dùng cái tên Thành Côn này đấy chứ? Còn có Thiếu Lâm tự nữa, ta biết pháp hiệu ngài là Viên Chân. Cái gọi là thờ khôn có ba hang, ngại đôi một diện mạo, đôi một cái tên là có một thân phận mới, làm việc trên giang hồ đúng là thuận lợi nha!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Ai Chứng Minh Thật Giả

Lộ Dao sớm đã dự đoán nàng nói câu này tất dẫn đến sự xôn xao của quần hùng, vì thế cực kỳ thần nhiên, trong tiếng ồn ào kinh ngạc bán tín bán nghi, vận nội lực theo phương pháp Ân Lê Đình truyền thụ cho nàng để nâng cao âm lượng, kẻ đó nói: “Còn như hôm nay Thành tiền bối định nói gì, vẫn bối cũng biết rõ. Khoan nói chuyện thật hay giả, ta rất hiếu kỳ dụng ý của ngài, theo văn bối thấy nó quả thật đáng để các đại môn phái giang hồ cẩn thận thương lượng một...”

Chữ “chút” còn chưa nói ra bỗng nghe Thành Côn rống lên “Đứa ranh con vất mũi chưa sạch nhà ngươi lại dám ăn nói lung tung trước mặt chư vị tiền bối, chẳng biết tôn lão kính hiền là gì, hôm nay lão phu thay tôn sư dạy dỗ ngươi đảng hoàng!” Lão mới nói có nửa câu, bóng xám đã tức tốc xông tới chỗ Lộ Dao, chỉ muốn nàng lập tức câm miệng, lại sợ nàng xuất thân từ đảo Đào Hoa công phu không yếu, thành thử vừa ra tay đã xuất chiêu Giao Long Thảm Hải vờn vuốt chụp xuống yết hầu Lộ Dao. Thế đi cấp tốc, chiêu thức hiểm ác khiến không ít người xung quanh thét lên nhưng không đợi Thành Côn tới gần, hai bóng người một đen một xanh từ phái Võ Đang đồng thời nhảy ra, chính là hai người Du Liên Châu và Ân Lê Đình. Du Liên Châu nghe Lộ Dao dặn dò, không đối cứng với Thành Côn mà vận dụng công phu Võ Đang Ván Thủ trên tay, vừa bám vừa dắt trào lực của Thành Côn, biến toàn bộ thành hư không. Ông tay áo Ân Lê Đình vung lên kéo Lộ Dao ra sau lưng tránh thế công của Thành Côn, trường kiếm nơi tay trái tuốt ra khỏi vỏ, một chiêu Vô Tâm Xuất Tự quần lấy eo Thành Côn, ép lão thu tay. Chiêu thức hai người còn chưa đụng tới lão, Du Đại Nham và Trương Tùng Khê cũng đã nhảy ra, bốn người canh bốn phía chung quanh Lộ Dao, sẵn sàng xông trận.

Thành Côn cười lạnh: “Sao, Võ Đang thất hiệp các ngươi xằng bậy cùng với một con tiểu nha đầu từ khi nào vậy, muốn cùng nhau làm khó lão phu ư?”

Trương Tùng Khê cao giọng: “Nếu Thành tiền bối ngay thẳng, cần gì phải hạ độc thủ với một tiểu cô nương như thế? Có câu đại trượng phu đối nhân xử thế không có gì phải giấu diếm người khác, có sao Thành tiền bối không thẳng thắn công khai lai lịch thân phận của mình? Nếu có tình che giấu, há chẳng phải biến bao nhiêu nhân sĩ giang hồ chúng ta thành đồ chơi gọi là đến đuổi là đi hay sao?”

Lúc này quần hùng giang hồ đã có phần hoang mang khó hiểu, không rõ vì sao giờ phái Võ Đang lại nhảy ra một mực truy cứu thân phận của Thành Côn, chỉ nghe Du Liên Châu cao giọng nói: “Chư vị bằng hữu giang hồ, võ lâm đồng đạo nghe đây, kẻ này tên Thành Côn, mấy năm nay ẩn nấp trong

vương phủ của Thất tử, lão cầu kết với chó Nguyên mưu đồ tiêu diệt thế lực giang hồ ta, tận diệt võ lâm đồng đạo, thành thử mấy năm nay luôn có ý đồ châm ngòi tranh đấu trong võ lâm để chúng ta tự tàn sát lẫn nhau.”

Mấy trăm nhân sĩ giang hồ nghe từng chữ nặng trĩu của Du Liên Châu, “ồ” một tiếng trong nháy mắt nao động hẳn lên, nhất thời vô số tiếng hít hơi kèm với tiếng xôn xao nửa tin nửa ngờ, tình hình lập tức loạn lên. Ngay lúc đó, bỗng nghe một tiếng A Di Đà Phật, là Thiếu Lâm Không Văn lên tiếng: “Lộ thí chủ, lão nạp xin hỏi, vừa rồi thí chủ nói Thiếu Lâm Viên Chân là thế nào?”

Lộ Dao trở ngón tay vào Thành Côn: “Lão dịch dung, chẳng lẽ đại sư không nhìn ra sao? Một thân phận khác của lão là Viên Chân, ẩn nấp trong Thiếu Lâm tự chờ thời cơ hành động, chỉ cần có cơ hội là quấy cho giang hồ sóng gió.”

Không Văn thanh tu nhiều năm, nghe xong kinh ngạc khôn tả, cao giọng niệm Phật mới nói: “Lộ thí chủ nói lão là Viên Chân, còn nói lão cầu kết Thất tử mưu đồ giết hại võ lâm nhân sĩ ta, có chứng cứ gì không?”

Lộ Dao đảo đôi mắt đẹp, chỉ vào Thành Côn cười hi hi: “Chẳng phải chứng cứ đó sao? Có cái gì danh thếp bằng việc lão chính mồm thừa nhận thân phận mình chứ?”

Lời Lộ Dao làm mấy người cười khẩy: “Tiểu nha đầu, mấy chuyện này do lão dựng nên, làm sao lão tự nhận được chứ?” Hà Thái Xung hỏi.

Lộ Dao đóng đũa đầu, cất giọng du dương: “Đương nhiên ta có cách của mình, Hà chương môn đã nghe qua a phù dung bao giờ chưa?”

Hà Thái Xung không biết a phù dung là cái chi nhưng quần hùng trong sân lại có người biết, nghe Lộ Dao nhắc tới, những người biết a phù dung đều run lên. Lộ Dao nói tiếp: “A phù dung này là một vị thuốc, lượng ít có thể giảm đau giải nhiệt. Nhưng nếu dùng lượng lớn sẽ gây ra ảo giác, khiến người ta bay bổng trên mây, rồi làm người dùng nó nghiện, không thể thoát khỏi. Thời gian dài, người sử dụng khó mà rời được, lúc nào cũng sống trong ảo giác, cực kỳ khó cai. Nhưng rất ít người biết, nếu a phù dung trộn với một số loại thảo dược, sau khi điều chế có thể thu được một loại thuốc, sau khi sử dụng toàn thân mất sức tự chủ nhưng ý thức lại cực kỳ tỉnh táo. Người khác hỏi cái gì, kẻ đó đều sẽ nói thật, không giấu diếm chút nào, cái này thật sự là hời gì đáp mấy. Mà phương thuốc cổ xưa này, đã được ta chế ra rồi.”

Quần hùng giang hồ không biết a phù dung, không hiểu được lý nhưng lời này của Lộ Dao họ lại hiểu rõ ràng. Người nào người nấy quay mặt nhìn nhau, lần đầu tiên mọi người nghe nói có loại thuốc bắt người ta khai thật, nhất thời nghi ngờ khó quyết.

“Thành tiền bối, ta biết chúng ta nói ông là Viên Chân cũng được, cầu kết Nhữ Dương Vương phủ cũng thế, chắc chắn ông không thừa nhận. Chẳng bằng ông uống một viên thuốc này, đến chừng đó trước mặt bao nhiêu quần hùng giang hồ ở đây, nếu ông nói quả thật ông không dính líu gì đến Nhữ Dương Vương phủ, tức là Lộ Dao ta vu oan ông, khi đó ông muốn chém muốn giết ta đều mặc ông.” Nói rồi còn nháy nháy mắt với Thành Côn, vẻ mặt cười cợt.

Thành Côn cười lạnh: “Buồn cười, nếu ngươi hạ độc trong thuốc, vậy chẳng phải lão phu chết oan chết uổng hay sao? Huống chi nếu loại thuốc này của ngươi chuyên dùng để mê hoặc tâm trí người khác, sai khiến lão phu nói những chuyện giả dối, chẳng phải lão phu uống mạng trong tay nha đầu hời sỡ nhà ngươi?”

Lộ Dao lắc lắc ngón tay, cất giọng lãnh lút: “Đương nhiên tiền bối không thể bắt công với tiền bối như thế rồi. Đề phòng chuyện tiền bối lo ngại, ta cùng tiền bối uống. Tất cả nhân sĩ có mặt trong sân có thể làm chứng, bình thuốc của ta ở đây, tất cả đều dốc hết ra. Do chương môn Không Văn chỉ định đi, ta và ông mỗi người nuốt một viên. Coi như ta chịu thiệt một chút, nếu tiền bối chết vì độc, tất cả nợ tính hết lên đầu Lộ Dao ta, bất cứ ai cũng có thể tìm ta báo thù cho ông, ta tuyệt không đánh trả. Uống xong rồi, để mọi người có mặt ở đây tùy ý tra hỏi ông và ta. Thân thể, trải nghiệm của ta ta có thể nói rõ ràng ngay bây giờ, Võ Đang chư hiệp cũng biết rất rõ, đến chừng đó đối chứng trước sau là biết thuốc này có hiệu quả hay không rồi chứ gì? Vậy thì những gì tiền bối nói mới đáng tin cậy được.” Nói rồi móc một cái bình nhỏ màu xanh ngọc như lưu ly nơi thắt lưng ra, giơ lên lắc lắc trước mặt mọi người, ngoe đầu cười nói với Thành Côn: “Biện pháp này được đấy chứ? Ta cân nhắc lâu lắm mới nghĩ ra được đấy, sao nào, tiền bối thử hay không thử. Nếu thử ta đưa thuốc cho Không Văn đại sư để ông ấy chọn ngay!”

Gương mặt dọa người của Thành Côn lúc này đen sì, ánh mắt âm trầm nhìn Lộ Dao chòng chọc. Lộ Dao chẳng hề sợ sệt ngẩng đầu nhìn lại lão, không tránh không né.

“Lão phu tung hoành giang hồ mấy mươi năm, lúc thành danh tiểu nha đầu ngươi còn chưa ra khỏi bụng mẹ! Hôm nay lão phu tốt bụng tới đây nói chuyện Tạ Tồn cho chư vị, lại bị con nha đầu vất mũi chửi này càn quấy một trận, ngươi có coi các vị tiền bối ở đây ra gì không? Nếu ngươi muốn nói gì thì nói, há chẳng phải chuyện giang hồ đều thành trò cười!?”

Lộ Dao nhún vai như không có chuyện gì, Ân Lê Đình đứng bên cao giọng: “Có phải trò đùa càn quấy hay không, tiền bối uống thử là biết. Chuyện này liên quan đến vận mạng của võ lâm giang hồ, đại nghĩa quốc gia. Nếu tiền bối cố chấp không chịu, chúng ta có thể tuân theo quy củ giang hồ, phân định thắng thua bằng võ công. Nếu tiền bối thắng, Võ Đang ta tự mình xin lỗi tiền bối và quần hùng giang hồ, mặc tiền bối xử trí. Nhưng nếu may mắn thắng được một chiêu một thức, tiền bối cũng phải làm như Lộ cô nương nói, để chư vị võ lâm đồng đạo được an tâm mới được. Chư vị ở đây thấy có ổn chăng?”

Dứt lời, quần hùng giang hồ trên trăm người quay mặt nhìn nhau, chẳng ai biết nên nói gì. Vốn dĩ, hôm nay quá nửa số người đến đây là vì Đồ Long đao, ai ngờ phái Võ Đang và Lộ Dao làm gián đoạn, khiến cho sự việc rối rắm hết lên. Đồ Long đao tuy nặng nhưng đúng như Ân Lê Đình nói, nếu những gì Lộ Dao nói là thật, thì quả thật đây là đại sự quan hệ đến vận mạng võ lâm. Càng huống chi, đương thời tuy giang hồ không ngừng tranh đấu nhưng hề đề cập đến quân Nguyên, bất luận là môn phái nào cũng đều căm hận không thôi, thành thử nhất thời mọi người chẳng nghĩ ra được ý gì.

Ngay lúc này, bỗng nghe trong đám người có kẻ lên tiếng: “Hôm nay chúng ta tới đây vì Đồ Long đao và Tạ Tồn, mắc mớ gì đến Nhữ Dương Vương phủ khi giờ kia? Giằng co lâu như vậy là ý gì? Để lão nói chính sự quan trọng hơn!”

Vốn dĩ chương môn sáu đại môn phái đều đang do dự, không biết nên tỏ thái độ ra sao, nghe thấy lời này đồng loạt nhủ mảy. Không đợi kẻ đó nói tiếp, Không Văn cao giọng niệm Phật: “A Di Đà Phật! Chuyện Lộ thí chủ nói thật sự quan trọng. Thiếu Lâm ta tuy không biết tình hình nhưng cũng không dám sơ sẩy. Còn chuyện thân phận Viên Chân sư diệt, lão nạp về tự sẽ điều tra tường tận. Hôm nay phái Võ Đang và Lộ thí chủ nguyện ý vì võ lâm ta truy tra sự việc, Thiếu Lâm tuyệt không phản đối.”

Lộ Dao nghe xong trong lòng nhảy nhót, nháy nháy mắt với Ân Lê Đình: sao nào, muội nói không sai chứ?

Ân Lê Đình gật đầu thật khê, mỉm cười với nàng.

Thiếu Lâm lên tiếng, bốn phái còn lại cũng không nói gì, hiển nhiên là ngầm thừa nhận rồi.

Mới rồi nghe có kẻ lên tiếng Thành Côn liền cảm thấy hồng бет, không biết rằng người nọ căn bản do Phó Thu Nhiên tìm đến, để chờ giờ phút này nói ra một câu như vậy làm chương môn các đại phái cau mày, thúc đẩy bọn họ gật đầu đồng ý chuyện này. Thấy quần hùng không một ai lên tiếng nữa, Thành Côn cảm hận hỏi: “Sao, hôm nay Võ Đang thất hiệp muốn bán mệnh vì một tiểu nha đầu ư?”

Du Liên Châu đáp: “Chuyện này thật sự không phải chuyện nhà của Lộ cô nương hoặc là Võ Đang, hôm nay Võ Đang không thể không ôm lấy chuyện này được.”

Thành Côn âm trầm: “Lý nào lão phu lại gục trong tay bọn tiểu bối các ngươi? Đã như thế, hôm nay các ngươi cùng lên hết đi! Ngược lại lão phu muốn xem thử Võ Đang thất hiệp có phải chỉ có hư danh hay không!”

Du Liên Châu chấp tay nói với Thành Côn: “Chúng ta lấy năm địch một, thật sự bất công với tiền bối. Vì thế, để cho công bằng, chúng vẫn bối nguyện nhường tiền bối mười chiêu, chỉ thủ không công.”

Du Liên Châu dứt lời, trong sân tựa như bị một hòn đá quấy lên từng đợt sóng, tiếng bàn luận của quần hùng lập tức trở dậy. Võ công Thành Côn cao cường thế nào vừa rồi mọi người đã chứng kiến, không tới ba chiêu đã đánh trọng thương Ân Dã Vương thành danh đã lâu, tư thế nhẹ nhàng hiển nhiên còn chưa xuất ra mấy thành công lực. Cao thủ so đấu thắng bại bất quá trong một hai chiêu mà thôi, bây giờ Du Liên Châu mở miệng là nhường mười chiêu, dù có năm người nhưng nếu Thành Côn tấn công mạnh hơn một chút, đừng nói thắng bại, sợ là mạng cũng mang ra dùng.

Thành Côn cười lạnh: “Giỏi cho phái Võ Đang, mấy kẻ các ngươi chê mạng quá dài, hôm nay lão phu thành toàn cho các ngươi!” Vừa dứt lời, người trong sân chỉ thấy một cái bóng xám lóe lên, sát khí đột ngột bùng phát, Thành Côn vỗ một chương về phía Lộ Dao nhanh như chớp giật. Trong năm người, lão nạp định công phu Lộ Dao kém nhất, thành thử tính toán một chương đánh chết Lộ Dao tiêu diệt nhuệ khí của năm người.

Vân Tinh song kiếm của Lộ Dao tuốt ra khỏi vỏ, Vân kiếm nơi tay phải chỉ về trước, Tinh kiếm tay trái hoành trước ngực, chân cấp tốc lùi lại. Du Liên Châu và Ân Lê Đình đứng hai bên Lộ Dao, chia nhau xông lên. Một chiêu Võ Đang Vân Thủ của Du Liên Châu mượn lực đã lực, không chính diện giao phong với chương lực của Thành Côn mà dẫn dắt qua một bên, trường kiếm Ân Lê Đình tuốt chếch, hư hư thực thực không hề đâm ra mà phong tỏa hết ba đường trên dưới chiêu sau. Trương Tùng Khê Du Đại Nham dần lên bỏ khuyết chỗ trống của hai người. Cứ như thế, một chiêu tấn công của Thành Côn lại bị năm người cắt ra. Thì ra mọi người đã sớm tính chắc Thành Côn sẽ tấn công Lộ Dao trước, thành thử đã biến hóa Chân Võ Thất Tiết trận, tận lực phòng thủ. Như vậy, mặc dù công phu lão có cao cường mấy, áp lực lên mỗi người cũng chỉ còn dư hai thành. Lại thêm hiệu quả biến hóa trong trận, hóa giải thế công của Thành Côn hết bảy tám phần.

Thành Côn đánh quá hai chiêu mới phát hiện công phu biến ảo thành thật của Võ Đang thật sự quá mức lợi hại, một thức tấn công của mình cả hai lần đều bị Du Liên Châu biến lệch đi, liền đó mấy người phối hợp cực kỳ ăn ý, phòng thủ đủ loại chiêu sau của mình cực kỳ kín kẽ. Song dù sao, luận thông minh xảo trá, lão cũng tuyệt không thua hậu bối. Lúc này đã nhận ra trận pháp năm người dùng chủ yếu che chở Lộ Dao, thành thử sau chiêu thứ ba, một chương của lão giả vờ vỗ về phía vai trái Lộ Dao, nhưng khi chiêu thức dùng được năm thành, lúc bộ pháp của mọi người vừa chuyển, lão đột ngột quay người một chương một cước toàn bộ quét về bên hông Trương Tùng Khê. Mấy động tác mau lẹ này biến chiêu cực nhanh, mắt thấy sắp đụng vào thất lưng Trương Tùng Khê, ngay cả quần hùng chứng kiến cũng có người khẽ kêu lên thì trận thế của năm người đột nhiên biến đổi; nguyên bản đứng ở một bên Du Đại Nham chuyển sang chính diện, một chiêu Huyền Hư Đao Pháp phong tỏa lộ số nơi chân Thành Côn, nguy hiểm lập tức bị cắt đứt nửa chừng. Du Liên Châu và Ân Lê Đình một trái một phải đồng thời ra chiêu Hoa Khai Tịnh Đế, phong tỏa lộ số hai đường chương lực.

Mấy người Du Liên Châu cùng nhau học võ, trình độ ăn ý tuyệt không bình thường. Bây giờ chẳng cầu lấy công chỉ cầu không lỗi, lại thêm công phu Võ Đang xưa nay cực kỳ kín kẽ, dùng Chân Võ Thất Tiết trận chỉ để đề phòng Thành Côn tấn công, cũng không phải chuyện khó. Lộ Dao lại học trận pháp và kiếm thuật với Ân Lê Đình hơn nửa tháng. Nội lực nàng không đủ, có điều năng lực tiếp thu rất cao, cái nàng cần là từ từ lý giải, một khi hiểu rõ rồi thì ứng dụng còn thành thạo hơn người khác. Vừa khéo thứ Ân Lê Đình có nhiều nhất là nhẫn nại, mỗi một bước biến hóa trong trận pháp đều giảng giải cực kỳ tỉ mỉ. Mỗi chỗ Lộ Dao nghĩ không thông, chàng liền đổi đủ cách giải thích khác nhau, sau đó yên lặng ngồi bên chờ nàng tự mình suy xét thông suốt. Nửa tháng qua, một bộ trận pháp Lộ Dao học cực kỳ thông thạo rành rẽ. Bởi thế, tuy hiện tại công lực nàng kém nhất nhưng vị trí biến hóa trong trận lại nhiều nhất, lại thêm Ân Lê Đình kề bên che chở, nhất thời Thành Côn cũng không có cách làm gì nàng. Thành ra, chớp mắt đã qua tám chiêu, ngược lại mọi người chẳng mấy may suy suyển.

Đến lúc này, Thành Côn đã dần dần hiểu được chỗ lợi hại của trận pháp này. Trong lúc không ngừng chuyển động thay đổi vị trí, năm người hỗ trợ phối hợp chặt chẽ gần như không chệch vào đâu được, gió thổi không lọt, nước hắt không vào, người có lợi hại cỡ nào thì thế công cũng bị hóa giải hơn tám thành, thật sự là không đất dụng võ. Mắt thấy gần tới mười chiêu, Thành Côn vừa cảm giận vừa kinh ngạc, nhưng trận pháp thật sự quá mức tinh diệu, liên kết chặt chẽ không một kẻ hở, nhất thời cũng không nghĩ ra kế sách ứng phó, bèn căn rặng vận đủ mười thành công lực bức thế tiến của Trương Tùng Khê chậm lại một chút, liền đó cong người ở một góc độ không thể nào tin nổi, bỏ qua một chương vốn dĩ hẳn là nên đánh về phía Du Liên Châu, bất thành linh xuất một chiêu Thất Thương Quyền nhắm thẳng vào Lộ Dao. Một chiêu này lộ số, góc độ hoàn toàn không theo lẽ thường, quả thật ra ngoài dự đoán của mọi người. Nếu người đối chương là Du Liên Châu, dùng nội lực miễn cưỡng có thể hóa giải nhưng nội lực Lộ Dao còn lâu mới đủ để cứng rắn đối chọi. Lúc này bên cạnh Lộ Dao chỉ có mỗi Ân Lê Đình chưa từng rời khỏi nàng nửa bước, những người khác muốn bỏ cứu chung quy vẫn

chậm nửa nhịp. Trong khoảnh khắc như chớp giật ấy, Lộ Dao và lão đối mắt trong giây lát, suy tính trong lòng hoàn toàn giống hệt nhau, nháy mắt lập kế.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Muôn Đời Không Đối Thân

Chiêu Thất Thương Quyền này của Thành Côn, Lộ Dao quyết không tự mình tiếp được, Ân Lê Đình cũng chỉ có thể tránh né mũi nhọn sau đó từ từ giải quyết. Quần hùng bên sân đều cảm giác được sát khí và quyền phong mãnh liệt của Thành Côn, trong lòng không khỏi giật thót. Chỉ thấy bỗng nhiên Vân kiếm của Lộ Dao đột ngột vút lên, xuất ra chiêu Thái Ất kiếm pháp của Võ Đang, phong tỏa ba đường trên dưới kín kẽ. Lần này đến Thành Côn cũng ngần ra trong dạ. Ngay từ đầu Lộ Dao dùng toàn là võ công đảo Đào Hoa, bây giờ bỗng nhiên ra chiêu thức này rõ ràng là kiếm pháp uyên thâm của phái Võ Đang. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi người đó, trận thế của năm người lập tức biến ảo, Ân Lê Đình, Lộ Dao đã giành trước tiên cơ. Song kinh nghiệm Thành Côn phong phú, thế quyền hơi dè xuống liền lập tức tấn công hạ bàn Lộ Dao. Chiêu theo thế kiếm nguyên bản của Lộ Dao, quyền này thật sự không cách nào tránh được. Mắt thấy sắp bị thương dưới Thất Thương Quyền của Thành Côn, bỗng nhiên Tinh kiếm trên tay nàng ngoặt đi, kèm chế hướng đi của Vân kiếm, liền đó song kiếm đồng thời xuất ra, phương hướng khác nhau, chính là chiêu Mạch Thượng Hoa Khai của Đào Hoa đảo, nơi hai kiếm giao nhau chính là hướng đến của Thất Thương Quyền, chiêu này biến chiêu tốc độ cực kỳ mau lẹ gần như khiến người ta lú lờ. Thành Côn thấy nếu không thu quyền, cánh tay lập tức sẽ đưa tặng cho kiếm Lộ Dao, đành phải giảm lại thế công thì trường kiếm Ân Lê Đình như bạch hồng quán nhật [85] đâm ra từ giữa Vân Tinh song kiếm, quán lấy cánh tay Thành Côn. Bất luận thời gian, lực đạo hay là góc độ đều phối hợp vô cùng ăn ý, không một kẽ hở, cực kỳ sắc bén nhanh chóng. Công phu Võ Đang của Ân Lê Đình lấy chậm đánh nhanh, hai chiêu kiếm pháp Đào Hoa đảo này của Lộ Dao chiêu nào cũng giành trước tiên cơ, phối hợp không chút sơ hở. Tiết tấu của Thành Côn bị dẫn dắt loạn lên, trong lòng cả kinh, bị ép đành phải toàn lực buông tay. Mà chiêu này của lão vốn dĩ cực hung hiểm, bây giờ nội lực trên quyền không kịp hóa giải, còn năm phần hoàn toàn đối ngược lại mình. Trong khoảnh khắc chung quanh gần như bùng nổ bởi tiếng hoan hô. Lúc này mấy người Du Liên Châu sớm đã thừa dịp Thành Côn khựng lại, quay lại vị trí của mình.

Thành Côn trúng phải năm thành công lực của chính mình, suýt nữa học ra một búng máu, răng vận khí dè xuống, tay lại không ngừng, bắt chấp nguy hiểm do nội lực cạn kiệt, tiếp tục tấn công Lộ Dao đứng giữa không chút chần chừ. Lộ Dao chỉ cảm thấy đối diện có một luồng khí âm hàn áp tới trong nháy mắt tập kích toàn thân, ngay cả hô hấp dường như cũng có thể hít lấy hàn khí xộc thẳng vào tạng phủ. Song gần như cùng một lúc, nàng cảm giác nơi eo bị siết, là Ân Lê Đình đứng xéo đằng sau quàng lấy eo nàng, vận tâm pháp Võ Đang mượn lực đã lực, cấp tốc cuốn thế tới đằng trước qua một bên, liền đó ôm nàng xoay mười mấy vòng liên tiếp hóa giải kinh lực. Lúc này Du Liên Châu, Du Đại Nham và Trương Tùng Khê cướp lấy vị trí ban đầu của Lộ Dao, ba người gần như đồng thời tung chiêu phong tỏa chỉ lực của Thành Côn, tay không hề ngừng, đồng dạng là mượn lực đã lực, song lại phân chiêu lực của Thành Côn gần như một thành ba, mỗi người hóa giải một thành, còn dư không tới một nửa bị đẩy trở về. Quần hào bốn phía chỉ thấy bốn người tiếp một chiêu nhanh như chớp, liền đó ai nấy đều thối lui hơn mười bước mới đứng lại được. Tuy mấy người Du Liên Châu thối lui nhiều bước nhưng ngừng lại là đứng vững được. Còn bên này sắc mặt Thành Côn tái xanh mang theo mấy phần xám xịt, thật sự dọa người.

Kết quả cuộc chiến này thật sự ngoài dự đoán của mọi người. Trận pháp và chiêu thức của năm người có đủ rộng mở, đủ hùng hồn, đủ linh động, phối hợp nhịp nhàng cực kỳ ăn ý như một, thật sự khiến người thán phục. Tuy mười chiêu này không có chiêu nào tấn công song lại phân lực mượn lực, khiến Thành Côn bị thương bởi nội lực của chính mình.

Lúc này Ân Lê Đình và Lộ Dao không bận tâm được nhiều đến thế, hai người vội vàng xông lên, Ân Lê Đình nôn nóng hỏi: “Nhị ca tam ca tứ ca sao rồi? Có bị thương không?”

Mấy người còn chưa kịp lác đầu, Lộ Dao đã vươn tay bắt mạch, tuy mạch đập ba người hơi gấp nhưng mạnh mẽ không có dấu hiệu nội thương. Du Đại Nham nói trước: “Chúng ta không sao cả, chính sự quan trọng, Tiểu Lộ.” Trương Tùng Khê cũng đưa mắt ra hiệu cho hai người yên tâm. Bây giờ cả hai mới khẽ thở phào, quay đầu nhìn Thành Côn.

Thành Côn bị thương không nhẹ, quanh thân có một luồng hàn khí xâm nhập mạch đập của lão. Lão cắn hận nhìn Lộ Dao trừng trừng, ánh mắt như kiếm. Lộ Dao chẳng hề bận tâm đi tới gần, mỉm cười, đảo đôi mắt to tròn, lên tiếng: “Thành Côn Thành tiên bối, lần này đã tâm phục khẩu phục chưa?”

Thành Côn phẫn hận nghiêng rằng: “Tiểu bối nhà ngươi càn quấy như thế, lão phu há để mặc ngươi làm nhục, chុပ္ thêm mấy tội danh không có?! Hôm nay...”

Nói còn chưa xong đã bị Lộ Dao búng tay cắt ngang: “Đủ rồi đủ rồi, đằng sau không cần nói nữa. Ta đoán được lão hồ ly như tiên bối nào dễ nhận thua. Cho nên ấy mà, tất nhiên sớm đã đề phòng chiêu này của tiên bối rồi. Hôm nay đồng người thế này, xem cũng xem mặt rồi, ta bớt một ít việc đi. Giờ tiên bối có thể đề huyệt Thiên Đột một chút, xem có phải trước mắt trắng xóa không? Lão tai có nghe tiếng nhạc loáng thoáng truyền tới không?” Nói rồi nháy mắt, vẻ mặt khó dò. Thành Côn thấy thế, trong lòng chùng xuống, không nhìn được đề huyệt Thiên Đột, thấy quả nhiên trước mắt dường như có tia sáng xẹt qua, trắng xóa một mảnh, còn kèm theo âm thanh không rõ rệt loáng thoáng như tiếng nhạc lướt qua bên tai. Chưa kịp hoàn hồn thì nghe giọng Lộ Dao như từ xa lại gần: “Mới rồi quên nói với tiên bối, thuốc này chẳng những có thuốc viên, vẫn bồi rảnh rồi còn làm thêm một liều thuốc bột, hít là trúng, hiệu quả còn tốt hơn thuốc viên nhiều. Vừa rồi thế công của tiên bối quá mạnh, vẫn bồi căng thẳng quá vậy ra không ít. Triệu chứng của tiên bối bây giờ, cho thấy thuốc công hiệu rồi đó. Đợi lát nữa, sắc trắng trước mắt tiên bối sẽ trở nên xinh đẹp tươi rói, vậy là chúng ta có thể hồi hân tiên bối rồi cuộc mấy năm nay đã làm những gì. Nói rõ ràng, cũng đỡ mắc công người ta ngờ vực đúng không?”

Thành Côn đột ngột tròn tròn mắt, biết rõ nàng cố ý song lại bất lực: “Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm! Lão phu tung hoành nửa đời, hôm nay lại bị con nha đầu ranh nhà người dạy dỗ!”

Lộ Dao nhún vai, ánh mắt lại đầy ý cười gian xảo “Nào có, nào có, tiền bối quá khen. Lộ Dao chẳng qua là một đại phu, chút đạo hạnh nhỏ nhoi sao bằng tiền bối cáo già, ngay cả võ nghệ cũng không bì kịp. Có điều hôm nay võ lâm tiền bối tại đây nhiều như thế, đợi tiền bối nói rõ ràng chuyện cũ năm xưa xong, có phải bị gán tội hay không tự có lý giải. Hơn nữa đến chừng đó không cần Lộ Dao ra tay nữa, tự khắc có cao thủ ở đây đích thân ra tay.” Nói rồi quay người kéo tay Ân Lê Đình đứng bên, cười nói: “Lục ca, huynh nói có phải không?”

Dưới ánh mắt lom lom của quần hùng giang hồ, Lộ Dao chẳng hề ngượng ngịu thản nhiên như thế làm tim Ân Lê Đình đập rộn, liền đó tâm tình nhảy nhót “Là đúng hay sai, tự có công luận giang hồ, Tiểu Dao bây giờ muội không cần quá nhọc lòng nữa.” Hai câu nói, câu trước vang dội mạnh mẽ, câu sau lại dịu dàng vô hạn. Nói chưa dứt đã thấy Lộ Dao đảo đôi mắt long lanh chớp mắt với mình.

“Thành tiền bối, thế nào, có phải ánh sáng trước mắt xinh đẹp rực rỡ lên một chút rồi không?”

Lúc này lòng Thành Côn lạnh buốt, cũng cảm hận tới cùng, trong khoảnh khắc phát hiện quả thật ánh sáng trước mắt rực rỡ hẳn lên như Lộ Dao nói, ngay cả ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, tiếng nói bên tai lúc rõ ràng lúc mơ hồ. Lúc này trong sân chương môn, trường lão sáu đại phái đều có mặt đầy đủ, còn mấy hàng cao thủ của Thiên Ưng giáo, công phu Thành Côn có cao mấy cũng không địch lại chừng đây người liên thủ. Thành Côn rõ ràng, nếu bị Lộ Dao moi ra lời thật, sợ là cao thủ tại đây đều không bỏ qua cho mình, đến chừng đó e rằng sẽ toi mạng đương trường dưới sự liên thủ của mọi người. Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đun, đạo lý này lão hiểu hơn ai hết, thành thử quyết tâm, dốc hết chút sức lực cuối cùng, vận đủ kinh lực dùng khinh công, vỗ một chương về phía Lộ Dao và Ân Lê Đình đứng chắn trước mặt, cướp lấy một con đường lui.

Ai ngờ Lộ Dao và Ân Lê Đình căn bản không muốn cản lão, Võ Đang mọi người chờ chính là hành vi trốn chạy này của Thành Côn. Ân Lê Đình kéo Lộ Dao nhảy lui ra sau tránh né chương phong của Thành Côn, mặc lão nhảy vọt lên cướp đường mà chạy. Công lực Thành Côn thâm hậu, bị trọng thương mà vẫn nhảy bật lên đáp xuống ngọn cây gần nhất, thi triển thân pháp tinh chạy. Như thế, lời Lộ Dao nói là thật hay giả không cần tra hỏi nữa, rõ ràng nếu không chốt dạ, cần gì đang trọng thương còn gấp gáp trốn đi như thế.

Lúc này chương môn các phái cách sân hơi xa, mắt thấy Thành Côn muốn cướp đường mà đi, Lộ Dao và Ân Lê Đình lại chẳng nóng lòng, thậm chí còn không nhìn Thành Côn nữa mà nhìn nhau, đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Lộ Dao cảm giác tay Ân Lê Đình nắm hơi chặt, cười cực kỳ ngọt ngào, Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao bình yên vô sự, cười nói thông dong, tảng đá lơ lửng trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống. Ngược lại, Diệt Tuyệt và Tông Duy Hiệp lập tức nhảy lên, cấp tốc đuổi theo, khổ nỗi khoảng cách vốn xa, Thành Côn lại dốc toàn lực chạy trốn, nhất thời khoảng cách càng xa hơn. Ngay lúc hai người gần đuổi theo thì thấy trên đường đi của Thành Côn không biết từ đâu nhảy ra hai bóng người một trắng một xám, thân pháp nhanh như chớp giật cấp tốc xông tới nghênh đón Thành Côn. Lúc này trước mắt Thành Côn đã lơ mơ, chỉ phán đoán được phương hướng người tới song không nhìn ra diện mạo, nhưng lệ khí dày đặc thì cách ba trượng cũng cảm giác được. Thành Côn bị trọng thương bởi Chân Võ Thất Tiết trận trước, kẻ đó lại miễn cưỡng vận công, sớm đã là nỗ lực hết đà. Thành ra, lúc hai chương một trái một phải của hai người đối diện đánh trúng người, lão đã vô lực tránh né. Hai người bỗng xuất hiện này chính là Dương Tiều và Phạm Dao. Lúc Phó Thu Nhiên và Lộ Dao thiết kế toàn bộ sự việc hôm nay đã dự đoán được bước này, sớm đã nhờ vả hai người. Ban đầu đánh nhau không cần xuất hiện, chỉ ra tay lúc này vì lấy mạng Thành Côn. Và lại hai người cảm thấy chuyện này chung quy cũng do Minh giáo mà ra, kết thúc trong tay Minh giáo tả hữu nhị sử cũng là đương nhiên. Dương Tiều đã nghe chuyện Thành Côn từ miệng Phạm Dao và Phó Thu Nhiên, thế nên một chương này vận hết công lực toàn thân vỗ ra. Phạm Dao động thủ với Thành Côn mấy lần, vì lấy mạng lão càng xuống tay không lưu tình. Hai người chỉ cầu tốc chiến tốc thắng, chiêu thức cực nhanh, gần như đồng thời đánh trúng chỗ yếu hại nơi bụng Thành Côn. Thành Côn bị một kích này, tâm mạch bị thương quá nặng, tức thì đứt hơi.

Lúc này Diệt Tuyệt và Tông Duy Hiệp đã đuổi đến nơi nhưng chỉ có một chương của Tông Duy Hiệp đánh trúng hậu tâm Thành Côn. Mà Diệt Tuyệt, nhìn thấy Dương Tiều áo trắng đột ngột thu Ý Thiên kiếm lại, nhìn trừng trừng gương mặt Dương Tiều, giây lát không nói hai lời chuyển hướng Ý Thiên kiếm đâm thẳng về phía Dương Tiều. Hai mắt Dương Tiều nheo lại, khỏe môi nhếch lên hơi nở nụ cười, ông tay áo dài vải thô trắng phất lên, hất ra một chiêu chênh chếch, hoàn toàn không hỗn chiến với Diệt Tuyệt, mở miệng: “Phạm huynh đệ, đi thôi.” Nói rồi khinh công dưới chân không ngừng, nhanh nhẹn lướt đi. Diệt Tuyệt cấp tốc đuổi theo, khổ nỗi khinh công kém một bậc, không tới một lát đã bị Dương Tiều bỏ rơi, song vẫn một mực đuổi theo không buông “Dương Tiều, tên tiểu tặc này đừng chạy! Đấu với lão ni ba trăm hiệp đã!”

Phạm Dao ở bên đang muốn xem náo nhiệt, nghe Dương Tiều gọi cũng không tiện ở lại, quét mắt quan sát toàn trường, thấy Ân Lê Đình và Lộ Dao sóng vai mà đứng, mỉm cười nhìn hai người nhảy mất cực nhanh, kẻ đó trong tiếng bàn luận râm ran của quần hùng quay lưng bỏ đi, phút chốc sau đã biến mất trên đường núi.

Hai người tới rồi đi bất quá giây lát, như kinh hồng thoáng qua, trong sân cơ hồ không ai nhận ra, mãi đến khi nghe Diệt Tuyệt quát lên giận dữ mới có người đoán ra thân phận hai người.

Lộ Dao và Ân Lê Đình thấy hai người đi xa, cũng không bận tâm gì khác nữa, vội vàng lên kiểm tra xác Thành Côn. Lộ Dao cẩn thận kiểm tra, ba lần bốn lượt xác nhận tâm mạch Thành Côn đã đứt, hoàn toàn tắt thở, thực sự đã chết rồi cuộc cũng thở hắt ra. Mấy ngày nay lao tâm lao lực, lại thêm trận ác đấu hôm nay, quả thật tổn quá nhiều tâm sức của nàng. Bây giờ mọi sự đã xong, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Về phần Ân Lê Đình, từ hôm Trung Thu nghe Phó Thu Nhiên và Lộ Dao trình bày kế hoạch cho Võ Đang chư hiệp, trái tim liền bị treo lên, cứ sợ lúc mọi người kịch đấu Lộ Dao sẽ bị thương. Càng huống chi Lộ Dao phải trực diện nói chuyện công kích Thành Côn mấy lần, càng sợ Thành Côn đột ngột bùng nổ đã thương nàng. Thành thử hôm nay, từ lúc Lộ Dao bắt đầu đối diện Thành Côn, cơ hồ tay chàng chưa từng buông lỏng trường kiếm. Cuối cùng hai người cũng buông bỏ nỗi lo trong lòng, kẻ vai mà đứng, hai bàn tay nắm ngón tay quần quít dưới ống tay áo, không cần ngôn ngữ mà tâm ý tương thông, nhất thời, nơi quần hùng giang hồ tụ hội này lại sinh ra mấy phần tình cảm dịu dàng hòa hoãn.

Một phen biến cố, quả thật vượt xa dự đoán của các phái. Đến lúc này, có người bình tĩnh ngộ, có người quay mặt nhìn nhau, có người thẩn thù vô hạn, nhiều hơn cả là những người quan tâm hướng đi của Đồ Long đạo. Thành Côn chạy trốn trước khi chết, khác nào thừa nhận lời Lộ Dao nói là thật, song không ít sự tình mọi người vẫn không hiểu rõ đầu đuôi, lúc này tất cả đều nhìn về phía Võ Đang. Nhưng giờ khó khăn lắm Lộ Dao mới buông lỏng,

thể lực lại bị tiêu hao quá lớn sau trận kịch đấu, nào để tâm được đến bao nhiêu ánh mắt của những người không liên quan như thế, nắm tay Ân Lê Đình một câu cũng không muốn nói. Mấy người Du Liên Châu thấy thế bèn bước lên giải thích chuyện Thành Côn cầu kết Nhữ Dương Vương phù, mưu đồ suy yếu thể lực giang hồ cho các phái biết. Võ Đang chur hiệp đương nhiên rành rẽ quy củ lễ tiết giang hồ, làm loại chuyện này nhẹ nhàng không tốn chút sức. Ngược lại thả cho hai người Lộ Dao Ân Lê Đình trốn đằng sau thành thôi.

Ân Lê Đình móc khăn tay trong lòng, nhúng nước trong túi nước cho ướt rồi đưa Lộ Dao “Nếu mặt thì lau mặt trước, sẽ dễ chịu hơn chút. Chúng ta sẽ được về nhanh thôi.”

Lộ Dao đón lấy, khẽ dỗi: “Ồi, chuyện nào của giang hồ các huynh cũng tốn sức hết. Giày vò từ sáng sớm, còn mặt hơn muối chần bệnh buổi sáng nhiều.” Tuy nói như thế song ý cười trên mặt không hề suy giảm.

Ân Lê Đình đang định mở miệng thì bỗng nghe một giọng nói âm u lạnh lẽo vang lên: “Lộ cô nương thật là có bản lĩnh! Loại thuốc ép người ta nói thật này đúng là thần kỳ!”

Lộ Dao và Ân Lê Đình đồng thời quay đầu, thấy Diệt Tuyệt mặc đạo bào rộng thùng thình màu đen, lạnh lùng nhìn Lộ Dao chòng chọc “Lộ cô nương có loại thuốc này, người giang hồ chúng ta đều phải e sợ ba phần.”

Hai câu khiến quần hùng chung quanh nghe được rùng mình. Vừa rồi lúc Lộ Dao đề cập loại thuốc này với Thành Côn, không ít người nghe mà đỏ mặt hôi lạnh. Dù sao ai cũng có chuyện không muốn người khác biết, nghe được tác dụng của loại thuốc này, không khỏi thầm may mắn người Lộ Dao đối phó là Thành Côn mà không phải mình.

“Thuốc này của Lộ cô nương, nếu rơi vào tay người có ý, e rằng giang hồ đều bị người ta chế ngự. Đến chừng đó, chẳng phải lại ra một Thành Côn khác sao?” Câu này Diệt Tuyệt sư thái nói cho quần hùng chung quanh nghe, cố ý làm khó Lộ Dao. Bà ta nhận định Lộ Dao tất có liên hệ với hai người Dương Tiêu và Phạm Dao, lại thêm vừa rồi đấu với Dương Tiêu không có kết quả, bây giờ sức nghĩ ra Lộ Dao.

Lúc này tâm tình Lộ Dao rất tốt, nghe xong cũng không giận, mỉm cười nói “Không giấu gì sư thái, đây cũng là lần đầu tiên Lộ Dao nghe nói đến loại thuốc này.”

Quần hùng bốn phía không ai không ngẩn ra, chỉ nghe nàng nói tiếp: “Thật ra là ta lừa Thành Côn mà thôi, trên đời này đâu ra loại thuốc đó chứ? Ta dùng chẳng qua là mộng huyễn được hơi cải biến phương pháp phối chế, thêm vào một ít bột a phù dung mà thôi. Có thể khiến trước mắt người ta trắng xóa, bên tai loáng thoáng âm thanh ảo giác. Có điều chỉ một lát là hết liền. Còn mấy cái đằng sau đều là ta lừa cho Thành Côn nói thật cả. Tại lão có tật giat mình, chịu không nổi mới muốn chạy trốn, mới chứng minh lời ta nói không giả.”

Lần này, tiếng xôn xao của chương môn đệ từ các phái, quần hùng giang hồ cơ hồ bùng nổ trong nháy mắt. Lộ Dao nhún vai tỏ vẻ vô tội nhìn Diệt Tuyệt sư thái: “Sư thái, cái này gọi là binh bất yếm trá, đối phó với lão hồ ly như Thành Côn không dùng chút thủ đoạn sao được? Nếu không giang hồ này còn bao nhiêu người chết nữa?”

Nói một hơi chẳng những Diệt Tuyệt sư thái ngọng miệng không nói, ngay cả quần hùng giang hồ, các phái nghe xong thiếu chút cũng lời mất ra. Lộ Dao nói xong, quang minh chính đại bày ra bộ dạng mệt mỏi không muốn nhiều lời, khiến ánh mắt mọi người đồng thời chuyển hướng sang Ân Lê Đình. Hôm nay từ đầu chí cuối, Lộ Dao và Ân Lê Đình chưa từng rời nhau một chút, mất đi mây lại, thi thoảng thì thầm cười nói, lại thêm sự ăn ý vô hình giữa hai người, không ít người nhận ra gì đó, hơn nữa bình thường thanh danh uy vọng của Võ Đang thất hiệp cực cao, mọi người cùng chung ý tưởng chờ chàng xác nhận. Ân Lê Đình khẽ gật đầu: “Chuyện này quả thật như lời Tiểu Dao nói, do chúng ta thiết kế Thành Côn, chỉ vì moi ra lời thật.” Kể đó nhìn Lộ Dao, chấp tay nói với mọi người: “Nếu chur vị tiền bối có gì chưa hiểu, sau này có thể tìm Võ Đang phái ta. Hôm nay Tiểu Dao ác đầu một bận, tinh thần mệt mỏi cần nghỉ ngơi sớm, mong chur vị đừng làm khó.”

Mọi người thấy Ân Lê Đình gật đầu thừa nhận lời Lộ Dao, tuy kinh ngạc nhưng vẫn không thể không tin. Chỉ vì chuyện hôm nay thật sự quá bất ngờ, nhất thời không biết làm như thế nào. Lúc này ngược lại chương môn các phái đều nổi lên nghi ngờ, muốn biết vì sao Lộ Dao lại biết được nhiều bí mật giang hồ như thế. Song lời Ân Lê Đình mới rồi rõ ràng không muốn mọi người hỏi tiếp, các chương môn đều coi trọng thân phận không tiện khó xử Lộ Dao. Cộng thêm bây giờ thân phận Thành Côn bị vạch trần, cái gọi là biết tin tức Đồ Long đạo và Tạ Tốn cũng khó mà làm mọi người tin tưởng, thế nên không tới một lát, mấy bang hội nhỏ như Hải Sa, Tam Giang ít người lạnh lẽ, lập tức giải tán. Còn chương môn mấy đại phái, trừ trừ nửa ngày, tuy không cam lòng chuyện Đồ Long đạo và Tạ Tốn song cũng không thể tỏ thái độ quá rõ ràng, cuối cùng đành dẫn đệ tử trước sau rời đi. Chỉ có đệ tử Thiếu Lâm thu dọn thi thể Thành Côn, thủ pháp dịch dung này khá là kỳ diệu, nhất thời thể mà không phân biệt được thật giả, đành khiêng về trước, sau đó lại tra xét thân phận Viên Chân.

Bên này Lộ Dao nhìn quần hùng xuống núi, thở ra một hơi thật dài. Tuy biết các phái vẫn còn nghi ngờ vì sao mình biết nhiều bí mật như vậy nhưng rốt cuộc đó không phải chuyện họ quan tâm, chỉ mong qua một thời gian sẽ bị quên đi trong mớ lời đồn lộn xộn trên giang hồ.

Ước chừng nửa khắc, khoảng đất trống rộng thênh thang chỉ còn lại Võ Đang mọi người. Sự tình trừ tính bấy lâu cuối cùng cũng kết thúc. Giờ mấy sư huynh đệ nhớ lại võ công Thành Côn thì triển mới rồi, may mà có Chân Võ Thất Tiết trận, bằng không nếu đơn đả độc đấu, thật sự là hung hiểm vô cùng. Bây giờ tất cả bình an vô sự, nhìn nhau mà cười, tình đồng môn thù tặc trong đó không cần nhiều lời. Lúc này Du Liên Châu đi đến trước mặt Lộ Dao “Mấy ngày nay Tiểu Lộ và Phó trang chủ hao hết tâm tư vì chuyện Thành Côn, càng lao tâm khổ tứ vì chuyện ngũ đệ bấy lâu, ác đầu một trận càng nguy hiểm. Hôm nay may có diệu kế này vạch trần người kia, bằng không lưu lại tai họa khôn cùng. Một loạt chuyện trước sau, Võ Đang ta không thể tạ bằng lời nữa, phần tình nghĩa này ghi khắc trong lòng.” Xưa nay Du Liên Châu làm người nghiêm túc trầm mặc kiệm lời, nhưng chính mắt nhìn Lộ Dao tận tâm tận sức tính toán vì Trương Thúy Sơn hơn nửa năm nay, hôm nay còn bị cuốn vào tranh đấu giang hồ, vì thế lời này xuất phát từ tận đáy lòng, từng câu từng chữ khiến người ta động tâm.

Lộ Dao thấy Du Liên Châu như thế, hoảng hồn nhảy dựng lên, lập tức đứng thẳng người, xua tay liên tục: “Sao Du nhị ca lại xa lạ như thế? Lộ Dao xem chur vị là bằng hữu, tốn chút tâm tư là chuyện nên làm mà.” Nói rồi sờ mũi cười: “Càng huống chi nếu không có Chân Võ Thất Tiết trận của các vị, chút

công phu còn con này của ta cũng chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thành Côn, làm gì dám động thủ. Lần này trái lại có cơ hội để lộ công phu trước mặt quần hùng một hồi, cơ hội hiếm có nha!”

Du Đại Nham nghe xong cười lớn: “Nhị ca, Tiểu Lộ có một câu nói đúng đó. Muội ấy không phải người ngoài cần gì nói mấy cái này?” Dứt lời mỉm cười quan sát Lộ Dao và Ân Lê Đình đang đứng sòng đôi nhau “Lục đệ, đệ nói có phải không?”

Một câu ngầm hứa hôn như thế làm mặt Ân Lê Đình xoạch cái đỏ bừng, cúi đầu làm thinh không nói, mắt lại lặng lẽ liếc Lộ Dao, bàn tay dưới ống tay áo càng siết chặt hơn.

Lộ Dao cảm giác nhiệt độ nơi tay tăng đột ngột, cảm môi đang định dùng biện pháp cũ lấp liếm cho qua thì thấy mắt Trương Tùng Khê hơi cong lên, trong mắt xẹt qua chút ánh sáng, cười nói: “Mới rồi chiêu Thái Ất kiếm pháp của Tiểu Lộ dùng khá có tinh túy của công phu Vô Đang ta! Lục đệ không uống công dạy.”

Lộ Dao nghe chàng dòi đề tài, cũng bất chấp cụ thể là nó gì, vội vàng tiếp lời: “Đúng đó, mấy chiêu kiếm pháp này lục ca dạy cực kỳ tỉ mỉ, mỗi một thức đều so chiêu luyện tập với muội nhiều lần, rất vất vả.”

Trương Tùng Khê lại cười tươi rói, ánh sáng lấp lóa trong mắt, thông thả mở miệng: “Thái Ất kiếm pháp là một môn công phu tinh túy trong Vô Đang kiếm pháp ta, chiêu quy củ giang hồ không thể truyền cho người ngoài. Tiểu Lộ học thành thạo như thế, lần này lục đệ về núi e là bị phạt rồi, phỏng chừng không tránh được bị nhốt vào phòng tối năm ba tháng.”

Xưa nay không rành quy củ giang hồ, Lộ Dao nghe xong tròn mắt: “Hả?!”

[85] Là hiện tượng giữa ban ngày xuất hiện mười hai cầu vồng màu trắng vắt ngang qua mặt trời, hiện tượng này xảy ra lúc Đức Phật viên tịch. Trong câu này, nó tả thanh kiếm của Ân Lê Đình đột ngột xuất hiện chính giữa hai thanh kiếm của Lộ Dao, màu trắng của kiếm như là cầu vồng màu trắng giữa ban ngày ý.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Đừng Như Mây Dễ Tan

Sảnh đường Phúc Lâm hội quán, Ân Lê Đình ngồi ở sau cùng, nhìn Lộ Dao váy trắng đứng trước bục giảng, đối mặt với hơn trăm đại phu y sĩ thông dong tự đắc đỉnh đạc giảng giải, trên mặt không kèm nổi nụ cười ấm áp lạ thường. Nhất là mỗi lần thỉnh thoảng Lộ Dao lơ đãng nhìn mình, liền đó trong mắt lấp lánh ánh sáng càng không kèm được nhảy nhót trong dạ.

Hôm đó ngay sau trận chiến Thanh Lương sơn là Phổ Tế y hội, Lộ Dao bận tới nỗi mỗi ngày cả thời gian ngồi xuống uống chén nước cũng không có mấy. Mỗi ngày, từ giờ Thìn hai khắc đến giờ Ngọ hai khắc, buổi chiều từ giờ Mùi hai khắc đến giờ Dậu hai khắc, bốn canh giờ, đại phu các nơi tề tựu trong sảnh, mỗi đại phu một sở trường giảng giải chuyên môn của mình. Sau bữa tối, có hội trà hội rượu ở những nơi phong cảnh đẹp của Kim Lăng do Phó Thu Nhiên chuẩn bị sẵn, các đại phu thoải mái lui tới chuyện trò hoặc trao đổi những vấn đề y học tâm đắc, hoặc là nâng cốc đùa vui nói chuyện trên trời dưới đất.

Đến hôm nay đã là ngày thứ ba của Phổ Tế y hội rồi. Thực tế, Lộ Dao đã giảng một lần vào ngày đầu tiên, nội dung không phải dịch hạch Tuyên Châu mà là tạp luận về ngoại khoa xương cốt dựa trên trường hợp của Du Đại Nham. Mấy cái thuật ngữ gì mà ‘Khiên Dẫn’, ‘Phục Vị’ [86] Ân Lê Đình nghe không hiểu, song lại cực yêu nhìn dáng vẻ tự tin sáng láng của Lộ Dao trên bục. Nhưng hôm nay, Tô Tiểu vốn dĩ phải giảng cách dùng thuốc và kỹ thuật châm cứu dịch hạch Tuyên Châu lại chưa đến, Lộ Dao bắt đắc dĩ phải đi lên thế chỗ.

Với Ân Lê Đình mà nói Tô Tiểu có đến hay không không sao cả, có điều được nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Lộ Dao trên bục thỉnh thoảng lại liếc về phía mình mỉm cười, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy Tô Tiểu không đến cũng khá được.

“Như đã nói, đến mùa xuân ấm áp, ác hạch vẫn có khả năng bùng phát trở lại dọc miền duyên hải Giang Tây. Ngay thời điểm đó, phương thuốc và cách châm cứu hữu hiệu tương tự lần trước thì tốt nhất. Cũng có khả năng không giống. Chư vị đều biết thường là về sau càng hay gặp hơn. Dù thế nào để phòng dịch bệnh lây lan vẫn là chuyện quan trọng nhất. Tiêu diệt chuột, sớm phải làm trước khi thời tiết ấm áp trở lại. Bằng không một khi tái phát, hậu quả khó mà tưởng nổi. Sau khi chư vị trở về, tốt hơn nên chuẩn bị nhiều mấy vị Bách Bộ, đề phòng trước.” Lộ Dao nói xong, vẫn đứng trên bục, mỉm cười nói: “Chư vị tiền bối trong nghề, nếu có chỗ nào không hiểu hoặc thắc mắc, cứ việc hỏi.”

Lúc này bên dưới gần như lập tức có mấy người đồng thời đứng dậy. Người đầu tiên là một đại phu ước chừng ba mươi, mở miệng hỏi: “Lộ đại phu, vừa rồi cô nói dùng kim châm ức chế nghệ tây đối với chứng ói máu của bệnh nhân ác hạch. Nhưng nếu người bệnh có thai thì phải xử lý thế nào?”

Lộ Dao nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, lên tiếng: “Chu huynh hỏi câu này rất hay. Tình huống như thế may mà lần này Tuyên Châu không đụng phải. Nhưng nếu Lộ Dao nhận một ca bệnh như thế, sẽ thay sừng tê cho nghệ tây, bỏ thêm thăng ma điều hòa tính hàn.”

Người kia gật đầu, đang định ngồi xuống lại có người đứng lên hỏi tiếp. Lộ Dao lần lượt thảo luận hết, sau khi trao đổi cân nhắc nặng nhẹ đối sách sau này nếu dịch hạch tái phát.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao và mọi người hỏi đáp qua lại, hoàn toàn tập trung tinh thần vào đây, hơn cả là sự thật lòng yêu thích y đạo. Nhớ lời Phó Thu Nhiên ngày đó, chàng khẽ cúi đầu, nghĩ đến tuy những năm này Lộ Dao hành y tứ xứ cống quá nhiều gánh nặng trên lưng song cũng không thiếu niềm vui, lòng chàng khá thoải mái. Một lúc lâu sau, một đại phu vẫn ngồi bên cạnh Ân Lê Đình đột nhiên thò đầu sang. “Vị huynh đài này xưng hô thế nào?”

Suy nghĩ Ân Lê Đình bị ngắt quãng, không khỏi giật mình, ngẩng đầu thấy một đại phu khá trẻ đang nhìn mình, chấp tay đáp: “Tại hạ họ Ân, tên Lê Đình.”

“Thì ra là Ân huynh, tại hạ họ Tôn tên Nhuận Chi, người Bình Dương. Lần đầu tiên tiểu đệ đến Phở Tế y hội này, lạ nước lạ cái, còn mong chư vị huynh đài dẫn dắt nhiều hơn.”

Ân Lê Đình ngẩn ra, biết y hiểu lầm chàng cũng là đại phu, buồn cười đáp: “Ân mỗ cũng đến Phở Tế y hội lần đầu tiên, và lại...”

“Ồ? Hóa ra thế à? Vậy là có duyên rồi.” Tôn Nhuận Chi mới nghe được câu đầu đã không kềm được ngắt lời Ân Lê Đình, liền đó khá hào hứng hỏi: “Không biết Ân huynh cảm thấy bài giảng về dịch hạch Tuyên Châu của Lộ đại phu thế nào?”

Ân Lê Đình không nhịn được cười, đang định nói mình không phải y giả thì Tôn Nhuận Chi không chờ chàng trả lời đã mở miệng: “Tiểu đệ cực kỳ hâm mộ. Mấy năm nay, các đại phu trẻ Lộ Tô Đàm Âu Dương đều thành danh nhờ Phở Tế y hội, làm các đại phu trẻ có cơ hội bộc lộ tài năng. Nhất là Lộ đại phu, một nữ tử song trình độ y thuật lại khá, cực kỳ tinh thông ngoại khoa, đạo trước gia sư mấy lần nhắc đến, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, lần này khó khăn lắm mới được gặp. Năm nay tiểu đệ đến lần đầu, cũng mong năm ba năm nữa có thể thành tựu được như Lộ đại phu.”

Ân Lê Đình thấy y ca ngợi Lộ Dao không ngại ngần, dường như còn cao hứng hơn bản thân được khen ba phần, ôm quyền nói: “Vây Ân mỗ chúc Tôn huynh sớm ngày đạt được ước nguyện trước.”

Hai người nói qua lại đôi câu thì nghe một giọng nói lạnh lớt vang lên: “Lục ca.”

Hai người đồng thời quay đầu, chỉ thấy Lộ Dao đang đi qua. Hóa ra nàng giảng thay Tô Tiểu xong, thu dọn bệnh án đi xuống. Đến bên cạnh Ân Lê Đình, cất giọng véo von: “Lục ca nghe có chán không?”

Ân Lê Đình nhận lấy hồ sơ trong tay nàng, cười nói: “Đâu có? Mấy cái Khiên Dẫn, Phục Vị của muội, huynh nghe cũng cảm thấy thú vị. Muội giảng một canh giờ nữa khác rồi, chắc khô họng rồi hả? Uống trà trước đi.” Nói rồi đưa nước trà chuẩn bị sẵn trên án cho Lộ Dao.

Lộ Dao đón lấy uống cạn một hơi, buông ly trà xuống nhìn người thanh niên đối diện đang khá kinh ngạc quan sát mình và Ân Lê Đình, không khỏi lấy làm lạ “Vị này là?”

Tôn Nhuận Chi không ngờ Lộ Dao lại đột ngột tới đây, đầu tiên khá sững sốt, liền đó mừng rỡ “Tại, tại hạ họ Tôn, tên Nhuận Chi. Ra mắt Lộ đại phu.” Nói rồi chấp tay làm lễ.

Lộ Dao vỗ trán “A, ta nghe Thu Nhiên nhắc qua, Tôn huynh có phải học trò của Lương đại phu, đồng môn sư đệ với Diệp lão tiên bối không? Hòa Nghĩa Phương Khảo do Tôn huynh chủ giải đúng không?” Thực tế nàng nhớ đến hai ngày trước, A Du từng kể với nàng, có một tên ngốc bị bạn bè ép buộc lôi đến Mãn Đình Phương Hoa nghe hát, chính là Tôn Nhuận Chi. Nghe A Du nói thì người này vào chốn vui chơi mà khá xấu hổ, nhưng vừa nhìn thấy A Du lập tức sững người, thiếu điều rớt cằm xuống đất, ngoác nhìn A Du tới thời gian hai ly trà cũng không cục cựa, thấy A Du cười duyên với mình lập tức lấp ba lấp bấp nói cũng không rõ, kêu tý tý không ngừng. Bằng hữu y thấy thế, trêu ghẹo đủ điều. Kết quả đến lúc đi, người này lại phát hiện mình bị ép tới, trên người một cục cũng không mang. Trong lúc khẩn cấp, đi hỏi A Du mượn bạc trả tiền, làm A Du cười suýt chết.

Tôn Nhuận Chi thấy Lộ Dao biết mình, có phần kinh ngạc: “Đúng vậy, Lộ đại phu thế mà biết Tôn mỗ, thật là vinh hạnh.”

Lộ Dao ráng nhịn cười đáp: “Đâu có đâu có, một phương thuốc vừa rồi ta giảng chính là một phương thuốc cải tiến trong Hòa Nghĩa Phương Khảo của huynh đó! Tôn huynh chủ giải rất thú vị. Có điều, ủa? Vừa rồi hai người các huynh nói gì thế? Sao lại cao hứng vậy?”

Tôn Nhuận Chi thấy giai nhân trước mặt, những lời vừa rồi nói ra có chút xấu hổ, vội vàng lảng sang chuyện khác: “Ân huynh và tại hạ đang thảo luận vấn đề y thuật.”

Lộ Dao ngoác nhìn Ân Lê Đình: “Y thuật? Lục ca huynh và Tôn đại phu nói chuyện y thuật? Ha ha, lục ca, chẳng lẽ gần đây thì rạn, huynh đi cùng muội lâu cũng tính toán không chống kiếm hành hiệp mà bắt đầu hành y tế thế rồi?”

Ân Lê Đình chỉnh lại mép quần hơi nhăn của nàng, lại rót cho nàng ly trà khác, bấy giờ mới mỉm cười đáp: “Vừa rồi Tôn huynh chia sẻ cách nhìn về Phở Tế y hội với huynh, có tính là nói chuyện y thuật không?”

“Ồ, ra thế.” Lộ Dao khẽ gật đầu. Tôn Nhuận Chi lại bị lời Lộ Dao làm cho hồ đồ, nhìn Ân Lê Đình không hiểu, nghe chàng nói: “Ân mỗ xin lỗi Tôn huynh, ban này không có cơ hội giải thích, Ân mỗ không phải đại phu, tới Phở Tế y hội này cùng Tiểu Dao thôi.”

Bấy giờ Tôn Nhuận Chi mới sực hiểu ra, thấy Ân Lê Đình che giấu mấy lời có phần đường đột ban này giúp mình, trong lòng cảm kích, lại nghe Ân Lê Đình hỏi Lộ Dao: “Có muốn đi ăn cơm chiều không? Hôm qua Thu Nhiên huynh nói với huynh, thành bắc mới mở một quán mì, ăn được lắm.”

“Vây á? Sao huynh biết muội nhớ quán mì đó lâu lắm rồi? Đương nhiên muốn đi rồi, muội đứng một canh giờ đói muốn tắt thở luôn này.” Nói rồi kéo Ân

Lê Đình, tạm biệt Tôn Nhuận Chi xong liền dắt nhau ra khỏi sảnh đường hội quán.

Tôn Nhuận Chi thấy Lộ Dao cười tươi rói, giọng nói lạnh lớt, khác một trời một vực với thái độ nghiêm túc không cười nói lúc hành y như các đại phu cùng nghề thuật. Năm tay Ân Lê Đình, về mặt rặng ngời sóng vai nhau ra cửa, trong lòng nhất thời như hiểu ra gì đó, kinh ngạc cảm khái, không nhận được than khẽ: “Có câu khi diên công tử, tú hoàng giai nhân [87], này đúng là đỡ nhau cười mỉm đến bên song [88] mà...”

Nội lực Lộ Dao bình thường, lại thêm bây giờ trong đầu toàn tính toán xem tới quán mì rồi sẽ ăn cái gì đương nhiên không nghe được. Nội lực Ân Lê Đình không thấp, hai câu đó nghe rõ mồn một từng chữ, dưới chân cơ hồ khựng lại, lén lút liếc Lộ Dao một cái thấy nàng không hề phát hiện, bỗng nhiên trong lòng ngọt ngào, hai tay nắm chặt, cảm thấy gió chiều hôm nay sao mà đẹp lạ thường, chỉ vì chàng nhớ tới câu cuối cùng của bài từ ấy: “cười hỏi: viết thể nào hai chữ uyên ương?”

Bên này Tôn Nhuận Chi còn đang cảm thán, bỗng bả vai bị người ta vỗ một cái, quay đầu nhìn không khỏi ngẩn người. Bởi vì y nhận ra người trước mặt, chính là chủ nhân Phổ Tế y hội Phó Thu Nhiên.

“Tôn đại phu, tại hạ Phó Thu Nhiên, không biết có vinh hạnh được làm quen với Tôn huynh chăng?”

Phó Thu Nhiên tuy không phải đại phu song nắm trong tay quá nửa con đường kinh doanh dược liệu, kiêm nhiệm chủ nhân Phổ Tế y hội, tất nhiên Tôn Nhuận Chi sớm nghe danh, không ngờ hôm nay lại tới chào hỏi mình.

“Nào dám nào dám, tại hạ ngưỡng mộ đại danh Phó trang chủ đã lâu, hôm nay được gặp đúng là vinh hạnh.”

Phó Thu Nhiên không muốn hàn huyên với y, mỉm cười: “Diệp lão tiên bối sư bá các hạ là cố giao của ta và Lộ đại phu. Tôn huynh cần gì khách sáo. Không biết tối nay Tôn huynh có rảnh không?”

“Đương nhiên là có, Phó trang chủ có việc sao?”

Phó Thu Nhiên cười: “Tối nay chủ quán Kì Tân của Nhã An y quán mời tại hạ dùng cơm ở Túy Hà lâu, có cua hồ Dương Trìng do khoái mã đưa tới và nấm thông Điền Trung, rất khó kiếm, không biết Tôn huynh có bằng lòng đi cùng không? Tại hạ cũng có thể giới thiệu Tôn huynh.”

Nhã An y quán khá nổi danh, Tôn Nhuận Chi nghe xong cảm thấy rất khó tin, không biết vì sao vốn Phó Thu Nhiên chẳng quen thân gì với mình bỗng dừng lại mở miệng mời mọc, bèn hỏi: “Đương nhiên là cầu còn chẳng được. Có điều không hiểu vì sao Phó trang chủ lại mời tại hạ?”

Phó Thu Nhiên khẽ nhướn mày: “Bởi vì tại hạ cực kỳ thích câu ‘đỡ nhau cười mỉm đến bên song’ của Âu Dương Vĩnh Thúc các hạ ngâm vừa rồi.” Nói rồi thẳng thừng lôi kéo y, cười nói: “Thức ăn ngon rượu ngon để mời người thú vị, mấy câu đó của Tôn huynh khá hợp ý tại hạ. Tối nay trăng sáng như sương, gió mát như nước, nếu phí hoài chẳng phải đáng tiếc sao? Chẳng bằng mượn cảnh đẹp vô hạn này cùng nhau uống rượu mới là đúng đắn. Túy Hà lâu, Tôn huynh đừng bỏ lỡ thời khắc đẹp đó. Dùng cơm xong còn có thể đi kịch viện, chỗ đó mới tới một đoàn hát, nghe nói được lắm, chủ quán Kì Tân mời khách. Nói rồi trực tiếp kéo Tôn Nhuận Chi còn chưa hoàn hồn lại ra khỏi Phúc Lâm hội quán, nghênh ngang mà đi. Đi xa rồi còn nghe tiếng Tôn Nhuận Chi lắp bắp vọng lại: “Phó huynh ở Kim Lăng lâu năm, quen biết nhiều, A Du cô nương... của Mãn Đình Phương Hoa... liệu tại hạ có thể mời cô nương ấy... đi cùng?”

Gần trăm nhân vật tới Phúc Lâm hội quán giờ khắc này đi không còn lại mấy người. Đứng một bên chính là Âu Dương Khiêm và Đàm Tú Trữ cùng nhau đến y hội. Mấy ngày nay hai người đều dừng chân ở biệt trang của Thu Linh trang, kiêm luôn việc chăm sóc sức khỏe cho Kỳ Hiểu Phù sắp tới ngày sinh. Lúc này Âu Dương Khiêm hỏi Đàm Tú Trữ: “Đàm cô nương, tại hạ nghe sai vật ở biệt trang nói hôm nay kịch viện trong thành có đoàn kịch mới tới, diễn vở mới, ăn xong Đàm cô nương có muốn đi xem không? Khiêm cũng có hứng thú, có thể đi cùng.”

Đàm Tú Trữ cũng đã nghe sai vật nói qua. Đoàn kịch kia quả thật khá có tiếng tăm, với lại nghe nói là diễn vở mới, xem rất hay, nghe Âu Dương Khiêm đề nghị cũng hơi động lòng. Thấy Âu Dương Khiêm nhìn mình có chút chờ mong, không khỏi đỏ mặt, cất tiếng cơ hồ nhỏ như muỗi kêu: “Âu Dương công tử có hứng thú như thế, không bằng cùng đi.” Nói rồi cũng bất chấp Âu Dương Khiêm trả lời thế nào, tức tốc đi ra cửa, Âu Dương Khiêm theo sau cười thật hào hứng.

Trong vòng vài khắc, sảnh chính rộng thênh thang của Phúc Lâm hội quán chỉ còn lại chủ quản măng buôn dược liệu Từ Thiên của Thu Linh trang và chủ quán Nhã An y quán Kì Tân. Từ Thiên chột chột Kì Tân, cười nói: “Rõ ràng đã là giữa tháng chín, sao ta cứ cảm thấy mỏng bảy tháng bảy còn chưa qua vậy nhỉ? Lão Kì, tối nay ta không đi Túy Hà lâu đâu, về nhà ăn cháo nướng từ nhà ta nấu vẫn ngon hơn. Tuổi trẻ thật tốt, đúng là hâm mộ ghê luôn!” Kì Tân không hơi đâu ừ với y, hầy còn đang tính, cua hồ Dương Trìng dùng khoái mã đưa tới, nấm thông Điền Trung, lại thêm mấy cân vải Linh Nam ướp lạnh, cùng với đoàn kịch mời từ kinh thành về, tính tới tính lui xài hết tiền thưởng Trung Thu của ông rồi, trong lòng không nhận được than khóc, đưa tay che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Đờ Nhau Cười Mím Đến

Quán mì phía bắc thành Kim Lăng do một cặp vợ chồng già mới mở, tên cũng chưa đặt xong, chỉ có hai người phụ việc. Quán không lớn nhưng cực kỳ sạch sẽ, mấy cái bàn ghế xếp thành hai hàng. Hai người chọn chỗ thoáng đãng ngồi xuống, Lộ Dao lựa món, không tới một lát bà lão bung hai bát mì lên, hai món ăn, thêm một ấm trà hoa lai cực ngon. Vừa đặt xuống, nhìn thấy Ân Lê Đình không khỏi ngẩn ngơ, quan sát nửa ngày bỗng nhiên cao giọng: “Bà già này cứ nói vị đại quan nhân [89] đây nhìn thật quen mắt, hóa ra là ân công! Cha nó mau tới, ân công nhà chúng ta ở đây này!”

Lần này tới phiên Ân Lê Đình và Lộ Dao ngẩn ra, quay mặt nhìn nhau. Ân Lê Đình đang định lên tiếng thì thấy một ông lão hơn sáu mươi từ đằng sau đi ra, lưng đã gù, chân hơi loạn choạng, miệng lẩm bẩm: “Bà già kia, kêu gì thế?”

“Cha nó, ông còn lâu bầu, mau tới gặp ân công nhà ta!”

Ông lão vừa nghe, sấn lên hai bước nhìn rõ mặt mũi Ân Lê Đình, tức thì kích động quăng luôn gậy chống trong tay, vô cùng mừng rỡ liên tục vỗ tay nói “Đúng là Ân đại quan nhân rồi! Đờ này lão già có thể gặp lại đúng là trời cao có mắt! Mấy năm nay Ân đại quan nhân có khỏe không? Lệnh huynh có khỏe không?” Nói rồi định khom người hành lễ.

Lộ Dao và Ân Lê Đình cả kinh, vội vàng đứng dậy đỡ “Hai ông bà đa lễ như thế sao Ân mỗ kham nổi? Đừng thế mà. Người tập võ giữa đường thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ là chuyện nên làm, ông bà không cần cảm tạ.” Lúc này Ân Lê Đình mới nhớ, một lần chàng và đại sư huynh Tống Viễn Kiều xuống núi, lúc đi ngang ngoại thành Dương Châu thì đụng phải mấy tên lính Nguyên lạc bầy vào cướp thôn, suýt nữa cướp con gái nhà này đi. Hai người bèn giải quyết quân Nguyên, đưa cô nương kia về nhà. Lúc đó lính Nguyên cướp bóc khắp nơi là chuyện bình thường, đối với hai người Tống Ân mà nói, hành tẩu giang hồ càng hay gặp phải, tiện tay giúp đỡ không đáng nhắc tới, thành thử căn bản không để trong lòng. Không ngờ bây giờ lại gặp mặt ở Kim Lăng, khá là bất ngờ.

Ân Lê Đình và Lộ Dao tốn một mớ nước miếng mới dỗ dành được hai ông bà già không ngừng hành lễ. Hối han mới biết, năm ngoái con gái duy nhất của ông bà gả tới Kim Lăng, tình cảm phu thê rất tốt. Con rể chẳng giàu có quyền quý gì nhưng làm người rất được. Biết thế từ là con gái duy nhất trong nhà, bận tâm cha mẹ tuổi cao bèn đón đến Kim Lăng. Vốn dĩ ông bà kiếm sống bằng nghề nấu mì, bây giờ quay lại nghề cũ, nhờ sự giúp đỡ của con gái con rể mở một quán mì không lớn lắm, cuộc sống cũng khá dư dả.

Hai ông bà hết sức ân cần, bung lên không ít món ngon. Bà lão càng không ngừng lôi kéo Lộ Dao nhắc đi nhắc lại chuyện lúc đó hai người Ân Lê Đình và Tống Viễn Kiều như thần linh giúp đỡ, chỉ chốc lát đã hạ gục lính Nguyên cướp người, cứu con gái nhà bà. Lộ Dao vừa nghe, vừa mỉm cười nhìn Ân Lê Đình bị nói đến thẹn thùng. Ân Lê Đình cứ mãi cúi đầu lần này phát hiện, chẳng những Lộ Dao ăn nhanh còn có thể ăn không phát ra tiếng động, vừa nói chuyện với bà lão vừa quan sát mình, còn có thể nhét đồ ăn vào miệng không trễ nãi, cả ấm trà lai thơm phức cũng bị uống sạch hơn phân nửa.

Bà lão này giống hệt Tôn bà và bà ngoại thành Vũ Xương, cực kỳ nhiệt tình. Thế còn chưa tính, đến cách nói cũng gần giống hệt nhau, kéo tay Lộ Dao nói: “Ân phu nhân, cô đứng là có phước. Ân đại quan nhân rất tốt, bản lĩnh, có được phu quân như ngài ấy, thật là có phước.”

Mấy chữ Ân phu nhân làm Lộ Dao há hốc miệng. “Này, bà bà, ôi!” Lộ Dao gãi đầu, chưa kịp phản ứng lại, Ân Lê Đình mặt mũi đỏ bừng buột miệng, nhanh như chớp nói lời ta tị, vận khí dùng Thê Vân Tùng cơ hồ là trốn đi, trong nháy mắt đã vọt xa năm trượng, vài khắc là không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thấy hai người đột ngột bỏ đi, ông lão nói với bà: “Cái miệng của bà thật là! Không thấy cô nương kia còn búi tóc con gái sao, coi, dọa ân công chạy mất rồi kia?”

Bà lão lại cười hề hề thu dọn chén đĩa trên bàn, lườm ông lão một cái “Cái ông già mất mụ như ông thì hiểu gì? Sao tôi không thấy chứ? Bây giờ không phải nhưng lập tức sẽ phải thôi!”

“Hả? Sao lại nói thế?”

Bà lão hừ một tiếng, lau bàn sạch sẽ, bấy giờ mới đáp: “Ông không thấy đứa của Ân đại quan nhân gần như không ngừng, cứ ra sức gấp đồ ăn cho cô nương kia à. Chỉ cần món nào cô nương ấy hơi không thích một tí là Ân đại quan nhân tuyệt đối không gấp thêm lần nào. Huống hồ nhìn ánh mắt hai người, chắc chắn không chạy đi đâu được, chuyện sớm muộn thôi!”

Bên này Ân Lê Đình ôm Lộ Dao một đường vận Thê Vân Tùng cơ hồ chạy một hơi trở về Thu Linh trang mới dùng. Lộ Dao thấy mặt chàng đỏ tới mang tai, cười giong già, nói: “Lục ca, lần này không phải muội chiếm lời của huynh đâu đấy!” Dứt lời chợt ngẩng người, nhớ tới hơn một năm trước, chỗ nhà Tôn bà và bà ở Vũ Xương nàng cũng từng nói câu này, lúc ấy phản ứng của Ân Lê Đình cũng hệt như bây giờ, càng cảm thấy buồn cười, nói tiếp: “Đã không phải muội chiếm lời của huynh, huynh đỏ mặt gì chứ? Nói sao thì đỏ mặt cũng là muội mới phải?”

Ân Lê Đình bị Lộ Dao nói thiếu điều không dám nhìn nàng: “Tiểu, Tiểu Dao...”

Lộ Dao nhin cười, thò tay kéo chàng vào Thu Linh trang. Lúc này mặt trời đã ngã về tây, nhuộm một màu hồng ảm áp lên liễu rủ, hoa cỏ bên lối đi, gió chiều nhẹ nhàng phất qua, hoa mai hững hờ, dọc đường tiếng chim hót còn trùng nỉ non không dứt, cực kỳ dễ nghe. Cảnh này tình này, khiến trái tim đập cực nhanh của Ân Lê Đình từ từ bình tĩnh lại, cảm thụ nhịp thở lên xuống của Lộ Dao bên cạnh, hô hấp của chàng cũng dần hòa nhịp theo.

Hai người đi dạo thơ thẩn, hoàn toàn không bàn tới chuyện đi đâu. Bỗng nhiên Ân Lê Đình nghe Lộ Dao nói: “Lục ca, huynh từng nói tập võ để che chở người cần được giúp, bây giờ thấy bà lão kia, ngoài miệng không nói song hẳn là trong lòng cũng cao hứng. Hơn hai mươi năm, huynh cũng không vất vả uống phí, có thể đạt được tâm nguyện, sau này cũng có thể kiên trì đi tiếp.”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao nói, không nhịn được ngừng đầu nhìn sắc mặt Lộ Dao, thấy ánh mắt nàng vô cùng chân thành lại mang theo nửa phần hiu

quạnh. Nhớ đến quá khứ Phó Thu Nhiên kể cho chàng, cộng thêm trên Cô Sơn thống khổ thoảng qua trong khoảnh khắc Lộ Dao nhắc đến tu tập y thuật vốn tâm đắc, lòng Ân Lê Đình đột ngột thất lại, vô số tình cảnh, đã gặp, chưa gặp nhất thời ập đến. Tín niệm Lộ Dao kiên trì, nỗi khổ vì làm trái, quá khứ công trên lưng, bây giờ chàng đã hiểu hết. Trên Cô Sơn chàng không hiểu rõ đầu đuôi, chỉ hi vọng nàng dễ chịu hơn một chút. Bây giờ biết được những chuyện năm cũ, suy nghĩ trong lòng vẫn không thay đổi, chỉ càng thêm bức thiết. Không tự chủ được mở miệng: “Tiểu Dao, bất luận tâm nguyện và mục đích muội học y là gì, đời này tất có thể đạt được.”

Lộ Dao cúi đầu, cười nhạt “Có lẽ, cũng mong thế.”

Ân Lê Đình có phần sốt ruột nắm hai tay Lộ Dao: “Tiểu Dao, muội cứ tin lời huynh.”

Lộ Dao lấy làm lạ nhìn chàng, nửa ngày lên tiếng: “Lục ca, huynh...”

Ân Lê Đình mấy lần muốn nói, song lại không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ nắm chặt lấy hai tay Lộ Dao. Thấy ráng chiều nhuộm màu vàng một bên mặt Lộ Dao, chàng nhìn gần như mê muội, hồi lâu mới nói: “Tiểu Dao, lần này... huynh nói cùng muội đi ăn cá...”

Lộ Dao vô thức gật đầu. Ân Lê Đình nhìn mà đỏ mặt, hít sâu một hơi, rớt cuộc cất tiếng: “Tiểu, Tiểu Dao... sau này chẳng những cùng muội ăn cá, huynh còn... còn cùng muội đi tứ xứ hành y du lịch, có được không? Cả đời này huynh đều đi cùng muội, cùng muội từ từ thực hiện ước nguyện hành y, làm chuyện muốn làm... có được không?”

Lộ Dao nhìn đôi mắt trong như lưu ly dường như có thể nhìn thấu của Ân Lê Đình, nó sạch sẽ trong suốt chưa từng thay đổi, nhưng so với lần đầu gặp mặt, bây giờ trong đó đầy ấp tình cảm, cho dù mù cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp trong đó.

Bên bờ Hoàng Đường, nàng không tự chủ được đáp ứng cùng Ân Lê Đình du lịch. Cũng bên bờ Hoàng Đường, mấy câu nói của Phó Thu Nhiên khiến nàng hiểu được, chữ “được” vô cùng vô cùng phù hợp với tâm ý của nàng mới là chân thật nhất. Kể đó khiến nàng nhận ra, mình đối với Ân Lê Đình há có thể dùng hai chữ bằng hữu để hình dung. Song bỗng nhiên Lộ Dao trầm mặc, vô số chuyện cũ kiếp trước đời này nhất thời ập đến, rành rành trước mắt. Tâm tư hỗn loạn, nàng không kiềm được nhắm mắt, dốc hết sức lực khiến mình có thể tập trung suy nghĩ.

Ân Lê Đình im lặng nhìn nàng, chờ nàng trả lời, tay càng lúc càng nắm chặt. Cảm giác cứ như vượt qua một thời gian dài khôn tả, mới thấy Lộ Dao chậm rãi mở mắt, nói cực nhỏ nhẹ: “Lục ca, có một chuyện cũ, muội chưa từng kể cho huynh nghe. Chỉ vì sự kiện này với muội mà nói, muốn mở miệng thật sự quá khó khăn.”

Ân Lê Đình lắc đầu “Tiểu Dao, bất luận là chuyện gì huynh cũng không để tâm. Nếu muội không muốn hoặc không biết nên bắt đầu như thế nào, không nói cũng được. Chỉ cần muội vui vẻ cao hứng, chuyện quá khứ có gì để nói đâu?”

Lộ Dao nghe xong bình tĩnh nhìn chàng. Mấy năm nay, bất kể trong lòng khổ sở áy náy thế nào, trên đường hành y muôn vạn gian khó ra sao song chưa bao giờ nàng lo trước lo sau thế này, không biết nên nói ra sao. Nhưng nhìn Ân Lê Đình trước mắt, bỗng nàng nghĩ đến lời Phó Thu Nhiên nói, nghĩ đến đủ loại sự tình suốt từ đó đến nay, trừ Thu Nhiên ra, đời này nếu nam tử trong trời như nước trước mặt này nàng cũng không tin được thì còn có thể tin ai? Thế là, nàng khẽ nhắm mắt, lại khẽ nhếch môi cười một chút, chậm rãi lắc đầu “Không, lục ca, chuyện này, muội cần phải nói cho huynh biết, bằng không muội bất an cả đời.”

Ân Lê Đình vén tóc nơi vành tai Lộ Dao ra sau, mới dịu dàng nói: “Chỉ cần muội muốn, Tiểu Dao, cứ việc nói với huynh. Chỉ là huynh hi vọng muội ngàn vạn lần đừng làm khó chính mình, đời này không có bất cứ chuyện gì đáng để muội khiến cuộc sống mình không tốt.”

Lời chàng làm Lộ Dao hơi run rẩy trong lòng, cùng một câu nói, trên Cô Sơn khiến nàng bầu vú lấy chàng, hi vọng xóa đi những ký ức không chịu nổi trong quá khứ, mà bây giờ trong Thu Linh trang, lời này lại khiến nàng xúc động mạnh mẽ.

Thu Nhiên đã nói, nhìn vào trái tim chính người.

Nàng cũng tự nói với mình, trên đời này chỉ có trái tim mình là chân thật nhất, chưa đựng gì đó tuyệt đối không giả.

“Muội và Thu Nhiên, có một chuyện vẫn luôn không nhắc đến với bất cứ ai.” Mở to hai mắt, hồi lâu cất giọng xa xăm: “Lục ca, huynh có tin mượn xác hoàn hồn không?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Lại Chờ Trăng Tròn Nữa

Đúng như Phó Thu Nhiên nói, Lộ Dao quen chọn nói thẳng những gì khiến nàng khổ sở hoặc sợ hãi. Thành thử sau khi nói ra một câu có thể khiến người ta vô cùng hoảng sợ kia, Lộ Dao lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Ân Lê Đình không né không tránh, chờ đợi về mặt kinh ngạc tột độ thậm chí là khiếp sợ của người đối diện. Song trong đôi mắt trong vắt cực kỳ quen thuộc với Lộ Dao, chỉ có chút xiu kinh ngạc thoáng qua nhanh như chớp, liền đó

dang đầy ý cười, trong đó còn có hưng phấn mãnh liệt và... không dám tin tưởng. Bởi vì chàng nhớ tới câu nói của Phó Thu Nhiên mấy ngày trước: nếu có ngày A Dao giải đáp thắc mắc của huynh, ắt hẳn là nàng đã yêu huynh rồi.

Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình một cách khó hiểu, lại nghe chàng nói: “Tiểu Dao muội nói rồi, huynh tin.” Dứt lời mừng không kềm chế được ôm lấy hai vai Lộ Dao nói: “Mượn xác hoàn hồn ư? Tiểu Dao, muội còn nói không tin thần Phật, bây giờ huynh tin rồi!”

“Lục ca, huynh...? Huynh không... sợ?” Kinh ngạc không phải Ân Lê Đình, mà là chính Lộ Dao.

“Sợ? Sao lại sợ?” Ân Lê Đình đáp liền: “Lúc trước huynh liền lấy làm kỳ, Tiểu Dao muội còn trẻ như thế mà y thuật đã tuyệt vời đến vậy, bệnh tam ca danh y từ nam chí bắc đều bó tay chịu thua, muội lại chữa khỏi, thủ pháp độc đáo siêu việt lạ thường. Huynh càng kỳ quái là với tuổi tác của muội và Phó Thu Nhiên thế mà kiến thức, kinh nghiệm lại nhiều đến thế. Bây giờ huynh hiểu rồi! Tiểu Dao! Tiểu Dao...” Mắt chàng sáng lấp lánh, cao hứng không biết nên nói cái gì, chỉ gọi tên Lộ Dao gọi đi gọi lại.

“Nhưng... muội, dù sao cũng không giống các huynh... có nhiều chuyện không nói rõ...” Lộ Dao bối rối nhìn Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình vuốt mái tóc dài của nàng, trái tim cơ hồ bay lên: “Tiểu Dao đương nhiên muội không giống rồi. Từ ngày đầu tiên quen muội ở Vọng Giang lâu, muội không giống người khác mọi điểm. Lúc ấy, muội cười với huynh, huynh liền cảm thấy cô nương này rất khác biệt. Ôi... Tiểu Dao, khác biệt thì đã làm sao chứ?”

Lần đầu tiên, Lộ Dao bị Ân Lê Đình hỏi bí, nhất thời không trả lời được. Khác biệt thì đã làm sao? Người trước mắt đây có khi nào vì hành vi cử chỉ của mình không giống người khác mà ngậm ý kiến? Song bỗng nhiên nhớ lại quá khứ đã qua, trái tim vốn buông lỏng của Lộ Dao đột ngột trĩu xuống, trầm mặc cúi đầu. Nháy mắt không khi khiến Ân Lê Đình mới rồi mừng rỡ khôn xiết cũng không khỏi yên tĩnh lại.

“Lục ca, liệu huynh có biết không, Lộ Dao mà huynh biết, khác xa Lộ Dao chân chính.” Dứt lời nàng nhắm mắt lại, dường như tự mình chìm đắm trở về thế giới của nhiều năm về trước. Chuyện cũ như nước trôi qua, rù rì nhắc nhở. Nước là một chất cực mềm cực yếu song có thể chọc thủng đá. Tất cả chuyện cũ, tuy rằng vật đổi sao dời nhưng dường như vĩnh viễn không vất bỏ được.

Ân Lê Đình im lặng nghe Lộ Dao kể câu chuyện Phó Thu Nhiên từng nói với chàng. Giọng điệu nàng không lên xuống như Phó Thu Nhiên, không bộc lộ tâm trạng rõ ràng. Từ đầu chí cuối bình thản lạ thường, cứ như đang kể chuyện của người khác. Song trên hai bàn tay quấn lấy nhau dưới ống tay áo, chàng có thể cảm thụ được tâm tình kích động của nàng cùng những ký ức đã qua như khắc trên người nàng. Chàng vừa nghe vừa nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dường như làm thế có thể xua đi cái nặng nề kia, đồng thời trong lòng lại vui mừng khôn xiết: giống như Phó Thu Nhiên nói, những điều nên quên quả nhiên nàng ghi nhớ hết; mà bị ghi nhớ, Ân Lê Đình cũng tin ngày sau, năm rộng tháng dài rồi cũng sẽ từ từ phai nhạt.

“Sau khi kẻ đó chết một năm, muội và Thu Nhiên lại đi làm đại phu cứu viện một lần nữa. Đó là lần thứ hai muội tham gia cứu trị sau động đất. Nhưng ngày thứ tám, muội gặp bất trắc, bị đè bên dưới thông đạo đội cứu viện mở ra. Muội kiên trì ở đó gần hai ngày, cuối cùng không có may mắn như năm tám tuổi chờ được đến khi có người cứu ra. Nhưng lúc muội tỉnh táo nhất lại cảm thấy được giải thoát vô tận, chỉ muốn buông tay mà đi, chết là hết nợ, không cần lại đối mặt với quá khứ không chịu nổi kia nữa. Nhưng trời không chiều lòng người, chờ muội tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong trúc cốc một mình. Vật đổi sao dời, thế sự đổi thay. Muội sống trong trúc cốc tám năm, sau đó ra khỏi cốc không dễ đi chưa được bao xa thì tới Kim Lăng, trong lúc vô ý đi tới Phở Tế y hội, kết quả gặp được chủ nhân Phở Tế y hội là Thu Nhiên. Bây giờ muội mới biết, lần đó sau động đất, Thu Nhiên được tin muội chết, cảm thấy Nhượng Trường và muội đều không còn, hẳn có gì để mà lưu luyến nữa, ấy thế nhưng...” Nàng khẽ hít một hơi, thở dài “Lúc ấy muội bỗng nhận ra, thì ra mình lại hèn nhát đáng khinh đến thế! Chỉ muốn giải thoát cho mình lại quên mất người khổ sở nhất thương tâm nhất chính là người thân của mình. Trước khi Nhượng Trường ra đi, nguyện vọng duy nhất là muội và Thu Nhiên có thể sống tiếp một cách đàng hoàng, Thu Nhiên vì muội có thể đuổi theo đến đây. Bọn họ yêu thương muội, trân trọng muội như mạng sống, muội có tư cách gì chà đạp tâm lòng và hồn thiêng của họ? Có tư cách gì mà không sống cho đàng hoàng? Có nợ thì phải trả, sai thì phải sửa, trách nhiệm phải gánh, tội nghiệt phải đền. Muội và Thu Nhiên hẹn với nhau, đời này nhất định sống tốt, vì hắn, vì Nhượng Trường, cũng vì làm chuyện nên làm, trả nợ cần trả.” Dứt lời nàng nhìn Ân Lê Đình, khẽ nói: “Không tròn trách nhiệm, giết người, tội nghiệt đó muội chỉ mong đời này mình và Thu Nhiên trả cho hết. Thế nên, lục ca, Lộ Dao không hề như Du nhị ca nói... cũng không đáng để huynh như thế...”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao kể hết quá khứ giấu sâu trong lòng như khối u ác tính, thoáng thở ra, vén lại tóc mai bị rối của nàng, lên tiếng: “Tiểu Dao, huynh không phải đại phu, nhị ca cũng không. Trong mắt người giang hồ như huynh mà nói, muội làm không hề sai. Song huynh biết muội thân là y giả, nhất định trong lòng ngày đêm bất an, nỗ lực hành y như thế chỉ vì cầu an tâm. Nhưng Tiểu Dao muội nên nhớ, huynh từng nói với muội, những khi muội không nghĩ thông chuyện gì đó hoặc là cảm thấy trong lòng khổ sở thì muội nên nói ra. Bất luận là chuyện gì, nói ra rồi sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Lộ Dao nhìn nét mặt bình tĩnh an ổn của Ân Lê Đình, sửng sờ chớp chớp mắt, nhất thời không thốt nổi câu nào. Nàng từng cho rằng Ân Lê Đình sẽ kinh ngạc thậm chí sợ hãi nhưng không ngờ nghe được chuyện xưa đó, thần sắc lẫn giọng điệu Ân Lê Đình chẳng hề khác trước chút nào. Mấy câu đó, chàng đã nói với nàng mấy lần, bất kể là dưới tình huống nào. Ngoài tình lý, lại trong dự liệu. Nàng chợt hiểu, trong đôi mắt trong suốt sạch sẽ của con người trước mặt nàng đây, Lộ Dao là Lộ Dao, trong Vọng Giang lâu, trên núi Võ Đang, từ Tuyên Châu tới Kim Lăng, có lẽ sau này lại đến chân trời góc bể vô số địa phương còn xa xôi hơn, chưa từng thay đổi. Thành linh, Lộ Dao cảm thấy cổ họng chưa xót khàn lại, trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Tiểu Dao, huynh sợ muội đau lòng, vẫn mãi không nhắc tới... Có huynh với muội mà nói như anh như cha như thầy như bạn, Có huynh ra đi với muội chẳng khác nào núi sông biến sắc. Nhưng mà Tiểu Dao, muội đã muốn sống được đàng hoàng, vậy thì phải sống cho vui vẻ, có như thế Có huynh dưới tuổi vàng mới nhắm mắt được.” Nói rồi ngón tay phẩy lọn tóc nơi trán Lộ Dao, trong mắt tràn ngập chân thành: “Tiểu Dao, con đường sau này huynh đi cùng muội được không? Năm sông bốn biển, hôm nay ngày mai, nặc kệ thuận buồm xuôi gió hay là vất vả gian nan, huynh nguyện dốc sức cả đời, khiến muội chân chính là Tiểu Dao huynh gặp lần đầu nơi Vọng Giang lâu, hết như nước xuân trong vắt. Để muội cảm thấy hành y tế thế, không phải vì trả nợ đời trước mà là vì thật lòng yêu thích, một lòng hướng đến, như một Tiểu Dao thật nhiều năm về trước, chưa từng trải qua nhiều ân oán thị phi.”

Ân Lê Đình nói đến đây, thấy Lộ Dao bỗng ngưng cúi đầu lập tức căng thẳng, tưởng mình nói sai rồi, ai ngờ kẻ đó lại thấy có mấy giọt nước rơi tí tách lên vạt áo trước mình, chính là nước mắt của Lộ Dao. Sau khi Cố Nhượng Trường qua đời, bao nhiêu thị phi ân oán, trách nhiệm cần nàng đối mặt, gánh vác,

mà khóc lóc chẳng có tác dụng gì. Từ ngày tin Cố Nhượng Trường qua đời báo về ấy, nàng và Thu Nhiên chưa từng nhỏ một giọt nước mắt nào. Nhưng bây giờ đối mặt với người gần trong gang tấc, sợi dây căng trong lòng nàng bao nhiêu năm bỗng nhiên chùng xuống, nước mắt không khống chế được trào ra. Gần như trong chớp mắt, tay chân Ân Lê Đình luôn cuống, quen nhìn thấy một Lộ Dao tươi cười rạng rỡ thần sắc phấn chấn, cho dù thỉnh thoảng khổ sở cũng chỉ vui đầu im lặng; nhất là biết được lời hứa của Lộ Dao với Cố Nhượng Trường, chàng chưa hề nghĩ có ngày Lộ Dao thế này. “Tiểu, Tiểu Dao, huynh... ới, huynh!... muội, muội đừng...” Chàng gần như luống cuống tay chân móc khăn tay màu trắng trong tay áo ra, lại không dám lau, nhất thời trán lờ mờ rịn một lớp mồ hôi. Có điều chung quy mọi chuyện đều không bị được sót ruột trong lòng, hai tay Ân Lê Đình theo bản năng quàng lấy bờ vai và vòng eo Lộ Dao, cực kỳ dịu dàng ôm lấy người trước mắt, im lặng không nói, song lại nhẹ nhàng vỗ lưng nàng từng chút một, cứ như dỗ một tiểu nữ hài.

Lúc này trăng đã lên cao, bên bờ Hoàng Đường ánh trăng sáng rọi, mùi hoa mai đưa tới, gió thổi trên mặt nước nghịch ngợm vạt áo hai người đang ôm nhau song khung cảnh cực kỳ yên tĩnh.

Không biết là bao lâu, Ân Lê Đình cảm nhận được Lộ Dao dần bình tĩnh lại, bỗng thấy nàng khẽ cựa, ngẩng đầu lên, khóe mắt còn vương dấu lệ, ánh mắt lại sáng ngời, ánh sáng nhấp nháy trong mắt như sao trời.

“Tiểu Dao... huynh... muội...”

Đang không biết nên nói thế nào thì nghe Lộ Dao lên tiếng: “Lục ca, hơn một năm qua, cùng huynh đồng hành, là quãng thời gian nhẹ nhõm sung sướng nhất đời này của muội. Huynh mới nói, Nhượng Trường với muội như cha như anh như thầy như bạn, nhưng lục ca với muội mà nói, lại có tình có nghĩa có gan dạ có kiến thức.”

Tìm Ân Lê Đình đập “thịch” sai mất một nhịp, há miệng song không thốt nên lời.

“Quá khứ dù loại chưa từng xóa được. Lục ca, Lộ Dao với bao nhiêu ân oán thị phi đời trước không phải là Lộ Dao muội muốn làm bây giờ. Huynh nói lần đầu gặp mặt muội cảm thấy người tới như nước xuân trong vắt, sau này, muội thật sự cùng huynh hành tẩu thiên hạ, làm một Lộ Dao trong trẻo như nước xuân.”

Hai câu nói, mấy chữ như nhật nguyệt, tức thời chiếu rọi cả người Ân Lê Đình, không dám tin tưởng nhìn Lộ Dao. Nghe chính miệng nàng nói, dường như cả trái tim Ân Lê Đình đều muốn bay lên, không kèm chế được. “Tiểu, Tiểu Dao... muội nói, muội nói là... muội, thật sự?”

Lộ Dao nhìn nét mặt chàng, nghe giọng chàng, chớp chớp mắt, lòng thoáng đau nhói. Nam tử trước mắt này, từ ngày đầu tiên biết nhau liền khắp nơi suy nghĩ cho nàng, lo lắng, tính toán thay nàng, bất kể ở đâu nơi nào chưa từng nghĩ tới bản thân mình muốn làm gì. So với những gì chàng làm, chỉ một câu đơn giản của mình đã khiến chàng vui sướng phát điên như thế. Lộ Dao khẽ cười, hai tay vòng lấy eo chàng, nhón chân, nhắm mắt, cực kỳ cực kỳ nhẹ nhàng, ấn đôi môi mình lên môi chàng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83

Đỏ Mặt Chịu Sắc Thu

Ba ngày cuối cùng của Phổ Tế y hội dành cho chư vị đại phu dự hội xem bệnh tại chỗ, chẩn trị các chứng bệnh. Có không ít bệnh nhân mắc bệnh nan y nghe danh mà tới, chỉ vì lúc này không những có vô số danh y mà những đại phu này còn cùng nhau hội chẩn, tiếp thu ý kiến hữu ích, rất có lợi đối với việc điều trị các chứng bệnh hóc búa.

Do đại phu quá đông, hội chẩn không tổ chức ở Nhã An y quán hoặc Phổ Tế đường mà chiếu theo Phó Thu Nhiên căn dặn, đặt ở Phúc Lâm hội quán. Ngay cả dược liệu, dụng cụ cần thiết cũng chuẩn bị hết, chiếu theo quy định trước giờ, xem chẩn, kê đơn, dược liệu không thu bất kỳ khoản phí nào.

Hơn trăm đại phu, một gian phòng không chứa hết được. Vì thế các đại phu chia ra các phòng, tám biển lớn ngay cửa viết rõ địa điểm trong đó. Mấy năm trước Lộ Dao đa phần ở viện giữa của sảnh đường. Chỗ đó người đông hỗn tạp, một số đại phu khó mà thích nghi, ngược lại Lộ Dao đời trước có kinh nghiệm cứu viện phong phú, hoàn cảnh ác liệt đến mấy cũng vẫn tập trung tinh thần chẩn bệnh được, vì vậy lần nào cũng tự giác đi trung đường, nhường phòng bên an tĩnh hơn cho các lão đại phu tuổi cao không chịu nổi ồn ào.

Có điều năm nay, chủ quản y hội Từ Thiên và một chủ quản khác cơ hồ rất có mắt nhìn sắp xếp Lộ Dao ngồi trong phòng khách của trung viện. Chỗ này là một gian phòng do hai người đặc biệt sai người dọn ra, phòng không lớn nhưng khá thanh tịnh. Ngoài phòng đặt không ít ghế ngồi chờ, miễn bệnh nhân chờ vào phòng chẩn bệnh âm ỹ. Chỉ vì không khí đầu mây cuối mắt giữa Lộ Dao và Ân Lê Đình, hai người gần bốn mươi rồi cũng cảm nhận được. Cộng thêm cảnh ngộ Kì Tân bị vét sạch tiền thưởng Trung Thu khiến hai người gần như ý thức được ngay tức khắc, rằng thả hai người họ ở chỗ thanh tịnh là điều kiện tiên quyết giữ được tiền chia cuối năm. Thế là trong phòng khách nhỏ chỉ có bốn đại phu: Lộ Dao, Âu Dương Khiêm, Đàm Tú Trữ và Tôn Nhuận Chi. Thêm nữa, là Ân Lê Đình và A Du được Phó Thu Nhiên nhờ tới giúp đỡ sắp xếp dược liệu và ghi sổ.

Từ tối đó đến nay, Ân Lê Đình và Lộ Dao hầu như không nói quá mấy câu. Thật sự Lộ Dao quá bận, nói là mỗi ngày khám miễn phí tới giờ thân nhưng thực tế mỗi tối đến canh hai mới miễn cưỡng chẩn xong bệnh nhân chờ ngoài cửa. Về phần Ân Lê Đình, mỗi lần Lộ Dao bắt mạch hỏi chẩn, thích nhất là

lén lút nhìn trộm nàng, ý cười đọng đầy trên mặt, lòng ngọt như uống quỳnh tương. Tình cảnh này hết như lúc đầu hai người cùng nhau đi từ Tuyền Châu song lại có chỗ bất đồng, chỉ vì Lộ Dao luôn trộm vài giây đưa mắt nhìn chàng cười một cái. Còn Ân Lê Đình, hể nghĩ đến hình ảnh khẳng khiu triền miên vô tận bên bờ Hoành Đường hôm ấy là cả người nóng bừng như than. Trong lòng lại lấy làm may là bệnh nhân quá đông, mấy người Âu Dương Khiêm bận tíu tít nên không thấy cảnh này. Nhưng mà, trong phòng này ngoài bốn người kia ra thì có thêm một người không phải đại phu hơn nữa có phần ăn không ngồi rồi, người này chính là A Du mấy ngày trước ở Mãn Đình Phụng Hoa chọc Ân Lê Đình mấy bận phải dùng Thê Văn Túng. Vì thế, Lộ Dao chân trước bị một lão đại phu mòi ra hội chẩn một bệnh nhân mắc bệnh có vẻ hóc búa thì, Ân Lê Đình ngồi trên ghế dựa mặt hầy còn nóng nóng liền cảm giác có người đi tới đứng trước mặt mình, chính là A Du mặc đồ tím vòng hai tay trước ngực, cười duyên đáng động lòng người như cũ, đáng về yêu kiều quynh rũ.

Có lẽ A Du đối xử với Lộ Dao chân thành tha thiết, nên yêu ai yêu cả đường đi, từ lần đầu tiên Ân Lê Đình đi cùng Lộ Dao đến Mãn Đình Phụng Hoa ấy, chàng không hề ghét bỏ nữ tử mang theo hương vị hồng trần này, cảm thấy nàng có chút khí khái hào sảng nghĩa hiệp của người giang hồ, nhưng quả thật chàng hơi nhát trước cái vẻ yêu điệu tư thái cười nói của nàng ấy. Bây giờ thấy nàng gần ngay trước mắt, đề dãn khoảng cách, cũng vì che giấu gương mặt ửng đỏ, chàng gần như vô thức đưa ra sau, ai dè lại khiến chiếc ghế ngã ra đằng sau, mắt thấy sắp ngã, Ân Lê Đình đẩy hai tay một cái, thân thể mượn lực lộn nhào trên không, nhẹ nhàng khéo léo hạ xuống đất, một chân nâng ghế vững lại. Cả quá trình im phăng phắc, mấy người Tôn Nhuận Chi ở bên kia chẳng hề phát hiện sự cố.

“A Du cô nương, tìm Ân mỗ có chuyện?” Nói rồi rũ đầu ôm quynh hỏi A Du.

A Du thấy cảnh ấy cười khanh khách, “Ta thấy được một tên ngốc đó mà, hai ngày liên tục chỉ biết nhìn cô nương mình thích cười ngu ngơ, cười xong lại cúi đầu trông nầm, mặt đỏ y chang mông khi nên mới tốt bụng lại đây chỉ điểm hần đó mà.”

Ân Lê Đình nghe A Du nói, quả nhiên thoáng cái hai má mông bừng cứ như bị nướng chín “A, A Du cô nương...”

“A gì mà a? Thật không biết sao mà Lộ Dao lại nhìn trúng tên đàn còn hay thẹn thùng hơn cả đại cô nương nhà huynh nữa!” A Du hừ mũi “Cô nãi nãi hôm nay nổi lòng từ bi, tốt bụng nói cho huynh một tiếng, lấy lòng cô nương mình thích ấy mà, huynh cứ ngồi ngốc ở đây ngu ngơ nhìn cười ngu ngơ không có tác dụng đâu. Nha đầu đàn Lộ Dao kia nhìn đám gia hỏa bệnh tật còm cõi quặt quẹo còn nhiều hơn nhìn huynh nữa á! Huynh yêu cô nương người ta thật, lại muốn cô nương người ta để ý huynh nhiều hơn thì phải đối biện pháp mới được!”

Ân Lê Đình nghe thế hơi sững ra, liền đó đứng thẳng người dậy vái A Du một cái “Ân mỗ ngu muội, mong A Du cô nương chỉ dẫn một chút.”

A Du phẩy phẩy viên hồng đậu khấu, mỉm cười quynh rũ “Sắc thu vừa đẹp, thành tây có bánh hoa cúc [90] khá ngon do Cung ký mới tới làm, kiểu đáng mùi vị đều được. Còn Lộ muội muội thích cái nào thì phải xem Ân thiếu hiệp của chúng ta rành khẩu vị của Lộ muội muội tới đâu rồi. Nước hoa cúc ở Tam Tô phường thành đông cũng khá lắm.”

Ân Lê Đình rục rịch trong dạ, từ đây đến thành tây, với khinh công của chàng chỉ một nén nhang là có thể về tới. Theo kinh nghiệm trước giờ Lộ Dao đi hội chẩn chắc là nửa canh giờ cũng chưa về tới, thế là vội vàng tạ ơn A Du: “Đa tạ cô nương chỉ dẫn. Mấy ngày nay Tiểu Dao đang thấy mất ngon, ăn điểm tâm thì được, mấy món này ắt là giải được nỗi lo của Ân mỗ.” Nói rồi xách kiếm ra cửa, thân pháp cực kỳ nhẹ nhàng.

A Du nhìn bóng lưng Ân Lê Đình ra cửa, vừa quay lại thì thấy Âu Dương Khiêm mới chẩn bệnh xong đã tổng tiến một bệnh nhân, đang đứng trước mặt mình. A Du chỉ thấy hần chấp tay với nàng “A Du cô nương, có thể chỉ điểm kê bắt tài này một chút không?”

A Du quét mắt trong phòng, quả nhiên không thấy Đàm Tú Trữ. Hai ngày nay Âu Dương Khiêm và Đàm Tú Trữ nàng cũng nhìn thấy hết “Hừm hừm, tên gia hỏa huynh ngược lại có tiền đồ hơn tên ngốc kia nhiều, hôm nay cô nãi nãi có lòng tốt chiếu cố mấy cặp uyên ương các người. Đàm cô nương này không như Lộ nha đầu ham ăn kia, nhưng mà nghe nói gần đây Hồng Tụ trai mới nhập từ Đại Đô về một ít phần thơm cừu sắc linh lung, hình như rất được.”

Nói rồi lười nhác nghịch nghịch ống tay áo mình, mặc kệ Âu Dương Khiêm cảm ơn, thông dong đi ra phòng khách, đến bờ hồ trong viện hít không khí trong lành. Còn chưa ngồi vững thì thấy Tôn Nhuận Chi từ trong phòng theo tới, do do dự dự đi tới, có vẻ như không dám, lễ mễ nửa ngày mới sán lại gần. A Du nhướn mày, nửa cười nửa không: “Người không chẩn bệnh, ra đây làm chi?”

Tôn Nhuận Chi tròn mắt áp a áp ứng nửa ngày “A Du cô... cô nương, có thể... có thể chỉ về Nhuận Chi luôn không?”

A Du nghe xong phì cười “Tên ngốc kia thích Lộ nha đầu, Âu Dương nhìn trúng Đàm gia muội tử, cái tên nhà người cũng sà vô góp vui làm gì?”

Tôn Nhuận Chi bị A Du làm cho nghẹn họng nửa ngày không nói được câu nào, hồi lâu mới cắn răng hạ quyết tâm, nói nhanh như chớp không hề ngừng lại: “Nhuận Chi muốn hỏi A Du cô nương cô thích cái gì? Điểm, điểm tâm hay là son phấn?”

A Du nghe xong chẳng hề sừng sốt, búng búng tay áo, nhướn mắt, sóng mắt mê hồn, lười biếng đáp: “Cô nãi nãi không phải hai nha đầu ngốc kia, ta đây chỉ thích bạc. Trừ bạc ra á, còn có nam nhân, nam nhân mặt mày tuấn tú nhiều tiền lại thành thực.” Nói rồi bấu môi với Tôn Nhuận Chi “Còn người ấy mà, bây giờ tốt nhất là mau quay về khám bệnh đi, bằng không khám chưa xong, giữa trưa người ta ăn cơm, người đói chết đó.”

Lộ Dao bị A Du gọi là nha đầu đàn quay về vừa vận giờ com trưa. Ân Lê Đình đang đứng ở cửa ngó nghiêng, thấy Lộ Dao về mừng rỡ tiến lại: “Tiểu Dao, thành tây mới mở một tiệm điểm tâm, bánh hoa cúc là ngon nhất, muội có muốn ném thử không?”

Lộ Dao mới bị một đám lão đầu âm ỹ phát bực, nghe nói có ăn lập tức lên tinh thần “Bánh hoa cúc? Lần đầu tiên muội nghe nói đó, mau cho muội xem xem.” Nói rồi cực kỳ háo hức níu tay Ân Lê Đình, như trẻ con không kịp chờ mà thò đầu vờn cổ nhìn xem. Ân Lê Đình thấy đáng về nàng thế, không nhịn được vỗ vỗ đầu nàng cười nói: “Còn có nước hoa cúc của Tam Tô phường nữa.”

Lộ Dao chớp chớp mắt “Tam Tô phường? Đó là quán rượu mà. Rượu thì không được rồi, lúc chẩn bệnh không được đụng cái này.”

Ân Lê Đình nói: “Cái đó đương nhiên huynh biết. Huynh ném thử rồi, không phải rượu, đa phần là trà. Còn rượu hoa cúc thì đợi muối rảnh lại tới đó uống.”

Đang này Lộ Dao đã rửa tay sạch sẽ, háo hức ăn bánh hoa cúc, vừa ăn vừa nói: “Ừm... ừm... có đậu đỏ? Ngon quá đi!... ừm... thích... mùi vị này...”

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao ăn tới nổi hai mắt tỏa sáng, mặt mày rạng rỡ lau vụn bánh dính trên khóe môi nàng: “Muội chậm chút, đừng để bị nghẹn. Đây đâu phải Tuyền Châu.”

Lộ Dao liếm ngón tay: “Lục ca huynh thử đi, ăn ngon lắm.” Lại nhón một miếng, đang định đưa cho chàng bỗng sức nhớ sáng sớm tới giờ Ân Lê Đình chờ trong phòng khám chưa đi rửa tay, không đụng đồ ăn được, thế là vô thức nhón chân, đưa miếng bánh tới miệng Ân Lê Đình. Ân Lê Đình thấy ngón tay trắng muốt kề trước mắt, không tự chủ được rung mình, tim đập lỡ một nhịp, mây đỏ dâng lên. Bấy giờ Lộ Dao mới ý thức được hình như chung quanh còn có bọn A Du, quay đầu nhìn thì thấy mọi người ai làm chuyện người nấy, không ai nhìn hai người họ. Nàng sờ sờ mũi, lại nháy nháy mắt, kẻ đó cười với Ân Lê Đình, chẳng có chút ý định rút tay về. Ân Lê Đình thấy nụ cười tuy mang ba phần khôi hài song lại sáng lạn, tim như muốn bay lên, hơi cúi đầu, cắn miếng bánh trong tay Lộ Dao, mùi bánh hoa cúc vào miệng thơm ngát, đậu đỏ ngọt ngào.

Ngay lúc này, bỗng sau lưng Ân Lê Đình truyền đến một âm thanh: “Lộ tỷ tỷ, có thấy Âu Dương đại phu đâu không?” Chính là Đàm Tú Trữ vừa mới vào phòng.

Lộ Dao và Ân Lê Đình cứ như đứa trẻ vừa mắc lỗi bị người ta phát hiện, vội vàng tách ra. Ân Lê Đình cúi đầu không nói, màu hồng đáng ngờ dâng lên tới vành tai, Lộ Dao ý da mặt dày xưa giờ, dụi dụi mũi nói: “Âu Dương? Không thấy, ta về thì hán không ở đây, Tú Trữ muội tìm hán có chuyện à? Không thì hỏi A Du. A Du, có biết Âu Dương đi đâu không?”

A Du đảo mắt, đang định cười cười nói chuyện thì nghe tiếng âm ỹ trước sảnh, hình như có không ít người qua đây. Trong đó còn xen lẫn mấy câu “Nhẹ chút nhẹ chút, mau, mau gọi đại phu!” “Đều là đại phu, gọi người nào?” “Ai cũng được hết! Ui cha mấy người nhẹ chút coi!”

Nghe giọng thì có vẻ như có bệnh nhân cấp tính đưa tới, mấy người vội vàng vàng chạy ra, lại thấy mấy người tay chân luống cuống khiêng một người vào. Ân Lê Đình rẽ đám đông ra giúp Lộ Dao, Lộ Dao tiến lên nhìn, không khỏi kinh hoàng “Âu Dương?!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Hoa Mới Trên Đường Cũ

Đầu Đàm Tú Trữ ong lên, loạng choạng chạy tới, chỉ thấy Âu Dương Khiêm bị khiêng bằng một tấm ván cửa, một cặp chân cong lệch vô cùng vắn vẹo, hiển nhiên là bị vật nặng đập gãy, máu tươi ướt đầm nửa vạt dưới trường bào, miệng vết thương hết sức ghê rợn. Đàm Tú Trữ thấy tình cảnh đó, mặt lập tức trắng bệch, nước mắt tí tách rơi xuống, không nói nên lời. Hai chữ “Âu Dương” nửa ngày không phát ra tiếng.

Ngược lại phản ứng của Lộ Dao cực nhanh, dấn lên một bước, dùng sức mấy cái xé vạt áo dưới của Âu Dương Khiêm, buộc mạnh lên đùi để cầm máu, còn chưa đợi máu chảy chậm lại, Ân Lê Đình ở bên ra tay nhanh như chớp, nháy mắt che kín mấy đại huyết trên chân Âu Dương Khiêm. Chốc lát máu chảy chậm hẳn lại. Lộ Dao bên này vừa tí mĩ quan sát vết thương vừa gọi lớn: “Các người khiêng thẳng hán vào phòng mé tây hậu viện, đi từ sảnh giữa. Chủ quản Từ? Chủ quản Từ?”

Từ Thiên đã đến từ nãy, vội vàng lên tiếng: “Lộ đại phu, ngài cứ sai.”

“Đặt bàn ở phòng tây, đem đồ của ta đến đó. Đi gọi Cù đại phu, mang tới mấy cái áo choàng nữa.” Lộ Dao nói rất nhanh.

Từ Thiên không nhiều lời vô ích, lập tức quay đi căn dặn xuống dưới, tự mình đi lấy dụng cụ của Lộ Dao.

Bên này Lộ Dao lời Đàm Tú Trữ, “Mau lên!” Chạy thẳng một đường ra đằng sau. Vừa đi vừa nghe Trương Tư Thanh thuật lại chuyện đã xảy ra. Hóa ra lúc Âu Dương Khiêm đến Hồng Tự trai mua phân, một quầy hàng bị chướng quầy vung về đụng đồ. Âu Dương Khiêm kéo chướng quầy kia, khổ nổi động tác không nhanh, ngược lại bị quầy hàng nặng trĩu đổ xuống đè gãy cẳng chân.

Lộ Dao đẩy Ân Lê Đình vào thẳng trong nhà, để sai vật thay áo choàng giúp chàng. Trước khi ra cửa còn dặn: “Lục ca huynh đi cùng muội, thủ pháp cầm máu của huynh rất giỏi.”

Nói rồi nàng lôi Đàm Tú Trữ còn chưa hoàn hồn sang một phòng chữa bệnh bên cạnh. Chỉ huy mấy nha hoàn thay áo choàng giúp họ. Hai người vào phòng khám, thấy quả nhiên Từ Thiên đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Ân Lê Đình và hai sai vật khác của Nhã An y quán cũng đến rồi, Âu Dương Khiêm nằm trên giường đã nặng nề mê man. Lộ Dao thấy nước mắt còn vương trên mặt Đàm Tú Trữ, vẻ mặt hoảng hốt, không nhịn được than: “Tú Trữ, không được khóc, nhìn ta này.”

Đàm Tú Trữ mò mịt nhìn Lộ Dao, nghe nàng nói: “Vừa nãy ta xem qua, Âu Dương bị gãy lệch xương chày cẳng chân. Bây giờ cầm máu rồi, tính mạng không đáng lo, máu chảy chủ yếu do xương gãy đâm vào thịt mà ra. Nhưng bây giờ nếu không nối lại xương chày của hắn, may vết thương lại, nửa đời sau của hắn e rằng cái chân này phải bỏ.

Đàm Tú Trữ nghe xong run lấy bầy, Lộ Dao nói tiếp: “Tú Trữ, ta quen ca ca muội, biết muội đã khám qua loại vết thương tàn phá xương cốt này rồi. Bây giờ ta muốn muội cùng ta đi vào xử lý vết thương này cho Âu Dương.”

“Hả?... không, không được... muội không được... Âu Dương huynh ấy, không được...”

Lộ Dao hỏi: “Không được? Sao muội không được chứ? Vết thương này tuy không nhẹ nhưng chung quy cũng chỉ là ngoại thương. Tú Trữ, muội là đại phu, ca ca muội Lộ Trữ là đại phu, phụ thân muội Đàm lão tiên bối là danh y Tuyền Châu, khá tinh thông ngoại khoa. Tú Trữ, nhớ kỹ bản thân muội là đại phu, có lúc, không được cũng phải được.”

Đàm Tú Trữ bị giọng điệu nghiêm túc của Lộ Dao trấn át, ngơ ngác nhìn nàng, không biết nên trả lời ra sao.

“Giờ, muội đứng lên, cùng ta đi xử lý vết thương cho Âu Dương. Đừng để tiếng tăm danh y truyền đời của Đàm gia muội quét rác.”

Đàm Tú Trữ đến đây, là vì bảo vệ danh tiếng trăm năm của Đàm gia không sụp đổ sau khi Đàm Lộ Trữ qua đời. Vì thế, câu cuối cùng này của Lộ Dao khích nàng lấy lại hơi sức, cần răng đi tới trước bàn, ráng đèn nước mắt, lại nghe Lộ Dao nói: “Tú Trữ, ta biết nằm trên bàn là Âu Dương, muội không chịu nổi. Nhưng là một đại phu giỏi, luôn sẽ gặp tình huống thế này một hai lần. Cái gì mà y giả không thể tự chữa cho mình chứ, toàn là nói hươu nói vượn.” Chỉ vào Âu Dương Khiêm “Bây giờ người này cần muội. Hôm nay có ta ở đây, nếu sau này không ai giúp muội nữa, xảy ra chuyện giống như vậy, chẳng lẽ muội tính nhìn hắn què nửa đời còn lại?”

Đàm Tú Trữ đau nhói lòng, nhìn Âu Dương Khiêm hôn mê bất tỉnh. Lúc Đàm Lộ Trữ lấy ác hạch xuất huyết ở Tuyền Châu, người chữa trị là Âu Dương Khiêm. Khi đó Lộ Dao từng muốn để Đàm Tú Trữ cùng đi nhưng thấy nàng nước mắt vòng quanh, ruột gan rối bời, chung quy không nhẫn tâm. Đáng về nàng, khiến Lộ Dao nhớ lại nhiều năm trước, lần đầu tiên mình làm đại phu cứu viện: sợ hãi lúng túng, sợ trước lo sau.

Đàm Tú Trữ đứng trước bàn đối mặt với cẳng chân gãy gấp máu me bầy nhầy, giờ hai tay lên song không biết hạ xuống như thế nào. Chợt nghe Lộ Dao nói bên tai: “Đầu tiên làm thủ thuật mở ổ [91]. Xác nhận cầm máu, dùng rượu rau sam tẩy rửa dị vật, vết máu chung quanh vết thương, quan sát mức độ tổn thương của vết thương. Muội làm trước, phương pháp Khiên Dẫn, Phục Vị sau đó ta có thể dạy muội một cách xử lý còn hữu hiệu hơn các biện pháp bình thường khác.” Nói rồi đứng cạnh Đàm Tú Trữ, dùng kèm mảnh gấp vải trắng sạch đã tẩm qua rượu thuốc đưa cho Đàm Tú Trữ “Rất đơn giản, muội đã làm rất nhiều lần.”

Đàm Tú Trữ nhìn vải bông kèm mảnh trong tay mình, trong mắt đầy ngập do dự không quyết. Lộ Dao khẽ thở dài, nhẹ nhàng từ đằng sau nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, cực kỳ chậm rãi từng chút một xử lý vết thương bị xương gãy làm rách. Đàm Tú Trữ vốn đang bàng hoàng không thôi, bây giờ bỗng bị nắm tay làm chuyển mình vô cùng quen thuộc từng chút một, nghe Lộ Dao nhỏ nhẹ nhắc đi nhắc lại yếu quyết phục vị và mở ổ. Những điều đó nàng đều nhớ kỹ và quen thuộc, vì thế dần dần, cảm giác tay chân luống cuống mới rồi tan biến dần, thay vào đó thao tác nhanh dần lên. Lộ Dao thấy thế, thở hắt ra, rút tay mình về, đứng bên giảng giải cách phục vị cho nàng.

Ân Lê Đình đứng sau lưng hai người, lẳng lặng nhìn, nhớ ngày đó trong thành Tuyền Châu Lộ Dao say rượu kể lại chuyện xưa, trước mắt dường như hiện ra dáng vẻ Lộ Dao nhiều năm trước cũng lúng túng không dám cho thuốc châm cứu như Đàm Tú Trữ bây giờ. Khi ấy may có Cố Nhược Trường bên cạnh nàng nhẫn nại chỉ dạy cời bỏ tâm kết, trau dồi tay nghề. Bây giờ, vô số thị phi hỗn loạn trôi qua rồi, tiểu nữ hài luống cuống tay chân năm xưa đã trưởng thành, trút bỏ đi vẻ non nớt gượng gạo, vang danh bốn bể trên con đường y thuật, dùng cảm kiên cường làm người, đã có thể chỉ dẫn những thứ này cho người bên cạnh.

Về Cố Nhược Trường, lúc chàng vừa mới biết trong lòng cũng từng có chút chua chát. Nhưng lần đó nghe Lộ Dao say rượu kể lại những gì Cố Nhược Trường đã làm lại không thể không bội phục thậm chí cảm động, ghi nhớ. Đến bây giờ, bất chợt cảm thấy Lộ Dao may mắn gặp được Cố Nhược Trường, mà chàng cũng may mắn, duyên phận run rủi gặp được Lộ Dao. Nhất thời trong lòng cảm khái vô hạn, cuối cùng hóa thành nụ cười rạng rỡ, treo trên khóe môi mãi không tan đi.

Thật lâu sau, Lộ Dao và Đàm Tú Trữ xử lý xong vết thương của Âu Dương Khiêm, Đàm Tú Trữ đưa Âu Dương Khiêm hãy còn mê man chưa tỉnh ra phòng sau nghỉ ngơi. Lộ Dao quay người liền thấy Ân Lê Đình bị dẫn tới làm kèm cầm máu đang cười như nắng xuân trắng thu, cả người cơ hồ khiến nàng không dời mắt được, kèm lòng không được hé môi hỏi: “Lục ca? Chuyện gì mà cao hứng thế?”

“Huynh đang nghĩ, Tiểu Dao, nếu muội đi làm phu tử nhất định dạy học rất tốt.”

Lộ Dao nghe xong cười lạnh lạnh: “Sao cơ? Lục ca còn nhớ chuyện muốn làm đồ đệ của muội? Bây giờ đổi ý rồi? Muốn báỉ sư?”

“Không báỉ sư không được à?”

Lộ Dao nghe xong chớp chớp mắt cười đáp: “Người khác không được, lục ca thì có thể. Dù sao muội cũng học trộm của Võ Đang các huynh không ít rồi. Đổi lại y thuật bí truyền của muội, đỡ mất công lục ca về Võ Đang bị Trương chân nhân trách phạt đúng không? Dăm ba tháng trong phòng tôi không dễ chịu đâu à!”

Ân Lê Đình ngăn ra, không để Lộ Dao còn ghi nhớ câu nói đùa của Trương Tùng Khê ngày ấy, vô thức nói: “Người khác sợ rằng không được, Tiểu Dao đương nhiên có thể.”

Lộ Dao khẽ đảo đôi mắt to tròn, có vài phần tươi cười xấu xa: “Ồ? Người khác không được? Vì sao muội thì được?” Mấy ngày nay nàng càng lúc càng ưa nhìn dáng vẻ đỏ mặt của Ân Lê Đình.

Quả nhiên Ân Lê Đình lại bị câu nói của Lộ Dao chặn họng, mặt ửng đỏ song chỉ cười mà không nói, ánh mắt lấp lánh nhìn Lộ Dao. Lộ Dao thấy đôi mắt như lưu ly của chàng, bỗng không mở lời được, kèm lòng không đậu nhón chân, nhẹ nhàng ẩn một nụ hôn cực nhẹ lên môi Ân Lê Đình. Cũng ngay lúc đó, cạch một tiếng, cửa phòng khám mở ra.

“Lộ đại phu, trang chủ muốn ngài mau tới biệt trang, nói là có vị phu nhân sắp lâm bồn rồi!” Cái người thỉnh linh xuất hiện này lại là chủ quản Nhã An y quán Kì Tân. Ông ta chỉ thấy Lộ Dao, Ân Lê Đình hai người gần như dùng tốc độ nhanh như chớp giạt tách ra, Lộ Dao hít một hơi, ngó nghiêng tứ phía làm như không có chuyện gì, liền đó phóng ra khỏi phòng khám, bám theo sau là Ân Lê Đình thiếu điều dán mặt vào vạt áo.

Kì Tân nhìn bóng hai người, có phần không hiểu, sau lưng có người vỗ vai ông ta một cái. Lần trước ông ta đi Thu Linh trang tìm Lộ Dao, kết quả bị Phó Thu Nhiên vết sạch tiền thưởng Trung Thu hãy còn sờ sờ trước mắt, không khỏi run lên, thấp tha thấp thỏm quay đầu nhìn, cuối cùng thở phào. Thì ra là Từ Thiên. Ai dè Từ Thiên mở miệng lại là: “Kì lão đệ, vì huynh khuyên đệ một câu, chủ động đi nhận sai với trang chủ đi, có lẽ còn giữ được hai ba phần tiền thưởng cuối năm.”

Kỷ Hiểu Phù sinh nở coi như thuận lợi, đương nhiên nếu không có cái người hoàn toàn không cần hình tượng, phát điên y chang sư tử đực Dương Tiêu kia. Vốn dĩ Lộ Dao vào phòng, Ân Lê Đình ở bên ngoài lôi kéo Dương Tiêu nóng ruột quay mòng mòng vì Kỷ Hiểu Phù đau khóc. Có điều không tới một lát, Lộ Dao ngừng đầu gọi với ra ngoài phòng: “Lục ca huynh cho y vào đi.”

Chuyện này không hợp quy củ, có điều Ân Lê Đình ngăn ra liền buông tay. Thế là Dương Tiêu xông vào như một trận gió rớt cuộc thay thế cánh tay Lộ Dao bị Kỷ Hiểu Phù đau đón nhéo gần xanh tím.

Kỷ Hiểu Phù là người tập võ, thân thể khỏe mạnh, trước khi sinh lại có Đàm Tú Trữ và Âu Dương Khiêm giúp chăm sóc thân thể, trong mắt Lộ Dao mà nói sinh nở có thể nói là rất thuận lợi. Song đôi lại trong mắt Dương Tiêu, rõ ràng là vô cùng không thuận lợi. Mỗi lần Kỷ Hiểu Phù la đau, Dương Tiêu còn căng thẳng hơn cả bản thân nàng ấy, bắt đầu tra hỏi Lộ Dao có cách nào ngừng đau hay không.

Lộ Dao bị Dương Tiêu biến thân từ Quang Minh tả sứ thành tên lưu manh phổ phùng trong nháy mắt ầm ỹ đau cả đầu, lườm Dương Tiêu một cái: “Không có.”

“Không có?! Không phải muội được tôn là thần y sao?”

Lộ Dao lườm y cái nữa, công việc trong tay vẫn không ngừng, vừa giúp Kỷ Hiểu Phù thở đều vừa nói: “Thật muốn ta nói phương pháp khiến nàng không đau, ta cũng có một cách.”

“Cách gì? Nói mau.” Dương Tiêu có phần hờn hển.

Lộ Dao nhún nhún vai: “Đừng để nàng mang thai, đơn giản vậy thôi.”

Một câu triết đề khiến Dương Tiêu căm họng, lỗ tai Lộ Dao rớt cuộc cũng được yên tĩnh mấy khắc.

Cả quá trình không tới hai canh giờ, với cái nhìn của Lộ Dao thì rất nhanh, đương nhiên không phải người nào cũng nghĩ vậy. Vì thế, khi Dương Tiêu rớt cuộc thở hắt ra coi chừng Kỷ Hiểu Phù mệt mỏi thiếp đi, trái lại Lộ Dao có cơ hội hiếm thấy bỗng bé con mới ra đời bị phụ thân phốt lờ mà quan sát, trong lòng khá cảm khái, bởi vì nữ hài tử này là Dương Bất Hối.

Dương Bất Hối, trong nguyên tác là hòn ngọc minh châu trên tay Dương Tiêu, cực kỳ giống Kỷ Hiểu Phù, xinh xắn động lòng người, cuối cùng dắt tay Ân Lê Đình trốn đời. Sự kiện sau cùng khiến Lộ Dao giật thót, cái cảm giác trộm đồ của người khác như mây đen thỉnh linh ập lên đầu nàng. Lúc ấy nàng vì muốn bảo toàn tình nghĩa tay chân của Võ Đang mọi người mà quyết định thử những tay vào hướng đi vốn có của số mệnh, nhưng Ân Lê Đình, lại là một ngoài ý muốn, tuy rằng ngoài ý muốn này khiến nàng cảm thấy tuyệt vời vô cùng. Nhưng tuyệt vời này vốn nên thuộc về đứa bé trong lòng nàng đây.

Lộ Dao bỗng cảm thấy bất an lạ thường, lời Phù Điền Thiếu Lâm Tĩnh Bi đại sư tự xưng hiện ra trong óc: lẽ trời đã định, chẳng qua hai chữ nhân quả, ngày xưa gieo trồng đời này gặt quả, hôm nay gieo hạt đời sau được quả. Bây giờ nàng nhúng tay làm rối nhân quả vốn có, vốn chẳng hồ thẹn với lòng. Có điều chuyện Ân Lê Đình, bây giờ chẳng những nàng có lòng riêng còn chiếm lấy nhân duyên người khác. Trong vô minh, con đường này dẫn tới nơi nào, nàng không thể biết được.

Ngay lúc này, bên tai nàng bỗng vang lên giọng nói dịu dàng ấm áp: “Tiểu Dao? Sao lại đứng ngây ra thế? Mệt phải không?”

Lộ Dao quay ngoắt lại, thấy đôi mắt trong veo của Ân Lê Đình đang lo lắng nhìn mình, đón lấy hài tử trong tay mình “Nào, huynh bỗng giúp muội, giày vò lâu như thế muội cũng mệt rồi.”

Lộ Dao vô thức đưa hài tử qua song bị cái nhìn của chàng làm cho càng thêm hoảng hốt. Nhớ tới đủ loại chuyện trải qua trong một năm nay, bỗng siết chặt nắm tay. Lẽ trời nhân quả, với nàng mà nói thì đã làm sao? Năm xưa nàng vì Cô Nhục Trường có thể không tiếc ruộng bỏ tín niệm kiên trì nhiều năm, cho đến bây giờ, dù có đau khổ thế nào cũng chưa từng hối hận. Hiện tại, chẳng lẽ nàng không thể vì người trước mắt mà nghĩa vô phản cố lần nữa ư? Lẽ trời nhân quả, đối với phần tính y này mà nói thì tính cái gì? Nếu có sinh từ luân hồi, như nàng và Phó Thu Nhiên mượn xác hoàn hồn xuất hiện ở thế giới này phá vỡ quy luật bình thường, vậy hà tất phải tính toán những điều đó?

Nghĩ thế, Lộ Dao thở dài nhẹ nhõm, nở nụ cười sáng lạn với Ân Lê Đình đã bắt đầu tỏ vẻ lo âu trước mặt, hai tay nắm chặt cánh tay chàng, sán tới cười:

“Một không chịu được, đi, chúng ta đi Thiên Hương lâu ăn một bữa thật ngon, sau đó tính hết phí tổn cho sư huynh. Thần y đích thân đỡ đỡ, phí khám bệnh này không ít được.”

Ân Lê Đình nhẹ nhàng vuốt tóc Lộ Dao “Tiểu Dao, có tâm sự vì sao không nói?”

Lộ Dao than thở, biết tất nhiên Ân Lê Đình cảm nhận được, nói nhỏ: “Lục ca, muội cảm thấy, có thể gặp được huynh, bao nhiêu chuyện trước kia cũng coi như đáng giá.”

Ân Lê Đình giật nảy mình, thỉnh thoảng nắm chặt tay Lộ Dao, cúi đầu che giấu tâm trạng kích động của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Chiết Liễu Xuân Còn Ở

Một trận mưa thu một cơn lạnh, lúc Phở Tế y hội kết thúc, Kim Lăng đã hoàn toàn mất mẻ.

Ban đêm, khách viện Thu Linh trang, Ân Lê Đình vừa rửa ráy sơ qua đẩy cửa phòng thì thấy Trương Tùng Khê đang ngồi trong đình hóng mát giữa viện cười vẩy tay với mình.

“Lục đệ, lại đây.”

Ân Lê Đình đáp một tiếng rồi đi lại, tiện tay rót đầy hai ly trà, đưa một chén cho Trương Tùng Khê: “Sao tứ ca còn chưa nghỉ ngơi?”

Trương Tùng Khê tiếp lấy, cười nói: “Còn không phải ở đây chờ lục đệ sao? Tại lục đệ về trễ quá, giờ còn chưa nghỉ ngơi, chẳng lẽ cũng tìm tứ ca có chuyện?”

Ân Lê Đình nghĩ đến hôm nay chàng và Lộ Dao chạy ra ngoại thành chẩn bệnh cho tiểu nhi tử một hộ dân ngoài đó, trên đường về nhất thời cao hứng hai người chạy ra ngoại ô chơi đùa, đến khi trời sắp tối mới nhớ phải về nhà, gương mặt ửng hồng.

Thần thái này bị Trương Tùng Khê thu hết vào mắt, trong lòng lấy làm buồn cười “Có câu vì ai sương gió đứng giữa đêm [92], hóa ra lục đệ hồi xưa sợ tối không dám ngủ một mình bây giờ cũng có lúc cả đêm không ngủ, không biết là vì người nào đây?”

“Tứ, tứ ca.” Ân Lê Đình bị chọc hơi quẫn “Cần gì đùa cợt tiểu đệ.”

Trương Tùng Khê lại lắc đầu: “Tứ ca có đùa chỗ nào đâu? Tứ ca đặc biệt tới hỏi đệ, cô nương khiến đệ đứng trong sương gió cả đêm hiện giờ đã hiểu lòng đệ chưa?”

Ân Lê Đình bị hỏi thế mặt lập tức như lửa đốt, song dưới cái nhìn chăm chú của Trương Tùng Khê gật đầu cơ hồ không thể nhận ra được.

Trương Tùng Khê không ngờ Ân Lê Đình lại dám nói ra như thế, nhìn dáng vẻ Ân Lê Đình vẫn không kềm được nhướn mi “Ồ? Vậy cô nương đó có bằng lòng không?”

Thấy Trương Tùng Khê càng hỏi càng thẳng thừng, Ân Lê Đình lí nhí nửa ngày mới nhỏ nhẹ: “Tiểu, Tiểu Dao... nói, đầu tiên về trúc cốc xử lý tâm pháp công phu bốn môn năng trước, sau đó... sau đó theo, theo đệ về, về Võ Đang... gặp sư phụ.”

Trương Tùng Khê nghe xong không khỏi ngần ngại, liền đó chậm rãi nở nụ cười. Sư đệ rụt rè nhà mình còn lâu mới phóng khoáng bằng cô nương nhà người ta, một khi xác định tâm ý của mình liền thẳng thắn vô tư trực tiếp tới cửa ra mắt. Vốn chàng còn tưởng chuyện này phải cần sư phụ và mấy sư huynh bọn họ ở giữa dàn xếp một phen mới khiến Lộ Dao có chút phản ứng đối với chuyện này, chẳng ngờ hai người đã tự mình quyết định rồi. Trong lòng cảm khái vui mừng, thấy dáng vẻ rụt rè của Ân Lê Đình nhìn không được nói: “Gặp sư phụ? Vậy chúng ta cần phải mau về núi, chuẩn bị làm tiệc mừng thôi. Chuyện này còn phải thương lượng với Phó trang chủ đang hoang một bận. Tiểu Lộ là đại tiểu thư Thu Linh trang, gả đến Võ Đang ta thì không thể tùy khuất người ta được.”

“Tứ ca, sao cứ chọc tiểu đệ thế!...” Tuy mặt Ân Lê Đình đỏ rực trong lòng lại ngọt ngào.

Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, lý nào Trương Tùng Khê lại không nhận ra, mở miệng nói: “Thứ nhất, huynh chọc lục đệ hồi nào đâu? E là bản thân lục đệ mới là người vui vẻ nhất ấy chứ? Thứ hai, cái này không phải ta nói đùa, lần này ra đi đã hơn hai tháng rồi, bây giờ sự tình đã xong, cũng đến lúc về núi rồi.”

“Tứ ca... đệ muốn...”

Nói chưa xong đã bị Trương Tùng Khê ngắt lời với vẻ mặt buồn cười, bốn cọt: “Lục đệ muốn cùng các ca ca về ư?”

“Không phải, tứ ca, đệ muốn... muốn đưa...”

“Muốn đưa gì? Muốn đưa Tiểu Lộ đi trúc cốc hả?” Trương Tùng Khê tiếp lời.

Ân Lê Đình vội vàng gạt đầu, ngược lên thì thấy nụ cười biết ngay mà của Trương Tùng Khê, bấy giờ mới ý thức được thái độ mình quá nôn nóng rồi.

“Hôm nay lúc không có đệ, nhị ca cũng đã nói với chúng ta, trước tiên đệ đi cùng Tiểu Lộ lo việc trước, tóm lại đợi đến cuối năm phải về núi chứ?”

Ân Lê Đình gạt đầu “Tiểu Dao nói đi trúc cốc lấy sách vở tâm pháp là được.”

Trương Tùng Khê nhướn mày: “Vậy thì được. Hôm qua nhị ca mời Phó trang chủ tới cuối năm lên Võ Đang ở vài ngày, Phó trang chủ đã đồng ý rồi. Đệ và Tiểu Lộ về sớm tí, đến chừng đó chính chủ không thể không thấy đâu đúng không?”

Ân Lê Đình ấp a ấp ứng: “Nhưng... tiểu đệ cần phải tự mình bẩm báo sư phụ... chừng đó mới...”

Trương Tùng Khê cười thành tiếng: “Lục đệ ơi là lục đệ, chuyện của mấy huynh đệ ta có cái nào qua mắt được sư phụ chứ? Chuyện này sư phụ biết lâu rồi. Đệ nói xem tháng ba đầu xuân, vì sao sư phụ lại phái đệ xuống núi đi Tuyên Châu tặng thuốc hả? Hồi năm ngoái, e rằng sư phụ đã có ý này rồi? Mấy tháng nay đại sư huynh và Phó trang chủ cũng thư qua thư lại mấy lần. Có mỗi đệ và Tiểu Lộ là còn hồn nhiên không biết mà thôi. Bấy giờ cũng không cần giấu đệ nữa, hôm nay nếu đệ không tự nói ra chuyện đệ và Tiểu Lộ, đại sư huynh đã tính qua năm liền đích thân xuôi Kim Lăng cầu hôn rồi.”

Ân Lê Đình ngẩng phắt lên, kinh ngạc nhìn Trương Tùng Khê, liền đỏ mặt cúi đầu, lí nhí lí nhí nửa ngày cũng chưa nói rõ ràng được nửa câu.

Trương Tùng Khê thấy cảnh ấy, vỗ vai Ân Lê Đình một cái, hài hước lên tiếng: “Huynh nói lục đệ à, chớp mắt một cái là sắp làm phu quân người ta rồi, sao còn hết như bé con ngày mới lên Võ Đang, hờ tí là đỏ mặt thẹn thùng thế kia? Tiểu Lộ là cô nương mà tự nhiên như thế, đệ không sợ nàng cười đệ à?”

Ân Lê Đình bị Trương Tùng Khê chọc làm mặt càng đỏ như gấc chín, nửa ngày mới ấp ứng: “Tiểu Dao sẽ không đâu...”

Trương Tùng Khê cười to: “Ha ha, Tiểu Dao sẽ không cười? E là Tiểu Dao mà cười, lòng đệ càng cao hứng ấy chứ? Hôm qua tam ca nói với huynh, tương lai hai người đệ thành thân, Tiểu Dao kính trà cho sư phụ lão nhân gia, kêu một tiếng sư phụ, người đỏ mặt chặc chặc là đệ mà không phải muội ấy, huynh vô cùng đồng ý.” Nói rồi phất tay áo đứng dậy “Huynh về trước, lục đệ có thể thừa dịp gió đêm mát mẻ, chậm rãi suy nghĩ xem đến tết cùng Tiểu Lộ có thể hay không, cũng đỡ mắc công mặt nóng quá khó chịu.” Nói rồi cười nguyệt Ân Lê Đình một cái, tự mình về phòng. Còn mỗi Ân Lê Đình trong đình cúi đầu, không biết là để giảm bớt mây đỏ trên mặt hay giấu đi nụ cười bên môi.

Quả thật như lời Trương Tùng Khê, Lộ Dao tự nhiên hơn Ân Lê Đình nhiều. Nghe Phó Thu Nhiên nói muốn lên núi Võ Đang ở vài ngày vào dịp cuối năm, đương nhiên Lộ Dao hiểu ngay Võ Đang mọi người và hẳn có ý đồ gì, bình tĩnh sờ mũi, nhún vai cười với mọi người: “Ta không ý kiến, có điều nếu Thu Nhiên đi nhớ giao chuyện làm ăn cho Hồng thúc, đừng trông chờ vào ta.”

Phó Thu Nhiên nghe xong cười lờ mờ: “Trông chờ người hồi nào? Hôm qua Hồng thúc tìm ta bàn giao sổ sách rồi, còn nói đừng để người bận tâm, cứ lo đi trúc cốc với Lê Đình là được.”

Lộ Dao nghe thế, chớp chớp mắt, không cần nhìn nàng cũng biết bây giờ tất Ân Lê Đình bị nói cho quẫn rồi, thế là chẳng thèm xấu hổ trực tiếp lờ Ân Lê Đình ngượng ngừng hết sức ra cửa đi chơi.

Võ Đang chur hiệp, Lộ Dao Ân Lê Đình thậm chí cả Phó Thu Nhiên cùng rời Thu Linh trang một ngày. Võ Đang mọi người đi về tây hướng Vũ Xương, Lộ Dao Ân Lê Đình thì dọc Đông Nam qua đường Bình Giang, đi trúc cốc nằm ở Gia Hưng. Phó Thu Nhiên cùng Tổng Tân Văn lên bắc thẳng hướng Tê Nam xử lý buôn bán. Lúc chia tay, một câu “mọi người cẩn thận” của Võ Đang mấy người đã nói hết ý quan tâm trong đó. Ngược lại Phó Thu Nhiên kéo Lộ Dao qua một bên xì xồ hồi lâu, vừa nói Lộ Dao vừa ngoẹo đầu quan sát Ân Lê Đình, làm Ân Lê Đình không hiểu ra sao cả.

Mấy người ôm quyền chào nhau, mỗi người một ngã. Lộ Dao và Ân Lê Đình sóng vai mà đi, ngựa của cả hai đều là giống tốt, tốc độ rất nhanh. Có điều cả hai vừa đi vừa trò chuyện hào hứng, bỏ lỡ mất quán trọ đêm trên đường ngang qua Ninh Quốc. Mắt thấy trời sắp tối, hai người bắt buộc phải tìm một khách điểm nhỏ sạch sẽ trong một trấn không lớn trên đường đi Ninh Quốc. Tên trấn này khá tao nhã, gọi là Chiết Liễu trấn. Càng hay là khách điểm này có cái tên cũng tao nhã cực kỳ xứng với tên trấn, gọi là Trường Đình khách điểm.

“Trường Đình Chiết Liễu [93]” Lộ Dao hưng phấn lắm nhắm mấy lần, rồi nói “Lục ca, ở đây đi. Muội thích cái tên này.”

Ân Lê Đình gạt đầu, cười nói: “Trường Đình Chiết Liễu, lại là khách điểm, đây là có ý khiến người ta nóng lòng về nhà ư?”

“‘Nóng lòng về nhà’ thì không đến mức, ngầm nghĩ có người bề liễu tặng, vậy chuyến đi này tất có người mong nhớ mình rồi. Đúng là chuyện khiến người ta vui mừng mà.”

Ân Lê Đình giao ngựa của cả hai cho tiểu nhị ra đón, nói: “Vậy có phải bây giờ trong lòng Tiểu Dao hết sức vui vẻ không? Giờ người mong nhớ muội không ít đâu.”

Lộ Dao dắt tay áo Ân Lê Đình, vừa gạt đầu vừa đi vào khách điểm, nói với chủ nhân: “Chường quây, hai gian phòng thượng hạng, chuẩn bị thùng tắm nước nóng đây đủ.”

Chường quỹ chừng trên dưới năm mươi, ngẩng đầu liếc hai người một cái: “Xin lỗi khách quan, tối nay chỉ còn một phòng thôi.”

Lộ Dao và Ân Lê Đình ngó người, Lộ Dao hỏi: “Phòng thượng hạng không có, phòng bình thường cũng được mà.”

Ai dè chường quây lác đầu tiếp: “Bồn điểm chỉ dư mỗi một phòng. Khách điểm này kinh doanh nhỏ, chỗ không lớn, trưa hôm nay có một đoàn hát tới, chiếm hết bảy phòng rồi. Còn lại mỗi phòng này, vốn để dành cho đại nữ nhĩ về thăm người thân thì ừ.”

“Trần này có mỗi khách điểm nhà ông thôi hả?”

Chường quây đáp: “Chỗ chúng tôi là địa phương nhỏ, vốn dĩ đối diện bên kia cũng có một nhà, có điều năm ngoái ông chủ dọn về quê rồi. Bây giờ có mỗi chỗ này.”

Lộ Dao bắt lực trợn mắt, phùng má, liếc Ân Lê Đình cũng đang dờ ra. Lúc này trời đã tối, có đi gấp sợ đến nửa đêm cũng không tới được trạm kẻ. Nếu là ở nơi lớn hơn, có sản nghiệp của Thu Linh trang tất nhiên đi tới đâu cũng không thiệt hai người. Nhưng chỗ nhỏ thế này, Lộ Dao thật sự hết cách. Nghĩ nghĩ hai ngày nay tiết trời khá lạnh, ngủ đêm trong núi không được, thế là nghiêng răng “Một phòng thì một phòng vậy! Còn hơn không có.”

Đương nhiên chường quây gật đầu, vội vàng kêu tiểu nhị dẫn hai người lên phòng.

Phòng cũng rộng rãi sạch sẽ, nhưng từ lúc Lộ Dao gật đầu Ân Lê Đình bắt đầu luống cuống chân tay. Giờ thấy tiểu nhị trải đệm giường, mặt đỏ bừng lấp ba lấp bắp: “Tiểu Dao, tối, tối nay huynh ráng ở sảnh dưới lầu một đêm là được, muội, muội nghỉ ngơi cho khỏe đi...” Nói rồi xoay người gần như muốn chạy trốn.

Lộ Dao túm tay áo Ân Lê Đình, ráng nhin cười, bắt lực than: “Lục ca, trước mắt đã qua tháng mười rồi, ban đêm trời lạnh gió buốt, huynh qua đêm như thế cẩn thận sinh bệnh.”

“Không, không sao, huynh có nội công hộ thể, chịu được lạnh, lạnh giá...” Ân Lê Đình nhìn bàn tay thanh tú túm tay áo mình, nói càng không mạch lạc.

Lộ Dao vô lực ôm trán, nói tiếp: “Rồi, coi như không lạnh, hôm nay đi suốt một ngày vất vả lắm rồi, huynh ngồi một đêm như thế ngày mai dậy không mệt sao?”

“Không đâu... huynh vận công tĩnh, tĩnh tọa một đêm là, là được...”

Thấy đáng vẻ Ân Lê Đình như thế, Lộ Dao thiếu điều cười thành tiếng, mắt đẹp đảo một vòng: “Ôi, quân tử không làm chuyện mờ ám, muội tin lục ca là quân tử, chẳng lẽ lục ca không tin chính mình?”

Câu hỏi này làm Ân Lê Đình phát hiện, bất luận chàng trả lời thế nào cũng không đúng, đỏ mặt lí nhí “Tiểu Dao...”

Lộ Dao nhướn mày, hứng thú dạt dào lại có chút ý vị ăn hiếp người ta “Lục ca không nói tức là đồng ý rồi?”

Ân Lê Đình biết mình tuyệt đối không nói lại Lộ Dao, nhưng lại không dám gật đầu, nhất thời đành bắt lực nhìn Lộ Dao.

Lộ Dao chớp mắt, phớt lờ chàng, ngoảnh đầu nói với tiểu nhị “Tiểu nhị ca, làm phiền người đi lấy một cái bàn vào, ghép chung với bàn trong phòng, trải thêm hai tấm đệm giường lên là được. Lấy ít nước tắm nóng vào đây nữa.” Nói rồi tiện tay quăng cho tiểu nhị một miếng bạc vụn. Tiểu nhị kia được bạc, cao giọng đáp: “Khách quan yên tâm, tiểu nhân lập tức đi làm, bảo đảm ngài hài lòng.”

“Lục ca, muội muốn ngủ giường, huynh ngủ trên bàn ghép đi, dù sao cũng đỡ hơn gượng gồng ngồi một đêm dưới sảnh vừa lạnh vừa ướt.”

Ân Lê Đình nói nhỏ: “Chúng ta... ừ, Tiểu Dao, huynh sợ nếu đồn ra ngoài không tốt cho muội... không nói thành có [94]...”

Lộ Dao phẩy tay vô vị “Có gì mà tốt với chả tốt, ngủ ngon hay không mới quan trọng. Lại nói, lời người ngoài có gì quan trọng? Bản thân thoải mái vui vẻ mới là thật. Huynh ngồi tĩnh tọa trong đại sảnh một đêm, huynh không thoải mái muội không vui, vậy cũng được à? Nếu thật sự không nói thành có, khụ khụ, huynh phụ trách? Còn không... muội chịu trách nhiệm cũng được...” Nói đến đó thấy Ân Lê Đình càng cúi gầm xuống, rốt cuộc cười ra tiếng.

Ân Lê Đình nghe tiếng cười trong trẻo của nàng, gật đầu thật khẽ, cũng không biết là đồng ý ngủ trong phòng nàng hay là đồng ý với câu cuối cùng.

Lộ Dao đẩy Ân Lê Đình ra cửa: “Được rồi, lục ca đi xuống ăn cơm trước đi, muội tắm rửa một cái, lát nữa đổi cho huynh.” Thấy Ân Lê Đình xuống lầu rồi mới đóng cửa lại.

Tâm tư Ân Lê Đình từ lúc ra cửa đến khi ăn cơm xong bị Lộ Dao gọi về phòng tắm rửa từ đầu chí cuối không hề thu liễm lại, Lộ Dao thấy thần sắc chàng cười thầm trong dạ, không muốn trêu chọc chàng nữa, lau khô tóc, nói tiếng ngủ ngon với Ân Lê Đình ngồi bên cửa sổ không dám nhúc nhích xong chui vào trong màn.

Ân Lê Đình ngồi cạnh cửa sổ hồi lâu, mãi khi trăng lên giữa trời nghe nhịp thờ đều đặn của Lộ Dao trong màn, biết nàng đã ngủ rồi, nhiệt độ trên mặt mới dần dần bình thường lại. Đêm này lần đầu tiên chàng cũng ngủ yên tại một phòng giữa đêm khuya thanh vắng thế này, còn là Lộ Dao mình nhớ thương khiến chàng không dám động đậy. Mãi đến khi Lộ Dao đã ngủ say, tâm hồn lửng lơ khắp chốn mới từ từ yên tĩnh lại. Nửa ngày, rón ra rón rén đi tới chiếc bàn hơi lớn trải đệm giường hoàng, nhẹ nhàng tung người lên nằm, nhắm mắt im lặng vận Võ Đang tâm pháp, mặc nguyên áo mà ngủ.

Thế lực Lộ Dao không bằng Ân Lê Đình, nhanh chóng ngủ rất say. Song hồi lâu, bỗng cảm thấy có người khẽ lay vai mình “Tiểu Dao? Tiểu Dao...”

Lộ Dao mơ mơ màng màng dụi đôi mắt nhập nhèm, mở ra được nửa, hóa ra là Ân Lê Đình. Lộ Dao mệt quá mức, nhất thời không phản ứng lại người ngồi trên giường lúc này là Ân Lê Đình cho hai trăm lá gan cũng không dám vào trong màn, còn tưởng mình nằm mơ, lật người tiếp tục ngủ bỗng cảm thấy người chợt lạnh, chân của mình bị Ân Lê Đình vén lên. Lộ Dao run lập cập, lần này hoàn toàn tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Nơi Nào Lay Tĩnh Mộng

Lộ Dao chớp mắt, khó hiểu nhìn Ân Lê Đình vốn không có lá gan chui vào màn, đang suy xét xem rốt cuộc mình mơ hay tỉnh thì cảm giác tay mình trĩu xuống, thì ra chàng nhét Vân Tình song kiếm vào tay mình, nói rất nhanh và khẽ: “Tiểu Dao cầm chắc, đợi lát nữa tuyệt đối đừng đi ra, muối chuẩn bị độc được trong tay.” Lộ Dao nghe giọng điệu nghiêm trọng của chàng, đầu óc lập tức tỉnh táo, phản ứng lại “Là người nào?”

Ân Lê Đình lắc đầu “Không biết, có điều rất nhanh sẽ tới, hình như là xông vào đây. Thân pháp người này không chậm, xem ra người tới không có ý tốt gì. Còn có một người không biết võ công. Muội đừng đi ra, nhớ kỹ đó.”

Lộ Dao nghe giọng điệu Ân Lê Đình, biết chàng cũng không nắm chắc, lòng trầm xuống. Không muốn chàng lo lắng bèn gật đầu, thoáng chần chừ, nằng móc từ trong bọc hành lý ra hai bình sứ cất ở chỗ dễ lấy.

Ân Lê Đình đi ra cẩn thận khép màn, một tay cầm chéch trường kiếm, đứng vững đằng trước, tư thế sừng sững, yên lặng chờ người tới. Quả nhiên không ngoài dự đoán, mấy khắc sau cửa sổ phòng bị đẩy bật ra, một bóng người phóng vào. Trường kiếm trong tay Ân Lê Đình căng lên, nương ánh trăng nhìn rõ thân hình, bộ pháp người tới, lập tức trợn mắt kinh hãi vô cùng “Thành Côn?!”

Người tới mặc áo đen thân hình gầy còm mặt mày trắng bệch, bỏ đi lớp dịch dung lần trước, tuy nhìn như già nua hơn trên Thanh Lương sơn rất nhiều nhưng luận thân pháp bộ pháp, không nghi ngờ gì chính là Thành Côn mà lần trước Lộ Dao xác nhận đi xác nhận lại là đã chết.

Người đối diện cười lạnh một tiếng, giọng khàn đục khô khốc: “Lão tạp mao dạy được tiểu đồ đệ tinh mắt lắm! Không sai, chính là lão phu! Hôm nay lão phu tới đưa ngươi và nha đầu chết tiệt kia về tây thiên!”

Ân Lê Đình trợn tròn mắt: “Không thể nào? Hôm đó chẳng phải lão đã tắt thở rồi sao?”

“Hừ hừ, vừa khen ngươi tinh mắt, mới đó đã hỏi ngu ngốc. Chẳng lẽ Võ Đang Ân lục không biết quy tức à?” Nói rồi cười lạnh chói tai, trong đêm nghe cực kỳ đột ngột.

Lúc này Ân Lê Đình nghe tiếng màn bị vén đằng sau, Lộ Dao cầm kiếm nhảy ra. Thành Côn đã biết hai người đều ở đây, Lộ Dao đi ra hay không chẳng có gì khác biệt. Ân Lê Đình bước sang một bước chắn trước mặt nàng, nghe nàng nói: “Không thể nào! Hôm đó ta bắt mạch lão, lão không có dùng được vật cần thiết nào để nín thở! Hơn nữa lão tắt hơi quá một khắc, tuyệt đối không thể cứu được! Ta biết lão vô cùng gian xảo, cẩn thận tới một trăm hai mươi phần!”

Thành Côn hung tợn trừng Lộ Dao: “Là con nha đầu tiện tỳ ngươi phá hỏng kế hoạch của lão phu! Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao biết nhiều chuyện như thế?!”

“Vì sao ta biết giờ đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là cả giang hồ biết hết rồi.”

Thành Côn tức giận rằng “Được, tiện tỳ ngươi muốn chết, không trách lão phu được, lão phu cho ngươi và tiểu tử này chết được rõ ràng! Lão phu nín thở bằng được vật độc môn, con nha đầu ranh nhà ngươi tưởng chỉ mình mình là thần y chắc?!”

Lộ Dao ngăn ra, hoàn toàn không ngờ tới tình huống này “Lão phu tự có người điều chế bí phương, không giống với đơn dược quy tức bình thường.” Dứt lời ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng, ngay lúc đó, cứ như hợp với tình hình, cửa phòng bị người đẩy ra, một bóng người cao lớn tiến vào, ngay cả Lộ Dao cũng nhận ra người này chẳng biết tí võ công nào. Lộ Dao nhìn rõ người tới, kêu thất thanh: “Tô Tiểu?”

Người tiến vào, chính là Tô Tiểu vẫn không thấy tăm hơi đâu trong Phổ Tế y hội. Sắc mặt khó coi, thần sắc kì dị, hoàn toàn không có bộ dạng thao thao bất tuyệt như ngày thường, im lặng nhìn Lộ Dao.

Lộ Dao phản ứng cực nhanh, nhìn Tô Tiểu “Là ngươi? Ngươi chế được cho lão?”

Tô Tiểu im lặng gật đầu, vẫn trầm mặc lặng thinh.

Lộ Dao than dài một tiếng, nhắm mắt chau mày “Người không tới Phở Tề y hội, Thu Nhiên phái người đi tìm, báo về nói người cùng phái Nga Mi rời đi. Lúc ấy ta còn cho rằng mấy ngày nay người nhờ phái Nga Mi che chở, quan hệ không tệ, xưa nay lại có cái tính nghe gió nói mưa, cũng có khả năng lắm nên không hỏi nhiều nữa. Bây giờ ngẫm ra, người bận cứu chữa chăm sóc vết thương của lão phái không?”

Tô Tiểu vẫn im lặng gật đầu, ngược lên nhìn Lộ Dao, há miệng muốn nói gì đó song cuối cùng vẫn không phát ra âm thanh.

Bỗng nhiên Lộ Dao gần giọng: “Người biết đơn dược quy tức này lão dùng để làm gì không?!”

Lần này đến phiên Tô Tiểu nhắm mắt, dường như cực kỳ khổ sở, tiếp tục gật đầu.

Ân Lê Đình cảnh giác cao độ nhìn chòng chọc Thành Côn. Lúc này Lộ Dao đột ngột mở to mắt, cắn môi dưới, vẻ mặt hết sức giận dữ, giọng nói lạnh lùng: “Tô Tiểu! Người có biết lão là loại người gì không? Người có biết nếu lão sống sẽ hại chết bao nhiêu người không?”

Tô Tiểu ngẩng lên cười thảm: “Lộ Dao, ta biết hết.”

Lộ Dao tròn mắt giận dữ quát: “Vậy mà người còn giúp lão?! Người lấy thân phận y giả cứu lão đã đành, nhưng người lại giúp lão đặt bẫy, thiết kế chúng ta?”

Tô Tiểu lắc đầu, vẻ mặt vô cùng đau khổ, giọng khàn đặc “Lộ Dao, ông ta là phụ thân của ta.”

Chỉ một câu ngắn ngủn nhưng cực kỳ bất ngờ khiến Ân Lê Đình hít hơi, khiến Lộ Dao đang nổi giận dùng dưng lập tức im bật, tròn mắt nhìn Tô Tiểu, nửa ngày khí thế xẹp xuống, hồi lâu cúi đầu than thở không thôi.

“Ông ta là phụ thân ta, cho dù nhiều năm không phải, rốt cuộc ta cũng không thể không cứu ông ta. Ta vốn định mượn chuyện Thanh Lương sơn, để ông ta rút chân ra khỏi cái các người gọi là giang hồ nên mới đưa thuốc cho ông ta. Nhưng... Lộ Dao, xin lỗi...”

Lộ Dao trầm mặc không nói, một câu “ông ta là phụ thân ta” của Tô Tiểu đã khiến hai người hiểu ra tất cả, tâm tình Tô Tiểu lý đầu nàng không hiểu chứ? Chữ tình, vượt xa đạo đức, trách nhiệm có thể gánh vác và giải thích. Biết rõ là sai song vẫn chịu đựng được sự giày vò trong lòng mà đi làm

Ân Lê Đình lại quan sát rõ mồn một vẻ mặt Thành Côn, bỗng nhiên nói với Tô Tiểu: “Người xem lão là phụ thân, lão có xem người là con không?” Hóa ra chàng thấy vẻ mặt khinh miệt của Thành Côn, nhìn sắc mặt thâm trầm của con mình chẳng mấy may động lòng, ngay cả chân mày cũng chưa nhíu lấy một chút.

Câu này thế mà khiến Tô Tiểu run lên, yếu ớt đáp: “Ông ta xem ta là con hay không ta không thể quyết định được, nhưng tóm lại ta xem ông ta là phụ thân.”

Lúc này bỗng Thành Côn lên tiếng: “Hừ, người đúng là hữu dụng hơn con mẹ người nhiều!”

Tô Tiểu nghe giọng điệu Thành Côn, trong lòng không vui ngẩng đầu nhìn lão “Mẹ ta tuy xuất thân phong trần song rốt cuộc cũng nuôi ta khôn lớn. Cho dù ông không cảm kích bà, chẳng lẽ không thể nể tình ta cứu ông mà kính trọng bà một chút ư?!”

Thành Côn bị hấn chặn họng, vung tay áo hừ lạnh một tiếng, không đếm xỉa đến hấn nữa.

Lộ Dao lắc đầu than thở, nhìn Tô Tiểu cất giọng xa xăm: “Ngày đó ta biết kẻ năm lần bảy lượt truy sát ta là lão, từng có lúc không hiểu, song lại không sao nghĩ ra, vì sao những kẻ mấy bận đuổi giết ta công phu đều kém, ta vẫn mãi không hiểu tại sao công phu của sát thủ tệ thế, bây giờ xem ra, chuyện này cũng do người?”

Tô Tiểu thấy Lộ Dao đoán ra đầu đuôi sự tình, không dám nhìn nàng. “Lộ Dao, mẫu thân ta là ca nữ, mười mấy tuổi ta mới biết người phụ thân này. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, bất kể ông ta có thân phận gì, đã làm gì, chung quy ông ta vẫn là phụ thân ta, ta không thể nhìn ông ta chết. Các người ở trên giang hồ tranh giành nhau, ta chưa từng để tâm. Nhưng một lần ngẫu nhiên ta biết được việc phụ thân ta làm ở Nhữ Dương Vương phủ, sau đó, ta vẫn luôn... luôn thử khuyên can ông ta... nhưng, ôi...” Nói rồi quay sang Thành Côn “Sau chuyện Tuyền Châu, cha ngài bỗng nhiên tốt với ta, ta biết ngay có chuyện. Sau đó ngài tìm người truy sát Lộ Dao, bây giờ ta âm thầm trả thù lao, đối sát thủ. Song lại sợ Lộ Dao đoán được dịch hạch Tuyền Châu là nguyên nhân nàng bị truy sát, kẻ đó từ trên người ta lần ra tới ngài, bắt đắc dĩ phải tìm người giả vờ đuổi giết ta... ôi, cha, ngài thu tay lại đi... quá khư bao nhiêu tính mạng, ta trị bệnh cứu người trả từng mạng một cho ngài, sau này ngài yên ổn sống qua ngày không tốt ư?...”

Một hồi nói chuyện khiến Lộ Dao có chút buồn lòng, thì ra dưới bản tính đơn giản vui vẻ cả ngày của Tô Tiểu cũng có điều che giấu không thể chạm vào như vậy.

Thành Côn quát lớn: “Câm miệng! Đủ rồi! Người hiểu cái gì! Ngày nào không diệt Minh giáo, ngày đó ta khiến giang hồ này không được bình yên!” Quay sang đối mặt với Ân Lê Đình và Lộ Dao “Đủ rồi! Lặng nhắng đây đưa mấy chuyện cũ rích đó thì có tác dụng gì? Hôm nay lão phu tổng hai đứa miệng còn hôi sữa các người về tây thiên! Đờ hồng đại sự sau này của lão phu!” Nói chưa dứt thân hình đã di động, thành linh vỗ một chương thẳng vào mặt Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình đã sớm chờ Thành Côn ra tay, lòng chàng biết rõ một khi chiến bại, tính mạng chàng và Lộ Dao chắc chắn không giữ được bèn trầm cổ tay xuống giờ kiếm nghênh địch, kiếm pháp kín kẽ chính phái. Hơn hai mươi năm tập võ công Võ Đang, bản lĩnh lâm trận gặp cường địch bình tĩnh ứng đối, từng chiêu từng thức không hề rối loạn lúc này được Ân Lê Đình phát huy toàn bộ.

Lộ Dao bất chấp Tô Tiểu bị bỏ rơi một bên, chống Vân Tinh song kiếm, đạp xéo một bước, kiếm quang lấp lánh, sử dụng toàn là chiêu thức luyện

thành thực nhất ở trúc cốc hồi đó, bước chân lại là bộ pháp Chân Võ Thất Tiết trận Ân Lê Đình dạy. Rốt cuộc chiêu thức Vô Đang nâng học cũng chỉ sơ sơ, uy lực còn kém xa chiêu số của trúc cốc. May mà Thành Côn trọng thương chưa lành, công lực chỉ khôi phục bảy tám phần, mà suy nghĩ của Lộ Dao và Ân Lê Đình lại ăn ý, phối hợp tuyệt vời, tuy công lực kém mấy chục năm công lực của Thành Côn rất nhiều nhưng nhất thời cũng không đến nỗi bại trận.

Ân Lê Đình tuyệt không muốn để Lộ Dao cùng chàng chính diện nghênh địch, khổ nỗi trong lòng chàng rất rõ, nếu không mượn Chân Võ Thất Tiết trận, cho dù với công lực của Du Liên Châu muốn trốn khỏi tay Thành Côn cũng không dễ dàng, huống gì là mình. Một khi mình có bất trắc, một mình Lộ Dao nhất định không chống được Thành Côn. Thế là kiếm trên tay thủ nhiều công ít, toàn lực phong tỏa mỗi chiêu tấn công của Thành Côn, che chở Lộ Dao kín mít. Kiếm pháp Vô Đang kín kẽ xem ra có thể không để lọt một giọt nước, chàng nghĩ, Thành Côn trọng thương tất nhiên không nhẫn nại đấu lâu, mà công phu Vô Đang càng đấu càng mạnh, nếu mình che chở hai người vượt qua hai trăm chiêu, thời gian càng dài, có lẽ có cơ hội thắng. Lộ Dao có đâu không biết tâm tư Ân Lê Đình? Vì thế chiêu thức trên tay dùng hư chiêu rất nhiều, thỉnh thoảng mới thật để tiết kiệm sức lực. Lúc trước Thành Côn đã lĩnh giáo lợi hại của Chân Võ Thất Tiết trận, vốn tưởng tạo trận cần tới năm người, không ngờ chỉ mỗi Lộ Dao và Ân Lê Đình cũng có thể dựng trận, âm thầm kinh ngạc, nhất thời không dám đấu cứng.

Có điều, qua hơn trăm chiêu, Lộ Dao và Ân Lê Đình càng đấu càng kinh hãi trong lòng, bởi vì chẳng những Thành Côn không có vẻ gì là mệt mỏi, ngược lại chiêu thức càng lúc càng ác độc, có mấy chiêu Ân Lê Đình đỡ mà hồ khẩu tê dại, trán Lộ Dao lấm tấm mồ hôi. Thành Côn càng lúc càng đắc ý, cười the the: “Lão phu muốn xem hai đứa ranh con lông còn chưa mọc đủ các ngươi giờ được trò gì!” Nói rồi bỗng vỗ một chưởng như sấm vang chớp giật nhằm thẳng Lộ Dao, nghiễm nhiên muốn đẩy Lộ Dao vào chỗ chết, để phá Chân Võ Thất Tiết trận mà hoàn toàn bày ra một bên mặt trái hướng về Ân Lê Đình, không thèm phòng bị vì lão đoán được tất nhiên Ân Lê Đình sẽ lo bảo vệ Lộ Dao. Quả nhiên Ân Lê Đình thấy Thành Côn đột ngột biến chiêu, sát khí ngút trời bức thẳng về phía Lộ Dao, Lộ Dao thối lui liên tiếp mấy bước, rõ ràng vô lực chống đỡ, trong lòng nóng nảy, lập tức kiếm thế thay đổi, thân hình tức tốc phóng tới che chở Lộ Dao, trường kiếm trong tay vận đủ mười thành công lực mượn lực giảm lực, hi vọng tiêu bớt kinh lực của Thành Côn được phần nào hay phần ấy. Ai ngờ được vừa tiếp chiêu thức của Thành Côn mới phát hiện kinh lực trống rỗng, một chiêu sát khí khiếp người kia là hư chiêu! Đợi quay kiếm lại thì đã không kịp, Thành Côn ở sau lưng phát ra một chưởng, đánh trúng bụng dưới Ân Lê Đình. Đầu tiên Ân Lê Đình cảm giác Lộ Dao ở sau dùng sức đẩy mình ra khỏi chưởng phong của Thành Côn vài tấc, liền đó “bình” một tiếng, bản thân vẫn bị Thành Côn đánh trúng, chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn xộc lên, nội thương thật sự không nhẹ. Lộ Dao đứng bên nhìn rõ ràng, cả kinh hoảng hốt hết lên: “Lục ca!”

Hai chân Ân Lê Đình chầm đất, bắt chập điều tức, dưới chân đề khí, kéo Lộ Dao ra khỏi chưởng Thành Côn. Lộ Dao phản ứng cực nhanh, nháy mắt móc ra hai viên thuốc nhét cho Ân Lê Đình “Lục ca!...” Nàng còn kinh hồn chưa định, vô cùng lo lắng cho Ân Lê Đình, lại có Thành Côn trước mặt, nhất thời ngoài hai chữ này ra không nói được gì khác, đầu óc tức tốc hoạt động, cân nhắc kế sách không chể dịch nhân. Ân Lê Đình cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, tự hiểu mình trúng một chưởng này nội thương không nhẹ, may mà Lộ Dao nhanh tay lẹ mắt đẩy ra, bằng không tính mệnh khó giữ. Thấy Lộ Dao hoảng hốt, ráng nhịn khí huyết chảy ngược, mở miệng nói khẽ: “Huynh không sao.” Nói rồi nuốt đơn được Lộ Dao đưa, chống kiếm đứng dậy, rõ ràng muốn đấu tiếp.

Khí thế của chàng không giảm nhưng Lộ Dao nhận ra nếu chàng tiếp tục động thủ, nội thương e rằng hết cứu, tính mạng không còn. Trong lòng tính toán một chút, hơi cắn răng, nắm chặt Vân Tinh song kiếm trong tay.

Thành Côn cười lạnh “Chắc chắc, hai con uyên ương chết đến nơi rồi còn không quên chàng chàng thiếp thiếp, được, hôm nay lão phu tiễn các ngươi xuống âm phủ làm đôi uyên ương ma!”

Ân Lê Đình không nói một tiếng, gắng gượng đề ép khí huyết dâng lên, từ từ đánh ra một chiêu Thương Sơn Quy Hạc, không có nửa phần rút lui. Chàng biết hôm nay nhất định không đấu lại Thành Côn song hoàn toàn không để ý được nhiều đến thế. Bỗng nhiên một trận kinh phong lướt qua, định thần nhìn lại, trong lòng cả kinh, Lộ Dao dùng thân pháp nhanh như chớp giật tấn công Thành Côn, chiêu thức Vân Tinh song kiếm hung hiểm ác độc vô cùng, chiêu nào cũng có đi không về, không hề phòng thủ chỉ muốn đả thương địch, dù là Thành Côn cũng bị tấn công đến nỗi mồ hôi lạnh, mặt mũi ửng phỏ.

“Tiểu Dao! Quay lại!” Ân Lê Đình cả kinh, chàng không ngờ Lộ Dao bỗng nhiên ra hiểm chiêu, đang định gắng gượng vận nội lực kéo nàng trở về thì lại thấy một màn khiến chàng tan nát ruột gan. Vân Tinh song kiếm của Lộ Dao gần như đồng thời đâm vào yết hầu Thành Côn, môn hộ trên người gần như rộng mở, công lực kiến thức của Thành Côn cỡ nào chứ, ông tay áo huơ một vòng cuốn lấy song kiếm Lộ Dao, hét một tiếng “xem”, một chỉ chọc trúng dưới sườn Lộ Dao, lại đâm thêm một chưởng trúng vai phải Lộ Dao. Rầm một tiếng, Lộ Dao bị một chưởng đánh bay ra. Động tác hai người nhanh như điện xẹt, Ân Lê Đình bị thương rồi dốc hết toàn lực cũng chỉ kịp ôm lấy Lộ Dao bị đẩy bật ra.

Hai mắt Ân Lê Đình gần như ứa máu, sao chàng không biết một chưởng này của Thành Côn cho dù đánh trên người mình cũng khó mà chịu được, huống chi là Lộ Dao công lực lẫn thể lực đều kém xa mình? Giờ phút này chàng đã không cố được Thành Côn ra sao, cũng không kịp kiểm tra thương thế, ra tay như chớp điểm liền hơn hai mươi đại huyết của Lộ Dao, tính bảo vệ tâm mạch Lộ Dao, một chưởng đặt lên hậu tâm Lộ Dao, miễn cưỡng vận nội lực chẳng còn lại mấy của mình độ vào người nàng, nhưng phát hiện mạch đập Lộ Dao cực kỳ loạn, khí lạnh bức người, ngay cả bàn tay dán lên hậu tâm nàng cũng đông cứng lại, chàng nhìn đắm đắm vào gương mặt tái xanh của Lộ Dao, lòng chỉ biết cầu khẩn trời xanh.

Vừa rồi Lộ Dao ra hai chiêu đã tính sẵn tất nhiên Thành Côn sẽ đáp trả, đã dùng toàn bộ nội lực bảo vệ tâm mạch, thành thử mới miễn cưỡng chống đỡ không có tuyệt mệnh ngay sau khi trúng chưởng. Có điều nàng chỉ cảm thấy cả cơ thể, bắt đầu từ chỗ trúng chỉ dưới sườn, hàn khí lạnh buốt như băng lan ra toàn thân, theo máu từ từ lan tỏa, khiến hô hấp cũng khó khăn. May mà Ân Lê Đình đưa hơi ấm vào cơ thể từ hậu tâm mới thoáng giảm bớt tình trạng buốt giá.

Thành Côn thấy cảnh ấy, đắc ý cười lạnh “Nha đầu chết tiết một chút đạo hạnh đó còn dám động thủ với lão phu, quả nhiên là ngại sống quá mà! Sao hử, mùi vị Huyền Âm chỉ dễ chịu chứ? Một chỉ này dù là Vô Đang Tổng Viễn Kiều cũng khó mà chịu được, tiểu nha đầu ngươi chờ đi gặp Diêm Vương đi!”

Ân Lê Đình nghe xong, trong lòng hoảng sợ kinh hãi chưa từng có, thấy sắc mặt trắng bệch tái xanh của Lộ Dao, đôi môi run run, biết Thành Côn không nói xạo, liền gắng chịu nội thương nơi bụng, ráng vận Vô Đang Cửu Dương Công, đưa nội lực thuần dương vào cơ thể Lộ Dao liên miên không dứt, chỉ

mong giảm được một chút.

Thành Côn thấy thần sắc Ân Lê Đình càng thêm đặc ý “Người có độ thêm bao nhiêu nội lực cho nó cũng như nước đổ lá khoai mà thôi, bản thân nội công tu vi của nó không đủ, luồng hàn khí này đủ lấy tính...” Nói đến đó bỗng nhiên nghẹn lại, nửa câu sau không sao nói nên lời, một tay đè mạnh lên cổ họng mình, nháy mắt hai má hiện màu vàng, một tay chỉ vào Lộ Dao “Người, người... người... hạ, hạ độc?”

Toàn thân Lộ Dao được nội lực thuần dương của Ân Lê Đình truyền vào hơi hơi ấm lại, thương thế Huyền Âm chỉ cũng bị đè xuống vài phần, nhếch khóe môi: “Chẳng lẽ lão tướng ta ngu tới độ tự mình chịu một chỉ một chương đó chỉ... chỉ để đâm lão một kiếm gần như không thể trúng sao? Lão không cần thử nữa, độc này ta mới chế, không có thuốc giải. Từ lúc phát tác đến khi toi mạng chỉ một chung trà mà thôi. Nói rồi liếc Tô Tiểu một cái “Hắn cũng không giải được, lần này... không lừa lão.” Dứt lời hơi thở dồn dập, làm dịu từng trận hàn ý được nội lực Ân Lê Đình áp chế còn chưa bình ổn.

Lúc này Tô Tiểu đã chạy tới bên cạnh Thành Côn, vừa bắt mạch, chân mày chau chặt, mặt như tro tàn nhìn Lộ Dao, suy sụp lắc đầu với Thành Côn. Độc này phát tác cực kỳ mãnh liệt, Thành Côn chỉ cảm thấy tâm mạch như bị ngàn vạn cây kim châm vào, nhìn Tô Tiểu trừng trừng, miệng phát ra mấy tiếng “rrr” song không có âm thanh nào.

Nước mắt đầy mặt Tô Tiểu nhưng hết cách. Lộ Dao chế độc hết sức quý dị, cho hắn năm ba tháng may ra còn chế được thuốc giải, chứ lúc này thật sự hết cách, thấy mất mũi miệng Thành Côn đều trào máu, sắp tắt thở “Cha...” Nước mắt rơi xuống, dính ướt vạt áo. Hơi thở Thành Côn mỏng manh, mặt vàng như giấy, run run gơ tay lên muốn nói gì đó song không có sức, cuối cùng hơi thở đứt đoạn “bịch” một tiếng cánh tay rớt xuống đất, rớt cuộc tắt thở.

Lộ Dao than “Tô Tiểu người... đừng, đừng trách ta, người bảo vệ người người yêu thương... ta cũng có người yêu muốn bảo vệ.” Nói rồi đè tay Ân Lê Đình đang ôm mình, khẽ nói: “Lục, lục ca... bông muối lên... giường.”

Ân Lê Đình bị thương không nhẹ song rớt cuộc không nguy đến tính mạng, thấy Lộ Dao có thể nói chuyện, mừng rỡ muốn chảy nước mắt “Tiểu Dao, muối, muối đau chỗ nào... muối, đúng rồi, thuốc... thuốc ở đâu?”

Lộ Dao túm tay Ân Lê Đình, không có chút sức “Thuốc... ở trong bọc... lục ca huynh đừng... đừng gấp, muối... thấy, thấy lạnh... đến, đến phát run...”

Ân Lê Đình bất chấp Tô Tiểu, vội vàng bông Lộ Dao lên, hết sức cẩn thận đặt nàng xuống giường, bàn tay dán sau hậu tâm không dám rút về, lấy hết cả ba tấm đệm giường trùm lên người Lộ Dao, chỉ mong giảm bớt cơn lạnh của nàng, nghe Lộ Dao nói: “Lục ca, trong bọc của muối có... có giấu mấy bình thuốc, huynh... huynh lấy lại...”

Ân Lê Đình bắt đặc dĩ rút tay về, nhanh chóng đi lấy đồ cho Lộ Dao, nhỏ giọng: “Tiểu Dao muối cần cái nào, huynh lấy cho muối... ời, huynh đi tìm đại phu thì hơn...”

Lộ Dao than thở: “Lục ca, muối là đại phu... giỏi nhất ở đây rồi... lục ca huynh lấy một... một viên thuốc trong bình màu đỏ, hai viên trong bình trắng, bình đen một viên, cần... nghiền nát.”

Ân Lê Đình y lời mà làm, trộn xong đưa cho Lộ Dao lại thấy Lộ Dao lắc đầu: “Thuốc này của huynh.”

Ân Lê Đình run lên “Muối đừng lo cho huynh, muối cần dùng thuốc gì? Huynh lập tức đi phối!”

Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình, lòng chột động, rũ mắt xuống đáp: “Trong buồng có một cái bình bạc, trong đó có ba viên thuốc, giúp muối uống với nước nóng.”

Ân Lê Đình lập tức đứng dậy, gần như trong chớp mắt đã kiểm nước nóng về, nhẹ nhàng đỡ Lộ Dao dậy, dứt thuốc cho nàng. Thấy Lộ Dao tuy vẫn còn run nhưng sắc mặt đỡ hơn nhiều, bấy giờ mới chùi mắt, nuốt một hơi số thuốc vừa rồi, nước cũng không kịp uống, vội vàng thăm dò mạch Lộ Dao, lại nghe Lộ Dao hỏi: “Lục ca, Tô, Tô Tiểu... đâu?”

“Hắn mới khiêng Thành Côn đi rồi, không để lại câu gì cả.”

Lộ Dao gật đầu: “Bụng huynh trúng chương, thuốc vừa rồi có thể bảo vệ tạng phủ của huynh, áp chế vết thương, trước mắt tuy dễ chịu chút nhưng không thể sơ sẩy, lát nữa huynh tự vận công trị thương, phối hợp với số thuốc đó là có thể hồi phục nhưng muốn trị lành cần phải điều dưỡng cẩn thận...”

Ân Lê Đình ngắt lời Lộ Dao: “Tiểu Dao, vết thương của huynh huynh tự biết, nhưng muối làm sao giờ? Huyền Âm chỉ kia phải trị thế nào? Một chương trên vai phải phải chữa ra sao?”

“May mà có nội công thuần dương của lục ca... bây giờ hàn ý giảm đi không ít.”

Ân Lê Đình nhú mày: “Cái đó trị được phần ngọn không trị được phần gốc, Tiểu Dao muối đừng gạt huynh.”

Lộ Dao than khẽ: “Muối biết rồi. Lục ca... huynh lấy kim châm của muối tới.”

Ân Lê Đình làm theo, lấy kim châm lại, không biết Lộ Dao định làm gì thì nghe nàng nói “Muối không thể tự... làm, lục ca, muối nói huynh làm.”

Ân Lê Đình gật đầu, biết nội thương nàng không nhẹ, bây giờ chẳng qua có chân khí thuần dương của mình miễn cưỡng áp chế, nói câu nào cũng phí hết

sức lực: “Tiểu Dao muội nói ngắn gọn là được.”

Lộ Dao gật đầu, người vẫn lạnh căm căm như cũ, cắn răng chịu đựng một cơn lạnh tới, lên tiếng: “Lục ca, diu muội ngồi dậy, cởi áo muội ra.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Phương Nam Truyền Thư Gấp

Ân Lê Đình nghe xong ngây ngẩn cả người, tay run lên, thiếu chút rớt túi kim châm xuống đất.

Lộ Dao nói tiếp: “Huyền, Huyền Âm chỉ này hàn khí quá... độc, cần dùng kim châm kèm... kèm chế, lục ca huynh... ngồi xuống, xuống sau lưng muội.”

“Tiểu Dao muội nói ít thôi, huynh làm là được.” Ân Lê Đình thấy Lộ Dao nói chuyện càng lúc càng khó nhọc, lòng đau như cắt, bắt chấp đủ chuyện, buông màn xuống, cẩn thận đỡ Lộ Dao dậy, tay thoáng chần chừ, nhẹ nhàng cởi nút áo trong Lộ Dao, lộ ra nước da trắng nõn và xương quai xanh thanh tú, dưới ánh nến lung linh nhìn tròn bóng lạ thường. Hơi thở Ân Lê Đình nghẹn lại, huyết dịch sôi trào, vội vàng dời mắt đi. Ông tay áo rung lên quần lấy bàn tay, vừa chạm vào da Lộ Dao liền cảm nhận được một cơn lạnh âm u ập tới “Tiểu Dao!” chàng hoàn toàn không ngờ hàn độc vừa rồi bị áp chế bởi nội lực của mình xộc lên nhanh như vậy.

“Hàn khí này quá, quá quý dị...” Lộ Dao cảm thấy cả hơi thở của mình cũng là khí lạnh thấu xương.

Ân Lê Đình khò sở cùng cực, nào nghĩ được gì nữa, thế là không nhìn ngang ngửa, chỉnh hai vai Lộ Dao ngay ngắn, nhẹ nhàng cởi áo trong nàng ra. Cho dù Lộ Dao quay lưng lại cũng cảm nhận được ý nghĩ trong lòng chàng, khẽ nói: “Chường kia... không khó chữa, nhưng hàn khí này, xua đi lại, lại nói...” Ân Lê Đình không rành y thuật nhưng võ nghệ tinh thông, sao không hiểu được chứ, nghe Lộ Dao chỉ dẫn: “Kiên Tĩnh ghim châm ba phân năm li, Bình Phong ghim ba phân tám li, Thiên Tông ba phân tám li.”

Ân Lê Đình tập trung tinh thần, cầm kim châm cực kỳ cẩn thận ghim kim theo lời Lộ Dao, chỉ sợ sai sót.

“Đại Trừ hai phân, Phong Môn hai phân ba li, Thần Đường hai phân ba li.”

Mới đầu Lộ Dao còn có sức ngồi vững một mình, chừng sau Ân Lê Đình phải dùng tay trái ôm nàng dựa vào lòng mình mới gắng gượng được. Lúc này Ân Lê Đình dán sát da thịt nàng, ôn hương nhuyễn ngọc gần trong gang tấc, mũi được thảo thoang thoang vờn quanh mũi nhưng chàng đã sớm bắt chấp rụt rè xấu hổ, chỉ mong mình ghim châm chính xác, đừng để thương thế Lộ Dao xấu đi. Mặc dù chàng tập võ hơn hai mươi năm nhưng châm cứu này lại là lần đầu tiên trong đời, còn trực tiếp thử trên người Lộ Dao, nào dám sợ ý may, thử cũng không dám thử mạnh.

Cứ thế hơn nửa canh giờ, vai và sau lưng Lộ Dao cắm hơn trăm cây kim, đến khi cây kim cuối cùng của Ân Lê Đình ghim vào huyệt Tâm Du, Lộ Dao đột ngột run lên “Ừ” một tiếng ói ra một búng máu đen, nhuộm đỏ trung y trắng tinh.

Ân Lê Đình kinh hãi “Tiểu Dao!” lại thấy Lộ Dao đè tay trái mình, nói nhỏ “Không sao...”

Máu ói ra đã thành màu đen, vốn là dấu hiệu nội thương đỡ hơn, hẳn là vết thương do một chường vừa rồi đã giảm bớt. Chẳng qua Ân Lê Đình lo quá hóa loạn, nhất thời rối lên, nghe Lộ Dao nhắc nhở mới phản ứng lại, trái tim căng thẳng rốt cuộc thoáng buông xuống. Đỡ Lộ Dao dựa chắc vào lòng mình, một tay khảm bụng nước lọc dứt Lộ Dao uống từng chút một.

Lúc này Lộ Dao đã hao hết sức lực, đầu óc choáng váng, miễn cưỡng lấy tinh thần: “Thuốc trong bình đỏ... cho muội một viên, lục ca... muội... ngủ một lát...”

Ân Lê Đình bắt mạch nàng, tuy vẫn hỗn loạn nhưng đã không đứt quãng như vừa rồi, dịu giọng: “Tiểu Dao muội nghỉ ngơi cho khỏe.” Nói rồi rút kim, chỉnh lại áo nàng đang hoang, lại lấy thuốc tới dứt cho nàng nuốt. Thấy nàng ói ra máu đen đầy người, mặc đồ dơ hẳn là rất khó chịu. Mặt Ân Lê Đình nóng lên, lưỡng lự một chút cuối cùng lòi trong túi ra trung y sạch của mình, nhắm chặt hai mắt, cởi áo dơ cho Lộ Dao đang hôn mê ra, thay bằng đồ sạch. Lúc này không phải chàng bắt chấp chỉ chăm chú châm kim cho nàng như ban nãy nữa, cần bản là không dám mở mắt. Đầu ngón tay khó tránh khỏi đụng phải làn da mịn màng của Lộ Dao, lần nào tim cũng nhảy nhồm lên rồi lại rút tay về như con thỏ bị dọa, lập đi lập lại nửa ngày mới thay xong đồ cho Lộ Dao, mình thì ngồi ở đầu giường vừa trông chừng Lộ Dao vừa vận công điều dưỡng thương thế.

Thuốc Lộ Dao cho chàng dùng quả thật hết sức hữu hiệu. Một chường kia của Thành Côn tuy nặng nhưng may mà Lộ Dao đẩy chàng ra kịp thời tránh được chường phong ác liệt nhất, cộng với nội công Võ Đang có thể nói là độc bá võ lâm, nội thương không nhẹ này sau khi chàng vận công giúp được lực phát huy đã không tiến triển xấu nữa, nội tức cũng từ từ thoát khỏi cảm giác ngưng trệ mới rồi. Ân Lê Đình mừng rỡ, tiếp tục như thế không tới mười ngày nửa tháng, có lẽ vết thương sẽ hồi phục được mấy phần. Nhưng chưa kịp cao hứng, lòng Ân Lê Đình bỗng trĩu xuống, chỉ vì chàng phát hiện Lộ Dao đang ngủ mê mà toàn thân mơ hồ tỏa ra hàn khí, cách ba lớp chăn dày vẫn rét căm căm. Chàng hoàn toàn không ngờ hàn khí này vẫn chưa trừ được, thăm mạch Lộ Dao lại cảm thấy cả người Lộ Dao chạm vào là lạnh, trong lòng sốt ruột, nhìn Lộ Dao không biết là ngủ say hay là hôn mê, vội vàng bông nàng dựa vào lòng mình, một tay đè lên hậu tâm, một tay chống ở bụng dưới, vận Võ Đang Cửu Dương công không ngừng đưa nội lực âm áp

vào cơ thể nàng. Lòng chàng sợ hãi nóng ruột vô cùng, song kêu thế nào Lộ Dao cũng không tỉnh. Chàng cực kỳ hối hận vì sao lúc đó không học y với Lộ Dao, lúc này cũng không đến mức chẳng biết dùng thuốc gì, chỉ biết rót nội lực không ngừng vào cơ thể Lộ Dao.

Huyền Âm chỉ vốn là bản sự giữ nhà của Thành Côn hồi xưa, công lực khỏi nghĩ cũng biết, lại thêm một lòng muốn đẩy Lộ Dao vào chỗ chết, thành ra thương thế này càng nghiêm trọng hơn. Mới đầu Ân Lê Đình còn có thể áp chế bằng Võ Đương Cửu Dương công, vốn là rất hữu hiệu song không ngờ hàn khí phát tác lại vô cùng nhanh. Lộ Dao mơ hồ cảm thấy không ổn, đã dùng kim châm xua hàn khí song mới đó không bao lâu, ngay lúc mình đang ngủ mê lại phát tác lần nữa. Huyền Âm chỉ phát tác lên thì toàn thân lạnh băng, ngay cả hơi thở cũng toàn hàn khí, đó là chỗ ác liệt nhất của nó. Nếu đổi lại là Ân Lê Đình, dựa vào nội công tinh thuần có thể giữ được tỉnh táo, còn Lộ Dao thì nhanh chóng ngất đi.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, Ân Lê Đình bị thương huyết khí hư nhược nhưng nội lực trên tay không dám giảm nửa phần. Được một khắc, hàn khí dâng lên trong cơ thể Lộ Dao rốt cuộc bị đè xuống. Bấy giờ Ân Lê Đình mới chậm rãi rút tay về, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lộ Dao không khỏi nhủ thầm. Bên này Lộ Dao được chân khí của Ân Lê Đình, hàn khí dần dần lắng lại, qua một lát quả nhiên hơi tỉnh, vừa mở mắt liền thấy vẻ mặt lo lắng của Ân Lê Đình, gắng gượng vươn tay đỡ cánh tay Ân Lê Đình lại, nói khẽ: “Lục ca... giờ đỡ hơn nhiều rồi...”

Lông mày Ân Lê Đình vẫn nhíu chặt như cũ: “Tiểu Dao, hàn khí này không ổn, vì sao ba lần bốn lượt phát tác nhanh như vậy chứ?”

Lộ Dao thoáng rũ mắt, suy nghĩ một lát, cất giọng yếu ớt: “Lục ca, huynh lấy giấy bút lại đây... muối, muối kê đơn...”

Ân Lê Đình lập tức đi tìm, chỉ chốc lát đã quay về, nghe Lộ Dao đọc thật chậm: “Nhân sâm ba lượng, phụ tử hai lượng, hoa hồng ba lượng, liên kiều ba lượng, kim thiên ma một lượng, hoàng kỳ ba lượng...” Nàng vừa nói vừa nghĩ, thỉnh thoảng ngừng lại suy nghĩ nửa ngày, có vẻ do dự không quyết. Ân Lê Đình càng viết càng lo. Từ đó đến giờ, chàng chứng kiến Lộ Dao kê đơn lúc nào cũng một mạch chẳng hề chần chừ, lần này mỗi một vị đều cân nhắc lâu như thế, thậm chí có mấy vị bị đổi đi đổi lại. Dù một khắc thời gian mới viết xong một phương thuốc.

“Phương thuốc này coi như... hữu hiệu...”

“Tiểu Dao, huynh dẫn muối đi khám đại phu nhé?” Ân Lê Đình hỏi.

Lộ Dao cười khổ: “Lục ca, sợ rằng muối là đại phu... giỏi nhất trong vòng mấy trăm dặm quanh đây rồi...”

Ân Lê Đình biết rõ, bỗng nhiên trong lòng khổ sở lên, y giả cứu người trị bệnh nhưng ở thời khắc này lại bất lực nhất. Thấy vẻ mặt mệt mỏi của Lộ Dao, tỉ mỉ đếm chần lại cho nàng, vuốt tóc nàng dịu dàng nói: “Nhắm mắt nghỉ ngơi cho khỏe, huynh đi tìm tiểu nhị bốc thuốc.”

Lộ Dao khép mắt, gần như ngủ ngay lập tức.

Tiểu nhị mơ mơ màng màng bị lôi dậy, vốn dĩ không tình nguyện tí nào nhưng thấy Ân Lê Đình đưa cho mình một đỉnh bạc không nhỏ, thế là lên tinh thần không nói hai lời cầm đơn thuốc đi gõ cửa tiệm thuốc.

Ân Lê Đình quay về phòng, cửa không đóng kỹ, bỗng nghe trên giường có tiếng rên rỉ hết sức yếu ớt vọng tới, cả kinh trong lòng, cơ hồ dùng Thê Vân Tùng nhanh như chớp xẹt chạy về, vén màn lên nhìn, một luồng hơi lạnh lập tức ập tới, hàn khí này thế mà lại tái phát nhanh đến vậy. Chàng bất chấp tất cả, vội vàng ngồi vững như trước, đề lên đại huyết nôi hậu tâm và bụng dưới Lộ Dao, lần nữa vận Võ Đương Cửu Dương công áp chế. Lần này tốn thời gian khí lực còn nhiều hơn hai lần trước, mãi đến khi trời hừng sáng, hàn khí cuộn cuộn trong người Lộ Dao mới lắng xuống, dần tỉnh lại.

Ân Lê Đình lau mồ hôi trán “Tiểu Dao, hàn khí này bất thường quá, bây giờ muối khó chịu chỗ nào?”

Lộ Dao yếu ớt, cất giọng hơi khàn: “Lạnh... lục ca, hàn khí này hình như không thể đè, đè ép... càng áp chế càng nặng...”

Ân Lê Đình đang bốc thuốc tiểu nhị đưa tới, nghe thế hít một hơi lạnh “Cái gì? Đây?!”

Lộ Dao cụp mắt không nói nữa. Ân Lê Đình thấy hình như nàng đang suy nghĩ, lên tiếng: “Tiểu Dao, uống thuốc trước.” Nói rồi múc một muỗng thuốc kê miệng Lộ Dao. Có vẻ tinh thần Lộ Dao không đủ, không cảm lấy chén thuốc uống cạn một hơi như trước mà ngoan ngoãn há miệng, uống từng muỗng một.

Hết một chén thuốc, nàng mới chậm rãi lên tiếng: “Lục ca... chúng ta, đi trúc cốc trước đi... hàn khí này cần hóa giải từ bên trong, cách hóa giải có thể... muối cần... mượn dùng nội công của trúc cốc...”

Ân Lê Đình lo âu: “Tiểu Dao, bây giờ muối có thể lên đường không?”

Lộ Dao gật đầu: “Ở trúc cốc vẫn... tốt hơn ở đây...”

“Được, huynh đi kêu tiểu nhị mua xe ngựa, đồ dùng.” Nói rồi lau thuốc dính trên môi Lộ Dao, đặt nàng nằm thẳng xuống. Chàng không dám đi quá lâu, tìm tiểu nhị dặn dò xong không dám ở lâu, lập tức quay về phòng thì thấy Lộ Dao nửa dựa vào đầu giường, gắng gượng chống một cánh tay quần ống trúc mảnh quanh chân bồ câu truyền tin thả cho nó bay. Ống trúc đó, chính là văn kiện son son chàng từng thấy hai lần.

Bạn đang đọc truyện Dịch Lộ Lê Hoa được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Kỳ Thư Giấu Trong Tuyết

Văn kiện son son hai lần trước, bây giờ nghỉ lại đều chẳng mang theo tin tức gì tốt lành, vì thế Ân Lê Đình vừa thấy ống trúc son son kia, trái tim vốn treo lơ lửng trên không càng thêm căng thẳng, đến chừng thấy con bồ câu kia được Lộ Dao thả đi, hẳn là gửi thư cho Phó Thu Nhiên, bây giờ mới thở hắt ra, vội vàng đi lại, đếm lại chân đàng hoàng cho nàng “Mau nằm xuống, muội muốn gửi thư thì gọi huynh làm là được, tuyệt đối đừng lộn xộn.”

Lúc này Lộ Dao đã có chút mất sức, nhìn bồ câu ngoài cửa sổ bay xa dần, nàng nhắm mắt, thở dài trong lòng, bỗng nhiên trong óc thoáng qua lời Phù Điền Thiếu Lâm Tịnh Bi: lẽ trời nhân quả đã tự định sẵn. Giờ nghe lời này, nàng hoàn toàn hiểu được nhân quả báo kiếp này do đâu. Chuyện trái lẽ trời, hai kiếp luân hồi nàng chỉ làm qua một việc. Nhưng dù chỉ một việc này cũng đã đủ nàng trả một đời. Lúc ấy nghe xong, nàng từng trầm mặc nửa ngày, kể đó cười nhạt. Đúng như nàng nói với Ân Lê Đình, sai thì phải sửa, nợ phải đền, thế nên nàng và Thu Nhiên bình thân không hề sợ hãi bất cứ báo kiếp nào, cũng không hề để tâm lời ấy. Nhưng lúc này nhìn đôi mắt lo âu của Ân Lê Đình, cái sự bình thân không lo trước kia hoàn toàn không còn nữa. Bởi chuyện đến bây giờ, bất luận nhân quả báo kiếp nào vận trên người nàng, khổ sở nhất không phải bản thân mà là người trước mắt đây.

Ân Lê Đình cảm giác tay mình chợt lạnh, cúi đầu nhìn thì thấy Lộ Dao thò tay nắm lấy tay mình. Nó không ấm áp như trước nữa, da tay lạnh buốt, song chàng có thể nhận ra tình cảm bịn rịn lạ thường trong ấy. Bất giác Ân Lê Đình dùng hai tay mình ủ tay Lộ Dao, nhẹ nhàng vuốt ve, định làm nó ấm lên, nhẹ nhàng nhắc đi nhắc lại: “Tiểu Dao, sẽ không sao đâu. Đến trúc cốc rồi hóa giải hân khí, tất cả sẽ không sao nữa... không sao nữa.”

Lộ Dao nghe giọng Ân Lê Đình, mở mắt nhìn chàng, cười rất khê: “Ừ, sẽ không sao nữa... lục ca... huynh đừng lo lắng mà...”

Thành tây Gia Hưng, khách điểm Văn Thắng

Lúc này trời đã tối hẳn, tiểu nhị búng búng cái khăn trên tay, ngáp dài, đứng dậy định đi đóng cửa. Vừa ra tới cửa, ván cửa chưa kịp nhấc lên thì thấy một chiếc xe ngựa từ phía bắc chạy tới. Công tử trẻ tuổi đánh xe thân hình tuấn tú, thời tiết cuối thu đầu đông thế này mà chỉ mặc một chiếc áo đơn màu xanh nhạt. Một tay chàng ghì cương ngựa, dùng xe vững vàng trước cửa điểm, kẻ đó quay người chui vào xe, cẩn thận bế ngang một người ra. Khiến người ta kinh ngạc là, người này mặc đồ hoàn toàn khác với công tử trẻ tuổi kia, trên người mặc áo lông cáo bạc rất dày mà chỉ có mùa đông đất bắc mới mặc, xò giấy da dê, ngay cả đầu cũng trùm mũ lông cáo, toàn thân bọc kín mít, trong lòng còn ôm một cái lò sưởi tay bằng đồng. Hai người chính là Ân Lê Đình và Lộ Dao đã đi năm ngày đường.

Tiểu nhị đầu quân được nhiều thế, thấy mới làm ăn tới vội vàng chạy lên “Khách quan mời vào trong, nghỉ chân lót dạ hay ở lại ạ?”

“Ở lại.” Ân Lê Đình bồng Lộ Dao vào khách điểm, tìm một chiếc ghế gần bếp than nhất đặt Lộ Dao xuống, cẩn thận kiểm tra lò sưởi tay một chút, tránh tia lửa bắn ra, bây giờ mới đặt vào tay Lộ Dao, thất lại cổ áo choàng cho nàng, vỗ vỗ nàng: “Tiểu Dao muốn ăn gì?”

Lộ Dao khe khẽ lắc đầu: “Muội không đói, lục ca.”

Ân Lê Đình than thở trong dạ “Không đói cũng ăn một chút, uống chút canh nóng cũng có thể ấm lên một chút.”

Lộ Dao biết nếu mình không ăn nhất định Ân Lê Đình không yên tâm, vì thế chậm chạp gật đầu, một mồi nhắm mắt lại.

Ân Lê Đình xử lý vạt áo giúp nàng một chút, chừng đó mới quay sang nói với tiểu nhị: “Làm phiền tiểu ca cho một gian phòng thượng hạng, chuẩn bị đồ ăn nước nóng, nhớ làm thêm một phần canh gừng. Còn nữa, phiền tiểu ca chuẩn bị giúp một lò sắc thuốc đem lên phòng.”

Điểm tiểu nhị gật lia lịa, ngẩng đầu mới nhìn rõ nữ tử ngồi trên ghế sắc mặt tái nhợt lạ thường, vô cùng mệt mỏi. Làm nghề này đương nhiên biết chuyện của khách đừng có hỏi nhiều, thế là dẫn đường cho hai người trước.

Ân Lê Đình bồng Lộ Dao đi vào phòng, không quan tâm việc thả đồ đạc xuống, đặt Lộ Dao nằm lên giường trước. Cởi áo choàng lông cáo ra giúp nàng, cởi giày, tung chăn đắp kỹ cho nàng, lại phủ áo lông lên trên, quay đầu nói với tiểu nhị: “Nhờ tiểu ca xách thêm hai chậu than được không?”

Tiểu nhị làm việc bao nhiêu năm, lần đầu tiên gặp cảnh thế này. Nghe Ân Lê Đình dặn dò, đáp một tiếng rồi quay đi, ra cửa còn lăm lăm kinh ngạc: “Lần đầu tiên gặp công tử tuấn tú như thế, sao lại lấy một con ma ốm chứ?”

Âm thanh tuy nhỏ song chẳng những Ân Lê Đình mà cả Lộ Dao cũng nghe rõ mồn một, dù thân thể khó chịu vô cùng cũng không nhịn được “phì” cười thành tiếng, đôi mắt đẹp dù mệt mỏi cũng đánh giá Ân Lê Đình. Bên này Ân Lê Đình thấm khăn trắng bằng nước nóng, ngồi bên giường nhẹ nhàng lau hai má Lộ Dao, nghe Lộ Dao treu đùa bằng giọng nói hơi khàn: “Võ Đương Ân lục hiệp tuấn tú có bằng lòng lấy con ma ốm muội không?” Hứng thú hiếm hoi trỗi dậy, cười ngượng Ân Lê Đình.

Mấy ngày nay Ân Lê Đình lo âu khổ sở, giờ thấy Lộ Dao cười mình song chẳng đỏ mặt như trước nữa. Chu áo đặt gối đầu cho nàng, lại chỉnh lại tóc mai, lên tiếng: “Tiểu Dao chỉ cần muội mau khỏe lại, muốn làm sao cũng được.”

Lộ Dao mở miệng định cười, bỗng nhiên ho lên. mấy ngày nay hân khí xộc lên, xâm chiếm lá phổi nàng, ho khan càng lúc càng dữ dội. Ân Lê Đình vội vàng đỡ nàng, một tay khê vuốt lưng nàng giúp nàng dễ chịu, trong lòng càng khổ sở.

Lộ Dao ho nửa ngày mới ổn lại, hóp từng ngụm nước trong tay Ân Lê Đình.

“Lục ca đừng lo, ho xong là tốt rồi.”

Mấy ngày nay Ân Lê Đình nghe câu này vô số bận, làm sao không lo được chứ?

Mấy hôm nay Lộ Dao và Ân Lê Đình liên tục đi gặp. Kì thật Chiết Liễu trấn cách Gia Hưng không hề xa, chiếu theo lộ trình ban đầu của Lộ Dao và Ân Lê Đình thì chỉ đi hai ngày là tới. Thế mà hai ngày đường bây giờ hai người đi đủ sáu ngày. Ân Lê Đình không dám đánh xe đi nhanh quá, bởi hàn khí trong người Lộ Dao mỗi ngày phát tác một lần, lúc phát tác cả người lạnh như băng, hàn khí bức người, gầy vò như thế sao mà chịu đựng nổi? Lại thêm lúc này đã gần hết thu, dù là miền nam thì trời vẫn lạnh. Ân Lê Đình trải chăn bông thảm len trong xe thật dày, đặt lò sưởi, dùng chăn chiên bịt kín cửa sổ xe, cả xe ngấm ấm áp như mùa xuân. Cứ việc như thế, toàn thân Lộ Dao vẫn lạnh buốt. Từ lúc phát hiện hàn khí này không cách nào áp chế được, bằng không càng phát tác dữ dội hơn, Ân Lê Đình cũng không dám dùng Võ Đang Cửu Dương công áp chế nữa, mỗi ngày chỉ biết truyền ít nội lực cho Lộ Dao, chỉ mong khí huyết năng lưu chuyển nhanh hơn song hiệu quả rất nhỏ. Phương thuốc Lộ Dao kê lần thứ nhất, dùng xong chẳng hề công hiệu. Thấy sắc mặt Lộ Dao mỗi ngày mỗi tái, tinh thần càng lúc càng ủ rũ, chàng lo âu vô cùng, thậm chí không biết kiếm đâu ra một đồng sách thuốc. Biết rõ y đạo thâm sâu vô cùng, dù tồn năm ba năm công phu cũng khó thành nhưng vẫn không nản được chong đèn đọc đêm. Có điều dù không hiểu y thuật đi nữa, lâu nay chàng đã thấy Lộ Dao hành y dùng thuốc, cho dù không phải thuốc vào bệnh ra cũng chưa từng thấy cảnh liên tục dùng thuốc nhiều ngày như thế còn chưa thấy hiệu quả thế này. Thấy bạn chàng hỏi Lộ Dao, nàng chỉ quần chặt lông cáo dày cộp, bảo tất cả đến trúc cốc lại nói.

Chuyện Lộ Dao không dám nói là, hàn khí này còn khó trị hơn nàng nghĩ lúc đầu rất nhiều, càng nguy hiểm hơn là, lúc nàng kêu Ân Lê Đình thay nàng châm cứu xua tan hàn khí lần đầu tiên, đầu óc ừ ù cạc cạc đã dùng sai cách. Nếu hàn khí này tập trung một chỗ, tuy khó chịu nhưng lại dễ hóa giải bằng nội lực. Song giờ hàn khí lan tỏa nhập vào kinh mạch không ngừng di chuyển, thuốc và kim châm khó mà trị được, cho dù đến trúc cốc, có thể dùng nội công hóa giải hay không thật sự nàng cũng không dám chắc. Nàng hành y bao nhiêu năm nay, từ đầu chí cuối đều cực kỳ cẩn thận, chưa từng chần nhảm dùng nhầm thuốc bao giờ. Lần đầu tiên phạm sai lầm, lại sai ngay chính trên người mình.

Ân Lê Đình dứt đồ ăn tiểu nhị mang lên cho Lộ Dao. Vốn Lộ Dao chẳng có khẩu vị gì, song thấy Ân Lê Đình khổ sở lo âu, cũng gắng gượng lên tinh thần ăn một ít, kể đó lại nhanh chóng chìm vào hôn mê. Nhìn Lộ Dao mê man thiếp đi, Ân Lê Đình nhủ chặt chân mày. Hàn khí trên người Lộ Dao mấy ngày nay chỉ tăng không giảm, sao chàng không phát hiện được. Ban ngày còn đỡ một chút, đến đêm hàn khí phát tác càng lợi hại hơn, không sao ngủ được. Mặc kệ dùng bao nhiêu thuốc an thần, thậm chí mấy lần chàng điểm huyết ngũ của nàng, không được một lát hàn khí trong cơ thể tản ra đau tới mức tỉnh lại, đóng băng cả chân lông. Mỗi lần như vậy, Lộ Dao đều giống như cái đèn trong hàn đàm trên núi Võ Đang, vô thức nhích lại gần nơi ấm áp. Vì thế gần như là thường xuyên, tới nào Lộ Dao cũng ôm lò sưởi rúc trong lòng Ân Lê Đình. Lúc này Ân Lê Đình cũng bất chấp rứt rứt đỏ mặt, càng không kể đến lễ nghĩa. Hồi đó bên bờ hàn đàm, lòng Ân Lê Đình thấp thỏm bất an không sao ngủ được, bây giờ lại lo âu sợ sệt cả đêm không ngủ.

Nhìn Lộ Dao dựa trong lòng mình, Ân Lê Đình nhẹ nhàng vuốt ve đôi má lạnh lẽo của nàng “Tiểu Dao...”

Cứ như thế, lúc hai người đến trúc cốc ngoại ô nam Gia Hưng thì đã là ngày thứ bảy rồi.

Ân Lê Đình bỗng Lộ Dao, đi theo lối mòn nhỏ ngoằn ngoèo trong núi mà Lộ Dao chỉ. Trúc cốc này nằm giữa khe núi, bên ngoài thiết trận bát quái dựa theo thế núi che mắt người khác. Đối với người từ nhỏ đã lớn lên trong Đạo gia như Ân Lê Đình mà nói, trận pháp bát quái này không hề khó phá. Vừa vào trúc cốc, Ân Lê Đình quan sát bốn phía, khá là kinh ngạc. Nơi này bốn phía là núi, trong cốc trúc xanh biêng biếc, cuối thu đầu đông mà vẫn xanh mượt. Một bên sơn cốc có dòng suối chảy từ vách núi xuống, hòa vào hồ đá trong cốc. Bên hồ có lối đi trải đá cuội, thông vào trong cốc. Dưa mắt nhìn, tận cùng lối đi là ba gian nhà trúc.

Lộ Dao lấy tinh thần mỉm cười với Ân Lê Đình: “Lục ca... thế nào? Có kém... khụ khụ, Võ Đang các huynh không...?”

Ân Lê Đình nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, đáp lời: “Linh động ý nhị, quả thực là thủy thổ dưỡng nhân.”

“Vây, khụ khụ... vậy muội... không khiêm tốn đâu!”

Ân Lê Đình biết Lộ Dao cười nói để mình khỏi lo lắng, khẽ than: “Tiểu Dao, muội nhắm mắt nghỉ ngơi đi, đừng nói nhiều quá.”

Lộ Dao lại vươn tay sờ mi tâm Ân Lê Đình: “Ôi, lục ca, huynh cứ than thở nữa... muội định đi tìm xem có... khụ... biện pháp ngừng than không đó...”

Lúc này Ân Lê Đình đã bỗng nàng vào đến trước nhà trúc, đẩy cửa phòng, chỉ thấy trong phòng bàn ghế giường tủ đầy đủ không thiếu món nào, toàn làm bằng trúc. Trong phòng ngủ bên phải, giường trúc, tủ, bàn trang điểm càng thanh nhã tinh xảo. Bên trái là thư phòng, tủ sách án thư bày la liệt đủ loại sách vở, Ân Lê Đình mới nhìn đã nhận ra chắc chắn Lộ Dao ở chỗ này không ngán: chỗ bừa bãi nhất tất nhiên là thư phòng, cạnh cửa sổ thư phòng tất nhiên là giá thuốc đựng thảo dược phơi khô và lò thuốc. Trước mắt Ân Lê Đình không để ý được nhiều, dọn sạch sẽ giường, bố trí cho Lộ Dao nằm yên ổn thoải mái trên giường xong liền đến thư phòng ôm toàn bộ sách vở võ công. Nhiều năm trước Lộ Dao chẳng hề để tâm mấy thứ võ học này, học bữa đực bữa cái, căn cơ rất nông, bây giờ sách cũng không nhớ là cuốn nào. Ân Lê Đình đưa từng quyển một cho nàng xác nhận. Nhìn bao nhiêu bí kíp võ công như thế trong lòng chàng vô cùng kinh ngạc, vì bất kể chương pháp, chỉ pháp hay là kiếm pháp, chỉ liếc mắt một hai trang đã nhận ra công phu đồ cực kỳ cao minh. Có điều so ra, lòng Ân Lê Đình càng dâng lên hi vọng lớn lao, có chiêu thức tinh diệu như thế, nội công đương nhiên cũng không kém đi đâu.

Đến khi Ân Lê Đình đưa một cuốn sách nhỏ màu xanh nhạt cho Lộ Dao, nàng nhìn hai hàng, âm thanh nhảy nhót: “Lục ca... là quyển này.”

Ân Lê Đình mừng rỡ, vội vàng cầm lấy nhìn kỹ, đọc được nửa trang đầu chàng ngừng phát lên nhìn Lộ Dao: “Tiểu Dao, công phu này sao muội không luyện cho đàng hoàng chứ!”

Chữ trong sách thanh tú tao nhã, quy quy củ củ viết: “Đạo của trời là cắt cái có thừa bù vào chỗ không đủ, cho nên hư có thể thắng thực, không đủ có thể thắng thừa. Nghĩa rộng lớn, lý sâu xa, chí thâm sâu, phân chia trời đất, ngăn cách âm dương, biến hóa mặt ngoài, dấu hiệu sinh tử, không mưu mà tự

hợp, không hèn mà u minh tương hợp...”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Tam Tiêu Loạn Âm Dương

Đưa Lộ Dao một quyển y thư, nàng lật tới lật lui hai ba canh giờ là xem xong, sau đó hứng trí bưng bưng đưa ra cách nhìn, bình phẩm khá độc đáo mới mẻ của mình, làm không biết chán. Nhưng nhét cho nàng quyển sách giảng giải nội công tâm pháp, nàng chỉ lật hai ba trang là hết hứng quảng sang một bên. Quyển sách này viết tên Cửu Âm Chân Kinh, vốn là nội công tâm pháp tinh thâm nhất trong võ lâm, cực kỳ phức tạp khó hiểu, dành cho người có chút căn cơ nội công tu tập. Hồi đó Lộ Dao xem dăm ba trang quả thật chẳng hiểu, thử chiếu theo phương pháp vận hành kinh mạch, cảm thấy chẳng ra đường ra lối gì nên cũng chẳng muốn tốn công sức, quảng qua một bên, tự mình thu thập được liệu rồi đi. Vì thế ở trúc cốc mấy năm, đồ hình minh họa chiếu thức tinh diệu thì hiểu không ít nhưng nội công lại chẳng có tiến triển, chẳng lên được mặt bàn.

Ân Lê Đình khác với Lộ Dao, chàng xuất thân Võ Đang, từ nhỏ đã được Trương Tam Phong và các vị sư huynh tận tâm dạy dỗ, tuổi tuy nhỏ nhưng kiến thức võ học quả thật không cạn. Đọc lướt qua tâm pháp này một lần liền nhận ra công phu này cực kỳ cao minh, thậm chí không thua gì Võ Đang Cửu Dương công. Sách này hành văn không dài, khiến chàng cao hứng nhất là sách này có một chương riêng là “Phẩm trị thương.” Đọc một lượt, Ân Lê Đình cao hứng vô cùng: “Tiểu Dao, tâm pháp này cao minh vô cùng! Tâm pháp phẩm trị thương muội có biết không? Dùng phương pháp ghi trong này, huynh có thể giúp muội hóa giải hàn khí trong kinh mạch.”

Lộ Dao thấy Ân Lê Đình hưng phấn như thế, vô tội chớp chớp mắt, càng đoán chắc đưa tâm pháp này cho Ân Lê Đình là đúng. Chàng liếc vài cái, tình hội phỏng chừng so với mình tự luyện mấy năm còn nhiều hơn, bởi vì thậm chí nàng còn không nhớ trong sách có chữ “phẩm trị thương” gì gì đó không nữa.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao sờ mũi, vẻ mặt vô tội là biết nhất định nàng chưa từng đọc xong sách này. Nhìn bộ dạng lè lười của nàng, mỉm cười sờ đầu nàng, giải thích: “Không hiểu cũng không sao, huynh giải thích cho muội nghe là được, phẩm này rất đơn giản không khó học.” Nói rồi sóng vai ngồi cùng Lộ Dao, để nàng dựa vào vai mình, quần da cừu kín mít, liền đó bắt đầu đọc từng câu từng chữ giảng giải phương pháp vận hành kinh mạch trong phẩm đó cho Lộ Dao nghe. Lúc chàng dạy Mai Hân Hề, kẻ thừa phong cách nghiêm khắc của Du Liên Châu năm xưa dạy chàng võ nghệ, lúc đó Lộ Dao nhìn không chớp mắt. Bây giờ dạy Lộ Dao, ngược lại có hơi giống như dỗ trẻ con, từng câu từng chữ, chỉ sợ nàng không hiểu, nhỏ nhẹ tỉ mỉ giảng giải.

Lộ Dao tu luyện nội công nông cạn là vì sách này nàng đọc cứ như lạc trong sương mù, không phải ngu dốt. Bây giờ Ân Lê Đình giảng giải tất tậ, đi sâu vào nội dung, hơn nữa Lộ Dao không hiểu là hỏi, thành thử mới qua buổi trưa, nàng thật sự rành mạch phẩm trị thương này.

“Lấy tu vi nội lực của Tiểu Dao mà nói, nhất thời nửa khắc chưa hóa giải hoàn toàn hàn khí trong người. Chúng ta y theo phương pháp trong sách, huynh đưa chân khí của mình vào Thiếu Âm tâm kinh và Thái Âm phế kinh của muội, giúp muội dẫn dắt chân khí như trong sách ghi lại, đánh tan các nơi kinh mạch, lại dùng phương pháp tan khí là được.” Nói rồi khe khẽ vỗ vỗ an ủi Lộ Dao hãy còn do dự: “Tiểu Dao, muội đừng lo lắng sợ hãi. Lúc trị thương hai tay chúng ta không rời, muội vận hành chân khí có vấn đề gì, huynh có thể biết liền, từ đầu đến cuối huynh đều giúp muội, sẽ không để một mình muội làm.”

Lộ Dao nghe Ân Lê Đình nói, tư lự nửa ngày, mở miệng cười: “Lục ca, biện pháp này... khụ, tốt thì tốt, nhưng có một vấn đề...”

“Vấn đề gì?”

“Vấn đề là... bây giờ bụng muội đói rồi... chúng ta, khụ, có thể kiếm thứ gì đó... khụ, ăn trước không?”

Ân Lê Đình đỡ nàng nằm xuống: “Được, muội nghỉ trước đi, huynh đi rồi về. Muội muốn ăn gì?”

Lộ Dao đang định nói thì nghe mấy tiếng phành phạch nho nhỏ, một con bò câu đưa thư bay vào, rơi trên khung cửa. Ân Lê Đình nhận ra bò câu Thu Linh trang, thò tay bắt, tháo ống trúc trên chân bò câu xuống, móc ra một cuộn giấy đưa cho Lộ Dao. Trên giấy chỉ có hai hàng chữ, Lộ Dao đọc xong cười với Ân Lê Đình: “Lục ca... khụ khụ, đồ ăn tự mình đưa tới cửa rồi...”

Ân Lê Đình nghe xong theo bản năng nhìn con bò câu khá là mập mạp kia, nghĩ bụng kêu Lộ Dao kê một đơn dược thiện đi hầm, ngược lại có thể bồi bổ thân thể. Ai ngờ con bò câu bỗng nhiên gù gù một tiếng, vỗ cánh phành phạch nhảy từ trong tay Ân Lê Đình đến bên gối Lộ Dao, nguẩy mông về phía chàng. Lộ Dao vỗ vỗ con bò câu, cười nói: “Khụ, không phải nó... là đồ Hồng thúc đưa tới, khụ khụ... bây giờ đang ở trước trận bát quái ngoài cốc.”

Bây giờ Ân Lê Đình mới hiểu, hẳn là mấy ngày trước Phó Thu Nhiên nhận được thư Lộ Dao, vội vàng phái người tới. Chàng dèm chán lại cho Lộ Dao dâng hoàng “Tiểu Dao muội nằm yên đi, huynh ra ngoài cốc dẫn họ vào.”

Lộ Dao gật đầu, nhìn chàng thì triển khinh công đi mất. Ngoảnh đầu, nhìn thư trên giường, khẽ than một tiếng chau đôi mày thanh tú lại. Mấy ngày nay nàng đã cảm giác được hàn khí khiến kinh mạch vận hành càng lúc càng trì trệ, thuốc kim đã không còn tác dụng. Càng khiến nàng lo âu là, hàn khí do lan tỏa trong kinh mạch mà trở nên mỏng manh ban đầu bây giờ lại mơ hồ có xu thế càng lúc càng dày đặc. Ân Lê Đình không hiểu y đạo, cũng không

dùng chân khí áp chế chỉ lực của Huyền Âm chỉ, vì thế không hề phát hiện dấu hiệu nhỏ xíu này. Nàng cũng không muốn để chàng lo, thế nên vẫn một mực không nói. Mới rồi biện pháp Ân Lê Đình nói, trước mắt xác thực là biện pháp duy nhất. Có lẽ bởi vì nàng là y giả, vẫn luôn tôn sùng kim thuốc, lần đầu tiên dùng biện pháp loại này trị thương, đáy lòng thật sự không nắm chắc, theo bản năng cảm thấy hơi bất an.

Bên này, động tác của Ân Lê Đình cực nhanh, chớp mắt đã ra tới ngoài cốc, quả nhiên thấy quản gia Phó Hồng của Thu Linh trang dẫn người tới, không mấy ruộng to chờ bên ngoài trận bát quái. Thấy Ân Lê Đình tới, Phó Hồng tiến lên hành lễ “Phó Hồng bái kiến Ân thiếu hiệp.”

Ân Lê Đình vội vàng đáp lễ “Phó quản gia chớ khách sáo.”

“Trang chủ trên đường Sơn Đông nhận được thư đại tiểu thư viết, lập tức phái lão phu đưa đồ tới trước, bản thân trang chủ dẫn tùy tùng lên núi Côn Luân.”

Ân Lê Đình đang dẫn người xuyên qua bát quái trận, nghe lời Phó Hồng trong lòng lấy làm lạ: “Núi Côn Luân? Vì sao giờ khắc này Phó huynh lại đi Côn Luân?”

Phó Hồng đáp: “Trang chủ nửa đêm đi gấp, không giải thích với lão phu, chỉ nói gấp đại tiểu thư thì nói như thế, đại tiểu thư tự hiểu.”

Ân Lê Đình gật đầu, lại nghe Phó Hồng hỏi: “Ân thiếu hiệp, đại tiểu thư hiện giờ nàng... sao rồi?”

“Trước mắt hàn khí Huyền Âm chỉ lan khắp kinh mạch toàn thân, tuy không khó chịu bằng lúc nó tụ lại một chỗ nhưng nhất thời cũng không hóa giải được. Ta từng dùng nội công áp chế nhưng hàn khí này càng áp càng mạnh, phát tác càng lợi hại hơn. Có điều bây giờ Tiểu Dao và ta tìm được biện pháp đánh tan hàn khí trong tâm pháp bốn môn của nàng rồi, nếu cách này hữu dụng, ước chừng năm ba ngày là có thể đuổi sạch hàn khí trong kinh lạc.”

Phó Hồng nghe xong thở phào: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Lão phu nói đại tiểu thư hành y tế thế cứu vô số người tật được ông trời phù hộ, sao không chữa được bệnh mình chứ?”

“Phó quản gia đừng lo, Lê Đình sẽ giúp Tiểu Dao xua tan hàn khí.”

Phó Hồng nhìn người thanh niên tuấn tú hiện hậu trước mắt, cười đến nỗi nếp nhăn nơi khóe mắt dồn lên một cục “Yên tâm yên tâm, có Ân thiếu hiệp ở đây, lão phu đương nhiên yên tâm rồi.” Nói rồi chuyển đề tài “Ân thiếu hiệp cũng đừng gọi lão là Phó quản gia nữa, gọi ta một tiếng Hồng thúc như đại tiểu thư đi.”

Ân Lê Đình ngẩn ra, Phó Hồng cười nói: “Thời gian trước trang chủ thông báo cho các quản gia chủ quản Thu Linh trang, nói ngài là cô gia tương lai của Thu Linh trang, bình thường nếu có bất cứ sai phải, truyền thư gì thì cũng giống như lời của ngài ấy và đại tiểu thư.” Nói rồi cười hà hà vuốt râu, nhìn Ân Lê Đình vui đầu bước mau như trốn, lòng than thầm Từ Thiên nói không sai chút nào: tuổi trẻ thật là tốt.

Lúc Phó Hồng thông báo Phó Thu Nhiên đi Côn Luân cho Lộ Dao hay, Lộ Dao cau mày đủ một nén nhang. Hồi lâu rồi cuộc hiểu được, ắt là Thu Nhiên nhắm tới Cửu Dương chân kinh rồi. Cái loại bất an nơi đáy lòng bỗng nhiên càng đậm. Nếu Cửu Dương chân kinh bị Thu Nhiên lấy được thật, cả câu chuyện vốn có của nó hoàn toàn thay đổi rồi. Song nàng cũng hiểu, nếu hôm nay đổi lại là Thu Nhiên bị thương, nàng cũng sẽ chạy thẳng tới Côn Luân, còn hơi đâu quản xem về sau thế nào? Song hiện tại đã có cách khác hóa giải hàn khí trong cơ thể, vậy xem ra Cửu Dương chân kinh vẫn nên ở tại nơi nó nên ở thì hơn, bằng không tương lai sợ rằng rắc rối không nhỏ. Trong lòng quyết định tối nay dựa theo cách trị thương ghi trong sách, chỉ cần thấy công hiệu lập tức gửi thư cho Thu Nhiên.

Phó Hồng dẫn người đưa tới vật dụng hàng ngày, nhất là các loại da điều lông cừu đặc biệt giữ ấm, từ áo choàng phủ ngoài cho tới chăn ấm gối mềm không thiếu một món. Còn thêm một lượng lớn dược liệu và thuốc đã chế, kê ra thành danh sách đề Lộ Dao kê đơn bốc thuốc mà dùng. Gia tộc Thu Linh trang làm việc cũng một phong cách, mấy sai vật nhanh tay nhanh chân quét tước sạch sẽ phòng ốc để không nhiều năm, sắp xếp đồ đạc ngăn nắp, tất cả lặng lẽ lui ra.

“Đại tiểu thư, có cần giữ lại mấy người chăm sóc lo liệu không?”

Lộ Dao vừa hộp từng ngụm canh nước gừng tía tô giải hàn vừa lắc đầu, nói khẽ: “Không cần. Để họ về thành Gia Hưng đi. Chỗ này cũng không dư phòng ở bao nhiêu, huống chi trời lạnh, đừng để... khụ khụ, rét cóng. Nếu có việc, ta gửi bồ câu truyền tin cho Hồng thúc ngài là được.”

Đương nhiên Phó Hồng rành thói quen không thích người khác ra vào chỗ ở của nàng, xưa giờ có thể tự mình lo liệu, lại thêm Ân Lê Đình trông chừng, thế là cũng không nói nhiều, ăn cơm xong liền dẫn nhóm sai vặt ra cốc về thành Gia Hưng.

Bên này Lộ Dao mong ngóng gọi Thu Nhiên trở về, Ân Lê Đình càng không muốn trì hoãn thương thế của Lộ Dao, thấy giờ tinh thần nàng khá lên, bèn tỉ mỉ nhắc lại phương pháp trị thương ghi trong sách cho Lộ Dao một lần, hai người liền xếp bằng ngồi đối diện nhau, hai tay dán nhau, dùng cách thức này vận hành nội lực. Lộ Dao cảm giác được nội lực ấm nóng của Ân Lê Đình chậm rãi rót vào từ Thái Âm phế kinh và Thiếu Âm tâm kinh của nàng, từng chút một xâm nhập, tràn vào giữa hàn khí trong kinh mạch, vòng quanh lui tới. Hàn khí ngoài cùng quả nhiên như trong sách ghi lại, từ từ yếu đi, không tới một lát, gò má và cánh môi nhợt nhạt mấy ngày nay của Lộ Dao cũng khôi phục ba phần huyết sắc nhờ nội tức khá dần. Hai người mừng rỡ trong dạ, Ân Lê Đình vẫn không dám sơ ý rút từng chút nội lực Vô Đương Cửu Dương công của mình vào. Dần dần, nội lực hai người giao hòa càng tiếp cận đan điền và tâm mạch, Ân Lê Đình liền cảm nhận được càng đẩy càng cất lực, ắt hẳn hai nơi này là chỗ hàn khí tập trung dày nhất. Ân Lê Đình cảm nhận được nội tức Lộ Dao run lên, hơi loạn, hạ giọng: “Tĩnh tâm, ngưng thần.” Dứt lời nội lực thoáng chậm lại, để Lộ Dao có công phu điều tức một lát, kể đó lại đẩy nội lực vào tiếp. Ai biết vừa đẩy, Ân Lê Đình phát hiện dường như nội lực trong người Lộ Dao trống không, chỉ còn lại hàn khí cầm cầm lưu chuyển khắp nơi. Chàng cả kinh, nếu bản thân Lộ Dao không có nội lực che chở, tâm mạch và đan điền tất bị hàn khí đã thương rất nhanh. Vì thế chàng bắt chấp mọi thứ, cấp tốc dốc nội lực phong kín hàn khí dày đặc, lại cảm thấy hàn khí vốn luôn yên ổn giờ lại bắt đầu có xu thế kháng cự. Cái này hai người

hoàn toàn không ngờ tới, mặt Lộ Dao tái xanh, kinh mạch vận hành bị hàn khí đảo loạn, cả miệng cũng mở không ra. Ân Lê Đình biết nếu giờ nội lực mình hơi yếu đi một chút, hàn khí kia tránh thoát sẽ chấn thẳng vào tâm mạch Lộ Dao, với cường độ hàn khí bây giờ, sợ rằng sẽ lập tức đoạt mạng Lộ Dao. May mà chàng tu tập hơn hai mươi năm, nội công khá tinh thông, không thối lui nửa phần nội lực, không nhanh không chậm từng li từng tấc bám lấy hàn khí đương xao động, chiếu theo phương pháp trong sách điều giải xưa tan nó. Mới đầu, thời gian một chung trà tuy khó khăn nhưng vẫn có thành tựu, có điều thời gian trôi đi, sắc mặt Lộ Dao càng lúc càng khó coi. Ân Lê Đình lo kéo càng lâu Lộ Dao càng khó kiên trì, Lộ Dao cũng hiểu được. Giằng co điều tức chốc lát sau, Lộ Dao dẫn dắt Ân Lê Đình tập trung mười thành nội lực chậm rãi xâm nhập đan điền của mình, chỉ mong tiêu trừ hàn khí tập trung dày nhất ở đây. Chưa từng nghĩ trong khoảnh khắc ấy, hàn khí vốn xao động bỗng nhiên mạnh mẽ hẳn lên, thỉnh linh đối chọi với nội lực hòa hoãn của Ân Lê Đình, thể mãnh liệt chưa từng thấy. Ân Lê Đình kinh hãi tột độ, chưa kịp hiểu được nguyên do, chỉ cảm giác nội lực bỗng dưng biến mất trước đó của Lộ Dao đột ngột xông lên, chen lấn hàn khí mãnh liệt, nặng nề va chạm với nội lực hai nơi đan điền và tâm mạch của Lộ Dao. Lòng Ân Lê Đình lập tức chùng xuống, mười thành nội lực của mình va chạm với hàn khí nội lực của Lộ Dao ở hai nơi đan điền và tâm mạch không có sức kháng cự, dùng nói Lộ Dao, dù là cao thủ đương thời cũng tuyệt đối không chịu nổi. Bất chấp bản thân phun ra một búng máu lên giường, Ân Lê Đình vội vàng đỡ Lộ Dao ngồi đối diện, chỉ thấy lúc này nàng đã hôn mê, hàn khí bốn phía hơi thở như to, mặt xám như tro tàn.

“Tiểu Dao!” Lần đầu tiên trong đời Ân Lê Đình biết được cảm giác kinh hoàng đến độ tan nát ruột gan là gì.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Sao Đề Sen Thu Sầu

Khi Lộ Dao tỉnh lại, đầu óc vẫn mơ mơ hồ hồ không tỉnh táo lắm, cảm giác cổ mình nằm tới đờ ra. Còn chưa mở mắt hoàn toàn thì nghe bên tai có âm thanh run run khàn đặc lạ thường: “Tiểu Dao? Tiểu Dao!”

Gắng sức nhìn rõ bóng người chao đảo, đập vào mắt là bên mặt tái nhợt tiêu tụy của Ân Lê Đình, đôi mắt vẫn những tia máu, u sầu khổ sở. Lộ Dao cảm giác được tay chàng siết chặt tay mình bên dưới lớp chăn. “Tiểu Dao, rốt cuộc muội tỉnh rồi! Cảm giác sao rồi? Chỗ nào không thoải mái?”

Chùng ấy Lộ Dao mới nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, vừa khẽ vận chân khí lập tức cảm thấy đan điền đau nhức kịch liệt, kinh mạch toàn thân có quá nửa đau như kim châm, phần không đau thì trống rỗng, không có chút sức nào. Thân là y giả, năng hiểu ngay cơ sự. Thấy dáng vẻ Ân Lê Đình, lòng nàng khổ sở, cố ý nhỏ nhẹ chọc chàng: “Lục ca... khụ khụ, huynh biến thành thỏ... hồi nào thế...” Nói chưa xong lại cảm thấy hàn khí xao động trong phổi hết sức mãnh liệt, không nhịn được ho khan lên.

Vốn định chọc Ân Lê Đình cười, con ho này ngược lại khiến Ân Lê Đình rầu sứt chảy nước mắt. Vừa vỗ vỗ Lộ Dao cho nàng thở xuôi vừa khàn giọng: “Tiểu Dao muội chớ nói nhiều nữa...”

Đến chừng Lộ Dao cảm giác như sắp ho bật cả phổi mới miễn cưỡng thở xuôi lại, chỉ cảm thấy cổ tay chợt lạnh, bốn ngón tay đặt lên mạch mình. Định thần nhìn kỹ, người này là Tô Tiểu. Đôi mắt hoa đào của hắn lúc này cũng đầy sưng mù, âu lo khó tả, trước giờ Lộ Dao chưa từng thấy. Bắt tay trái xong liền đổi sang tay phải. Y giả tâm thường xem mạch, dùng ba ngón tay. Đại phu y thuật cao minh thường chỉ hai ngón là đủ. Bắt mạch bốn ngón, vẫn là cấp đại phu cỡ Tô Tiểu, hắn không nói một chữ bệnh tật, Lộ Dao cũng đã biết trước. Mười thành nội lực của Ân Lê Đình đánh lên đan điền nàng, lại đúng lúc nội lực và hàn khí trong người nàng hỗn loạn dị thường, không có toi mạng đương trường đã là mệnh lớn lắm rồi. Bây giờ còn có thể tỉnh lại, ắt hẳn Tô Tiểu đã dốc toàn lực. Nàng nhìn Ân Lê Đình tiêu tụy trước mặt, trong lòng đau đớn, nắm chặt tay chàng song không biết nói gì.

Lúc này Tô Tiểu rút gối lót bắt mạch về, nói thẳng thừng với Ân Lê Đình: “Thái Âm phế kinh, Thiếu Âm tâm kinh và đan điền của Lộ Dao nàng bị thương rất nặng... này... ta, ôi, không có biện pháp chữa, nhiều nhất, nhiều nhất chỉ giữ nàng được ba ngày... không sao. Hàn khí trong người nàng bây giờ trái lại không can hệ, ta có thể tạm thời áp chế bằng kim thuốc, dù sao cũng chỉ năm ba ngày thôi... ài, không có gì, tóm lại... người chăm sóc nàng cho tốt đi...” Nói đến đây cũng không biết làm sao nói tiếp nữa, bất lực ảm đạm nhìn Lộ Dao, thấy nàng gật đầu với mình tỏ vẻ đã hiểu. Trong ba ngày vô sự, ba ngày sau sẽ thế nào, Lộ Dao thân là đại phu tự nhiên biết được, dù là Ân Lê Đình cũng hiểu. Tô Tiểu siết tay đậm chân đi ra. Đầu xưng thân y, nhưng đằng sau chữ Thần chung quy cũng vẫn bám theo chữ Y. Tô Tiểu cũng từng nói qua lời này với rất nhiều bệnh nhân và người nhà thân nhân, nhưng lần này là lần gian nan nhất.

Lộ Dao gật đầu, kéo tay Ân Lê Đình, ba ngón tay đặt lên mạch Ân Lê Đình. Nàng còn nhớ trước khi hôn mê, Ân Lê Đình cũng bị nội lực phản chấn hộc máu. Lần trước nội thương chàng mới đỡ không lâu, lần này chỉ mong đừng bị thương nữa. Bắt mạch mới phát hiện tuy mạch tượng không mạnh mẽ như thường ngày nhưng cũng ổn định rõ ràng, hẳn là hàn khí và nội tức hỗn tạp của mình đối với nội công tu vi của chàng mà nói không hề gây ra nội thương quá nặng, hơn nữa nhất định Tô Tiểu đã cho chàng dùng thuốc. Lộ Dao thở phào, bấy giờ mới quay đầu nhìn Ân Lê Đình vô cùng trầm mặc đối diện với mình, vươn tay sờ má chàng, nói khẽ: “Ồi... lục ca... khụ khụ, đáng về chú thỏ này của huynh... khụ khụ khụ, thật sự không, khụ, thật sự nhìn không được...”

Ân Lê Đình không nói một lời, thần sắc trong mắt khiến Lộ Dao khổ sở vạn phần. Vừa rồi tiếp sau chữ “dù sao” của Tô Tiểu là gì, Lộ Dao và chàng đều hiểu rõ trong dạ. Hàn khí này cũng không cần áp chế quá lâu nữa, ba chỗ tâm mạch phế mạch đan điền đều bị tổn thương, bao nhiêu thần y tới đi nữa e đều vô dụng, hàn khí trị hay không trị chẳng có gì khác biệt.

Lộ Dao ảm đạm nghĩ lời Tịnh Bi ngày đó quả nhiên ứng nghiệm, cái gọi là thiên đạo tuần hoàn báo ứng không sai, năm xưa nàng thân là bác sĩ lại để

dàng giết bệnh nhân trên giường bệnh, bây giờ đời này lần đầu tiên nàng chần nhảm, lại nhắm ngay tính mạng mình.

“Khụ, lục ca huynh, khụ khụ, huynh đừng tự trách nữa... chuyện này, khụ khụ, trách chính muội. Tội đó... muội không nên... khụ khụ khụ khụ, không nên dùng kim châm tẩn hàn khí vào kinh mạch. Sau huynh càng dùng nội lực áp chế, hàn khí càng mạnh, cũng do muội không cân nhắc kỹ lưỡng, khụ khụ khụ... thứ mạnh lên đó không phải hàn khí... khụ khụ, mà là chân khí muội không chế, không chế không tốt...” Nói chưa dứt lại ho khan nữa, hơi thở loạn nhịp. Ân Lê Đình vội vàng đỡ nàng dậy, để nàng dựa vào người mình, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng “Tiểu Dao... muội đừng nói nhiều nữa... muội...” Đến sau đã nói không thành câu nữa.

Nửa ngày Lộ Dao mới thở ổn lại, dựa vào vai Ân Lê Đình, nói nhỏ: “Lục ca huynh để muội, khụ khụ... nói xong. Phương pháp trong sách... không sai... chẳng qua hàn khí xoắn lấy nội tức của muội, không sao tách ra... khụ khụ, lục ca, không phải lỗi của huynh... đều là, khụ khụ, là muội chần nhảm ngay từ đầu, nếu không...” Nếu không sẽ thế nào, trước mắt đã không còn ý nghĩa nữa.

Nàng ngẩng đầu nhìn Ân Lê Đình tái nhợt tiêu tụy, lòng đau như cắt, chống thân thể nghênh đầu lên, nhẹ nhàng hôn đôi mắt đỏ ngầu của Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình cảm giác hơi thở người trong lòng không ấm áp rạng ngời như thường ngày nữa nhưng tình cảm quyến luyến dịu dàng lạ thường, triền miên lưu luyến nơi đầu mày khóe mắt chàng, nhất thời tình ý dâng trào. Song tình cảnh vốn êm dịu vô cùng bây giờ lại khiến lòng chàng trống rỗng, không nhận được ôm siết lấy nàng, cổ họng nghẹn ngào không thốt nên lời. Ân Lê Đình nghĩ gì há Lộ Dao không rõ, dù sao thân là y giả, nàng càng rõ ràng vết thương thể này làm sao cứu chữa? Nàng từng nghĩ đời này đã nhìn quen sinh tử, chỉ cần mỗi ngày nỗ lực làm chuyện nên làm, để Thu Nhiên và mình yên lòng là được. Nếu thật sự có báo ứng nhân quả như Tịnh Bi nói, nàng tự hỏi mình có thể thân nhiên đối mặt. Nhưng bây giờ, bốn chữ này nàng không làm được nữa. Chỉ bởi đau lòng nhất, là người trước mắt này đây, từ đầu chỉ cuối một lòng một dạ, trong mắt chỉ có nàng đây. Nàng không biết làm sao mới an ủi được chàng, như vô số lần trước, nàng nói xin lỗi với người nhà người yêu bệnh nhân cũng không biết nên an ủi họ ra sao. Song đây là lần đầu tiên, vì thứ cảm giác bất lực ấy mà nàng khổ sở khôn xiết.

Hồi lâu, hai người hơi tách ra, Ân Lê Đình nhẹ nhàng vén tóc mai nàng ra, thấy sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ “Tiểu Dao, muội cần nghỉ ngơi đáng hoảng, đừng nghĩ lung tung gì hết...”

Lộ Dao khẽ than: “Lục ca... đừng nghĩ lung tung là huynh mới đúng... khụ khụ, muội không muốn nghỉ ngơi chút nào... khụ khụ, huynh trò chuyện với muội một lát đi...”

Ân Lê Đình không nỡ trái ý nàng, ôm nàng dựa vào đầu giường, nghe nàng hỏi: “Muội ngủ bao lâu rồi... Tô Tiểu, Tô Tiểu hân khụ khụ, sao lại tới đây?”

Ân Lê Đình lấy hồ trà để bên giường rót chén nước ấm, đút cho Lộ Dao uống, vừa đáp: “Tiểu Dao ngủ gần hai ngày rồi. Tội qua Tô Tiểu mới đến. Nghe Hồng thúc nói mấy ngày trước hân tìm đến phân hiệu Thu Linh trang tại Gia Hưng, chỉ tên muốn gặp muội, nói thương thể của muội do hân mà ra, cần phải đích thân chẩn trị mới yên tâm được. Người của phân hiệu không dám tự tiện chủ trương nên dẫn hân đến chỗ Hồng thúc. Tất nhiên Hồng thúc nhận ra Tô Tiểu, khi đó vừa đúng lúc muội hôn mê bất tỉnh, Hồng thúc đang nóng lòng tìm danh y chung quanh Gia Hưng thế là dẫn hân đến.”

Lộ Dao nghe xong gật đầu: “Vết thương này không trách hân được... khụ, Tịnh Bi đại sư nói đúng, thiên đạo tuần hoàn nhân quả báo ứng, muội hành y... khụ khụ lâu như vậy, chưa từng chần nhảm... chỉ có lần này... khụ khụ... năm xưa muội và Thu Nhiên... đến bây giờ bị báo ứng thể này, thật, khụ khụ, không sai...”

Lộ Dao cảm giác bàn tay vòng lấy mình căng cứng: “Tiểu Dao...”

Lộ Dao ôm lại chàng, dịu giọng an ủi: “Lục ca... huynh đừng khổ sở... món nợ đó vẫn luôn đè lên, khụ khụ, đè ép muội và Thu Nhiên... giờ, coi như trả xong rồi...”

Ân Lê Đình cảm giác hốc mắt ẩm ướt song ráng dần không để nước mắt ứa ra “Tiểu Dao, lần này nếu không phải huynh nóng lòng dùng phương pháp trị thương kia giúp muội mà đọc kĩ nội công tâm pháp của muội, cũng sẽ không đến mức chẳng hề phát hiện nội lực của huynh tổn thương muội như thế, huynh...”

Lộ Dao than: “Lục ca... khụ khụ, muội phí sức nói nhiều như thế, sao huynh... khụ khụ, còn chưa hiểu... chuyện này không liên quan đến huynh... thiên đạo báo ứng, trốn được hôm nay... cũng, khụ khụ, không trốn quá ngày mai... nếu, nếu không có huynh, một mình Thành Côn... khụ khụ, muội không đối phó được rồi...”

Ân Lê Đình nhắm mắt, đột nhiên lắc đầu, giọng khàn đặc run rẩy: “Không đúng, nếu không vì chuyện ngũ ca, một đại phu như Tiểu Dao sao lại kết thù oán với Thành Côn chứ?”

“... Ài... Thành Côn giết muội, là vì chuyện Tuyên Châu... lục ca, chúng ta có cần tính toán rõ ràng vậy không?” Nói rồi đôi mắt trong veo như nước ngóng nhìn Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình giữ hai vai Lộ Dao: “Chuyện này, muội giấu huynh đến giờ, nếu không phải hôm đó Thành Côn quát Tô Tiểu nói ra... Tiểu Dao muội... ôi! Huynh còn tưởng truy sát muội là người của đạo đường Sơn Đông...”

Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt má chàng: “Ài... không phải muội ý vào... khụ khụ, dẫu huynh gạt huynh ăn hiếp huynh ra sao... huynh cũng sẽ không khụ khụ... tức giận với muội sao...”

Ân Lê Đình bất lực thở dài, nhìn vào mắt Lộ Dao, ánh sáng trong mắt lấp lánh, ôm lấy một tia cầu may: “Tiểu Dao, lần này muội đừng lừa huynh, huynh thấy mấy ngày nay Hồng thúc gửi liên tục không dưới mười phong văn kiện son son cho Phó huynh, để huynh ấy tức tốc quay... muội... muội... muội...” Tiếp sau đó, chàng không còn sức lực nói tiếp. Bệnh nặng gọi người thân quay về gấp, ý trong đó không nói cũng rõ, sao chàng không hiểu

chứ.

Lộ Dao ngăn ra, trầm mặc hồi lâu, nói khẽ: “Lục ca... huynh nhìn muội như thế, khụ khụ, muội không sao lừa huynh... huynh có thể... đừng hỏi không?” Dứt lời ho khan không dứt.

Ân Lê Đình vốn dĩ còn ôm nửa phần hi vọng nghe xong lời này tâm tình rốt cuộc chìm xuống đáy cốc. Lời Tô Tiểu chàng không muốn tin, lời Phó Hồng chàng cũng không muốn tin, nhưng chàng biết, chuyện này chỉ còn nửa phần cơ hội xoay chuyển Lộ Dao tuyệt đối không giấu chàng. “Tiểu Dao sẽ không sao. Chúng ta đi tìm sư phụ, lão nhân gia tu vi trăm năm, nhất định sẽ có biện pháp...”

Lộ Dao cười khỏ “Lục ca, đừng nói nội lực phái Võ Đang cùng một xuất xứ, chỉ riêng đan điền tâm mạch bị thương... khụ khụ, cái này vô công đã vô dụng rồi... hơn nữa, sợ rằng, khụ khụ, sợ rằng cũng không... còn bao nhiêu thời gian nữa...”

Ân Lê Đình suy sụp gục đầu xuống, bỗng phát hiện người trong lòng khẽ động dậy, ngồi thẳng người lên, đối mặt với mình. Ân Lê Đình vội vàng đỡ nàng: “Tiểu Dao...”

Mặt Lộ Dao tái nhợt song lại mỉm cười, nói khẽ: “Lục ca, huynh nghe muội nói hết... khụ, đến bây giờ, muội hành y ở thế giới này đã hơn sáu năm, chúng quy nên làm thì đã làm rồi, nên trả cũng coi như thanh toán xong... trong lòng lần đầu tiên nhẹ nhõm thế này... nhưng muội cảm thấy còn có một chuyện nếu không làm muội sẽ nuối tiếc...”

Ân Lê Đình vuốt ve má nàng “Tiểu Dao muội định nói gì...”

Lộ Dao chớp mắt, ánh sáng trong đó rực rỡ như bảo thạch, gương mặt tái nhợt nhưng cười vô cùng ấm áp: “Lục ca, muội nói, chúng ta thành thân đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Tóc Xanh Không Phụ Chàng

Trước mắt Ân Lê Đình, đôi mắt sáng rực của Lộ Dao và nụ cười ấm áp làm gò má tái nhợt của nàng dường như phát sáng lấp lánh “Lục ca, muội nói, chúng ta thành thân đi.”

Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình ngơ ngác, chớp mắt “Sao vậy, lục ca... khụ, khụ khụ... chẳng lẽ bây giờ không muốn lấy nữa?”

Nửa ngày rốt cuộc Ân Lê Đình hoàn hồn lại, vốn dĩ là câu nói khiến người ta mặt đỏ tim đập tuyệt đẹp vô cùng nhưng giờ này cảnh này, chàng chỉ cảm thấy lòng như bị kim châm, hai tay ôm riết lấy Lộ Dao, kề bên tai nàng thì thào: “Bằng lòng, Tiểu Dao, Tiểu Dao... sao huynh lại không muốn chứ? Huynh đi gửi thư cho sư phụ sư huynh... để họ đề họ...” Nói đến đây sức nhớ từ Võ Đang đến đây có nhanh cũng phải chín mười ngày đi đường, không cách nào nói tiếp nữa.

Lộ Dao dựa vào vai Ân Lê Đình, nhẹ nhàng vỗ lưng chàng, nói nhỏ: “Nào có, khụ khụ, nào có phiền phức thế? Huynh biết muội ghét nhất là mấy thứ phiền toái khuôn sáo đó mà... ngày mai chúng ta thành thân được không...”

“Được, Tiểu Dao muội nói gì cũng được... nói gì cũng được cả...”

Lộ Dao bỗng cảm thấy nước ấm rơi xuống cổ nàng, lặng lẽ rơi trên làn da lạnh giá của mình, từng giọt từng giọt, khiến toàn bộ thần trí nàng bị đốt đến đau đớn khôn cùng. Tuyệt vọng và sợ hãi trong lòng Ân Lê Đình bây giờ, nàng đã từng thể nghiệm một cách chân thật nhất. Bây giờ nàng có muốn lấy thân thay thế cũng không thể. Hồi lâu không nói, Lộ Dao khẽ khàng lau má Ân Lê Đình, cười nhợt nhạt: “Lục ca, nếu huynh khóc rồi, người ta, người ta sẽ nói muội mới khụ khụ... cầu hôn Võ Đang Ân lục hiệp... dọa người ta khóc rồi... khụ khụ... như vậy chẳng phải muội mất hết mặt mũi sao?... khụ khụ...”

Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao nhợt nhạt mà vẫn nói cười duyên dáng, bỗng hiểu nàng lo lắng nhất là chính mình, một mối vô cùng mà vẫn gắng gượng lên tinh thần an ủi mình. Thế là vội vàng cúi mặt “Tiểu Dao, muội nằm nghỉ một lát trước đi, huynh đi tìm Hồng thúc thu xếp đồ dùng thành thân.”

Lộ Dao thấy tinh thần chàng khá lên đôi chút, khẽ gật đầu: “Được. Huynh nói với Hồng thúc đừng quá phiền phức, ông ấy sẽ hiểu ý muội.”

Ân Lê Đình đắp lại chăn cho nàng, lại cời cho lò sưởi cháy vượng hơn chút, nhìn Lộ Dao nhắm mắt nặng nề thiếp đi, bấy giờ mới đi ra cửa, lau vệt nước mắt còn vương trên mặt, đi thẳng ra cốc.

Ân Lê Đình vừa ra khỏi cửa, Lộ Dao nằm trên giường bỗng mở to mắt, cố sức bò dậy khỏi giường, vịn mép giường lê từng bước tới bàn. Mấy ngày trước bút mực Tô Tiểu dùng kê đơn hầy còn đó. Lộ Dao gạt lọn tóc chưa búi, cố phần cất lực trái gáy cầm bút lên, suy nghĩ một chốc, nhấc tay lên viết: “Kính gửi Võ Đang Trương chân nhân...” Năm xưa sau khi Cổ Nhục Trương qua đời, ân ân oán oán hỗn loạn rồi bởi đến giờ đã rành rành trước mắt, nàng không thể để cùng một sự việc, phát sinh trên người Ân Lê Đình được.

Phó Hồng theo Phó Thu Nhiên và Lộ Dao đã lâu, làm việc vô cùng chu đáo, sở thích tính tình của hai người cũng rành mạch. Thành thử trưa hôm sau đồ đạc đưa đến cực kỳ hợp ý Lộ Dao. Không có các loại vật dụng lễ nghi phiền phức song đưa tới hai bộ hi phục hết sức đẹp để tinh xảo. Hai sai vật lặt lặt dọn ra một gian phòng, treo màn thêu lụa màu, xông hương, nến đỏ, chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi lại lặt lặt lui ra khỏi cốc, chỉ để lại hai người, cả quá trình đều không đánh thức Lộ Dao vẫn mãi ngủ say.

Thế nên Lộ Dao vừa mở mắt thì thấy nhà trúc ngày thường thanh nhã giờ tuyền một sắc đỏ tươi, ánh dương ấm áp hiem hơi những ngày cuối thu đầu đông hắt lên hòa với màu xanh sẫm đặc trưng của ngày đông Giang Nam, cực kỳ xinh đẹp.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao tỉnh, nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, đưa thuốc sắc từ sớm vẫn để nóng đến giờ cho nàng. Nhìn chân mày Lộ Dao nhăn lại, mỉm cười: “Tô Tiểu nói rồi, nếu muội không uống thuốc đàng hoàng, thành thân cũng chỉ có thể nằm trên giường mà làm thôi.” Chàng biết mình khổ sở một phần, trong lòng Lộ Dao sẽ lo âu thêm một phần. Vì thế lúc Lộ Dao chưa tỉnh, chàng ngồi bên giường đủ hai canh giờ dạn đi dạn lại bản thân phải cười, giống như Lộ Dao ngày hôm qua vậy.

Quả nhiên Lộ Dao thấy nụ cười dịu dàng của chàng, lòng thoáng buông ra, đón lấy uống một hơi cạn hết, uống xong nhũu mày oán giận: “Thói quen kê thuốc của tên Tô Tiểu này chẳng tốt gì cả... cái gì đáng cũng cho vào...”

Ân Lê Đình bưng ly trà mật mơ dứt nàng uống “Hồi đó trên núi Võ Đang, sao huynh nhớ hể thất đệ nhắc tới sắc thuốc là kinh hồn bạt vía, không biết là ai kê đơn nữa?”

Lộ Dao nhướn mày cười: “Còn chẳng phải cố ý chinh hấn sao, ai bảo hấn kêu muội tiểu cô nương chứ? Từ nay trở đi muội là tẩu tẩu của hấn rồi... khụ... còn kêu muội tiểu cô nương nữa, không phải sai sắc thuốc đơn giản vậy nữa đâu... khụ khụ...”

Lộ Dao thần nhiên phóng khoáng như thế khiến Ân Lê Đình không nhìn được đồ bưng mặt, ngực nóng lên song sức nhớ bấy giờ xem tình huống, sợ rằng Mạc Thanh Cốc không có cơ hội ở trước mặt Lộ Dao gọi một tiếng tẩu tẩu nữa. Nhất thời, không muốn Lộ Dao nhìn thấy hốc mắt đỏ ửng của mình, chàng vội vàng len lén ngoảnh đầu đi, bỗng nghe Lộ Dao nói “Lục ca... khụ, khụ khụ... huynh lấy hi phục cho muội được không?”

Ân Lê Đình hít sâu một hơi, cảm lấy hi phục sáng sớm nay Phó Hồng đích thân đem đến, đặt trước mặt Lộ Dao. Kiểu áo tay rộng trâm hoa xanh nhạt, chất vải là gấm Hàng tuyệt đẹp, rực rỡ như sắc biếc ngày xuân. Trên áo thêu phượng hoàng giang cánh bằng hai màu chỉ vàng chỉ bạc sống động như thật trải từ vai xuống vạt váy, đường thêu tinh tế sinh động vô cùng. Thất lưng kết một chuỗi hạt phi thủy xanh bóng rũ xuống, viên nào viên nấy như giọt nước, lung linh dễ thương. Lộ Dao yêu thích không thôi “Khụ... may có Hồng thúc, có một đêm là kiếm, kiếm được váy áo này... lục ca, muội chưa có mặc qua... váy áo đẹp thế này đâu...”

“Tiểu Dao, muội thích là tốt rồi. Hồng thúc mạng tới thật nhiều bộ cho huynh lựa, huynh cảm thấy muội tất sẽ thích bộ này, liền lựa nó.”

Lộ Dao nín gót áo hi phục: “Lục ca, huynh để muội thay nó ra trước đi... khụ, nữ hài tử thấy quần áo xinh đẹp luôn thích mặc thử, khụ khụ, trong lòng mới cao hứng...”

Ân Lê Đình gật đầu, đứng dậy định đi. Vừa đi được hai bước bỗng nghĩ đến chuyện gì đó, quay đầu lại, mặt đỏ như máu, ấp a ấp ứng: “Tiểu, Tiểu Dao... một mình muội được không? Nếu không được... huynh, huynh... giúp muội...”

Lộ Dao nghe xong ngẩn ra, liền đó không nhìn được bật cười. Từ sau khi bị Thành Côn đã thương, nàng không hôn mê bất tỉnh thì cũng hành động bất tiện, Ân Lê Đình nóng ruột tỉ mỉ chăm sóc nàng, hơn nữa đêm đó lúc châm cứu gần như là ngực trần đối diện nhau, lúc ấy đâu có bận tâm đến chuyện đó nữa? Bây giờ thay có bộ áo thì lại ngượng ngùng. “Không sao... khụ, thay đồ mà thôi. Nếu không được muội lại gọi huynh...”

Lúc này Ân Lê Đình mới hơi yên tâm “Huynh ở ngoài cửa thôi, nếu muội cần, lên tiếng là được.” Liền đó đi ra ngoài phòng, quay đầu đóng cửa cẩn thận, sợ gió lạnh lùa vào.

Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình đi ra, ngồi dậy, cẩn thận quan sát bộ áo. Bàn trang điểm còn để trâm cài, thoa ngọc, phấn son do Phó Hồng đưa tới cùng lúc. Mấy năm nay nàng rất ít hóa trang, một là đi ra bên ngoài cho an toàn, hai là ngày thường không phải hành y thì đi đường, đầu rảnh mà làm mấy cái chuyện soi gương cài hoa này. Song có thể nào đi nữa, chung quy nữ hài tử đều mong ngày thành thân trông xinh đẹp hơn, Lộ Dao cũng thế, vì vậy mới đuổi Ân Lê Đình ra, chỉ muốn khiến chàng mê muội một lần. Nhìn chai chai lọ lọ chẳng quen thuộc trước mặt, Lộ Dao chống một tay lên má, âm thầm cân nhắc xem những thứ này dùng làm gì.

Có điều hiển nhiên, số chai chai lọ lọ này còn lâu mới bán hết mùi cho Lộ Dao như số chai chai lọ lọ đựng thuốc. Vậy nên Ân Lê Đình chờ ngoài cửa hơn một canh giờ còn chưa thấy Lộ Dao xong. Sợ một mình nàng không chống chọi nổi, chàng nhìn không được gọi mấy lần nhưng lần nào cũng bị bảo đừng vào. Lần này nghe hồi lâu vẫn không tiếng động, Ân Lê Đình không khỏi sốt ruột: “Tiểu Dao? Tiểu Dao? Muội còn ổn không? Cần huynh giúp không?”

Chỉ nghe trong phòng vang lên một tiếng rầu rĩ “Ồn...”

Ân Lê Đình tưởng hần khi lại phát tác, vội vàng đẩy cửa vào. Vào phòng lại thấy Lộ Dao ngồi yên lành trước bàn trang điểm, trên người đã mặc xong hi phục, song mái tóc đen dày thì xõa xuống. Thấy nàng không có bộ dạng khó chịu mới thở phào, nhẹ nhàng đi tới sau lưng Lộ Dao “Tiểu Dao, sao vậy?”

Lộ Dao ngược lên nhìn chàng, chớp mắt lại bĩu môi “Lục ca, huynh lấy muội thật sự là... khụ khụ... thiệt thòi... mấy thứ son phấn này muội chưa dùng qua, vẽ thật sự, khụ... không dễ nhìn... mà tóc tân nương... khụ, muội không búi được... ôi, khụ khụ khụ...”

Ân Lê Đình thấy quả nhiên mặt Lộ Dao có vẻ đã rửa đi rửa lại mấy lần, hấn là thoa son không đẹp lại rửa rồi vẽ. Cười khẽ thành tiếng, đặt hai tay lên vai

Lộ Dao “Tiểu Dao muội nói sớm thì được rồi, không dùng mấy thứ này cũng không sao.”

Lộ Dao than: “Mấy ngày nay chắc mặt muội rất khó coi...”

Ân Lê Đình an ủi: “Hơi trắng chút, có điều rất hợp với màu xanh của hỉ phục này. Còn tóc, huynh búi giúp muội là được.”

Lộ Dao kinh ngạc nhìn chàng “Khụ khụ khụ khụ... huynh biết?”

Ân Lê Đình cảm lược gỡ trên bàn trang điểm, chậm rãi chải mái tóc đen dài giúp nàng “Cũng không tính biết. Có điều nhớ Trung Thu năm ngoái muội chải kiểu tóc này, nhìn rất đẹp, cũng không khó, hẳn là không có vấn đề.”

Bấy giờ Lộ Dao mới nhớ trung thu năm ngoái trên núi Võ Đang, mọi người tụ họp dưới trăng, nàng từng nhất thời nổi hứng đổi lại váy áo vàng nhạt Thu Nhiên đưa tới, chải kiểu tóc trụ hương đơn giản, cài trâm bạch ngọc đính dây kim cương vàng, không ngờ Ân Lê Đình nhớ kỹ như thế.

Ân Lê Đình làm cực kỳ dịu dàng, chải tóc Lộ Dao, cẩn thận tỉ mỉ búi kiểu tóc hệt như tối đó, song không lấy trâm phượng quán tơ vàng tơ bạc trên bàn mà móc trong người ra một cây trâm phi thủy nhẹ nhàng gài lên tóc Lộ Dao. Trâm phi thủy này khắc hình lá trúc, trong suốt sáng bóng long lanh như nước, người ngoài nghề cũng nhận ra được là đồ rất hiếm. Lộ Dao sững sờ nhìn Ân Lê Đình, không biết trên người chàng khi nào thì có thứ này.

Ân Lê Đình hơi đỏ mặt, giải thích: “Lúc ở Hàng Châu, huynh thấy cây trâm này, cảm thấy rất hợp với muội thể nên mua về. Chỉ là sau này, sợ Tiểu Dao muội... mãi... mãi mà không dám đưa muội...”

Áp a áp ứng một hồi, đơn giản không màu mè, không lãng mạn, cũng không phải lời thể cảm động gì song lòng Lộ Dao chợt nhột nhạt lên. Ân Lê Đình, là một người chỉ lặng lẽ yêu, chân thành đi yêu, thậm chí không cần kết quả, không hỏi nguyên nhân. Lộ Dao nhẹ nhàng nắm lấy tay Ân Lê Đình đang đặt trên trâm cài trên đầu nàng, thật nhẹ thật nhanh hôn lên đó. Nhìn gương mặt thoát cái dăng lên mây đỏ của Ân Lê Đình, nàng cười khẽ trừu chàng: “Cái này coi như sinh lễ?”

Nửa ngày Ân Lê Đình không nghe động tĩnh gì từ Lộ Dao, ngẩng đầu nhìn, lại thấy trong tay Lộ Dao cầm một miếng dương chi bạch ngọc rất đẹp, ngọc bích trơn bóng không tỳ vết, trên đó dùng chỉ tơ hai màu xanh trắng hỗn hợp thắt thành một cái phúc dục kết tinh xảo đẹp đẽ, bên dưới đính tua mềm mại. “Muội làm lúc rảnh khi diễn ra Phở Tế y hội. Tuy rằng so với cách may da người, khụ khụ... cách thêu hà bao không khác bao nhiêu, nhưng thắt nút kết này thì khác nhiều lắm. Muội thấy kiếm của huynh trông không... nên, khụ, nên nghĩ nếu có một cái kiếm trụ thì dễ nhìn hơn nhiều.” Nói rồi chỉ vào thanh kiếm sư ban mà nàng cho Ân Lê Đình “mượn.”

Mất Ân Lê Đình sáng lên, vội vàng nhích lại, cầm lấy kiếm trụ yêu thích không thôi, nhìn trên nhìn dưới nhìn tới nhìn lui, nửa ngày mới cẩn thận gói kỹ bằng khăn tay, tỉ mỉ cất vào trong lòng. Lộ Dao cười thành tiếng: “Đó là kiếm trụ... khụ khụ, khụ, huynh, không treo trên kiếm, khụ... cất đi làm gì...?”

Ân Lê Đình không đáp, chỉ một mực nhìn nàng, nụ cười trên mặt như sen giữa hồ xuân từ từ hé nở.

Lộ Dao hết cách nhất là đáng vẻ này của chàng, khẽ vuốt trán chỉ vào bộ hỉ phục kia: “Lục ca... khụ, huynh không thay ư?”

Lúc này Ân Lê Đình mới sực nhớ mình chưa thay đồ, cảm y phục lên, bỗng cảm thấy không ổn. Không thể để Lộ Dao ra ngoài cửa chờ chàng thay đồ. Thoáng do dự, cầm hỉ phục lên định đi ra ngoài thì Lộ Dao nói: “Lục ca đừng ra, bên ngoài gió lạnh, khụ khụ, khụ khụ khụ... vừa mở cửa ra trong phòng lạnh lắm.”

Ân Lê Đình ngăn ra, Lộ Dao nói: “Muội lên giường buông màn là được, lục ca huynh... khụ, thay trong này đi...”

Ân Lê Đình đang định nói gì đó thì thấy Lộ Dao gắng gượng đứng dậy, vịn bàn quay về giường, buông màn xuống, lại thò đầu ra bồi thêm một câu: “Khụ khụ, khụ khụ khụ, lục ca yên, yên tâm, muội không nhìn lên đâu...”

Ân Lê Đình không biết nên xấu hổ hay nên cười, thấy Lộ Dao rút đầu trở về, cảm quần áo ra sau bình phong, nhanh chân lẹ tay thay lại chỉnh tề. Đi ra cho Lộ Dao ngắm, áo màu đỏ thắm cũng là gấm Hàng tuyệt đẹp, đường thêu tinh xảo lạ thường lại không rực rỡ tươi sáng như áo nữ, mà thêu chìm, quang hoa nội liễm. Lộ Dao nhìn dáng vẻ Ân Lê Đình, không nhịn được chống má nói: “Lục ca... khụ khụ, huynh mặc đồ này đẹp chói mắt, khụ... đừng nói muội cũng... không bằng chứ?...”

Ân Lê Đình cười gỡ nhẹ đầu nàng: “Trong này chỉ có hai chúng ta, ngoài muội ra không ai nhìn thấy được. Muội còn lo nhiều thế làm gì?”

Lộ Dao nghiêm trang gật đầu: “Nói cũng đúng.”

Chuyện quá bất ngờ, đương nhiên cái gì mà nạp thái nạp cát nạp chính gì đó cũng lược hết. Lộ Dao xưa nay không thích mấy mớ lý thuyết linh tinh lang tang. Ân Lê Đình càng lo thân thể nàng không chịu đựng nổi, ngay cả đón đầu vì bên ngoài trời lạnh mà cũng lược bỏ quá nửa. Có điều, dù là bước cuối cùng, gọi là bái đường gì đó, nàng cũng không biết lễ nghi cụ thể.

Vì vậy khi Ân Lê Đình diu nàng từ trên giường dậy, nói cho nàng biết làm gì lúc nào, Lộ Dao kinh ngạc nhìn chàng “Sao lục ca biết... khụ khụ...?”

Trong nháy mắt cả người Ân Lê Đình như con tôm lược, lí nhí: “Hôm qua Hồng thúc đặc biệt giải thích qua cho huynh một lượt, bây giờ ông ấy ngồi trong phòng khách kế bên.”

“Úi... vậy thì tốt... khụ khụ, có điều lục ca huynh đỏ mặt làm gì?”

Ân Lê Đình bị Lộ Dao tra gan, thoáng cái mặt càng đỏ hơn, bởi vì hôm qua đầu phải Hồng thúc chỉ dặn cách bài đường ra sao không đâu? Ngay cả trước khi bài đường làm gì, sau khi bài đường ra sao, giảng giải “không sót một điểm”. Đương lúc luống cuống, không biết trả lời Lộ Dao ra sao, bỗng nhiên chàng cảm giác hơi thở người bên cạnh có chút bất ổn. Nghiêng đầu nhìn không khỏi nháy dưng lên, chỉ thấy mặt Lộ Dao lại tái nhợt trở lại, có vẻ lung lay sắp ngã, hẳn là do gầy vò tới lui hồi nãy. Ân Lê Đình cả kinh, vội vàng ôm Lộ Dao tựa vào người mình: “Tiểu Dao, có cần lên giường nằm nghỉ một lát không?”

Lộ Dao hít mấy hơi, lắc đầu “Không sao... tóm lại phải bài... bài đường xong, khụ khụ khụ... mới tính xong đúng không?”

Ân Lê Đình chưa hề nghĩ Lộ Dao chấp nhất chuyện này đến thế, càng không nhẫn tâm trái ý nàng, gật đầu, lấy khăn đỏ thấm tơ vàng trùm đầu lại.

Ai ngờ Lộ Dao lắc đầu, vất nó qua một bên. Ân Lê Đình không hiểu, lại nghe nàng nói: “Lục ca, muội không cần nó... khụ khụ... che lên rồi không nhìn thấy gì hết, tân lang ăn mặc thế này... khụ, đẹp thế này, sao không cho muội nhìn lâu chút chứ?”

Ân Lê Đình nghe xong, vành tai nóng lên, ôm nàng ra cửa đi vào phòng khách vừa bố trí đầu ra đây. Phó Hồng chờ trong này đã lâu. Phó Hồng đã ngoài năm mươi, dự qua không ít hôn lễ, ngay cả chủ trì cũng đã làm qua. Ông biết rõ tính Lộ Dao, vì thế tất cả theo ý nàng làm đơn giản, song đây là lần đầu tiên chủ trì hôn lễ thế này: không có dẫn tán, thông tán [95], không có ban nhạc đào kép, tân nhân không có lạy hồng dặt vào, tân nương thậm chí không phủ khăn trùm, mặc tân lang nửa ôm nửa bông vào hi đường. Tân lang vành tai đỏ bừng mang theo chút ngượng ngùng e dè, tân nương sắc mặt tái nhợt lại khá thần nhiên phóng khoáng quan sát khắp nơi, hai tay quần quýt, đầu mày cuối mắt đầy ngập tình ý âm áp, như thấm đẫm gió xuân. Rất nhiều năm sau, mỗi lần nói chuyện hiu hiu với thân thuộc, bằng hữu thâm giao, Phó Hồng đều không nhìn được mà nhắc đến hôn lễ đơn giản tốt cùng song cảm động vô cùng đó, thật sự là lần đầu tiên trong đời ông chứng kiến, bởi ngàn vạn phồn hoa náo nhiệt, đều không thắng được hai chữ “tình thâm” không cần ngôn ngữ mà động trong lòng.

Ân Lê Đình đưa nhang đã thấp cho Lộ Dao, đỡ nàng quỳ xuống đệm mềm.

“Quỳ dâng hương.”

Tính nết Lộ Dao quật cường, đời này chưa từng quỳ trời đất, càng nói gì tới quân thân sư [96], nhưng hôm nay nàng cam tâm tình nguyện quỳ.

“Quỳ, dập đầu”

Ân Lê Đình dập đầu thật sát. Đã thành hôn, chỉ mong họa phúc cùng hưởng, bách niên giai lão.

“Lại dập đầu”

Hai người len lén nghiêng đầu nhìn nhau, mắt ai cũng lấp lánh.

“Ba dập đầu”

Tóc xanh rũ xuống, lưu lyến muôn vàn, duyên tình số mệnh đã sớm sắp đặt.

“Lễ thành”

Hai người nắm chặt tay nhau, quỳ bái một bận đối với thân thể Lộ Dao bây giờ rất vất vả, lúc này cả người mềm oặt đầu óc choáng váng, chân loạn choạng sắp ngã, may có Ân Lê Đình thò tay ôm lấy. Chàng thấy Lộ Dao đã mệt mỏi khó chịu vô cùng, vội vàng giang hai tay bông ngang nàng lên, gật đầu tạ ơn Phó Hồng, liền quay người về phòng. Phó Hồng nhìn bóng Ân Lê Đình, khẽ than dài, thầm nói chẳng lẽ thật sự tình thâm không thọ? Lại không biết chừng nào Phó Thu Nhiên mới tới được, không khỏi lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92

Chấn Hồng Không Mâu Sắc

Bên này Ân Lê Đình nhẹ nhàng đặt Lộ Dao lên giường, cởi giày giúp nàng, quay lại thì thấy Lộ Dao đang nhìn chàng, nhẹ nhàng vuốt mắt nàng “Tiểu Dao, ngoan, nhắm mắt nghỉ ngơi cho khỏe.”

Ai ngờ Lộ Dao lại mở mắt ra, phùng má nói: “Khụ khụ... lục ca huynh đừng đổ muội... thành thân, phải uống rượu hợp cẩn...”

Ân Lê Đình thấy nàng kiên trì, nghĩ đến Tô Tiểu nói cho chàng biết rượu này đã bỏ thêm cầu kỷ, táo đỏ, mấy vị thuốc sinh máu sưởi ấm, có lợi cho Lộ Dao, bèn lấy chung rượu thất lạp hồng đưa cho Lộ Dao một chung, mình cầm một chung, nghiêng bầu châm đầy. Lúc này ngoài phòng trời ngả về tây, trong phòng nến đỏ giờ cao, nữ nhi hồng lóng lánh ánh màu hồ phách thơm phưng phức, hai tay giao nhau, hơi thở gần trong gang tấc, Ân Lê Đình không biết là mùi thơm trên người Lộ Dao hay là rượu này thơm nữa, trong lòng chỉ mong thời gian uống rượu dài thêm đôi chút. Rượu vào miệng lần đầu chưa

ngọt cay đắng, ngọt thơm lạ thường lại khó mà giải thích.

Cạn một chung, gương mặt phần lớn thời gian tái nhợt của Lộ Dao cũng hơi ửng hồng, dưới ánh nến ấm áp lập lòe vô cùng kiều diễm. Ân Lê Đình động lòng, huyết dịch xông lên trên cổ, trên má, liền đỏ lại dần xuống, mượn có quay người bỏ chung rượu xuống để che đi gò má cùng màu hí phục. Hít sâu một hơi, chàng quay lại bên giường, cẩn thận giúp Lộ Dao cởi bỏ áo ngoài đẹp đẽ nhưng nặng trĩu xuống, kéo chăn vừa mềm vừa dày lên đắp kín cho nàng “Giờ xong hết lễ rồi, Tiểu Dao muội một lăm rồi, ngủ một giấc cho ngon sẽ thấy khỏe hơn.”

Ai ngờ Lộ Dao vẫn không nhắm mắt, mà túm lấy tay áo Ân Lê Đình, đẩy chân ra ngồi dậy, đôi mắt to chớp chớp, sáng mắt long lanh như nước mùa xuân “Lục ca, huynh còn gạt muội?”

Ân Lê Đình chưa nói đã cảm thấy hơi thở ngưng lại, Lộ Dao sán lại trước người chàng, hai tay đặt lên cổ chàng, rướn cổ nhẹ nhàng hôn lên khoe môi chàng. Tim Ân Lê Đình thiếu điều bật ra khỏi lồng ngực, hai tay bắt giắc ôm Lộ Dao lại không dám dùng sức, muốn đẩy nàng ra cũng không thể. Có ngốc mấy thì giờ khắc này sao không hiểu được ý Lộ Dao, nhưng nghĩ đến thân thể Lộ Dao bây giờ, làm sao chàng dám động? Mãi đến khi nụ hôn của Lộ Dao kết thúc, cười tươi nhìn chàng, ngẹn thở nửa ngày chàng mới thở hắt ra, mặt đỏ bừng bừng, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc Lộ Dao, dịu giọng: “Tiểu Dao, không thể, thân thể muội cần nghỉ ngơi.”

Lộ Dao nhìn chàng, chớp chớp mắt, quả nhiên thấy chàng lập tức luống cuống. Nàng chớp mắt tiếp, nhìn đến nỗi chàng vội vàng cúi đầu không dám nhìn nàng, cả người dường như cũng cứng đờ. Nàng nhân cơ hội dần lên, hai tay ôm eo chàng, vẫn ngửa đầu in lên khoe môi chàng, lần này còn khe khẽ liếm một chút, lập tức cảm nhận được làn da nóng rực và cứng ngắc dưới vạt áo. Lộ Dao đang định cười đắc ý bỗng cảm giác người bên mình dè dặt kéo tay mình ra, hơi thở bất ổn song dường như đang gắng dè ép gì đó, cánh môi in lên trán nàng một nụ hôn dịu nhẹ, khẽ thở dốc nửa ngày mới nói: “Tiểu Dao, muội không thể mệt, nghe lời, nhắm mắt ngủ ngon.” Ân Lê Đình, chưa bao giờ muốn nói một chữ “không” với Lộ Dao, lúc này lại khá kiên trì.

Có điều luận kiên trì, chàng không phải đối thủ của Lộ Dao. Chỉ thấy ý cười trong mắt Lộ Dao trải rộng, bỗng sán lên dựa vào lồng ngực, cánh môi hơi lạnh ấn trực tiếp lên, lưu luyến mút hôn. Ân Lê Đình rung động, nhất thời muốn vãn tình ái khó mà đẩy ra, kèm lòng không đầu ôm lấy, theo bản năng nhẹ nhàng hôn trả nàng, có điều trong lòng chàng vẫn mãi nhớ thân thể Lộ Dao không khỏe, không dám động mạnh. Song đột ngột cảm thấy một bàn tay nhỏ lén la lén lút luồn vào vạt áo chàng, tình nghịch sờ tới sờ lui eo chàng. Ân Lê Đình hoàn toàn không ngờ đến, không khỏi run rẩy lại không kháng cự được tình yêu sâu sắc nồng nàn tận đáy lòng. Đợi rồi cuộc chàng bình phục lại, thất lung chẳng biết đã đi hướng nào, tay Lộ Dao thò vào trung y dán lên người chàng “Tiểu Dao... không thể được... thân thể muội...”

Còn lâu Lộ Dao mới để ý đến chàng, hai bàn tay tiếp tục quấy rối “Khụ... tùy lục ca huynh nói sao cũng được..., chúng ta có thể thế này, khụ khụ, phí hết cả đêm... đằng nào muội cũng không nhắm mắt ngủ... khụ...”

Ân Lê Đình nghe xong, biết nàng nói được tất làm được, trong cơn động tình mặt mày đỏ lựng, hết sức dè dặt hôn lại, giữ lấy môi nàng, cứ như thành kính sùng bái. Lộ Dao cơ hồ có thể cảm nhận được tình ý tha thiết lẫn chút lo âu của chàng, tất cả thông qua nhịp tim gấp gáp truyền tới. Nhất thời hai người phân không rõ là do nữ nhi hồng mới vừa uống hay là tình yêu trong lòng, chỉ cảm thấy chua cay ngọt đắng tất cả trào dâng, đậm đà không xua tan được. Tình ý ngập tràn của Ân Lê Đình như muốn mạnh mẽ ứa ra, nồng nàn không chỗ chứa, cuối cùng hóa thành động tác dịu dàng lưu luyến, êm ái vuốt ve bờ vai, cổ và lưng Lộ Dao, thì thầm: “... Tiểu Dao nếu muội không thoải mái nhất định phải nói với huynh ngay...”

Lộ Dao nhói lòng, hai mắt bỗng cay. Người trước mắt nàng, từ đầu chí cuối luôn đặt nàng tận đáy lòng. Hai tay nàng gầy nhẹ, gạt trung y màu trắng và hí phục của Ân Lê Đình ra, nhẹ nhàng áp má mình lên lồng ngực vạm vỡ rắn rỏi do tập võ quanh năm của chàng, muốn cảm thụ trái tim không ngừng nhịp đập bên dưới.

Tim Ân Lê Đình đập điên cuồng, không nhận được ôm lấy nàng, chỉ nghe nàng than thở: “Lục ca... khụ khụ, huynh ấm quá...”

Mấy ngày này Lộ Dao bị hàn khí hành hạ khổ sở, da thịt dưới trung y lạnh buốt. Ân Lê Đình đau lòng không thôi, bản năng áp da thịt mình lên, toàn tâm toàn ý mong làm nàng ấm lên một chút, không chú ý rằng cứ qua lại như thế, trung y vốn bị Lộ Dao gạt ra lỏng lẻo trượt xuống. Hai tay chàng nhẹ nhàng vuốt ve tay chân và eo Lộ Dao, chỉ mong truyền hơi ấm nhiều hơn. Lộ Dao bị đảo loạn hơi thở, khẽ khàng “ừm” một tiếng, hơi nghiêng người lại bất cẩn làm tuột thất lung trung y. Ân Lê Đình thấy áo lót bên trong, toàn thân thoát cái nóng ran, liền đỏ lập tức nhắm mắt lại, nhưng đường cong duyên dáng đẹp đẽ của nàng thì cứ thấp thoáng trước mắt không đi.

Ân Lê Đình vừa rời ra, Lộ Dao lập tức cảm thấy lạnh người, những ngày này nàng đặc biệt sợ lạnh, không nhận được nhờ giọng: “Lục ca... lạnh...” Vừa nghe, Ân Lê Đình cũng bất chấp, vội vàng ôm nàng vào lòng, vành tai tóc mai kề nhau, hai sợi dây thắt của áo lót cũng chẳng biết bị ai nghịch lòng ra, rơi là tá bên cạnh.

Từ sau khi bị thương, mấy ngày nay sắc mặt Lộ Dao luôn trắng bệch, nhưng bây giờ dưới nền đỏ màn ấm, gò má, cánh môi nàng cũng ánh ba phần huyết sắc, lại thêm sáng mắt long lanh như nước xuân ngóng nhìn Ân Lê Đình, mang theo chút mơ màng, vô cùng rung động lòng người. Thần trí nàng có chút mơ hồ nhưng lại cảm thụ rõ rệt mỗi một động tác của Ân Lê Đình đều dịu dàng hết mực, dè dặt dặt, có vẻ như cực lực kềm chế nặng nề, sợ quấy nhiễu đến nàng. Một tay quàng qua eo nàng, chậm rãi vuốt ve, hiền hòa mà nóng bỏng. Một tay khác vén hai lọn tóc dài trên trán nàng đi, nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng. Gần như là thành kính cúng bái nhẹ nhàng vuốt ve, như sợ dọa đến nàng, quần quýt lưu luyến nơi mắt nơi mày, kể đó trượt xuống chớp mũi, gò má, rồi cuộc dần lên cánh môi nàng triền miên không đi, dần dần sưởi ấm đôi môi lạnh giá.

Hai tay Lộ Dao bối rối sờ soạn lưng tung nửa ngày, cuối cùng vòng lấy thất lung gầy gò của Ân Lê Đình, khá căng thẳng mà ôm chặt lấy, lại không tự chủ được say mê dưới nụ hôn nhẹ nhàng hết mực dịu dàng triền miên của Ân Lê Đình, mãi đến lúc dừng lại thì nàng đã thở hơi hổn hển.

Ân Lê Đình lo lắng thân thể nàng bây giờ sợ nhất là lạnh, liền ôm nàng trong lòng thử ủ ấm thân thể lạnh lạnh của nàng, song da thịt trần trụi của hai người yêu nhau kề sát, sóng tình càng xao động trào dâng mãnh liệt. Ân Lê Đình chỉ sợ Lộ Dao chịu không nổi, dần xuống cơn kích động, hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng dần xuống ham muốn sôi trào không ngớt. Vừa cúi đầu, chỉ thấy Lộ Dao đang nhìn mình, đôi mắt sáng ngời giờ khắc này phủ một màn

sương mỏng, mang theo ba phần ngọt ngào quyến rũ, cực kỳ động lòng người. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng cảm thấy cả người mình như muốn bùng cháy, cúi đầu xuống hôn lên má nàng lần nữa, cánh môi chậm chạp vỗ về cần cổ trắng nõn và xương quai xanh xinh đẹp của Lộ Dao. Cảm giác người trong lòng hơi run rẩy, chàng vội vàng kèm mọi động tác, lo âu nhìn Lộ Dao. Nhưng chưa đợi chàng hoàn hồn lại, Lộ Dao bỗng ngẩng đầu hôn lên hầu kết chàng, thậm chí còn tình nghịch liếm khê lên đó. Ân Lê Đình nặng nề thở dốc “Tiểu Dao...” kể đó bộ một bên mặt nàng, hít sâu một hơi đè ép tất cả những động tác khiến nàng không thoải mái “Tiểu Dao đừng nghịch...”

Ai ngờ Lộ Dao nghe xong, cười khê thành tiếng, hai cánh tay lạnh lạnh đang quấn nơi eo Ân Lê Đình nghịch ngợm chọt khê trên tấm lưng có đường vân da rõ ràng của Ân Lê Đình như khiêu vũ, trong mắt tràn ngập ý cười như đứa trẻ nghịch ác. Nháy mắt, Ân Lê Đình cảm giác máu nóng xộc lên, tim đập kịch liệt, hít hơi, vội vàng dán má mình lên cổ Lộ Dao, rầu rĩ “Tiểu Dao... Tiểu Dao...”

Lộ Dao đang cười đắc ý, bỗng nghe Ân Lê Đình nói với vẻ hối lỗi: “Tiểu Dao, không được, thân thể muội... ơ...” Nói chưa xong đã bị Lộ Dao hôn chặn, không còn đường sống. Lộ Dao dán sát lấy chàng, hồi lâu, đến khi chàng thở không nổi mới tách ra: “Muội là đại phu... lực ca không phải huynh...”

Ân Lê Đình mặc kệ thân thể căng cứng, gạt sợi tóc Lộ Dao ra, chăm chú nhìn vào mắt nàng nửa ngày, than khê, giọng hơi khàn: “Nếu muội khó chịu, nhất định phải kêu huynh ngừng lại, đừng chịu đựng...”

Lộ Dao than thở: “Lực ca... muội đâu phải búp bê sứ chứ...” Dứt lời hai tay ôm lấy Ân Lê Đình, hơi ngược lên, môi anh đào hôn lần xuống cổ chàng. Ân Lê Đình dần xuống hơi thở hỗn hên phập phồng, ôm nàng vỗ về nửa ngày, hơi cúi đầu, kèm lòng không đầu nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai Lộ Dao. “Lực ca... ừm...” Lần này không nhịn được thở dốc lại là Lộ Dao. Nàng còn chưa hồi sức liền cảm giác được nụ hôn nhẹ nhàng của Ân Lê Đình trên làn da lạnh lạnh của nàng, chậm rãi trượt từ xương quai xanh xuống, liền đó ngực nóng lên, hôn mút hết mực triền miên lưu luyến nơi đó. Toàn thân Lộ Dao vô lực, bất giác nhắm mắt, người run run, giọng càng mềm mại “Lực ca... a... Lê, Lê Đình...”

Ân Lê Đình nghe Lộ Dao gọi chàng như thế, thân thể vát và đè nén đã lâu dường như pháo hoa bốc cháy, đôi tay theo bản năng quyến luyến lướt qua vòng eo mảnh mai, bụng dưới bằng phẳng và đôi chân thon dài như nai con của Lộ Dao, vuốt ve chậm rãi hồi lâu. Lộ Dao cảm nhận bàn tay nóng ấm mang theo lớp kén vuốt ve làn da hơi lạnh của mình, yêu thương lạ thường, cái cảm giác ấy thoải mái khiến người ta than thở. Tay nàng quấn lấy eo chàng, dùng cùng một cách thức vuốt ve da thịt gầy gò nhưng rắn rỏi.

Tình đến chỗ nồng nàn, mỗi một cử động của hai người không kinh nghiệm đều dựa vào bản năng. Tay nắm tay nắm ngón quấn quýt, hai chân dưng chạm quấn quýt. Cho dù Ân Lê Đình đã liên tục kèm chế ham muốn nóng cháy, e dè dịu dàng hết mực, mỗi một cử động đều che chở vô hạn, thế mà khi chàng chậm rãi tiến vào nơi trơn mềm ấm áp ấy, toàn thân Lộ Dao vẫn cứng ngắt căng thẳng, hai tay siết cứng lấy lưng Ân Lê Đình “Lê Đình... ừm...” thốt ra âm thanh không biết là nức nở hay là rên khê, vùi mặt vào hõm cổ Ân Lê Đình. Lòng Ân Lê Đình như bị tơ mềm thấm ướt, đau lòng khôn xiết, cúi đầu hôn môi Lộ Dao, hai tay vuốt ve xoa bóp thân thể căng cứng của Lộ Dao, khê khàng ni non đồ dành: “Tiểu Dao... Tiểu Dao... không đau...” Lo thân thể Lộ Dao yếu ớt, chàng bất giác đè nén ham muốn càng thêm mãnh liệt, yên lặng ngừng ở đó, chỉ mong nàng dễ chịu hơn một chút.

Dường như là cả ngàn năm, Lộ Dao trong lòng chàng khê động đập, rên một tiếng “ừ” cực khê. Ân Lê Đình vẫn luôn hít sâu, từng giọt mồ hôi lớn rơi từ trán chàng xuống, chàng sợ Lộ Dao khó chịu, không dám nhúc nhích một chút, một tay quàng eo Lộ Dao, một tay nhẹ nhàng vuốt má nàng, hôn lên nơi đó. Đầu óc Lộ Dao vẫn luôn mơ mơ màng màng, giờ mới thoáng tỉnh táo một chút, rút cuộc nhìn rõ vẻ mặt đặc biệt ẩn nhẫn của Ân Lê Đình, lòng chua xót, người trước mắt bất luận ở đâu, nơi nào, thủy chung luôn đặt nàng ở vị trí đầu mà cân nhắc, tốt hay không tốt, muốn hay không muốn, vui vẻ hay không vui, khổ sở hay không khổ sở, mà chưa bao giờ nghĩ cho mình. Khóe mắt Lộ Dao ươn ướt, người hơi rụt lại, cảm nhận được Ân Lê Đình run rẩy không thể kèm chế song vẫn gắng gượng đè nén mọi động tác, còn dịu dàng an ủi bên tai mình “Tiểu Dao, không đau nữa... không đau nữa...”

Lộ Dao nhẹ nhàng ngẩng đầu, dùng đầu lưỡi liếm mồ hôi trên trán chàng, kề bên tai chàng thì thầm: “Sớm không đau nữa rồi...”

Ân Lê Đình mờ to mắt, trong mắt đầy áp đau lòng, nửa xác nhận nửa âu lo nhìn nàng. Lộ Dao khê cực cự, lại nói nhỏ: “Ngốc nghếch...”

Trái tim Ân Lê Đình rút cuộc buông xuống, dường như lại bay trở lên. Chàng dè dặt động một chút, thân thể giao hòa bởi vì một chút này cơ hồ cùng nhau run lên, hai người đồng thời rên rĩ thành tiếng.

Một khi tình đến, rung động không ngừng. Tình nồng thấm thiết chất chứa dạt dào chậm rãi lan giữa vành tai và tóc mai kề nhau, môi răng quấn quýt, yêu thương quyến luyến, những lời thỏ thẻ hết mực yêu thương và chuyển động chậm rãi, mỗi một lần đều kèm theo nụ hôn triền miên lưu luyến. Không có phóng túng kịch liệt, chỉ có tình ý nồng nàn chẳng tan ngập đầy trái tim yêu thương chưa từng thay đổi và vui sướng càng lúc càng dâng. Mãi đến khi vui thích của cả hai tan hết, Lộ Dao ôm riết Ân Lê Đình, vùi má mình vào hõm cổ chàng, không ngừng gọi hai chữ Lê Đình, run rẩy không thôi. Ân Lê Đình chỉ cảm thấy nóng rực tích lũy đã lâu như pháo hoa trong đêm, nháy mắt nổ tung, rọi sáng tâm linh, sáng lạn vô cùng.

Nền đỏ trong màn, chần êm nệm ấm, Lộ Dao uể oải mệt mỏi không chịu nổi dựa vào vòng ôm ấm áp của Ân Lê Đình nặng nề thiếp đi, chẳng hay biết người bên gối nhẹ nhàng vỗ về mình, trong mắt đầy áp yêu thương tha thiết, kề tai mình thì thầm gì đó. Lụa đỏ rực rỡ lạ thường cũng bị tình ái nồng ấm hòa với những lời thì thầm dịu dàng làm mất đi màu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Lộ Dao mở đôi mắt nặng trĩu, đầu tiên cảm giác mình co rúm người dựa vào một vòng ôm cực kỳ ấm áp, dễ chịu khiến người ta phải than. Đầu gối trên vai chàng, má áp vào ngực chàng, hai tay đặt trên eo, nhiệt độ ấm áp từ nơi da thịt tiếp xúc nhau, sưởi ấm thân thể lạnh lạnh của nàng. Lộ Dao khẽ cựa cựa, lập tức cảm thấy toàn thân mỗi nhử đau nhức, không nhịn được rên lên.

Tiếng Ân Lê Đình phía trên đầu gọi khẽ: “Tiểu Dao...?” Liền đó một bàn tay to nhẹ nhàng xoa bóp vai cổ và hai cánh tay đau nhức của nàng.

Lộ Dao ngược lên, thấy Ân Lê Đình nửa dựa vào giường, một tay ôm nàng, trong mắt đầy áp tình ái yêu thương trĩu mến không thể diễn tả bằng lời. Bất chợt nàng nhớ lại cũng là đôi mắt này, tối qua, chỉ nhìn nàng như vậy thôi, liền khiến lòng nàng mềm yếu vô cùng, gần như không biết hôm nay là hôm nào, không sao kềm chế. Nền đỏ trướng ấm, hai người động tình, từng chi tiết một chợt hiện ra, thoát cái mặt Lộ Dao đỏ bừng bừng. Tối qua nàng chỉ muốn làm chàng tạm thời quên đi tương lai, cho chàng vui vẻ hạnh phúc, vì thế bản thân mới nhiệt tình, mượn chút hơi rượu mà lấy can đảm. Song bây giờ tỉnh rồi, lần đầu tiên người đỏ mặt là mình mà không phải Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình lại nghĩ đến chuyện khác, hỏi nhỏ bên tai nàng: “Tiểu Dao, còn đau không?”

Lộ Dao đột ngột tròn mắt, chẳng ngờ Ân Lê Đình rụt rè lại có thể hỏi nàng như thế, phùng má, thì thào: “Vẫn... vẫn ổn... chỉ một chút thôi, khụ khụ...”

Ân Lê Đình vốn vô cùng lo âu nhìn nàng, nghe nàng trả lời đầu tiên ngăn ra, kể đó lập tức lấp ba lấp bắp nói không ra lời, nửa ngày mới nói: “Tiểu, Tiểu Dao... huynh, ý huynh là, là cơ thể muội có đau nhức... dữ lắm không...”

Bấy giờ Lộ Dao mới phản ứng lại, biết mình hiểu lầm ý chàng, sờ sờ mũi “Cũng vẫn... vẫn ổn... khụ khụ...” Thấy Ân Lê Đình mặt đỏ tai hồng mắt đảo bốn phía, cảm nhận được nhiệt độ làn da dán sát vào mình tăng thật nhanh, Lộ Dao bỗng cười xấu xa, ngẩng đầu khẽ khàng hôn lên vành tai Ân Lê Đình một cái. Cả người Ân Lê Đình lập tức cứng đờ. Tối qua dù chàng vô cùng lo lắng cho thân thể Lộ Dao nhưng cái tư vị tình ý giao hòa tuyệt vời đến thế cứ quanh quẩn không đi, thật sự khiến người ta mê đắm tâm hồn muốn mà không ngừng được. Cộng thêm chàng tập võ nhiều năm, lại đương tuổi thanh niên, tính lực dồi dào, sau trận mê say triển miên không một mối nặng nề thiếp đi như Lộ Dao mà gần như cả đêm không ngủ. Có điều chàng lo Lộ Dao khó mà tiếp nhận thêm gánh nặng nào nữa, vì thế kềm chế khát vọng nhớ nhung, ôm lấy Lộ Dao ngủ say ngủ cả một đêm. Trời mới tảng sáng, nụ hôn nhẹ nhàng này của Lộ Dao lập tức khiến chàng suy nghĩ thì mất kềm chế, cơ hồ phải vận Võ Đang tâm pháp điều tức.

Lộ Dao như đứa trẻ làm được chuyện xấu, nhướng mày cười lên. Bỗng nhiên thấy tóc Ân Lê Đình ẩm ướt, trên người còn mùi xà bông thơm, tò mò thò tay sờ, chỉ cảm thấy lạnh buốt, không nhịn được run lên. Ân Lê Đình vội vàng nhét cái tay đó vào lòng mình, nhẹ nhàng xoa bóp ủ ấm, nghe nàng hỏi: “Lục ca sao tóc huynh ướt vậy? Còn lạnh nữa?”

“Không sao, huynh mới xối nước giềng một chút thôi.”

“Nước giềng? Lạnh lắm mà?!... khụ khụ... cái đó...” Lộ Dao là đại phu, chỉ hơi suy nghĩ một chút là biết nguyên do, trong lòng không nói được là ấm hay là xót, vui mặt vào ngực Ân Lê Đình, hai tay ôm riết lấy chàng, trái tim không biết đặt ở nơi nào. Hai đời sinh tử xoay vần, nàng từng có vô số chờ mong, mơ ước, ước mình có y thuật xuất sắc hơn người, ước mong hành y tế thế cứu sống người bệnh, mong Thu Nhiên có thể bình an yên ổn sinh sống, mong Nhược Trường dưới chốn cửu tuyền được an ủi, mong mình có thể gánh hết mọi ân oán thị phi đã qua cho người mình yêu và người yêu mình. Nàng cũng hiểu, những mong ước này cần có dũng khí và nghị lực vô cùng lớn để thực hiện, bằng không vĩnh viễn chỉ là giấc mơ. Thế nên mấy năm nay, có mệt có vất vả hơn nữa, từ đầu chí cuối nàng chỉ vừa cười vừa cắn răng đi tiếp, trải hết muôn vàn vui buồn. Đến bây giờ, những mong ước này quả nhiên thực hiện lần lượt. Nhưng nay, ước mong lớn nhất của nàng là người bên gối nàng đây có thể bình an vui vẻ, cũng đừng chịu đựng nỗi thống khổ giống như da tróc thịt bong mà mình từng trải qua. Song lần này, bất luận nàng nỗ lực ra sao cuối cùng vẫn không thể đạt được. Kết tóc xe tơ cũng được, vong tình triển miên cũng thế, chỉ mong người trước mặt tạm thời quên đi sự thật cận kề trước mắt. Lộ Dao hiểu rõ, với một số người mà nói, tình yêu nồng say là điều thế gian không cách nào xóa bỏ, nàng càng hiểu rõ những gì nàng làm với Ân Lê Đình mà nói không nghi ngờ gì là uống rượu độc giải quyết, nhưng trừ cách này ra, nàng không còn cách nào khác. Đương lúc trong lòng khổ sở vô hạn, bỗng Ân Lê Đình kê bên tai nàng dịu dàng: “Ôi, Tiểu Dao, muội lại một mình rúc vào sừng trâu rồi...”

Lộ Dao ngược nhìn chàng, thấy trong mắt chàng lấp lánh ánh sáng dịu dàng ấm áp như nắng xuân thảng tư, than thở xoa xoa tóc chàng

“Lục ca...” Nàng cọ cọ trán vào Ân Lê Đình, dường như không biết làm sao mới tốt, lại như nuôi tiếc thời khắc yên tĩnh thế này.

Hai người cứ lặng lẽ ôm ấp nhau như thế thật lâu, vài khắc mà như thế vài năm.

Cũng chẳng biết đã bao lâu, rốt cuộc Lộ Dao hồi phục tâm trạng trước. rúc trong lòng Ân Lê Đình khẽ nhúc nhích “Lục ca... muội muốn, khụ khụ, tắm rửa...”

Ân Lê Đình nghe xong gật đầu đáp: “Được, huynh đi nấu nước, muội nghỉ một lát trước, lập tức xong ngay.” Nói rồi nhồm dậy. Lúc này Lộ Dao mới chú ý chàng mặc trung y trắng mà mình thì trần trụi. Nàng có phóng khoáng mấy thì suy cho cùng cũng là nữ nhân, tối qua nhiệt tình muốn phản chẳng qua là mượn hơi rượu mà thôi, bên vội vàng rụt vào trong chăn, chỉ chừa mỗi con mắt ra ngoài, chớp chớp. Ân Lê Đình dùng chân mềm dầy bọc nàng kín mít, xác định không có chỗ nào hở gió xong mới nhẹ nhàng vuốt mắt nàng: “Tiểu Dao, muội ngủ thêm một lát đi, huynh nấu nước xong sẽ đánh thức muội.”

Lần này Lộ Dao vô cùng nghe lời gật đầu, nhìn Ân Lê Đình ra cửa. Bàn tay bên dưới chân lại đặt lên mạch mình. Giống như Tô Tiểu, bốn ngón tay bắt mạch, nhắm hai mắt cực kỳ cẩn thận bắt mạch, trong lòng âm thầm tính toán từ Võ Đang đến đây cần mấy ngày, từ Côn Luân đến đây lại cần bao nhiêu. Nàng còn trẻ đã ra đời, hành y nhiều năm, lần đầu tiên dùng bốn ngón tay, cũng lần đầu tiên không nắm chắc thế này. Thành thử đến khi Ân Lê Đình quay lại ngồi bên giường khẽ gọi nàng, nàng mới phát hiện đã quá một canh giờ.

“Tiểu Dao, nước xong rồi.” Ân Lê Đình vỗ vỗ nàng.

Lộ Dao mở mắt “Lục ca, huynh nói với Hồng thúc và Tô Tiểu... khụ khụ, đơn thuốc ban đầu của hần... tăng nhân sâm từ bốn lạng lên tám lạng, hoa hồng từ hai lạng tăng lên... khụ khụ, tăng lên sáu lạng, bỏ đồ trọng, thay bằng... khụ khụ, thay bằng cà được.”

Ân Lê Đình ừ, sợ nhầm lẫn lại soát lại một lần, kể đó gập đầu: “Được, đợi lát nữa huynh đi nói với họ. Tiểu Dao, có cần huynh diu muối dậy không?”

Lộ Dao mới gập đầu thì sực nhớ ra trên người mình chẳng có lấy miếng vải nào, lại vội vàng lắc đầu. Ân Lê Đình đỏ mặt lấy một cái khăn bông mềm mại đang sau ra, hai tay luồn dưới chăn bọc nàng vào khăn lông đang hoàng, kể đó bế ngang nàng lên, đi vài bước tới trước thùng tắm bốc hơi nghi ngút, cẩn thận thả nàng vào trong, áp ứng lí nhí: “Hồng thúc... nói với huynh hai ngày nay nếu muối đi lại... sẽ... sẽ đau..., huynh mới... mới nghĩ ra cách này...”

Lộ Dao thấy đáng về chàng, bao nhiêu ngưng ngưng ban nãy bị cơn buồn cười trong lòng xua hết “Lục ca... khụ khụ, muối cảm thấy... tắm nước lạnh chắc chắn không thoải mái bằng nước nóng... đúng không?”

Đầu tiên Ân Lê Đình bị nàng nói ngăn ra, kể đó hiểu được ý nàng “Tiểu, Tiểu...” Chữ Dao còn chưa nói xong hai cánh tay lạnh lạnh của Lộ Dao vòng qua cổ chàng, cánh môi kèm theo mùi thuốc trực tiếp in lên, nhẹ nhàng cắn gặm môi chàng. Người yêu thương lưu luyến trên môi mình, Ân Lê Đình có sức nhẫn nại lớn mấy cũng không nhịn được ôm lấy người trong lòng, động tình đáp lại, nhất thời, gian phòng lùa đồ rèm màu lại dậy lên xuân ý êm đềm. Nhưng chưa được một lát, Lộ Dao bỗng cảm thấy hần khí xộc lên ngực, lập tức ho khù khụ, hần khí kia dường như muốn gãy dựa bật ra khỏi phổi, khiến Lộ Dao không sao thở được, ho muốn rách phổi. Ân Lê Đình đang tình ý dạt dào lập tức nôn nóng không kèm chế được, không còn để ý đến bất cứ chuyện gì vừa rồi nữa, chỉ biết đỡ Lộ Dao dựa vào người mình, vỗ lưng nàng cho nàng dễ thở. Có tới nửa ngày, cơn ho rút cuộc dần dần ngừng lại, trái tim cơ hồ lừng lờ nơi cuống họng chàng mới rơi xuống được một nửa nhưng chỉ giây sau đã tức tốc chìm xuống tận đáy cổ, tuyệt vọng và sợ hãi lập tức ập đến toàn thân, bởi vì rút cuộc Lộ Dao ngừng ho, khựng lại một chút, bỗng nhiên ối ra một búng máu, văng trên mặt nước bốc hơi, đỏ tươi lạ thường.

“Tiểu Dao! Tiểu Dao?!” Ân Lê Đình tan nát ruột gan bỗng Lộ Dao bỗng nhiên ngắt đi, trong nháy mắt cảm thấy dường như cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Tô Tiểu lần lượt rút kim châm về, nghe Ân Lê Đình nói nàng muốn thay đổi đơn thuốc, nét phức tạp lóe lên trong mắt, nhìn Lộ Dao nằm trên giường hôn mê bất tỉnh hồi lâu, lại ngẩng đầu nhìn Ân Lê Đình mặt mày tái nhợt ngồi bên giường nắm chặt tay Lộ Dao, nhắm mắt thờ dài một tiếng. Cuộc đời hần chỉ có nói, không thờ than nhưng mấy ngày nay số lần than thở sắp vượt qua số lần trong nửa đời người khác rồi. Suy tư nửa ngày, cuối cùng nói nhỏ: “Lộ Dao muốn đổi, thì đổi đi.”

Bỗng Ân Lê Đình mở miệng: “Tô Tiểu... Tiểu Dao nàng... còn... còn được bao lâu...?”

“Cái này... phải xem chính nàng. Thân là đại phu, có tài giỏi mấy chung quy chữa được bệnh không chữa được mệnh, Lộ Dao rõ ràng hơn hết.” Nói rồi đặt một tay lên vai Ân Lê Đình “Huynh bầu bạn với nàng đi, có vẻ nàng đang chờ ai đó hoặc là chuyện gì đó.”

Lòng Ân Lê Đình trống rỗng, hồi lâu thì thào: “Hần là nàng đang chờ Thu Nhiên huynh từ Côn Luân tới đây.”

“Núi Côn Luân?” Tô Tiểu lẩm bẩm không hiểu. Từ Côn Luân tới đây ít nhất cần nửa tháng, mà đơn thuốc Lộ Dao sửa, tuyệt đối không thể giúp nàng chống chọi lâu đến thế. Nếu muốn chờ đến khi Phó Thu Nhiên tới, hần là nên dùng đơn thuốc ban đầu của hần, được tính ôn hòa không chữa được bệnh nhưng kéo dài được lâu. Mà đơn thuốc mới này lại bỏ thêm nhiều dược vật cầm máu giảm đau, chủ yếu là muốn giữ đầu óc tỉnh táo.

Ân Lê Đình cởi giày và áo ngoài, nằm bên người Lộ Dao, ôm nàng vào lòng. Nhẹ nhàng, hôn trán nàng từng chút từng chút, không nói một lời, khóe mắt không kèm được dần dần ẩm ướt, thấm ướt gối thêu uyên ương mới tinh đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Lời Hứa Nặng Ngàn Vàng

Đêm mồng mười tháng mười một, trên đường quan đạo Từ Châu, từ phía tây bốn thốt khoái mã phóng như bay đến. Ngựa là ngựa Thanh Thông tốt nhất, khỏe mạnh chân dài, nhưng lúc này cũng đã tỏ vẻ mệt mỏi, liên tục lao đi hai ngày hai đêm, có lẽ ngựa tốt đến mấy cũng ăn không tiêu. Bốn người trên ngựa tuổi không đồng đều, người lớn tuổi gần bốn mươi, nhỏ chưa tới nhuộc quán. Lúc này tuy bốn người toàn thân bụi bặm nhưng tinh thần khá tốt, thân hình thẳng tắp ngồi trên ngựa, chẳng hề mệt mỏi. Bốn người này chính là Du Liên Châu, Du Đại Nham, Trương Tùng Khê và Mạc Thanh Cốc đi suốt đêm từ Võ Đang đến Gia Hưng. Hai ngày trước Võ Đang thu được văn kiện son son của Lộ Dao, vừa đọc xong Võ Đang chừ hiệp đều kinh ngạc nghi ngờ không chắc, ngay cả Trương Tam Phong cũng nhíu mày, bèn sai Du Liên Châu và Trương Tùng Khê hai người thẳng hướng Gia Hưng. Du Đại Nham và Mạc Thanh Cốc nghe xong đều có chấp đòi theo. Sự việc khẩn cấp, bốn người không dám chậm trễ, đi gấp ngày đêm không nghỉ, vì thế tới ngày thứ hai đã đến Đồng Quan.

Mạc Thanh Cốc vỗ vỗ con ngựa Thanh Thông mình cưỡi, nhíu mày: “Nhị ca, ngựa tiếp tục chạy nữa sợ là không được. Chúng ta dừng lại đây cho ngựa uống nước nghỉ ngơi một lát đi.”

Du Liên Châu cũng phát giác ngựa mình không còn đủ sức, trầm mặc gật đầu. Bốn người xoay mình xuống ngựa, dắt ngựa đến bờ sông gần đó, thả cho chúng uống nước ăn cỏ. Trương Tùng Khê mở túi đồ trên người mình, lấy lương khô nước uống ra, chia cho mọi người. Lúc này Mạc Thanh Cốc có phần không kiềm được nữa, mở miệng trước tiên: “Nhị ca, trong thư Lộ tỷ tỷ viết... có thật không?”

Câu này, hỏi ra thắc mắc trong lòng mọi người, không khỏi quay mặt nhìn nhau, một mực trầm mặc. Hồi lâu Trương Tùng Khê mới lên tiếng: “Chuyện lớn như vậy, Tiểu Lộ muội ấy... e rằng sẽ không nói lung tung...”

Du Đại Nham bóp cổ tay, nặng nề thở hắt ra: “Lúc đó trên Thanh Lương sơn, rõ ràng lão Thành Côn kia đã trúng hai chương một kiếm, tắt thở tại trận, chuyện đã xong rồi, sao còn sống lại được chứ?!”

Trương Tùng Khê cau mày hồi lâu, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, mở thư ra nhìn, cẩn thận phân biệt bút tích trong thư, thử tìm ra kẽ hở, bởi vì những gì Lộ Dao viết trong thư, mọi người đều không muốn tin là thật. Mạc Thanh Cốc và Du Đại Nham cũng nhìn chằm chằm chờ mong, chỉ mong chẳng nói thư này có vấn đề mới tốt. Song Trương Tùng Khê nhìn nửa ngày, thờ dài ừ rừ buông tay xuống, lắc đầu: “Đây đúng là chữ của Tiểu Lộ. Tiểu Lộ bất chước kiểu chữ lục đệ, lại có vài phần phần chấn của bản thân, người ngoài rất khó bắt chước.”

Lúc này Du Liên Châu này giờ vẫn im lặng mở miệng: “Thư này hẳn là thật. Sư huynh đệ chúng ta ở Thu Linh trang hơn hai tháng, thấy qua cách thức truyền thư của họ, văn kiện son son này và bỏ câu đưa thư tuyệt đối không phải giả mạo.”

Chuyện này trong lòng Du Đại Nham và Trương Tùng Khê đều rõ ràng, song hễ nghĩ đến những gì Lộ Dao viết trong thư lại không nhịn được nhăn mặt nhíu mày lắc đầu than thở. Tờ giấy mỏng không lớn lắm, nét bút khác giống chữ của Ân Lê Đình, song có phần rối loạn: “... ngày đó Phù Điền Thiếu Lâm Tịnh Bi đại sư nói lẽ trời rành rành nhân quả có báo, hôm nay lần lượt ứng nghiệm. Đức hạnh Lộ Dao không đủ, hôm nay quả báo này thật đáng song chỉ sợ liên lụy lục ca đau lòng sầu mệnh. Lộ Dao cũng từng trải qua nỗi khổ sinh ly tử biệt, thấu hiểu tư vị trong đó, đến bây giờ hãy còn sợ hãi. Bây giờ ngày tháng không nhiều, tha thiết mong lục ca vượt qua thời khắc này, có thể bình an, đừng như Lộ Dao năm xưa. Thư này gửi chân nhân và chư vị, xin mau chóng đến trước cốc ngoài ngoại ô Gia Hưng mười dặm, lục ca có các vị huynh trưởng ở bên chăm sóc, Lộ Dao cũng yên tâm mà đi. Vì bệnh tình nặng dần, thời gian không nhiều sợ rằng khó chờ lâu được, chỉ đành mong ngóng ngày đêm, còn mong mau chóng đi tới. Đêm mồng sáu tháng mười một, Lộ Dao.”

Mạc Thanh Cốc bỗng hỏi: “Lộ tỷ tỷ viết Tịnh Bi đại sư nói lẽ trời rành rành nhân quả có báo, nhân gì vậy? Quả gì? Lộ tỷ tỷ hành y tế thế cứu người chữa bệnh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không được thiện báo? Sao lại nhận được ác báo như thế? Cái gì gọi là đức hạnh không đủ? Nếu thật không đủ, vì sao cái lão Thành Côn lại không chết?”

“Thất đệ,” Trương Tùng Khê vỗ vai hấn để hấn bình tĩnh lại “Bây giờ nói những cái này đều vô dụng. Tiểu Lộ bị thương dưới tay Thành Côn, là vì Võ Đang ta mới bị cuốn vào thị phi võ lâm. Bây giờ chúng ta cần mau chóng nghĩ cách mới được.”

Mạc Thanh Cốc cau mày “Nghĩ cách? Bản thân Lộ tỷ tỷ cũng không chữa được, chúng ta nghĩ cách đi đâu tìm đại phu đây?”

Du Liên Châu trầm giọng: “Thu Linh trang là được thương lớn nhất một giải Giang Nam và Sơn Đông, có thể tổ chức cả một y hội quy mô như thế, nhân mạch trên mạng này nhất định rất rộng, bây giờ ắt hẳn Phó trang chủ đang nghĩ cách.”

“Đừng!” Du Đại Nham gật mạnh đầu “Thời gian trước Phổ Tế y hội có nhiều đại phu nổi tiếng như thế, lý nào lại không có người chữa được bệnh của Tiểu Lộ?”

Mạc Thanh Cốc gật đầu lia lịa, Trương Tùng Khê lại than thầm trong lòng: bệnh này của Lộ Dao hẳn là khó có đại phu chữa được. Nếu không nàng cần gì viết thư khẩn trong đêm dấn dọ hậu sự thế này?

Lúc này Du Liên Châu mở miệng: “Nói nhiều vô ích, mau chóng lên đường mới là chuyện quan trọng.”

Mọi người đều gật đầu, xoay người lên ngựa, Trương Tùng Khê bỗng nghiêng đầu nhìn Du Liên Châu, nói khẽ: “Nếu Tiểu Lộ có bất trắc gì, lục đệ đệ ấy...”

Ánh mắt Du Liên Châu hơi tối, Du Đại Nham đi bên nói: “Tính tình lục đệ yếu đuối, lại chung tình với Tiểu Lộ, này... ời!”

Trương Tùng Khê chậm rãi lắc đầu không nói.

Du Liên Châu cũng không nói nhiều nữa, vung roi giục ngựa phóng đi, mấy người Du Đại Nham vội vàng đuổi theo, bốn ba đi gấp ngày đêm nhắm Gia Hưng ở hướng tây mà đi.

Cùng một thời gian, trên đường Xuyên Trung. Một đội nhân mã cấp tốc phóng về phía đông. Bỗng nhiên một con bò câu vỗ cánh phành phạch xông vào giữa đoàn người, rơi xuống bả vai người đi đầu. Người nọ một thân áo trắng lúc này đã bắt đầu có màu xám, hẳn là đi đường quá nhanh không kịp rửa ráy thay đồ. Hắn móc tờ giấy trong ống trúc trên chân bò câu, đọc lướt thật nhanh sau đó chán chường thả tay xuống.

Tổng Tấn Văn bám theo sát gót chạy lên, đón lấy thư đọc kỹ. Thư này do Từ Thiên viết cho Phó Thu Nhiên. “... bệnh án của đại tiểu thư và đơn thuốc Tô đại phu chẩn đoán, thuốc hạ đã trình lên Sơn Đông Diệp lão đại phu, Hoài Xuyên Sở đại phu đích thân xem xét. Tất cả đều trả lời giống như Tô đại phu. Hôm nay mới nhận được thư trả lời của Phó quản gia, trong đó có nói đại tiểu thư thay đổi đơn thuốc, như thế có lẽ còn có đường vãn hồi.” Phía sau đính kèm là chẩn đoán của hai vị đại phu Diệp, Sở.

“Trang chủ...” Tổng Tấn Văn dè dặt nhìn Phó Thu Nhiên. Hiển nhiên, hai vị Diệp Sở có thể nói là đức cao vọng trọng nhất hiện nay, hai lão đại phu giỏi

về chứng bệnh này đều đã nói thế, bệnh Lộ Dao sợ là khó mà vẫn hồi.

Phó Thu Nhiên nhắm mắt, cắn răng trầm giọng hỏi: “Người lưu lại Côn Luân có tin tức gì không? Có tìm được vật cần tìm chưa?”

Tổng Tấn Văn lắc đầu: “Hai canh giờ trước mới báo tin về, vẫn chưa tìm thấy đồ trang chủ nói.”

“Nói với bọn họ, mỗi canh giờ thả bồ câu báo tin về một lần.” Dứt lời quát ngựa, tung vó mà đi. Mấy người Tổng Tấn Văn vội vàng đuổi theo, tưởng rằng hẳn mong đến sớm Gia Hưng chừng nào hay chừng ấy, lại không biết trong lòng Phó Thu Nhiên dâng lên một nỗi sợ mơ hồ, muốn đến được Gia Hưng lại không dám nhìn giờ giấc.

Ân Lê Đình nửa dựa vào đầu giường, một tay nhẹ nhàng vỗ về vuốt ve Lộ Dao ngủ say trong lòng mình. Hai ngày nay thời gian Lộ Dao ngủ càng lúc càng ít, thường thường ngủ không tới hai canh giờ đã tỉnh, vừa tỉnh lại thì tán gẫu không ngừng với chàng, trên trời dưới đất đủ loại đề tài. Ngày đầu tiên chàng hết sức cao hứng, tưởng bệnh tình nàng có chuyển biến tốt, vì thế mà tinh thần mới tốt lên không ít. Ai ngờ được đến ban đêm, Lộ Dao ho càng dữ dội hơn, đọi ngừng lại được, chàng lật khăn nàng bật miệng lên, chỉ thấy trên đó nhuộm màu đỏ tươi, cực kỳ rục rờ. Lúc ấy mặt chàng trắng bệch, nhìn Lộ Dao bình tĩnh đối diện khác, kể đó tỉnh bơ như không, tiếp tục nói cười vui vẻ cùng chàng bàn luận món ngon điểm tâm Lĩnh Nam. Chàng không nói được một lời, chỉ ngồi cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng, khăn giọng đáp lời nàng.

Mấy ngày nay Lộ Dao ho ra máu càng thường xuyên hơn, từ nửa ngày một lần, thoáng cái tới hiện tại là vài canh giờ một lần, thân thể cũng càng sợ lạnh hơn, đêm đêm dựa vào lòng chàng, toàn thân lại lạnh như băng. Chàng hỏi Tô Tiểu hai lần, lần nào Tô Tiểu cũng chỉ nói một câu: hàn khí quật ngược, tim phổi tổn thương, ho ra máu cũng là chuyện bình thường. Ân Lê Đình hỏi hẳn có thể dùng nội lực chống lạnh cho nàng không, Tô Tiểu lại lắc đầu như trống hỏi, nói trừ phi huynh không muốn nàng tiếp tục chịu tội mà lấy mạng nàng ngay tức khắc, bằng không tuyệt đối không được làm thế. Ân Lê Đình nghe mà lòng u ám, ngoảnh đầu che giấu vành mắt đỏ hoe.

Thoáng chốc Lộ Dao đã tỉnh “Lục ca...” Lộ Dao nhẹ nhàng ôm eo Ân Lê Đình, cọ trán mình vào cánh tay chàng. Ân Lê Đình dịu giọng: “Tiểu Dao, ngủ thêm một chút đi. Muội mới ngủ hơn một canh giờ.”

Lộ Dao lắc đầu “Không muốn, ngủ không được nữa.”

Ân Lê Đình than thở, hai ngón tay lơ lửng trên huyệt ngủ của nàng, đang định điểm xuống lại bị Lộ Dao không thèm nhìn đã nhẹ nhàng trở tay nắm lấy “Lục ca, muội không mệt thật mà, khụ khụ... khụ, ngược lại đôi lần.”

Ân Lê Đình nghe nàng nói thế, bấy giờ mới không kiên trì “Tiểu Dao muốn ăn gì?”

Lộ Dao nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, bỗng cười “Cá nướng.”

Ân Lê Đình gật đầu, đảm nước dưới thác trong cốc có không ít cá khá béo “Được, giờ huynh đi làm.” Nói rồi đắp chăn cẩn thận cho Lộ Dao, lại nhét ngọc ấm Hòa Dương Phó Hồng đưa tới vào tay nàng “Tiểu Dao muội nằm yên nhé, lát mở mắt ra là có cá liền.” Lần này quả nhiên Lộ Dao nhắm mắt lại, Ân Lê Đình mới yên tâm đi ra ngoài.

Chờ chàng bụng mâm trở về, Lộ Dao vẫn thành thật nhắm mắt rúc trong chăn. Ân Lê Đình thoáng yên tâm, đang do dự có nên đánh thức nàng không thì thấy nàng tự mở mắt mỉm cười: “Lục ca, muội nghĩ thấy mùi rồi, khụ khụ... tay nghề nướng cá của huynh cũng tiến bộ... khụ khụ, tiến bộ không ít đó!” Ân Lê Đình đỡ nàng dậy, với tay bụng cá nướng chín đã lựa xương sạch sẽ lại, dứt từng miếng nhỏ cho nàng. Hôm nay có vẻ như Lộ Dao ăn được ngon miệng, nhanh chóng ăn sạch cá. Ân Lê Đình đưa khăn lau tay cho nàng, vừa thu dọn xong mới ngồi xuống cạnh giường thì chợt Lộ Dao nói: “Lục ca, muội xin huynh hai chuyện, được không?”

Ân Lê Đình nghe lời này, một tay xoa xoa tóc nàng, đáp: “Tiểu Dao, muội và huynh đã thành thân, đã là phu thê, sao lại dùng chữ xin này chứ? Muội cứ nói là được.”

Lộ Dao nhẹ nhàng dựa vào vai Ân Lê Đình: “Khụ khụ... lục ca, toàn bộ bệnh án, nghiên cứu của muội hồi trước... đều ở chỗ Thu Nhiên. Hẳn tự biết... khụ khụ, in thành sách, để lưu truyền trong giới y giả... nhưng, trúc cốt dù sao cũng coi như sự môn của muội, mà... công phu trong này... muội lại chẳng luyện dàng hoàng bao nhiêu...” Nói rồi túm tay Ân Lê Đình: “Lục, lục ca... nhiều tâm pháp chiêu thức như vậy... huynh nhớ đem về Võ Đang... tìm, khụ khụ... tìm người thích hợp truyền lại... muội cũng tận hết trách nhiệm của mình...”

Ân Lê Đình nghe xong thật sự ngẩn người, bỗng ý thức được Lộ Dao đang dặn dò hậu sự, lập tức ngược đầu như xé, ôm chặt lấy Lộ Dao, thì cảm dưới lên đỉnh đầu nàng: “Tiểu Dao... không đâu. Những công phu này để muội tự mình truyền lại mới được... huynh không đồng ý... không đồng ý...”

Lộ Dao yên lặng dựa vào lòng chàng, giữ tay chàng: “Lục ca, chúng ta sống trên đời, mỗi người đều có chuyện phải làm, không thể tự mình lựa chọn, đúng không? Cũng giống như huynh sau này cũng, khụ khụ... cũng phải có trách nhiệm, đưa công phu Võ Đang truyền thừa xuống dưới đúng không? Mấy năm nay muội chấp nhất y đạo, được những công phu hữu ích này lại chưa hề tận, khụ... tận hết sức mình đi làm, trong lòng rất bất an. Lục ca, cái gọi là phu thê một lòng, chuyện này chỉ có, khụ khụ... chỉ có huynh đi làm thôi.”

Ân Lê Đình chung quy trầm mặc, trong lòng như sóng biển sôi trào. Chàng biết Lộ Dao cực kỳ nặng trách nhiệm, bất luận chuyện gì, hễ nàng cảm thấy là chuyện nên làm tất dốc hết sức. Nhưng lần này, chàng không cách nào gạt đầu được.

Lộ Dao lại nói tiếp: “Còn chuyện thứ hai... khụ khụ, lục ca,” Lật mình khăn thiết nhìn chàng “Là Thu Nhiên. Muội và Thu Nhiên nương tựa vào nhau bao nhiêu năm nay... bây giờ muội còn có huynh, khụ khụ, nhưng Thu Nhiên lại không còn ai che chở... Thu Nhiên ngoài mặt tính tình thật ra rất yếu đuối, khụ khụ, năm xưa Nhược Trường ra đi hẳn đau lòng như cắt, bây giờ muội cũng đi, kêu hẳn làm sao chịu nổi? Khụ khụ... lục ca, huynh có thể giúp muội chiếu cố hẳn không... đừng để hẳn giống như năm xưa Nhược Trường qua đời, khụ khụ...”

Mấy cuốn công phu đảo Đào Hoa, là trách nhiệm, cũng phải chuyển khăn thiết. Nhưng tình cảm nương tựa lẫn nhau giữa Lộ Dao và Phó Thu Nhiên sâu nặng cỡ nào Ân Lê Đình rõ ràng vô cùng. Thấy ánh mắt nàng tha thiết, trong vắt thấu tận tâm can. Lộ Dao nhìn chàng, cảm thụ được khốn khổ và phân vân của chàng cơ hồ xâm nhập vào hơi thở, rờ rẹt chưa từng có, hết như lúc nàng hứa không khóc vào ngày giỗ của Nhượng Trường khi chàng ra đi vậy. Lúc ấy nàng cũng từng oán trách Cố Nhượng Trường ngay cả gặp mặt một lần cuối cùng cũng không được ấy, nhưng bây giờ, tâm tình của huynh ấy rốt cuộc nàng hiểu được rõ ràng. Mọi nỗi đau khổ rồi sẽ có một ngày trôi qua, cũng như nàng, sau mọi hỗn loạn rồi bởi chung quy cũng có thể tiếp tục sống, nàng biết Ân Lê Đình trọng tình cũng trọng lời hứa, hứa hẹn như thế, là cách tốt nhất giúp chàng vượt qua nỗi đau khổ này.

Cũng không biết bao lâu, sắc trời bên ngoài dần sáng, Ân Lê Đình hít sâu một hơi, nhìn dung nhan cận kề trước mắt, cực kỳ chậm rãi gật đầu ba lần “Tiểu Dao, huynh hứa với muội là được.”

Lời hứa ngàn vàng, duyên mộng tình thâm

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Đừng Lỡ Cũng Đừng Quên

Tô Tiểu im lặng đưa thuốc sắc xong cho Ân Lê Đình, nhìn chàng dứt từng muỗng cho Lộ Dao uống. Bình thường Tô Tiểu không dám gặp Lộ Dao, rất ít vào cốc, hôm nay Ân Lê Đình đặc biệt kêu hắn tới xem. Vì bắt đầu từ hôm qua, chứng ói máu mấy ngày trước càng lúc càng nghiêm trọng bỗng nhiên ngừng lại, giấc ngủ càng lúc càng ít lại giống như tích lũy lại, ngủ liên tiếp mấy canh giờ cũng chưa tỉnh. Ân Lê Đình hoảng hốt, vội vàng tìm Tô Tiểu tới bắt mạch.

Tô Tiểu bắt mạch xong, trái tim chùng xuống. Lộ Dao thay đổi đơn thuốc ban đầu của hắn là vì cầm máu, tỉnh táo, mà bây giờ cũng không có tác dụng nữa, là bệnh nguy kịch rồi, thuốc thang đã không kịp nữa. Nhìn Ân Lê Đình dứt hết thuốc, Tô Tiểu ngồi trước bàn nhấc tay viết đơn thuốc thật nhanh. Ân Lê Đình cầm lấy đọc, chỉ cảm giác trong óc nổ bùng một tiếng, như sấm sét giữa trời quang, cảm giác đau đớn nơi ngực nhanh chóng lan khắp toàn thân, mãi mà không đi.

Trên đơn thuốc đó chỉ có một vị: nhân sâm ba lượng.

Nhân sâm ba lượng, sắc với hai chén nước còn một chén, uống từ từ. Có tên Độc Tham Thang.

Ân Lê Đình không hiểu y thuật nhưng đơn thuốc có tiếng này thì người không rành dược lý như chàng cũng biết. Độc Tham Thang, là thuốc treo mạng y giả kê cho bệnh nhân bệnh nặng hấp hối.

“Ta không biết Lộ Dao đang chờ gì, nhưng rõ ràng người nàng chờ còn chưa tới. Thuốc này... sắc xong đưa luôn cho nàng uống đi, trong lòng nàng biết.” Dứt lời, vỗ vai Ân Lê Đình. Năm trước, ở Tuyên Châu hắn cực kỳ ghét thanh niên có đôi mắt trong veo này, cảm thấy chàng ta kẻ kẻ bên cạnh Lộ Dao thực là đáng ghét, nhưng bây giờ hắn bỗng cảm thấy, có thể ở bên cạnh Lộ Dao, nhìn người mình yêu đến tận xương tủy từ từ ra đi, dừng khí như thế khiến hắn vừa ghen tị vừa kính trọng. Bởi vì dừng khí đó, hắn không có.

Ân Lê Đình nhìn đơn thuốc ngắn ngủn, tay run run, nhưng lời dặn dò trước đó của Lộ Dao còn sò sò trước mắt, nhất thời bên tai lại vang vọng lời sư phụ Trương Tam Phong nói lúc Du Đại Nham trọng thương: trên đời này có ai không chết? Chàng vuốt gò má trắng bệch hơi lạnh của Lộ Dao đang ngủ say, hốc mắt bất chợt nóng ran chua xót vô cùng.

Lúc Lộ Dao tỉnh lại chỉ cảm thấy tinh thần đặc biệt tốt, cảm giác nặng nề đè nơi ngực lúc trước cũng nhẹ đi một chút, ngược lại trong miệng có vị đắng chát đặc trưng của nhân sâm. Nàng hơi khựng lại liền biết đó là gì. Độc Tham Thang, trước nay nàng luôn cảm thấy cái tên này u ám chẳng lành, không ngờ được mình cũng có ngày dùng tới, không khỏi cười khổ. Thân là đại phu, thời khắc thể này nàng chứng kiến trên thân người khác không biết bao nhiêu lần, chần qua bao nhiêu bận, sáng hôm nay tinh thần tốt lên vì lý do gì, nàng rõ hơn ai hết. Hơi nghiêng đầu nhìn Ân Lê Đình vẫn nhũn nhặn chân mày trong giấc ngủ, nàng kèm lòng không đậu khẽ khàng ôm lấy chàng. Mấy ngày nay Ân Lê Đình hầu như không chợp mắt, mỗi lần đau lòng khổ sở đều không muốn để nàng thấy mà mượn cớ ra ngoài, lúc quay về đôi mắt với nàng lại đầy ý cười ôn hòa dịu dàng. Có lẽ đã nhiều ngày lao tâm lao lực quá độ, mấy hôm trước chỉ cần Lộ Dao hơi cựa là Ân Lê Đình sẽ thức nhưng bây giờ lại ngủ rất say. Lộ Dao nhìn giữa hai chân mày thanh tú của chàng nhận lại thành hình chữ xuyên, nhẹ nhàng cúi người hôn lên nơi đó, quả nhiên Ân Lê Đình nhúc nhích người, chậm rãi mở mắt ra.

“Tiểu Dao?” Mặc áo mà ngủ, Ân Lê Đình nháy mắt tỉnh táo lại, thấy sắc mặt Lộ Dao có vài phần hồng hào, mắt sáng ngời rạng rỡ, vừa mừng rỡ lập tức trống rỗng, lại cảm thấy tay Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt chân mày, mũi, đến hai má chàng, khẽ khàng thốt lên một câu chẳng liên quan gì: “Lục ca... huynh thật sự rất đẹp đó...”

Ân Lê Đình nắm chặt bàn tay đó, đang không biết nói sao thì Lộ Dao lại nói: “Lục ca, huynh lấy giấy bút tới đây giúp muội được không? Muội muốn viết thư cho Thu Nhiên.” Giọng điệu bình thường, không như mấy hôm trước nói một câu phải ho hai ba lượt.

Ân Lê Đình cúi đầu một lát, lúc ngẩng lên quả nhiên mỉm cười: “Muốn bút than?” Thói quen của Lộ Dao chàng rất rành rẽ. Từ sau khi tập viết với chàng

trên Võ Đang, mỗi lần kê đơn thì dùng thêm bút lông soi nhưng hề viết thư cho Thu Nhiên sẽ dùng bút than giấy cứng.

Lộ Dao gật đầu.

Đúng như Tô Tiểu nghi ngờ, chính xác người nàng chờ không phải Thu Nhiên mà là Võ Đang mọi người. Tính đi tính lại, là vì không yên tâm Ân Lê Đình, cũng vì không muốn để Thu Nhiên đối mặt với sự biệt ly không bao giờ gặp lại này lần nữa. Hai kiếp nương tựa vào nhau, nàng quá rành nội tâm Thu Nhiên, trong đó là tình cảm ăn sâu vào máu, bên dưới lớp vỏ thông minh tháo vát bề ngoài, đối mặt với ly biệt còn lâu hần mới kiên cường bằng nàng. Phật nói đời người có tám cái khổ: sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, cầu bất đắc, ái biệt ly, ngũ âm thịnh [97]. Sống là khổ thứ nhất, bởi vì sống vĩnh viễn khó hơn chết. Vì hai người nàng để ý nhất đời này, nàng chỉ có thể dốc hết sức mình hóa giải, để nỗi khổ này nhạt bớt đi, cho dù muôn vạn lưu luyến không rời, cũng muốn sắp đặt tốt thời gian còn lại.

Lúc này, với thân thể của nàng, Độc Tham Thang này kê hay không kê, dùng hay không dùng chẳng có gì khác biệt. Cùng là y giá, ý này của Tô Tiểu, chẳng qua là ám chỉ nàng nên làm chuyện cần làm mà thôi.

Lộ Dao cầm bút, vốn tưởng bao nhiêu năm nay cùng Phó Thu Nhiên hoạn nạn có nhau, lại thêm tâm ý tương thông, đã không cần đặt bút nữa, song bỗng phát hiện cho dù đầy bụng ngôn ngữ, đọc ngàn cuốn sách cũng không đủ để diễn đạt ý mình. Nhưng cầm bút lên hồi lâu vẫn không hạ xuống, tình nghĩa bấy nhiêu năm chẳng biết nói từ chỗ nào. Có câu muốn cười lại ưu sầu, muốn ca lại giấu nụ cười [98], bây giờ nàng lại là muốn viết lại dừng. Một phong thư, viết từ sáng sớm tới khi mặt trời lặn, đến cuối cùng thể lực không đủ, dựa vào lòng Ân Lê Đình hồi lâu mới viết xong. Nhìn Ân Lê Đình niềm kín phong thư thay nàng, lòng không nhin được mà buông lỏng xuống, dường như sợi dây căng trong lòng bao nhiêu năm giờ được thả ra, mệt mỏi nhắm mắt áp má mình vào ngực Ân Lê Đình, cảm giác cả người nhẹ bẫng như lông vũ “Lục ca...” Nói chưa xong đã nặng nề tiếp đi.

Trong giấc ngủ, bỗng nhiên nàng mơ thấy chuyện thời niên thiếu, lúc còn là trẻ con nắm tay Cố Nhược Trường nhảy nhót, lúc thiếu niên đi học thi cùng Thu Nhiên gây chuyện nghịch ngợm khắp nơi, trong học viện y khoa chong đèn đọc sách thâu đêm không ngủ, lần đầu tiên mặc áo bác sĩ màu trắng một lòng một dạ tuyên thệ, vừa mới làm bác sĩ thực tập thì dè dặt lại hưng phấn vô cùng, làm bác sĩ cứu viện trong vùng chiến sự cùng Nhược Trường thì sợ hãi và thoải mái, sau khi Nhược Trường qua đời cùng Thu Nhiên nương tựa sớm chiều. Giấc mơ thoát cái chuyện đến trúc cốc, lần đầu đọc nhiều sách y như thể kinh ngạc không hiểu, sau trùng phùng với Thu Nhiên mừng rỡ là thường, ngàn dặm độc hành hành y tế thế thì vất vả và chấp nhất. Kể đó trong lòng nhảy nhót, mơ thấy thiếu niên với đôi mắt trong veo mà tha thiết nhìn nàng trong Vọng Giang lâu Vũ Xương, trên núi Võ Đang động cái là đỏ mặt thẹn thùng, trong thành Tuyên Châu chống kiếm che chở như bóng với hình, Cô Sơn rừng mai nhỏ nhẹ khuyên giải an ủi, bên bờ Tây Hồ Hàng Châu tay dặt tay lạng im không nói, bờ Hoàng Đường hứa hẹn làm bạn thiên nhai, trên Thanh Lương sơn ăn ý liên thủ chống địch, đến bây giờ là hôn lễ động phòng cực kỳ đơn giản đạm mạc lại tình thâm nồng nàn trong trúc cốc. Cảnh mộng dài dòng mà rõ ràng, bóng lay ảnh động, đủ loại ký ức một đời hai kiếp tưởng như mới hôm qua, bỗng nhiên Lộ Dao muốn tiếp tục ngủ mãi như thế này, muốn nhìn xem về sau sẽ xảy ra chuyện gì, liệu có phải dùng đánh mất dùng bỏ quên là tuổi tiên có thể khỏe mạnh mãi mãi, có phải không rời không bỏ là tuổi thom có thể lâu bền mãi mãi [99]. Nhưng nàng không mơ được đến sau này, lúc mở mắt ra, nước mắt rất hiếm khi chảy từ sau khi Cố Nhược Trường qua đời đã đầm hai má, ướt hết vạt áo trước ngực Ân Lê Đình.

Nàng cảm giác thân thể mình lạnh lạnh, cảm giác buốt lạnh đau nhức nhạt đi không ít, chỉ có nụ hôn nhẹ của Ân Lê Đình trên trán và giọng chàng thì thấm bên tai là càng lúc càng rõ. Nước mắt trên mặt được cẩn thận lau đi “Tiểu Dao, đừng khóc... ngoan, đừng khóc nữa...”

Lộ Dao muốn vươn tay lau mặt mình lại phát hiện mình thực sự chẳng còn sức lực “Lục ca, giờ nào rồi...?” Giọng khàn khàn vô lực, dường như tất cả tinh lực vô hạn của ngày hôm qua đều bị rút hết.

Ân Lê Đình bỗng ý thức được gì đó, ôm siết lấy nàng, cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, thân thể vẫn không ức chế được run rẩy, nửa ngày mới nói: “Canh tử rồi.”

Lộ Dao nói khẽ “Lục ca... muội muốn ra ngoài nhìn xem...”

“Tiểu Dao, bên ngoài trời lạnh lắm, muội không chịu được lạnh.”

Lộ Dao có chút cố chấp: “Lục ca, muội muốn đi xem... muội muốn xem mặt trời mọc... lâu lắm muội không thấy mặt trời mọc rồi...”

Ân Lê Đình sao nở nhần tâm cự tuyệt, hôn nhẹ lên trán nàng “Được, Tiểu Dao muội chờ chút.” Nói rồi ngồi dậy mặc đồ, lấy quần áo đông mặc cho Lộ Dao, lại dùng áo da điều, mũ trùm quần nàng kín mít, bế nàng ra ngoài. Trúc cốc ba mặt là vách núi dựng đứng, phía đông gần tới đỉnh lại có một chỗ khá bằng phẳng, có cây trúc lâu năm tạo thành một cái đình nhỏ. Ân Lê Đình bỗng Lộ Dao ngồi bên đình, lúc này trời đêm tối đen, ngày đông trên bầu trời muôn ngàn vì sao nhấp nháy, thiên hà lấp lánh như đang chuyển động.

Lộ Dao ngóng nhìn bầu trời xa xăm, chậm rãi thở hắt ra, hai tay nắm lấy bàn tay đang vén mũ trùm giúp nàng của Ân Lê Đình, nhắm mắt nửa ngày rồi cuộc đồn được chút sức, thì thầm: “Năm đó, muội từng rất oán Nhược Trường, nhất là mỗi năm vào ngày giỗ huynh ấy, muội đều không dám khóc...”

Ân Lê Đình nhớ tới đêm Tuyên Châu Lộ Dao say rượu nhưng từ đầu chí cuối không rơi một giọt lệ, mỉm cười nói: “Huynh ấy biết muội là nữ tử dùng cảm kiên cường nên mới như thế.”

Lộ Dao lắc đầu: “Không phải thế... là vì huynh ấy biết tương lai rồi cuộc sẽ có một ngày muội trở nên dùng cảm kiên cường, sẽ vượt qua tất cả.”

“Phải, có Thu Nhiên bên cạnh muội, huynh ấy mới yên tâm mà đi.”

“Thời điểm đó, muội và Thu Nhiên cũng từng tưởng rằng, những ngày tháng như con ác mộng không kết thúc đó sẽ không qua được... mãi đến sau này, phát sinh nhiều chuyện như vậy, thị phi đúng sai yêu hận tình thù đều không phân rõ nữa... bao nhiêu lần muội muốn vứt bỏ hết, không cần gánh vác quá nhiều đau thương khổ sở như thế. Nhưng cuối cùng phát hiện, thật ra muội không bỏ được gì cả. Bởi vì những thứ đó, cần bản không cần vứt bỏ, nên vứt

chính là tình cảm đau khổ bị thương đó... giống như muối nói, trên đời này còn có Thu Nhiên yêu thương muối, cần muối như thế, sao muối không sống tốt được? Sao có thể khiến hán đau lòng khổ sở? Để một mình hán gánh lấy tội nghiệt nặng như thế?...”

Ân Lê Đình không nhịn được, nhẹ nhàng vỗ nằng, khàn giọng: “Tất cả đều đã qua rồi, Tiểu Dao, đều là quá khứ rồi. Muối là đại phu rất giỏi, hành y tế thế cứu người chữa bệnh, tám chữ “Phổ Thiên Đồng Tề, Bác Ái Thương Sanh” của sư môn muối, muối không phụ lòng, cũng rất xứng đáng.”

Lộ Dao nghe xong lại cười, nụ cười như sao trời, làm gò má trắng bệch gầy gò cũng sáng lên: “Phải ha, đều là quá khứ rồi. Tịnh Bi đại sư nói thiên đạo tuần hoàn nhân quả hữu báo, món nợ cũ đó, rốt cuộc muối cũng đã trả sạch sẽ rồi... lục ca, năm đó trên núi Vô Đương huynh từng hỏi muối làm đại phu có phải vì cứu người chữa bệnh không, lúc ấy muối nói đợi muối nghĩ rõ ràng sẽ nói cho huynh... bây giờ muối nghĩ xong rồi, làm đại phu thật ra vốn vì cứu người chữa bệnh nhưng với muối mà nói, cứu người chữa bệnh là vì có cuộc sống tốt đẹp, muối nỗ lực sống như thế, trả món nợ cần trả, làm chuyện cần làm, trời xanh chứng kiến... thế nên ông ấy cũng thương cho muối, huynh, là phần thưởng tuyệt nhất muối nhận được...”

Ân Lê Đình nghe xong nghẹn lời, cúi đầu hôn nằng, hít sâu một hơi mới cười thành tiếng: “Phải, nếu ông trời khích lệ muối, muối phải tiếp tục nỗ lực thật nhiều mới được, không thể lùi bước...”

Lộ Dao lại lắc đầu: “Lục ca... muối muốn nói huynh cũng nên tiếp tục sống thật tốt mới được. Huynh là Vô Đương Ân lục hiệp, nổi danh giang hồ, chống kiếm hành hiệp trừ bạo giúp yếu mới là chuyện huynh nên làm... huynh còn có sư phụ sư huynh, họ yêu thương quan tâm huynh, để ý huynh, huynh không thể khiến họ đau lòng khổ sở...”

Tiểu Dao...” Giọng Ân Lê Đình run run, lại thấy Lộ Dao cười cực kỳ rạng rỡ. Lúc này chân trời hừng sáng, một tia sáng len lỏi qua tầng mây chui ra, hắt trên vách núi đằng sau hai người, yếu ớt mà sáng sủa.

Hai tay Lộ Dao nắm chặt tay Ân Lê Đình “Lục ca, huynh là trợ thủ muối, phải dũng cảm hơn muối mới được. Năm xưa muối có thể thoát ra, tiếp tục sống dang hoàng, bây giờ nhất định huynh cũng có thể. Sau đó trời cao sẽ nhìn thấy, sẽ thưởng cho huynh, cũng như ông trời làm với muối vậy. Có lẽ đợi huynh vượt qua những chuyện rầy rà này, sẽ có một cô nương rất rất tốt xuất hiện trong cuộc sống của huynh...”

Ân Lê Đình bất chợt run lên, ôm chặt Lộ Dao, khàn giọng: “Không đâu, Tiểu Dao! Không đâu... muối đừng nói bậy...”

Lộ Dao than khẽ, nhắm mắt lại khe khẽ vỗ về chàng: “Lục ca... muối nào có muốn... muối sợ huynh quên muối yêu cô nương khác, nhưng lại mong huynh yêu cô nương khác mà quên muối... muối mong huynh được vui vẻ, lại ích kỷ không muốn huynh thích người khác...” Nói rồi chợt phát hiện Ân Lê Đình ôm mình càng run rẩy dữ dội, rốt cuộc không nhẫn tâm: “Lục ca, thôi... duyên đến duyên đi không do người, tình sâu hay cạn há thường tùy tâm? Rất nhiều chuyện, do nhân duyên quả báo, cũng do tạo hóa thế gian, huynh chỉ cần nghiêm túc sống tốt, chung quy sẽ có một ngày trời quang mây tạnh...” Âm thanh càng nói càng nhỏ.

Ân Lê Đình áp má mình lên má nàng “Tiểu Dao, đừng nói nữa, muối nghỉ ngơi cho khỏe...”

Lộ Dao chớp chớp mắt “Không nói thì không kịp nữa... lục ca, lục ca, thời niên thiếu muối đọc sách, có nghe một câu chuyện xưa thế này: thời cổ có một truyền thuyết, kể rằng có một con chim thần cực kỳ xinh đẹp. Sở vương vô cùng thích thú bèn nuôi con chim đó trong cung, cung phụng đồ ăn ngon nhất... thăng đến một ngày, một đứa bé nhìn thấy chim thần bay trên trời cao, sững sờ rung động trước vẻ đẹp của nó, bèn quý xuống thành kính cúng bái. Sau đó, đứa trẻ vào núi tu hành, cuối cùng đắc đạo... đợi đến khi nó quay về thì chim thần đã không còn nữa. Thế là nó tới trước mộ Sở vương xây cho chim thần cúng tế, ca rằng: ‘Nó Đã Đi Rồi, Ta Còn Ở; Mà Khi Ta Cũng Đi, Có Gì Vĩnh Viễn Không Rồi...’ sau đó thơ thối mà đi... lục ca, huynh có biết, chim thần đi rồi, để lại là sự trưởng thành của đứa bé, nhưng có một ngày đứa bé cũng đi, vĩnh viễn không đi chính là tình sâu...”

Ân Lê Đình giật mình nhìn Lộ Dao. Lúc này sắc trời đã sáng dần, ban mai màu hồng cam nhuộm chân trời và mây khiến không khí dường như cũng ấm lên, ánh sáng trắng từ từ hóa thành màu vàng sáng, cắt ngang sắc đêm, làm chân trời dần chuyển màu xanh thẫm, hòa với màu mây hồng cam tỏa ra quang sáng tím nhạt, trang điểm cho trúc cốc xanh rì, như mộng như ảo. Sắc mặt Lộ Dao cũng trong trẻo lạ kỳ, như ngày đầu tiên hai người gặp mặt nàng một thân áo xanh với nụ cười trong trẻo như nước xuân. Lối vào trúc cốc có tiếng động khẽ, Lộ Dao nhẹ nhàng cúi đầu, nhìn thấy người mình vẫn luôn chờ đợi, trong lòng nhẹ nhõm. Lúc này ánh dương hắt trên mặt ao lăn tăn và trúc xanh lay động, âm áp một vùng. Đợi nàng ngẩng lên lần nữa thì thấy gương mặt tuấn tú của Ân Lê Đình đầy nước mắt, lăn xuống ướt đầm ướt áo hai người, đôi mắt trong sáng sạch sẽ đầy ngập đau thương. Lộ Dao cố sức gạt tay vuốt má chàng, mỉm cười: “Lục ca... huynh đừng khóc nha...”

Ân Lê Đình đề tay nàng “Được... Tiểu Dao, huynh không khóc...”

Lộ Dao cười càng sáng lạn “Lục ca, muối hát cho huynh nghe nhé...”

Ân Lê Đình giữ chặt bàn tay nàng lau nước mắt giúp mình, gật đầu “Ừ...”

Chỉ nghe giọng Lộ Dao nhẹ nhàng chậm rãi, khơi dậy lục trúc xào xạc gió mát trong trong, dường như muốn hóa thành mây trời một đi không trở lại.

“Họa đường xuân oán tú vi trọng, bảo triện hương vi động...”

Thử ngoại hư danh yếu hà dụng?

Túy hương trung, đông phong hoán tỉnh lê hoa mộng...”

Một lần một tiếng, quyến luyến quanh quẩn, mới ra khỏi một hồi mộng cũ.

Ánh mặt trời sáng sủa rót cuộc nhuộm cả bầu trời, Ân Lê Đình dường như nghe thấy tiếng sóng nước lăn tăn liên tiếp bên bờ Hoành Đường, còn có một

chữ “được” Lộ Dao chớp mắt cười thánh thót mà thót nên khi lần đầu tiên nàng hát khúc ca này cho chàng nghe, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi không kèm chế được.

“Lục ca... đừng khóc nữa mà...” Âm thanh và hơi thở đều yếu đi, liền đó đôi mắt sáng trong, nụ cười rạng rỡ, tất cả tan trong gió ban mai, không bao giờ thức dậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Phiên Ngoại 2.

Nước Chảy Trăng Đi Không Tiếng Thanh

Phó Thu Nhiên

Nhược Trường qua đời, mười lăm tháng năm âm lịch.

Người đi một mình, đôi lứa không về.

A Dao và ta nhận được thông báo ngưng chờ dẫn chạy tới, ngồi trong phòng nghỉ ở trạm liên lạc của MSF [100] đủ hai ngày, một chữ không nói com nước không đựng, bàn trà trước mặt đặt toàn bộ băng ghi âm, món đồ cuối cùng Nhược Trường để lại cho ta và A Dao. Hai chúng ta, không ai có dũng khí đi mở nó ra, dường như vừa mở, Nhược Trường sẽ thật sự rời khỏi chúng ta, cũng không thể trở về được nữa.

Cứ như vậy, chúng ta tồn hết hai ngày. Thực tế khi đó, thời gian với chúng ta mà nói chẳng có nghĩa lý gì, nỗi thống khổ cùng cực khi một phần sinh mệnh bị ép buộc bóc rời máu chảy đầm đìa đó dường như muốn không ngừng quấy phá nửa đời còn lại của ta và A Dao. Trong sự giãy vò không ngừng nghỉ đó, ta nhớ tới nhiều nhiều năm trước, cậu bé với mái tóc đen mềm, bàn tay ấm áp rắn chắc khẽ khàng nắm tay ta, dưới ánh mặt trời nở nụ cười rạng rỡ nói với ta: “Anh là Cố Nhược Trường, em phải kêu anh là anh mới đúng.” Có lẽ nụ cười đó quá dịu dàng quá ấm áp như nắng ấm ngày xuân, ta xưa nay có phần bất kham lại thích phá phách trở nên yên tĩnh như kì tích, ngoan ngoãn gật đầu gọi: “Anh.”

Anh, cái chữ này đến bây giờ đã có mấy năm ta chưa từng gọi. Bây giờ ta càng thích gọi Nhược Trường. Nhược Trường, Nhược Trường, mỗi đêm khuya tĩnh mịch, cái tên này cứ vang đi vọng lại trong óc ta, trần trọc quẩn quýt, xua mãi không đi. Quá khứ là thế, hiện tại là thế, sau này cũng thế.

Thời niên thiếu trong trí nhớ càng trôi càng xa, chuyện cũ lại càng lúc càng rõ ràng. A Dao như trà, uống vào thấm tâm gan, trong thời buổi hỗn độn rối ren này khiến ta tin tưởng vào cuộc sống tốt đẹp và sức mạnh của niềm tin. Mà Nhược Trường, như rượu cay nhất cũ nhất, càng ủ càng càng thơm, khiến ta cam nguyện say sưa chìm đắm không thể rời ra.

Không như A Dao có ba mẹ yêu thương, nhà ta là nơi ta không muốn trở về nhất. Ba vốn là người tốt, chỉ là hơn ba mươi thì mê đánh bạc. Ngán ngùi hai năm, gia cảnh còn tính là bình thường bị thua tới nát. Nhất thời cùng quẫn không chịu nổi. Rốt cuộc mẹ không chịu đựng được ba cả ngày không lo làm ăn chỉ lo bài bạc, gửi hết hi vọng vào trên chiếu bạc, sau một lần ba say rượu hai người cãi nhau, cuối cùng thu dọn hành lý bỏ nhà ra đi. Mẹ đi rồi, ba đau lòng càng trở nên tệ hại, hầu hết thời gian đều vui trong sông bãi, phung phí hết cuộc sống và tiền bạc vốn không còn bao nhiêu. Ta cũng không muốn ông về nhà, chỉ vì mỗi lần ông về, nhìn thấy ta mắt liền đỏ hoe. Nếu uống say thỉnh thoảng còn đánh đập ta, vừa đánh vừa chửi bới mẹ ta vứt bỏ ông.

Rốt cuộc một ngày, sau khi ta bị ba đánh đau một trận trốn ra khỏi nhà, dờ dẩn chạy đến công viên gần đó, mặt mũi bầm dập quần áo lộn xộn ngồi trong hố cát khóc lớn. Ngay lúc đó, một người ngồi xổm trước mặt ta, đưa cho ta một cái khăn tay ca rô sạch sẽ. Ta ngẩng lên muốn nhìn người đó khổ nỗi mắt khóc tới sưng đỏ, dưới ánh nắng hoàn toàn không nhìn rõ mặt mũi người đó. Song giọng nói ấy dịu dàng vô cùng, khẽ khàng hỏi ta: “Sao lại khóc? Nhà em ở đâu?”

Giọng người đó dịu dàng như thế, song lại khiến ta khóc dữ hơn, ôm chặt lấy người đó, tính làm nũng của trẻ con lộ ra: “Mẹ không cần A Nhiên, ba cũng không cần A Nhiên. Em là đứa bé không ai cần! Em không có nhà!”

Người kia rõ ràng ngăn ra, nửa ngày bỗng nhẹ nhàng ôm ta, một tay vỗ về ta khóc tới đau sốc hông, giọng hết sức dịu dàng: “Ngoan, đừng khóc nữa, em tên A Nhiên à? Em không phải đứa bé không ai cần, anh cần em được không?”

“Anh là ai?” Ta chùi đôi mắt sưng đỏ, kì quái nhìn người nọ.

Trước mắt là một bé trai không lớn hơn ta bao nhiêu nhưng lại có sức mạnh kỳ lạ khiến người ta thấy an lòng. Người nọ kéo ta dậy, phui cát bám trên người ta, lại lấy khăn tay lau mặt và tay cho ta, mỉm cười nói: “Anh tên Cố Nhược Trường, em phải gọi là anh mới đúng.”

Sau đó, ta có một người anh tên Cố Nhược Trường, anh ấy có đôi mắt đẹp, giọng nói mềm mọng và bàn tay ấm áp. Mỗi ngày chỉ cần không đi học, tất nhiên ta bám lấy anh ấy, chạy tới chạy lui, ngay cả ăn cơm, thậm chí ngủ cũng thường xuyên ở nhà anh ấy. Ba mẹ anh ấy bận công tác, cũng không rảnh chăm sóc anh ấy, phần lớn thời gian là anh ấy tự lo cho mình, bây giờ lại thêm ta. Ngoài ta ra, là A Dao. Lúc đó A Dao xinh như một cô công chúa bé,

thường hay mặc váy lông trắng, lần nào cũng ngọt ngào ôm Nhực Trường, cười khanh khách. Không thì cũng kéo vạt áo ta, lắc qua lắc lại, vừa lắc vừa hát. Xưa nay ta luôn cảm thấy bọn con gái yếu ớt phiến toái thể mà nhìn cánh tay trắng trẻo của cậu ấy, lập tức mềm lòng, mặc cậu ấy đùa nghịch đủ trò.

Tuổi dần lớn, A Dao và ta đều có tính nghịch ngợm phá phách, còn Nhực Trường nhỏ tuổi mà tính tình điềm đạm, cái gọi là ba tuổi thấy lớn bảy tuổi thấy già, cậu này nghiêm nhiên đứng với ba người chúng ta. Ba đứa bé cùng nhau nghịch, máu chốt luôn là ta và A Dao đùa nào đùa nấy đều nghịch như quỷ, đùa sau hơn đùa trước. Nhực Trường luôn theo sau lưng chúng ta, mặc chúng ta phá phách, thỉnh thoảng răn đe song cũng chẳng nghiêm túc. Đợi đến khi bị người lớn phát hiện, trước sau đều là anh ấy lập tức đứng ra nhận sai, sau đó bắt lực nhìn hai đứa ta đang âm thầm lè lưỡi. Mỗi lần như thế, ta và A Dao lại vui vẻ mỗi đứa nắm một tay anh. A Dao nghĩ cái gì ta không biết, ta chỉ đơn thuần thích cái cảm giác ấm áp vững chãi khi nắm tay anh mà thôi.

Năm tám tuổi, trận động đất đó kết thúc sinh mệnh của ba, ta nhờ chơi đùa bên ngoài mà thoát được một kiếp. Lúc ấy gạch ngói đổ nát hoang tàn, khắp nơi là tiếng gào khóc rên la, ta mở mắt ngồi trước cửa nhà mình, nhìn ba đã tắt thở, kinh ngạc phát hiện mình cũng sẽ khó sở vì ba, cái gọi là một giọt máu đào hơn ao nước lã có lẽ là thế này đây. Đang cân nhắc có nên khóc hay không bỗng nhiên cảm giác sau lưng có người đột ngột ôm chầm lấy ta, hơi thở quen thuộc lượn lờ, là Nhực Trường.

Anh dùng sức ôm ta, ni non: “A Nhiên, em không sao là tốt, không sao là tốt rồi.”

Ta dùng sức ôm lại anh, bỗng nhiên cảm thấy trận động đất này cũng không có gì đáng ghét. Nhưng động đất chẳng những giúp ta thoát khỏi cái nơi chẳng muốn quay về này, còn mang theo cả ba mẹ A Dao luôn che chở cậu ấy đến lúc chết. Lúc cậu ấy được cứu ra rõ ràng đã sợ chết khiếp, ôm Nhực Trường đầy mình thương tích vì tìm cậu ấy khóc đến long trời lở đất. Ta đứng sau Nhực Trường, nhìn Nhực Trường ôm A Dao cả người toàn bụi đất và máu của ba mẹ cậu ấy, dịu dàng dỗ dành, thân thể A Dao dường như vẫn còn sợ hãi khẽ run run, tay còn dính máu do trầy xước.

Trận động đất kia mang đi cái gì, tác thành cái gì, đến bây giờ đã không cách nào bình luận, nhưng nó để lại cho ba đứa bé, đến bây giờ hãy còn chi phối số mạng cả ba đứa, vận mệnh ngặt nghèo như thế, tình cảm từ đó mà ra khác gì giọt máu đào.

Sau trận động đất đó, một thời gian dài A Dao luôn sợ ở một mình. Mỗi tối đi ngủ, vừa nhắm mắt lại liền khóc lớn. Vì thế tối nào Nhực Trường cũng dỗ cậu ấy, kể chuyện cổ tích hát ru, chờ cậu ấy ngủ say cũng túm tay Nhực Trường không chịu thả, hờ động dậy một tí sẽ làm cậu ấy khóc to, thành thử Nhực Trường chỉ đành ngủ chung với cậu ấy. Mà Nhực Trường nhìn ta túm áo ngủ anh ấy không chịu buông, mỉm cười xoa đầu ta “A Nhiên cũng sợ à? Vậy lại đây thôi.”

Vậy là, căn phòng nhỏ nhỏ, cái giường nhỏ nhỏ, ba đứa bé chen chúc nường tựa lẫn nhau, chật hẹp vô cùng song khiến người ta cực kỳ yên tâm. Trong đêm đen, một bàn tay ấm áp nắm tay bạn, cái cảm giác hạnh phúc chân thật đó, dù chuyển thể hai đời cũng chưa từng phai nhạt.

Từ tám tuổi đến mười tám tuổi, mười năm thấm thoát như thoi đưa, đến bây giờ, không đếm được bao nhiêu kỷ ức. Nhắm mắt lại, dường như còn có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào của hoa quế trước phòng, còn nghe được giọng nói dịu dàng ân cần dặn dò của Nhực Trường, còn có thể nhìn thấy trong sân vệt nắng loang lổ, ba đứa nhỏ cùng nhau chơi cờ, bắn bi. Trong óc, hình ảnh thời niên thiếu mờ mờ hư ảo toàn là bóng A Dao và Nhực Trường, người trước xinh đẹp trong trẻo quyến rũ vô ngần, người sau, đầy lông lẳng đọng cảm giác ý lại không thể diễn tả bằng lời và khát vọng. Khát vọng có thể đến gần sự ấm áp kia hơn, đuổi theo ánh mắt khoan dung kia, thậm chí đi chạm vào trái tim trước nay luôn lưu luyến quan tâm A Dao và ta.

Có lẽ vì trận động đất hồi bé đó, tận mắt nhìn thấy ba mẹ qua đời đối với A Dao mà nói có ảnh hưởng quá lớn, từ rất nhỏ cậu ấy liền quyết tâm làm bác sĩ. A Dao cực kỳ thông minh, mười tám tuổi đậu vào học viện y như ước muốn, chọn khoa lâm sàng vất vả nhất. Từng nghe người ta nói những đứa nhỏ lớn lên cùng nhau sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, hứng thú yêu thích khá tương tự. Có đúng với người khác hay không ta không biết nhưng với ba người chúng ta thì đúng thế. Trên đơn nguyện vọng, ta và Nhực Trường gần như không thêm suy nghĩ liền chọn khoa y lâm sàng, lựa chọn khác hình như không đủ nắm lấy hứng thú của ta. Có người nói cuộc sống tám năm ở học viện y tựa như địa ngục mà lâm sàng chính là tầng địa ngục thứ mười chín, nhưng ta lại cảm thấy tám năm đó trôi qua vô cùng tuyệt vời. Mỗi ngày uống cùng ly nước dùng cùng phích nước hộp cơm, lên lớp thì chép hình vẽ chép chữ của anh ấy, lúc thực tập thì ra ra vào vào cùng một khoa phòng, đêm khuya nghe tiếng anh ấy ngủ say thờ ơ đều đều ở giường dưới, ta thường nghĩ sao không thể ở học viện mười tám năm chứ?

Mãi đến một ngày, ta bỗng nhiên phát hiện hóa ra phần tình cảm này còn phức tạp nan giải hơn ta tưởng nhiều.

Lúc ấy ta và Nhực Trường cùng thực tập chuyển khoa ở khoa ngoại. Bác sĩ thực tập luôn đi ba ca, cực kỳ vất vả. Ngày hôm đó đến phiên Nhực Trường ở viện trực ca đêm. Mới sáng sớm ta xách bữa sáng đi mua cùng A Dao, một mình chui vào phòng nghỉ. Trong phòng chỉ có mỗi mình Nhực Trường, thức cả đêm bây giờ đang nằm trên sofa ngủ ngon lành. Ta rón rén tay chân đặt đồ ăn sáng lên bàn trà, đang tính hù anh ấy một cái, bỗng nhiên thấy ánh mặt trời mới mọc xuyên qua cửa sổ mở rộng hắt vào trong phòng, rơi trên gò má trắng trẻo tuấn tú của Nhực Trường, nhuộm hàng mi lấp lánh của anh ấy thành màu vàng nhạt, khiến gò má góc cạnh của anh ấy càng trở nên đẹp để tuần tú. Có lẽ là đêm qua không ít việc, rõ ràng Nhực Trường đã mệt lắm, sau khi ta lay lay anh ấy vài cái, mơ mơ màng màng ngo ngoáy, chớp mắt đã ngủ say lại. Không trầm tính như thường ngày, ngược lại có mấy phần yếu ớt khiến người ta mềm lòng vô hạn. Ánh dương lướt qua chớp mũi và cánh môi anh ấy, khoảnh khắc ấy lòng ta chột rung động thật mạnh, mà xui quỷ khiến vươn tay về theo đường cong cánh môi của anh ấy, cảm thụ sự phập phồng nơi đó. Rốt cuộc lúc ta phản ứng lại mình đang làm cái gì, lập tức rút tay về như vừa mới làm ra chuyện tày đình, hận không thể chôn nó xuống đất luôn. Cả sáng hôm ấy, tìm ta đập thành thịch, cực kỳ bất an song cũng khá là kích động hào hứng, cái cảm giác đó đến bây giờ vẫn chưa từng phai, chưa từng quên.

Sau hôm ấy, bỗng nhiên ta cảm thấy có gì đó không giống trước nữa. Không phải Nhực Trường, cũng không phải A Dao, từ đầu chí cuối hai người họ chẳng hề phát hiện ra điều gì, bởi vì cái cảm giác mơ hồ bất an đó bị ta che giấu rất kỹ, kỹ đến nỗi thậm chí có lúc chính ta cũng không phát hiện ra. Nhưng mỗi đêm khuya, nỗi nghi ngờ bất an kia lại lặng lẽ trôi dạt, hoàn toàn vùi lấp ta trong đó.

Có điều bất luận ra sao, thời gian chưa từng ngừng lại. Tám năm trôi qua rất nhanh, nháy mắt ba người chúng ta đã tốt nghiệp. Ngày làm lễ tốt nghiệp, sinh viên mặc áo bác sĩ màu trắng, lập lời thề trong hội trường hơn trăm năm lịch sử. Khi ấy tuổi trẻ nồng cuồng, ta chẳng hiểu, miệng đọc lời thề Hypocrate, khiến ta và A Dao ríu rỉn đủ hai đời, gánh nặng hai đời, cũng nỗ lực hai đời.

Ngày tuyên thệ ấy, ánh dương rạng ngời cỏ xanh biêng biếc, lưu lại cho ta là lời thề Hypocrate khi ấy không hiểu được cùng sự thức tỉnh như bị một cây gậy đánh vào đầu. Lúc ấy, A Dao mặc áo dài trắng tinh vui sướng cực kỳ lời kéo Nhực Trường cười nói, tâm nguyện nhiều năm thành hiện thực, cố chấp như A Dao sao không vui cho được chứ? Ta chợt chú ý đến ánh mắt Nhực Trường nhìn A Dao. Đôi mắt ấy thăm sâu như biển, xao động mệnh mạng không diễn tả nổi và... nồng nàn. Trước nay, Nhực Trường đối xử với A Dao và ta có thể nói là thân mật vô cùng, trước nay ta đơn giản cho rằng tình cảm ấy là chuyện hiển nhiên, lại sơ sót bỏ qua, dưới đôi mắt Nhực Trường che giấu tình cảm dành cho A Dao như thế. Trong khoảnh khắc, chẳng những ta kinh ngạc, mà thậm chí còn trở nên sợ hãi, bởi vì ta bỗng phát hiện, thì ra, mờ mịt bất an vẫn luôn xuất hiện trong đêm khi nay, tương tự như xao động trong mắt Nhực Trường đến thế, cơ hồ như đúc từ một khuôn. Phát hiện bất thành tình này khiến ta mừng rỡ, kẻ đó là kinh hoàng tốt độ. Đó là Nhực Trường, Nhực Trường từ nhỏ đã cùng ta nương tựa, là Nhực Trường một tay chăm sóc ta và A Dao, là... Nhực Trường yêu A Dao mà...

Bị phát hiện khủng khiếp vô cùng kia đánh gục, ta nhanh chóng đổ bệnh, suốt mấy tháng liền, mê man thêm thếp. Nhực Trường và A Dao lo lắng vô cùng, mấy lần xin nghỉ thay ta, ở nhà nghỉ ngơi cùng ta song ta không dám đối mặt với bất cứ ai trong hai người, bệnh chưa lành đã quay về bệnh viện đi làm. A Dao và Nhực Trường nhìn nhau, muốn nói lại thôi, đều không hiểu được tại sao ta thất thường. Rốt cuộc không được mấy ngày, một ca mổ đưa tới, ta hoảng hốt đầu óc dựa vào cánh cửa ngoài phòng mổ, trước khi ngất đi còn nghe y tá bên cạnh la hoảng lên.

Tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình nằm trong phòng bệnh ở khoa mình, hơi động dậy, gương mặt Nhực Trường liền xuất hiện trước mắt. Bàn tay ấm áp của anh sờ trán ta, cẩn thận kiểm tra một lượt, cuối cùng thở phào: “A Nhiên, em có khó chịu chỗ nào không?”

Ta nhìn gương mặt mệt mỏi của anh: “Không có... em?...”

Anh bưng nước đút cho ta uống xong mới nói: “Hôm qua em ngất xỉu bên ngoài phòng mổ, bác sĩ cùng ekip mổ vội vàng đưa em vào ICU, chừng đó mới phát hiện em sốt cao dẫn tới viêm phổi. A Nhiên, em...”

Nói chưa xong, mé giường bên kia động dậy, ta mới phát hiện A Dao nằm úp sấp bên đó, hai mắt nhắm nhem, đầu tóc hơi rối, nghiêm nhiên ngủ chưa tỉnh hẳn. Song vừa thấy ta lập tức trợn mắt, gần như bỏ nhào lên: “Thu Nhiên! Cậu tỉnh rồi! Sao rồi, còn chỗ nào khó chịu? Có tức ngực không?” Tay không ngừng, nào là kẹp nhiệt nào là óng nghe, tay chân luống cuống, hoàn toàn không bình tĩnh vững vàng như thường ngày nữa. Nếu bị giáo sư hỏi trước nhìn thấy, sợ là bị mắng một trận.

Nhực Trường kéo cô ấy lại “A Dao, anh kiểm tra rồi, A Nhiên không nguy hiểm nữa.”

A Dao vẫn không yên tâm nhìn ta: “Thu Nhiên, đã nói cậu không thoải mái thì phải nghỉ ngơi đằng hoàng, có ca thì đề tở và Nhực Trường thay cậu được rồi. Cậu có biết hôm qua làm tới chết khiếp không?”

Vừa dứt lời, y tá trong khoa đi vào, vừa thay bình dịch truyền trên giá vừa cười: “Bác sĩ Phó, bác sĩ Lộ nói đúng đó. Nếu thêm lần nữa, khoa hô hấp chúng tôi đều bị hù chết mất. Bác sĩ không biết đấy, tối qua bác sĩ Lộ vừa nghe nói bác sĩ bị ngất ngoài phòng mổ, đưa tới khoa hô hấp lập tức chạy tới đây, nghe nói trên đường đụng đổ hai xe đấy, còn rơi mất một chiếc giày. Chờ vào khoa, thiếu chút nữa là tùm cồ áo chủ nhiệm khoa chúng tôi, cứ mãi hỏi rốt cuộc bác sĩ bị gì. Cả chủ nhiệm chúng tôi cũng bị cô ấy hù không ra tiếng. Bác sĩ Cố cũng thế, hai ngày nay không hề chớp mắt. Đến giờ bác sĩ là bệnh nhân có thể diện nhất khoa hô hấp rồi đó, hai bác sĩ đích thân canh giữ bên giường bệnh, ngay cả dịch này cũng do bác sĩ Cố tự tay truyền đó.”

Nghe y ta lái nhai lăm lăm như thế, lòng ta chua xót. Cái gọi là quan tâm quá hóa loạn, viêm phổi nho nhỏ thế mà khiến hai bác sĩ chứng kiến nhiều ca bệnh nặng như Nhực Trường và A Dao rối loạn đến vậy. Đối mặt với hai người yêu thương che chở ta như thế, sao ta có thể thần nhiên đối diện với thứ tình cảm kia của mình? Sao có thể khiến Nhực Trường khổ não? Sao có thể làm A Dao đau lòng?

T

hật ra đời vốn rất đơn giản, nhưng một chữ “tình” chen vào thì trở nên khó khăn. Lúc ta hoàn toàn không cách nào đối mặt với hai người thân thiết nhất, có lẽ trời xanh tác thành, một tờ giấy xin gia nhập MSF của A Dao cứu ta ra khỏi mối tình tiền thoái lưỡng nan kia. A Dao đã muốn đi, đương nhiên ta và Nhực Trường cũng đi theo. Huống chi bác sĩ MSF quá thật là giấc mơ của ta. Ta vốn chuyên khoa chỉnh hình nhưng mà xui quý khiến, trong khoảng khắc điền vào đơn, ta ghi hai chữ “truyền nhiễm” trong ô chuyên môn. Mơ nhiên như ta dự đoán, sau khi đơn xin gia nhập được duyệt, Nhực Trường và A Dao chuyên khoa ngoại bị phân tới làm cấp cứu ngoại ở Afghanistan, còn ta bị phái tới phòng dịch truyền nhiễm ở Liberia. Nhìn đơn trong tay, ta âm thầm thở ra, lại thăm lo lắng cho an toàn của hai người ở nơi chiến loạn kia. Đang lúc do dự không chừng, Nhực Trường bỗng giao cho ta một cái hộp “Nhớ phải mang theo cái này, để có chuyện gì nhất định phải gửi tin cho anh và A Dao.”

Ta mở ra xem, hóa ra là điện thoại vệ tinh quốc tế. Thứ này gộp hai cái lại cơ hồ tiêu mất hơn nửa năm tiền lương của anh.

“Anh cứ tưởng là A Nhiên điền khoa chỉnh hình, không ngờ là em cũng có hứng thú với bệnh dịch.” Nói rồi vỗ mạnh vai ta “Nhớ kỹ phải thường xuyên báo bình an, đừng để anh và A Dao lo lắng.”

Cái hộp trong tay nặng tựa ngàn cân, trừ gập đầu ra ta không biết nên phản ứng thế nào nữa. Lúc ấy đau lòng, nhưng lại không biết thứ này giao cho ta đạo lý làm ta thờ phụng hai đời.

Ba người một khi tách ra đều không có thời gian cảm giác không thích nghi, bác sĩ MSF xưa nay luôn là nơi khiến bạn không có thời gian và tinh lực đi phiên nào chuyện gì khác ngoài công việc. Trong điện thoại A Dao nói với ta, không tới Afghanistan thật sự không biết cái gì là chiến trường và mạng người. Ta lắc đầu, nói với cô ấy nếu đến bệnh viện trị tội nạn Liberia một chuyến mới biết cái gì là sống sót.

Nơi này thiếu thốn kháng sinh, thuốc tê là đồ hiếm, xét nghiệm miễn cưỡng lắm mới thực hiện được kiểm tra công thức máu, những xét nghiệm khác, đừng nói là dây bệnh độc, chỉ làm xét nghiệm chức năng gan thôi đã khó càng thêm khó rồi. Thiết bị tiên tiến nhất của bệnh viện là một cái máy X quang

secondhand đã mười mấy hai chục tuổi, dù là thế, các bác sĩ cũng đã xem như bảo vật, nó mà hỏng thì cũng không biết kiếm đâu ra cái khác nữa. Mỗi ngày bên ngoài phòng khám xếp một hàng dài hơn hai trăm mét, từ sáng sớm đến chiều tà, phòng cách li quan sát luôn đầy ắp bệnh, ngay cả hành lang cũng toàn bệnh nhân. Mấy chục bác sĩ chuyên khoa khác nhau làm việc cả ngày lẫn đêm nhưng không sao bù lại được thiếu hụt thuốc men vật phẩm. Áp lực như thế, chung quy khiến đầu óc ta tạm thời trống trải, chỉ chứa các ca bệnh trong đó.

Đến nơi này tháng thứ ba, ta nhận một người đàn ông hơn năm mươi tuổi nhiễm xoắn khuẩn vàng da. Người đưa tới trẻ, chức năng thận gần như suy kiệt. Bệnh này chẳng phải bệnh nan y, nhưng ở nơi thế này, không phải nan y cũng thành phải. Ta nói với ông ấy, nếu đến bệnh viện công ở đây có thể chữa được, nhưng nơi này trừ một cái máy X quang cũ mèm ra gần như không còn gì nữa. Người kia nghe xong lắc đầu, ta khuyên nhủ ra sao ông ta cũng từ chối. Ông ấy nói với ta, ông không định đi khám, vì bệnh viện MSF không thu bất cứ khoản tiền nào ông mới tới đây. Viện phí của bệnh viện công, ông khuyh gia bại sản cũng không trả nổi. Mà nhà ông trừ vợ thất nghiệp ra còn có năm đứa con chờ ăn, nếu lấy tiền chữa bệnh cho ông ta, vợ con ông ta liền hết đường sống. Cuối cùng ông ấy năn nỉ ta, tuyệt đối không nói sự thật cho vợ con mình. Lần đó, ta gạt đầu vô cùng khó khăn. Sau đó mấy bác sĩ chia nhau liên hệ bệnh viện công, hết lời nhờ vả vẫn bị từ chối. Báo lên trạm liên lạc song các bác sĩ đều biết rõ trong lòng, một cái máy X quang secondhand cũng xài hơn hai chục năm, sao có thể chuyển đến mấy lọ máu chứ? Ta ôm mặt, trên đời này chẳng có gì tuyệt vọng bằng việc một bác sĩ tro mắt nhìn bệnh nhân rõ ràng có thể cứu được từ từ chết đi.

Ngày người đàn ông đó qua đời, ta làm hồi sức cấp cứu hai lần. Nhưng đối diện với sinh mệnh đã suy kiệt, làm nhiều hơn nữa cũng là phí công. Giây phút sau cùng, ta làm trái quy định cho vợ con ông ấy vào, lúc ấy rõ ràng ta nhìn thấy ánh mắt lưu luyến muôn vàn không nở của ông ta, tai nghe vợ con ông khóc gào bằng thứ ngôn ngữ ta không hiểu. Ta lặng lẽ đi ra khỏi phòng cấp cứu, chán nản ngồi xuống, bỗng nhiên đụng phải điện thoại vệ tinh bất lý trong túi áo choàng. Trong nháy mắt, xúc động muốn nghe giọng Nhục Trường và A Dao ập đến không sao kềm chế được.

Cước điện thoại đất kinh hồn, ai ngờ đầu bên kia không phải giọng Nhục Trường hoặc A Dao. Ta ngây ra, hỏi đối phương là ai, A Dao và Nhục Trường đầu, đáp án cơ hồ khiến ta rớt xuống vực sâu không đáy. Nửa đêm hôm qua hai người đến bệnh viện đã chiến rất gần khu giao tranh tham dự một ca phẫu thuật ngoại khoa, đến giờ vẫn chưa về. Chỗ đó hóa tuyến lác lư không chừng, đến bây giờ đã là đất chiến đấu, vì thế hai người họ mất liên lạc với bệnh viện trung tâm, trạm liên lạc dùng hết mọi cách nhưng đến giờ vẫn chẳng có bất kỳ tin tức gì.

Mấy phút ngắn ngủi, ta cảm giác như không khí chung quanh đều đóng băng khiến ta không thở được, nhũn ra nơi đó, lòng nóng như lửa đốt. Liberia và Afghanistan cách xa ngàn dặm, ta phải làm sao đây! Ta có thể làm gì đây! Mới rồi ta còn không vui vì bất hạnh của người khác, không ngờ vên vẹn có vài phút, chuyện này lại như sấm sét giữa trời quang ập xuống đầu ta! Chỉ có ba mươi phút ngắn ngủi mà thôi, dường như ta rơi vào địa ngục, cả ngón tay cũng không cách nào nhúc nhích. Bỗng nhiên, điện thoại của ta lại đổ chuông, ta ngây ra đó, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt. Điện thoại cứ reo mãi, hết lần này đến lần khác, vô cùng cố chấp. Ta nghiêng rắng, ấn phím nghe, chỉ nghe bên tai truyền đến một âm thanh, êm ái như tiếng trời: “A Nhiên? Cậu mới gọi tới hả?” Âm thanh du dương, chính là A Dao.

Trong chớp mắt ta ngỡ ngàng ngồi ngây tại chỗ, cái cảm giác trái tim vừa rơi xuống địa ngục thoát cái nhảy lên thiên đường khiến ta không cử động nổi, chỉ biết vô thức đáp lại, nghe tiếng Nhục Trường gọi qua điện thoại: “A Nhiên? Hôm qua anh và A Dao đi bệnh viện đã chiến chỉ viện cho một ca mổ, quay về đường bị phong tỏa, trễ một chút. Em có khỏe không? A Nhiên? A Nhiên?”

Giọng nói quan tâm của Nhục Trường vang đi vọng lại bên tai. Gần như trong khoảnh khắc ấy, khúc mắc tích tụ trong lòng mấy tháng nay “xoạch” một cái liền coi bỏ, trời đất cũng trở nên rộng mở. Đứng thế, ta có tình cảm rung động với Nhục Trường, ta và A Dao lại có tình thân ruột thịt. Nghĩ đến người đàn ông trong phòng cấp cứu kia, ông ấy muốn sống, muốn ở bên cạnh người yêu và người nhà song không thể. Còn ta, người yêu và thân nhân đều ở bên cạnh, quan tâm chăm sóc lo lắng cho ta vạn phần, họ hoàn toàn thật lòng với ta, ông trời hậu đãi ta đến mức nào? Chỉ mới một thời gian ngắn, ta sợ mất đi họ, đã như thế, nếu thật sự có ngày ba người không thể gặp lại nhau, hoặc là tình nghĩa phai nhạt, bảo ta làm sao mà chịu nổi? Ba người gần bó nương tựa bao nhiêu năm nay, con đường sau này vẫn sẽ đồng hành đồng thuyền, ta cần gì rồi rầm rề ý mỗi tình này rốt cuộc nói với ai? Bao năm nay tình cảm Nhục Trường và A Dao dành cho ta, có thiếu quá nửa phần?

Một chữ tình, quý ở chân thành. Đối mặt với hai trái tim chân thành tốt lành, quyết không muốn tổn thương ta một chút nào, sao ta lại tự làm khổ mình như thế? Bỗng nhiên ta thờ phào, nghe giọng nói nồng nóng của Nhục Trường và A Dao bên tai, vội vàng lên tiếng an ủi.

Người ta nói bác sĩ MSF giúp đỡ những người khổ khó, nhưng hôm nay, sáu tháng làm bác sĩ ở MSF này lại tặng cho kẻ đang lâm vào khổ khó như ta một gậy vào đầu, mở mang đầu óc. Lúc ra đi nặng nề, đến khi quay về, quả nhiên tâm tình thay đổi hẳn. Sân bay, nhìn A Dao mừng rỡ hào hứng ôm ta, nhìn Nhục Trường mỉm cười dịu dàng ấm áp, lòng ta rốt cuộc an ổn lại. Có chút yêu không cần phải nói, cứ để nó giấu sâu trong lòng cả đời, sau đó giúp đỡ yêu thương quan tâm cả đời, không rồi không bỏ, có gì mà không tốt?

Mãi lâu về sau, một lần ta và A Dao trò chuyện nhắc đến những chuyện cũ này, A Dao mới nói cái ngày gọi điện thoại đó, nàng và Nhục Trường ở trong bệnh viện đã chiến khói lửa mịt mù, lần đầu tiên trong đời nàng học cách làm một bác sĩ, nguyên tắc cả đời cần theo đuổi. Nghe xong ta âm thầm cảm thán trời xanh thật sự hậu đãi chúng ta, cùng ngày hôm đó, ta hiểu được cả đời ta cần che chở tình cảm, thân tình tình yêu, không có bên nặng bên nhẹ, chỉ có giấu chúng thật sâu, mặc cho năm tháng như nước chảy, tuổi xanh phò xuân thu.

Thế nhưng, ta không ngờ, tình cảm yêu thương chăm sóc giúp nhau cả đời ấy lại ngắn ngủi như thế. Mới có ba năm, Nhục Trường xảy ra chuyện. Từ nay cùng trời cuối đất, một đi không về. Những chuyện sau đó ta không có can đảm đi nhớ lại nữa, đoạn kí ức u ám đó là cơn ác mộng cả đời ta. Nhục Trường qua đời, ta ngày đêm chìm trong men rượu, mãi đến khi A Dao cũng xảy ra chuyện tiếp, bấy giờ mới khiến ta lấy lại tinh thần. Nhục Trường để lại hai câu phó thác, ta phụ lòng sạch sẽ. Ta còn xứng đáng với sự nhờ vả của Nhục Trường sao, còn xứng đáng với người đau lòng nhất lúc này là A Dao sao? Ta hung hăng quăng hết tất cả rượu ra khỏi cửa, nghiêm túc mà mạnh mẽ rửa sạch sẽ mặt mũi, nhìn thẳng vào tình hình hết sức bê bối của A Dao.

May mà rốt cuộc A Dao dừng cảm hơn ta nhiều lắm, cai nghiện, vượt qua cơn ác mộng Nhục Trường qua đời, vượt qua nỗi đau lý tưởng gánh trên vai, hai kiếp luân hồi, nàng luôn dừng cảm kiên cường hơn ta, từ đầu tới cuối luôn nhìn thẳng vào những sự kiện không chịu nổi kia, để mình công trên vai tội nghiệp, trách nhiệm vốn dĩ có một nửa của ta, một mình đi khắp chân trời góc bể. Mà ta, vẫn như lời hứa với Nhục Trường năm xưa, từ đầu chí cuối che chở chăm sóc nàng, để nàng có thể không vướng bận, áo com không lo, khiến nàng từ từ thực hiện giấc mộng năm xưa của ba người chúng ta, khiến

nàng lúc một mỗi vạn phần, có nhà để về. Với hai chúng ta mà nói, một chữ tình, lúc này không phải chỉ cần hai chữ chân thành là có thể nói hết, mà đó là máu mủ ruột rà thấm vào xương tủy. Tình yêu dành cho Nhượng Trường năm xưa càng lúc càng nồng song cũng bị chôn giấu càng sâu, cứ để cái bí mật này vĩnh viễn vùi lấp đi, ngàn vạn lần đừng để nó hiện ra, tổn thương A Dao.

Khi nam tử ta vốn cho là cực kỳ nhu nhược kia đứng trước mặt ta, kiên định nói cho ta biết trên thế gian này không có gánh vác nổi hay không, chỉ có nguyện ý hay không nguyện ý mà thôi, ta bỗng nhiên hiểu được vì sao mình và A Dao lại xuất hiện ở nơi này. Có người nói lúc ông trời lấy đi của người cái gì đó, tất sẽ đưa lại cho người thứ khác. Nhiều năm dưỡng cảm kiên cường của A Dao không uổng công, con người sạch sẽ thanh tao trước mắt, có lẽ là món quà trời xanh thưởng cho A Dao.

Tối đó sau khi Ân Lê Đình đi rồi, ta rải ba chung rượu về hướng tây, nước mắt đè nén trong lòng nhiều năm tràn ra không kèm chế được. “Nhượng Trường, rốt cuộc anh yên tâm được rồi.” Còn ta, cuối cùng có thể mặc cho nỗi nhớ nhưng cố chấp nơi đáy lòng tựa như cỏ dại tràn lan, mặc sức mở rộng; Rốt cuộc có thể mặc cho tình ý trong lòng như rượu ủ lâu năm bốc ra, hương thơm bốn phía; Rốt cuộc có thể không cần ngày ngày đêm đêm mang theo áy náy đối với A Dao chẳng sợ dù chỉ là một chút; Cũng rốt cuộc, có thể đồng thời giữ được cả tình thân quán vào xương máu và ái mộ chưa từng phai đi. Ta cười khẽ trong lòng, ai nói xưa nay sự đời khó vẹn đôi đường?

Song ta lại một lần nữa không ngờ, mối tình duyên này của A Dao cũng ngắn ngủi như thế. Chẳng lẽ trời cao thật sự không dung được tình cảm sạch sẽ trong trẻo này sao? Chung quy A Dao quá hiểu ta, biết nhất định ta khó mà đổi mặt, ngay cả một lần cuối cùng cũng không cho ta nhìn thấy. Trong nháy mắt, bỗng nhiên ta vô cùng hận mình sao lại yếu đuối trước sinh lý từ biệt đến thế. Có điều khi Ân Lê Đình giao lại thư A Dao gửi lại cho ta, ta lại bỗng thấy may mắn, may mắn A Dao chắc chắn cũng không muốn ta gặp nàng, mà lúc nàng ra đi, nhất định trong lòng cũng ảm áp mà vui sướng. Không có muôn ngàn nghiệp chướng không có vô vàn trách nhiệm, có người yêu thương bên mình, nếu được như thế, còn gì nuối tiếc đây?

Thư A Dao để lại, rất dày rất nặng, tựa như lời thề nàng thực hiện bao năm nay, tình cảm ta khắc ghi, phò thác Nhượng Trường để lại. Có điều, cuối cùng ta không có can đảm mở ra, xem thử trong đó viết gì, dường như chỉ cần không mở, A Dao sẽ vĩnh viễn không rời. Ta nghĩ chắc A Dao cũng chưa từng tính đến ta sẽ mở nó ra. Hai kiếp luân hồi, nàng đang nghĩ gì sao ta không hiểu chứ?

Nhượng Trường, A Dao rốt cuộc ra đi, lần này em sẽ không đi theo nàng. Bởi vì nàng đã dưỡng cảm không cần em che chở nữa, bởi vì rốt cuộc nàng đã bước ra khỏi mối duyên tình chết yếu thời niên thiếu, bởi vì rốt cuộc nàng có thể lần nữa đi yêu và được yêu, bởi vì sẽ có một người yêu thương nhưng nhớ nàng, tình ý ấy không kém gì em và anh.

Mà ta, rốt cuộc bị giữ lại thế giới này, rốt cuộc có thể yên tĩnh theo tháng năm, rốt cuộc chìm đắm trong âm thanh du dương của nữ hài năm xưa, trong nụ cười khiến người an tâm của nam hài ấy.

Chuyện cũ chưa từng nhạt phai, yêu thương giận hờn hầy còn mồn một.

Trên đời này, mỗi người đều có hận. Đau khổ nhất, chính là hận bản thân. Hận mình vô lực, hận mình vô năng, hận mình hèn nhát, hận mình buông bỏ niềm tin và lý tưởng, hận mình nhếch nhác ghê tởm không chịu nổi. Nhưng có chút hận, xương nghiền thành tro, không hồi hận; cũng như có chút yêu, quanh đi quẩn lại, cho dù không ai biết, chung quy cũng không chạy khỏi lưới trời lồng lộng [101].

Nhượng Trường, A Dao, trước hai cái tên này, bất cứ việc gì, với ta mà nói, đã không có sai và đúng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Hợp – Dịch lộ lê hoa khả khai phủ, thủy cự xướng, thủy cự du

Tình Khách Đường Kim Cổ

Nguyên Thuận Đế năm Chí Chánh thứ sáu, tháng giêng, Quán Thành.

Năm nay khí trời ấm lên khá trễ, mười lăm tháng một vừa mới qua, phần lớn phương bắc tuyết tích lũy cả mùa đông vẫn chưa tan đi. Hai ngày nay thời tiết lại lạnh trở lại, tuyết rơi đã nửa ngày. Lúc này sắc trời sắp đen lại, gió bắc đem theo tuyết lông ngỗng bay múa là tá khắp nơi. Ngoại thành Quán Thành, trên đường không còn người đi nữa, tuyết lớn lấp hết quan đạo bằng phẳng.

Một bên quan đạo có một khách điểm không lớn lắm. Khách điểm chia làm hai tầng, tầng trên ở trọ, sảnh đường tầng dưới mở quán rượu, kiêm bán ít đồ ăn. Thức ăn thì không tới mức mỹ vị nhưng rất rẻ. Lúc này bên ngoài khách điểm tuyết bay là tá, trong khách điểm bếp lò hừng hực, ánh lửa bập bùng, khá là ấm áp. Có bảy tám người vì gió tuyết cản trở mà dừng chân ở đây tụ tập một chỗ, chọn vài món ăn, đang nghe một ông lão thuyết thư kể chuyện. Ông lão này kể chuyện trầm bổng khá là xuất sắc, mọi người liên tục khen ngợi, ngay cả chương quầy cũng sán lại nghe.

Ông lão kể khá hào hứng: “Cái này nói thì trễ lúc ấy rất nhanh, chỉ thấy Võ Đang tam hiệp Du Đại Nham vung đao lên, một chiêu Hoàn Phê chém thẳng xuống eo Thành Côn. Mà Thành Côn kia cũng rất được, eo lão cứ như rắn nước mềm nhũn linh hoạt, vặn một cái liền tránh ra. Thành Côn chưa rút lui về bên trái, thì thấy Trương tứ hiệp Trương Tùng Khê kẻ bên Du tam hiệp xách Thục Đồng côn...”

Nói chưa xong thì nghe cửa khách điểm bị đẩy ra kết một tiếng, mọi người đều không ngờ thời tiết như vậy còn có khách, đồng loạt nhìn qua. Chỉ thấy từ ngoài cửa có hai nam tử đi vào. Người đi trước là một hán tử gầy gò chừng bốn mươi tuổi, mặt mũi góc cạnh vuông vắn, một thân áo choàng xanh xám đầy bông tuyết. Người đi sau là một thanh niên chừng hai bảy hai tám, mặt mũi tuấn tú, lúc này đang quay người đóng cửa khách điểm.

Chường quây vội vàng tiến lên: “Nhị vị nghỉ chân ăn lót dạ hay ở trọ? Trời tuyết lớn thế này lạnh hỏng rồi đi? Tiểu nhị mau mang trà nóng lên!”

Hai người lau mặt sạch sẽ, thanh niên nọ nói với chường quây: “Chúng ta nghỉ chân, phiền chường quây cho hai bát mì nóng, một xừng bánh bao, thêm hai cân thịt bò muối.”

“Có ngay. Có điều khách quan à, gió tuyết lớn thế này, xem ra đêm nay cũng không ngừng rơi, lạnh chết người. Nhị vị vẫn nên ở lại tiểu điểm nghỉ một đêm đi, sáng sớm mai lên đường cũng không muộn.”

Tuy chường quây tính kiếm chút tiền nhưng cũng có lòng tốt, thời tiết thế này quả thật không thích hợp lên đường. Hai người bên này cởi áo choàng đầy tuyết ra, rũ áo vắt lên một bên, chường quây nhìn mà không khỏi ngáy ra. Thời tiết đóng băng cả giọt nước thế này, bên dưới áo choàng của hai người lại chỉ mặc một lớp trường bào đơn hơi dày, chường quây nhìn không thôi là thấy lạnh rồi, bỗng cảm thấy câu nói vừa rồi của mình đúng là ngu ngốc, nhất thời ngẩn ra.

Thanh niên kia lắc đầu khẽ đáp: “Huynh đệ chúng ta gấp gấp lên đường, đa tạ ý tốt của chường quây.”

Dường như chường quây cũng đã nhận ra tuy hai người này ăn mặc bình thường nhưng phong thái đi đứng có vẻ không phải người tầm thường, biết việc của khách đừng nên nhiều lời, vì thế cao giọng vâng dạ, tự mình đi chuẩn bị.

Bên này bảy tám người khách nghe kể chuyện thấy hai người yên lặng chọn chiếc bàn dựa sát tường mà ngồi, hoàn toàn không có ý quấy nhiễu người chung quanh thì cũng không chú ý nữa, giục già ông lão kể tiếp. Nhưng ông lão thì quan sát hai người nhiều hơn một chút, thấy gương mặt hai người tuấn tú, xách theo cái bọc dài dài có vẻ là binh khí, dáng vẻ khá giống với người của bang phái giang hồ, không kềm được tò mò. Song người nghe kể thì không để ý, cứ giục già ông kể tiếp, ông lão mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục kể chuyện ban nãy.

“... Thành Côn kia là kẻ khó giải quyết, có điều Võ Đang tứ hiệp cũng là nhân vật vang dội vô lâm, chỉ thấy chiều cuối cùng này Võ Đang tứ hiệp bốn hóa thành một, mụng lực đã lực đây một chiêu như sấm sét của Thành Côn trở về! Đương trường làm Thành Côn bị chường lực của mình đánh hộc máu. Lúc này cô nương vừa nãy lại từ đằng sau bốn người bước ra, phong dung đứng trước mặt Thành Côn, cất giọng lãnh lút hỏi lão: ‘Thành Côn, chịu cả phải chịu thua, lão đã thua thì phải tuân theo ước định của chúng ta mới được! Thuốc ở đây, lão uống hay không uống?’ Thành Côn đòi nào chịu? Cấm hận nói: ‘Lão phu tung hoành nửa đời, há để con nha đầu vô danh ngươi làm nhục?!...’

Nói chưa dứt, một người trong đám đã không nhịn được hỏi: “Cô nương kia rốt cuộc có lai lịch gì? Thuốc đó từ đâu ra?”

Ông lão cười đáp: “Ngài nghe lão nói tiếp là biết.” Nói rồi tiếp tục quay lại câu chuyện ban nãy.

Không ai chú ý, hai người ngồi ở chiếc bàn dựa vào tường nghe chuyện này xong, thần sắc khá lạ lùng. Mà thanh niên kia càng nghe, hình như vẻ mặt càng lúc càng kỳ cục, bàn tay đặt trên bàn siết thành quyền, hơi cúi đầu, ánh mắt lấp lánh, nửa vui nửa buồn, cuộn trào mãnh liệt bên dưới vẻ bề ngoài không mấy may dao động.

Chuyện xưa bây giờ biến thành chuyện lạ lưu truyền thế gian, một đồn mười mười đồn trăm, đã không còn giữ nguyên gốc ban đầu nữa song một nụ cười một cái nhăn mày của người ấy ngày trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt, chưa từng nhạt đi, cũng chưa từng thay đổi. Thanh niên bỗng cảm thấy tay mình nóng lên, ngẩng đầu thì thấy nam tử trung niên lặng thinh không nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay siết lại của chàng. Sư huynh xưa nay nghiêm nghị ít lời, mặt mày luôn lạnh nhạt lúc này trong mắt lộ ra an ủi không lời.

Thanh niên mỉm cười với sư huynh, thấy thần sắc lo âu trong mắt chàng rốt cuộc tan đi, đẩy bát mì tiểu nhị vừa bê lên đến trước mặt sư huynh, nói khẽ: “Nhị ca, huynh dùng trước đi.”

Ngay lúc này, bỗng rầm một tiếng, cửa khách điểm bị đẩy mạnh, tuyết lông ngỗng lẫn với gió rét cắm cắm xộc vào, ngọn lửa trong lò sưởi lắc lư dập tắt, mấy người nghe chuyện đồng thời không mở mắt lên được, đưa tay che mắt. Chỉ thấy bốn năm người tay chân lúng túng xông vào, trên tay còn hợp lực khiêng một người. Người đi đầu thân hình dũng mãnh nhanh nhẹn rống lên: “Chường quây! Chường quây! Mau mang nước nóng vải trắng tới!”

Người kể chuyện và người nghe thấy người tới ai cũng cao to lực lưỡng, tay xách binh khí sáng choang, người được khiêng vào thì máu nhỏ tí tách dọc đường đều im thin thít, hoảng sợ nhìn bọn họ, không dám phát ra âm thanh nào. Nghe chuyện lạ giang hồ là một chuyện, không cần thận đắc tội đám người giang hồ này, trường đao lấp lóa lạnh lẽo kia chém lên người lại là chuyện khác.

Chường quây mở điểm đã lâu, suy cho cùng cũng gặp qua cảnh này vài lần, nom nóp tiến lên “Vị khách, khách quan này...”

“Khách gì mà khác?! Còn không mau đi?! Chậm trễ tính mạng huynh đệ lão tử, lão tử lật điểm nhà ngươi!” Trường đao trong tay đại hán rung lên, vòng sát nơi mũi đao va leng keng làm chường quây run lập cập “Dạ, dạ, đi ngay!” Nói rồi chạy biến ra sau như làn khói.

Mấy đại hán đó vội vàng ghép hai cái bàn lại với nhau, đặt người bị thương lên bàn. Chỉ thấy trên đùi và cánh tay người nọ bị chém ba đao thật sâu, máu tuôn ra như suối, không sao cầm được, nháy mắt nhuộm đỏ cái bàn. Một đại hán nóng ruột đỏ hoe mắt, rầy bao nhiêu kim sang được đều bị máu cuốn trôi hết, dùng tay ra sức đè cũng vô hiệu, chỉ khiến người kia càng thêm đau đớn, rên la không ngừng.

Đang lúc khách điểm rối thành một nùi, cánh cửa mới được chường quây đóng lại bị đá ra, người trong phòng giật mình, thầm nói lại là toàn người nào

đến đây thì thấy một hán tử ăn mặc không khác gì nhóm người vừa rồi túm một ông lão bé gầy sải bước vào trong

Mọi người còn chưa phản ứng lại thì thấy đại hán cầm đầu ban nãy lớn tiếng: “Lão cừu nguoi tìm được đại phu rồi!?”

Hán tử được gọi là lão cừu một tay xách đại phu bị “mời” đến “Mau lên, lão mà không chữa lành cho bát ca ta, hôm nay đừng mơ tưởng từ đây đi thẳng ra ngoài!” Trong lúc nóng ruột đẩy mạnh một cái, lão đại phu bị đẩy loạn choạng, sắp ngã thì bỗng cảm giác có một lực đạo nhẹ nhàng can thiệp của ông, giữ vai ông đỡ ông đứng vững. Ông ngẩng đầu lên thì thấy một thanh niên hai bảy hai tám tuổi đỡ mình, nhỏ nhẹ: “Lão tiên sinh, không đụng trúng đâu chứ?”

Lão đại phu vốn bị dọa không nhẹ, nghe giọng người này nhỏ nhẹ nhất thời giật mình: “Không... không, không có... đa tạ công tử...”

Thanh niên lắc đầu “Không sao, ngài khám cho bệnh nhân trước đi.” Nói rồi rút tay về, quay lại bàn mình ngồi xuống.

Lão đại phu thấp thỏm núp đến trước mặt người bị thương, thấy miệng vết thương, thiên tính y giả rút cuộc trỗi dậy, cầm hòm thuốc mang theo bên người lấy kéo ra cắt vải, dè dặt cắt quần người nọ ra, xử lý vết thương. Nhưng dù sao vết thương quá sâu, mỗi lần lão đại phu động là người bị thương lại rên la. Đám đại hán đứng bên không làm gì còn quát đại phu: “Lão già kia nhẹ chút cho ta! Không thấy huynh đệ ta đau quá à!”

Ông lão bị dọa không nhỏ, vội vàng gật đầu, tay vì thế mà không nhanh nhẹn lên được. Nửa ngày, xuất huyết chậm đi một ít nhưng vẫn không cầm máu được. Mấy đại hán kia nhìn mà sốt ruột, tai nghe huynh đệ nhà mình rên la không ngớt, nhìn không được túm lấy cổ áo lão đại phu: “Tên lang băm này rút cuộc có biết chữa hay không?! Sao huynh đệ ta mất máu nhiều thế mà không ngừng được? Huynh ấy mà có bất trắc gì, ta tháo đầu lão xuống hàm...” Nói chưa xong đại hán chỉ thấy trước mắt hoa lên, tay trống trơn, đợi nhìn rõ, lão đại phu không duyên cớ quay lại trước người bệnh nhân, mà đứng trước mình là thanh niên mới rồi.

“Huynh đài, đừng chậm trễ lão đại phu trị bệnh.”

Đại hán thấy có người ra quản chuyện không liên quan đến mình, khá là giận dữ, đẩy một chưởng về phía thanh niên: “Nguoi ở đâu ra? Dám quản chuyện của lão tử?” Một chưởng này của gã lực đạo khá nặng, ai ngờ đánh lên người thanh niên như trâu đất rút xuống biển, toàn bộ tan biến. Đại hán kinh hãi, không tin có tà lại đột ngột tổng mạnh một chưởng nữa nhưng thân hình thanh niên kia không hề nhúc nhích, bình thân đứng ở đó.

Đại hán lạnh người, tưởng đối phương tới kiểm chuyện, rung trường đao leng keng “Tiểu tử! Nguoi thật tình tìm rắc rối lão tử thành toàn nguoi!” Lúc này hán tử bị gọi lão cừu cũng dần lên rút binh khí ra hỗ trợ. Song không nghĩ binh khí còn chưa tuốt ra thì tay chợt tê rần, gần như trong chớp mắt, binh khí của mình đã không biết đi hướng nào, đợi định thần nhìn lại, thì thấy một tay thanh niên kia bắt lấy binh khí của mình đặt ở một bên. Đại hán cả kinh, gã vốn tên Nghiêm Tam Tiêu, là trại chủ Thái Hồ trại, cũng là nhân vật thành danh nhiều năm trên giang hồ, hành tẩu giang hồ nhiều năm nhưng lần đầu tiên bị người dùng thủ pháp nhanh như thể đoạt binh khí trong tay, thậm chí nửa phần hoàn thủ cũng không có. Đang cân nhắc kinh ngạc không thôi thì nghe thanh niên kia nói: “Đại phu trị bệnh có cách thức của mình, các hạ như vậy không sợ làm lỡ bệnh nhân sao?”

Nghiêm Tam Tiêu tuy không biết thanh niên này và hán tử cao gầy bên cạnh từ đâu tới nhưng riêng thủ pháp tay không bắt binh khí nhẹ bằng này là biết luận võ công mình tuyệt đối không có phần thắng, song nhất thời không xuống nước được, tiền thoái lưỡng nan. Lúc này một người này giờ vẫn đứng đằng sau tiến lên nói nhỏ với gã: “Lão đại, người này hình như không có ác ý, thương thế lão bát quan trọng hơn.” Bấy giờ Nghiêm Tam Tiêu mới cầm hạn trừng thanh niên kia một cái, sải bước chạy tới bên bàn.

Lúc đó lão đại phu đã xử lý xong những vết thương khác, chỉ có vết thương trên đùi là chảy máu ồ ạt, vừa rắc kim sang được lên liền bị trôi đi, không sao ngừng được. Mắt thấy một bình kim sang được sắp rắc hết mà vết thương vẫn không khá hơn, lão đại phu vừa bắt lực vừa kinh hồn bạt vía, sợ Nghiêm Tam Tiêu không hài lòng lại xách cổ áo ông lên. Đúng lúc này, bỗng ông nghe thanh niên kia lên tiếng: “Lão tiên sinh, ông thử cái này xem.” Nói rồi đưa một cái bình sứ màu xanh ngọc đưa cho ông.

Lão đại phu bán tín bán nghi nhận lấy, mở nút ra ngửi, mùi thơm ngọt mát tỏa ra bốn phía. Kinh nghiệm của ông khá phong phú, vừa ngửi đã biết là thuốc ngoại thương cực tốt, bèn giữ bình, rắc bột phấn trắng lên đều khắp vết thương. Thuốc vừa bôi lên quả nhiên lập tức thấy công hiệu, gần như không tới một chunh vết máu đã cầm lại, mọi người nhìn mà há hốc mồm. Lão đại phu nhanh nhẹn bằng bỏ vết thương, nói với Nghiêm Tam Tiêu cảm đầu: “Vị... vị đại gia này, vết thương của y đã xử lý ổn thỏa rồi, đều là ngoại thương, không đáng ngại. Lão viết hai đơn thuốc, sau này mỗi ngày dùng thuốc đơn đầu bôi ngoài da, đơn sau uống là được. Nửa tháng sau sẽ lành.”

Nghiêm Tam Tiêu thấy huynh đệ nhà mình không sao mới đổi sắc mặt. Mặc kệ lão đại phu và thanh niên kia, hấp tấp tìm người khiêng huynh đệ mình lên phòng khách trên lầu.

Bên này lão đại phu viết đơn xong đưa cho chưởng quầy, quay đầu nhìn thanh niên thì thấy chàng đang dùng com cùng hán tử trung niên cao gầy này giờ chưa hề nói chuyện bèn tiến lên chấp tay với thanh niên nọ: “Hôm nay vị công tử này giải vây giúp tiểu lão, lão tạ ơn công tử giúp đỡ.” Nói rồi khom người vái.

Thanh niên vội vàng đứng dậy đáp lễ “Lão trượng không cần khách sáo, tại hạ cũng chỉ dốc hết sức mọn mà thôi.”

Lão đại phu lúc này đã hoàn hồn khỏi cơn hoảng sợ, thấy thanh niên ôn hòa lễ độ không khỏi tò mò bèn hỏi: “Lão thấy thuốc của công tử vừa rồi rất có ích nhưng lão lại chưa gặp bao giờ, dám hỏi có phải thuốc ngoại thương hay mà công tử tự chế không? Tiểu lão có thể thỉnh giáo một hai chăng?”

Thanh niên nghe xong ngần người, khẽ cúi đầu, chốc lát chậm rãi lắc đầu nói khẽ: “Tại hạ không rành y thuật, thuốc này phối chế theo phương thuốc nội tử soạn ra.”

Lão đại phu nghe xong sững sờ tròn mắt, không ngờ phương thuốc tuyệt diệu này do nữ tử chế ra.

Thanh niên thấy thần sắc ông cũng không giải thích nhiều, nói khẽ: “Nếu lão trượng có hứng thú có thể tham khảo cuốn Ngoại Thương Bồn Phổ Phương mới xuất bản năm ngoái, trong sách có ghi đầy đủ.”

“Ngoại Thương Bồn Phổ Phương...” Lão đại phu lẩm bẩm đọc lại, không khỏi xuất thần.

Thanh niên bị rầy rà một bận như thế, nhìn com trước mặt không biết vì sao nuốt không trôi nữa, ngồi yên ở đó, thần sắc không chừng. Hán tử trung niên thấy thế, biết sợ là giờ chàng không có khẩu vị, vỗ vai chàng, gọi tiểu nhị tới tính tiền, lại gói kỹ bánh bao và thịt muối bỏ vào bọc, liền đó kéo thanh niên xách bọc khoác áo ngoài lên, đội gió tuyết đi ra khách điểm, hai người cười ngửa nhắm hướng bắc mà đi.

Lúc này trong phòng hai mắt lão đại phu chợt sáng lên, như sực nhớ ra gì đó, giọng nói già nua lộ ra chút hưng phấn: “Ngoại Thương Bồn Phổ Phương, đó chẳng phải là tên sách của Kim Lăng Lô đại phu sao?!” Nói rồi nhìn quanh bốn phía, sớm đã không còn bóng dáng hán tử trung niên và thanh niên kia đâu nữa “Nội tử? Mấy năm nay chẳng hề nghe nói tin tức Lô đại phu, cô nương này thành hôn lúc nào vậy?”

Người thuyết thư ở bàn bên này giờ vẫn đông tai để ý bên này, nghe mấy chữ “Kim Lăng Lô đại phu” đột nhiên đầu óc lóe lên, há miệng hỏi: “Đại phu, ngài nói Kim Lăng Lô đại phu, có phải họ Lô tên Dao, là một nữ đại phu không?”

Lão đại phu không rõ vì sao họ có phản ứng lớn như thế, nhũn mày đáp: “Lô Dao? Ừ, chính là nàng. Vốn dĩ tiếng tăm cô nương này rất vang dội nhưng không biết vì sao mấy năm nay bất vô âm tín, chỉ có bệnh án sách vở của nàng in ấn hàng năm chứ không nghe tin tức gì khác về nàng, chẳng lẽ là vì thành hôn? Người này là ai...”

Dứt lời, người thuyết thư dường như nhớ ra gì đó, không nhịn được đuổi theo ra cửa, đưa mắt nhìn nhưng bóng dáng hai người kia không còn thấy đâu, chỉ có hai hàng móng ngựa in trên tuyết dọc theo hướng bắc mất dấu ở cuối quan đạo.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Mộng Thu Trường Đình Nhỏ

Đội gió tuyết đi đường, chính là Du Liên Châu và Ân Lê Đình.

Mới qua mười lăm tháng giêng, Trương Tam Phong giao phó một số việc, cần Du Liên Châu đi Từ Châu một chuyến, mà Ân Lê Đình lại cần đi Tế Nam thành thử hai người đồng hành, tính làm xong công việc lại cùng đi Kim Lăng, tìm thuyền ra biển, nhìn xem có manh mối nào về tông tích Trương Thúc Sơn hay không.

Hai người đi đường gấp rút, rất nhanh đã đến ngã rẽ quan đạo. Đi hướng đông là Từ Châu, hướng bắc là phủ Tế Nam. Hai người gò cương ngựa, dừng ngay giao lộ. Du Liên Châu đưa lưng kho ban này gói kỹ cho Ân Lê Đình “Lục đệ đi Tế Nam lần này dọc đường phải cẩn thận.”

Ân Lê Đình nhận lấy bọc đồ sư huynh đưa, lặng lẽ gật đầu, thấy Du Liên Châu ít lời nhưng sắc mặt quan tâm, mỉm cười: “Sư huynh không cần lo lắng, chuyện Tế Nam xong rồi tiểu đệ đến Kim Lăng hội hợp sư huynh, không tới mấy ngày đâu.”

Du Liên Châu gật đầu. Võ nghệ sư đệ nhà mình chàng không lo, song cũng biết có một số chuyện không phải võ nghệ có thể giải quyết. Bèn không nhiều lời, vỗ vai Ân Lê Đình, thấy chàng hành lễ với mình, quay đầu ngựa phóng về phương bắc, mãi đến khi thân hình mất hút trong tuyết. Du Liên Châu khẽ than, buộc lại bọc đồ đựng binh khí quần áo, thẳng hướng Từ Châu mà đi.

Bên này Ân Lê Đình đi gấp, lại thêm đến ngày thứ hai rốt cuộc tuyết ngừng rơi, vì thế cũng không dừng bước, một đường đi thẳng Tế Nam. Rốt cuộc sáng sớm ngày hai mươi mốt thì vào đến thành tế Nam.

Lúc này tuyết trong thành Tế Nam vẫn chưa tan, nhưng đã không áp chế được chút ý xuân. Ngày hôm đó ánh nắng rất đẹp, âm áp chiếu rọi khắp nơi, băng tuyết chưa tan lấp lánh ánh sáng, khá là đẹp mắt. Không khí vẫn còn mùi pháo nổ dập tét, sạp hàng bày ra, người đi đường qua lại cực kỳ náo nhiệt, ai nhìn cũng cảm thấy vui mừng. Ân Lê Đình xuyên qua con phố khá ồn ã, ngoặt vào một con đường có vẻ yên tĩnh hơn đôi chút, đi chừng mấy chục bước, bên trái đường có một tiểu viện khá là độc đáo. Mái cong trích thủy, cánh cửa gỗ từng, hai bên còn dán hai câu đối đỏ lớn lúc tết. Một cảnh mai vượn từ trong viện ra ngoài, trên cành đã lấm tấm chồi non xanh mơn hòa với câu đối đỏ và tuyết trắng đọng trên đầu tường, khá là dễ thương. Ân Lê Đình dừng ngựa, tới trước cửa gỗ nhẹ, quả nhiên chốc lát nghe trong phòng có tiếng bước chân chạy ra, còn có giọng trẻ con lẩm bẩm: “Tới liền tới liền, ai thế ta?”

Két một tiếng, cửa bị đẩy ra từ bên trong, một tiểu đồng chừng mười tuổi mặc áo đỏ thò đầu ra nhìn, lập tức cười đến rạn rở mặt mày, gọi liên hồi: “Là Ân ca ca! Sư phụ sư phụ, Ân ca ca đến thăm người nè!” Nói rồi vội vàng mở rộng cửa ra “Ân ca ca mau vào, mau vào!”

Ân Lê Đình buộc ngựa xong đi vào viện, cười nhẹ vỗ vỗ đầu nó “Tiểu Vân có khỏe không? Một năm không gặp lại cao thêm nhiều.”

Tiểu đồng gọi là Tiểu Vân nhảy nhót kéo vạt áo Ân Lê Đình “Đương nhiên, sư phụ cứ nói đệ không lớn! Đệ lớn hơn năm ngoái nhiều rồi!” Nói rồi chỉ vào gốc mai trong viện “Năm ngoái lúc Ân ca ca đến, đệ mới cao tới cái nút tròn thấp nhất này, năm nay đã vượt qua hai tắc rồi!”

Lúc này trong phòng một ông lão đi ra, chừng hơn bảy mươi tuổi, thân hình lom khom nhưng tinh thần thì quắc thước, thần thái hiền hòa. Ông thấy Ân Lê Đình, khuôn mặt già nua không kèm được mừng rỡ “Lê Đình tới rồi? Mau vào nhà, trời lạnh thế này, đông lạnh hông rồi hả?”

Ân Lê Đình thấy ông vội vàng tiến lên cung kính hành lễ: “Lê Đình bái kiến Diệp lão đại phu, đạo này người có khỏe không?”

Ông lão này chính là Diệp Thủ danh y Tế Nam, cùng với Hoài Châu Sở Trung Lưu đều tuổi cao đức trọng, có thể nói là Bắc Đẩu trong giới y học bấy giờ.

Diệp Thủ vội vàng đỡ Ân Lê Đình dậy “Lê Đình con tới đây bao nhiêu lần rồi còn đa lễ làm gì? Bấy giờ còn có người nhớ tới lão già này, tới đây giải buồn với ta, đã không dễ rồi. Cái thân này của ta sao không khỏe được? Bị Vân tiểu tử giày vò rất là cường tráng.” Nói rồi bảo tiểu đồng “Tiểu Vân đừng àm ỹ nữa, mau xuống bếp lấy thêm bát đĩa lên.”

Tiểu đồng cao giọng đáp, hí hửng đi làm, bên này ông lão dẫn Ân Lê Đình vào phòng chính, đi thẳng tới trước bàn ngồi xuống. Trên bàn bày cháo trắng bốc hơi nghi ngút, dưa muối và bánh bao mới hấp xong, rõ ràng vừa rồi ông và Tiểu Vân đang định ăn sáng.

Ân Lê Đình tháo bọc xuống, lôi từ trong ra một cái hộp gỗ mỏng vuông vức, hai tay dâng cho Diệp Thủ: “Cái này là ít thảo dược hiếm có vẫn bồi đem từ Võ Đang tới đây, do đệ từ phòng thuốc hái về thu thập đầu ra đây, nghĩ chắc Diệp lão dùng được, vẫn bồi liền mang tới.”

Diệp Thủ cũng không khách sáo, nhận hộp cười nói: “Làm khó người không rành y thuật như Lê Đình con, năm nào cũng tặng dược thảo cho ông già này, lão phu không xem con là người ngoài, cũng không khách sáo làm gì. Năm nay tuyệt lớn như thế, cứ tưởng con tới trẻ. Hẳn là chưa ăn sáng hả? Nào nào, lão phu ở đây cũng mới làm xong, đang nóng. Đồ ăn có thêm gừng, mau ăn một ít chống lạnh.”

Ân Lê Đình gật đầu, cầm lấy bát đĩa Tiểu Vân mới mang từ bếp lên, múc một chén cháo nóng, chậm rãi ăn từng muỗng.

Diệp Thủ ngồi bên có phần cảm khái, hỏi: “Sư phụ con năm nay sắp trăm tuổi rồi nhỉ? Sức khỏe có tốt không?”

Ân Lê Đình nghe Diệp Thủ nhắc tới sư phụ Trương Tam Phong vội vàng buông bát trong tay xuống, đáp: “Dạ, tới mừng chín tháng tư năm nay là đại thọ trăm tuổi của sư phụ lão nhân gia. Sức khỏe tinh thần đều rất tốt, chỉ là nhớ nhung ngũ ca, thường hay mong ngóng.”

Diệp Thủ cũng hiểu biết tình hình Võ Đang kha khá, nghe xong than thở một lát mới nói: “Có điều sư phụ con, lão nhân gia cũng nhìn thoáng, đã hưởng tới trăm tuổi, ắt hẳn lòng dạ tất dung được vạn vật nạp được trăm sông. Năm nay đến lễ thọ của lão nhân gia, ông già lại chuẩn bị quà tặng đưa lên Võ Đang.”

Lúc này Tiểu Vân ở bên không nhịn được, một tay gạt vạt áo sư phụ một tay kéo Ân Lê Đình, cất giọng giòn giã: “Sư phụ sư phụ, năm nay con có thể lên Võ Đang với Ân ca ca không? Con muốn đi ba năm nay rồi!”

Diệp Thủ nhìn nhìn Tiểu Vân, cười mắng: “Trên đó đâu thiếu khi con như con. Còn nữa, sao con còn kêu Ân ca ca nữa? Không phải đã nói với con phải kêu Ân thúc thúc mới đúng à.”

Tiểu Vân mặc kệ, mắt to đảo lịa, trề môi: “Vì sao chứ? Con gọi Lộ Dao tỷ tỷ là tỷ tỷ, vậy Ân ca ca không phải nên làm ca ca sao?”

Diệp Thủ nghe nó nhắc tới Lộ Dao, mặt hơi căng thẳng “Tiểu Vân đừng nói bậy! Làm ồn nữa đừng hòng lên Võ Đang.”

Lần này rốt cuộc nhờ ngay điểm yếu của Tiểu Vân, thế là tiểu hài tử mười tuổi lập tức yên lặng, ngồi trước bàn ôm chén cháo ăn sáng, đôi mắt to nhìn sư phụ và Ân Lê Đình đầy tội nghiệp, đảo tới đảo lui không biết đang tính giờ trở gí.

Ân Lê Đình nhẹ nhàng vuốt đầu nó, nhỏ nhẹ: “Ân ca ca thì Ân ca ca vậy, Tiểu Dao cũng không thích bị gọi là cô cô, thích được gọi là Lộ tỷ tỷ hơn.”

Diệp Thủ bên này quay đầu, thấy thần sắc hơi cay đắng của Ân Lê Đình nhưng không có gì khác lạ thoáng thờ phào song lại không nhịn được than vãn.

Đầu xuân bốn năm trước, thiếu niên này bỗng nhiên tới cửa thăm viếng, khiến ông khá là khó hiểu. Kể đó thiếu niên báo thân phận mình càng làm ông sững sốt “Tại hạ họ Ân, tên Lê Đình, là môn hạ phái Võ Đang.” Diệp Thủ hành y mấy chục năm, thường hay qua lại với người giang hồ, kiến thức cũng rộng, danh hiệu phái Võ Đang và Võ Đang thất hiệp ông biết rõ song không biết có dính líu gì đến mình. Liền đó lại nghe chàng nói: “Tại hạ được nội tử gửi gắm, đặc biệt đến thăm viếng Diệp lão đại phu, có phần đường đột còn mong lão đại phu không trách.”

Diệp Thủ càng mù tịt “Nội tử? Dám hỏi tôn phu nhân là?”

Thấy thanh niên trước mặt hơi cúi đầu, nói nhỏ: “Nội tử tại hạ là Lộ Dao. Nội tử từng nói năm xưa nàng vừa ra nghề, nhờ ơn Diệp lão tiên bối duy trì, chỉ dẫn, thành thử mỗi năm đều tới thăm.”

Bấy giờ Diệp Thủ mới sực hiểu ra, không ngờ thiếu niên trước mặt là phu quân Lộ Dao, niềm vui lộ rõ nơi khóe mắt, vội vàng kéo Ân Lê Đình hỏi “Lộ tiểu nha đầu thành thân rồi ư? Sao chẳng nói tiếng nào thế? Tựưng hiện ra một tiểu tử tuấn tú chạy tới thăm ông già này, thật là làm ông già hồ đồ luôn rồi. Thời gian trước ta nhận được thư Thu Nhiên, hỏi ta phương thuốc, tới giờ ta còn lo đây này. Nghe nói sau đó tiểu nha đầu tự mình thay đổi

phương thuốc, hẳn là có cách trị rồi, tiểu nha đầu này xưa nay có thiên phú mà. Không ngờ bây giờ nó lành nhanh thế, mới chớp mắt đã thành thân rồi! Tiểu nha đầu đâu? Sao nó không cùng cậu tới?”

Lại thấy Ân Lê Đình bất chợt run lên, gục đầu thật thấp, cơ hồ không thể kèm chế, hồi lâu mới khàn giọng đáp: “Nội tử bị thương nặng không chữa được, bốn tháng trước đã... đã... không còn nữa.”

Câu này khiến Diệp Thủ ngây người đủ một chung trà, không có phản ứng.

“Không còn nữa? Cậu nói nha đầu Lộ Dao nó... qua đời rồi?”

Ân Lê Đình nhắm mắt, gật đầu thật khẽ “Tại hạ tới đây là thay nội tử thăm Diệp lão tiên bói.

Khi ấy Diệp Thủ nhìn thiếu niên tuấn tú cô độc đứng đó, nhất thời không nói được câu nào. Chỉ cảm thấy chân mày khéo mắt, vàng trán bờ môi của chàng, không chỗ nào không lộ ra nỗi buồn thương đau khổ không thể diễn tả bằng lời, nặng nề khiến người ta không biết an ủi từ đâu.

Bốn năm nay, mỗi năm cuối tháng giêng đầu tháng hai, thiếu niên này đều từ Võ Đang chạy tới đây, thăm cái ông già có tiếng tăm bề ngoài, thực tế lại khá tịch mịch này, chân thành tha thiết. Lần nào cũng giúp ông sửa nhà sửa cửa, sắp xếp nhà kho, mấy việc mà người già trẻ con không làm nổi, lên núi hái dược thảo chỉ mọc ở nơi hiểm trở, hoặc là trò chuyện với ông, ở khoảng năm sáu ngày lại đi. Giống hệt năm xưa lúc Lộ Dao còn sống vẫn làm, không thay đổi chút nào. Dù bốn năm nay, nỗi đau buồn sâu đậm từng thấy trên người chàng ngày đầu gặp mặt dần dần không hiện rõ trên mặt nữa, thay vào đó là nụ cười càng thích hợp với bản tính ôn hòa của chàng hơn, sạch sẽ trong suốt; nhưng Diệp Thủ cứ cảm thấy nỗi đau nặng trĩu đó chưa từng rời đi, chỉ hóa thành bóng ảnh chìm trong đôi mắt trong veo kia, càng chìm càng sâu, không để người ngoài phát hiện.

Diệp Thủ sống hơn bảy mươi năm rồi, có thể nói là trải hết sự đời, giờ phút này cũng không biết nên nói gì, khe khẽ than một tiếng: “Lộ nha đầu có phúc, có thể được người tốt như Lê Đình con làm phu quân, đáng tiếc lại không có duyên phận làm bạn đến bạc đầu... ài...”

Ân Lê Đình nhẹ nhàng lắc đầu “Tiểu Dao từng nói nàng còn quá nhiều việc chưa làm xong, nếu con không làm tất nàng không an tâm. Bây giờ con có thể tận tâm làm tốt từng việc một, chắc nàng cũng cao hứng.”

Lộ Dao ra đi bốn năm, trong nghề lại rất ít người biết giai nhân thường hay phát biểu một câu là khiến mọi người xôn xao trong Phổ Tế y hội năm nào đã không còn nữa, vì mấy năm nay năm nào cũng có bản thảo y học, nghiên cứu đề tên “Kim Lăng Lộ Dao” được in thành sách, lưu truyền khắp nơi. Thủ pháp hành y và dùng thuốc của Lộ Dao rất độc đáo, trình bày phân tích sâu sắc thấu đáo, thành thử số sách này bây giờ được các đại phu khá xem trọng. Nhưng rất ít người biết, số bản thảo y học này phần lớn do thanh niên không rành y thuật trước mắt đây đích thân sao chép lại từng câu từng chữ từ bản gốc.

Lúc trước Phó Thu Nhiên từng mời Diệp Thủ viết lời tựa trước khi in ấn, Diệp Thủ thoáng suy nghĩ, trong lòng hoài cảm, nhắc bút viết lời tựa không phù hợp với văn phong xưa nay của mình. Cả phần lời tựa chỉ có một câu: xuân phong lưu thủy tiêu trần niên thiếu, tuế tuế đẳng nhân tà dương phương thảo.

Xuân phong và lưu thủy mang đi năm tháng thanh xuân nhưng cỏ cây trên đường cỏ ngoài thành vẫn còn như cũ, chưa từng thay đổi, không biết người năm xưa độc hành trên đường cỏ giờ ở phương nào. Một câu này, không biết ông viết cho tiểu cô nương thiên phú cực cao lại nghiêng rãng nghiêng lợi tranh cãi với một đám lão đại phu xem thường thân phận nữ tử, khinh thường nàng trẻ tuổi, hay là viết cho thanh niên trước mắt dôn hết tình ý sâu nặng vào tận đáy lòng, ngày qua ngày thay thế từ làm chuyện nên làm.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Trời Nổi Mùoi Năm Cũng Quay Về

Ân Lê Đình ở nhà Diệp Thủ năm ngày liền cáo từ.

Diệp Thủ biết lần này chàng xuống núi, ngoại trừ đến đây còn phụng mệnh sư phụ cùng sư huynh Du Liên Châu đến vùng biển phía đông đảo Vương Bàn Sơn thăm dò tung tích Trương Thúy Sơn và tìm tòi manh mối, vì thế cũng không giữ lại lâu, lấy một ít thuốc cực tốt cho chàng, dặn dò để dùng khi cần. Ân Lê Đình cảm ơn ông, còn phải dõ dành Tiểu Vân đang mất hứng bên cạnh. Tiểu Vân muốn lên Võ Đang đã lâu, khổ nỗi Ân Lê Đình còn phải đi tìm Trương Thúy Sơn cùng Du Liên Châu, thật sự không thể dẫn nó theo. Nhìn nó trẻ mới tui thân tui áo mình làm nũng, Ân Lê Đình ngồi xổm xuống vỗ đầu nó, nhỏ giọng dỗ: “Ân ca ca còn việc phải làm, hiện tại không thể dẫn đệ về Võ Đang. Có điều tới mùa chín tháng tư là đại thọ trăm tuổi của sư phụ Ân ca ca, Ân ca ca phải đệ tử Võ Đang tới đón đệ lên Võ Đang chơi mấy ngày. Ân ca ca có một đồ đệ nhỏ hơn đệ một tuổi, còn có một cháu trai lớn hơn đệ một tuổi, đến chừng đó ba đứa có thể chơi chung, được không?”

Tiểu Vân nghe thế mới cười rạng rỡ, vội vàng đồng ý, Diệp Thủ cười than sợ không được mấy năm đồ đệ mình bị dắt chạy mất.

Ân Lê Đình từ biệt Diệp Thủ, từ Tế Nam xuôi nam, thẳng hướng Kim Lăng.

Vừa tiến vào cửa bắc thành Kim Lăng liền thấy một hàng ba người từ trong quán trà bên cửa thành trực tiếp ra nghênh đón. Người đi đầu mặc áo trắng kiểu văn sĩ, chính là Thu Linh trang Tổng Tấn Văn. Tổng Tấn Văn đã ở đây chờ Ân Lê Đình một lúc rồi.

Bốn năm trước, Phở Tề y hội vừa xong, Phó Thu Nhiên căn dặn Phó Hồng và ông ta bắt đầu chuẩn bị hồi môn, vật dụng cần dùng cho Lộ Dao thành thân. Lúc đó quả thật trong lòng ông và Phó Hồng đều vui mừng. Tuổi Phó Hồng đủ làm phụ thân Phó Thu Nhiên và Lộ Dao, ngày thường tuy nói là quản gia nhưng lại có hơi hướm chiều cô cuộc sống của hai người. Lần chuẩn bị này, Phó Hồng có cảm giác như sắp gả con gái mình vậy. Còn Tổng Tấn Văn vui đa phần là vì có hảo cảm với Ân Lê Đình. Phó Thu Nhiên và Lộ Dao làm người tùy ý, đối xử với người làm cũng rất tốt nhưng tính nết và phong cách làm việc khá là kỳ quặc. Theo ông thấy, ngược lại vị cô gia tương lai Ân Lê Đình này làm người hiền hòa chân thành, so với hai vị chủ tử mỗi ngày không biết nảy ra ý tưởng vớ vẩn gì thì khiến người ta cảm thấy an toàn thoải mái hơn nhiều. Không ngờ đương lúc Phó Hồng và ông chuẩn bị đồ cưới Phó Thu Nhiên căn dặn đầu ra đây thì truyền tới tin tức Lộ Dao gặp chuyện. Sau đó là một loạt sự tình hỗn loạn khẩn cấp đến giờ hãy còn rành rành trước mắt, Thu Linh trang dốc hết nhân thủ cũng không tìm được thứ Phó Thu Nhiên cần, tiếp đó Lộ Dao qua đời, đủ sự tình mà tới giờ Tổng Tấn Văn nghĩ lại vẫn không nhận được than thâm thiên ý trên người. Sau đó, ông nghe chuyện hai người thành thân từ chỗ Phó Hồng. Còn Phó Thu Nhiên thì dặn dò các chủ quản trong ngoài Thu Linh trang gặp Ân Lê Đình thì đối xử theo lễ nghi cô gia trong nhà, mặc kệ đại tiểu thư còn sống hay không.

Thấy Tổng Tấn Văn ra đón, Ân Lê Đình không khỏi ngần ra. Lần này chàng và Du Liên Châu hội hợp để tìm kiếm tông tích Trương Thúy Sơn vốn không thông báo với Phó Thu Nhiên, vì không muốn Thu Linh trang can thiệp quá mức vào phân tranh giang hồ, mang tới phiền toái. Nhất là sau khi Lộ Dao qua đời vì chuyện Thành Côn, Võ Đang chửi hiệp đều cho rằng Lộ Dao vì Võ Đang mới bị cuốn vào tranh chấp giang hồ, trong lòng áy náy không cùng, ngày thường nhân quan hệ giữa Lộ Dao và Ân Lê Đình mà hay lai vãng với Thu Linh trang song tuyệt không lòi sự vụ giang hồ vào đó.

Tổng Tấn Văn thấy Ân Lê Đình, vội vàng tiến lên khom người hành lễ: “Tấn Văn ra mắt cô gia.”

Ân Lê Đình xuống ngựa chấp tay làm lễ: “Tổng tiên sinh không cần khách sáo, sao ngài lại ở đây?”

Tổng Tấn Văn đáp: “Bảy ngày trước, Du nhị hiệp nhờ trang chủ gửi thư lại cho cô gia, nói sự tình đã định ban đầu có thay đổi, ngài ấy không thể không xuất phát trước. Nói là nếu như cô gia ngài đến thì ở lại Thu Linh trang chờ ngài ấy. Nguyên do thì ngài xem thư tự nhiên sẽ biết.” Nói rồi móc một phong thư niêm kín trong tay áo ra.

Ân Lê Đình nghe xong không khỏi kinh ngạc, không biết là chuyện gì khẩn cấp mà Du Liên Châu nhờ Thu Linh trang chuyển thư dùm, vội vàng bóc ra xem. Nét bút trong thư mạnh mẽ, chính là nét chữ của Du Liên Châu. Nhưng nội dung trong thư thì lại khiến Ân Lê Đình cau mày. Chàng và Du Liên Châu cùng đến Kim Lăng định ra biển tìm tung tích Trương Thúy Sơn, vốn là do hai phái Thiếu Lâm và Côn Luân hẹn. Nguyên nhân tìm tung tích Trương Thúy Sơn thì mỗi người một kiểu. Côn Luân là vì người của mình bị hại trong tay Tạ Tốn, còn lý do Thiếu Lâm tìm Trương Thúy Sơn quả thật khiến người ta nghiền ngẫm đủ kiểu. Bốn năm trước Lộ Dao thiết kế, đẩy chuyện Đồ Long đao sang cho Thiếu Lâm hết quá nửa, sau đó lòi đồn đại về Đồ Long đao trên giang hồ đúng là muôn hình muôn vẻ. Hơn một nửa người nhận định Đồ Long đao tất nhiên rơi vào tay Thiếu Lâm, cho dù không ở đó chỉ ít cũng ở trong tay họ lần cuối cùng trước khi biến mất tăm hơi. Vì thế, bốn năm nay, Thiếu Lâm tự không có mấy ngày bình yên. Công khai tới quậy phá, đêm khuya mò vào thăm dò, khiến Thiếu Lâm tự từ trên xuống dưới đau đầu không thôi, huống chi dám đến Thiếu Lâm quậy ít nhiều gì đều có chút bản lĩnh. Ngược lại thật sự ứng với câu nói của Lộ Dao: đến chừng đó không cần Võ Đang đi tìm tung tích của bảy tên đó, giang hồ sẽ có người đồ xô nhau lên Thiếu Lâm tra hỏi. Cộng thêm đa số giang hồ đồng đạo có ý nghi ngờ, thành thử bây giờ muốn tìm tung tích của nhóm người Trương Thúy Sơn nhất, sợ rằng trừ Võ Đang và Thiên Ưng giáo ra, đứng mũi chịu sào chính là phái Thiếu Lâm chờ tra hỏi Trương Thúy Sơn chân tướng, bằng không cứ như vậy những ngày bất ổn của cả tự chẳng biết còn kéo dài bao lâu.

Thế nên, lần này, Thiếu Lâm Côn Luân mỗi phái một suy tính cùng mời Võ Đang ra biển tìm Trương Thúy Sơn. Ai ngờ lúc người của họ còn chưa tập trung đông đủ thì có đệ tử Thiếu Lâm phát hiện Thiên Ưng giáo cũng tổ chức nhân thủ, đã ra biển tìm người rồi. Vì thế người của Thiếu Lâm và Côn Luân nôn nóng, cũng không chờ đệ tử các phái còn chưa tới, thuê luôn tàu ra biển, sợ bị Thiên Ưng giáo nhanh chân đến trước. Du Liên Châu thì không lo đám người Thiên Ưng giáo, chỉ sợ mỗi việc Thiếu Lâm làm khó dễ Trương Thúy Sơn, tính toán Ân Lê Đình cũng phải bảy tám ngày nữa mới đến Kim Lăng, đành phải nhờ Thu Linh trang truyền tin, mình và nhân mã Thiếu Lâm mấy phái cùng nhau ra biển. Trong thư căn dặn Ân Lê Đình nếu đến Kim Lăng cũng không cần ra biển tìm, sợ biến cả mệnh mạng lạc lẫn nhau thì không ổn, chỉ cần ở Thu Linh trang chờ tin tức là được.

Ân Lê Đình đọc xong thư, lúc này mới nghe Tổng Tấn Văn nói: “Trang chủ sai thuộc hạ tới đón cô gia. Du nhị hiệp nói trước cuối tháng hai tất quay về, xin cô gia kiên nhẫn chờ.”

Ân Lê Đình gật đầu “Như vậy cũng tốt, lần này làm phiền ngài rồi.”

Tổng Tấn Văn vội đáp không dám, cùng Ân Lê Đình lên ngựa phóng về Thu Linh trang.

Bốn năm, Hoành Đường không đổi, sơn trang cũng chẳng thay, tất cả đều giống như năm xưa chàng đến đây lần đầu với Lộ Dao, sân viện kỳ thú thanh nhã, phong cách độc đáo. Ân Lê Đình đi vào phòng khách, dưới mái hiên có một hài tử đang đứng, thấy chàng đến hết sức cao hứng chạy tới, đến trước mặt chàng lại kèm chế hạo hức, quy quy cù cù hành lễ, gọi: “Sur phụ.”

Tiểu nam hài thanh tú điềm đạm không tới mười tuổi này chính là đệ tử Mai Hàn Hề Ân Lê Đình thu bốn năm trước. Mai Hàn Hề là đứa bé cực kỳ yên lặng, lại nghe lời, không như Tiểu Vân nhà Diệp Thủ giới nhất là làm nũng chơi xỏ lá, yên lặng nghe lời đến nỗi Võ Đang chửi hiệp đều đau lòng. Cộng thêm trên mặt võ học quả thật nó có thiên phú khá cao như Trương Tam Phong nói, truyền thụ võ nghệ chỉ một chút là thông, là thế hệ sau khiến người lớn đỡ lo nhất. Chỉ có bốn năm trước, mọi người đem tin tức Lộ Dao qua đời về Võ Đang, đã hiểu được chuyện sinh ly tử biệt, Mai Hàn Hề quả thật khóc ầm ỹ một trận. Dù sao Lộ Dao cũng từng là người gần gũi với nó nhất sau khi cha mẹ nó qua đời. Khi ấy Ân Lê Đình bệnh ngơ ngẩn, hoàn toàn không chăm sóc được cho nó. May mà Trương Tùng Khê an ủi một bận, nói bây giờ người đau lòng khổ sở nhất hiện giờ là sư phụ nó, dặn nó ngàn vạn lần đừng nhắc tới chuyện đó trước mặt sư phụ Ân Lê Đình, chỉ thêm đau buồn. Mai Hàn Hề rất hiểu chuyện, quệt nước mắt hứa.

Mấy năm nay năm nào Phó Thu Nhiên cũng phái người đón nó tới Thu Linh trang hơn tháng, chiếu theo lời hứa năm xưa của Lộ Dao, đích thân chỉ dạy hướng dẫn y thuật cho Mai Hàn Hề. Năm nay trước khi Ân Lê Đình và Du Liên Châu rời Võ Đang, Mai Hàn Hề đã được đón về Thu Linh trang.

Ân Lê Đình gật đầu với nó, dặt bàn tay nhỏ nhắn của nó vừa đi vào phòng vừa ôn hòa hỏi: “Hàn nhi đang làm gì? Máy ngày nay học có hiểu không? Trước tết dạy con quyền pháp có luyện đàng hoàng không?”

Mai Hàn Hề xưa nay thích dặt bàn tay ách áp của sư phụ, gương mặt nhỏ cười rạng rỡ: “Con đã luyện xong sớm rồi, đang sao chép bài tập Thu Nhiên sư phụ giao cho thì nghe ca ca trong nhà nói sư phụ đến.”

Ân Lê Đình cùng nó vào phòng nghe nó nói thế bèn hỏi: “Ồ? Đang chép Đại Y Tinh Thành?” Nói rồi cầm tờ giấy hoa tuyết chép được một nửa trên bàn lên, quả nhiên thấy trên đó là nét bút còn non nớt viết: “... hễ trị bệnh cứu người, cần phải an thần tĩnh trí, không ham không muốn, đầu tiên phải có lòng trắc ẩn, thể nguyện cứu khổ chúng sinh. Nếu có người mắc bệnh tới cầu cứu, không được hỏi sang hèn giàu nghèo, già trẻ đẹp xấu, yêu hận thiện ác, khôn dại đẹp xấu, đối xử như nhau, đều như người thân mà cư xử...”

Phó Thu Nhiên giảng bài cho Mai Hàn Hề xưa nay có một quy củ, mỗi ngày phải chép Đại Y Tinh Thành một lần. Tác phẩm này do Tôn Tư Mạc [100] soạn, đề cập đến cái gọi là y đức, là kinh điển y giả phải đọc. Tác phẩm không dài, chưa tới ngàn chữ, thành thử hễ Mai Hàn Hề ở Thu Linh trang học y ngày nào thì phải chép Đại Y Tinh Thành ngày đó. Ân Lê Đình than khê, khổ tâm của Phó Thu Nhiên sao chàng không hiểu được? Tác phẩm không đến ngàn chữ này chép một lần rất dễ, chẳng qua mất thời gian hai nén nhang nhưng nếu thực hiện thì phải dùng cả đời. Chàng nhẹ nhàng vỗ đầu Mai Hàn Hề, dịu dàng nói: “Văn này không thể chép suông, tương lai con trưởng thành cần phải thường xuyên dùng nó kiểm tra lời nói và việc làm khi con hành y mới được. Sư nương con là danh y đương thời, y thuật của sư phụ Thu Nhiên con cũng không kém, đạo lý trong sách này hai người sớm tới không quên. Sau này có ngày con dùng thân phận đại phu trị bệnh cứu người, cần phải luôn luôn thực hiện, không thể làm sư nương và Thu Nhiên sư phụ của con mất mặt.”

Mai Hàn Hề thấy sư phụ nói năng trịnh trọng, đặc biệt nhắc đến sư nương, bèn không dám lơ là, gật đầu cực kỳ nghiêm túc như ông cụ non “Âu Dương bá bá nói với con rồi, sư nương có thể được các đại phu trong giới tôn trọng, trừ y thuật ra càng là vì y đức.” Nói rồi bám lấy hai đầu gối Ân Lê Đình, chớp đôi mắt tròn xoe “Sư phụ, sẽ có một ngày, Hàn Hề cũng trở thành đại phu giỏi như sư nương vậy.”

Ân Lê Đình xoa mái tóc mềm của nó, cười hết sức dịu dàng. Nhìn quanh nửa ngày, lấy làm lạ hỏi: “Thu Nhiên sư phụ con đâu?” Đạo trước mỗi lần đến Thu Linh trang, Phó Thu Nhiên tất gặp chàng tụ họp một hồi, lần này lại chẳng thấy người đâu, Ân Lê Đình không khỏi thắc mắc, chợt nghe Mai Hàn Hề đáp: “Một canh giờ trước Từ bá bá tới tìm Thu Nhiên sư phụ, hình như có chuyện gì gấp, Thu Nhiên sư phụ liền rời khỏi trang trước, trước khi đi nói với con hôm nay sư phụ sẽ đến, bảo con ôn tập bài cũ, học thuộc sách là được.”

Ân Lê Đình nghe xong gật đầu, Từ Thiên quản lý mảng buôn bán dược liệu của Thu Linh trang, chắc là có mối làm ăn gấp nên mới vội vàng đi như vậy. Ân Lê Đình nhìn Mai Hàn Hề đang nghiêm túc chép bài, bỗng nhớ lại mấy năm trước, trên núi Võ Đang, mỗi ngày chàng ngập ngừng bịn rịn bên ngoài phòng ở của Lộ Dao không nỡ rời đi, xa xa nhìn Lộ Dao trong phòng dạy Hàn Hề như thế này, mà khi ấy, bài học đầu tiên nó học, trước khi sắc thuốc, cũng là Đại Y Tinh Thành này. Lúc ấy Mai Hàn Hề còn nhỏ, e rằng khó hiểu được đạo lý thâm sâu trong đó, cho dù hiện tại cũng khó mà hiểu được. Còn chàng, lúc ấy cũng không hiểu, bây giờ thì hiểu rồi.

Song lúc này, nhớ tới đoạn thời gian Lộ Dao ở trên núi Võ Đang ngày trước, chẳng riêng gì một mình Ân Lê Đình, còn có Du Liên Châu ở trên biển cách xa mấy trăm dặm.

Lúc này chàng đang mừng rỡ hồi lâu không dứt bởi vì huynh đệ thủ túc trùng phùng, tuy ngoài mặt vẫn thâm trầm bình tĩnh nhưng nỗi mừng vui kia dường như không thể kiềm nén muốn dâng trào, theo huyết dịch lan khắp toàn thân. Trương Thúy Sơn trôi nổi trên hoang đảo mười năm, giờ khắc này rốt cuộc được gặp lại nhị sư huynh nuôi lớn mình từ bé, nỗi vui mừng háo hức tràn ngập trong mắt. Tình cảm như ruột thịt ấy, mới trùng phùng mỗi người một câu “nhị ca” “ngũ đệ” đã bộc lộ hoàn toàn. Những cái đó chỉ có giữa ruột thịt tay chân mới cảm thụ được, vì thế trong khoang tàu lúc Tây Hoa Từ nổi xung thiên quát hồi tung tích Tạ Tốn, trừ Ân Tổ Tổ biết rõ tâm tình trượng phu ra, trái lại không có người nào chê lão phá hỏng không khí, chỉ có Vệ Tứ Nương cùng phái Côn Luân là âu lo trong lòng. Mấy năm nay thanh danh Võ Đang chực hiệp càng lúc càng lớn. Hơn bốn năm trước, trước mặt toàn bộ võ lâm đồng đạo, Võ Đang Du Liên Châu mấy người vạch trần âm mưu của Thành Côn cầu kết Nhữ Dương Vương phủ, muốn chấm ngòi nội loạn giang hồ, khiến võ lâm đồng đạo không thể không tán phục. Ngoài ra, người giang hồ coi trọng nhất chính là võ nghệ bàng thân. Hai năm nay công phu của Võ Đang, từ Võ Đang chực hiệp cho tới đệ tử phía dưới đều khiến người ta chặc lưỡi. Mấy ngày trước bà ta tận mắt chứng kiến Mạc Thanh Cốc ở Thiểm Nam không rút kiếm khỏi vỏ, mũi chân không dính một hạt bụi thu thập Thiểm Nam công bát, công lực ngay cả trưởng lão thành danh nhiều năm của nhiều môn phái cũng không bì kịp. Người nhỏ nhất trong Võ Đang chực hiệp còn thế, công phu của mấy người Tổng Viễn Kiều Du Liên Châu thế nào, bà ta không dám suy đoán. Vì thế lúc Tây Hoa Từ ngang ngược ép hồi tung tích Tạ Tốn, Vệ Tứ Nương mấy lần ám chỉ song thủy chung không kéo được vị sư huynh có bộ óc thiếu dây thần kinh này.

Tại Du Liên Châu nghe Tây Hoa Từ quát tháo, trong lòng lại nghĩ tới chuyện Phó Thu Nhiên lặng lẽ nói với chàng trước khi xuất phát, nhủ thầm Phó Thu Nhiên và Lộ Dao đúng là đoán việc như thần. Lúc đó Phó Thu Nhiên nói với chàng ba việc: thứ nhất, Trương Thúy Sơn và Ân Tổ Tổ mười năm chưa về, bây giờ e rằng quan hệ không nhạt; thứ hai, hiện giờ tuy rằng lời đồn đãi đầy rẫy giang hồ nhưng một khi Trương Thúy Sơn lộ diện, người muốn đến thăm dò nghe ngóng tin tức Đồ Long đảo tuyệt đối không ít, mấy người này tới càng sớm càng tốt, bằng không đêm dài lắm mộng; mà điểm thứ ba, Phó Thu Nhiên nói tới đây thì chớp chớp mắt, nói ra sáu chữ khiến đến khi Du Liên Châu thấy một nhà Trương Thúy Sơn mới hiểu: cẩn thận đồng ngôn vô kỵ [101].

Phó Thu Nhiên và Lộ Dao nói chuyện có một thói xấu, thích nói chuyện nửa vời không rõ ràng, còn dư một nửa đợi mọi người biết rồi mới sức hiểu ra, lại nói là trùng đích. Bây giờ cái đầu tiên đã trùng rồi, thành thử Du Liên Châu hầu như tin lời hẩn nói hoàn toàn. Thấy tiểu Vô Kỵ mười tuổi khỏe mạnh kháu khỉnh ngày thơ, Du Liên Châu yêu ai yêu cả đường đi vô cùng vui mừng nhưng sự nhớ lời Phó Thu Nhiên, thế là ngầm dặn dò Trương Thúy Sơn đề ý. Trương Thúy Sơn được sư huynh nhắc nhở cũng nghĩ ra bây giờ trên tàu người của Thiếu Lâm Côn Luân đều nhìn chằm chằm Tạ Tốn và Đồ Long đảo, lỡ Vô Kỵ bất cẩn nói lỡ, sự tình liền không ổn. Lập tức tìm nhà tàu đất Vô Kỵ ra khỏi khoang, lấy lý do là dẫn nó đi xem tàu lớn thực tế là tách nó ra.

Trương Thúy Sơn mười năm chưa quay về Trung Nguyên, hôm nay giang hồ náo nhiệt đến mức nào hoàn toàn không rõ, nghe Du Liên Châu giới thiệu

ngắn gọn mới biết, mấy năm nay ngoài Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân và Thiên Ưng giáo vẫn luôn truy tìm tung tích ba người mất tích trên đảo Vương Bàn Sơn năm xưa là còn có không ít bang phái nhỏ trên giang hồ cũng tìm Tạ Tốn, đa số là vì đệ tử chết trên đảo Vương Bàn Sơn năm đó. Bên này, Ân Tổ Tổ hết nhịn nổi Tây Hoa Tử ăn nói ác độc không ngừng tra hỏi, mấy liều cau lại, mắt hạnh lóe lên tia ác liệt, quả quyết Tạ Tốn độc ác xấu xa kia đã chết trên biển rồi. Tây Hoa Tử và Vệ Tứ Nương quay mặt nhìn nhau, như một quyền đánh vào bông, triệt để gây người. Khoang tàu rớt cuộc yên tĩnh lại, bây giờ mới nghe tăng nhân dẫn đầu Thiếu Lâm ở đối diện cao giọng niệm Phật “A Di Đà Phật, bản tăng Viên Khô, muốn thỉnh giáo Trương ngũ hiệp, có biết tung tích Đồ Long đao chăng?”

Trương Thúy Sơn ngăn ra. Trước bao nhiêu người như thế, vừa rồi đương nhiên Du Liên Châu không kể chuyện Lộ Dao thiết kế với chàng rồi. Nhất thời, chàng không biết từ khi nào thì Thiếu Lâm tự cũng có hứng thú với Đồ Long đao. Ân Tổ Tổ đứng bên cười lạnh: “Sao? Thiếu Lâm tự đứng đầu Trung Nguyên cũng có hứng thú với Đồ Long đao uy chấn thiên hạ rồi? Ta nói mà, năm đó trên đại hội Dương Dao Lập Uy, Thiếu Lâm chẳng có đệ tử bị Tạ Tốn làm hại, sao lại vội vàng tìm phu thê chúng ta như thế, hóa ra là nhắm đến cái này. Thế thì nói sớm đi, cần gì lôi Tạ Tốn ra nói vòng vo?”

Viên Khô bị Ân Tổ Tổ nói mấy câu nghẹn họng không đáp trả được, đành quay sang Du Liên Châu “Du nhị hiệp, Trương ngũ hiệp đã là người của Võ Đang, vậy bản tăng hỏi Võ Đang cũng được, Đồ Long đao kia, rốt cuộc đi về phương nào?”

Du Liên Châu cũng lưỡng lự. Mưu kế của Lộ Dao khiến Võ Đang yên ổn năm năm, lại thêm huyết án trên người Tạ Tốn không hề bị Thành Côn tiết lộ, bây giờ môn phái lom lom tìm Trương Thúy Sơn cũng ít hơn ban đầu gần sáu phần, có thực lực cũng chỉ có Thiếu Lâm, Côn Luân và Thiên Ưng giáo. Huống chi trong chuyện này, như lời Lộ Dao nói thì, Thiên Ưng giáo và Võ Đang có thể nói là cùng hội cùng thuyền. Song bất luận ra sao, bây giờ Trương Thúy Sơn về rồi, chuyện này chung quy cần có một kết thúc. Du Liên Châu nhớ lời Phó Thu Nhiên nói, trầm ngâm chốc lát, cao giọng: “Ngũ đệ Trương Thúy Sơn ta vừa mới quay về Trung Thổ, nguyên do tao ngộ trong mười năm nay nhất thời nửa khất thật sự khó mà nói rõ được, theo lý nên trình báo gia sư trước mới đúng. Chuyện này liên lụy quá rộng, giang hồ các phái vì thế mà từ thương vô số, theo lý nên có lời giải thích với đồng đạo giang hồ. Như thế này đi, ba mươi tháng ba, tề phái bảy tiệc tại Vũ Xương Hoàng Hạc lâu, mời quý phái cùng bằng hữu có dính dáng đến chuyện đảo Vương Bàn Sơn năm xưa đến dự, chừa đó ngũ đệ nhất định cho các vị một câu trả lời vừa lòng, thế nào?” Chàng vốn định chờ đến sau mừng thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong song cũng cảm thấy cái gọi là đêm dài lắm mộng của Phó Thu Nhiên rất có lý, nên muốn mau chóng giải quyết vấn đề.

Vừa nói ra, mấy tăng nhân Thiếu Lâm nhìn nhau không nói, nhất thời cũng không quyết định được. Trên biển cả mênh mông, tuy phái Võ Đang chỉ có hai người Du Liên Châu và Trương Thúy Sơn nhưng Thiếu Lâm cũng không dám sơ suất. Hai năm nay thanh danh và công phu của Võ Đang chừ hiệp trên giang hồ ai cũng kính phục. Bây giờ bên ngoài còn có người của Thiên Ưng giáo, bởi vì Ân Tổ Tổ tuyệt không đời nào khoanh tay đứng nhìn, nếu thật sự động thủ, sợ rằng không phải chỉ là chuyện mất mặt. Càng huống hồ, bất luận ra sao, bây giờ rốt cuộc Trương Thúy Sơn cũng đã có tung tích, Du Liên Châu cũng đặt ra kì hạn ba mươi tháng ba, Thiếu Lâm cần gì gấp gáp nhất thời mà xé rách mặt mũi?

Quan trọng nhất là chuyện Viên Chân bốn năm trước đến bây giờ vẫn chưa giải quyết xong, nếu chọc Võ Đang nóng nảy, lật lại nợ cũ, e rằng bọn họ về tự cũng khó mà ăn nói. Rắc rối lợi hại trong đó thế nào, người ngoài khó mà hiểu được, Viên Khô lại rất rõ ràng, vì thế bên cao giọng niệm Phật “A Di Đà Phật, Du nhị hiệp đã nói thế, tiểu tăng không dám tự tiện, đành về tự bẩm rõ phương trượng. Ba mươi tháng ba năm nay, Vũ Xương Hoàng Hạc lâu, tề tụ từ trên xuống dưới lại tới bãi phóng Võ Đang chừ hiệp.”

Du Liên Châu chấp tay nói: “Đại sư chớ khách sáo, ba mươi tháng ba Vũ Xương Hoàng Hạc lâu, Võ Đang từ trên xuống dưới cung kính chờ đợi quý tự giá lâm.”

Thiếu Lâm tự đồng ý, Côn Luân phái lập tức mất đồng minh, Vệ Tứ Nương đánh giá tình hình trước mắt không khỏi nhíu mày, nhủ thầm hôm nay vẫn nên thôi lui một bước thì hơn, đến ba mươi tháng ba mời chương môn đích thân tới là tốt nhất. Ai ngờ một phen tính toán còn chưa quyết định thì Tây Hoa Tử đã gào ầm lên: “Chiêu Như Phong Tự Bế này của Du nhị hiệp quả là cao minh! Giữ Đồ Long đao tới ba mươi tháng ba, chẳng lẽ Võ Đang người muốn độc chiếm? Thiếu Lâm các người chờ được nhưng Côn Luân ta chờ không được, hai đệ tử Côn Luân ta đến bây giờ còn điên điên khùng khùng sống không bằng chết đều nhờ ơn yêu nữ Ma giáo này ban tặng, món nợ này phải tính làm sao đây?!”

Du Liên Châu còn chưa trả lời, Ân Tổ Tổ đã ra mặt đối đáp. Nàng tranh luận kịch liệt, hai ba câu đã chụp cái mũ hành vi không đứng đắn lên đầu đệ tử Côn Luân. Cộng thêm hai đàn chủ Phong, Trình của Thiên Ưng giáo ở bên nói cạnh nói khỏe, quả thật khiến Tây Hoa Tử nghẹn họng.

Vốn dĩ sau khi biết Trương Thúy Sơn thành thân với Ân Tổ Tổ, trong lòng Du Liên Châu có phần không vui, cảm thấy kiểu gì thì Ân Tổ Tổ cũng xuất thân Thiên Ưng giáo, không xứng với ngũ đệ. Nhưng thấy nàng tranh luận kịch liệt, phản ứng nhanh nhạy, bỗng nhớ tới nhiều năm về trước trên núi Võ Đang cũng có một nữ tử nói năng sắc bén, mắng cho Thiếu Lâm tới tấp mặt mày khiến năm năm sau đó, Thiếu Lâm không vì vụ Long Môn tiêu cực mà lên Võ Đang nữa. Nữ tử đó từng hỏi huynh đệ bọn họ: trên thế gian này, thiện ác đúng sai có thể phân chia rõ ràng sao? Mấy năm nay tuy Võ Đang và Thiên Ưng giáo chẳng qua lại nhưng giáo chủ Ân Thiên Chính làm người hào hiệp ngay thẳng, Võ Đang mọi người thấy hết cũng rất kính phục. Bây giờ thấy vợ chồng Trương Thúy Sơn tình sâu nghĩa nặng, ngay cả con cũng lớn chừng này rồi, mình làm sao có thể khiến vợ chồng hai người chia lìa? Ngày xưa mấy người họ sơ suất nhất thời, không bảo vệ được Lộ Dao, nhưng hôm nay, nhất định phải bảo vệ cả nhà Trương Thúy Sơn. Chàng đã quyết, thì nghe Vệ Tứ Nương nói: “Du nhị hiệp, Võ Đang là danh môn chính phái, uy chấn võ lâm, cùng Côn Luân ta như cây liền cành, uyên nguyên sâu xa. Ngài lại là hán tử cương trực trên giang hồ, anh minh nước tiếng giang hồ, lời ngài nói có ai không phục? Hôm nay ngài đã hẹn ba mươi tháng ba gặp nhau ở Hoàng Hạc lâu, vậy Côn Luân ta cũng đồng ý ước định này. Bây giờ Tạ Tốn đã chết, Côn Luân phái cũng không còn gì để nói. Nhưng năm xưa bao nhiêu đồng đạo giang hồ vì Đồ Long đao mà phó ước Vương Bàn Sơn, kẻ đó điên khùng hết. Bây giờ Đồ Long đao đi nơi nào, đến tột cùng là bị Thiếu Lâm chiếm được hay là Tạ Tốn chiếm, mong Trương ngũ hiệp bẩm báo Trương chân nhân định đoạt xong có thể đưa ra câu trả lời. Thiếp thân tín với uy danh của Trương chân nhân và Võ Đang chừ hiệp, nhất định sẽ không thiên vị.” Nói một tràng, tuy ngoài mặt là nhượng bộ một bước, thực tế là chặn họng Võ Đang.

Du Liên Châu gật đầu “Đương nhiên. Tới ba mươi tháng ba, Võ Đang nhất định cho các vị một câu trả lời công chính.” Giọng điệu không sắc bén lợi hại như Ân Tổ Tổ hoặc Lộ Dao nhưng hùng hồn khí phách. Với tiếng tăm của Du Liên Châu trên giang hồ hiện giờ, mọi người nghe câu này xong là có cam đoan chắc chắn nhất. Vì thế rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, không khí giương cung bạt kiếm chờ bùng nổ cũng hòa hoãn lại. Mọi người cũng cảm thấy bầu không khí có phần xấu hổ. Vừa may tàu tiếp ứng của Côn Luân, Thiếu Lâm đi đằng sau tới, vì thế hai phái lập tức cáo từ.

Bên này, Du Liên Châu chiếu lễ nghĩa giảng hồ tiền mọi người đi, cuối cùng được thanh tịnh, quay đầu nhìn Trương Thúy Sơn. Huynh đệ lâu ngày trùng phùng mới được phát tiết. Hai tay chàng siết mạnh vai Trương Thúy Sơn, nhưng một câu cũng không nói được. Hai huynh đệ chung một tâm trạng, hộc mắt cay xè lại rắng làm như không có chuyện gì.

Hồi lâu, Trương Thúy Sơn mới chậm chạp mở miệng: “Nhị ca, các sư huynh đệ có khỏe không? Tam ca huynh ấy... đã... đã khỏi bệnh chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Sắc Cỏ Theo Ngày Tháng

Trương Thúy Sơn chậm chạp mở miệng: “Nhị ca, các sư huynh đệ có khỏe không? Tam ca huynh ấy... đã... đã khỏi bệnh chưa?” Dứt lời nhìn Du Liên Châu chằm chằm, sợ chàng nói ra chữ “chết”. Thế nhưng Du Liên Châu khựng lại nửa ngày mới chậm rãi gật đầu “Tam ca đệ đã lành lặn rồi, mấy năm nay đệ ấy chuyên tâm luyện tập, tuy chịu không ít tội nhưng võ công ngày xưa cuối cùng cũng khôi phục hoàn toàn. Chỉ là mỗi năm tới mùa đông trời vừa lạnh thì gân cốt cả người đau nhức dữ dội, phải tĩnh dưỡng.”

Trương Thúy Sơn nghe thế chỉ cảm thấy tảng đá lớn treo trong lòng mười năm rớt ụcạch xuống, tâm tình kích động không thôi, siết chặt lấy tay Du Liên Châu, nói năng có chút lộn xộn “Đệ biết mà... đệ biết mà! Sư phụ lão nhân gia tu vi thâm hậu như thế... tam ca huynh ấy, sư phụ người nhất định cứu được tam ca mà! Tam ca cát nhân thiên tướng...!”

Lúc này, nếu nói kích động trừ Trương Thúy Sơn gần như nói năng lộn xộn ra, còn có Ân Tố Tố. Từ khoảnh khắc một nhà họ lên bè gỗ tính toán quay về Trung Nguyên kia, nàng liền lo lắng nếu Du Đại Nham có bất trắc gì, mình và Trương Thúy Sơn phải giải quyết thế nào? Giờ nghe được Du Liên Châu nói Du Đại Nham đã lành, võ công cũng khôi phục lại ngày xưa, trái tim chưa từng yên ổn mấy tháng nay chung quy nặng nề thờ phào.

Chỉ nghe Du Liên Châu nói: “Lần này tam ca đệ quả thật cát nhân thiên tướng. Mấy năm trước, sư phụ và sư huynh đệ chúng ta mời khắp danh y cũng không nổi xương lại được. Mãi đến năm Chí Nguyên thứ sáu, sư phụ và lục đệ hạ sơn một chuyến, cuối cùng mời về một vị đại phu. Đại phu này ở Võ Đang đủ nửa năm, cuối cùng dùng thủ pháp hết sức thần kỳ nối lại gân cốt gãy lìa của tam đệ. Sau đó tam đệ lại mất gần hai năm mới dần dần hồi phục lại phong thái ngày xưa.

Trương Thúy Sơn nghe xong hỏi dồn: “Đại phu đó là ai? Lần này tiểu đệ nhất định phải đích thân tới cửa bái phỏng, cảm tạ người đó.”

Mặt Du Liên Châu âm trầm, nửa ngày mới nặng nề thở dài: “Tới cửa bái phỏng thì khỏi cần. Đại phu đó tên Lộ Dao, bây giờ chính là lục đệ muội của đệ.”

Trương Thúy Sơn đang thắc mắc vì sao sắc mặt nhị ca khó coi như thế, nghe được câu cuối cùng thì ngẩn ra, liền đó mừng rỡ: “Lục đệ muội? Lục đệ thành thân rồi? Nay, này... thật sự quá tốt rồi! Đệ muội lại là ân nhân của tam ca và Võ Đang ta. Ông trời thật hậu đãi Võ Đang chúng ta! Nhị ca nhị ca, đệ muội này là hậu nhân danh môn nào? Y thuật lại giỏi như thế?”

“Lục đệ muội từ nhỏ đã là cô nhi, có một nghĩa huynh nương tựa lẫn nhau, là trang chủ Kim Lăng Thu Linh trang. Nếu luận xuất thân môn phái thì lại là truyền nhân Đông Hải Đào Hoa đảo.”

Trương Thúy Sơn tròn tròn mắt: “Đông Hải Đào Hoa đảo? Ông trời, sư phụ đúng là sư phụ, tìm được đại phu vừa chữa lành cho tam ca vừa gả cho lục đệ, còn là truyền nhân Đông Hải Đào Hoa đảo nữa.” Nói rồi dừng lại một chút, nhìn không được cảm khái “Mười năm không về, không ngờ được lục đệ rụt rè e thẹn năm xưa bây giờ cũng có gia thất rồi. Đợi gặp đệ ấy phải chốc đệ ấy một trận, xem có còn động tí là đỏ mặt như hồi đó nữa không.”

Ai ngờ Du Liên Châu nghe xong trầm giọng, chậm chạp nói: “Ngũ đệ, gặp lục đệ đệ tuyệt đối không được nhắc chuyện đó. Lục đệ của đệ... mấy năm nay... ôi...” Nói rồi không nhìn được mà lắc đầu.

Trương Thúy Sơn giật thót, hỏi: “Sao cơ? Nhị ca? Vì sao không nhắc? Lục đệ đệ ấy... làm sao rồi?”

Du Liên Châu nặng nề thở dài, đáp: “Bốn năm trước, lục đệ và đệ muội còn chưa thành thân nhưng ngay cả sinh lễ Võ Đang đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ qua năm là đi Thu Linh trang cầu thân, dạm ngõ. Ai ngờ hai người lục đệ trên đường quay về sư môn đệ muội lại gặp bất trắc. Lục đệ muội bị Thành Côn đánh trọng thương, lục đệ dùng nội công trị thương cho nàng không ngờ nội công Võ Đang ta tương khắc với nội công nàng luyện, hoàn toàn không trị được thương thế của nàng. Đệ muội thân là đại phu, biết thương thế bản thân sợ là hết cứu, lại lo lục đệ khổ sở tiếc nuối bên cùng lục đệ thành thân ở Gia Hưng. Sau đó không lâu thì qua đời. Trước khi lâm chung, nàng truyền tin cho Võ Đang, dặn dò sư huynh đệ chúng ta sau khi nàng đi phải đưa lục đệ về.”

Nói đến đây, Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố đều “à” một tiếng, nhìn nhau không biết phản ứng ra sao.

Mấy năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, nhất là hai kẻ sách Lộ Dao bày ra năm xưa đều dính líu đến vợ chồng Trương Thúy Sơn, mới rồi có mặt người ngoài không tiện nhắc tới, bây giờ trên tàu chỉ còn mấy người họ, Du Liên Châu bèn kể hết tất cả mọi chuyện trong mười năm nay. Vợ chồng Trương

Thúy Sơn nghe mà kinh ngạc không thôi, không ngờ được mấy năm nay võ lâm Trung Nguyên xảy ra nhiều chuyện như thế. Đợi đến khi Du Liên Châu thuật tới chỗ Lộ Dao thiết kế đẩy hết chuyện Đồ Long đao cho mấy hòa thượng Thiếu Lâm đánh trọng thương Du Đại Nham, cùng việc dụ Thành Côn lộ ra chân tướng trên Thanh Lương sơn Kim Lăng, Ân Tổ Tổ không kềm được khen thầm trong dạ, lại thêm Lộ Dao trị khỏi cho Du Đại Nham, vô hình chung giải quyết vấn đề lớn nhất giữa nàng và Trương Thúy Sơn, lập tức nảy sinh hảo cảm vô hạn với vị đệ muội chưa từng gặp mặt này. Nhưng nghĩ tới người đã không còn, trong lòng thất vọng. Trương Thúy Sơn chưa từng gặp mặt Lộ Dao, nghe Du Liên Châu nói, càng thêm đau lòng lục đệ Ân Lê Đình.

“Sau đó mấy sư huynh đệ hao hết công sức mới dẫn được lục đệ ngẩn ngơ qua về Võ Đang. Lục đệ vừa thấy sư phụ bỗng tỉnh táo lại, quỳ phịch xuống trước mặt sư phụ, nói mình không báo mà thành thân với đệ muội, xin sư phụ trách phạt. Lúc đó sư phụ cũng đã biết tin đệ muội qua đời, nói với lục đệ nhân phẩm, tính tình Lộ cô nương ngàn người mới có được một, lại có ơn to với Võ Đang, con dâu này Võ Đang nhận, báo lục đệ không cần tạ tội. Lại dặn dò đại ca và tứ đệ đi Thu Linh trang bổ sung hôn thư, sinh lễ, cũng tuyên bố cho tất cả môn hạ, bất luận nàng còn sống hay không đều là người của Võ Đang ta, sau này nếu có kẻ tới gây chuyện, Võ Đang gánh vác tất cả. Đệ muội mất được ba tuần, lục đệ liền ngã bệnh, không ăn uống gì, mê mê man man liên tục hơn ba tháng. Khi đó Phó trang chủ liên tiếp nhờ mấy đại phu quen thân với đệ muội lúc sinh tiền, đều rất nổi danh tới xem bệnh cho lục đệ. Thấy tình hình lục đệ xong cũng không khỏi lắc đầu, tất cả đều nói tâm bệnh cần phải chữa bằng tâm được, dù họ có kê thuốc châm cứu cũng không trị được phần gốc. Lúc ấy mấy người chúng ta ngày đêm bên lục đệ, chỉ sợ đệ ấy nghĩ không thông làm chuyện hồ đồ. Nhưng lục đệ hoàn toàn không nghe lọt, dùng thuốc cũng vô hiệu. Mãi đến ba tháng sau, Phó trang chủ đích thân đến thăm sư phụ, đưa sư phụ một tờ giấy, sư phụ xem xong đến phòng lục đệ trò chuyện với đệ ấy một đêm. Ngày hôm sau lục đệ dần ổn lại, bắt đầu từ từ uống thuốc ăn cơm, dưới sự điều dưỡng của đại phu, không tới nửa tháng liền khỏe. Từ đó về sau, lục đệ chuyên tâm luyện võ, rảnh rỗi thì chỉnh lý sao chép bệnh án, đơn thuốc đệ muội để lại lúc sinh tiền, giao cho Phó trang chủ in ấn, thay đệ muội đi thăm những tiền bối y giới năm xưa lúc đệ muội vừa xuất đạo được họ giúp đỡ. Trừ đó ra tất cả đều như trước, nhưng... lại khiến người ta nhìn mà đau lòng.”

Nói đến đây, Du Liên Châu khẽ than, chuyển đề tài: “Mấy năm nay sư phụ bề quan, tỉ mỉ nghiên cứu công phu đệ muội nhờ Võ Đang truyền thừa. Mấy thứ kiếm pháp chưởng pháp tính diệu kia không nói, đệ muội để lại một cuốn nội công tâm pháp thật sự uyên thâm. Sư phụ nói nội công này chỗ nào cũng tương khác với Võ Đang Cửu Dương công ta, nhưng về đạo lý căn bản thì tương hợp hoàn toàn, nhất thể lưỡng diện, còn tinh thâm hơn cả Võ Đang Cửu Dương công. Sau sư phụ nói, có lẽ đây là Cửu Âm Chân Kinh giang hồ đồn đại trăm năm trước. Hai năm đó sư phụ vẫn luôn bề quan, chính vì suy nghĩ làm cách nào dung nhập Cửu Âm Chân Kinh này vào Võ Đang Cửu Dương công vốn có, trong đó còn thảo luận với sư huynh đệ chúng ta vô số lần. Mãi đến hai năm trước, rốt cuộc sư phụ thành công, gọi mấy sư huynh đệ chúng ta lại, giảng giải công pháp mới này cho chúng ta nghe. Công phu này so với Cửu Dương công trước đây càng uyên thâm hơn. Nếu nói luyện công phu này chăm chỉ nhất chính là lục đệ, huynh nghĩ có lẽ là vì nó là nguyên nhân gián tiếp khiến năm đó đệ muội mất mạng.”

Du Liên Châu nói hết chuyện cũ mười năm, nhìn Trương Thúy Sơn: “Ngũ đệ, bây giờ lục đệ đang chờ ở Kim Lăng, huynh đệ các đệ gặp nhau nhớ đừng nhắc tới lục đệ muội.”

Trương Thúy Sơn nặng nề gật đầu: “Nhị ca, đệ nhớ rồi. Huynh đệ chúng ta xa cách mười năm mới đoàn tụ, đương nhiên phải nhắc chuyện vui rồi. Đáng tiếc lục đệ... ngay cả đệ muội chưa từng thấy mặt cũng nhọc lòng vì chuyện của tiểu đệ, tiểu đệ thật sự...” “Nói rồi khựng lại, giọng run run: “Mấy năm nay tiểu đệ khiến sư phụ và các sư huynh đệ lo lắng quá nhiều, mười năm nay... hơn mười năm... bây giờ tiểu đệ còn được trông thấy sư huynh...” Nói đến đây thì nghẹn ngào, nhìn tóc mai Du Liên Châu đã điểm bạc, nếp nhăn trên trán nhiều thêm, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Du Liên Châu vỗ vai chàng, cho dù chuyện xưa nghĩ lại nặng nề nhưng cũng không kềm được nụ cười: “Mấy năm trước sau khi tam đệ bị thương, đệ muội mất tích, giang hồ đồn chúng ta thành Võ Đang ngũ hiệp. Bây giờ tam đệ khỏi bệnh, đệ cũng quay về, Võ Đang thất hiệp hôm nay lần nữa trùng phùng, ngày bảy sư huynh đệ chúng ta dặt tay hành hiệp giang hồ không còn xa nữa.”

Trương Thúy Sơn bắt giắc chua xót, nặng nề gật đầu.

Cốt nhục tình thâm, thời gian mười năm, cần gì nói dài ngắn?

Tàu đi theo hướng nam mấy ngày, vào cảng Trường Giang, kẻ đó lại đổi sang đi thuyền sông, xuôi sông thẳng về Kim Lăng.

Từ sau khi vào Trung Nguyên, ba người Du Liên Châu khá cẩn thận, vì Thiếu Lâm và Côn Luân về sớm hơn họ một ngày. Các bang phái có đệ tử bị Tạ Tồn đã thương trên Vương Bàn Sơn năm đó giờ hẳn đã biết Trương Thúy Sơn và Ân Tổ Tổ quay về Trung Thổ hết rồi, tất nhiên sẽ có rục rịch. May mà mấy năm nay Võ Đang và Thiếu Lâm ngang vai ngang vế, tiếng tăm nổi như cồn, nhất thời chưa có bang phái nào làm bận. Song Trương Thúy Sơn và Ân Tổ Tổ đã chú ý đến lúc đi thuyền trên sông, rõ ràng có một ít nhân vật bang hội cười ngửa đi dọc hai bên bờ. Vợ chồng Trương Thúy Sơn nhìn mà nhíu mày, Du Liên Châu thản nhiên như không, chỉ dặn dò nhà thuyền chèo gấp đêm ngày không nghỉ thẳng hướng Kim Lăng.

Trưa hôm đó, rốt cuộc thuyền ghé vào bến Tiềm Lưu, thành bắc Kim Lăng. Du Liên Châu đưa nhà thuyền ít bạc vụn, nhờ họ đi mua bốn con ngựa tới. Bên này nhà thuyền vừa đi, Du Liên Châu và vợ chồng Trương Thúy Sơn dắt Trương Vô Kỵ xuống thuyền, chân trước mới đặt xuống đất, Du Liên Châu đột ngột khựng lại, vội vàng kéo Trương Thúy Sơn đi trước mặt lại.

Trương Thúy Sơn ngăn ra, không hiểu ý chàng nhưng nhìn thần sắc chàng lập tức phản ứng lại, đóng tai lắng nghe, quả nhiên nghe được hai bên bờ và đằng xa có người gấp rút tới, số lượng không ít. Chỉ nghe Du Liên Châu nói: “Một lát đệ bảo vệ đệ muội và Vô Kỵ, tuyệt đối đừng để họ một mình.” Trương Thúy Sơn biết sư huynh một lòng che chở nhà mình, trong lòng vô cùng cảm động. Du Liên Châu cao giọng: “Băng hữu trên bờ tới đã lâu, sao không hiện thân gặp mặt?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Sao Không Định Quay Về

Hai câu ngắn gọn, Du Liên Châu không hề vận khí nhưng người nấp trong chỗ tối cách đó mấy chục trượng chỉ cảm thấy như thể hai người đứng đối mặt nói chuyện, rõ mồn một, chỗ nào cũng nghe được. Người đều lạnh lòng, mấy năm nay đều nghe nói thanh danh Võ Đang lớn mạnh, lại không biết nội công của người trước mắt đã tinh thâm đến thế. Kỳ thật không chỉ người trên bờ, ngay cả Trương Thúy Sơn cũng sững sờ.

Người trên bờ thấy hành tung đã lộ, nấp nửa cũng vô ích, kẻ cầm đầu hô một tiếng, trong cội tùng hai bên bờ nhảy ra liên tiếp ba bốn chục hán tử, ăn mặc binh khí mỗi người mỗi kiểu. Du Liên Châu quét mắt một cái, chấp tay trầm giọng: “Võ Đang Du nhị Trương ngũ ở đây, hôm nay ba bang Vu Sơn, Thần Quyền, Tam Giang đồng thời tới thăm, dám hỏi có gì chỉ dạy?” Dù biết rõ đối phương chẳng có ý tốt nhưng nói năng lễ nghĩa vẫn đủ.

Những người kia thấy Du Liên Châu chỉ liếc một cái là chọc thủng thân phận tất cả đều cả kinh, kẻ cầm đầu lớn tiếng: “Du nhị hiệp tình mặt thật, Triệu mỗ bội phục. Chúng ta nói trắng ra vậy, hôm nay chúng ta đến không vì gì khác, năm xưa tề bang có mười lăm đệ tử vì Đồ Long đảo mà bị hại trên đảo Vương Bàn Sơn, hôm nay đến đây là tìm Trương ngũ hiệp đòi câu trả lời. Rốt cuộc hiện giờ Tạ Tốn còn sống hay đã chết, Đồ Long đảo đi về phương nào?”

Trương Thúy Sơn nghe xong, đến đứng bên cạnh Du Liên Châu, cao giọng: “Tại hạ đúng là có mặt mũi thật, khiến nhiều bang hội liên thủ tìm như thế. Mọi người đã hỏi, Trương ngũ ta cũng nói cho các vị. Tạ Tốn xấu xa độc ác kia vì nổi cơn điên loạn, sớm đã chết trên hoang đảo cực bắc chín năm trước rồi. Còn tung tích Đồ Long đảo, mấy năm nay liên lụy quá lớn, Trương nỗ không dám nói bừa, cần phải quay về Võ Đang bám rễ gia sư, thứ lỗi tạm thời không thể nói với các vị.”

Bên cạnh, một giọng nói thô kệch cất lên: “Ai biết Trương Thúy Sơn nguoi về núi bảm báo sư phụ hay là định nuốt riêng Đồ Long đảo?! Tạ Tốn đã chết, tất Đồ Long đảo trong tay nguoi, nếu thả nguoi về núi, chẳng phải Đồ Long đảo rơi vào tay Võ Đang Trương lão đạo sao?! Chẳng lẽ huynh đệ chúng ta chết uổng công?”

Du Liên Châu sầm mặt, kẻ này ăn nói có ý làm nhục sư trưởng bốn môn, trong lòng phẫn nộ, lạnh lùng: “Vị huynh đệ này nói chuyện cần thận! Võ Đang xưa nay không ham Đồ Long đảo. Nếu chư vị muốn biết về Đồ Long đảo, xin mời ba mươi tháng ba tới Vũ Xương Hoàng Hạc lâu một chuyến, trước mắt, thứ cho tại hạ và ngũ đệ ta không thể thông báo.”

“Du nhị hiệp và Trương ngũ hiệp đã không nói, vậy cũng không cần nhiều lời, xin thứ cho bọn ta vô lễ.” Tên cầm đầu họ Triệu ban nãy rung trường đao, ba bốn chục tên đồng loạt rút vũ khí, xông lên tấn công. Nhất thời mấy chục món binh khí tỏa hàn quang lấp lóa, thiếu điều hoa mắt người ta. Bọn họ biết rõ với công lực của Võ Đang Du nhị Trương ngũ, đừng nói đơn đã độc đấu, lấy một địch mười cũng được, vì thế vừa xông lên đã gây sức ép, chiêu nào cũng hung tàn, chỉ mong chiếm được tiên cơ.

Du Liên Châu nhún người nhảy lên, tránh né mấy chục món binh khí công đến trước mặt. Tay chàng chưa cầm trường kiếm, vì thế trên chân lập tức biến chiêu, dùng liên hoàn cước pháp đá vào mười mấy người trước mặt. Chỉ nghe “bốp bốp” liên tiếp mười mấy tiếng, hơn mười người xông lên tấn công đều bị đá trúng, bật lùi ra cả trượng, công lực kém một chút bị đá trúng ngực học ra máu tươi. Một chiêu này khiến đầu lĩnh ba bang hội cả kinh. Bọn họ đều biết hai năm nay phái Võ Đang càng lúc càng không thể xem thường, lại không ngờ một chiêu nhìn cực kỳ sơ sài của Du Liên Châu lại đã thương nghiêm trọng mấy tay giỏi phe mình.

Trương Thúy Sơn đứng bên thấy Du Liên Châu bị hơn ba mươi người bao vây làm sao đứng nhìn được? Lớn tiếng hô: “Nhị ca, tiểu đệ giúp huynh!” Dứt lời tuốt kiếm khỏi vỏ, nhảy đến bên cạnh Du Liên Châu, bức lui mấy kẻ tấn công lân cận.

Hai sư huynh đệ từ nhỏ đã cùng nhau học võ, liên thủ chống địch càng không chỉ một lần, phối hợp hết sức ăn ý. Thành ra tuy đối phương người đông thế lớn, vây lấy hai người vòng trong vòng ngoài song vẫn bị hai người kềm chế, nhất thời chẳng có kẻ nào thoát ra khỏi vòng chiến. Ân Tổ Tổ đất Trương Vô Kỵ đứng trên thuyền không hề đi xuống. Trương Thúy Sơn kềm chế toàn bộ phe địch nên cũng không cần lo cho hai người.

Nhưng đương lúc chiến đấu kịch liệt, Trương Thúy Sơn bỗng nghe một tiếng la nhỏ, nghiêng đầu nhìn thì thấy hơn hai mươi tên từ giữa sông lao ra phóng thẳng lên thuyền, bao vây Ân Tổ Tổ đang ôm Trương Vô Kỵ. Ân Tổ Tổ là đường chủ Từ Vi đường của Thiên Ưng giáo, luận công phu cũng không kém đi đâu. Nhưng lúc này nằng om Trương Vô Kỵ, mấy kẻ kia chiêu nào cũng nhè lên người nằng. Ân Tổ Tổ sốt ruột con mình, tay lại không binh khí, nhất thời hoảng hốt, bỗng nhiên ngửi thấy mùi lạ trong không khí, kêu thảm không xong nhưng đã không kịp nữa, trước mắt hoa lên, chũm phát ra càng vô lực. Trương Thúy Sơn muốn nhảy lên thuyền cứu thì mấy kẻ vây quanh càng bám riết lấy. Mắt thấy Ân Tổ Tổ bên này khó mà chống đỡ, Trương Thúy Sơn nóng ruột, ngay lúc đó bỗng cảm thấy trên tay nhẹ đi, là Du Liên Châu thay chàng tiếp đón mấy kẻ đeo bám, một chiêu bức lui mấy người, chừa cho chàng một con đường. Trương Thúy Sơn không kịp gạt đầu với sư huynh, để khí nhảy tới định giải vây cho vợ con. Ai ngờ chàng chưa tiếp đất thì thấy mạn thuyền bọt nước văng tung tóe, từ dưới đáy nước đột ngột chui ra bảy tám người, tất cả đều dùng đoản đao, đeo bám sát gót, chiêu nào cũng liều mạng, không cần đã thương địch chỉ vì chặn hết lối thoát của chàng. Thoáng chốc lòng Trương Thúy Sơn chùng xuống, công phu mấy kẻ này Trương Thúy Sơn chẳng coi vào đâu nhưng lúc này vợ con nguy cấp, dù bị cản vài giây cũng đủ gây nên đại họa. Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, Trương Thúy Sơn chợt nghe sau lưng có một tiếng kêu trong trẻo, kèm đó là một câu “Nhị ca!”, tiếp theo đó tiếng hàng loạt binh khí rơi loảng xoảng xuống đất. Còn chưa đợi chàng kịp hiểu xem xảy ra chuyện gì thì thấy một bóng người lướt qua đầu chàng, định thần nhìn lại chính là Du Liên Châu vừa thoát khỏi đám người bao vây đeo bám. Du Liên Châu thi triển khinh công nháy mắt đã rơi xuống cạnh Ân Tổ Tổ, chũm phong quét qua, hai mươi mấy người bao vây Ân Tổ Tổ hoặc trúng chũm hoặc bị đẩy lùi, thoáng cái đã giải nguy cơ. Tăng đá trong lòng Trương Thúy Sơn rút xuống, quay đầu nhìn thì thấy một thanh niên áo xanh tới từ phía đông, tiếp đón hết mấy kẻ vốn bao vây Du Liên Châu, bấy giờ mới giúp chàng rảnh tay quay về bảo vệ Ân Tổ Tổ và Trương Vô Kỵ.

Chỉ thấy thanh niên áo xanh kia thông dong đi tới, trường kiếm thông thả xuất chiêu, nơi đi qua toàn bộ binh khí của đối phương rớt xuống đất loảng xoảng. Thanh niên nhìn cũng chẳng buồn nhìn bọn chúng, hai mắt nhìn chăm chăm Trương Thúy Sơn, lời nói lộ rõ vui mừng “Ngũ ca, tiểu đệ nhớ huynh chết đi được!”

Trương Thúy Sơn cũng nhìn thanh niên nọ, vui mừng khôn xiết, mười năm, cho dù thay đổi lớn mấy thì huynh đệ lớn lên bên nhau từ nhỏ làm sao không nhận ra nhau được? Kèm lòng không đậu buột miệng “Lục đệ!” Vu Sơn, Thần Quyền, Tam Giang lúc này đã rụng hết quá nửa trong tay Du Liên Châu và Trương Thúy Sơn, nghe Trương Thúy Sơn gọi thế càng thêm thất kinh, tên thủ lĩnh họ Triệu nhìn thanh niên “Người là Ân Lê...” Nói chưa xong thì nghe loảng xoảng một tiếng, cổ tay trúng kiếm, binh khí cũng rớt xuống đất như những kẻ bên cạnh. Mắt thấy Võ Đang chur hiệp thoát cái đã có ba người ở đây, cho dù bọn chúng còn muốn lấy Đồ Long đao cũng biết hôm nay chắc chắn không chiếm được lợi. Tên cầm đầu hô to: “Các huynh đệ giãn nước! Giãn nước!” Đám người kia nghe hò hét, thở phào trong lòng, nói thầm nhát được mạng về rồi, vội vàng bỏ chạy, thậm chí có kẻ không kịp nhặt binh khí, lật đật trốn chạy, trong chốc lát giải tán sạch sẽ, chỉ còn lại một đồng bóng binh khí bừa bãi.

Bên này Trương Thúy Sơn và Ân Lê Đình lại không quản được nhiều thế, ai cũng chìm đắm trong niềm vui trùng phùng. Ân Lê Đình nắm chặt tay Trương Thúy Sơn, giọng phát run: “Ngũ ca, tiểu đệ nhớ huynh đến khổ!”

Trương Thúy Sơn nhìn sư đệ trước mắt, cười than: “Lục đệ, đệ lớn rồi!” Mười năm trước lúc hai người ly biệt, Ân Lê Đình vừa mới mười tám, còn là một thiếu niên gầy gò, mười năm thấm thoát, tiểu hài tử năm xưa nay đã là một thanh niên cao lớn sừng sững như ngọc, ánh mắt vẫn trong trẻo sạch sẽ như xưa, trong cung cách lời lẽ lại có nét ôn hòa trầm tĩnh riêng.

Huynh đệ gặp mặt, mừng rỡ vạn phần nhất thời không diễn tả được bằng lời. Thế là Trương Thúy Sơn dắt tay Ân Lê Đình đi xem Ân Tổ Tổ và Trương Vô Kỵ. Mới rồi Ân Tổ Tổ trúng thuốc mê của đối phương, bây giờ đang bủn rủn vô lực, được Du Liên Châu đỡ đến bên bờ ngồi nghỉ, Vô Kỵ ở bên lưng túng nhìn mẫu thân mình. Trương Thúy Sơn vội vàng tiến lên đầu tiên từ “Tổ Tổ? Có thấy khó chịu không?”

Ân Lê Đình thấy vậy, móc từ eo ra một cái bình sứ tinh xảo, lấy ra một viên đơn dược màu cam đưa cho Ân Tổ Tổ: “Tẩu tẩu, thuốc này giải được thuốc mê, tẩu thử đi.”

Ân Tổ Tổ nhận lấy cho vào miệng, cảm giác ngọt mát vừa miệng, giống như mật, quả nhiên chỉ chốc lát cảm giác tay chân mất sức dần dần mất đi, cực kỳ hữu hiệu. Lấy lại sức rồi, Ân Tổ Tổ mỉm cười gật đầu với Ân Lê Đình: “Lục đệ.”

Ân Lê Đình cười nói: “Ngũ tẩu họ Ân, thật là hay quá, chẳng những là tẩu tẩu còn là tỷ tỷ nữa.”

Ân Tổ Tổ ở Băng Hòa đảo mười năm, nghe trọng phụ nhắc tới tiểu sư đệ này vô số bận, nói chàng “rất dễ xấu hổ thẹn thùng, tính tình hết trẻ sơ sinh”, bây giờ gặp mặt cảm thấy lời này khá đúng song lại có chỗ bất đồng, nhất thời khó mà nói rõ.

Vừa vặn lúc này thuyền chài dắt ngựa quay về, mấy người đều mong sư huynh đệ gặp nhau sớm ngày nào hay ngày đó, vì thế không muốn chậm trễ, đợi Ân Lê Đình dắt Mai Hàn Hề đã ở Thu Linh trang hơn tháng lại, bốn người lập tức dẫn hai đứa bé cưỡi ngựa nhắm hướng tây mà đi. Trương Vô Kỵ từ nhỏ sống cùng cha mẹ và nghĩa phụ trên Băng Hòa đảo, chưa từng gặp qua hải tử cùng tuổi nào, bây giờ thấy Mai Hàn Hề nhất thời hưng phấn vô cùng, lôi kéo Mai Hàn Hề hỏi đông hỏi tây, gần như là tò mò. Mai Hàn Hề xưa nay là đứa bé yên tĩnh lại dễ tính, không cự được Trương Vô Kỵ nhiệt tình, hỏi gì nó đáp nấy, vì thế dọc đường đi hai đứa bé âm ỹ nhất.

Du Liên Châu kéo Ân Lê Đình hỏi đã chào Phó Thu Nhiên chưa, Ân Lê Đình lại lắc đầu, nói hình như việc làm ăn của Phó Thu Nhiên có chuyện khẩn cấp, mấy ngày trước rồi Thu Linh trang đi đến bây giờ cũng chưa có tin tức, hẳn là bận quá không kịp về trang. Mà đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong sắp đến, phải dẫn Mai Hàn Hề về Võ Đang trước, vì vậy trước khi đi chàng đã chào qua Tổng Tấn Vãn. Du Liên Châu nghe xong gật đầu, Phó Thu Nhiên chẳng phải người ngoài, cũng không cần quá khách sáo.

Mấy người nóng lòng về nhà, tốc độ khá nhanh, lại thêm ngoài thành Kim Lăng đánh một trận tổng cổ mấy bang phái thực lực mạnh nhất trên Vương Bàn Sơn năm xưa, thành thử dọc đường rất ít người ngăn cản. Có mấy lần, mỗi khi mọi người phát hiện có người âm thầm bám theo, chưa kịp có động tác thì có nhân vật không biết tên ra tay đuổi đi thay họ. Du Liên Châu mấy người cũng từng trải giang hồ, lỡ mờ đoán được người âm thầm giúp đỡ ắt hẳn là người của Thiên Ưng giáo, thế nên cũng làm như không biết.

Sáu người đi không tới ba bốn ngày thì đến Hiếu Xương. Nơi này cách Võ Đang không còn xa nữa, trưa hôm đó, bọn họ tìm một túp lều sạch sẽ trong thành Hiếu Xương dùng cơm. Túp lều này cũng khá nổi tiếng ở đây, mùi vị cũng ngon, vì thế hai hải tử Trương Vô Kỵ và Mai Hàn Hề ăn hết sức vui vẻ. Du Liên Châu chăm chú ăn cơm, Trương Thúy Sơn lại nhìn Ân Lê Đình ngồi bên không lo ăn, ngược lại tỉ mỉ lựa chọn món cá vược hấp trên bàn một cách thành thạo. Được một lát, cả con cá hấp được nhặt xương sạch sẽ, thịt cá trắng mịn từng miếng nằm ngay ngắn trên đĩa, rưới thêm nước sốt nhìn rất đẹp mắt. Lần này vui nhất là Trương Vô Kỵ, nó ở Băng Hòa đảo ăn cá hơn chín năm, lần đầu tiên được ăn cá vược chế biến tỉ mỉ thế này, hơn nữa quan trọng nhất là xương cá không có lấy một cái, thịt cá tươi ngọt vào miệng là tan, đúng là tuyệt vời.

Trương Thúy Sơn lại cười nói: “Lúc nhỏ huynh đệ chúng ta bắt cá dưới khe sau núi, lần nào nướng xong cũng là lục đệ làm cái việc tỉ mỉ này. Không ngờ mười năm không gặp, chẳng những võ nghệ tiến triển hẳn mà công phu lựa xương cũng không tuột dốc, thật là hoàn hảo.”

Ân Lê Đình nghe thế không nhịn được cúi đầu, nửa ngày mới ngước lên khe khẽ mỉm cười, dường như đang nhớ lại điều gì, bờ môi khóe mắt đầy áp hoài niệm.

Trương Thúy Sơn đang định nói bỗng thấy Ân Lê Đình ngồi đối diện tự dưng biến sắc, đưa mắt nhìn xuống đất, cả người đờ ra không động đậy, sắc mặt kỳ dị khác thường, nửa vui nửa buồn, cứ nghiêng đầu nhìn sang bàn sát vách. Trương Thúy Sơn đang khó hiểu, thì nghe tiếng hai người ở bàn sát vách nói chuyện.

“Không biết lần này có phải là lần chữa bệnh từ thiện đầu tiên của Lộ đại phu này không nữa, nghe nói đại khái năm sáu năm trước, nàng từng chữa

bệnh từ thiện ở dải Giang Tây một lần.”

“Năm sáu năm trước? Chẳng phải còn là cô nương trẻ tuổi sao? Để một nữ đại phu xem bệnh cho mẹ ta?”

“Hê, người đừng có chê người ta là nữ đại phu. Ta nghe Triệu đại phu ở y quán kể bên nói rồi, cô nương này không kém gì các danh y giỏi cả. Có mấy lão đại phu khám bệnh mấy chục năm kê đơn còn không công hiệu bằng nàng nữa!”

“Được được, đã thế, ta phải mau dẫn mẹ ta đi Vũ Xương một chuyến thôi, bỏ lỡ thôn này thì không còn tiệm khác đâu!”

Mấy câu này mọi người nghe rõ mồn một, chẳng những Ân Lê Đình, ngay cả chén trong tay Mai Hàn Hề cũng xoảng một tiếng, rớt xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Tình Ngăn Trờ Ngầy Về

Một đoạn nói chuyện, Du Liên Châu, Trương Thúy Sơn, Ân Tố Tố không ai nghe sót câu nào. Ba chữ “Lộ đại phu”, Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố nhất thời chưa phản ứng lại nhưng Du Liên Châu thì biết rõ ràng. Chỉ thấy chàng không nói câu nào khom lưng xuống nhặt đĩa rớt trên đất lên, đặt ngay ngắn trên bàn, vỗ vai Ân Lê Đình.

Nét mặt Ân Lê Đình thay đổi trong nháy mắt, hô hấp bất ổn, run run nhìn Du Liên Châu gọi khẽ: “Nhị ca...” Lại không biết muốn nói gì.

Du Liên Châu nhìn chàng nửa ngày, lên tiếng: “Từ đây đến Vũ Xương, thúc ngựa chỉ hai canh giờ. Bất luận thế nào, cứ đi trước đi.” Ân ý trong đó không cần phải nói.

Không biết là vì tâm trạng kích động hay là vì sợ hãi điều gì, cánh tay tập kiếm hơn hai mươi năm của Ân Lê Đình xưa nay vững chắc giờ lại không kềm chế được mà run rẩy, suýt nữa thì làm đổ chén lần nữa. Bỗng cảm thấy có người giật vạt áo mình, chàng cúi đầu thì thấy Mai Hàn Hề khẽ giật áo chàng, mắt ngân ngấn nước chớp chớp đầy van vãn, nhỏ nhẹ: “Sur phụ, Tiểu Hàn cũng đi được không?”

Lúc này Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố cũng đã hiểu được chuyện gì, Ân Tố Tố bèn nói với Mai Hàn Hề: “Hàn Hề, con cùng đi với ngũ sư bá con và Vô Kỵ được không?” Nàng biết tâm trạng Ân Lê Đình lúc này, mang theo một đứa bé đi gấp không tiện. Mai Hàn Hề khựng lại, thấy Trương Vô Kỵ cũng lôi kéo mình đòi đi cùng, mím môi gật đầu.

Lúc này Ân Lê Đình chẳng để ý được nhiều đến thế, loạng choạng phóng xuống lầu, xoay mình lên ngựa một đường nhắm hướng Vũ Xương phóng như bay.

Mấy người Du Liên Châu bên này tính tiền xong cũng ra khỏi cửa lâu lên ngựa, nhưng sớm đã không còn thấy bóng Ân Lê Đình đâu nữa. Trương Thúy Sơn quay sang Du Liên Châu “Nhị ca, đệ muội năm xưa...? Chuyện này là sao?”

Du Liên Châu nhủ mảy, trăm mặc lác đầu không nói nhiều, giục ngựa đi về hướng nam.

Thành Vũ Xương đương mùa xuân tháng ba, cỏ cây đã dần xanh um, nước sông sóng sánh bãi sông cát trắng, không khí ẩm ướt ẩm áp đặc trưng của miền nam thấm đẫm, khiến người ta cảm thấy dễ chịu, ngay cả người bận bịu kiếm sống trên đường cũng không nhận được thoáng buồn lòng, hưởng thụ chút khoan khoái của buổi chiều xuân. Nhưng ngay lúc đó, một loạt tiếng vỗ ngựa dồn dập từ xa phóng tới, đột ngột phá vỡ bầu không khí nhàn nhã này. Kỹ thuật cưỡi của người trên ngựa khá giỏi, phóng như bay trên đường xá sầm uất như thế mà không đụng tới người qua đường, người hai bên đường nhìn mà ngẩn ra. Chỉ thấy thanh niên trên ngựa gò cương, ngựa lập tức dừng lại. Chàng xoay mình xuống ngựa, đi bộ mấy bước tới tiệm trà gần nhất, gần như là túm lấy người làm của tiệm trà hỏi: “Tiểu ca, trong thành này có phải có vị Lộ đại phu đang chữa bệnh từ thiện không?”

Người làm bị chàng làm cho hết hồn, tưởng là người tới có ác ý, ngẩng đầu lên thì thấy một thanh niên áo xanh mặt mày tuấn tú, tuy rằng giọng điệu nôn nóng nhưng lại không giống quan binh thô phỉ. Nghe chàng mở miệng tìm đại phu, người làm còn tưởng là vì có người bệnh nặng, thờ dốc xong mới nói: “Công tử ngài nhẹ chút, ngài túm thế này suýt nữa gãy tay tiểu nhân rồi. Nếu gãy tiểu nhân cũng phải đi tìm đại phu đó.”

Bấy giờ Ân Lê Đình mới phát hiện mình quá nóng lòng mà túm hơi mạnh tay, đối phương chưa hề tập võ thật sự khó chịu được vội vàng rút tay lại “Xin lỗi, tiểu ca, đại phu họ Lộ kia có phải nữ tử không? Tuổi chừng bao lớn? Chẩn bệnh ở chỗ nào? Tiểu ca, cầu xin cậu chỉ dùm.” Nói rồi vãi sất đất, lộ rõ vẻ khẩn thiết. Người làm bị hành động của chàng hoảng hồn, vội vàng xua tay: “Huê, Huê An đường ở thành đông. Hai ngày nay có vị Lộ đại phu ở, ở đó chữa bệnh từ thiện, công tử ngài rẽ trái ở đằng trước, chỗ thấy đông người chính là...”

Ân Lê Đình nghe xong, không kịp cảm ơn, hoảng người lên ngựa nhắm hướng đông phóng đi, người làm nhìn không chớp mắt, lầu bầu: “Người này đâu giống có bệnh, đi tìm đại phu gấp thế làm gì?”

Từ tiệm trà đến Huê An đường thành đông rất gần, dọc đường đi quả nhiên như người kia nói, người càng lúc càng nhiều. Có lẽ sợ đụng phải người ta,

hoặc có lẽ trong lòng bắt đầu sợ hãi, trên đường đi Ân Lê Đình hận không thể bay tới Võ Đang bây giờ lại xuống ngựa, đi bộ tới đó. Đoạn đường ngắn ngủn chưa tới hai dặm, lại đi mất nửa canh giờ. Càng đi về phía Huệ An đường, chàng chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh. Tình cảnh kiểu này bất chợt cảm thấy quen thuộc. Tuyền Châu năm đó, chàng và Du Liên Châu cũng đi hỏi thăm y quán sở tại, lúc đó, rốt cuộc cũng nhìn thấy giai nhân dưới ánh đèn tù mù. Khi ấy chàng từng cảm thấy trời xanh thương xót, giờ lại âm thầm mong chờ sự chiếu cố đó vẫn có thể giữ đến bây giờ. Mang suy nghĩ hỗn loạn, Ân Lê Đình vô thức đi vào viện, nhắm chỗ có nhiều người đi tới.

Huệ An đường này khá lớn, trước phòng có mấy cây hòe cổ thụ cành lá rậm rạp, xòe ra bốn phía, không ít người đang tụ tập trên hành lang trước phòng. Ân Lê Đình như không nhìn thấy, đi từng bước chậm rãi khễ khàng vào sảnh đường. Sảnh đường này bài trí giống với đa số được đường khác. Dù Ân Lê Đình chưa từng học y nhưng cùng Lộ Dao chẩn bệnh ở vô số được đường rất nhiều lần, vì thế mỗi món đồ trong đó đều rành rẽ. Tay phải sảnh đường là một tủ thuốc đầy những ngăn nhỏ, sắp xếp phân chia các loại thảo mộc rau quả trùng thú ngọc thạch. Bên cạnh quầy tủ đặt mấy cái vò, trong đó hẳn là rượu thuốc đã ngâm xong. Lối đi nhỏ cạnh tủ thông ra căn phòng nhỏ đằng sau là nơi ngày thường được đồng nghiệp thuốc, lựa thuốc. Bên trái sảnh đường là băng khám, bàn khám, cùng bình phong che chắn. Đã vô số lần, Ân Lê Đình ngồi bên bình phong, nhìn Lộ Dao chăm chú tập trung bắt mạch nghe mạch, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nháy mắt với chàng, cười tươi rói. Mà lúc này, bên bình phong trống rỗng, trước bàn đối diện, một cô nương đang ngồi. Trong phút chốc, Ân Lê Đình cảm thấy nước mắt rung rung trong mắt cơ hồ muốn trào ra. Bóng dáng kia áo xanh quần xanh, tóc dài búi lệch, ánh nắng chiếu qua cửa sổ tiến vào vừa vụn rơi trên gò má nàng ta, mắt sáng môi hồng, chính là khuôn mặt rạng rỡ chàng nhớ mong hàng đêm nhưng chẳng bao giờ bước vào trong mộng.

Ân Lê Đình đứng sững, cứ ngờ ngác ở đó không biết bao lâu, ngẩn như bóng câu qua khe cửa, lại dài như thương hải tang điền.

Bỗng nhiên, có người đụng “bộp” vào người chàng, theo bản năng của người tập võ, chàng đưa tay đỡ, bấy giờ mới nhìn rõ đó là một bà cụ đã cao tuổi. Bà cụ kia vừa mới khám bệnh xong, mắt hình như không được tốt, neho mắt nhìn Ân Lê Đình nửa ngày mới phát hiện mình đụng trúng người ta, mơ mơ hồ hồ lâu lâu một tiếng. Ân Lê Đình đỡ bà cụ, cúi người nhặt đơn thuốc rơi trên đất. Đơn vừa được kê, vết mực còn mới, trên đó là nét chữ Lộ Dao luyện cùng với chàng mà chàng hết sức quen thuộc, kiểu chữ tròn trịa mang theo nét phóng khoáng mạnh mẽ. Nhưng nhìn nét chữ vốn dĩ rất quen này, tay Ân Lê Đình run lên, trái tim theo tờ giấy bay xuống lần nữa chìm xuống đáy vực.

Lúc mấy người Du Liên Châu đuổi đến Vũ Xương thì đã chiều tà, nhưng họ đến được Huệ An đường lại bớt thời gian hơn Ân Lê Đình nhiều, vì mấy người đi từ hướng đông thành vào, vừa vào đã nghe người ta nói Lộ đại phu Huệ An đường thế nào thế nào, đang định lại hỏi, ngược lên một cái thì thấy cách đó hai trăm bước treo biển Huệ An đường. Mọi người xuống ngựa ở ngoài viện, lập tức tiến vào. Mai Hàn Hề túm vạt áo Du Liên Châu, trong lòng thấp thỏm. Chưa vào tới sảnh đường, mọi người đã nghe giọng Ân Lê Đình từ trong vọng ra, mang theo mấy phần run rẩy: “Cô nương là ai? Vì sao... muốn mượn tên tuổi Lộ Dao?”

Mọi người vừa nghe không khỏi nhìn nhau. Du Liên Châu và Trương Thúy Sơn phản ứng nhanh nhất, tay âm thầm siết binh khí đi vào sảnh, thì thấy một cô nương áo xanh đứng trước mặt Ân Lê Đình, nước mắt hầy còn chảy xuống gò má. Trương Thúy Sơn chưa từng thấy Lộ Dao bây giờ nhìn thấy nữ tử trước mặt một thân áo xanh, nước mắt lưng tròng, yếu điệu rung động lòng người không thể nào nói rõ được. Chỉ thấy nàng ta khễ nhích lên nửa bước, đưa tay muốn níu vạt áo Ân Lê Đình, chân Ân Lê Đình diêm một cái thối lui mấy bước tránh né. Cô nương áo xanh thấy Ân Lê Đình phản ứng như thế, nước mắt càng tuôn trào, giọng đầy ủy khuất: “Lục ca...”

Ân Lê Đình nhìn người trước mặt, dung nhan quen thuộc vô cùng làm sao không khiến chàng mắt kèm chế được? Song rốt cuộc vẫn than: “Y thuật cô nương hẳn không tệ, có gì cứ phải mượn tên tuổi Tiểu Dao?”

Cô nương áo xanh cắn cánh môi hồng, nước mắt liên tiếp tựa như mưa rơi xuống cảnh hoa “Vì sao lục ca không chịu nhìn muội?... muội biết... ngày xưa...”

Nói chưa xong đã bị Ân Lê Đình cắt ngang: “Cô nương nên kêu ta là Ân lục đi... Tiểu Dao là nội tử tại hạ, sao tại hạ nhận nhầm được?”

“Lục ca huynh hồ đồ rồi, huynh mở to mắt nhìn xem, muội là Tiểu Dao mà! Muội biết mấy năm nay... nhưng muội có thể giải thích, chuyện này...”

Ân Lê Đình cúi đầu nhắm mắt hồi lâu, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Cô nương, cô tốn công sức một bận rồi, dung mạo này, ăn mặc thậm chí là nét chữ này đều giống nội tử. Nhưng rốt cuộc cô không phải nàng, chi tiết nhỏ nhặt trong đó người khác không nhận ra, sao tại hạ lại không nhận được chứ?”

Cô nương áo xanh nghe đến đây khễ run lên, há miệng định nói gì đó nhưng nửa ngày cũng không ra tiếng. Ân Lê Đình ngẩng đầu, đi tới trước bàn khám cầm một tờ đơn thuốc lên nói với cô nương kia: “Quả thật cô nương tốn công một phen nhưng lại không biết tường tận chi tiết trong đó. Bút tích nội tử vốn không phải thế này, hồi xưa nét chữ nàng tuyệt đối không đẹp nhưng nét nào nét nấy cực kỳ rõ ràng. Nét chữ bây giờ là do lúc nàng rảnh rỗi cùng tại hạ tập nhưng cũng không giống tại hạ hoàn toàn, mặc dù đẹp hơn nhiều, nhưng cũng không rõ ràng dễ đọc như chữ cũ. Phần lớn thư từ ghi chép bản thảo nàng lưu lại đều dùng chữ này mà viết, ắt hẳn cô nương luyện thành cũng nhờ nó. Nhưng chỉ có duy nhất một thứ, nàng chưa từng thay đổi kiểu chữ, chính là đơn thuốc kê cho bệnh nhân. Nàng từng nói, nét chữ trong đơn chỉ cần hơi lơ mơ không rõ, người bốc thuốc đọc nhầm sẽ liên quan đến mạng người. Vì thế hễ kê đơn cho bệnh nhân bốc thuốc, nàng luôn luôn dùng kiểu chữ ban đầu của mình, chẳng cần đẹp, chỉ cần rõ ràng dễ đọc. Chắc cô nương đã xem nét chữ trong sách vở nội tử để lại nhưng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, không biết chuyện này.”

Nữ tử áo xanh nghe Ân Lê Đình nói, không khỏi run lên, vén tay áo chùi nước mắt, nói khẽ: “Lục ca... mấy năm nay Tiểu Dao luyện chữ này chăm chỉ nhất, bây giờ đã quen với kiểu chữ này rồi, viết đơn thuốc cũng dùng kiểu này nhiều...”

Ân Lê Đình lắc đầu, nói nhỏ: “Cô nương, đơn thuốc của nội tử, tại hạ sao chép từng câu từng chữ suốt bốn năm, thói quen nhỏ nhặt trong đó đương nhiên rõ hơn ai hết. Không đề cập đến việc thay đổi nét chữ thì đơn thuốc nàng viết cũng không giống những đại phu khác, một đơn thuốc luôn phải dùng mấy trang giấy. Trang thứ nhất tường thuật chi tiết bệnh tình, cùng ghi chép hỏi han bắt mạch; trang thứ hai sẽ viết ý kiến chẩn đoán và kết luận của nàng; trang thứ ba mới là đơn thuốc. Mà sau đơn thuốc sẽ ghi lại lời dặn cho bệnh nhân, cuối cùng đề bốn chữ Kim Lăng Lộ Dao. Nàng nói nàng du lịch tứ phương, thường không ở cố định một chỗ, viết rành mạch như thế, sau này nếu bệnh nhân không khỏi, tìm không được nàng thì có thể cầm mấy thứ ấy đưa cho đại phu khác xem, đại phu đọc xong lại chẩn đoán, tất có ích lợi. Nếu có tranh luận cũng có thể tìm được tới nhà đại phu. Cô nương cô chi

chiều theo thói quen của đại phu bình thường, chỉ dùng thuốc, không có gì khác nữa. Chuyện này người khác không biết, sao tại hạ không biết được chứ?” Nói rồi bỗng ngược mắt lên, nhìn thẳng vào cô nương áo xanh “Cô nương, y thuật cô hẳn không tệ, vì sao muốn mạo nhận là nội tử chứ? Bây giờ giới y học có nội tử và Âu Dương phu nhân hai vị là tiền lệ, thêm một nữ đại phu nữa cũng không phải việc khó. Cô lại... lại...” Nói đến đó thì không nói tiếp được nữa.

Từ nghe tin tức Lộ Dao, đến bây giờ bóc trần sự thật, ngăn ngụt nửa ngày, trái tim từ trên mây cao rớt thẳng xuống đáy vực sâu muôn trượng, cái cảm giác mừng rỡ rung động, kinh ngạc nghi ngờ lưỡng lự thật nhiều thật nặng nề, thật sự không ngôn ngữ nào diễn tả được, chỉ cảm thấy đáy mắt, đáy lòng đều là chua xót vô hạn. Trương Thúy Sơn nghe đến đây, dần lên nắm lấy tay Ân Lê Đình, gọi khẽ, “Lục đệ.”

Nữ tử áo xanh không ngờ được sự tình lại ra như thế, hít sâu một hơi, dáng vẻ nước mắt lưng tròng vừa rồi nháy mắt biến mất, đột ngột tung ra một chưởng đánh về phía Ân Tổ Tổ hai tay đang dắt Trương Vô Kỵ và Mai Hàn Hề. Lần này hoàn toàn ngoài dự đoán của Trương Thúy Sơn, Ân Lê Đình càng không kịp phản ứng vì tâm trạng lên xuống chưa hồi phục. Nữ tử kia biến chiêu cực nhanh, dẫn dụ Ân Tổ Tổ nhảy lên tránh ra. Chưởng phong va chạm, Ân Tổ Tổ chỉ cảm thấy nội lực đối phương như dòng núi lấp bễ ập đến, khiến nàng gần như nghẹn thở, hoàn toàn vô lực chống lại. Một tay khác của nữ tử biến thành trảo, nhanh như chớp chụp tới Mai Hàn Hề đứng cách Ân Tổ Tổ xa nhất, ý đồ bắt Mai Hàn Hề làm con tin. Mai Hàn Hề theo Ân Lê Đình học võ mấy năm, trong lúc nguy cấp rút đoản kiếm dài hai thước [102] ra nghênh đón, kiếm thế tuy non nớt nhưng là một chiêu tinh tú trong công phu Bảo Nguyên Thủ của Võ Đang, không hề yếu thế. Nữ tử thấy nó chỉ là một hải tử mười tuổi mà dẫu ra đấy, khí thế không yếu chút nào, lạnh lùng cười khanh khách, một trảo chụp thẳng vào ngực Mai Hàn Hề. Nói sao thì Mai Hàn Hề cũng chỉ là một đứa bé, sao địch lại một trảo này?

“Hôm nay bắt được con trai Trương ngũ cũng tốt!” Hóa ra y thị nhằm Mai Hàn Hề thành Trương Vô Kỵ. Mắt thấy sắp bị nữ tử kia chụp được, trong khoảnh khắc như chớp giật đó, chỉ thấy một bóng xám lướt qua, một tay gạt chưởng về phía Ân Tổ Tổ, một tay đẩy trảo chụp Mai Hàn Hề. Nữ tử áo xanh chỉ cảm thấy kinh lực trên hai tay mình đều bị bám đất, tất cả hóa thành hư không, hoàn toàn hụt hết. Có thể trong chớp mắt dùng công phu hóa kinh thành thạch như thế, chính là Du Liên Châu xông lên ngăn chặn.

Du Liên Châu không thích nữ tử này tự xưng lấy thân phận Lộ Dao hại Ân Lê Đình đau lòng, vì thế không hề khách sáo, liền đó vận Võ Đang Miên chưởng tới bảy tám thành, thế công dày đặc, miệng thì quát hỏi: “Các hạ là ai? Giả trang thành đệ muội tại hạ có ý đồ gì?”

Nữ tử áo xanh cười lên “Vi cái gì ba người các người còn chưa biết ư? Hôm nay bà lão này thất sách, không ngờ rằng ngốc này có thể khám phá dịch dung tì mị của ta, bà lão ta nhận. Bất quá hôm nay ta muốn xem thử, công phu Võ Đang có đủ độc chiếm Đồ Long đao không!” Dứt lời hai tay lật lên, mấy chục luồng sáng vàng bắn ra, ập tới mặt mọi người. Trương Thúy Sơn và Ân Lê Đình đồng thời phóng lên, bình khí trong tay múa kín như bưng, đánh bật hết ám khí bắn về phía Ân Tổ Tổ và hai đứa bé. Bên này tay áo Ân Lê Đình huơ một vòng, bắt lấy một luồng sáng, nhìn kỹ lại thì ra là một đoá kim hoa cực kỳ tinh xảo. Lúc này Du Liên Châu cũng đã nhìn rõ ám khí mình bắt được, kiến thức chàng rộng, thế công trên tay càng chặt chẽ, cao giọng nói “Hóa ra là Kim Hoa bà bà!”

Nghe lời này, Ân Lê Đình và Trương Thúy Sơn không khỏi ngẩn ra, ngược lại Ân Tổ Tổ cất giọng giòn giã: “Đã là bà già rồi còn ráng hóa trang tiêu cô nương trẻ trung, bà già bà không thấy xấu hổ à?!” Chữ già đặc biệt dài.

Kim Hoa bà bà hung tợn “ừ” một tiếng, còn chưa hết âm thì thế công của Du Liên Châu càng lúc càng mạnh mẽ, nháy mắt eo mụ đã trúng một chưởng một cước. Hai ngày trước mụ đã đến chỗ này, mục đích là dụ mấy người Võ Đang tới đây thừa cơ cướp lấy Đồ Long đao, không ngờ lại bị vạch mặt. Mụ chưa từng giao thủ với người của phái Võ Đang, mấy năm nay chỉ nghe giang hồ đồn đại Võ Đang chừ hiệp càng lúc càng không thể xem thường, vì thế mới không nhịn được mà ra tay. Nhưng sau mấy chiêu, mụ lập tức hối hận, bởi vì một chiêu một thức của Du Liên Châu càng lúc càng khó mà chống đỡ. Biết rõ cứ tiếp tục như vậy chẳng những không có lợi, còn sắp bại tới nơi, mụ nghĩ nhanh như chớp, cắn răng chịu một chưởng của Du Liên Châu lên vai phải, hai tay áo rung lên, dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ bắn gần trăm chiếc kim hoa lên đầu lên mặt mấy người bệnh sớm đã sợ nhũn người đang nấp sau bàn khám chung quanh. Lần này mấy người Du Liên Châu không thể không buông tay, nghiêng người đi đỡ kim hoa tránh hại đến người vô tội. Cao thủ đánh nhau, chỉ trong nháy mắt Kim Hoa bà bà đã phá cửa sổ mà ra, vận khinh công tức tốc phóng đi “Trận chiến hôm nay bà già này nhớ kỹ, sau này tất nhiên tìm dịp trả lại!”

Trương Thúy Sơn định đuổi theo thì bị Du Liên Châu kéo lại “Giặc cùng chó đuổi.”

Trương Thúy Sơn cảm tức phẩy tay áo, đỡ Ân Tổ Tổ mới bị Kim Hoa bà bà đánh suýt bị thương lên. Một chưởng kia tuy không đụng đến người Ân Tổ Tổ nhưng rất cuộc làm hơi thở nàng không thông thuận.

Du Liên Châu nhìn Ân Lê Đình vẫn còn ngơ ngác cúi đầu không biết nghĩ gì, Mai Hàn Hề ráng trấn tĩnh và Trương Vô Kỵ, Ân Tổ Tổ mặt mày hơi tái, vỗ vai Trương Thúy Sơn nói: “Ngũ đệ, thân thể đệ muội không khỏe, hôm nay không nên đi đường, ở lại Vũ Xương nghỉ ngơi một chút rồi tính toán tiếp thôi.”

Trương Thúy Sơn gật đầu, dìu Ân Tổ Tổ, cùng Du Liên Châu trả cho chưởng quảy được đường ít bạc đền bù, một đoàn người mỗi người một tâm sự ra khỏi được đường, để lại chưởng quảy và người làm còn chưa hoàn hồn trong đó.

Đội mấy người Du Liên Châu, Ân Lê Đình ra khỏi được đường hồi lâu, tận đầu đường đã không còn thấy bóng họ nữa, ở mé trong cùng hành lang một bên được đường, sau gốc cây hòe phốt xanh có hai bóng người ẩn nấp này giờ đứng lên, nhìn sân viện đã yên tĩnh lại. Hai người này, một là Phó Thu Nhiên rời khỏi Thu Linh trang cả tháng nay chưa về, người còn lại, là một nữ tử giống hệt Lộ Dao mà Kim Hoa bà bà giả dạng ban này.

“Ta đã nói với ngươi rồi, ngươi sợ gì cũng không cần sợ gặp hấn. Trong lòng hấn, ngươi là ngươi, chưa hề là biểu tượng của hỗn loạn trên thế gian.” Một tay Thu Nhiên đặt lên vai người nọ.

“Ài... A Nhiên, cái đó sao ta không biết chứ? Chỉ là... chỉ là đến bây giờ, ta cũng không biết nên giải thích với huynh ấy như thế nào nữa. Nếu không phải chính bản thân trải qua, cả ta cũng còn không tin được nữa là. Huống hồ, Võ Đang... dù sao cũng không phải ngươi ta. Chúng ta có thể tiếp nhận đủ loại sự tình, là vì bối cảnh và hoàn cảnh sống từ nhỏ của chúng ta. Còn Võ Đang, chung quy vẫn là nơi thừa hành luân lý chính thống...”

Phó Thu Nhiên không nhịn được lắc đầu cười: “Thừa hành luân lý chính thống? Năm đó ngươi nói với Ân Lê Đình chuyện mượn xác hoàn hồn, hẳn cũng có thể thần nhiên tiếp nhận, huống gì là bây giờ?”

“Mượn xác hoàn hồn? Tốt xấu gì cũng còn có cái tên gọi, đến bây giờ, ta cũng không biết có phải mình mượn xác hoàn hồn nữa không, ài, mấy ngày nay ta tốn biết bao công sức, xác nhận đi xác nhận lại, mình tốt xấu gì cũng là người bình thường... bao nhiêu nhân quả làm ta đau cả đầu, bản thân ta cũng sắp hồ đồ luôn rồi, ngươi muốn ta giải thích cho huynh ấy sao đây?”

“Giải thích không được thì cần gì giải thích? Hai ta cá đi, chỉ cần ngươi không chủ động mở miệng, hẳn tuyệt đối không bảo ngươi giải thích gì hết.” Câu này của Phó Thu Nhiên làm đối phương ngắc ra, không lời để nói “A Dao, rất nhiều lần ta và người đều từng suy đoán vì sao lại tới nơi này, ngươi có ý nghĩ của ngươi, ta cũng có. Giờ ngươi nói lại ta nghe một lần, ông già kia nói gì với ngươi?”

Nữ tử chớp chớp mắt, nói nhỏ: “Ông ta nói sợ đi đưa hai ta tới, là vì có một số quả báo chưa kết. Mà chuyện bốn năm trước... là vì năm xưa giữa ba người, ngươi ta và Nhượng Trường có một đoạn nhân quả rất quan trọng, cần chỉnh tay ta hoàn tất, nên mới không thể không đi tìm ta.”

“Vậy đúng rồi.” Phó Thu Nhiên gật đầu: “Ông ta nói với ngươi, năm xưa chúng ta nhận được lá thư nặc danh tố cáo cái chết của Nhượng Trường không phải ngoài ý muốn, thư đó chẳng phải do sĩ quan được Nhượng Trường cứu gì đó viết mà là thư chính tay ngươi viết ở thời điểm này. Bây giờ vòng nhân quả này cần ngươi đích thân buộc lại. Tìm ngươi, chẳng qua là để ngươi đi viết một lá thư mà thôi. Vậy ta hỏi ngươi, A Dao, năm xưa bao nhiêu ân oán thị phi đều do một lá thư này khơi ra. Nếu không có lá thư đó, ngươi sẽ không ghen, ta sẽ không nát rượu, chúng ta càng không làm tròn trách nhiệm, giết người. Chiều theo mấy cái gọi là nhân quả đó, bao nhiêu vất vả mấy năm nay, kể cả kiếp nạn Thành Côn kia, ngươi đều sẽ không gặp phải. Vậy vì sao, ngươi còn giấu tên viết lá thư này?”

Nữ tử nhìn thẳng vào mắt Phó Thu Nhiên, đáp từng chữ một: “Thu Nhiên, lúc ấy ông già kia hỏi ta có từng hối hận việc đã làm năm xưa. Ta trả lời ông ấy: Bất luận mấy năm nay luân chuyển hai kiếp, trải qua bao nhiêu vất vả, hai người chúng ta chưa từng hối hận. Lá thư này hôm nay dù ông không nói, nếu ta biết được nhất định cũng sẽ viết. Thế gian này rất nhiều việc, cho dù biết rõ kết cục cũng tuyệt không hối hận.”

Phó Thu Nhiên nghe đến đây, vỗ mạnh lên vai Lộ Dao, nói nhỏ: “A Dao, ông già kia miệng đầy nhân duyên quả báo, đã đưa ngươi trở lại nơi này, ắt hẳn nhân quả của ngươi ở đây. Ông ta nói lá thư này của ngươi, là khoản cuối cùng kết thúc món nợ ngày xưa của ngươi, bây giờ xem ra, ngươi dốc lòng hành y thì không còn thiếu nợ gì nữa. Năm xưa trên lưng người gánh nhiều ân oán thị phi như thế, Ân Lê Đình vẫn toàn tâm toàn ý yêu ngươi thương ngươi, không vì thế mà khinh ngươi ghét ngươi. Đến bây giờ, quá khứ kinh khủng đó đã qua hết, chẳng qua là chút chuyện huyền hoặc không nói rõ được mà thôi, lý nào hấn đề ý chứ? Còn ngươi, cần gì đề tâm? Lại nữa, ngươi có dám nói lúc ngươi viết lá thư đó chưa từng nghĩ: nếu không có lá thư gây ra bao nhiêu chuyện như vậy, sao ngươi gặp được Ân Lê Đình không?” Dứt lời mỉm cười, một bộ ta đây rõ ràng rành, tâm tư nàng, sao hẳn không biết cho được?

Nữ tử hít hơi, bỗng nhớ đến từng có người rủ rì khuyên nhủ bên tai nàng: có chuyện không vui thì cứ nói ra, nghĩ không rõ thì đừng vui đầu rảnh nghĩ.

“A Dao, nhớ kỹ năm xưa bên bờ Hoàng Đường ta nói với ngươi, nhìn vào trái tim ngươi, thế gian này bất luận là thật hay giả, tim ngươi chứa gì, vĩnh viễn không giả được.” Phó Thu Nhiên vén lại tóc giúp nàng, nhìn dung nhan như ngày xưa từ từ cười lên, khoe môi theo gió ẩm ngày xuân dần dần hé mở, ba phần cảm động, bảy phần thư thái “Mau đi tìm hắn đi, bốn năm với hắn mà nói quá dài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

Sợ Rằng Đang Trong Mộng

Nửa đêm, Vọng Giang lâu.

Tiểu nhị bụng hai mâm đồ nguội lên, đặt trên bàn, nói với Ân Lê Đình đang ngồi: “Công tử dùng chậm rãi. Nếu ngài cần gì, cứ gọi tiểu nhân bất cứ lúc nào.”

Ân Lê Đình khẽ gật đầu, nói nhỏ: “Tiểu ca ngươi đi nghỉ đi, ta ngồi ở đây một lát.”

Nhìn tiểu nhị đi, chàng xách bầu rượu trên bàn rót đầy một chung, chậm rãi nhắm nháp. Rượu là Ngọc Hồ Xuân hạng nhất, vào miệng mùi thơm nồng lâu, lại thêm gió đêm xuân nhẹ ảm áp, càng thêm say người. Mấy năm nay Ân Lê Đình rất ít đụng rượu, vì một câu của Phó Thu Nhiên, nếu ngươi lạm dụng, A Dao dưới tuổi vàng tất không an lòng. Nghĩ đến những gì năm xưa Phó Thu Nhiên và Lộ Dao đã trải qua, quả nhiên chàng gần như không dính một giọt rượu. Nhưng chuyện hôm nay rốt cuộc khiến chàng không chịu được nữa, gọi một hồ rượu độc ẩm đêm khuya.

Một chung rượu còn chưa thấy đáy, Ân Lê Đình bỗng nghe có tiếng động khẽ, ngẩng đầu lên, phát hiện là Du Liên Châu và Trương Thúy Sơn xuống lầu, khẽ khàng chọn một chiếc ghế bên cạnh chàng ngồi xuống, tự mình rót hai chung không nói một lời cùng uống với chàng. Hai người biết sau chuyện ban

ngày, nhất định trong lòng chàng rất khổ sở, vì thế không nhắc một chữ, chỉ nói vài chuyện thú vị. Ba sư huynh để tâm ý tương thông, an ủi cần gì dùng lời? Nhường mây cui đầu là đủ hiểu rồi.

Mãi đến canh tư, Du Liên Châu và Trương Thúy Sơn mới về phòng nghỉ, trước khi đi Du Liên Châu vỗ vai Ân Lê Đình, dặn một câu sớm nghỉ ngơi liền về phòng.

“Lục đệ...” Trương Thúy Sơn muốn nói lại thôi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Ân Lê Đình mỉm cười: “Ngũ ca, tiểu đệ không sao, huynh về trước chăm sóc tẩu tẩu đi, một lát tiểu đệ sẽ về.”

Trương Thúy Sơn gật đầu, vỗ vai chàng giống Du Liên Châu, quay người đi về phòng.

Lúc này đương là thời điểm sắc trời tối đen trước khi bắt đầu ngày mới nhưng trời nay sao giăng đầy trời, sao Kim nhấp nháy nơi chân trời, sáng rực lạ thường, hắt lên bóng đêm đặc biệt sáng sủa. Trong sảnh khách sạn vẫn thấp nền, lập lòe nhấp nháy, gió đêm se lạnh lúc âm lúc mát khiến đầy lòng người ta ấm áp.

Ân Lê Đình biết Lộ Dao thường nửa đêm không ngủ, có lúc vì không thể ngủ, giống như năm xưa trên núi Võ Đang canh chừng Mai Hân Hề một đêm, cũng có lúc đơn thuần là vì bản thân không muốn ngủ, thích nằm ngửa trên cỏ nhìn sao trời chuyện phiếm đùa nghịch, giống như bên bờ Hoành Đường ở Thu Linh trang năm đó. Chàng khẽ than, uống cạn rượu trong chung, lẩm bầm một mình: “Tiểu Dao, mấy năm nay muội không hề đi vào giấc mơ của huynh, có phải tối nào cũng bận chạy đi chơi, không có thời gian để ý tới huynh không? Ôi... chừng nào muội mới chơi mệt, nhớ đến thăm huynh đây?” Nói rồi lại khe khẽ lắc đầu, tự rót một chung giơ tay rót xuống đất. “Năm xưa muội thường xuyên hành y, rượu chỉ nhìn mà không được uống, bây giờ hẳn là không cần kiêng kị nữa rồi. Rượu này là Ngọc Hồ Xuân lâu năm, không thua kém gì rượu hoa cúc ở Kim Lăng mùa thu đâu, Tiểu Dao muội nếm xem”

Bất tri bất giác, một đêm trôi qua, trời dần hừng sáng, trên đường phố, bên sông phía ngoài khách sạn loáng thoáng âm thanh vọng tới, kể đó từ từ ồn ào lên. Thuyền chèo, khuôn vác mới sáng đã bận rộn kiếm sống, người đi đường buôn bán qua lại lại, gió sớm còn chút hơi lạnh đêm qua xen lẫn với hương vị tươi mới của ngày xuân thốc vào. Nhìn ánh nắng hắt vào, trong nháy mắt Ân Lê Đình dường như lẫn lộn thời gian, chỉ vì tình cảnh này quen thuộc đến thế. Cuối xuân sáu năm trước, cũng tại đại sảnh Vọng Giang lâu này, chàng và sư phụ Trương Tam Phong chờ ở đây gần ba ngày, vì căn bệnh của tam ca Du Đại Nham. Khi ấy lòng chàng đầy mong mỏi và bất an, tới bây giờ như đã qua một đời nhưng vron tay là chạm vào được. Khi ấy chàng cơ hồ đứng ngồi không yên ba ngày liền, mãi đến khi bóng hình Lộ Dao nhẹ nhàng nhanh nhẹn tiến vào đại sảnh ba ngày nay đầy nặng nề áp lực đối với chàng, bóng dáng áo xanh ấy dường như cuốn tất cả nước xuân trong trẻo từ ngoài lâu vào. Sau đó chàng thấy nàng tặng cho chàng một nụ cười sáng ngời tươi đẹp chưa từng có, dường như trong nháy mắt cả âm thanh hoa nở ngày xuân cũng bị nàng mang vào. Đó là lần đầu tiên trong đời chàng biết hóa ra nữ hài tử cười lên cũng có thể động lòng người đến vậy, dù mấy năm nay vật đổi sao dời, mỗi một chi tiết trong nụ cười ấy chàng đều nhớ rõ mồn một.

Khi ấy nàng cau mày, sờ mũi nói: “Chúng ta... biết nhau? Thật ngại quá, có lúc ta không nhớ được ai...”

Khi ấy nàng thờ phào, cười nói: “Vừa rồi huynh nhìn ta, ta còn tưởng chúng ta là người quen cũ chứ.”

Lúc ấy nàng chống má, nói đùa: “Hai vị thật sự không cần khách sáo, ta có thu tiền mà.”

Một nụ cười một cái nhăn mày, từng câu từng chữ, rành rành trước mắt, tưởng như mới ngày hôm qua.

Trong hoảng hốt, Ân Lê Đình như nhìn thấy áo xanh ngày xưa, công bao hành lý, đứng ở cửa trong ánh bình minh, nhìn không rõ khuôn mặt nhưng có thể cảm nhận được hơi thở mát lạnh của nàng, như ngày đầu gặp gỡ.

Lúc ấy nàng gọi chàng là Ân thiếu hiệp, sau biến thành Ân lục ca, lại sau nữa nàng đổi thành lục ca. Dọc đường từ Tuyên Châu lên bắc, vì tránh những lời lẽ và ánh mắt mập mờ, nàng đổi sang gọi chàng “lục ca”. Khi ấy người luôn sợ bị chọc ghẹo như chàng trong lòng lại vô cùng biết ơn mấy cô mấy bà chung quanh, vì mỗi lần nàng gọi chàng “lục ca” đều khiến trái tim chàng kèm lòng không đập nháy nhót.

Lục ca. Lục ca. Cái từ này có thể nói là từ ngữ tuyệt vời nhất mà chàng nghe hai mươi mấy năm nay.

“Lục ca.”

Âm thanh quen thuộc vang vọng bên tai, Ân Lê Đình không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng hình chưa từng phai đi trong ký ức đang cười rạng rỡ đứng trước mặt mình. Chàng không kèm được than khẽ, hóa ra cái gọi là gặp nhau trong mộng cũng không phải việc khó, một bầu Ngọc Hồ Xuân mà thôi. Nhất thời, chàng dễ mắc nhớ nhưng mấy năm nay, rốt cuộc không nên được chua xót trong mắt, nước mắt thấm ướt khóe mi, hấp tấp đứng lên “Tiểu Dao, rốt cuộc muội cũng nghe được lời huynh oán trách, chịu vào mộng của huynh rồi sao?” Muốn vron tay chạm vào nàng lại sợ vừa chạm thì ảo ảnh trong mơ trước mắt sẽ biến mất ngay tức khắc, thế nên đôi tay cầm kiếm xưa giờ luôn vững chắc mà lúc này không biết đặt chỗ nào, rốt cuộc không nhìn được, vron tay nhẹ nhàng chậm rãi trượt xuống theo đường cong khuôn mặt Lộ Dao, lại cách nửa tấc, không dám chạm vào nàng.

Chỉ thấy người đối diện chớp chớp mắt, cắn môi, giọng hơi nghẹn ngào “Lục ca, không phải đã hứa sẽ không khóc nữa sao...”

Ân Lê Đình vội vàng lau lệ nơi khóe, thì thào: “Huynh không khóc, không khóc nữa. Tiểu Dao muội đừng giận, đừng đi, để huynh nhìn muội có được không?... rốt cuộc muội chịu đi vào giấc mơ của huynh một lần, muội... ở lâu một chút được không?”

Người đối diện nghe chưa hết đã run rẩy, nói không cho Ân Lê Đình khóc, nước mắt mình lại chảy xuống. Ân Lê Đình đau nhói lòng, giống hệt dĩ vãng lập tức luống cuống tay chân, bất chấp tất cả, vội vàng thò tay lau nước mắt cho nàng, nhưng tay mình bị nàng bắt lấy, áp lên má.

Chàng cảm giác được lòng bàn tay mình nhẹ nhàng cọ lên má Lộ Dao, cảm giác nơi tay đó, hóa ra lại mềm mại nóng ấm. Hai tay nàng dán lên mu bàn tay chàng, đôi môi hôn từng chút lên lớp kén rắn chắc trong lòng bàn tay chàng, quán quýt lưu luyến đến đầu ngón tay, hơi thở ủ ả da thịt chàng, chân thật lạ thường. Trái tim Ân Lê Đình run lên, mắt cũng không dám chớp, chỉ sợ chớp mắt một cái mộng ảo liền tan đi. Một cánh tay bắt giắc vòng qua eo Lộ Dao, muốn dựa sát nàng một chút. Mùi được thảo thơm mát đã lâu gần trong gang tấc, vùi mặt vào giữa mái tóc xanh, cảm giác mềm mại ấm áp của người trong lòng khiến chàng không biết nên cảm tạ bầu Ngọc Hồ Xuân vừa rồi hay là cảm tạ trời xanh, khiến cho giấc mộng ảo này chân thật như thế, khiến chàng cảm thấy nếu đời này cứ tiếp tục mơ như thế cũng rất tốt. Bỗng nhiên, chàng cảm thấy trong lòng chợt lạnh, lập tức cả kinh, cho rằng người mình ngày nhớ đêm mong cuối cùng cũng phải đi, hoảng hốt vươn tay kéo. Song còn chưa có động tác thì cảm thấy môi mình chợt nóng lên, đôi môi mềm mại ngọt ngào nhẹ nhàng dán lên môi mình, triều miên quán quýt từng li từng phần, dường như an ủi, lại như tìm kiếm, khiến chàng không thể kềm chế, ngay cả cánh tay ôm quàng lấy eo nàng cũng run lên không kiểm soát được. Tình yêu cất giấu chìm sâu trong đáy lòng mấy năm nay như nước sôi nóng rực không kiểm soát được mạnh mẽ tuôn ra, trong e dè cân trọng mang theo vô vàn khát vọng và phập phồng, lại gần như thành kính mà hôn nàng. Kháng cự không lại ý niệm trong lòng, chàng chậm rãi quét qua cánh môi nàng, thử thăm dò chậm nhẹ đầu lưỡi nóng ấm của nàng, cơ hồ lập tức được nàng động tình đáp lại. Nhất thời hơi thở hai người giao hòa, răng môi triều miên nương tựa, Ân Lê Đình càng cảm giác được người trong lòng gần như hoàn toàn mềm nhũn dựa vào người mình. Thời gian chỉ trong phút chốc mà dài dằng dặc như năm tháng, chỉ vì tình yêu rung động tâm hồn giữa hai người, dù là luân hồi mấy kiếp, thủy chung không hề phai nhạt.

Mãi đến khi Ân Lê Đình phát hiện hơi thở người trong lòng rõ ràng không ổn, bấy giờ mới lấy hết quyết tâm và sức lực, tỉnh buông nàng ra. Nhưng còn chưa đợi chàng buông tay liền cảm thấy môi rung lên đau nhói, thì ra là bị nàng nhẹ nhàng cắn một cái. Ân Lê Đình giật mình, cảm giác đau nhói này rõ rệt như thế, có giống như là mơ đâu? Chàng định thần nhìn người trước mặt, ra sức dụi mắt, phát hiện người xưa vẫn đứng nơi đó, gò má và cánh môi vì nụ hôn dài miên man vừa rồi mà đỏ ửng, thở hỗn hển, còn có hai cánh tay quán lấy cổ chàng còn tỏa hơi ấm. Nháy mắt, chàng gần như hồ đồ, trong lòng lại bất chấp nhiều như thế, chỉ một mực ôm riết lấy nàng “Tiểu Dao, xin muội đừng đi, ở cùng huynh thêm một lát được không? Muội muốn huynh làm gì cũng được, chỉ cần muội có thể vào trong mộng của huynh thăm huynh, bên huynh. Huynh chờ bốn năm, ngóng bốn năm rồi, bây giờ rốt cuộc cũng chờ được rồi...”

Lộ Dao đau xót, nhón chân lên kê tai chàng thì thầm: “Lục ca, huynh cẩn thận sờ muội lần nữa xem, huynh xem có phải là mơ không?” Nói rồi kéo tay Ân Lê Đình, áp lên trán lên búi tóc mình, chậm rãi tuột xuống, mắt mũi, đôi môi, cằm, mắt sáng môi hồng chân chân thật thật, da thịt ấm áp dán lên tay chàng, nào có nửa phần không thật?

Ân Lê Đình run rẩy vuốt ve nàng, mặc nàng kéo tay mình, trái tim như muốn bật ra khỏi lồng ngực, cả hô hấp cũng không thể, mãi đến khi Lộ Dao kéo tay chàng vòng lấy eo mình, đôi môi dán lên vành tai chàng “Lục ca, không phải mơ, không phải mơ thật mà... muội không phải đến thăm huynh, muội đến tìm huynh, huynh đã hứa đưa muội đi ăn cá vược Tùng Giang, cá ngao Hưng Khai, cá rô Tô Châu, huynh còn hứa cùng muội đi khắp thiên hạ hành y tế thế, huynh hứa với muội nhiều như thế, muội luôn nhớ quay về đòi huynh thực hiện.”

Nàng chỉ cảm thấy Ân Lê Đình ôm mình không ngừng run rẩy, khom người vùi đầu vào hõm cổ nàng, nước mắt nóng bỏng từ đó rơi xuống, ướt cổ áo nàng, cứ như nướng trái tim nàng trên lửa, nghe chàng thì thầm: “Là mơ là thật huynh đều mặc kệ... Tiểu Dao, xin muội đừng đi, xin muội...”

Tình yêu thiết tha thậm chí có mấy phần hèn mọn trước số mệnh, Lộ Dao đau thắt lòng, không cách nào an ủi, chỉ biết vỗ vỗ chàng, giống như bốn năm trước hai người ở trúc cốc, mỗi tối đi ngủ Ân Lê Đình lại vỗ về mình “Lục ca, muội không đi nữa, thật sự không đi nữa. Từ nay về sau cùng trời cuối đất cũng không để lại huynh một mình nữa, được không?”

Một chữ “được”, Ân Lê Đình cũng đã nói với Lộ Dao vô số lần, dịu dàng có, buồn cười có, hết cách có, trịnh trọng có, kiểu gì cũng từng có rồi. Nhưng lần này là lần mà đời chàng chờ đợi mong ngóng lâu nhất.

Nơi năm xưa tình cờ gặp gỡ lần đầu, hai người cứ lặng lẽ ôm ấp, nhỏ nhẹ thì thầm như thế. Năm tháng trôi qua, không phải không lưu dấu vết, tình duyên tụ tán, cũng nhìn ra được dấu tích.

Hồi lâu, Lộ Dao khẽ ngược mắt lên, đang định nhìn Ân Lê Đình bỗng phát hiện đối diện cửa sảnh đường có mấy người khách đứng há hốc miệng nhìn nàng và Ân Lê Đình, không biết nên vào hay ra. Chương quây và tiêu nhị đang thử khuyên khách ra ngoài, khô nổi không làm gì được người bu đến xem náo nhiệt càng lúc càng đông. Vọng Giang lâu vốn là sân nghiệp của Thu Linh trang, lần này trước sau mấy vị chủ quản căn dặn, tuyệt đối không được quấy rầy đại tiểu thư, cô gia và người Võ Đang. Vì thế trán họ thiếu điều đổ mồ hôi.

Lộ Dao chớp chớp mắt, kê sát tai Ân Lê Đình: “Lục ca, về phòng được không? Muội đi ngoài đường cả nửa đêm, vừa lạnh vừa mệt.”

Lúc này Ân Lê Đình quay lưng ra cửa chính, không hề nhìn thấy người xem náo nhiệt ngoài cửa, nghe Lộ Dao nói lạnh, mệt, vội vàng gạt đầu, lại không muốn rời nhau một chút, sợ tất cả bỗng dưng biến mất, bèn ôm Lộ Dao, bế ngang nàng lên ôm trong lòng, quay về phòng. Cẩn thận đặt nàng lên giường, cởi giày cho nàng, kéo chăn đắp cho nàng kín mít, lại cứ nhìn nàng đắm đắm như muốn nhìn cho đủ bù lại mấy năm qua.

Lộ Dao vỗ vỗ vị trí bên cạnh “Lục ca, lên đây với muội đi.”

Ân Lê Đình gạt đầu, cởi giày ngồi xuống, để Lộ Dao dựa vào lòng. Bốn năm trước trong trúc cốc, chàng cũng luôn thế này, cùng nàng dựa vào đầu giường, nghe nàng nói chuyện. Nhưng lúc đó nàng bị hàn độc quán thân chẳng sống được lâu, tựa vào nhau tuy ấm nhưng trong lòng chàng đau đớn khổ sở không nói nên lời. Còn lúc này, ấm áp vui sướng lạ thường, dường như trong trời đất chẳng còn chuyện gì chàng cần để tâm nữa.

Người đứng ở cửa Vọng Giang lâu rốt cuộc cũng tản đi, trên hành lang tầng hai, ở lan can đối diện có hai người đứng, Du Liên Châu và Trương Thúy Sơn. Hai người đều nhìn cửa phòng Ân Lê Đình, về mặt mỗi người một kiểu. Trương Thúy Sơn đối với chuyện hôm qua nghi ngờ không chắc, ngoảnh đầu nói với Du Liên Châu: “Nhị ca, lục... lục đệ muội này có phải...? Nếu lại là giả, không phải lục đệ lại đau lòng không duyên không có?”

Du Liên Châu yên lặng nửa ngày, đáp: “Là thật hay giả, cuối cùng lục đệ là người rõ ràng nhất. Nếu đệ ấy nhận cô nương này là đệ muội, vậy thì đúng rồi. Huống hồ, cho dù không phải thật, bốn năm nay... ôi, nếu có thể khiến lục đệ không đau lòng, bất luận ra sao, chẳng lẽ sư huynh đệ chúng ta không

gánh thay đệ ấy được ư?”

Trương Thúy Sơn nghe xong, nghĩ đến những chuyện liên quan Lộ Dao mà Du Liên Châu kể, gật đầu nặng nề “Nhị ca nói đúng, thật giả ra sao tùy cả vào lục đệ, bất luận đệ ấy nói gì, Vô Đang đều đảm đương được.”

Du Liên Châu quay lưng định đi về phòng, nói với chàng: “Hôm nay lục đệ không đi được rồi, ngũ đệ muội cũng cần nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta ở khách điểm này thêm một ngày đi.”

Trương Thúy Sơn vâng dạ, quay lưng đi xuống dưới lầu, nói với tiểu nhị tiếp tục ở thêm một ngày, lại dặn hán một hai canh giờ nữa chuẩn bị đồ ăn đưa lên phòng Ân Lê Đình.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Nước Chảy Theo Xuân Đi

Lộ Dao nhìn chăm chăm nét mặt Ân Lê Đình, trong lòng thấp thòm bất an chưa từng có, nghe chàng nói nhỏ: “Cũng tức là nói, đầu tháng hai Tiểu Dao muội đã... quay về rồi?” Nghĩ một lát, chàng vẫn không tìm thấy từ nào thích hợp hơn từ “quay về”.

Lộ Dao cắn cắn môi dưới, khẽ gật đầu, khẽ đáp: “Đúng thế, vẫn ở trúc cốc, tình hình giống hệt như lần đầu tiên.”

Lúc này Ân Lê Đình mới nhớ, đầu tháng hai, Phó Thu Nhiên vội vội vàng vàng rời khỏi Thu Linh trang. Lúc đó chàng còn tưởng là hán có chuyện làm ăn gấp mới rời đi, bây giờ xem ra, e là vì chuyện Lộ Dao.

“Muội vốn định đi tìm huynh nhưng nửa đường muội và Thu Nhiên nghe nói chuyện của vị Lộ đại phu này, cảm thấy khoan lộ diện trước, đi xem ngọn nguồn rồi nói, không ngờ lại đụng huynh và Du nhị ca bọn họ ở chỗ này...”

Ân Lê Đình vuốt tóc Lộ Dao: “Ài, Tiểu Dao, vì sao lúc đó không ra mặt chứ? Lúc đó huynh vừa vào viện trong lòng liền có cảm giác kỳ quái, nhưng rõ ràng đại phu kia không phải muội. Lúc ấy huynh... thật không biết nên làm sao mới tốt, biết rõ cô ta không phải muội nhưng lại muốn nhìn dáng vẻ muội thêm một chút.” Nói rồi chàng cúi đầu, nhìn vào mắt Lộ Dao, nỉ non khe khẽ: “May mắn rốt cuộc muội đến rồi...”

Lộ Dao bỗng xoay người đối mặt với chàng, nhìn chàng chăm chăm không chớp mắt, có phần do dự hỏi: “Lục ca? Vì sao huynh không hỏi?”

“Hỏi cái gì?” Ân Lê Đình kéo lại chiếc chăn bị tuột giùm nàng.

Lộ Dao chớp mắt, lấy hết dũng khí đáp: “Hỏi muội làm sao mà quay về, hỏi đến tột cùng xảy ra chuyện gì, thậm chí... muội có phải, hơ...” Lộ Dao mím môi, không nói nữa.

Ân Lê Đình thấy bộ dạng tiu ngưu hiềm thấy của nàng, cười khẽ thành tiếng, không nhận được nhẹ nhàng hôn lên ấn đường nhãn lại của nàng “Là cái gì? Tiểu Dao, bây giờ muội mạnh khỏe đứng trước mặt huynh, không bệnh không đau, vậy còn chưa đủ ư? Bốn năm nay huynh hối hận rất nhiều lần, muội và Phó huynh lại lịch bất phàm, có phải vì muội tiết lộ những chuyện huynh không nên biết mới có màn báo ứng này trên người chúng ta không. Nếu không muội hành y nhiều năm, có thiếu nợ nhiều mấy cũng đã trả sạch sẽ rồi, sao lại có báo ứng như thế? Bây giờ muội êm đẹp ngồi ở nơi này, bất luận tiền nhân hậu quả ra sao, cái gọi là mọn xác hoàn hồn năm xưa cũng được, hay là nguyên nhân mà huynh không cách nào hiểu được cũng tốt, có quan hệ gì đâu chứ? Sư phụ từng nói, thế gian vạn vật tự có đạo lý tuần hoàn, đạo pháp nhiên, tạo hóa sẵn có, không phải thứ chúng ta có thể hiểu được hết. Mặc kệ thân thể này của muội từ đâu mà có, đều là Lộ Dao, cô nương xinh đẹp sáu năm trước trong Vọng Giang lâu từng nói với sư phụ và huynh mình chần bệnh có thu phí. Còn lại có gì quan trọng đâu?” Nói chưa dứt, bỗng Lộ Dao sán lại, ôm eo chàng vùi đầu vào trước ngực chàng, thì thầm: “Lục ca, muội biết huynh không để ý những thứ này... nhưng mà, thật ra muội định nói...”

Ân Lê Đình vỗ nhẹ đỉnh đầu nàng “Định nói gì? Huynh đang nghe đây.”

Lộ Dao khẽ than “Lục ca, tuy huynh không hỏi nhưng muội vẫn muốn nói. Tịnh Bi sư phụ nói rất đúng, trên đời này nhân duyên quả báo xâu chuỗi thành mối, cho dù cách một đời cũng không xóa đi được. Lục ca, huynh còn nhớ không, muội từng nói với huynh, sau khi Nhược Trường qua đời muội và Thu Nhiên đã nhận được một lá thư nặc danh, người viết thư chỉ nói Nhược Trường từng cứu mạng y. Trong thư ám chỉ Nhược Trường chết vì có người ngầm giở trò. Sau đó muội và Thu Nhiên mất bao công sức điều tra tỉ mỉ mới biết được nội tình. Sau đó nữa mới dẫn đến nhiều chuyện như thế.”

Ân Lê Đình gật đầu, một lá thư, gần như có thể nói là bước chuyển ngoặt hai kiếp của Lộ Dao và Phó Thu Nhiên.

“Lần này, ông lão họ Cốc kia nói với muội, nói kì thật lá thư đó chẳng phải quan quân nào viết cả. Thật ra là... là muội tự tay viết.”

Ân Lê Đình nghe xong, tức thì mở to mắt, sững sờ nhìn Lộ Dao, gần như hồ đồ.

“Tình Bì sự phụ nói nhân quả đan xen, thật ra không nhất định nhân có trước quả, thậm chí có đôi lúc, nhân và quả thật sự khó mà phân chia rõ ràng.” Lộ Dao vuốt vuốt trán, nói tiếp “Ông lão ấy nói với muội, ông ta được một cô nhân nhò và, giúp muội và Thu Nhiên lập lại đoạn nhân quả đảo điên này. Vì thế ông ấy hỏi muội, bây giờ muội có muốn viết lá thư này hay không. Nếu đồng ý, tất cả những chuyện muội và Thu Nhiên từng trải qua vẫn như cũ. Nếu muội không muốn viết, những chuyện đó sẽ không phát sinh, sẽ không có giây dựa mầu thuẫn nhiều năm như thế, thậm chí sẽ không có sự cố trong trận động đất sau đó, càng không tới nơi này. Ông ấy nói bây giờ viết hay không viết, đều do muội.”

Ân Lê Đình thoáng hiểu được, nói khẽ: “Vậy là muội viết?” Tính Lộ Dao chàng rõ quá. Việc Cổ Nhục Trường, bao nhiêu năm qua nàng và Phó Thu Nhiên công trên lưng sự bứt rứt nặng nề vô cùng nhưng từ đầu chí cuối chưa từng hối hận chút nào. Thế nên biết rõ lá thư đó sẽ mang đến cho nàng và Phó Thu Nhiên năm xưa kết quả gì, vẫn không do dự mảy may.

Lộ Dao dựa vào chàng, khẽ gật đầu: “Muội viết thư đưa cho ông lão ấy xong, ông ấy liền nói với muội, món nợ ngày xưa của muội và Thu Nhiên coi như kết thúc, tao ngộ về sau lại có tính toán sau. Còn nói ông ấy nợ cô nhân kia một ân tình, bây giờ giúp muội hẳn là nên làm. Vì thế đợi muội tỉnh lại lần nữa thì đã ở trúc cốc rồi, tình hình giống hệt năm đó. Chuyện sau này huynh biết rồi đó.”

Ân Lê Đình ôm nàng, giọng điệu vui sướng thoải mái: “Vậy là được rồi. Tiểu Dao muội cần gì so đo thân thể này của muội có lai lịch gì chứ? Đã là có cô nhân nhò và, hẳn là không hại muội.”

Lộ Dao cũng than thở: “Muội không so đo cái này. Chỉ là muội... lục ca, muội rất ít khi chủ động nhắc chuyện Nhục Trường với huynh. Mà lần này... lục ca, huynh cũng biết trên đời này khiến người ta đau khổ nhất chính là hối hận. Nhưng vì Nhục Trường, bao nhiêu năm nay bất luận vất vả thế nào, muội và Thu Nhiên đều chưa từng hối hận chuyện năm xưa đã làm. Nhục Trường từng là động lực duy nhất giúp muội và Thu Nhiên kiên trì đi tiếp, bởi vì mỗi lần nhớ đến huynh ấy liền cảm thấy chẳng có gì là vất vả cả. Nếu không có những thứ đó, có lẽ muội vĩnh viễn chỉ là một tiểu nha đầu lớn lên dưới sự che chở của người yêu và huynh trưởng, chẳng biết trời cao đất rộng là gì. Nhưng chuyện lần này... lục ca, vì những chuyện cũ kia, muội và Thu Nhiên chịu báo ứng cũng được, vất vả cũng tốt, bọn muội đều không để ý. Nhưng lần này, lại liên lụy đến huynh... muội sợ, vì Nhục Trường, trong lòng huynh... không thoải mái.” Vòng vo lấp liếm, rốt cuộc cũng nói ra miệng. Nàng biết rõ tâm lòng và tình yêu thuần khiết chân thành của Ân Lê Đình, vì thế người xưa giờ luôn tự do coi mờ như nàng đối với chuyện này lại dè dặt mọi bề, nghĩ trước nghĩ sau lâu như vậy rốt cuộc vẫn không biết đặt Nhục Trường ở nơi nào mới làm tình yêu này thành thực?

Ân Lê Đình nghe xong hai tay giữ lấy vai Lộ Dao, chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Tiểu Dao, huynh đã nói với muội, Nhục Trường với muội như cha như anh như thầy như bạn. Đến bây giờ muội và huynh đã là phu thê, huynh ấy là huynh trưởng từ nhỏ đã dốc lòng chăm sóc dạy dỗ thế tử của huynh, thì cũng là huynh trưởng của huynh. Mấy năm nay vô số lần huynh thăm cảm tạ huynh ấy, nếu không có huynh ấy sẽ không có Tiểu Dao trên Vọng Giang lâu năm đó.” Nói rồi khẽ khàng vuốt má Lộ Dao, dịu giọng: “Từ lâu, huynh đã có ý cùng muội tưởng nhớ huynh ấy rồi. Sau này nếu muội cảm thấy nỗi nhớ này quá nặng nề, hoặc là không biết nên đặt ở đâu thì đưa cho huynh cũng được.” Nói rồi kéo tay Lộ Dao áp lên ngực mình “Trong này chỉ cần có muội một ngày thì sẽ có Nhục Trường một ngày.” Kéo đó chàng lại áp tay lên trái tim Lộ Dao “Tiểu Dao, hôm nay muội nói như vậy, huynh nghe mà cao hứng không kể đầu cho hết. Muội sẽ sợ, sẽ nói với huynh những điều này, là vì trong này đang... đang, đang có huynh, đúng không?” Nói rồi vành tai đỏ rực song cứ nhìn thẳng Lộ Dao, đôi mắt đen nhánh lấp lánh sáng ngời.

Cổ họng Lộ Dao căng thẳng, trước khi phản ứng lại đã ôm lấy chàng, sát lại, cánh môi run rẩy dán lên môi chàng, quỵn luyến trần trọc. Tình sâu đến mức nào mới bao dung được quá khứ như thế? Giữa người yêu với nhau, muôn vàn ngôn ngữ cũng không tỏ được tình yêu, môi răng dịu dàng quấn quýt thì lại có thể. Ân Lê Đình động tình ôm nàng, say mê trong hơi thở ngọt lành gần trong gang tấc của nàng, đẹp như đang dán thân vào mộng. Bốn năm xa cách, chàng nhớ kỹ từng hồi ức giữa hai người từ khi gặp gỡ lần đầu đến Hàng Châu, thậm chí nàng mặc quần áo trang sức gì đều nhớ rõ mồn một. Nhưng chàng không dám hồi tưởng lại tình cảnh tân hôn trong trúc cốc, có lẽ là không thể, cũng có lẽ là không dám. Nhưng bây giờ, cái đêm động tình tột độ ấy bất giác ủa về, mỗi chi tiết nhỏ nhất với chàng mà nói đều rõ ràng, gần như trong nháy mắt khiến hơi thở chàng loạn nhịp, màu đỏ đáng ngờ từ hai má lan trắng xuống cổ, tay lại không tự chủ được vuốt nhẹ mái tóc dài, gò má, cổ Lộ Dao, theo bản năng dè dặt đẩy cổ áo vạt áo ra một chút, vuốt ve xương quai xanh mảnh mai, dán môi lên hôn, lưu luyến lại qua như thể gió lướt qua tơ liễu. Lộ Dao nhắm mắt, cảm thụ hơi thở trong mát ấm áp của chàng, không kiềm được run run, lại to gan ôm lại chàng, hai tay thậm thụt làm loạn nơi eo chàng, mười đầu ngón tay lần mò sờ nắn tựa như mưa rơi giữa ao xuân. Hai người đều rộn ràng không kiềm chế được, nhất thời tiếng thì thầm ní non hòa với gió xuân từ ngoài cửa luồng vào, cả phòng ngập tràn ấm áp. Bỗng nhiên, hai người nghe một tiếng “rột”, Ân Lê Đình khựng lại, tiếp đó lại một tiếng “rột” nữa, lần này cả Lộ Dao cũng nghe rõ. Mặt Ân Lê Đình đỏ bừng, hít sâu mấy hơi, ráng kèm nụ hôn lại, nhìn Lộ Dao, trong mắt có ý dò hỏi. Lộ Dao sờ mũi “Cái này hình như là bụng muội... ờ, đang réo...”

Lần này Ân Lê Đình phì cười “Đói rồi?”

Lộ Dao vênh cái mặt dày xưa giờ “Cái đó... còn chẳng phải cứ rồi rầm có nên đi gặp huynh hay không, kết quả tới qua đâu có bụng dạ ăn gì...”

Ân Lê Đình nghe xong lắc đầu, cẩn thận chỉnh lại vạt áo cho nàng, đắp lại chăn, vỗ vỗ trán nàng “Muội nghĩ trước đi, huynh đi lấy đồ ăn lên. Tối qua không ăn, giờ không thể để đói được. Thu Nhiên nói với huynh rồi, làm đại phu mười người thì hết chín bụng không tốt, là do bận lên không ăn đúng giờ được.”

Lộ Dao kinh ngạc nhìn chàng chỉnh vạt áo, dùng sức chớp mắt, lại chớp. Nàng không có kinh nghiệm thì cũng biết thời điểm này dừng lại thật khó mà tin, không nén được bèn hỏi: “Lục ca... huynh?... huynh?...”

Ân Lê Đình đang định ra cửa nghe tiếng nàng vội vàng quay lại hỏi: “Sao vậy, muội thích ăn món gì à?”

Lộ Dao tròn mắt, cắn môi nhe răng cười: “Lục ca, huynh có dễ chịu không vậy...”

Đầu tiên Ân Lê Đình không hiểu ý nàng, ngây ra một chút, đợi nhìn vào mặt nàng lập tức hiểu được nàng định nói gì, trong phút chốc máu toàn thân như dồn cả lên mặt, Lộ Dao cách xa như thế còn cảm giác được sức nóng trên mặt chàng. “Tiểu Dao...” Nửa như hét cách nửa như cầu xin, chân loạn xạ, gần như là chạy trốn khỏi phòng.

Lộ Dao nhìn chàng thấm hại vì một câu nói của mình, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, trằm chằm lên đầu nằm soài ra giường cười suốt nghệt thở.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Mây Bay Cùng Với Ai

Ân Lê Đình chân trước vừa đi, Lộ Dao liền nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc, tiếp đó “cách” một tiếng, cửa bị đẩy ra he hé, Lộ Dao ngồi dậy nhìn, chỉ thấy một cái đầu nhỏ len lén thò vào. Tiểu nam hài chừng mười tuổi, mắt to sáng rỡ, cực kỳ xinh xắn thanh tú, người đã bắt đầu cao lên, nhưng vẫn hơi gầy gò, chính là Mai Hàn Hề.

Tiểu hài tử từ bốn năm tuổi đến mười tuổi, đáng vẻ chẳng thay đổi gì mấy, Lộ Dao liếc mắt một cái là nhận ra ngay, thấy nó nhìn mình chằm chằm, cần mồi, bộ dạng muốn chạy tới lại thôi. Nàng không nhịn được bật cười, lên tiếng: “Tiểu Hàn, vào đây.”

Mai Hàn Hề nghe nàng gọi nó, rớt cuộc không nên được tính trẻ con, chạy tới cạnh giường, ôm choàng lấy eo Lộ Dao, vui mặt vào lòng nàng cọt cọt coi lui như thú con “Lộ tỷ tỷ...” Giọng hết sức tui thần.

Lộ Dao là người đầu tiên Mai Hàn Hề biết sau khi cha mẹ qua đời, lên Võ Đang lạ nước lạ cái. Đứa nhỏ bốn năm tuổi gặp phải cơn biến động lớn, không biết đi đâu về đâu, trong lúc bơ vơ trợ trợ đương nhiên theo bản năng xem Lộ Dao ngày đêm chăm sóc mình là thân nhân. Vì thế năm đó nghe tin Lộ Dao qua đời, trên Võ Đang trừ Ân Lê Đình ra, có thể nói nó là người đau lòng nhất. Hôm nay sáng sớm từ chỗ Trương Thúy Sơn nghe nói Lộ Dao trở về, mừng rỡ quá đổi sáng sớm đã ngồi không yên muốn chạy tới, lại bị Trương Thúy Sơn cản lại, chỉ nói phải để hai người sum họp thêm một chút rồi hãy qua. Trước nay Mai Hàn Hề yên tĩnh nghe lời, lần này cũng ráng kèm xuống, cùng Trương Vô Kỵ chơi cừu liên hoàn Ân Tố Tố mua cho hai đứa hôm qua nhưng rõ ràng là không tập trung. Được một hồi, thừa lúc Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố không chú ý, lặng lẽ chuồn ra thì thấy sư phụ mình đang ở dưới đại sảnh dưới lầu, liền cho là sum họp một chút đúng thật là một chút, cũng không nấn nại nữa, chạy thẳng lên tìm Lộ Dao. Năm đó trên núi Võ Đang, lúc nó bám theo Lộ Dao ra ra vào vào đã quen kêu nàng là Lộ tỷ tỷ, mãi đến khi Ân Lê Đình từ Kim Lăng quay về Võ Đang mới sửa miệng gọi sư nương. Nhưng giờ vừa gặp, tình cảm trào dâng buột miệng lại gọi cách xưng hô ngày xưa quen gọi.

Trong lòng Lộ Dao có mấy phần áy náy với Mai Hàn Hề. Cùng gặp cơn biến động gia đình từ nhỏ, năm xưa Cổ Nhược Trường và Phó Thu Nhiên bên nàng như hình với bóng, mà từ năm đó xuống núi Võ Đang, tuy thỉnh thoảng có gửi thư và đồ chơi sách vở cho nó song chung quy không có cơ hội bầu bạn với đứa trẻ rất quyến luyến mình này. Bây giờ thấy bộ dạng nó như thế, bèn ôm nó vỗ về, khẽ gọi “Tiểu Hàn”, vừa chọc nó nói chuyện vừa hỏi nó chuyện ở Võ Đang, lại hỏi học y thuật với Phó Thu Nhiên như thế nào. Mai Hàn Hề trả lời lần lượt, trong lòng cũng hào hứng, chừng sau không đợi Lộ Dao hỏi, nó đã kể hết chuyện mấy năm nay từ lớn đến nhỏ.

“Lộ tỷ tỷ, đệ học xong Thái Ất kiếm pháp rồi. Cuối năm ngoài khảo thí, tam sư bá xem xong còn nói tiếp tục thế này hai năm nữa, mỗi năm đệ đi Kim Lăng đến chỗ Thu Nhiên sư phụ không cần sư phụ đưa đi nữa, có thể thử tự mình xông pha giang hồ.” Nói rồi hai mắt long lanh nhìn Lộ Dao, một bộ háo hức chờ mong nàng khen ngợi.

Lộ Dao cười vỗ đầu nó “Tiểu Hàn lợi hại vậy sao? Công phu bay tới bay lui đó có khó luyện không?” Năm đó, ở trong phòng Du Đại Nham, nàng giải thích cho nó tập võ là bản lĩnh bay tới bay lui, bấy giờ ngẫm lại khá là buồn cười.

Mai Hàn Hề mếu máo, lại lắc đầu “Sư phụ nói khó hay không khó đều do lòng mình, thật sự không khó, Lộ tỷ tỷ...” Bỗng khựng lại, bấy giờ mới nhớ xưng hô hồi trước bây giờ không đúng cho lắm, mở đôi mắt to tròn nhìn Lộ Dao, mím môi, dường như đang do dự, nửa ngày rốt cuộc cười thành tiếng, lôi kéo vạt áo Lộ Dao: “Sư nương, sư phụ nói chỉ cần dùng tâm đi làm là được, cũng như y thuật của sư nương.” Một tiếng sư nương kêu đặc biệt ngọt ngào.

Đời này lần đầu tiên Lộ Dao bị người gọi là sư nương ngay trước mặt, nhất thời không phản ứng lại là đang gọi mình, ngây ra một lát, kể đó lòng này cong cong ý cười tươi rói, ừ đáp: “Sư nương để lại cho con chút y thuật đó có coi đáng hoàng không?”

Ân Lê Đình bưng đồ ăn đứng ngoài cửa, nghe câu này của Lộ Dao, giọng nói du dương bay bổng khiến tim chàng đập thịch một cái, vô cùng ngọt ngào. Chàng đứng ngoài cửa điều tức mấy lần, xác nhận trên mặt không còn đỏ nữa mới đẩy cửa bước vào.

Mai Hàn Hề thấy sư phụ bê đồ ăn vào, vội vàng tiến lên: “Sư phụ.” Ân Lê Đình hiền lành tình tế, lại chỉ nhận một đồ đệ này, mấy năm nay trừ lúc truyền thụ đặc biệt nghiêm khắc ra, ngày thường hết sức tỉ mỉ chiếu cố, tình như phụ tử. Ân Lê Đình đặt nó, bưng đồ ăn đặt lên bàn. Lộ Dao đói nửa ngày sớm đã nhanh tay nhanh chân ngồi xuống bàn, vừa kéo Mai Hàn Hề vừa nói: “Tiểu Hàn đã ăn sáng chưa? Cùng ăn nhé?” Mai Hàn Hề mới nãy đã ăn cùng Du Liên Châu, Trương Thúy Sơn nhưng chỉ mong ở lâu thêm chút, đương nhiên ăn rồi cũng thành không ăn, lôi kéo Lộ Dao không chịu buông tay.

Trên bàn đặt miến khoai lang, bánh bột nếp, bánh bao mới ra lò, mấy món nguội, thêm một hồ Long Tỉnh. Đây chính là những món ăn nàng chọn ở Vọng Giang lâu vào lần đầu tiên gặp nhau. Cách đã nhiều năm, thế mà Ân Lê Đình vẫn còn nhớ như in. Lộ Dao rung động trong lòng, bàn tay để dưới bàn nhẹ nhàng úp lên tay Ân Lê Đình, hai tay đan nhau trong lòng mỉm cười, ngàn vạn tâm tình không cần phải nói.

Bên này Ân Lê Đình mức đồ ăn, Lộ Dao với Mai Hàn Hề thì vừa ăn vừa ăn vừa hỏi mấy vấn đề y thuật, muốn xem mấy năm nay nó học được bao nhiêu. Vì vậy, mới đầu nàng bảo nó tụng lại kiến thức Phó Thu Nhiên dạy nó gần đây nhất. Ai biết Mai Hàn Hề mở miệng đọc, Lộ Dao thiếu chút sặc miến.

Tiếng trẻ con non nớt nhưng rõ ràng đọc thuộc lòng: “Một người hai nhìn ba vạch mắt, bốn cốt năm răng sáu ngoại biên, bảy mặt tám nghe chín yết hầu, phế vị và lười dưới đây đủ.”

Lộ Dao sững sờ nhìn Mai Hàn Hề chòng chọc, vừa nhìn vừa ho. Ân Lê Đình không rõ nguyên do, vội vàng đưa trà và khăn tay. Lộ Dao uống hết nửa tách mới hồ hởi bình thường lại, nhìn đôi mắt to chớp chớp của Mai Hàn Hề, không giấu được kinh ngạc: “Tiểu Hàn, con có hiểu đạo lý trong đó không? Hay là Thu Nhiên sư phụ chỉ bảo con học thuộc thôi?”

Mai Hàn Hề cắn môi: “Thu Nhiên sư phụ bảo con học thuộc trước, sau đó đối chiếu với tranh vẽ bệnh án, giảng giải cho con nghe.”

Lộ Dao càng kinh ngạc, không nhận được buột miệng đưa ra mấy vấn đề, chỉ thấy Mai Hàn Hề nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, kể đó lần lượt trả lời, tuy rằng không dày dặn nhưng mạch suy nghĩ hoàn chỉnh rõ rệt, cũng chính xác, chỉ thiếu kinh nghiệm mà thôi.

Lộ Dao càng nghe hai mắt càng sáng, chờ Mai Hàn Hề trả lời xong cao hứng không kèm được vò đầu nó: “Tiểu Hàn, tam sư bá con nói hai năm nữa con có thể hành tẩu giang hồ rồi, ta thấy hai năm nữa, con có thể cùng ta du lịch hành y rồi đó.”

Mai Hàn Hề nghe mà nhảy nhót, một mực bám lấy Lộ Dao hỏi khi nào, Lộ Dao chỉ chỉ Ân Lê Đình, cười nói chừng nào sư phụ con gặt đầu cho phép con hành tẩu giang hồ rồi là có thể. Nó liền trông mong nhìn Ân Lê Đình, chỉ thấy Ân Lê Đình cười mà không nói.

Bữa cơm này ăn tới gần trưa, nhìn Mai Hàn Hề có vẻ bịn rịn rồi phòng, Lộ Dao tựa vào cửa sổ, cười than với Ân Lê Đình: “Lục ca, Tiểu Hàn thông minh quá, lại chịu nhọc lòng, tốc độ học nhanh hơn mấy người bọn muội hồi xưa nhiều. Cứ tiếp tục thế này, hẳn là sẽ có thành tựu, sau mười năm, đứa nhỏ này sẽ là nhân tài kiệt xuất của y giới. Đồ đệ giỏi như vậy hồi đó lại cho huynh, bây giờ muội hối hận rồi nha!”

Ân Lê Đình nghe xong, ôm lấy Lộ Dao từ đằng sau, thoáng dừng một chút, khẽ nói: “Tuong lại người ta sẽ nói công phu của nó kế thừa từ Võ Đang, sư phụ là Ân Lê Đình, y thuật kế thừa sư nương nó, danh y Lộ Dao. Như vậy... không tốt ư?”

Lộ Dao nghe giọng chàng càng lúc càng nhỏ, quay người nhìn, quả nhiên thấy má chàng đỏ bừng. Tiếng sư nương này, Hàn Hề gọi không xấu hổ, nàng đáp cũng chẳng ngượng, trái lại chàng lại ngượng ngùng. Lộ Dao thấy buồn cười, lòng lại nhảy nhót, không kèm được nhón mũi chân nhẹ nhàng hôn chụt lên gò má ửng hồng của chàng, không ngoài dự đoán thấy ánh mắt chàng có chút bối rối, cánh tay ôm nàng càng chặt.

Năm xưa Lộ Dao cho rằng mình mượn xác hoàn hồn, điều này dĩ nhiên có thể khiến người ta lạnh sống lưng, còn bây giờ nghĩ ra, sợ rằng cả mượn xác hoàn hồn cũng không phải, thân thể giống y hệt này từ đâu ra bản thân nàng cũng không giải thích được, hẳn là ông lão kia giờ trở. Cho nên, sợ dĩ hơn nửa ngày nàng mới tới là vì nghĩ trước nghĩ sau, không biết nên giải thích thế nào.

Sự thật chứng minh, lời Phó Thu Nhiên ở Huệ An đường hôm đó quả nhiên ứng nghiệm hết. Gặp lại nhau, đối với việc vì sao một người rõ ràng đã vùi xuống đất bây giờ lại yên lành xuất hiện, dung mạo thanh âm hệt như ngày xưa, Ân Lê Đình chẳng có ý định đòi Lộ Dao giải thích. Nếu không phải nàng luôn cho rằng giữa hai người yêu nhau thì nên thành thật đối mặt mà nhất định giải thích rõ ràng, Ân Lê Đình hoàn toàn không bận tâm nàng giải thích nguyên nhân ra sao, chỉ cần nàng trở về là tốt rồi. Có điều Lộ Dao vẫn lo phải giải thích với Võ Đang chứ hiệp ngọn nguồn sợ là khó mà tin được này ra sao.

Song một điểm này, hình như nàng lo uống công thật rồi. Vì sáng sớm hôm sau, nàng và Ân Lê Đình cùng nhau xuống lầu, thấy Du Liên Châu trong đại sảnh, đang hít hơi, quyết định tốn một phen nước miếng thì Du Liên Châu đã mở miệng, bình thản mà có chút ý cười gọi: “Đệ muội!”

Lộ Dao lập tức há miệng nhìn Du Liên Châu, người trong ấn tượng nàng luôn nghiêm túc kiêu kì, rất ít khi cười: “Du nhị ca...”

Du Liên Châu gật đầu: “Tối qua lục đệ đã nói chuyện của muội với chúng ta rồi, đệ muội hành y tế thế, cứu vô số người, vốn nên được phúc báo này. Bây giờ muội và lục đệ rốt cuộc sum họp, thật sự là quá may mắn. Lần này đệ muội có cùng lục đệ về Võ Đang ra mắt sư phụ được không?”

Lộ Dao kinh ngạc nhìn Ân Lê Đình đứng bên, không ngờ chuyện nàng đầu đầu đã lâu, ấy thế mà Ân Lê Đình đã giải quyết xong rồi. Ân Lê Đình dặt tay nàng, nhìn bộ dạng tròn mắt của nàng không nhận được cười: “Tiểu Dao, nhị ca hỏi muội kìa.”

Lúc này Lộ Dao mới hoàn hồn lại, vội đáp: “Hả? À, đương nhiên rồi! Du nhị ca, muội tới là tìm lục ca. Võ Đang đương nhiên phải đi rồi.”

Du Liên Châu nói: “Thế thì tốt, hôm qua huynh đã truyền tin về núi, bây giờ đại ca bọn họ đều đang chờ trên núi đó. Còn nữa, lục đệ, đệ giới thiệu cho đệ muội chút đi.”

Ân Lê Đình dạ, chỉ vào vợ chồng Trương Thúy Sơn ngồi bên bàn: “Tiểu Dao, đây là ngũ ca huynh, bên cạnh là ngũ tẩu, cũng họ Ân, muội biết cả rồi.”

Lộ Dao thấy Trương Thúy Sơn đầu ba mươi, dung mạo tuấn tú mang khí chất văn nhân nho nhã, đang mỉm cười nhìn mình. Thiếu phụ kế bên mặc quần áo tím, cũng xinh đẹp rực rỡ, hai người sóng vai mà đứng như thể ngọc bích đao đài, cực kỳ rung động. Nàng vội vàng bước lên chấp tay hành lễ: “Lộ Dao ra mắt Trương ngũ ca, ngũ tẩu.”

Hai người đáp lễ, Ân Tố Tố xưa nay thẳng thắn, quan sát Lộ Dao một lượt, không nhận được chọc ghẹo: “Sớm đã nghe nhắc tới đệ muội, bây giờ được gặp quả nhiên xinh đẹp động lòng người, chẳng trách lục đệ nhớ muội tới biếng ăn biếng ngủ.”

Lộ Dao nghe lời khen ngợi tựa như trên đầu, mặt không đỏ thớ không dõc sờ mũi, đảo mắt, cười bác lại: “Tàu tàu cũng đâu kém, nếu không nhân phẩm như Trương Ngũ ca đây sao có thể một lòng với tàu?”

Ân Tổ Tổ thấy nàng nhanh nhẹn nhanh miệng, vốn đã cảm kích nàng chữa bệnh cho Du Đại Nham, giải đi tai họa ngầm ẩn nấp mười năm giữa nàng và Trương phu, thế là nhanh chóng biến thành hảo cảm mới gặp đã thân. Hai người đều là người thẳng thắn, đáp qua đáp lại không dứt, Trương Thúy Sơn và Ân Lê Đình đứng bên ngược lại không được tự nhiên. Trương Thúy Sơn ho khụ hai tiếng, đi dắt Vô Kỵ. Ân Lê Đình thì khẽ rụt đầu che giấu, gờ tay vào đầu Mai Hàn Hề.

Một đoàn người dùng xong bữa sáng liền xuất phát đi lên Võ Đang. Du Liên Châu bọn họ vốn có bốn con ngựa, bốn người lớn mỗi người cưỡi một con, Trương Thúy Sơn chở Trương Vô Kỵ, Ân Lê Đình thì dắt Mai Hàn Hề. Lộ Dao cũng cỡi ngựa tới, vì thế năm người lớn mỗi người một ngựa, nhắm hướng tây bắc mà đi. Trương Vô Kỵ vừa về Trung Nguyên, khá hiếm lạ ngựa, thế nên có lúc Ân Tổ Tổ cùng Trương Thúy Sơn cưỡi một con ngựa, nhường Trương Vô Kỵ một mình một con thử thú vui giục ngựa phi. Trương Vô Kỵ bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, chưa từng có bạn chơi cùng, thế nên bây giờ chuyện gì cũng thích lôi kéo đồng bạn Mai Hàn Hề tuổi tác xấp xỉ mình này. Lần này cũng kéo Mai Hàn Hề hai đứa cùng cưỡi một con chơi rất cao hứng.

Ân Tổ Tổ thừa lúc mọi người không chú ý, gọi Mai Hàn Hề lại, kề tai nó thì thầm gì đó, Mai Hàn Hề vừa nghe vừa gật đầu. Được một lát, hai đứa bé giục ngựa chạy tới, Mai Hàn Hề kéo tay áo Lộ Dao: “Sur nương, Tiểu Hàn cũng muốn cưỡi ngựa.”

Lộ Dao hơi sững ra, kể đó liền hiểu. Tiểu nam hài choai choai đều thích phóng ngựa, dù là đứa bé yên tĩnh như Mai Hàn Hề cũng thích chơi đùa, hẳn là muốn thử thú mình cưỡi ngựa. Ân Lê Đình và Lộ Dao đi song song nhau, nghe nó nói bèn hỏi Lộ Dao: “Tiểu Dao, bằng không. . . muội cho nó mượn ngựa đi?”

Lộ Dao nhìn bộ dạng chàng, nhú mày, hiểu ý nở nụ cười, không nói câu nào nhanh nhẹn xuống ngựa, đưa ngựa cho Mai Hàn Hề. Bên này Ân Lê Đình khom người, bế nàng lên ngựa mình, xác định nàng đã ngồi vững mới giục ngựa đi. Lúc này hai đứa trẻ đã cao hứng giục ngựa vừa đi vừa đùa giỡn, Du Liên Châu và vợ chồng Trương Thúy Sơn đi đằng trước, Lộ Dao và Ân Lê Đình thì hiếm khi cùng cưỡi ngựa chung, chậm rãi thông dong đi tít sau cùng. Ân Tổ Tổ ngoảnh đầu nhìn qua người Trương phu ra đằng sau, thấy hai người đang thì thầm cười nói gì đó, sóng mắt long lanh. Nàng không nhận được nhướng đôi mày thanh tú với Trương Thúy Sơn. Đương nhiên vừa rồi nàng dặn dò Mai Hàn Hề cái gì Trương Thúy Sơn nghe rõ ràng, vừa bắt lực vừa buồn cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

Thư Từ Gửi Tin Mới

Mới sáng sớm, trên đường núi Võ Đang, một con khoái mã bốn vó tung bay cấp tốc phi lên núi. Đệ tử tuấn núi nghe tiếng động vội vàng tiến lên, nhảy tới trước vó ngựa mấy trượng, chấp tay làm lễ hỏi: “Dám hỏi tôn giá là ai? Có sao lại phóng như bay ở đây?”

Người kia một thân bụi bặm, thấy đệ tử Võ Đang cản đường trước mặt, xoay mình xuống ngựa, móc trong lòng ra một phong thư khá dày đáp: “Tiểu nhân là người của Thu Linh trang, phụng mệnh trang chủ tới đây đưa thư cho Tổng đại hiệp.”

Hai đệ tử vừa nghe là người Thu Linh trang, không dám chậm trễ, vội vàng dẫn y lên thẳng Từ Tiêu cung.

Đại diện phái Võ Đang giờ khắc này bận rộn tít tít. Lý do là sáng sớm hôm nay Trương Tùng Khê xuống núi mua đồ dùng cho lễ mừng thọ trăm tuổi của sư phụ Trương Tam Phong. Ai biết mới đi tới quán trà trong trấn thì nghe vài nhân vật giang hồ đua nhau thảo luận chuyện Trương Thúy Sơn quay về Trung Nguyên. Vừa nghe thế, mừng rỡ quá đỗi, còn kể gì đến việc mua sắm? Vận khinh công phóng một hơi về núi báo tin. Song vừa tiến vào đại điện thì thấy Du Đại Nham từ trong xông ra, thấy chàng liền kéo giật lại, mặt mày rạng rỡ kích động cười nói không ngớt: “Tứ đệ tứ đệ! Ngũ đệ về rồi! Mới rồi nhị ca gửi tin về nói ngũ đệ về Trung Nguyên rồi, lập tức tới Võ Đang liền!”

Trương Tùng Khê không ngờ khéo đến thế, Du Liên Châu cũng truyền tin về lúc này, liền nói: “Mới rồi dưới chân núi tiểu đệ cũng nghe nói ngũ đệ về Trung Nguyên rồi! Nhị ca bọn họ tới chỗ nào rồi? Chờng nào thì đến?” Chàng vô cùng khát vọng được gặp sư đệ, chỉ mong sớm chừng nào hay chừng ấy.

Trong đại sảnh, Tống Viễn Kiều cười: “Thư gửi từ hôm kia, chiếu theo lộ trình, nếu không có gì chậm trễ, có lẽ quá trưa hôm nay là tới.” Tuổi dần cao, ông càng thông dong nhã nhặn, không như Du Đại Nham và Mạc Thanh Cốc vui mừng ra mặt cơ hồ đứng ngồi không yên song khỏe mỗi ánh mắt đầy ngập ý cười, giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng.

Trương Tùng Khê không ngờ nhanh như thế, lại nghe Mạc Thanh Cốc ở bên cất giọng hí hửng: “Chẳng những lần này về có ngũ ca, còn có ngũ tiểu và cháu nhỏ nữa, hơn nữa, tứ ca, huynh đoán lần này về họ gặp được ai?”

Trương Tùng Khê nghe xong mừng rỡ không thôi: “Ngũ đệ muội? Ngũ đệ thành thân rồi? Ngay cả hài tử cũng có luôn? Này. . . lần này mừng thọ trăm

tuổi của sư phụ, quả thọ này tốt không gì hơn được nữa!”

Mạc Thanh Cốc lại không chịu thôi, vội vàng túm Trương Tùng Khê: “Tứ ca, lần này sợ là sư phụ cao hứng chết mất. Huynh đoán coi, ngoài ngũ ca bọn họ, nhị ca và lục ca còn dẫn ai về nữa?”

Trương Tùng Khê hơi chững lại, khó hiểu nhìn Tống Viễn Kiều, Tống Viễn Kiều đáp: “Trong thư nhị đệ nói, lần này cùng họ về còn có lục đệ muội.”

Trương Tùng Khê vừa nghe, lập tức kinh ngạc tròn tròn mắt: “Lục đệ muội? Đây... chẳng lẽ lục đệ?” Đành chết chàng chàng cũng không tin với tính tình lục đệ nhà mình và những gì trải qua mấy năm nay, có thể dẫn theo một cô nương về.

Tống Viễn Kiều thấy thế nói “Tứ đệ đệ nghĩ đi đâu vậy? Lục đệ muội này là Tiểu Lộ, bài vị lục đệ thờ trong phòng ấy.” Dứt lời bản thân cũng cảm thấy có chút hoang đường, buồn cười lại than thở lắc đầu.

Trương Tùng Khê nghe xong, hai mắt càng tròn tròn: “Sao có khả năng? Năm xưa chôn cất lục đệ muội, chúng ta đều chính mắt nhìn thấy...” Chuyện cũ còn sờ sờ trước mắt, ngày hôm đó rời khỏi Gia Hưng, Ân Lê Đình trước nay chưa từng rơi một giọt nước mắt dường như dốc hết nước mắt tích lũy ra, đau đớn khóc ngất vô số bận, nội tức hỗn loạn, may mà Trương Tam Phong tu vi gần trăm năm khai thông dẫn dắt bây giờ mới không nội thương.

Tống Viễn Kiều lắc đầu: “Ngon nguồn trong đó huynh cũng không biết. Có điều nhị đệ nói, lục đệ thập phần xác định, hơn nữa đệ ấy nhìn cách nói năng, cử chỉ của cô nương kia, quả thật giống hệt đệ muội, ánh mắt cũng không khác.”

Du Liên Châu luôn nghiêm túc cẩn thận cũng nói thế, thật sự làm người ta không thể không tin. Nhưng sự tình thật sự quá khó tin, nhất thời nửa ngày Trương Tùng Khê vẫn chưa phản ứng lại.

Ngay lúc này, bỗng nghe có tiếng đệ tử tuần núi dọc đường thông báo tiến vào. Hai người dẫn theo một người rõ ràng đi gấp đã lâu. Người đó thấy mọi người, đầu tiên hành lễ “Tiểu nhân Thu Linh trang Tiểu Toàn, ra mắt chư vị đại hiệp Võ Đang.”

Mọi người vừa nghe là Thu Linh trang, ai cũng hoàn lễ mời ngồi, Mạc Thanh Cốc dẫn đạo đồng dâng trà, bên này Tống Viễn Kiều mới nói: “Tiểu tiên sinh đến đây, có việc gì cần sao?”

Tiểu Toàn đáp: “Không dám không dám, tiểu nhân phụng mệnh trang chủ, đưa một phong thư khẩn cho Tống đại hiệp và chư vị.” Nói rồi hai tay dâng thư lên.

Tống Viễn Kiều đón lấy, bóc ra nhìn kỹ, càng đọc càng kinh ngạc, đầu tiên khê nhủu mảy, đợi đọc tiếp sau đó, lại thoáng buông lỏng, một nén nhang qua đi, đợi đọc xong lá thư, ý cười dần hiện. Một bên mấy người Trương Tùng Khê nhìn mà không rõ, Mạc Thanh Cốc càng nóng nảy, thò đầu thò cổ muốn xem thư. Tống Viễn Kiều đưa thư cho mấy người Trương Tùng Khê, kẻ đó cười với Tiểu Toàn: “Tiểu tiên sinh đến đây đi đường vất vả, xin mời ở lại tể phái nghỉ ngơi vài ngày.”

Tiểu Toàn lại nói: “Đa tạ ý tốt của Tống đại hiệp, tiểu nhân còn phải quay về báo lại trang chủ, không dám chậm trễ, thật sự không tiện ở lâu. Bây giờ đại quân gia đang thu xếp vật dụng của đại tiểu thư, vài ngày nữa là có thể đưa lên núi. Đến chừng đó còn phải quấy rầy chư vị.”

Tống Viễn Kiều biết trước nay Thu Linh trang hoạt động bận rộn, cũng không tiện giữ nhiều, bèn phái đệ tử đưa Tiểu Toàn xuống núi.

Bên này Du Đại Nham, Trương Tùng Khê mấy người xem thư xong, đều kinh ngạc không thôi, phản ứng mỗi người một kiểu. Du Đại Nham vỗ bàn cười lớn: “Đệ nói mà, Thu Nhiên huynh và đệ muội lại lịch e là bắt phạm, bây giờ xem ra quả nhiên là thế. Tốt rồi, tốt rồi! Bây giờ cả nhà ngũ đệ, ngay cả lục đệ muội cũng về rồi, đại thọ trăm tuổi này của sư phụ, lão nhân gia không biết cao hứng thế nào nữa!”

Trương Tùng Khê vừa quan sát lá thư, vừa nghiêng đầu suy nghĩ, có vẻ như vẫn có chỗ suy nghĩ không ra. Mạc Thanh Cốc cướp lấy lá thư “Tứ ca huynh còn suy nghĩ cái gì? Phó đại ca nói năm xưa huynh ấy và Lộ tỷ tỷ được thần tiên chỉ điểm, hôm nay Lộ tỷ tỷ có thể bình an cũng là do được phù hộ. Năm đó đệ thấy y thuật của Lộ tỷ tỷ không giống kỹ thuật bình thường trên thế gian này, bằng không tuổi trẻ như vậy sao chữa được chứng bệnh vô số danh y đều bó tay chịu trời của tam ca chứ?”

Trương Tùng Khê nói: “Lời này vốn có lý, không giấu gì mọi người, chuyện này năm xưa đệ cũng từng nghĩ tới. Lại lịch tao ngộ, kiến thức, y thuật của đệ muội, thật sự chỗ nào cũng không tầm thường. Nhưng bây giờ ngũ đệ quay về, thời buổi ắt hẳn sẽ rối ren rất nhanh. Thời này...”

Tống Viễn Kiều thoáng trầm ngâm, nói: “Thời này vốn nhiều chuyện lạ, nếu y theo lẽ thường, huynh cũng không tin. Có điều Phó trang chủ và đệ muội lớn lên bên nhau tình như ruột thịt, bất kể thế nào cũng không nhận nhầm được. Huống chi lục đệ cũng khẳng định chắc chắn.”

Mạc Thanh Cốc cướp lời: “Đại ca nói đúng, bất cứ ai cũng có thể nhận sai, lục ca và Phó đại ca không thể nhận sai được. Tứ ca, nếu có ngày có người mạo nhận đệ, chẳng lẽ huynh không nhìn ra sơ hở?”

Trương Tùng Khê hơi sững ra, nửa ngày mới bật cười khê: “Nói có lý, là đệ nghĩ nhiều rồi. Lại nói nếu có người bụng dạ khó lường, đặt ở Võ Đang ta chẳng lẽ còn cho hắn lật trời lên được?”

Lúc này Du Đại Nham đã đứng ở cửa đại điện: “Ài, mọi người nói nhiều thế, có ai định cùng đệ đi ra đón nhị ca, ngũ đệ với lục đệ bọn họ không?”

Trương Thúy Sơn mặt tích vì muốn tìm hung thủ đã thương chàng, Lộ Dao cũng vì trị thương cho chàng mà bị cuốn vào thị phi giang hồ. Mấy năm nay mỗi lần nghĩ đến hai chuyện này chàng liền đứng ngồi không yên. Thế nên hôm nay được tin tức này ngược lại chàng là người hân hoan nhất. Mạc Thanh Cốc gần như chỉ nháy một cái đã đến bên cạnh chàng “Tam ca, đệ đi cùng huynh!”

Ai ngờ mới được nửa đường bị Trương Tùng Khê tóm lại “Thất đệ, huynh thấy đệ nên lo lấy đồ của lục đệ muội bị đệ giấu ra đi, đặt ở nơi nên đặt. Bằng không đợi lát đệ muội về, nếu biết có người tùy tiện giấu bậy sách vở y thư của nàng, đệ cũng biết tính nàng, những cái khác không tính, đồ đặc dính tới y đạo, nàng xem trọng lắm đó.” Hóa ra bốn năm nay Mạc Thanh Cốc chịu không nổi cảnh Ân Lê Đình cứ luôn ôm đồ đặc sách vở được diễm Lộ Dao để lại âm thầm đau thương, vành mắt đỏ hoe mà nhẫn nhịn không khóc, cắn răng đem hết đồ đặc năm đó lúc Lộ Dao rời đi để lại Võ Đang giấu khắp nơi, chỉ vì không muốn Ân Lê Đình nhìn thấy.

Lúc này, Mạc Thanh Cốc nghĩ tới bộ dạng Lộ Dao dạy dỗ lúc thật sự nổi nóng, nhớ tới hơn một tháng không sống yên thân năm đó, ngày nào cũng cần răng kiên trì sắc thuốc tìm khi, hít ngược một hơi, vội vàng rút chân về, hấp tấp định chạy ra sau: “Tam ca tam ca, huynh phải cố sức trì hoãn nhị ca bọn họ chậm một chút, tuyệt đối phải để tiểu đệ đem đồ của Lộ tỷ tỷ thả về viện hồi xưa tỷ ấy ở đã rồi nói, nhờ huynh đó nhờ huynh đó!”

Trương Tùng Khê kéo hán lại lần nữa, hết cách cười nói: “Còn gọi Lộ tỷ tỷ, nói thất đệ bao nhiêu lần rồi. Hồi đó đệ muội mới lên Võ Đang, đệ gọi sai, chọc giận đệ muội, kết quả sắc thuốc một tháng sao bây giờ vẫn không nhớ hả?”

Mạc Thanh Cốc vội vàng bịt miệng, sửa lại: “Tẩu tẩu, lục tẩu! Đệ đi dọn toàn bộ đồ của lục tẩu đưa về khách viện đây, chắc chắn không thiếu món nào!” Ngóảnh đầu định chạy lại bị Trương Tùng Khê tóm trở về lần thứ ba, thấy chàng lắc đầu cười than: “Thất đệ, không phải tứ ca nói đệ, huynh thấy lần này e là lục đệ muội còn phải chỉnh đệ một lần đệ mới nhớ kỹ.”

Mạc Thanh Cốc tròn mắt, khó hiểu nhìn Trương Tùng Khê, ngay cả Du Đại Nham ở bên cũng đều hiểu ra cười cười nhìn hán. Trương Tùng Khê vỗ vai hán nói: “Đã gọi lục tẩu rồi còn đưa đồ của người ta về khách viện nữa hả? Mau dọn hết đồ, toàn bộ đưa đến chỗ lục ca đệ mới đúng.”

Mạc Thanh Cốc sực hiểu ra, phóng vèo ra sau “Phải, phải, tiểu đệ hiểu rồi, đồ đặc của lục tẩu không thiếu món nào, tất cả đưa đến phòng lục ca, ngay cả A Nhiên và giá đựng thảo dược, trái cây của A Nhiên cũng không bỏ sót.” Nhưng còn chưa ra khỏi điện thì nghe Tống Viễn Kiều gọi: “Thất đệ? Thất đệ?”

Mạc Thanh Cốc quay đầu, vẻ mặt như sắp khóc tới nơi: “Đại ca? Lại sai gì nữa?”

Tống Viễn Kiều cười: “Sai thì không sai. Huynh bảo đệ đi ra sau tìm đại tẩu đệ, để nàng phân công đệ từ thu dọn viện của ngũ đệ và lục đệ một chút. Phải mua thêm gì đều nói tẩu tẩu đệ quyết định, đồ cưới của lục đệ muội năm đó Thu Linh trang đưa tới cũng hỏi xem nàng cất ở đâu. Bây giờ ngũ ca đệ đã có vợ con rồi, lục ca đệ giờ cũng coi như tân hôn, một nam nhân như đệ biết đâu mà dọn dẹp chuẩn bị gì chứ?”

Mạc Thanh Cốc vỗ đầu, vâng dạ lia lịa, như làn khói phóng vèo ra sau.

Bên này, Du Đại Nham và Trương Tùng Khê hành lễ với Tống Viễn Kiều, vội vàng chạy gấp xuống núi.

Tống Viễn Kiều phui phui ống tay áo đạo bào, vẻ mặt an lòng xen lẫn vui mừng, thông thả đi tới chỗ Trương Tam Phong bế quan

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Trúc Biếc Hòa Âm Thanh

Lộ Dao ngồi trên ngựa, dựa vào Ân Lê Đình đằng sau, hưởng thụ cảnh sắc vạn vật phơi bày sắc xanh vào xuân. Đầu xuân tháng hai, ngọc lan đã bắt đầu nở, bên đường ngọc lan mọc sum suê thành rừng, màu đỏ tía và trắng tuyết trộn lẫn vào nhau, nhìn vô cùng đẹp đẽ. Hòa theo gió xuân ấm áp nhẹ nhàng lác lác, cánh hoa rơi rớt từng mảng, rơi trên đường, dính với cỏ xanh mơn mởn, che lấp móng ngựa.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao nhìn ngọc lan mê mẩn bèn giơ tay ngắt một đóa đưa cho nàng, thấy nàng có vẻ suy tư bèn hỏi: “Tiểu Dao đang nghĩ gì thế?”

Lộ Dao đáp: “Đường này muội nhìn có vẻ quen mắt. Nhớ năm đó lần đầu tiên bị Trương chân nhân và huynh ngăn đón ở Vọng Giang lâu, sau đó cùng mọi người lên Võ Đang, cũng là đi con đường này đúng không?”

Ân Lê Đình nhớ lại tình hình lúc ấy, ý cười bên môi càng đầy “Là đường này. Lúc đó huynh còn nghĩ, cô nương này lợi hại ghê, một mình một ngựa đi ngàn dặm đường đến nhiều nơi như vậy.”

Lộ Dao nghe xong cười to: “Huynh có biết lúc đó muội nghĩ gì không? Muội nghĩ mấy năm nay một mình đi ngàn dặm, hiếm khi có người công bực hành lý nặng như thế dùm muội, nếu không phải gấp rút theo huynh lên Võ Đang khám bệnh cho Du tam ca, trái lại phải đi vòng vòng ngắm cảnh, nếu không lỡ cơ hội này chẳng có cơ hội khác nữa đâu.” Dứt lời lại than thở, cười nói: “Nói thật ra, đây mới là lần thứ hai đi con đường này lên Võ Đang nhì.”

Ân Lê Đình nghe xong, ngây ra một lát, kể đó nhìn Lộ Dao. Chàng nhớ lần đầu tiên cùng Lộ Dao đi đường này lên Võ Đang. Lúc ấy hai người mới biết, chàng từ nhỏ được sư huynh dạy dỗ, đối với cô nương nhà người ta cần phải lễ độ lịch sự, không hợp lễ thì không nhìn không nghe. Dù vậy dọc đường ánh mắt lại không nhịn được mà nhiều lần nhìn lên nàng, chỉ cảm thấy nàng cười nói vui vẻ vô cùng động lòng người. Còn bây giờ, sự đời thay đổi, sau bi hoan ly hợp, cô nương khiến năm xưa ánh mắt chàng bất giác bị thu hút giờ đang dựa trong lòng chàng, vẫn trong trẻo như năm nào. Khác biệt ở chỗ,

chuyện xưa ẩn giấu sau lưng nàng, một phần bí mật trong bản tính nàng, chẳng nắm rõ hết, cũng gánh trên vai, trong lòng lại yên tâm vui vẻ. Càng bắt đồng là, cô nương này bây giờ đã là thể tử của chàng. Còn sau này... nghĩ đến đây, tim Ân Lê Đình đập lỡ một nhịp, mặt nóng lên, không dám nghĩ tiếp, tâm tình lại như say, cũng cảm giác như mộng như ảo, lại tuyệt đẹp vô cùng. May mà Lộ Dao đang nghịch đóa hoa trong tay, không hề nhìn thấy, chỉ cảm thấy người sau lưng một tay quàng qua eo mình, lại buộc mũi trùn chân gió cho mình.

Ngay lúc này, hai người bỗng nghe phía trước có người đuổi tới trước mặt, mấy người Du Liên Châu càng nhận ra người tới khinh công cực cao, hơi dừng một chút, Du Liên Châu nói: “Là tam đệ tứ đệ đến rồi.”

Trương Thúy Sơn nghe xong, tâm tình muốn gặp huynh đệ càng không kềm chế được, vội vàng giục ngựa chạy lên. Quả nhiên đi không đến nửa dặm thì thấy hai bóng người từ xa nhanh chóng chạy tới, nhìn thân hình và bộ pháp, không phải Du Đại Nham và Trương Tùng Khê thì còn ai nữa? Chàng phi thân xuống ngựa, thì triển khinh công phóng như bay, nổi vui mừng nôn nóng bày hết trên mặt “Tam ca! Tứ ca!”

Ly biệt mười năm lần nữa trùng phùng, Du Đại Nham và Trương Tùng Khê ôm chặt lấy Trương Thúy Sơn, năm huynh đệ cơ hồ nói năng lộn xộn mừng rỡ mà khóc. Mong nhớ nhiều năm, gặp lại thì muốn van điều muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cứ như thiếu niên huynh một câu đệ một câu, vô cùng ồn ào. Đường như trong nháy mắt thời gian quay ngược, lại trở về quang cảnh hai mươi năm trước sư huynh đệ cùng nhau học võ.

Lộ Dao và Ân Tố Tố cười ngựa đứng bên, Lộ Dao nghiêng đầu nhìn quả nhiên thấy nét mặt Ân Tố Tố hết sức phức tạp nhìn Du Đại Nham, không nói rõ là nhẹ nhõm hay là sợ hãi lo âu. Lộ Dao đang định lên tiếng nói chuyện với nàng thì bỗng nghe Trương Thúy Sơn cười nói: “Tam ca tứ ca, mau gặp đệ muội và cháu trai hai người.”

Lộ Dao vừa mới xoay mình xuống ngựa, Ân Lê Đình đã vội vàng chạy lại, dắt tay nàng. Trương Thúy Sơn đã dẫn Du Đại Nham và Trương Tùng Khê đến bên này.

“Tố Tố, đây là tam ca và tứ ca huynh thường nhắc với muội.”

Lúc này Ân Tố Tố dắt tay Trương Vô Kỵ, có phần lưỡng lự bước lên. Huynh đệ Trương Thúy Sơn lâu ngày trùng phùng, quá đổi vui mừng, nhất thời không phát hiện thể tử khác lạ.

Du Đại Nham và Trương Tùng Khê chưa biết Ân Tố Tố, còn tưởng nàng rụt rè xấu hổ, tính Du Đại Nham hào sảng, cười nói trước tiên: “Ngũ muội khuê các uyển chuyển như thế, thật là xứng đôi với ngũ đệ nho nhã quân tử.” Lời này nếu là lúc bình thường, e là Lộ Dao sớm đã cười thầm tới nội thương nhưng lúc này nàng không có cơ hội cười, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, cân nhắc xem nên làm thế nào. Ân Tố Tố chỉnh lại vạt áo làm lễ lại không hề mở miệng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Trương Thúy Sơn lấy làm kỳ quái, đang định hỏi thì thấy Vô Kỵ bên cạnh, lập tức quẳng chuyện này qua một bên, “Vô Kỵ, mau gọi tam bá tứ bá.”

Trương Vô Kỵ rất nghe lời, lại rất khỏe mạnh khẩu khinh khá là đáng yêu, lập tức vui vẻ gọi: “Tam bá! Tứ bá!”

Lần này Du Đại Nham và Trương Tùng Khê đều vui sướng không để đầu cho hết, Du Đại Nham bế bổng Trương Vô Kỵ lên, tung trên không trung nửa vòng, cả hai không ngừng cười to. Trương Tùng Khê tinh tế, thấy Ân Tố Tố không nói cũng không ngẩng đầu, hỏi: “Có phải thân thể ngũ đệ muội không khỏe không?”

Câu này hỏi Ân Tố Tố, nàng không thể tránh né không đáp, lòng Ân Tố Tố căng thẳng, cắn răng định mở miệng thì Lộ Dao cất giọng lạnh lót: “Trương tứ ca.”

Lộ Dao và Ân Lê Đình đứng đằng sau. Người Lộ Dao vừa vặn bị Du Liên Châu che mất. Gọi như thế Du Đại Nham và Trương Tùng Khê nghe được, tức khắc gặp nàng. Trương Tùng Khê cười nói: “Cứ lo để ý ngũ đệ muội, lục đệ muội lại chê chúng ta thiên vị rồi!” Nói rồi liếc Ân Lê Đình một cái, ánh mắt trên cợt. Du Đại Nham mừng rỡ tiến lên, vỗ mạnh vào vai Lộ Dao “Tiểu Lộ muội về là tốt, về là tốt rồi!”

Lộ Dao khịt khịt mũi “Muội không về sao được? Có người không biết có điều dưỡng gân cốt đang hoảng không. Nếu xảy ra chuyện, chẳng phải cô tình đập chiêu bài danh y của muội hay sao?”

Du Đại Nham bị nàng nói mà lè lưỡi, mùa đông năm ngoái chàng cảm thấy chứng đau nhức gân cốt đỡ bớt, vì thế không kiên trì dùng thuốc như mấy năm trước. Quả nhiên mới được năm sáu ngày, hai đầu gối lại đau trở lại, không ngờ Lộ Dao lại biết rành mạch. Nhắc đến cái này, chàng thật sự là hơi sợ tính tình nghiêm túc của Lộ Dao, biết ngay là không xong. Quả nhiên nghe Lộ Dao nói: “Sao hả? Năm nay có phải hai đầu gối đau nhức khó nhin, cổ tay khuỷu tay không linh hoạt không? Ban đêm có cảm giác tứ chi cứng đờ không? Có phát sốt không? Có đúng hạn tắm thuốc kê cho huynh năm ngày một lần không?”

Nói đến đó, Du Đại Nham bỗng cười lớn, vỗ vai Trương Tùng Khê nói: “Đây tuyệt đối là Tiểu Lộ thật rồi. Ba câu không rồi nghe cũ, gặp mặt là vì y đạo dạy dỗ một phen, cái này trừ Tiểu Lộ ra còn ai làm được chứ?”

Ân Lê Đình dắt tay Lộ Dao, nghe thế cười khê thành tiếng, bỗng nghe Trương Tùng Khê nói: “Lục đệ, đệ đừng cười. Đệ xem hài tử của ngũ ca đệ lớn đến thế rồi, ngược lại hai người các đệ...” Nói rồi đảo mắt tới lui trên người hai người, làm Ân Lê Đình không dám ngẩng đầu lên, nửa lí nhí nửa xấu hổ: “Tứ ca...” trái lại Lộ Dao xoa xoa mũi, khụ hai tiếng, bộ dạng tỉnh bơ hoàn toàn không nghe thấy.

Đường lên núi Võ Đang vẫn là con đường cũ, cũng vào lúc quá trưa, từng bách trúc xanh tươi trong đường đá chưa từng thay đổi. Ngay cả Từ Tiêu cung, đều không khác gì năm đó lúc Lộ Dao rời Võ Đang đi Tuyền Châu. Năm xưa rời đi lúc tháng hai, bây giờ trở về lại là tháng ba. Cùng cảnh vật, sự đời dường như xoay chuyển một vòng, ở nơi này lần nữa tiếp tục, chưa từng có khe hở. Bất đồng là, bên người nàng có thêm một người làm nàng cảm thấy sinh mệnh ấm áp đẹp đẽ lạ thường.

Khác với Từ Tiểu cung thủy chung như một, Tống Viễn Kiều và Mạc Thanh Cốc mới khiến Lộ Dao ý thức rõ ràng được thời gian như nước trôi. Tống Viễn Kiều còn đỡ, vẫn bộ đại bào rộng rãi, thân hình nở nang, nét mặt hòa nhã. Thấy cả nhà Trương Thúy Sơn tuy rằng vô cùng cao hứng nhưng hành vi cử chỉ không hào sảng như Du Đại Nham mà ôn hòa, phong cách trưởng giả, lễ số không thiếu một chút. Thấy Ân Lê Đình và Lộ Dao tay nắm tay đứng sòng đôi, ánh mắt càng ôn hòa, cười nói: “Đệ muội đi một lần là mấy năm, bây giờ lục đệ được như mong ước, thật đáng ăn mừng.”

Thay đổi lớn nhất là Mạc Thanh Cốc, Lộ Dao buồn cười nhìn thiếu niên choai choai năm xưa bây giờ đã nuôi hàm râu tằm tằm, nhìn y như ông cụ non. Hắn thấy Lộ Dao, mừng rỡ vô hạn, vì thế vừa mở miệng là lộ tẩy: “Lộ... không, lục tẩu, lục tẩu! Tẩu về là tốt rồi! Tiểu đệ nhớ tẩu quá chừng. Không không, nhớ tẩu nhất chắc chắn là lục ca rồi. Tẩu mà không về, chẳng biết lục ca còn ôm mớ sách vở y thư quần áo trang sức của tẩu bao lâu nữa...”

Lộ Dao nhướn mày: “Quần áo trang sức?”

“Ài, lục ca thường xuyên nhìn những thứ đó gây người, thật tình khiến người ta nhìn không nổi nữa. Bây giờ thì tốt rồi, tiểu đệ không cần ngày nào cũng vất óc suy nghĩ xem nên để ở chỗ nào mà lục ca khó nhìn thấy nữa!”

“Khó nhìn thấy?” Lộ Dao lại nhướn mày.

Mạc Thanh Cốc bỗng phát hiện mình nói sai rồi, vội vàng bịt miệng, một tay phẩy kịch liệt “Không có gì không có gì, lục tẩu, thật sự không có gì!”

Lộ Dao chưa từng để ở chung, nhìn thần sắc hắn là biết có vấn đề, neho mắt nhướn mày cười, đang định mở miệng thì Trương Tùng Khê lên tiếng: “Ngũ đệ, lục đệ, sư phụ đang bế quan, các đệ có tới chỗ sư phụ bế quan bái kiến không?” Chàng thấy Mạc Thanh Cốc mở hời đây đâu, liên tục liếc mình đứng sau lưng Lộ Dao, rút cuộc buồn cười lên tiếng giải vây.

Trương Thúy Sơn đáp: “Đương nhiên rồi!” Trong lòng sốt ruột không chờ được liền đi ra phía sau.

Bên này Ân Lê Đình đan tay với Lộ Dao, dịu dàng hỏi: “Tiểu Dao, có muốn đi gặp sư phụ với huynh không?”

Hôn lễ của Lộ Dao và Ân Lê Đình không có trường bối đôi bên chủ trì, vốn có thể tính là tự định chung thân. May mà Trương Tam Phong không phải người câu nệ tục lệ, Phó Thu Nhiên đương nhiên càng không có, thế nên cũng không để ý chuyện này. Nhưng Lộ Dao thì chưa ra mắt Trương Tam Phong, lúc này nhìn về mặt thẹn thùng có phần chờ mong của Ân Lê Đình, cười cực kỳ rạng rỡ “Đương nhiên rồi.”

Ân Lê Đình vừa dắt tay nàng đi ra sau vừa nói: “Tiểu Dao... sư phụ đã cho phép chuyện chúng ta từ lâu, nên... nên... nên muội đừng lo lắng...”

Lộ Dao đảo mắt, cất tiếng giòn tan: “Lo lắng? Muội lo cái gì? Lục ca, muội không xấu đúng không? Đã không xấu, làm sao phải sợ gặp sư phụ huynh?”

Ân Lê Đình đi được một nửa mới sực hiểu ý nàng là gì, loạng choạng nửa bước “Tiểu Dao...”

Võ Đang thất tử và Trương Tam Phong danh là thầy trò, tình như phụ tử. Trương Thúy Sơn mười năm không về, tâm trạng sốt ruột có thể hiểu được, sớm đã không thấy bóng dáng đâu. Ân Lê Đình và Lộ Dao thì không gấp, tay trong tay chậm rãi thông dong đi tới chỗ Trương Tam Phong bế quan ở sau núi. Lộ Dao quay về chốn cũ, nhất thời hoài niệm vô hạn. Đối diện đi tới có không ít đệ tử đời thứ ba, thấy Ân Lê Đình đều dừng lại nghiêm túc hành lễ, say đó thấy Lộ Dao đi bên, bất luận là đệ tử nhận ra Lộ Dao hay là đệ tử mới nhập môn hai năm nay đều kinh ngạc tròn mắt. Người trước là vì thấy người lễ ra không còn, người sau thì thấy lục sư thúc sống không khác gì thanh tu thế mà giờ khắc này thân mật dắt tay một cô nương, đáy mắt nụ cười như sóng xuân, thật sự là kinh ngạc không thôi. Ngược lại cả hai người Lộ Dao và Ân Lê Đình đều không chú ý, mà mãi chìm đắm trong kỷ ức năm đó lên Võ Đang, suy nghĩ dập dờn theo gió xuân ấm áp lan khắp nơi.

Đội Lộ Dao hoàn hồn lại, Ân Lê Đình đang khẽ lay ống tay nàng “Tiểu Dao? Tiểu Dao?”

Lộ Dao giật mình, lúc này mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn, phát hiện đã đứng trước bậc thềm ngoài điện nơi Trương Tam Phong bế quan. Ân Lê Đình vốn tưởng lúc này Trương Tam Phong vẫn còn bế quan, e rằng sẽ không ra ngoài, chàng vốn định ở ngoài điện đập đầu là được. Không ngờ lúc này ở đầu bậc thềm, sư phụ Trương Tam Phong đang đứng ở đó, nói chuyện với Trương Thúy Sơn, về mặt hân hoan lộ ra kích động cực kỳ hiếm thấy. Trương Tam Phong mặc đạo bào xám, thân hình cao lớn, râu tóc chuyển xóa, hoàn toàn không giống thế ngoại cao nhân ung dung thần nhiên, gặp Trương Thúy Sơn giống như người cha bình thường gặp được đứa con đã lâu chưa về. Ân Lê Đình thì càng cười tươi rói, bước lên mấy bước nói: “Sư phụ, bây giờ rốt cuộc ngũ ca cũng về rồi!”

Nhất thời, thầy trò ba người hoan hỉ vô hạn.

Lộ Dao thấy thế, bất giác cũng bị lây dính theo, bỗng cảm thấy năm xưa hao tâm tổn trí dốc hết sức lực, có thể đổi được tình cảnh như hôm nay thật sự đáng giá. Đang suy nghĩ chợt nghe Ân Lê Đình dịu dàng gọi: “Tiểu Dao, lại đây.”

Lộ Dao ngẩng lên, thấy ba người đều đang nhìn mình. Ánh mắt Trương Tam Phong càng có mấy phần thâm ý, không nhìn được rùng mình. Nhưng thấy ánh mắt mềm dịu như nước của Ân Lê Đình và bàn tay chìa ra, không kìm được rung động trong lòng, nàng bước lên mấy bước, hành lễ: “Trương chân nhân.”

Không ngờ Trương Tam Phong không đáp.

Lộ Dao không khỏi ngẩn ra. Nàng biết mình bây giờ êm đẹp xuất hiện, thật sự quá mức kinh thế hãi tục, lòng đang căng thẳng, trong óc lóe lên vô số cách giải thích thì Trương Tam Phong hiền hòa lên tiếng: “Con gọi ta là gì?”

“Trương...” Lộ Dao chưa kêu hết thì phản ứng lại. Ba chữ Trương chân nhân này năm xưa kêu quen miệng, nhất thời quên sửa lại. Nàng ngược lên quả

nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười của Trương Tam Phong “Gọi một tiếng sư phụ theo Lê Đình nhà ta, không oan chứ hả?” Lộ Dao sờ sờ mũi, lại chớp mắt, bỗng kéo Ân Lê Đình cùng quỳ xuống, dập đầu với Trương Tam Phong, kẻ đó kêu “Sư phụ!” hết sức tự nhiên. Âm thanh du dương thanh thoát, hòa với tiếng gió núi lửa qua trúc biếc, truyền đi rất xa.

Rất nhiều năm sau, âm thanh này vẫn còn rõ rệt bên tai Ân Lê Đình. Cô nương đó kéo chàng quỳ xuống, dập đầu hành lễ với sư phụ, tự nhiên thoải mái, một tiếng “sư phụ” kia, gọi còn vang hơn chàng.

Không giống hậu son, tiền điện Tử Tiêu cung lúc này không khí chẳng hài hòa vui vẻ như trước, khá là căng thẳng. Ân Lê Đình và Lộ Dao đi rồi, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê mới vừa về núi, ai nấy đều lo về phòng cất đồ, cùng nhau đi ra hậu son. Bên này Tống Viễn Kiều phái người đi tìm Phạm Thường đến, sắp xếp cho mẹ con Ân Tố Tố. Bản thân ông và Mạc Thanh Cốc ở lâu hơn chút, đang định cùng đi hậu son thì thấy một đệ tử đời thứ ba hấp tấp chạy tới Tử Tiêu cung, thấy ông vội vàng hành lễ: “Đại sư bá, tông tiêu đầu của ba tiêu cục Hồ Cứ, Yên Vân, Tân Dương đang môn bái phỏng, bây giờ đang chờ ở đình đón khách.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Hôm Nay Thị Phi Cũ

Trên đại điện, ba tiêu cục và Mạc Thanh Cốc tranh luận danh thếp, Lộ Dao không biết, vì Ân Lê Đình và Du Liên Châu Trương Tùng Khê Trương Thúy Sơn mấy sư huynh đệ hầu hạ Trương Tam Phong mới xuất quan đi tắm rửa, bên này Lộ Dao thừa lúc rảnh rỗi, nghiêm mặt trừng Du Đại Nham. Từ lúc Lộ Dao biết chàng không điều dưỡng dùng thuốc theo căn dặn, Du Đại Nham liền căng thẳng. Trên phương diện y đạo, Lộ Dao lục thân không nhận, chàng đã ném mùi qua. Giờ thấy Lộ Dao khoanh tay trước ngực trừng mình, biết là chạy trời không khỏi nắng, chạy được mừng một không trốn quá mười lăm, vì thế cực kỳ tự giác để Lộ Dao bắt mạch kiểm tra.

Quả nhiên Lộ Dao kiểm tra xong lập tức mày liễu dựng ngược. Nàng khịt khịt mũi, đang định mở miệng, bỗng nhiên xoay chuyển ý nghĩ, cười một cách quý dị, nhấc tay kê một đơn thuốc, giao cho đạo đồng Thanh Phong của Du Đại Nham: “Đơn thuốc này từ ngày mai một ngày dùng hai lần, dùng đến khi nào ta gặt đầu kêu ngưng mới thôi.”

Thanh Phong chưa phát hiện ra gì, Du Đại Nham lại bất lực cười khổ, đương nhiên hiểu đơn thuốc này chẳng phải đồ tốt lành gì. Mà nếu chàng nói một chữ không, e rằng không phải một đơn thuốc có thể giải quyết vấn đề, trong lòng chỉ đành âm thầm tính toán nếu đi nói với lục đệ, không biết Lộ Dao có thể nhả ra không.

Lộ Dao đuổi Thanh Phong đi phòng thuốc, quay lại, trầm ngâm nhìn Du Đại Nham. Du Đại Nham thấy vẻ mặt suy tư của nàng, chân mày hơi chau, dường như có chuyện gì phiền lòng bèn hỏi: “Lục muội có tâm sự? Chẳng lẽ bệnh này...”

Lộ Dao vội vàng lắc đầu “Không phải cái đó, Du tam ca không cần lo lắng. Mà là...”

“? Đệ muội cũng nói chuyện ập a ập ứng từ khi nào thế?”

Lộ Dao bất lực rờ trán, nghĩ bụng ta có muốn ập a ập ứng đâu. Nàng kiểm chiếc ghế đối diện Du Đại Nham ngồi xuống, thoáng cân nhắc, mở miệng hỏi: “Du tam ca, bây giờ cách thời điểm huynh bị thương năm đó, có tới mười năm rồi nhỉ?”

Du Đại Nham không dè nàng nhắc đến chuyện đã lâu như vậy, thoáng chững lại, gật đầu: “Đúng thế, có mười năm rồi.” Nghĩ lại mười năm lên lên xuống xuống, không khỏi cảm khái muôn vàn “Cái gọi là thế sự vô thường, đời người nhấp nhô, mười năm nay có thể nói là ném trái hết rồi.”

Thế sự vô thường đời người nhấp nhô, tám chữ này khiến Lộ Dao cũng thoáng ngây người, kẻ đó nghĩ tới Ân Lê Đình, bất giác nở nụ cười. Với nàng mà nói, tám chữ này bản thân cũng đã trải nghiệm, cái kết thúc sau nhiều năm này khiến nàng cảm thấy chuyện cũ xưa kia có phức tạp vất vả bao nhiêu cũng không tính là gì. Nghĩ đến đó, bỗng nhiên lòng nàng nhẹ đi, mở miệng thăm dò “Du tam ca có tính đi tìm người đã thương huynh năm xưa báo thù không?”

Du Đại Nham nghe Lộ Dao hỏi thế, suy nghĩ một lát, trầm giọng: “Năm xưa nằm liệt giường bốn năm, toàn thân từ trên xuống dưới ngay cả một đốt ngón tay cũng không nhúc nhích được. Tâm niệm chống kiếm hành hiệp hồi trước tất cả hóa thành ảo ảnh trong nháy mắt, làm sao không hận cho được? Nếu không phải thời thời khắc khắc nhớ mong ngũ đệ chưa về, cũng muốn tìm ra người đã thương huynh rửa mối hận trong lòng, huynh thà chết cho sạch sẽ. Nhưng bây giờ... nhưng bây giờ...” Nói rồi bất lực cười cười “Có lẽ là vết thương lành rồi quên đau, năm đó lúc mới lành lặn xuống núi, trong lòng cũng muốn báo thù. Khi đó từng cùng nhị ca tứ đệ tìm kiếm người năm xưa đã thương ta, khổ nỗi không có manh mối. Trái lại hai năm nay, càng ngày càng bận bịu, cũng lâu rồi không có thời gian đi tìm tung tích kẻ thù.” Nói rồi chàng cười cười với Lộ Dao “Bây giờ có tuổi rồi, không như hồi xưa có thù tất báo nữa. Càng hướng chi bây giờ cả nhà ngũ đệ quay về, sau mười năm rớt cuộc Võ Đang cũng đoàn viên rồi. Đệ muội, muội hỏi thế khiến ta lo việc khác. Võ công mấy kẻ kia không kém, hơn nữa ẩn nấp lâu như vậy vẫn không bị truy ra, hẳn là đằng sau có người giúp đỡ. Năm đó ngũ đệ vì điều tra chuyện này, một lần đi là mười năm, sư phụ và sư huynh đệ cũng lo âu bận lòng mười năm. Không sợ đệ muội chê cười, nếu vì chuyện này mà lại có sư huynh đệ nào bị tổn thương nữa điểm, huynh...” Chỉ nói đến đó rồi nặng nề thờ dài.

Lộ Dao nghe xong, trong lòng nhảy nhót, khoe môi không kềm được vênh lên. Năm đó nàng còn chưa lên núi Võ Đang đã nghe Ân Lê Đình nói tam ca Du Đại Nham tính tình hào hiệp. Chừng sau từ chỗ Phó Thu Nhiên biết được chuyện sau này nàng cũng từng bắt lục thử dài. Nhưng bây giờ nàng đã nghĩ thông, người vốn tung hoành giang hồ bị người ta hại phải nằm liệt giường mười năm, mỗi ngày trừ ghi nhớ muốn báo thù kẻ đã thương mình thì còn có thể làm gì? Tất nhiên không thể không hận rồi. Có điều bây giờ vết thương đã lành, với tính tình của chàng, oán hận đó e cũng sẽ không giữ trong lòng lâu, dù sao so với thù hận năm xưa, còn có rất nhiều chuyện đáng làm, có rất nhiều người đáng nhớ. Nghĩ đến đó, rốt cuộc Lộ Dao thở phào, khe khẽ lẩm bẩm: “Du tam ca, thật ra huynh nói đúng, cũng không phải là vết thương lành đã quên đau, mà là rất nhiều lúc quên đi hoặc buông bỏ một số việc, nhẹ nhõm nhất vẫn là bản thân.” Dứt lời nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời len qua bãi cỏ hàng cây xanh trước đình, vừa vịn chiếu vào.

Trên đại điện, mấy người Tổng Viễn Kiều tiền người của ba tiêu cục Hồ Cự, Yên Vân, Tấn Dương đi rồi, đang nghe Trương Tùng Khê giải thích ba tiêu cục này có giao tình gì với Võ Đang. Ân Lê Đình một bên nghe, một bên chốc chốc thò đầu nhìn ra sau đại điện, Trương Thúy Sơn gọi chàng hai lần chàng cũng không nghe thấy. Mãi đến khi Mạc Thanh Cốc đẩy chàng một cái mới phản ứng lại “Thất đệ? Chuyện gì?”

Mạc Thanh Cốc chỉ chỉ Trương Thúy Sơn “Lục ca, hoàn hồn! Ngủ ca đang gọi huynh kia.”

Ân Lê Đình vội vàng quay sang Trương Thúy Sơn đang ngồi một bên “Ngủ ca?”

Trương Thúy Sơn nhìn bộ dạng Ân Lê Đình, không nhịn được hỏi: “Lục đệ đang chờ ai à?”

Ân Lê Đình chưa lên tiếng, Mạc Thanh Cốc đã giành trước: “Còn chờ ai nữa? Chờ lục tẩu qua đó mà! Ngủ ca huynh không thấy cổ lục ca nửa ngày đã dài ngoẵng ra rồi sao?”

“Thất đệ...” Ân Lê Đình bị trêu chọc ngay trước mặt sư huynh đệ, khá ngượng ngùng song không nhịn được lại quay đầu nhìn, sắc trời đã tối, ngoài cửa vẫn im lìm như cũ.

“Lục đệ, lục muội bảo huynh nói với đệ, muội ấy đi tìm ngủ muội có việc. Còn nói chuyện riêng của nữ nhân, bảo đệ và ngủ đệ ai cũng không được tới.” Du Đại Nham cười nói “Nếu ngủ đệ cũng ngoan cổ như đệ, trước cửa Võ Đang ta có thể nhiều ra hai môn thần trái phải rồi!”

Mọi người nghe xong đều cười phá lên, ngay cả trầm tính ít nói như Du Liên Châu cũng không nhịn được cười. Ân Lê Đình đỏ bừng mặt thế nhưng vẫn không lơ là quan sát xem chừng nào Lộ Dao tới.

Lộ Dao thì từ sau buổi trưa đã chẳng biết chạy đi đâu, nửa ngày không thấy bóng dáng, mãi đến khi Võ Đang mọi người tụ tập ở đại điện Từ Tiêu cung, Du Đại Nham mới nói Lộ Dao nhờ chuyện lời dùm đến chàng, nói là nàng muốn đi chỗ Ân Tổ Tổ, hơn nữa còn nói rõ ràng: chuyện riêng của nữ nhân, người khác đừng làm phiền. Từ lúc gặp lại ở Vọng Giang lâu đến giờ, hai người gần như không rời nhau lấy một lát, bây giờ bỗng nhiên Lộ Dao biến mất một hơi hết nửa ngày, thật tình Ân Lê Đình không được tự nhiên.

Tiếng cười vừa ngừng bỗng Trương Tùng Khê than thở: “Bây giờ lục muội đã về rồi, cũng nên hỏi nàng cái hẹn ba mươi tháng ba ở Hoàng Hạc lâu, xem nàng có kể sách gì không.”

Ngay lúc đó, bảy người đều hơi chững lại, kể đó cười khẽ nhìn Ân Lê Đình, nội công mọi người thâm hậu, đều nghe ra tiếng bước chân Lộ Dao đang đi đến chính điện. Ân Lê Đình cao hứng vội vàng đứng dậy, bước mấy bước ra cửa, dặt tay Lộ Dao “Về rồi? Đi thăm ngủ tẩu?”

Lộ Dao gật đầu, quan sát đáng vẻ ngồi ngồi của chàng, quàng lấy cánh tay chàng nói “Đi thăm rồi!”

“Lục tẩu tẩu mà không qua, cổ lục ca ngoan sắp dài ra luôn rồi!” Mạc Thanh Cốc thấy thế cười to.

Lộ Dao không như Ân Lê Đình, nghe Mạc Thanh Cốc chọc ghẹo, lại nhìn bộ dạng xấu hổ của Ân Lê Đình, mắt không thèm đảo, bất giác cong môi lên: “Vừa rồi ta gặp Linh Hư ở phòng thuốc, hắn nói với ta có hai quyển y thư, hình như là đồ cũ của ta hồi đó, không biết bị ai nhét xuống dưới lò thuốc trong phòng. Thất đệ, đệ có biết không?”

Mạc Thanh Cốc lập tức trợn mắt, hít hơi. Trước đó hắn vội vàng đem đồ đạc của Lộ Dao bị hắn giấu trả về chỗ cũ, khổ nỗi hắn giấu quá nhiều chỗ, rốt cuộc cũng bỏ sót. Hắn rửa thầm không xong, muốn phủ nhận lại không thể nói láo trước mặt các sư huynh, định thừa nhận lại sợ Lộ Dao hành hắn một phen, nhất thời há miệng lắp bắp không biết nói gì, trán cũng đỏ mồ hôi ra luôn.

Lộ Dao cũng mặc kệ hắn, đứng cạnh Ân Lê Đình tự nhiên làm lễ với mấy người. Mọi người thấy Ân Lê Đình kéo nàng ngồi xuống, lại đưa bánh hoa quế sáng sớm đã dặn nhà bếp làm sẵn và nước trà cho nàng, trong mắt đầy ngập ý cười, lòng cũng không khỏi thương xót.

Trương Tùng Khê lo nghĩ chuyện vừa rồi, mở miệng hỏi trước: “Cái hẹn Hoàng Hạc lâu ba mươi tháng ba, lục muội có tính toán gì không?”

Lộ Dao phùng má, không trả lời câu hỏi của chàng mà hỏi lại: “Muội nghe nói vừa rồi có người của mấy tiêu cục tới?”

Trương Tùng Khê gật đầu: “Đúng thế, tổng tiêu đầu của ba tiêu cục Yên Vân Hồ Cự Tấn Dương lên Võ Đang, vốn là định đòi câu trả lời cho Long Môn tiêu cục. Đại ca và thất đệ đã tổng họ xuống núi rồi.”

Lộ Dao gật đầu, Tổng Viễn Kiều nói tiếp: “Chuyện này huynh và thất đệ không sáng suốt bằng tứ đệ. Mấy năm trước tứ đệ trước sau đã làm cho ba tiêu cục kia mấy on huệ vô cùng lớn rồi, chuyện hôm nay được rồi, về sau còn phải xem tình nghĩa tứ đệ từng giúp họ.” Nói rồi thuật sơ qua chuyện Trương Tùng Khê mới nói.

Lộ Dao còn chưa phản ứng, Trương Thúy Sơn ngồi đó rốt cuộc không nhịn được ghen ngào: “Tứ ca! Huynh đệ chúng ta một lòng, chứ tã này đệ cũng

không cần nói. Chuyện này... ôi, đều do năm đó Tổ Tổ nhất thời cực đoan, mới gây ra họa lớn.” Liền đó đem chuyện năm xưa Ân Tổ Tổ cái trang tiêu diệt cả nhà Long Môn tiêu cực ra sao nói hết một lần, thở dài than: “Tứ ca, huynh nghĩ giúp đệ, chuyện này nên xử lý làm sao mới được?”

Trương Tùng Khê trầm ngâm nửa ngày, tính xem Lộ Dao có ý kiến gì không thì thấy Lộ Dao chống cằm không nói, bèn lên tiếng: “Chuyện này đương nhiên phải xin ý kiến sư phụ nhưng ngũ muội đã không phải ngũ muội giết người không chớp mắt năm đó rồi, cái gọi là có lỗi mà biết sửa, chẳng gì tốt đẹp bằng, đại ca, huynh nói đúng không?”

Tổng Viễn Kiều đối mặt với mấy chục mạng người, trong lòng chân chừ khó quyết, Du Liên Châu bỗng gật đầu: “Không sai!”

Nghe Du Liên Châu nói thế, lòng Ân Lê Đình nhẹ bẫng. Tổng Viễn Kiều hiền hòa, là một thầy giáo giỏi, Du Liên Châu lại ghét ác như thù, từ sau khi trùng phùng với Trương Thúy Sơn, Ân Tổ Tổ, chàng liền lo nhị ca khó mà chấp nhận Ân Tổ Tổ. Tính chàng dễ mềm lòng, chia lìa Lộ Dao nhiều năm, tư vị ly biệt người yêu chính chàng đã lĩnh hội. Dù là người không liên quan nếu trải qua như thế, chàng biết được cùng bất nhân nữa là ngũ ca từ nhỏ đã ngủ chung giường? Bây giờ Du Liên Châu lên tiếng nói đỡ cho Ân Tổ Tổ là biết trong lòng huynh ấy đã tha thứ cho Ân Tổ Tổ rồi. Ân Lê Đình bỗng nghĩ nếu hôm nay đổi lại chuyện này rơi trên người Lộ Dao, mình phải làm như thế nào? Nháy mắt đã có ý tưởng, bèn nói với Trương Thúy Sơn: “Đúng rồi! Ngũ ca, sau này nếu có ai hỏi tới, huynh chỉ cần không đề cập tới ngũ tẩu, nói rõ với bọn họ không phải huynh làm là được. Như vậy ngũ tẩu có thể vô sự, mà huynh cũng không tính là nói dối.”

Lộ Dao nghe xong thiếu chút cười ra tiếng, vội vàng cúi đầu che giấu. Ý tưởng này của Ân Lê Đình càng lúc càng giống với phong cách làm việc của nàng, có điều xem ra, thời điểm hiện tại đối với chuyện này, mấy vị đại hiệp Võ Đang đúng là mặc kệ. Thế là khoác lấy tay chàng, nhẹ nhàng dựa vào. Tổng Viễn Kiều nghe xong bất lực lắc đầu: “Chống chế như thế, làm sao ngũ đệ yên tâm được? Chúng ta thân mang hiệp danh, làm sao an tâm đây?”

Mạc Thanh Cốc vỗ đùi, lớn tiếng nói: “Theo đệ thấy, chúng ta và ngũ tẩu, lục tẩu, sau cái hẹn Hoàng Hạc lâu xuống núi, trong vòng ba năm mỗi người làm mười việc thiện lớn. Cộng lại cũng có thể cứu được một hai trăm tính mạng vô tội. Long môn tiêu cực chết hơn bảy mươi nhân khẩu, như vậy cũng có thể tính là đền nợ rồi!”

Nghe thế mọi người đều gật đầu tán thành. Chỉ có Trương Tùng Khê và Lộ Dao trầm ngâm không nói, liếc nhau một cái. Ân Lê Đình thấy đáng về Lộ Dao, hỏi nhỏ: “Tiểu Dao, sao rồi? Đang nghĩ gì?”

Thấy mọi người nhìn mình, Lộ Dao nhú mày, lại cắn môi, nói nhỏ: “Cách này vốn cũng tốt, nhưng đối với cái hẹn ba mươi tháng ba Hoàng Hạc lâu e rằng vô dụng.” Nói rồi không khỏi lắc đầu.

Mạc Thanh Cốc lấy làm lạ “Cứu một hai trăm mạng cũng không được ư?”

Trương Tùng Khê lại cười khổ: “Cái này không phải ở bao nhiêu mạng người. Thất đệ đệ có chú ý không, vừa rồi ba vị tiêu đầu quay lại Võ Đang tạ ơn, tuy rằng thật lòng nhưng nin thính không hề nhắc gì đến chuyện Long Môn tiêu cực, chứng tỏ với họ mà nói, chuyện Long Môn tiêu cực họ cũng không tính cho qua.”

Mọi người đều ngẩn người, Lộ Dao tiếp lời: “Tứ ca nói đúng. Tính mệnh gia đình và thân nhân đệ tử của họ đều do tứ ca cứu, bọn họ không thể vì thế mà bỏ qua chuyện Long Môn tiêu cực. Huống gì là tính mạng của những người vốn không liên quan đến họ? Nếu tất cả môn phái giang hồ đều chỉ suy nghĩ hiệp nghĩa, mà không tính đến lợi ích và ân oán cá nhân...” Lộ Dao nhếch môi phe phẩy tay “Giang hồ này còn là giang hồ sao? Sợ rằng đã sớm là đất Phật môn thanh tịnh thôi!”

Mọi người nghe xong đều lặng thinh. Lộ Dao nói tuy khó nghe nhưng rất đúng sự thật, không sai chút nào.

Ngược lại Trương Tùng Khê nghĩ ra sớm hơn “Lục muội, cái hẹn Hoàng Hạc lâu, muội có đối sách rồi?”

Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình trước, người sau cũng đang lo lắng nhìn nàng bởi chàng sức nhớ sau hội Thanh Lương sơn năm đó, Lộ Dao chuốc lấy phiền toái. Lộ Dao hiểu được suy nghĩ trong lòng chàng, nắm tay chàng, nhẹ nhàng lay lay. Ân Lê Đình cảm giác bàn tay trong tay mình ấm áp mềm mại khiến người ta không kiềm được rung động.

Lộ Dao khẽ nhướn mày: “Cách thì không phải không có... có điều...”

“Có điều cái gì?” Trương Thúy Sơn vội vàng hỏi.

“Có điều...” Lộ Dao chớp chớp mắt “Thành hay không, ta không dám bảo đảm hoàn toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Trăng Sáng Đẹp Cung Dao

Ban đêm, trăng tựa như ngọc, sáng trong như nước.

Ân Lê Đình và Lộ Dao từ tiền điện đi ra, thong dong chậm rãi đi ra đằng sau. Gió đêm hơi lạnh, mùi cỏ xanh và đất bùn thấm đẫm trong không khí, như hương rượu say lòng người. Nhất thời hai người đều chìm đắm trong không khí yên tĩnh ngà say này, ai cũng không muốn về sớm, thế là nắm tay nhau chậm rãi tản bộ nhàn nhã chung quanh đình Long Trì không có mục đích. Cả hai cùng nhớ đến Trung thu năm đó trong đình Long Trì, bất chợt cười lên thành tiếng, ánh mắt giao hòa, tâm ý tương thông, đều cười mà không nói.

Mãi đến khi trăng lên giữa trời, sương đêm chớm lên, chung quanh bắt đầu lạnh dần. Xuân hàn lạnh lạnh, trên núi càng hơn thế. Ân Lê Đình mới nói: “Tiểu Dao, hay là quay về? Đừng để cảm lạnh.”

Lộ Dao cũng cảm thấy hơi lạnh, gật đầu. Ân Lê Đình khoác áo choàng của mình cho nàng, ôm lấy nàng đi về chỗ ở.

Viện tử của Ân Lê Đình nàng biết, lúc trước ở Võ Đang cũng đi qua không ít lần. Lúc đó phòng chàng khá sạch sẽ đơn giản, rèm trướng màu nhã, trừ vật dụng cần thiết ra không còn gì nữa, chỉ có trường kiếm thường dùng treo trên tường, giá sách bên cạnh để ít sách vở, phần lớn là sách võ chiêu thức tâm pháp võ học. Trong viện trừ mấy cội tùng, trúc xanh trước cửa sổ ra không có gì nữa. Chẳng như phòng nàng, sách vở, dược thảo, dụng cụ, điểm tâm nhiều không chỗ bỏ, ngay cả trong viện cũng chất đầy giá thuốc và công cụ, còn thêm một con A Nhiên nhảy lên nhảy xuống, bên trong có Mai Hàn Hề bám theo nàng, còn có chàng thích đi vòng vòng ngoài viện nàng ở nữa. Lúc đó nàng còn cười chàng, nói phòng ở như người, người hay thẹn thùng giống cô nương thì phòng ốc cũng sạch sẽ giống như cô nương vậy. Lúc đó đương nhiên Ân Lê Đình đỏ mặt, Mạc Thanh Cốc ở bên vô tâm xen vào một câu: “Vay chỗ Lộ tỷ tỷ...” Nói chưa xong lập tức ngoan ngoãn im miệng, miễn cho rước họa vào thân.

Bây giờ vào phòng, nàng bỗng ngỡ người. Vị nơi này vẫn là chỗ ngày xưa nhưng hình dạng lại thay đổi rất nhiều. Chính giữa sảnh đặt một cái bàn tròn tinh xảo, cạnh tường đặt mấy cái ghế mềm giống hệt như ở Thu Linh trang. Gian bên trái thu dọn làm thành thư phòng, bàn viết rất rộng, tủ sách bên trái đặt lác đác vài cuốn sách võ học của chàng, bên phải lại xếp chồng chồng bản thảo y thư của nàng, mé cửa sổ còn đặt bàn thấp và giường mềm, nàng thích nhất là lúc không có việc gì nữa nằm trên giường mềm dưới cửa sổ cầm một quyển sách tiêu khiển, ngâm chung trà, cầm một đĩa điểm tâm vừa miệng, thư thái phơi nắng.

Gian phòng bên phải lại trướng rũ nửa chừng, đặt giường ngủ tủ áo, chỉ nhiều hơn ban đầu một bàn trang điểm. Bàn thấp gương dài chạm trổ đám mây, khá là thanh nhã.

Có phần kinh ngạc nhìn gian phòng khá giống chỗ ở của mình ở Thu Linh trang, Lộ Dao quay đầu xem Ân Lê Đình, nghe chàng nói nhỏ: “Đồ đạc đa số do Thu Nhiên huynh đưa tới. Lúc đó huynh cảm thấy hẳn là muội thích nên kêu người bố trí giống như ở Thu Linh trang. Nghĩ nếu có ngày muội có thể trở về nhìn huynh, thấy căn phòng này cũng sẽ ở lâu một chút.”

Lộ Dao nhói lòng. Cần bao nhiêu tình ý mới có thể khiến chàng dựng nên cái ước mơ hi vọng có lẽ vĩnh viễn không thể trở thành hiện thực? Nàng chợt động đậy, đối mặt với Ân Lê Đình, hai tay ôm lấy Ân Lê Đình, cười nói: “Ngược lại có một điểm không giống lắm.”

Ân Lê Đình ngơ ngẩn, vô thức hỏi: “Chỗ nào?”

Lộ Dao cười vui vẻ, nhón chân kê tai chàng: “Hồi xưa bất luận là phòng huynh hay phòng muội, không có phòng nào trang trí đồ rực rỡ thế này đúng không?”

Thì ra lúc này trong phòng, gần như bốn phía treo đầy rèm gấm đỏ rực, giường nằm cũng toàn lụa đỏ tơ hồng, trong phòng nền đỏ vuron cao, ngay cả giá thuốc và mấy cội tùng khóm trúc bên ngoài cũng được thất dây hồng.

Vành tai Ân Lê Đình cảm thụ được hơi thở nóng bỏng thơm tho của nàng gần trong gang tấc, lướt qua tóc mai hơi nhột lại có cảm giác dịu dàng rung động lòng người. Vì thế, không ngoài dự đoán của Lộ Dao, màu má Ân Lê Đình lại cùng màu với lụa đỏ tơ hồng kia.

“Cái này... cái này là... đại tẩu nói, nói với huynh chúng ta ly biệt đã lâu, đến giờ mới... mới tính... là...” Ân Lê Đình nhìn sóng mắt long lanh của Lộ Dao, cảm giác nàng áp sát mình, nhất thời nói năng không trôi chảy nữa.

Lộ Dao ừ hừ một tiếng, nường mày nhắc nhở chàng: “Vợ chồng mới cưới?”

Ân Lê Đình khụ một tiếng, gật đầu, bỗng phát hiện Lộ Dao nhón chân càng cao, hai tay lần từ eo chàng lên, cuốn lấy cổ chàng, hai má ửng hồng, ánh mắt ngược lại càng sáng, ý cười càng sâu, chóp mũi cũng sắp đụng vào chàng, hơi thở thơm ngát.

“... Tiểu Dao... muội...” Ân Lê Đình không khỏi say sưa.

Lộ Dao nường mày, thì thầm cười khê: “Vợ chồng mới cưới sao...” Kề đó môi in lên cánh môi Ân Lê Đình, tình nghịch liếm mút cắn nhẹ. Gần như trong nháy mắt Ân Lê Đình hoàn toàn chìm đắm trong đó, đôi môi dịu dàng triển miên hôn nàng, cảm nhận nàng liếm nhẹ lên môi rằng chàng, lại tìm tòi giữa đôi môi nóng bỏng của chàng, lưu luyến không rời. Chàng ôm trọn thân hình dựa sát vào của nàng, động tình cùng môi lưỡi nàng dây dưa vuốt ve, hai người gần như muốn chìm đắm trong đêm xuân ngà say này.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe hai tiếng cốc cốc, có người gõ cửa phòng. Hai người đều giật mình, sợ có người đẩy cửa vào phòng, vội vàng buông nhau ra, thụt lùi một bước. Ân Lê Đình thì ồ, Lộ Dao đã hết hơi, chân nhũn ra suýt thì ngã, may mà Ân Lê Đình thò người ôm lại, song vẫn thờ hồn hên không dứt. Ân Lê Đình bế ngang nàng lên đặt vào ghế mềm bên cạnh, mình thì vận khí đề sắc hồng trên má xuống, bấy giờ mới ra mở cửa. Nhìn rồi không khỏi ngẩn ngơ, ngoài cửa trông tròn chăng có bóng người. Lộ Dao cũng nhìn ra, ngoài cửa trừ ánh trăng và bóng đêm ra không một bóng người, không khói

kỳ quái. May mà ánh mắt Ân Lê Đình rất tinh, quét mắt một vòng trong viện, quả nhiên thấy A Nhiên đang ngồi chồm hổm trên đầu tường, nhìn sang bên này. “A Nhiên?” Ân Lê Đình hết chỗ nói.

Lộ Dao vừa nghe là A Nhiên, càng lấy làm lạ sán tới nhìn, ai ngờ mới thò đầu ra thì thấy một cái bóng đen to cỡ quả táo đập vào mặt. Ân Lê Đình giờ tay chặn, bắt được vật đó, nung ánh trắng nhìn, hóa ra là một cái hạt hạch đào, chắc là đồ ăn nó mò từ chỗ nào đó ra. Nhìn lại trước cửa, quả nhiên có mấy cái hạt hạch đào, hẳn là vừa rồi nó ném hạt hạch đào vào cánh cửa. Lộ Dao nhìn hạt hạch đào dưới đất, thoáng cái cũng hiểu được, kể đó cau mày: “A Nhiên mắc thêm cái tật xấu này từ khi nào vậy?”

Ân Lê Đình cười lắc đầu: “Năm ngoái, Thanh Thư bắt đầu học thủ pháp ném ám khí, bị tiểu gia hỏa này ở bên xem mấy tháng, chắc là nó nhìn nhiều nên học được chiêu này.”

Lộ Dao không nhịn được ôm trán, than: “Chẳng lẽ cái này gọi là vật giống chủ nhân hay sao? Cái tốt không học, cái trò này lại học thiệt nhanh. . .”

Dường như A Nhiên nghe hiểu được Lộ Dao không nói tốt gì về mình, thế mà dám làm mặt quỷ với hai người, tiếp đó ré lên hai tiếng nhảy xuống đầu tường, chẳng biết chạy đi đâu chơi nữa.

Ân Lê Đình sợ Lộ Dao lạnh, lật đặt đóng cửa, vừa quay người liền phát hiện Lộ Dao đang cười nhìn chàng, hai tay đã bám lên eo mình, má vẫn đỏ rực, mà đôi môi do vừa rồi căng ửng hồng ướt át, tim bắt chợt đập lỡ một nhịp. Mặt Lộ Dao áp lên người chàng, cảm thụ rõ ràng nhịp tim chàng, cười càng thêm đắc ý. Cánh tay trắng nõn quấn lấy cổ chàng dường như chơi rất vui, thò vào trong cổ áo chàng, phác họa đường cong bả vai. Ân Lê Đình thờ hân hân lại không nổi dè dặt, mặc nàng đùa nghịch, mình thì ôm nàng, không kềm lòng được vuốt ve, hôn lên mái tóc dài của nàng.

Nhưng chưa được một lát, ngoài cửa lại có tiếng gõ cốc cốc.

Hai người gần như không khống chế được, đều vui mặt vào hồm cổ đối phương hồi lâu mới thở ra được.

Lộ Dao có phần bức bối: “A Nhiên! . . . mấy năm không gặp, mày thiếu trừng trị quá rồi đó!”

Ân Lê Đình dán lên vành tai nàng thì thầm: “Không phải A Nhiên. . . là đệ tử Võ Đang.”

Lần này đến phiên Lộ Dao ngẩn ngơ. Còn chưa phản ứng lại thì đã bị Ân Lê Đình ôm trở về ghế mềm lần nữa, lấy một tấm áo khoác đắp cho nàng, bấy giờ mới đi mở cửa. Lần này chàng nói không sai, ngoài cửa đứng bốn đệ tử Võ Đang đòi thứ ba. Người dẫn đầu chính là đệ tử của Trương Tùng Khê, y hành lễ với Ân Lê Đình: “Lục sư thúc, sư phụ sai chúng con đem đồ tắm rửa tới cho người. Nói người đi đường cả một ngày, chắc là cần tắm rửa xử lý một bận.”

Y không nói, Ân Lê Đình cũng nhận ra được. Bốn người khiêng một cái thùng tắm khá lớn, bên trong nước nóng bốc hơi nghi ngút, còn để làm gì nữa? Chàng biết Lộ Dao mỗi ngày đều phải tắm rửa, thế là nhường đường cho bốn người khiêng đồ vào phòng. Bốn người đặt đồ xong, hành lễ với Lộ Dao liền ra khỏi viện. Lộ Dao nhìn thùng tắm bốc hơi nghi ngút, cùng Ân Lê Đình đã quay về phòng đóng cửa cẩn thận, bỗng nhiên nháy phốc đến trước mặt, ôm lấy cánh tay chàng cười nói: “Lục ca, bỗng dưng muội nhớ hồi đó có nói với huynh một câu.”

Ân Lê Đình không biết sao đột nhiên nàng lại nhắc tới chuyện này bèn hỏi: “Câu gì?”

Lộ Dao vô tội chớp mắt, đáp: “Lúc đó ở trúc cốc, muội nói với huynh, tắm nước lạnh rồi cuộc không thoải mái bằng tắm nước nóng, đúng không?”

Câu này đúng là do Lộ Dao nói, chỉ là lúc đó thân thể nàng không khỏe, Ân Lê Đình sợ tăng thêm gánh nặng cho nàng. Mà bây giờ, sóng mắt Lộ Dao long lanh mặt mày xinh xắn nhìn chàng, tim chàng đập mạnh, vành tai càng đỏ. Song vẫn ôm eo Lộ Dao, hơi cúi đầu, hôn lên trán nàng, nói thật khê: “Đúng.”

Còn chưa đợi Lộ Dao mở miệng, ngoài cửa lại có người gõ. Lần này Lộ Dao trợn tròn mắt, bức mình. Chỉ nghe tiếng người ngoài cửa: “Lục sư thúc, con là Hằng Hư, sư phụ sai con nói với người, hình như ngũ sư thúc tìm người có việc.”

Ân Lê Đình vội vàng ừ rồi nhìn Lộ Dao. Lộ Dao cũng không kềm được mà bật cười: “Được rồi, lục ca huynh đi đi, muội chờ huynh được mà.”

Ân Lê Đình lại lắc đầu: “Lát nữa nước lạnh mất, muội sẽ không dễ chịu. Muội tắm trước đi. Huynh đi xem thế nào rồi về.”

Lộ Dao buồn cười gật đầu, nhìn chàng chính lại vạt áo cho mình rồi mới ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Sương Thơm Nhuộm Gió Xuân

Lộ Dao thoải mái tắm nước nóng, ngồi trước bàn trang điểm bên cửa sổ chải mái tóc dày hơi ẩm, khe khẽ hừ một điệu ca dao, thi thoảng lại quan sát trong phòng, trong lòng có cảm giác khá kỳ diệu. Gian phòng này có hơi thở hương vị của Ân Lê Đình, nhưng chỗ nào cũng đầy thói quen của mình. Mấy năm nay nàng sớm đã quen sống một mình, cuộc sống gắn bó từng chi tiết nhỏ giữa hai người như thế này chưa từng trải qua. Nhưng bây giờ, cảm giác này khiến nàng cảm thấy dễ chịu vô cùng, môi bất giác nhếch lên. Đang xuất thần bỗng một bàn tay cầm lấy lược trong tay mình, một tay khác nhẹ nhàng đón lấy mái tóc ẩm ướt của nàng, cẩn thận chải. Chính là Ân Lê Đình từ chỗ Trương Thúy Sơn quay về.

Chàng thấy tóc Lộ Dao ẩm ướt, sợ đầu xuân trên núi còn lạnh, nàng bắt cần sẽ bị cảm nên hơi vận nội lực, sấy khô từng lọn tóc cho nàng. Cảm giác ấm áp trên đầu và tóc khiến Lộ Dao hết sức dễ chịu, khẽ nhắm mắt hưởng thụ dựa sát ra sau. Ân Lê Đình thấy thế, mỉm cười, chân mày khỏe mắt đều sáng lên, ôm lấy thân thể mảnh mai còn mang theo mùi thơm thảo được dán sát vào, cảm thụ tóc nàng trượt qua ngón tay mình, tóc tơ lưu luyến.

Bỗng chàng nhớ lại trung thu năm đó Lộ Dao ở trên Võ Đang, nàng mặc váy màu vàng nhạt, tóc búi lệch tự do bằng một cây bạch ngọc trâm, ánh trăng soi qua bảo thạch trong suốt hắt lên mặt nàng, lấp lánh. Khi ấy chàng không sao kèm được ý nghĩ muốn chạm vào mái tóc dài của nàng, nhìn nàng nhướn mày cười nói lại bỗng không thốt được nên lời. Nhớ lời Trương Tùng Khê nói với chàng trước đó, thấy ánh mắt quan sát của Lộ Dao, dường như mọi tâm sự đều bị nàng nhìn thấu. Thế là, giống như bản năng, trước khi chàng kịp phản ứng lại, dưới chân đã tự động vận khinh công lên chạy trốn. Có lẽ là sắc trắng đêm nay đặc biệt tương tự, chuyện cũ như gió đêm dịu nhẹ mang theo hương thơm nhẹ nhàng, mơ hồ mà rõ ràng, Lộ Dao nhất thời cũng nhớ ra chuyện tình khi ấy.

“Lục ca, muội nhớ trung thu năm đó huynh đưa muội về, định nói gì đó với muội. Còn chưa mở miệng thì đã tự chạy mất rồi. Hồi đó muội còn thắc mắc thật lâu.”

Ân Lê Đình không ngờ Lộ Dao lại nghĩ đến cùng một sự kiện như chàng, tròn mắt khẽ a một tiếng, khẽ đỏ mím môi cười.

Lộ Dao nghiêng đầu, nhìn Ân Lê Đình đang cười đằng sau mình qua tấm gương, hỏi: “Khi đó rốt cuộc huynh đã nghĩ gì?”

“Cái đó...” Ân Lê Đình nghĩ nghĩ, lập tức quăn lên “Tiểu Dao...”

Lộ Dao xem như không thấy, bỗng đứng dậy, quay người nửa quỳ trên ghế, cười hỏi: “Sao vậy? Không nói?” Mắt nàng đảo một vòng “Không nói hà... không thì tối nay muội ra khách viện ngủ cũng được.”

Ân Lê Đình vội vàng kéo ống tay áo Lộ Dao, lí nhí: “Tiểu Dao... huynh nói là được mà...”

Lộ Dao lộ ra nụ cười gian trá, hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày nhìn chàng, chàng do dự nửa ngày mới nhỏ giọng: “Lần đó... trước đó mấy ngày chúng ta ở hàn đàm sau núi một đêm không về, quay về... quay về vừa vận bị tứ ca bắt gặp.”

Lộ Dao có chút hồ đồ, không rõ sao chuyện đó lại kéo xa đến thế: “Ừm, sau đó thì sao?”

Ân Lê Đình liếc Lộ Dao một cái, cúi đầu đáp: “Tứ ca hỏi huynh đầu đuôi, huynh kể với huynh ấy. Sau đó tứ ca nói... tứ ca nói...”

“Nói gì?”

Ân Lê Đình cắn răng: “Tứ ca nói, huynh và muội cô nam quả nữ một đêm không về, đồn ra ngoài ảnh hưởng đến thanh danh của muội. Tứ ca còn nói... tứ ca còn nói... muội là cô nương tốt, muốn huynh... huynh ấy nói với huynh, huynh nên phạt trách...”

“Phạt trách?!...” Lộ Dao tròn mắt. Lý do này thật sự là nàng chưa từng nghĩ đến. Có điều cái này giải thích vì sao thời gian đó hờ ra là Ân Lê Đình lại lờn vờn ngoài viện nàng ở nhưng không dám vào, thấy nàng là trốn trốn né né không dám nhìn vào mắt nàng.

Lộ Dao thấy đáng về chàng, cơ hồ cười ra tiếng, thật sự nhìn không nổi, quyết định chọc chàng thêm một lần nữa cho vui, thế là nhướn mày: “Muội nói này Ân lục hiệp, có phải đôi lại là cô nương khác, hôm nay huynh phạt trách sẽ là người khác không?”

Ân Lê Đình vừa nghe lập tức hoảng lên, mặt đỏ bừng bừng hai tay vội vàng túm Lộ Dao, khẩn thiết: “Tiểu Dao, muội đừng nói lung tung! Huynh... huynh... ối...”

“Huynh cái gì?” Lộ Dao ráng dần xuống, không để mình cười lớn tiếng.

“... Huynh... ối, Tiểu Dao, lúc đó ngày nào huynh cũng đứng ngoài cửa viện, muốn gặp muội lại không dám, muốn nói chuyện với muội nhưng càng không dám. Lúc đó tứ ca nói với huynh cần phải chịu trách nhiệm với muội, huynh thật sự xấu hổ, không biết nên nói thế nào, nhưng trong lòng... trong lòng lại hết sức vui về... Tiểu Dao, khi ấy huynh luôn nghĩ, thế gian này có quy củ mà tứ ca nói thật sự tốt quá rồi! Nếu huynh phạt trách, vậy là có thể kết thành phu thê với muội, sau đó cả đời này hai người có thể sống bên nhau. Như thế, đừng nói ở hàn đàm sau núi một đêm, ở một năm trên núi đao biển lửa huynh đều bằng lòng... nhưng nếu là cô nương khác, dù là ở tiên cảnh tám năm mười năm huynh cũng không muốn... Tiểu Dao... huynh, huynh... ối, Tiểu Dao, huynh...”

Không có từ ngữ hoa mỹ, cũng không thể non hèn biển, thậm chí Ân Lê Đình nói có phần ấp a ấp úng, giọng cũng nhỏ, ngay cả mấy chữ nữ hài tử thích nghe nhất chàng cũng ngượng không nói ra được. Nhưng nghe vào tai Lộ Dao, mấy câu này còn rung động hơn bất cứ lời thề nào. Trọng phu nàng, không mưu mô nịnh nọt lấy lòng người ta, không biết khoe khoang lời ngon tiếng ngọt nhưng đặt toàn bộ trái tim của chàng vào tay nàng. Tình của chàng không bức bách không bá đạo, lại mệnh mông mê say nồng nàn bên bỉ, không tính thiệt hơn không cầu hỏi báo, mọi chuyện đều đặt nàng ở vị trí số một mà cân nhắc, bảo vệ, lại chưa từng nói ra. Một câu nói, chẳng qua chỉ một cái chớp mắt, mà trọng phu của nàng, lại nguyện ý dùng cả đời mình chậm rãi đi thực hiện câu nói không thốt ra lời đó, bất kể cái giá lớn thế nào, mặc kệ khó khăn ra sao đều vui vẻ chịu đựng. Trong mắt trong lòng Lộ Dao đều chưa xốt, kèm lòng không đậu ôm chàng, áp má lên ngực chàng. Dường như Ân Lê Đình hiểu được gì đó, hai tay vòng lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng

nàng.

Hồi lâu, Lộ Dao mới ngược mặt lên, đưa tay vuốt ve tóc mai chàng. Ân Lê Đình giật mình, cảm thụ được nàng đang nép mình lên người chàng, mặt lập tức đỏ bừng tỉnh ý xao động, ngưng nửa ngày, khẽ tai Lộ Dao: “Tiểu, Tiểu Dao...”

Lộ Dao khe khẽ đáp lại: “Ừm, làm sao?”

“Huynh, huynh...” Nửa ngày mà không biết nên mở miệng ra sao, má cơ hồ nóng bỏng tay.

Lộ Dao lấy làm kì quái: “Lục ca, sao vậy?”

Ân Lê Đình hít mấy hơi bên tai nàng, dường như lấy hết dũng khí gom góp khi nay, chuẩn bị nửa ngày mới thì thầm: “Tiểu Dao... muội... có đói không? ... huynh có thể... có thể không tắm... không tắm nước lạnh không?...”

Lộ Dao ngẩn ra, không hiểu hai câu chẳng ăn nhập gì sao lại dính vào cùng một chỗ, kể đó đầu óc xoay chuyển lập tức hiểu được ý chàng. Trong trúc cốc Gia Hưng, khách điểm Vọng Giang lâu, mỗi lần, chàng luôn thẹn thùng xấu hổ còn hơn cả nàng nhưng lại luôn sẵn sóc đến cảm thụ và nhu cầu của nàng, chưa từng nghĩ chút nào cho bản thân. Bây giờ hai người ôm nhau, chàng nóng rực cách một lớp áo nàng còn cảm nhận được rõ ràng, vậy mà chàng vẫn hỏi ý kiến nàng trước, sợ nàng không muốn. Giống như đứa bé nhìn thấy điểm tâm kẹo ngọt mình thích, rõ ràng khát vọng lại nhớ không thể tùy tiện, chớp đôi mắt ngập nước muốn nói lại thôi mà nhìn mình.

Lộ Dao vươn tay ôm cổ chàng, thân hình mềm mại áp sát người chàng, nhón chân nhẹ nhàng cắn vành tai chàng một cái, cảm nhận thân thể chàng run run, khẽ tai chàng thì thầm cười nói, hơi thở như lan: “Thứ nhất, muội không đói chút nào. Thứ hai, lục ca huynh đã thích phụ trách như vậy, muội để huynh phụ trách là được, tất nhiên huynh không cần phải tắm nước lạnh. Thứ ba...” Nói đến đây, nàng nhìn Ân Lê Đình mặt mày đỏ lựng ánh mắt lại sáng ngời, chỉ vào nền đỏ rèm đỏ lụa đỏ trên giường cười nói: “Thứ ba, nhìn đại tẩu chuẩn bị như thế, muội cảm thấy sáng mai, chẳng có ai trông chờ chúng ta có thể dậy sớm” Dứt lời cũng không chờ Ân Lê Đình trả lời, kiễng chân hôn lên khóe môi chàng, hai tay như ăn trộm luôn vào vạt áo chàng.

Ân Lê Đình nặng nhọc thở ra, cổ họng không kèm được bật ra tiếng rên khẽ: “Tiểu Dao...”

Lộ Dao hôn lần từ vành tai chàng dọc xuống cổ, còn chưa được nửa chừng thì Ân Lê Đình bẻ ngang nàng lên, đi vài bước nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường trải chăn đỏ mềm mại ấm áp ngát hương, kể đó phủ người lên, đôi môi dịu dàng dán lên trán nàng, đôi mắt, chớp mũi, gò má, lưu luyến không rời trên môi nàng, hai tay dè dặt thận trọng cời thất lưng, vạt áo nàng, cứ như thành kính cúng bái, êm đềm vuốt ve da thịt nàng. Mỗi một động tác đều hết tính tình chàng, dịu dàng tinh tế, triền miên rung động, lại mệnh mang liên miên không dứt. “Lê Đình...” Lộ Dao khàn giọng, ôm chàng run rẩy không kèm được, bởi vì thân thể say mê chìm đắm trong những cái vuốt ve dịu nhẹ của chàng, càng vì tâm thần đắm sâu trong tình yêu của chàng, không thể rút ra.

Chuyện này, không cần nhiều kinh nghiệm hay kỹ xảo gì cả, sự rung động tâm hồn trong đó, là vì tình yêu sâu đậm trong lòng mỗi người luôn luôn lặng lẽ bộc lộ.

Ánh sáng êm dịu chung quanh bốn góc giường lúc này đặc biệt quyến rũ, quần áo Ân Lê Đình chẳng biết bị Lộ Dao cởi ra lúc nào. Da thịt nóng bỏng của hai người dính vào nhau, tóc đen quăn quýt, động tình gần bó. Hơi thở Lộ Dao không kéo dài được như Ân Lê Đình, nửa ngày đã thở dốc, Ân Lê Đình hơi tách ra, thấy má nàng hồng rực, đôi mắt nhìn mình như biết nói. Những lời ấy tất cả đều không cần phải đặt trên đầu môi, chỉ cần một ánh mắt, hai người đã hiểu lòng nhau. Nàng gạt tóc tơ dán trên trán chàng, nhỏ nhẹ gọi tên chàng, dịu dàng lưu luyến, phảng phất như nhàn liễu đùa trong gió ấm ngày xuân. Chàng nhìn vào mắt nàng, để nàng thấy được trong đó là tất cả lời nói, tình yêu chàng chưa từng bộc lộ, chân thành tha thiết. Mười ngón tay lồng vào nhau bên hông nàng, nàng cảm nhận được chàng cực kỳ dịu dàng chậm rãi hòa vào thân thể nàng, nóng bỏng như tình của chàng, thành kính như ý của chàng, tất cả mọi khó chịu trong ánh mắt như nước của chàng nhanh chóng tan biến hết. Vẫn như trước đây, chàng chậm rãi mà triền miên, tỉ mỉ hôn nàng từng li từng tí, đáy lòng là tình sâu nồng nàn chưa từng thay đổi, càng tích càng sâu, dường như rượu ủ lâu năm, nồng say mê người. Lộ Dao lặp đi lặp lại cái tên Lê Đình, từng tiếng đều như rơi vào tim chàng, ôm chàng như đáp lại, chút cử động đó liền khiến tâm hồn chàng say sưa. Chàng khẽ tai nàng khe khẽ dỗ dành, dường như muốn giải thoát tình yêu ngập tràn không chỗ cất chứa, lại không bị kịp tình yêu nhanh chóng tích lũy trở lại. Mỗi đến khi yêu thương càng lúc càng đầy dường như cả trời đất này cũng không còn chỗ chứa, Lộ Dao run rẩy ôm riết lấy chàng, vùi mặt vào hõm cổ chàng, cần bả vai chàng theo bản năng, nhưng nhớ và tình yêu bao nhiêu năm nay của chàng tức thì bùng cháy, rạng rỡ tươi đẹp như trăm hoa nở rộ ngày xuân, mệnh mạng đào dập như mùa thu trăm sông đổ về một biển.

Lần này, cuối cùng thân thể Lộ Dao khỏe mạnh, một hồi rực rỡ vô hạn qua đi, vô lực dựa trong lòng Ân Lê Đình, đầu óc lại hoàn toàn tỉnh táo. Ân Lê Đình khẽ bên tai nàng ní non, dịu dàng ôm ấp an ủi, tình ý ngập tràn trong mắt trong lòng nàng đều cảm thụ hết. Trán nàng áp trên ngực chàng, hai tay ôm eo chàng lại bắt đầu sống động, nghịch ngợm bừa bãi, cười xấu xa nhìn Ân Lê Đình càng lúc càng đỏ mặt, thở dốc rên khẽ: “Tiểu Dao... muội...”

Lộ Dao dặc ý nhìn lỗ tai Ân Lê Đình run run vì bị nàng liếm nhẹ nhẹ “Nói gì nhỉ, vợ chồng mới cưới... không cần dùng nước lạnh...” Kể đó nhường mảy cười trong ánh mắt hỏi dò của Ân Lê Đình, chủ động hôn chàng, say mê quăn quýt giao hòa.

Ngoài phòng sắc đêm trong trẻo, ánh trăng như nước chiếu rọi Võ Đang, từng trúc núi đá đều trở nên sống động. Trong phòng ánh sáng ấm áp êm dịu, tiếng rên rí ní non cả đêm không ngừng.

Sáng sớm, sân luyện công phái Võ Đang.

Đã có không ít đệ tử lục tục đến chỗ này luyện công, Võ Đang chư hiệp cũng sẽ thừa dịp chỉ dạy hoặc kiểm tra công phu của đệ tử.

Mấy năm nay chỉ cần ở trên núi, sáng sớm nào Mai Hàn Hề cũng đến đây luyện kiếm với Ân Lê Đình. Nhưng hôm nay, Mai Hàn Hề chờ nửa ngày cũng không thấy Ân Lê Đình bình thường luôn đến đúng giờ, vì thế không nhịn được ló đầu ra nhìn qua lối đi trải đá cuội mé đông. Con đường này xuyên qua vòm cửa tròn đi một lát là tới chỗ ở của Ân Lê Đình. Nó trẻ môi, thời gian ở Thu Linh trang vừa rồi, bộ kiếm pháp Ân Lê Đình dạy trước tết nó không

hề lơ là lấy một khắc, bây giờ đã tiến bộ không ít, đang định luyện một lần cho sư phụ xem, nhưng chờ nửa ngày không thấy bóng người. Đang do dự, bỗng thấy Trương Tùng Khê vừa dặn dò đệ tử mình xong qua tới, khom nửa người hỏi nó: “Hàn Hề, sao vậy, sư phụ con chưa tới?”

Mai Hàn Hề gật đầu: “Tứ sư bá, mỗi ngày giờ này sư phụ sẽ tới mà...”

Trương Tùng Khê mỉm cười, dắt tay nó nói: “Hôm nay sư phụ con có việc, không chắc sẽ tới. Sau này nếu sư phụ con không có thời gian tới, con theo tứ sư bá luyện công buổi sáng, sao hả? Tuổi con còn nhỏ, công phu cơ bản của Võ Đang ta đều giống nhau, không khác bao nhiêu. Chờ tới luyện công buổi trưa, sư phụ con sẽ tới.”

Mai Hàn Hề không rõ nguyên nhân, chớp mắt kỳ quái “Tứ sư bá, sư phụ có việc gì? Sao lại không tới?”

Trương Tùng Khê nhìn đáng vẻ nó, xoa đầu nó, không trả lời câu hỏi của nó mà cười hỏi lại: “Hàn Hề, con có muốn một tiểu đệ đệ hay tiểu muội muội không?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Thoát Trối Buộc Trần Gian

Sáng sớm, Lộ Dao dựa vào lòng Ân Lê Đình ngồi trong thùng tắm, vẫn còn thở hổn hển. Quanh mình là nước nóng ấm áp dễ chịu, còn có một đôi tay tuyệt vời xoa bóp những nơi đau nhức không thôi giúp nằng.

Ân Lê Đình thấy Lộ Dao hép mắt hưởng thụ, thoải mái dựa vào ngực chàng, trong lòng cực kỳ yên bình vui vẻ. Song nhớ tới màn vừa rồi, gò má cần cổ, gần như cả người chàng trong nháy mắt giống như bị nấu chín. Nếu không phải đang ôm Lộ Dao, chàng thật muốn úp mặt vào nước. Tối qua, hai người đều điên đảo thần hồn. Năm đó ở trúc cốc, chàng chỉ lo nghĩ cho thân thể Lộ Dao, không dám buông thả theo ước vọng của mình. Nhưng đến giờ, Lộ Dao vui vẻ, khỏe mạnh đến không thể nào khỏe hơn, hơn nữa... khá là chủ động, dường như muốn chàng hiểu bây giờ không còn như hồi ở trúc cốc nữa. Quả thật, thân thể Lộ Dao bây giờ khác xa khi đó, nhưng giống ở chỗ, đối mặt Lộ Dao, chàng chưa bao giờ kháng cự được. Vì thế cả đêm qua, gần như đến canh năm trời sáng hai người mới ôm nhau mà ngủ. Sáng sớm nay, Ân Lê Đình xách nước nóng đến, muốn cho Lộ Dao ngâm nước nóng để thân thể dễ chịu đôi chút. Chàng đương tuổi thanh niên, sáng sớm là lúc tinh lực dồi dào nhất, lại thêm câu đùa “nước nóng vẫn tốt hơn nước lạnh” của Lộ Dao, thế là hai người lại triền miên hứng thú trong nước nóng. Bây giờ nghĩ lại, lập tức máu toàn thân như muốn dồn cả lên mặt.

Lúc này Lộ Dao đang so đo chuyện khác. Cả người nằng đau nhức thật sự khó chịu, trong lòng có phần hậm hực bất bình. Rõ ràng người bị cào cấn xanh tím đây người là Ân Lê Đình, mà tối qua Ân Lê Đình từ đầu chí cuối luôn cẩn thận, không nỡ làm nằng bị thương lấy một chút, trên người nằng một vết bầm ứ cũng chẳng có. Nhưng sáng sớm nay người đau nhức toàn thân không động đậy được lại là nằng, mà cái người rõ ràng bị nằng cào rất thê thảm kia chẳng bị ảnh hưởng tí nào, hành động vẫn như thường ngày.

Dường như phát hiện được tâm trạng bất bình của Lộ Dao, Ân Lê Đình hỏi khẽ: “Tiểu Dao, sao rồi?”

Lộ Dao hừ một tiếng, nhú mày nhìn chàng kỳ quái: “Vi sao rõ ràng huynh bị cào thảm hơn, nhưng bây giờ đau muốn chết là muội hả?”

Ân Lê Đình nghe được nằng vẫn không thoải mái, vội vàng hỏi: “Còn đau? Chỗ nào? Vai? Hay là eo? Hay là... Tiểu Dao muội kê đơn, huynh đi bốc thuốc.” Tay không ngừng, vận hai thành chân khí giúp Lộ Dao thư giãn gân cốt.

Lộ Dao thoải mái hừ nhẹ, bấy giờ mới nói: “Cái này lát nữa nói, muội chỉ tò mò huynh...”

Ân Lê Đình mỉm cười: “Bây giờ muội không có nội lực, mà huynh tập võ quanh năm, bất luận nội lực hay gân cốt đều cường tráng hơn muội nhiều lắm, chút chút này... khụ khụ, còn chịu được.”

Lộ Dao phùng má, lại chớp chớp mắt, nghiêm nghị nhìn chàng.

Ân Lê Đình nói: “Lại nói, Tiểu Dao, muội có định luyện lại công phu năm xưa đảng hoàng không? Huynh...”

Lộ Dao còn chưa đợi chàng nói xong liền gật đầu ngay tức khắc “Đương nhiên rồi! Muội... cái này, cũng không phải vì cái đó, chỉ là thê tử của Võ Đang Ân lục hiệp, nếu không biết mấy chiêu kiếm pháp cao minh chẳng phải quá mất mặt ư?” Nằng rõ ràng, từ nay trở đi mình không thoát được dây dưa với giang hồ, mà chuyện Thành Côn năm đó khiến nằng hoàn toàn hiểu được đạo lý không nghề không phòng thân được. Mà với tính tình Ân Lê Đình, nếu mình không có bản lĩnh phòng thân, e rằng chàng sẽ canh mình cả ngày lẫn đêm không rời.

Ân Lê Đình nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc dài của nằng: “Những cái đó chẳng là gì với huynh, nhưng Tiểu Dao, bây giờ giang hồ không thái bình, tuy huynh chắc chắn dốc sức bảo vệ muội an toàn nhưng nếu có chuyện như Thành Côn kia lần nữa... Tiểu Dao huynh, huynh... ôi, huynh chỉ cần nghĩ tới, nửa đêm đều sợ không ngủ được...”

Lộ Dao hơi cúi đầu. Bốn năm nay, Võ Đang được Cửu Âm Chân Kinh và các môn công phu Đào Hoa đảo truyền lại, lại thêm xưa nay đối nhân xử thế chính trực, thi hành hiệp nghĩa, bây giờ trên giang hồ mọi người chớ hề sợ bất cứ ai bất cứ việc gì? Nhưng tâm tình sợ hãi của Ân Lê Đình lúc này nặng có thể cảm thụ một cách chân thực qua da thịt tiếp xúc, Lộ Dao ôm eo chàng, cười nói: “Năm đó muội nói nhận lục ca làm đồ đệ học y với muội, vậy bây giờ đồ đệ này lục ca nhận hay không đây? Nói trước đó, không được chê muội khó dạy, không được chê muội học chậm, còn nữa, muội từ chối trời chưa sáng đã bỏ dậy luyện công.”

Ân Lê Đình nghe xong không nhịn được cười: “Dạy thì đương nhiên là dạy rồi. Có điều xưa nay chỉ nghe nói sư phụ yêu cầu đồ đệ, Tiểu Dao muội là người đầu tiên huynh thấy bá sư mà đặt ra một hai ba điều kiện đó.”

Lộ Dao chơi nghịch hắt nước lên người chàng: “Bằng không đợi ngày khác lúc huynh muốn bá muội làm sư phụ học y, muội cũng cho huynh đặt điều kiện là được rồi!”

Nhất thời trong phòng tiếng nói cười rộn rã, tiếng nước hắt êm tai không dứt.

Lộ Dao và Ân Lê Đình chơi đùa cao hứng, những người còn lại của Võ Đang từ trên xuống dưới bận tít tít. Bởi vì cách ba mươi tháng ba không còn mấy ngày, mà thêm chục ngày nữa, mừng chín tháng tư là đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong. Hai sự kiện liên tiếp, chuyện lớn chuyện nhỏ đều cần chuẩn bị trước. May mà lúc Du Liên Châu còn chưa về Võ Đang đã truyền tin về trước, vì thế toàn phái cũng không đến nỗi luống cuống tay chân. Có điều mặc kệ bận đến thế nào, Võ Đang chur hiệp gần như là nhất trí một lòng dặn dò các đệ tử không cần đi quấy rầy hai người Ân Lê Đình. Song trong phái Võ Đang không ai tới làm phiền không có nghĩa là người ngoài không tới. Nhất là khi vị khách này vừa khéo đụng ngay hai người Trương Thúy Sơn và Mạc Thanh Cốc không biết rõ nội tình tiếp đãi.

Người đến chỉ tên gặp Lộ Dao, Mạc Thanh Cốc nhìn sắc trời, sắp tới trưa rồi, lại thấy cử chỉ thần sắc khách tới khá đặc biệt, biết Lộ Dao trước nay giao du rất rộng, sợ lỡ chính sự của Lộ Dao, thế là cùng Trương Thúy Sơn đi tới chỗ Ân Lê Đình. Cách viện của Ân Lê Đình còn một đoạn, Mạc Thanh Cốc định ngoác miệng gọi “lục ca”, kết quả bị Trương Thúy Sơn đè lại, bắt lực lắc đầu: “Thất đệ, vốn ngũ ca còn khó hiểu sao đệ muội thích trêu chọc đệ như thế, bây giờ xem như hiểu rồi!”

Mạc Thanh Cốc không rõ nguyên nhân chớp chớp mắt, Trương Thúy Sơn buồn cười, vỗ mạnh vai hắn, túm hắn rón ra rón rén đi tới cửa viện. Chính giữa sân, Lộ Dao đang trừng mắt nhìn cầu thang trước mặt, có phần nhe răng nhếch miệng, do dự không biết có nên đi xuống không. Ân Lê Đình mặt đỏ như gấc, kè tai nằng: “Tiểu Dao, huynh thấy đệ huynh ôm muội đi thôi.”

Lộ Dao khịt khịt mũi: “Làm gì mà yếu ớt đến thế? Muội không tin...” Nói rồi nhấc chân đặt xuống bậc thang đầu tiên, nhưng không kèm được cẳng chân mềm nhũn, mảy càng chau lại. Ân Lê Đình vội vàng đỡ nâng, nhẹ nhàng bế lên, xuống cầu thang lại thả nàng xuống. Lộ Dao ôm trán, hậm hực: “Chúng ta phá nó đi được không?”

Ân Lê Đình bị chọc cười, đáp: “Được.” Nói vừa xong liền ngẩng đầu lên, gọi với ra ngoài cổng: “Ngũ ca, thất đệ.”

Lộ Dao chẳng nghe thấy gì, chàng gọi như thế mới nhìn thấy Trương Thúy Sơn và Mạc Thanh Cốc đứng ngoài cửa đang nhìn hai người.

Trương Thúy Sơn cười nói: “Lục đệ, từ đây tới đại điện, dọc đường đệ còn phải phá không ít cầu thang đâu.”

Mạc Thanh Cốc nghiêm túc phụ họa: “Ừ, không biết chờ lục ca phá xong, vị khách trong đại điện muốn tìm tẩu tẩu còn chờ được hay không.”

Lộ Dao vừa nghe có người tìm nàng, vội vàng hỏi: “Có khách tìm ta? Là ai?”

Trương Thúy Sơn lắc đầu: “Hắn chỉ nói là bạn cũ của lục muội, hơn nữa...”

Nói chưa xong, Mạc Thanh Cốc có vẻ như không dẫn được cướp lời: “Hơn nữa người này còn tự xưng mình là hòa thượng.”

Ân Lê Đình vừa nghe hai chữ hòa thượng lập tức cảnh giác, nghiêm mặt hỏi: “Hòa thượng? Người của Thiếu Lâm tự?”

Mạc Thanh Cốc biết lục ca nhà mình chỉ cần nhắc đến người của Thiếu Lâm liền căng thẳng, thậm chí giương cung bạt kiếm, vội vàng nói: “Không phải không phải, lục ca, người này không biết võ công.”

Lộ Dao lại nghe ra điểm lạ trong đó “Tự xưng là hòa thượng?”

Trương Thúy Sơn gật đầu “Tự xưng. Bằng không nhìn ra được hắn là hòa thượng e rằng không nhiều.”

Mạc Thanh Cốc vỗ chàng “Đâu mà không nhiều? Căn bản là không có. Ngũ ca đã gặp hòa thượng nào còn để tóc, mặc quần áo tục gia chưa? Còn trẻ tuổi tuấn tú như thế nữa?” Về mặt không thể tin được.

Lộ Dao càng nghe hai người nói càng lấy làm lạ, quay mặt nhìn Ân Lê Đình.

Mạc Thanh Cốc còn định nói gì đó lại bị Trương Thúy Sơn kéo lại “Lục đệ, lục muội, người này còn đang chờ trong đại điện, hai người đi một chuyến đi.” Nói rồi nửa túm nửa lôi Mạc Thanh Cốc: “Thất đệ, đi thôi. Tam ca bảo chúng ta xuống núi mua đồ kia.”

“Mua đồ? Lúc nào vậy? Ngũ ca sao đệ không biết hả?” Mạc Thanh Cốc một bên bị kéo đi ra ngoài, một bên đầu óc mù tịt hỏi Trương Thúy Sơn. Hắn rất tò mò thanh niên xưng là hòa thượng kia, thật tình không nhịn được muốn đi theo xem thế nào. Song giọng hai người nhanh chóng xa dần, tiếng Trương Thúy Sơn vận khí truyền đến: “Lục đệ, năm đó lúc chúng ta còn nhỏ, con đường bí mật chuồn ra khỏi đại điện bây giờ vẫn còn ít người biết lắm

đó.”

Bên này Ân Lê Đình nhìn Lộ Dao, phát hiện Lộ Dao chu miệng, dang hai tay ôm lấy cổ chàng, cười nói: “Ân lục hiệp, vì tránh cho toàn bộ cầu thang của Võ Đang bị phá hủy, đành nhờ huynh bế muội qua đó vậy.”

Một câu đùa đùa nhiều năm trước khiến Ân Lê Đình lấp bắp bây giờ nghe vào tai lại cực kỳ ngọt ngào. Hai tay bỗng ngang Lộ Dao lên, nhớ tới tình cảnh đi hải mạn đã là hồi đó, không nhịn được cười: “Lộ Dao cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân...” Men theo lối đi đặc biệt vắng vẻ mà Trương Thúy Sơn chỉ, đi thẳng tới tiền viện. Lộ Dao nghe xong cười giòn: “Không sao, đằng nào Ân lục hiệp nhất định phải lo phụ trách rồi.”

Đến Từ Tiêu cung, Ân Lê Đình còn chưa thả Lộ Dao xuống đã thấy một người đang ngồi trong đại điện: mặc trường sam thư sinh màu trắng, búi tóc bịt khăn kiểu thư sinh. Mà Lộ Dao nghĩ tới lời Mạc Thanh Cốc nói hồi nãy, lại nhìn người này, suýt nữa thì rớt cảm xuống đất.

Chỉ vì cái người tự xưng hòa thượng, đôi mắt hoa đào, tướng mạo có thể dùng hai chữ xinh đẹp để hình dung, chính là Tô Tiểu.

Lần này cả Ân Lê Đình cũng ngỡ ngàng. Năm đó từ biệt tại trúc cốc, chàng cũng không gặp lại Tô Tiểu nữa, bây giờ gặp nhau có cảm giác như đã cách một đời.

Tô Tiểu nhìn Lộ Dao, quần biếc áo trắng, một cây trâm phi thủy búi tóc đen, mày đen như vẽ, má tựa phù dung mới nở, rõ ràng vẫn là đáng vẻ cũ song lại thêm ba phần quyến rũ, đứng sóng vai bên Ân Lê Đình, xinh đẹp hoạt bát, cực kỳ mê người.

“Lộ Dao!” Tô Tiểu chẳng bận tâm gì khác, giờ thấy Lộ Dao trong lòng hưng phấn vô cùng “Ta hành y đi qua Hà Nam, gặp được Phó trang chủ, nghe nói chuyện của cô, vội vàng tới thăm! Lộ Dao cô không sao, tốt quá rồi! Thật sự là tốt quá!” Càng nói càng khó khăn lòng “Lộ Dao, mấy năm nay ta đêm ngày bất an hồi hận, bây giờ cô có thể quay về, tốt cuộc ta... tốt cuộc...”

Lộ Dao vỗ vai hắn “Được rồi được rồi, Tô Tiểu, chuyện cũ qua lâu rồi, không có gì đáng để bất an hết.”

Bạn cũ gặp con tai biến lại tương phùng, nói chuyện đông dài tóm lại không thiếu được, huống chi Tô Tiểu tuyệt đối có thể nói đến mức nước sông chảy ngược dòng.

Nửa ngày, Tô Tiểu bỗng e dè liếc Ân Lê Đình một cái, kéo tay áo Lộ Dao: “Lộ Dao... chúng ta còn là bạn không?”

Lộ Dao cười than thở: “Người trả lời vấn đề của ta trước, ta hài lòng mới được.”

Mắt Tô Tiểu sáng lên, nói liên hồi: “Được được được, Lộ Dao cô hỏi đi.”

Lộ Dao và Ân Lê Đình nhìn nhau, nhưng mảy hỏi: “Người nói xem người thành hòa thượng khi nào thế?”

Ai dè Tô Tiểu bày ra vẻ mặt không sao cả, trề môi: “Năm kia ta gặp một lão hòa thượng ở Xuyên Trung, chính là sư phụ ta, ông nói ta và ông có duyên, nhất định nhận ta làm đồ đệ. Ta cảm thấy ông ấy cũng rất thú vị, liền đồng ý.”

“Liên... đồng ý? Đơn giản vậy thôi? Sau đó người xuất gia hả?” Ân Lê Đình không ngờ mới mấy năm không gặp, Tô Tiểu lại trải qua chuyện như thế.

“Khoan khoan khoan,” Lộ Dao vuốt trán, quan sát Tô Tiểu từ trên xuống dưới, chỉ vào thân hình ăn mặc tục gia của hắn “Người xuất gia thật hả? Người, người... ở chùa nào? Pháp danh là gì? Người... hở...” Lộ Dao cứ tưởng đó là hiểu lầm, không ngờ đúng là sự thật.

Giờ Tô Tiểu mới hiểu được ý Lộ Dao, giải thích: “Đương nhiên là thật rồi. Sư phụ là hành tăng, ta cũng chẳng ở chùa nào. Sư phụ nói tất cả đều là vật ngoài thân trần tục, không cần bận lòng. Để tóc hay không để tóc, mặc y hay không mặc y, có pháp danh hay không không quan trọng. Thế nên trước ra sao giờ cứ vậy, Lộ Dao cô xem như pháp danh của ta là Tô Tiểu là được!”

Lần đầu tiên Ân Lê Đình nghe chuyện mới lạ như thế, thật tình không biết nên phản ứng ra sao. Ngược lại Lộ Dao sức nghĩ ra gì đó, hỏi: “Pháp danh sư phụ người là gì?”

Tô Tiểu đáp: “Tuệ Kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Ai Cũng Không Thể Rồi

Mười năm nay, vì Đồ Long đao giang hồ không có khắc nào được yên tĩnh. Quần hào đầu tiên là lũ lượt kéo nhau đi tìm Thiên Ứng giáo gây sự, bốn năm trước, sau việc Kim Lăng Thanh Lương sơn, lại có hơn một nửa đầu mâu chuyển hướng sang Thiếu Lâm tự. Bây giờ cả nhà Trương Thúy Sơn quay

về, mười năm tìm Đồ Long đao không manh mối, quần hào không xác định rốt cuộc mười năm nay Đồ Long đao có liên quan gì đến việc vợ chồng Trương Thủy Sơn và Tạ Tốn mất tích hay không, nhất thời bán tín bán nghi, lại không dám manh động. Trên giang hồ đủ lời đồn đãi rồi ren là vì một nguyên nhân này, cũng vì mấy năm nay, uy danh của Võ Đang thất hiệp và công phu tiến triển thật sự khiến người ta tặc lưỡi, ngay cả Mạc Thanh Cốc trẻ tuổi nhất cũng lờ mờ có xu thế ngang ngửa với chưong môn mấy phái Nga Mi, Côn Luân, còn công phu của Tống Viễn Kiều Du Liên Châu mấy người càng khó đoán hơn. Vì thế tuy rằng mọi người ngửa ngáy nhưng không ai chủ động ra mặt lỗ mãng, chỉ âm thầm xoa tay hăm hè, tính toán đợi tới Hoàng Hạc lâu một chuyến thăm dò tin tức có ích rồi lại quyết định.

Hai mươi chín tháng ba, khách điểm lớn nhỏ toàn thành Vũ Xương đều kín mít người giang hồ, đến trễ là không tìm được phòng trống, thậm chí phải ở ngoài thành. Sáng sớm ba mươi tháng ba, khí lạnh đêm qua còn chưa tan đi hết, trước Hoàng Hạc lâu Vũ Xương cảnh tượng đã cực kỳ bận rộn. Trừ hơn hai chục môn phái có đệ tử bị hại trên đảo Vương Bàn Sơn ra, số tiêu cực bang phái có quan hệ với Long Môn tiêu cực cũng đến từ sớm, dẫn đầu trong đó đương nhiên là Thiếu Lâm tự. Ngoài ra còn có một số môn phái chẳng ăn nhập gì tới cả hai bên. Vì thế khi Trương Tùng Khê và Trương Thủy Sơn sống vai đi đón phái Nga Mi, tâm tình vẫn luôn lo ngại của Trương Thủy Sơn rốt cuộc thoáng yên tâm, thừa dịp mọi người không chú ý, hạ giọng nói với Trương Tùng Khê: “Tứ ca, Nga Mi đến, lục muội nói e rằng chính xác.”

Trương Tùng Khê khẽ than: “Lời lục muội xưa nay khó mà tưởng tượng được nhưng lần nào cũng chính xác. Chỉ mong sau lần này, giang hồ có thể yên tĩnh được mấy năm.”

Người tới quá đông, Hoàng Hạc lâu có lớn mấy, một tầng cũng khó mà chứa hết toàn bộ. Vì thế chưong môn các phái đều tự dẫn đệ tử đặc lực của mình lên đại sảnh tầng bốn rộng nhất, những đệ tử khác bị dẫn xuống dưới nghỉ ngơi chờ đợi.

Đại sảnh lầu bốn sớm đã chuẩn bị ghế ngồi và trà bánh. Chỗ ngồi của khách lúc này đã đầy bảy phần, tuy giữa các môn phái có chào hỏi trò chuyện với nhau nhưng rõ ràng không tập trung, quan sát khắp nơi, mỗi phái đều âm thầm tính toán.

Lúc này Võ Đang chư hiệp ra ra vào vào đón khách, ngay cả đệ tử đời thứ ba được việc cũng không rảnh rỗi, bận rộn việc vật chào hỏi trong ngoài. Thành thử khi một số quần hùng giang hồ nhìn thấy vị trí chỗ ngồi của phái Võ Đang gần như trống trơn lúc này có một nữ tử ngồi dựa vào cửa sổ đều lấy làm kỳ quái, không rõ Võ Đang xưa nay rất nam tử khi nào lại có thêm nữ tử. Nữ tử này mặc váy xanh áo trắng, tóc tơ chỉ búi bằng một cây trâm ngọc bích, giữa đại sảnh nhộn nhịp, nàng ngồi trên ghế trải đệm mềm, dựa vào cửa sổ, vừa nhìn phong cảnh trên sông xa xa ngoài cửa sổ, vừa ăn bánh mứt mớ. Mọi người tò mò suy đoán song cũng chỉ thấy một bên hông nàng, nhất thời không thấy rõ mặt mũi. Ngay lúc đó, có người thấy Ân Lê Đình đi đến trước mặt nữ tử, bệ một chén sứ trắng đưa cho nàng: “Tiểu Dao, bên dưới vừa làm xong canh đậu đỏ ngọt, thừa dịp nóng uống đi.” Nói rồi đóng cửa sổ lại một nửa cho nàng “Sáng sớm dễ cảm lạnh, gió thổi thế này cẩn thận nhiễm lạnh.”

Lộ Dao cười hi hi cầm lấy canh ngọt ủ ấm tay, vừa uống vừa hào hứng nói “Lục ca, quả thật nhìn cảnh sông này từ trên cao xuống mới là đẹp nhất. Người ta nói tháng năm Giang thành hoa mai rụng [103], lục ca huynh xem trên núi bên kia, hình như đúng là còn từng vạt hoa mai thật đó!”

Ân Lê Đình ôm lấy người nàng, cời áo choàng xuống khoác lên người nàng nói: “Nếu muội thích, chuyện hôm nay xong rồi chúng ta cùng đi ngắm, thế nào?”

Lộ Dao cao hứng đáp: “Hứa rồi đó nha! Thành Vũ Xương này muội qua lại bao nhiêu lần rồi mà chưa xem rừng mai đâu!” Nói rồi lôi kéo Ân Lê Đình, đợi chàng khom người xuống, kề tai chàng lái nhai gì đó. Đầu tiên mặt Ân Lê Đình ửng hồng, liền đó lại gât đầu.

Bên này một số chưong môn trưởng lão các phái thấy tình cảnh như thế, bất giác nhớ tới cuộc hẹn Kim Lăng Thanh Lương sơn mấy năm trước, lập tức lờ mờ đoán được thân phận nữ tử này nhưng không dám chắc chắn. Ý vào thân phận, xem như chưa hề thấy. Còn một số đệ tử nhìn thấy tình cảnh bên đó, tiếng xì xầm bàn tán đua nhau nổi lên.

“Sao ta thấy cô nương đó quen mắt thế nhỉ?” Một môn hạ của Thần Quyền môn nói.

“Có phải cô nương dùng kế lừa Thành Côn trên Thanh Lương sơn năm đó không nhỉ? Mấy năm không thấy nàng, không ngờ hôm nay lại gặp nàng ở đây.” Một người nữa nói.

Một đệ tử môn hạ của Ngũ Phụng Đao năm đó không đến Thanh Lương sơn lấy làm lạ: “Lừa gạt Thành Côn?”

“Hè, đại muội tử, cô không biết hả? Cô nương này hình như là truyền nhân đảo Đào Hoa ngoài Đông Hải, nếu nói mấy chuyện bí ẩn võ lâm, nàng biết không ít đâu. Năm đó cũng là nàng dùng kế lừa Thành Côn lộ tẩy.”

“Đúng, chính là nàng, mấy năm nay chẳng gặp nàng trên giang hồ, nghe nói là gả cho Ân lục hiệp.”

“Sao ta nghe nói sau đó cô nương này xảy ra chuyện? Mấy năm nay cũng không thấy nàng đi cùng Ân lục hiệp. Anh con cậu với nữ nhi nhà di của anh vợ ta có qua lại với đầu bếp Võ Đang, nghe nói mấy năm nay Ân lục hiệp chỉ lẻ loi một mình, hơn nữa trong phòng còn thờ một bài vị, hình như là cô nương này.” Một người trong bang Tam Giang không nhịn được xen mồm.

Đại hán Thần Quyền môn nộ mắng: “Bài vị? Mất người mù rồi chắc?! Bài vị là cho người chết, người không thấy cô nương kia khỏe mạnh sao?!”

“Nên ta mới hồ đồ nè! Rốt cuộc cô nương này có phải người trước kia không đây?”

“Chắc là phải nhỉ? Nhìn rất giống mà. Huống chi người xem cách Ân lục hiệp đối với nàng kia, chắc chắn, anh hùng khí đoán nhĩ nữ tình trường!...”

Người bang Tam Giang nói: “Người hiểu cái gì! Nam nhân ấy mà, cho dù chết rồi, qua mấy năm còn không đổi người mới? Huống hồ Ân lục hiệp tuấn tú lễ độ, còn sâu không lấy được cô nương sao?”

Một người của Phần Dương tiêu cực không nhận được nói: “Ê ê , ta nghe nói hai năm trước, Tịch lão trang chủ của An Tự Trang ở Từ Châu cầu thân với Võ Đang thay cho hòn ngọc minh châu trên tay ông, hồi chính là Ân lục hiệp, kết quả bị từ chối. Nói là Ân lục hiệp xưng mình đã có thể tử, đời này không tơ tưởng khác. Theo ta thấy, hẳn là cô nương họ Lộ ban đầu kia.”

Cô nương Ngũ Phụng Dao nhìn hai người Lộ Dao, trong mắt đầy hâm mộ “Ta thấy, là cô nương ban đầu kia mới tốt.”

Bên cạnh có người cười: “Sự muội muội đừng nhìn chằm chằm người ta như thế, quay đầu nhìn đại sư huynh nhà muội mới là đúng đắn.”

Mấy người rống lên cười, cô nương họ Lộ thoát cái đồ bưng mặt.

Lúc này đại sảnh người đến người đi, nói chuyện âm ỹ, đoạn nói chuyện này Lộ Dao không hề nghe thấy nhưng với thính lực của Ân Lê Đình thì nghe rõ mồn một, lòng chẳng ấm áp, nắm tay Lộ Dao càng chặt. Ngay lúc này, hai người đều nghe sau lưng có người cười: “Lục đệ, đệ nắm tay lục muội chặt như vậy, ngũ tẩu ta cũng ngượng mở miệng đòi người!” Chính là Ân Tổ Tổ lại đây, ý cười đầy trong mắt.

“Ngũ tẩu...”

“Ngũ tẩu.”

Hai người đồng thời trả lời, vẻ mặt giọng điệu lại mỗi người một kiểu. Ân Tổ Tổ thấy thế càng cười thành tiếng “Lục đệ, tẩu nói vài câu với lục muội thôi, mượn năng một chút có được không? Từ sáng sớm hôm qua tới giờ hai người các đệ không rời nhau ra, tẩu muốn tìm năng nói một câu cũng khó nữa. Với lại...” Nói rồi chỉ ngón tay vào lối cầu thang: “Ngũ ca đệ đang tìm đệ có việc, kêu đệ qua đó một chuyến.”

Ân Lê Đình nghiêng người nhìn Lộ Dao, lại thất chặt áo choàng khoác trên người nàng, “Tiểu Dao, huynh đi qua xem trước, canh này nhớ uống lúc còn nóng. Chỗ này đông người lộn xộn, muội cẩn thận đó.”

Lộ Dao chớp mắt cười: “Ân lục hiệp, thế tử huynh đâu phải đồ bỏ, trong tay áo có nhiều thứ dùng được lắm, đi mau đi, đi mau đi!”

Ân Tổ Tổ cười càng vui vẻ: “Lục đệ, đệ yên tâm đi, lát nữa nhất định ngũ tẩu trả năng cho đệ, một cọng tóc cũng không thiếu đâu.”

Ân Lê Đình thấy Trương Thúy Sơn không ngừng ngoắc tay ra hiệu cho chàng lại, thấy Lộ Dao và Ân Tổ Tổ đều có bộ dạng “Chuyện nữ nhân, người ngoài chớ nghe”, khẽ nói: “Tầng trên cùng có giường mềm có thể nghỉ ngơi, bây giờ lại yên tĩnh không có người, Tiểu Dao nếu muội và ngũ tẩu nói chuyện, lên đó tốt lắm.”

Lộ Dao gật đầu: “Được, bọn muội lên đó nói chuyện càng tốt, lục ca huynh cứ yên tâm đi.” Nói rồi đẩy Ân Lê Đình, cười nói: “Mau đi đi.” Bấy giờ Ân Lê Đình mới đi tìm Trương Thúy Sơn.

Bên này Ân Tổ Tổ và Lộ Dao leo cầu thang lên lầu năm, không nhận được cười than thở: “Người ta nói ‘Nguyện Được Người Một Lòng, Bạc Đầu Không Chia Cách’, theo tẩu thấy là Không Muốn Cách mới đúng đó.”

Lộ Dao sờ mũi, cười nói: “Phải là Không Thể Cách chứ.”

Ân Tổ Tổ trừng nàng, gõ ót nàng một cái, giễu: “Ha ha, lục muội muội đúng là không biết ngượng.”

Lộ Dao xòe tay, tỏ vẻ vô tội: “Muội có tí xấu hổ nào đều chia cho lục ca rồi, không cần muội nhọc lòng.”

Ân Tổ Tổ nghe xong không nhận được cười to: “Chia rồi?! Lục muội, hai người các muội đúng là một đôi thú vị!”

Về mặt Lộ Dao càng vô tội hơn “Phu thê mà, chia sẻ một chút mới bình thường.”

Ân Tổ Tổ thấy đáng vẻ nàng đương nhiên như thế, không nhận được lại cười lên, Lộ Dao cũng cười thành tiếng. Nửa ngày hai người mới ngừng lại, Ân Tổ Tổ hơi nghiêm mặt nói: “Lục muội, quay lại chuyện chính, tẩu muốn nói với muội, hôm đó những gì muội nói với tẩu đều đúng. Giấy không gói được lửa, tẩu đã cùng ngũ ca quay về Võ Đang thì không có lý nào trốn tam bá cả đời được. Thay vì công cái mầm họa có thể sinh chuyện bất cứ lúc nào, chẳng thà tìm lúc thích hợp nhất nói ra mọi việc.”

Lộ Dao nghe nàng nói, hơi giật mình “Ngũ tẩu, tẩu nói với tam ca...”

Ân Tổ Tổ khẽ gật đầu: “Hôm trước tẩu một mình đi tìm tam bá, nói hết với huynh ấy chuyện năm xưa rồi.”

Nhẹ nhàng bâng quơ một câu, song Lộ Dao nhận ra nàng đã đấu tranh rất lâu, tìm rất nhiều dũng khí mới đi tới bước này. Mà khi đó hai người sẽ rồi rầm nan giải cỡ nào. “Vậy tam ca huynh ấy... nói gì?”

Ân Tổ Tổ cúi đầu, giọng xa xăm: “Tam bá nói cái hẹn Vũ Xương Hoàng Hạc lâu sắp đến, sau đó là đại thọ trăm tuổi của sư phụ, mọi ân oán đều để đó chờ sau lại giải quyết.”

Lộ Dao gật đầu. Phản ứng của Du Đại Nham như thế quả thật nằm trong dự đoán của nàng. Không bị nằm liệt giường mười năm, không có mối hận cả đời liệt giường tàn phế, Du Đại Nham hiện giờ không phải người trong đầu chỉ có hai chữ báo thù nữa. Nhưng nếu nói buông bỏ hoàn toàn thì không thể nào.

Ân Tổ Tổ chụp lấy tay Lộ Dao: “Lục muội, hôm nay tẩu muốn nhờ muội một chuyện.”

Lộ Dao có phần hoảng hồn trước vẻ mặt của Ân Tổ Tổ, “Ngũ tẩu... tẩu nói đi.”

Giọng Ân Tổ Tổ run run: “Sau lễ thọ trăm tuổi của sư phụ, chuyện này tất nhiên có kết quả. Đến chừng đó, ngũ ca biết năm đó tam ca thân thiết với huynh ấy nhất bị thương có liên qua đến tẩu, tình phu thê này của chúng ta sợ rằng khó giữ. Khi ấy tẩu sợ không thể nào tiếp tục ở lại Vô Đang nữa. Nhưng... nhưng tẩu không bỏ Vô Kỵ được. Tẩu muốn dẫn Vô Kỵ về Thiên Ưng giáo, có điều với Vô Kỵ mà nói, Vô Đang là danh môn chính phái, các vị thúc bá đều thương nó. Đối với tương lai, tiền đồ của nó, Vô Đang chung quy vẫn tốt hơn Thiên Ưng giáo nhiều. Lục muội, lục muội, Vô Đang từ trên xuống dưới đa phần là nam tử, may mà có muội... sau mồng chín tháng tư năm nay, nếu tình vợ chồng giữa tẩu và ngũ ca không thể bảo toàn, mai này, còn mong muội chiều cố Vô Kỵ nhiều hơn...”

Lộ Dao bị nàng nói đến ngơ ngáo “Ngũ tẩu, tẩu... tẩu nghĩ nhiều quá rồi...”

Nói mới đến đó thì dưới lầu có âm thanh vọng lên: “Ngũ ca huynh đừng sốt ruột, tẩu tẩu đang nói chuyện với Tiểu Dao trên lầu năm, không sao đâu.”

Lộ Dao và Ân Tổ Tổ đồng thời ngoảnh đầu nhìn, thấy Trương Thúy Sơn không yên tâm từ dưới cầu thang lên nhìn một cái, thấy hai người đang ngồi yên lành trên giường mềm cạnh cửa sổ nói chuyện, bấy giờ mới hơi yên lòng, nói với Ân Tổ Tổ: “Tổ Tổ, lúc này người tới người đi, không thiếu người có thù oán với Thiên Ưng giáo, muội cần thận nhiều hơn, tốt nhất là đừng đi một mình.” Hóa ra chàng và Ân Lê Đình nói chuyện xong, quay đầu thì không thấy Ân Tổ Tổ, nhất thời lo có người kiếm nàng gây chuyện nên gấp gấp đi tìm nàng. Giờ thấy nàng không sao mới nhẹ nhõm, dặn dò đôi câu lại với vàng xuống lầu.

Nhìn Trương Thúy Sơn rời đi, Lộ Dao đứng dậy vỗ vỗ vai Ân Tổ Tổ: “Ngũ tẩu, theo muội thấy, chuyện này sẽ ra sao khó mà nói, tẩu cần gì buồn lo vô cớ? Không thể cách, e là không chỉ muội và lục ca đâu nhỉ?”

Ân Tổ Tổ nghe nàng nói thế nhất thời không biết nên nói gì, vẻ mặt hết sức phức tạp nhìn hướng Trương Thúy Sơn đi, hồi lâu không nói.

Lộ Dao bắt lực lắc đầu, kéo Ân Tổ Tổ dậy: “Năm đó muội từng nói với lục ca: duyên đến duyên đi không do người, tình sâu hay cạn há thường tùy tâm? Ngũ tẩu, thay vì tẩu ở đây nghĩ mấy chuyện chẳng biết có hay không này, không bằng đi xuống xem sao. Người bên dưới bây giờ chắc là sắp tới đủ rồi, qua hôm nay, ngũ tẩu lại xem xét chuyện này, có lẽ lại có ý tưởng khác.”

Đại sảnh lầu bốn, người lục tục đến được cũng khá. Đến khi Tổng Viễn Kiều cùng Du Liên Châu, Du Đại Nham ba đại đệ tử dắt tay nhau nghênh đón người của Thiếu Lâm tự, đại sảnh vốn đang nhộn nhạo thoát cái yên ắng lại. Không Văn, Không Tính, Không Trí ba tăng dẫn mười hai đại đệ tử đồng thời đến nơi, hiển nhiên khiến các bang phái có mặt tại đây đều ngẩn ra. Đã lâu lắm Thiếu Lâm không phô trương thế này rồi. Từ đại thần tăng trư Không Kiến đã viên tịch, còn lại đến đủ hết. Thế là, chương môn các phái nối nhau lên ra mắt chào hỏi, nhất thời lại lộn xộn một trận.

Du Liên Châu tranh thủ thời gian kéo Trương Tùng Khê ra một góc vắng vẻ, nhỏ giọng dặn dò: “Hôm nay Thiếu Lâm đến toàn người rắn tay. Đệ đi nói với ngũ đệ và lục đệ, hai đệ muội đều có khúc mắc với Thiếu Lâm, lát nữa nếu có giao tranh, kêu hai đệ ấy chỉ cần bảo vệ ngũ muội và lục muội là được, không cần tham gia. Chuyện động thủ do huynh đệ chúng ta gánh vác được rồi.”

Trương Tùng Khê gật đầu, song lại cau mày nói nhỏ: “Theo tiểu đệ thấy, nếu kế hoạch của lục muội hiệu quả, chẳng những hôm nay, sau này một đoạn thời gian đều không cần đề phòng người của Thiếu Lâm nữa. Chuyện bốn năm trước, quyết không thể có lần hai.”

Du Đại Nham cũng ở bên cạnh, nghe lời Trương Tùng Khê, rung mình, trong mắt thoáng hiện tia sáng, nửa ngày trầm giọng chậm rãi nói: “Tứ đệ nói không sai, chuyện lục đệ bốn năm nay huynh đệ chúng ta đều chứng kiến, chuyện như thế, thật sự không thể tái diễn.”

Lúc này khách mời đều đủ, chủ khách ai nấy đều ngồi xuống, Tổng Viễn Kiều ngồi ghế trưởng bối bên chủ nhà, mở miệng nói trước: “Hôm nay chư vị giang hồ đồng đạo nhận lời tới Hoàng Hạc lâu, Vô Đang ta vô cùng vinh hạnh. Tổng mỗ ta thay mặt Vô Đang đa tạ các vị trước.” Giọng nói không cao không to, không hề đề khí nhưng cả sảnh đường rộng lớn cho tới hai tầng phía dưới đều nghe rõ ràng, cứ như người nói chuyện đang đứng trước mặt. Tu vi như thế, nhất thời khiến tiếng nói chuyện rì rầm trong đại sảnh lập tức im bật. Tổng Viễn Kiều dứt lời đứng dậy, chấp tay làm lễ với mọi người. Thấy Tổng Viễn Kiều hành lễ, Vô Đang chư hiệp đương nhiên đứng dậy làm theo. Lúc này, Lộ Dao kéo Ân Tổ Tổ rón rén từ lầu năm theo cầu thang phía sau lưng mọi người đi xuống. Ân Lê Đình nghe tiếng động sau lưng, biết là nàng, mỉm cười thầm, thân hình hơi nhích che chắn cho nàng, thoáng cái Lộ Dao đã lặng lẽ chuẩn tới bên cạnh chàng.

Các môn phái trước mặt thấy Vô Đang thất hiệp đồng thời thi lễ, đều đứng lên đáp lại.

Ân Lê Đình nhường ghế của mình cho Lộ Dao, mình thì kéo một chiếc ghế kế bên lại, khẽ cười hỏi: “Muội và ngũ tẩu nói chuyện nữ nhân xong rồi?”

Lộ Dao chớp mắt “Hiện tại xong rồi, đợi lát nữa không chừng lại có.”

Ân Lê Đình vén tóc nơi vành tai cho nàng, cười mà không nói.

Lúc này Tổng Viễn Kiều cao giọng: “Chư vị bằng hữu hôm nay tới đây đều vì chuyện Đồ Long đao. Vợ chồng ngũ đệ Trương Thúy Sơn của ta mười năm trước mất tích trên đảo Vương Bàn Sơn cùng Tạ Tốn, cũng không biết cùng mất tích còn có Đồ Long đao. Bây giờ vợ chồng ngũ đệ ta may mắn bình an quay về, mà ác tặc Tạ Tốn năm xưa đã mất mạng. Đồ Long đao này đi về nơi nào, Vô Đang nhất định nói rõ ràng với chư vị. Nhưng mười năm nay, chỉ ba chữ Đồ Long đao đã khiến rất nhiều người trên giang hồ mất mạng, Vô Đang không dám sơ ý nên mới mời chư vị tới Hoàng Hạc lâu này tụ hội.”

Bỗng lúc này, chợt nghe phía Thiếu Lâm có người cao giọng niệm Phật: “A Di Đà Phật! Tổng đại hiệp có lòng như thế lão nạp thật sự bội phục. Chuyện Đồ Long đao năm đó, trên giang hồ có rất nhiều người mất mạng vì thế. Võ Đang cẩn thận như thế, là hợp tình hợp lý. Chỉ là, Tổng đại hiệp, cần giải thích không phải chỉ có một chuyện này nhỉ? Hôm nay trừ các môn phái tụ hội vì đảo Vương Bàn Sơn ra, các tiêu cục khá tiếng tăm ở Trung Nguyên cũng được mời tới là vì thảm án hơn bảy mươi mạng người của Long Môn tiêu cục mười năm về trước. Trương ngũ hiệp, đêm đó có đệ tử Thiếu Lâm ta tận mắt chứng kiến kẻ sát nhân là ngũ hiệp, chuyện này không biết Trương ngũ hiệp giải thích thế nào?”

Trương Thúy Sơn đi tới bên cạnh Tổng Viễn Kiều, cao giọng: “Không Văn đại sư, vì chuyện này, Thiếu Lâm và Võ Đang đã tranh luận nhiều lần. Văn bối cả đời chịu ân sư dạy dỗ, tuy ngu dốt nhưng chưa từng dám dối trá. Long Môn tiêu cục và đệ tử Thiếu Lâm trước sau bảy mươi bảy mạng người, tuyệt đối không phải văn bối đã thương. Còn như là ai đoạt tính mạng của bảy mươi bảy người này, vốn văn bối cũng biết nhưng không muốn nói rõ, mong đại sư thứ lỗi. Trương Thúy Sơn đời này chưa từng làm việc nào tổn hại sư môn Võ Đang, càng chưa hề lạm sát một người tốt nào!”

Nói năng đĩnh đạc, trung khí sung mãn lưu loát, không giống đang nói dối. Trong tiếng xì xầm bàn tán của quần hùng có mặt, tổng tiêu đầu Yên Văn tiêu cục Cung Cửu Giai đứng dậy: “Trương ngũ hiệp, hôm nay các hạ một mực khẳng định chuyện Long Môn tiêu cục hoàn toàn không phải do các hạ làm. Nhưng hôm đó sư huynh Viên Nghiệp của ta chính mắt nhìn thấy các hạ dùng độc châm giết chết đệ tử Tuệ Phong của Thiếu Lâm, còn bản mù mắt phải của ba đệ tử Thiếu Lâm khác, môn nợ này chẳng lẽ các hạ muốn chối cãi ư?” Y vốn là đệ tử tặc gia của Thiếu Lâm như Đồ Đại Cầm, tình cảm khá tốt, lại là sư đệ của Viên Nghiệp, thế nên không nhịn được mà ra mặt.

Trương Thúy Sơn đáp: “Đệ tử Võ Đang ta hành tẩu giang hồ đều dùng cương phiêu, tụ tiễn những loại ám khí lớn, có ai thấy người nào dùng kim châm ngân châm làm ám khí chưa? Đùng nói là có tâm độc?”

Lời này vừa dứt những người có mặt đều không thể không tin. Võ Đang thất hiệp xưa nay ra tay quang minh lỗi lạc, ngồi ngay đi thẳng, tất cả đều biết. Nếu nói dùng độc châm hại người, quả thật mọi người khó mà tin được. Viên Tâm, người duy nhất có mặt ở hiện trường ngày ấy giận dữ: “Trương Thúy Sơn, hôm đó người ra tay hại người chính mắt ta nhìn thấy, sao cho phép người ngụy biện? Không phải người thì là ai?”

Trương Thúy Sơn nói: “Quý phái có người bị thương liền đến Võ Đang yêu cầu nói ra ai làm, trên đời nào có đạo lý này chứ?”

Viên Tâm không giỏi miệng lưỡi bằng Trương Thúy Sơn, nhất thời không cãi lại được. Ngay lúc này, Trương Tùng Khê bước lên một bước “Tính mạng mọi người trong Long Môn tiêu cục có phải do ngũ đệ ta làm hay không, bây giờ cũng khó mà cãi ra kết quả. Nhưng hôm nay Võ Đang ta lại muốn hỏi thừa, tam sư huynh Du Đại Nham của tề phái bị thương là do ai làm? Đại Lực Kim Cang Chi này, là công phu Thiếu Lâm tự phải không?” Nói rồi móc từ trong tay áo ra một đỉnh vàng, giơ cao lên trước mặt mọi người. Mọi người nhìn rõ ràng, trên đỉnh vàng đó có một dấu tay, trừ Đại Lực Kim Cang Chi của Thiếu Lâm ra tuyệt đối không có công phu nào khác nắn ra được như thế. Vật chứng sống sờ sờ này vừa đưa ra, quả thật đánh thép hơn Thiếu Lâm nói suông không bằng có nhiều.

“A Di Đà Phật.” Không Trí niệm Phật “Chuyện này tề phái đã tra xét từ trên xuống dưới tự. Đại Lực Kim Cang Chi này trừ ba vị trưởng lão tiền bối ra thật sự không người nào biết nữa. Nhưng ba vị trưởng lão đã không rời Thiếu Lâm ba bốn chục năm nay rồi, sao đã thương Du tam hiệp được? Huống hồ...” Không Trí thoáng ngưng lại “Du tam hiệp cát nhân thiên tướng, đã chữa lành rồi, không bằng Long Môn tiêu cục từ trên xuống dưới hơn bảy mươi người không còn sống sót.”

Mạc Thanh Cốc nổi giận: “Đại sư nói không sai, tam ca ta được chữa lành là vì huynh ấy cát nhân thiên tướng. Nhưng nói như đại sư, Thiếu Lâm tự đã thương người uống công sao?”

Hắn vừa dứt lời, Du Liên Châu bên cạnh cao giọng nói: “Đại sư, ngài không nhắc tới tam đệ ta lành lặn thì tốt, bây giờ đã nhắc tới, văn bối muốn hỏi Thiếu Lâm tự một chuyện.”

“Mời Du nhị hiệp hỏi.” Không Văn nói.

“Thương thế của tam đệ tại hạ là do lục đệ muội chữa lành. Mà bốn năm trước, tụ hội Kim Lăng Thanh Lương sơn, trước mặt mọi người, lục đệ muội từng vạch trần tăng nhân Viên Chân của quý phái cấu kết Nhữ Dương Vương phủ, ý đồ châm ngòi các môn phái giang hồ tự tàn sát lẫn nhau. Chuyện này không giả chứ?”

Chuyện này gần như hầu hết người có mặt ở đây đều đích thân trải nghiệm, đến bây giờ tình hình chuyển biến bất ngờ hôm đó hẳn còn rành rành trước mắt, giờ nghe Du Liên Châu gọi Lộ Dao là lục đệ muội, ánh mắt mọi người dồn cả lên người Ân Lê Đình. Du Liên Châu nhắc tới chuyện này, Thiếu Lâm thật không cách nào phủ nhận được. Không Văn nói: “A Di Đà Phật! Du nhị hiệp nói không sai. Thiếu Lâm tự này ra đệ tử phản nghịch như thế, thật là tội lỗi. Chuyện này bản tăng đã thông báo toàn tự, Viên Chân không phải đệ tử Thiếu Lâm ta nữa. Sau này nếu có chuyện tương tự như vậy, Thiếu Lâm nhất định nghiêm trị không tha.”

“Đại sư, ngài một câu thông báo toàn tự, nghiêm trị không tha là có thể cho qua sự việc ư?” Mặt Ân Lê Đình sầm xuống, thông thả bước ra nhìn thẳng Không Văn: “Bốn năm trước, Viên Chân bị sư huynh đệ chúng ta đánh trọng thương nhưng lại nín thở giả chết. Sau tụ hội Thanh Lương sơn, lão bị quý phái đem đi. Nhưng quý phái canh chừng bất cẩn, để ác tặc kia trốn thoát. Đại sư, chuyện này cũng không giả chứ hả?”

Ân Lê Đình làm ba người Không Văn, Không Trí, Không Tĩnh đều giật mình. Xác Viên Chân biến mất, bọn họ đương nhiên biết rõ. Võ Đang vẫn chưa từng lên Thiếu Lâm đòi nợ là vì Tô Tiểu. Nhưng bây giờ Ân Lê Đình nói ra khiến ba người kinh ngạc không thôi. Chỉ nghe Ân Lê Đình trầm giọng nói: “Nội tử vốn là đại phu, chưa từng dính đến giang hồ. Năm đó vì giang hồ có thể bình an, không cần chôn vùi tính mạng vô tội, mới xuất hiện vạch trần chuyện này. Không ngờ lại suýt mang họa sát thân! Viên Chân giả chết, lại vì quý phái bất cẩn mà trốn ra, sau đó đánh trọng thương nội tử, làm vợ chồng ta... suýt thì âm dương... âm dương đôi ngã.” Chẳng nhớ lại bốn năm trước Lộ Dao chịu tội trong trúc cốc, tâm tình tuyệt vọng khi ấy tưởng như mới ngày hôm qua, nhưng nhớ vô vọng đè nén bốn năm, thật sự không nhịn được văng mắt đỏ hoe, giọng mơ hồ nghẹn ngào “Nếu không có cao nhân giúp đỡ... Tiểu Dao đã... đại sư, bốn năm nay vợ chồng ta sống chết không rõ, giày vò khổ sở trong đó phải tìm ai đòi đây?”

Quần hùng giang hồ thấy Ân Lê Đình nói đến đây lộ ra đau thương đều im bất. Mấy năm nay thanh danh Võ Đang Ân lục hiệp càng lúc càng lớn, cũng không ít lời đồn đãi đã thành thân nhưng không thấy thê tử bên cạnh. Không ngờ hai người lại bị chia cắt như thế, càng không biết Thiếu Lâm và Võ Đang còn có vương mặc thế này.

Bên này, Ân Lê Đình bỗng cảm thấy tay phải mình chợt ấm, mùi được thảo thơm quen thuộc thoảng qua mũi, là Lộ Dao lặng lẽ đi lên, nhẹ nhàng nắm tay chàng, đang nhìn chàng cười dịu dàng tươi tắn, tràn đầy an ủi. Trong nháy mắt, tâm trạng u ám vì nhớ lại bốn năm tương tư tuyệt vọng của Ân Lê Đình được ý cười trong trẻo như ngày xuân của Lộ Dao xua đi. Lộ Dao nhón chân, kề tai chàng gọi rất khẽ: “Lục ca.”

Chỉ hai chữ “lục ca”, ý vị trong đó đủ đầy.

Màn này trong mắt quần hùng giang hồ lại có một hồi ý vị khác: mắt thấy một đôi người ngọc thân mật nồng nàn như thế, chỉ vì ngày xưa Lộ Dao vạch trần Viên Chân mà suýt nữa âm dương đôi ngả, còn chia lìa bốn năm không biết sống chết, món nợ này, không nghi ngờ gì phải tính lên đầu Thiếu Lâm tự.

Quả nhiên, Thiếu Lâm tam tăng sắc mặt biến hóa không chừng. Lộ Dao cầm tay Ân Lê Đình, đứng cạnh chàng, ngược mắt nhìn kỹ chủ nhân Thiếu Lâm tự một lượt, ánh mắt sáng quắc, mỉm cười nói: “Chư vị đại sư lâu quá không gặp. Hôm nay quý tự đã tính giải quyết chút chuyện cũ rích ngày xưa cho rõ ràng, Lộ Dao cũng đem nợ cũ mấy năm này ra tính tỉ mỉ với quý tự.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Sẽ Được Tình Chồng Đờ

Chuyện bốn năm trước, Thiếu Lâm tự không phải không biết. Nhưng vì Tô Tiểu, Võ Đang và Ân Lê Đình không hề truy cứu chuyện này. Và lại Thành Côn đã chết, thành thử Thiếu Lâm ngoại trừ ra lệnh đệ tử không được có hành vi như thế thì chẳng hề làm gì nữa, cũng quả thật không làm gì hết. Nhưng Thiếu Lâm không ngờ rằng sẽ gặp được Lộ Dao ở nơi này, giờ này. Vì thế khi ba người Không Văn thấy Lộ Dao ra mặt trong lòng liền cảm thấy không xong. Bất luận ra sao, chuyện Thành Côn quả thật Thiếu Lâm sơ xuất và đuối lý. Bây giờ chỉ nghe Lộ Dao mở miệng, giọng nói trong trẻo: “Đại sư, tám năm trước, huyện lỵ huyện Hoài Xuyên trung thư tỉnh, hai đệ tử quý phái Viên Nghiệp và Viên Âm từng xông vào phòng bệnh của ta, giết hai bệnh nhân ta chữa trị và một tiểu nữ hài bốn tuổi trong đó, còn dẫn tới chủ nhà vì kinh hãi mà lỡ tay làm rơi chết con mình. Không Trí đại sư, năm đó Lộ Dao đòi món nợ này trên núi Võ Đang, hai đệ tử kia của ngài cũng thừa nhận rồi, không sai chứ?”

Không Trí chấp hai tay lại, than: “Ân phu nhân nói không sai. Có điều hai đệ tử đó đã bị sư huynh Không Văn hạ lệnh giam cầm suốt đời trong Thiếu Lâm, không được ra khỏi tự một bước.”

Lộ Dao cười: “Đương nhiên ta biết. Không phải hai người đó khăng khăng định ngũ ca ta giết cả nhà Long Môn tiêu cực sao? Nếu không bị giam cầm trong tự, hẳn là với bản lĩnh của vị Viên Nghiệp thiền sư kia, này giờ không biết tiểu nữ tử đã bị lão mắng là yêu nữ bao nhiêu lần rồi nữa. Liên lụy đến, đương nhiên còn có ngũ tẩu ta, không khéo còn cả Võ Đang nữa.”

“A Di Đà Phật!” Không Trí bị lời nói có gai của nàng chọc giận song lại không tiện phát tác.

Lộ Dao nói tiếp: “Đây là cộc thứ nhất. Cộc thứ hai, đương nhiên là thương thế tam ca ta. Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cang Chỉ, cái này có vật thật làm chứng. Cho dù bây giờ tam ca đã lãnh lặn nhưng Thiếu Lâm tự từ đầu chí cuối vẫn chưa tra ra rốt cuộc là ai làm. Năm đó đám người này có thể vì Đồ Long đao mà trọng thương tam ca ta. Vậy sau này ai dám bảo đảm bọn chúng sẽ không vì Đồ Long đao mà đã thương người khác?” Nói xong còn đảo mắt một vòng chung quanh, quả nhiên thấy sắc mặt quần hùng giang hồ đồng loạt sa sầm. “Hay là nói chur vị ở đây đều tự phụ võ công cao cường, sẽ không bị thương?” Lời này vừa thốt, sắc mặt mọi người càng không vui. Công phu của Du Đại Nham năm đó trên giang hồ cũng đã có tiếng tăm khá, ngay cả chàng cũng bị hạ, người khác sợ rằng khó mà may mắn thoát khỏi. Nhất thời, không ít người muốn truy hỏi Thiếu Lâm, yêu cầu tìm ra kẻ dùng Đại Lực Kim Cang Chỉ.

“Cộc thứ ba ấy à, mới rồi lục ca cũng đã nói. Năm đó trên Thanh Lương sơn, Lộ Dao nhúng tay vào vũng bùn, vạch trần gian kế của Thành Côn. Quý phái thân là môn phái Thành Côn xuất thân, tội quần giáo sơ sót không trốn được nhì? Nếu hôm ấy không có Võ Đang bóc trần chuyện này, bây giờ giang hồ sợ rằng đã bị lão khai mào cho đầu rơi máu chảy, người chết quá nửa rồi. Đại sư, Thiếu Lâm tự đứng đầu võ học thiên hạ lại vì bất cẩn quần giáo giám sát phẩm hạnh đệ tử mà sinh ra nhiều đại họa như vậy, càng có khả năng nguy hại đến lợi ích và tính mạng của chư vị tại đây. Bây giờ lại một mực khăng định đạo nghĩa, phẩm hạnh của Võ Đang Trương ngũ ca ta khiếm khuyết nhưng không đưa ra được bằng chứng. Đại sư, ngài không cảm thấy đứng không vững sao?”

Lời nói của Lộ Dao cơ hồ lôi hết toàn bộ người có mặt xuống nước. Nàng đánh cược, cho dù quần hào giang hồ không quan tâm Võ Đang cũng tuyệt đối dễ tâm an nguy và được mát của bản thân. Huống gì hôm nay đến nơi này đa số là vì Đồ Long đao. Mà thương thế của Du Đại Nham, chuyện Thanh Lương sơn, chuyện nào cũng ám chỉ Thiếu Lâm tự quản lý đệ tử sơ sót. Lần này bất luận ai được Đồ Long đao, rất có khả năng sẽ gặp cảnh ngộ như Du Đại Nham năm đó. Vì thế nhất thời các môn các phái đua nhau xì xầm bàn tán, quả nửa nghi ngờ phẩm hạnh đệ tử Thiếu Lâm.

“A Di Đà Phật”, Không Trí nói “Ân phu nhân nói là sự thật. Nhưng bây giờ Du tam hiệp đã lãnh lặn, Ân lục hiệp và Ân phu nhân cũng được đoàn tụ.

Năm đó bốn mạng người ở huyện Hoài Xuyên là lỗi của đệ tử Thiếu Lâm ta, nhưng Long Môn tiêu cực từ trên xuống dưới bảy mươi bảy mạng người sao có thể đánh đồng?”

Lộ Dao thờ dài, sa sầm mặt: “Đại sư, ông muốn lấy mạng người ra tính toán với ta sao?”

Ba tăng hàng chữ Không trầm ngâm không nói.

“Đã như thế, ta cùng đại sư tính một chút.” Nói rồi vươn ngón tay ra đếm “Lộ Dao tự hào y thuật cũng coi như xuất sắc, trị bệnh cứu người hết sức nỗ lực. Từ khi bắt đầu hành nghề năm Chí Nguyên thứ hai đến năm Chí Chánh thứ nhất bị thương nặng, trong sáu năm bệnh nhân qua tay có bệnh án ghi lại tổng cộng là bốn ngàn một trăm hai mươi lăm ca. Chứng bệnh nan y khó trị là bốn trăm mười tám ca. Trong sáu năm này, Lộ Dao chữa lành hai ngàn chín trăm tám chục người, bệnh tình giảm bớt có một ngàn lẻ năm mươi hai người. Trong đó lúc tiếp nhận đã nguy kịch tổng cộng có một ngàn một trăm ca chẩn. Cuối cùng không chữa được từ vong tổng cộng một trăm lẻ chín người. Con số này không phải Lộ Dao ăn không nói có. Bốn năm nay lục ca sao chép bệnh án, hồ sơ của Lộ Dao, con số này đều do huynh ấy ghi lại hết.” Nói rồi nháy mắt cười với Ân Lê Đình: “Lục ca, muội nhớ không sai chứ?”

Ân Lê Đình bước lên nắm tay nàng: “Không sai. Còn có năm trăm mười một ca là cùng đồng liều hội chẩn hoặc khám chung.” Nói rồi ngừng đầu nói với mọi người: “Nếu chư vị cần xem chứng cứ, có thể đi tiệm sách của y quán tìm xem Phổ Tế Y Án Khảo Định lần lượt in ấn trong mấy năm nay.” Số tư liệu bệnh án này chẳng tự tay tổng kết chỉnh sửa, còn biết rõ hơn cả Lộ Dao.

Lộ Dao đứng bên cạnh chàng, cao giọng: “Ta đã gả cho lục ca tức là người của Võ Đang, món nợ này đương nhiên cũng ghi trên danh nghĩa Võ Đang. Đại sư ngại đến tính thù xen, mấy năm nay số người Lộ Dao cứu có nhiều hơn bảy mươi bảy người này không?”

“A Di Đà Phật! Ân phu nhân cao cả, cứu được nhiều mạng người như thế. Nhưng trị bệnh cứu người này là bổn phận của y giả, sao có thể đánh đồng với giết người được?” Không Trí nói.

Lộ Dao lắc đầu cười: “Hóa ra trong mắt đại sư, mạng người được cứu không tính là mạng, bị giết mới tính mạng người sao?”

“Cái đó...” Không Trí bị Lộ Dao chặn họng, trong lòng rõ ràng cảm thấy không đúng nhưng nhất thời lại không tìm ra vấn đề ở đâu. Lộ Dao cũng không chờ ông ta, nói liền: “Đại sư nghĩ thế Lộ Dao cũng hết cách. Nhưng chúng ta lại tính tiếp một món nợ nữa, bốn năm trước Lộ Dao bị trọng thương trong tay Viên Chân của quý phái, vừa lành cách đây không lâu mới quay về Võ Đang. Nếu không phải thế, bốn năm nay, Lộ Dao có thể trị được bao nhiêu bệnh nhân, cứu được bao nhiêu mạng người? Con số này, có cần Lộ Dao tính toán ra hết, sau đó so sánh một bận không?”

“Cái đó...” Không Văn khựng lại tiếp.

“Đại sư, mấy món nợ lông gà vỏ tỏi này, vốn Lộ Dao không muốn tính toán với quý phái, là quý phái nhất quyết túm mấy con số này không buông, cứ phải dùng số lượng đến đông đếm mạng người. Lộ Dao tuy là nữ tử nhưng vẫn biết phân biệt thị phi rõ ràng. Trước nay trên giang hồ chư vị thúc bá Võ Đang và lục ca hành xử trung thực ngay thẳng, nếu đại sư nói người do ngũ ca giết, xin mời đưa chứng cứ ra đây. Còn nếu muốn tính toán mạng người nhiều ít với Võ Đang, Lộ Dao bằng lòng theo hầu. Có điều sau khi tính toán rõ ràng xong, xin mời đại sư giao toàn bộ những tăng nhân dùng Đại Lực Kim Cang chi đã thương tam ca ra đây. Cho dù không vì báo thù cho tam ca thì cũng cần để chư vị đồng đạo giang hồ ở đây yên tâm, đỡ mắc công ngày nào đó bị âm toán gây nát gân cốt toàn thân lại không chỗ khiếu nại, đại sư nói đúng không?”

Lộ Dao nói một tràng, lời chuyện này đặt lên an nguy lợi ích của quần hùng, lại lấy chuyện năm xưa ra đòi lấy một chữ lý, mấy người Không Văn có thể nào đi nữa thì trước bao nhiêu người cũng không thể thốt ra được chữ không. Vốn còn hùng hồn khí thế, bây giờ trước mặt quần hùng giang hồ lại bị nói là “bản thân không ngay, sao quản được người.”

Thiếu Lâm tự nhất thời câm họng, song trong số quần hùng có người to tiếng: “Án mạng Long Môn tiêu cực, do Trương ngũ hiệp làm cũng được, không cũng kệ, Thiếu Lâm các người cứ đi tra chứng cứ hoặc là hung thủ đi. Hôm nay mọi người tới đây là muốn nghe tung tích Đồ Long đạo.”

Vừa nói ra, vô số tiếng đồng tình.

Tổng Viễn Kiều đứng dậy, nói với mọi người: “Tổng mỗ hiểu được chuyện này. Xin chư vị bình tĩnh lại, nghe Tổng mỗ và ngũ đệ Thúy Sơn giải thích rõ ràng.”

Lần này tất cả yên ắng lại. Tổng Viễn Kiều mới thông thả lên tiếng: “Đầu tiên, Tổng mỗ bảo đảm với chư vị, Đồ Long đạo này tuyệt không ở Võ Đang, cũng chưa từng qua tay bất cứ người nào của Võ Đang. Chẳng những quá khứ như thế, dù là tương lai, nếu Võ Đang ta có bất cứ người nào ngấp nghé thậm chí lấy được đạo này, tất thấy đều trục xuất ra khỏi môn phái. Hôm nay, Tổng mỗ nhận lời trước mặt đồng đạo giang hồ, chuyện này nếu do bất cứ người nào của Võ Đang ta làm, sẽ như cái bàn này.” Nói rồi tay hơi nhấc lên, dùng ống tay áo làm như lờ đãng phẩy qua chiếc bàn gỗ lim khắc hoa bên trái. Nhưng vừa phất qua, mọi người liền nghe thấy một loạt tiếng răng rắc. Định thần nhìn lại chiếc bàn gỗ lim kia trong nháy mắt đã nát thành vô số mảnh vụn, rơi xuống thành ụ. Mà mảnh vụn cũng không hề lộn xộn, văng tứ tung, ngược lại gom thành đồng rất ngay ngắn.

Chiều này khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc tốt độ. Công lực đập nát một cái bàn, hầu như mọi người ở đây đều làm được. Nhưng dùng kinh phong nơi tay áo đập vỡ cái bàn thì lại cực cao. Càng hướng chỉ dùng kinh phong phẩy nát bàn không một tiếng động, công lực bậc này, trong võ lâm rất hiếm người bì kịp. Mà tùy tiện còn phải lớn nhỏ đồng đều, không văng tung tóe, khéo léo gom thành một đồng. Kinh lực như thế khó mà tưởng tượng nổi. Hơn nữa, ở đây chỉ có Thiếu Lâm và mấy cao thủ khác mới nhìn thấy rõ, ngoại trừ phẩy nát một cái bàn, vừa rồi kinh phong tay áo Tổng Viễn Kiều lướt qua, trên bàn có một tách trà, bị kinh phong nhẹ nhàng cuốn ra đằng sau cực nhanh, vừa vụn được Ân Lê Đình đứng xéo đằng sau vòng tay đón vừa vụn.

Lần này tất cả càng nín thở không lên tiếng. Ngay cả ba người Không Văn cũng âm thầm cảm khái Tổng Viễn Kiều không hổ đứng đầu Võ Đang thật

hiệp, công lực cỡ này, võ lâm đương thời sợ rằng rất ít người có thể ngang hàng.

Chẳng như quần hùng trong lòng nặng trĩu, Ân Lê Đình đón lấy ly trà, vội vàng đưa cho Lộ Dao mới tìm ghế ngồi xuống, nói nhỏ: “Tiểu Dao, cái này vừa nãy không kịp đưa cho muội. Hãy còn nóng, có thể ấm tay.”

Lộ Dao cười hi hi cầm lấy, ôm trong tay. Mùa xuân, bên bờ sông khi trời ẩm thấp lạnh lạnh, Ân Lê Đình biết nàng thích nơi khô ráo ấm áp, sợ nàng ở lâu sẽ thấy lạnh mới đặc biệt đi kiếm một tách trà khá lớn cho nàng.

Mới rồi Lộ Dao lý luận đánh thép chèn ép Thiếu Lâm tự một hồi, tốn nhiều tâm tư, giờ khắc này ngồi trên ghế, một bên dựa vào Ân Lê Đình đứng chắn trước mặt, ôm tách trà nóng, thoải mái thở ra.

Động tác nhỏ này chẳng có ai lưu tâm, vì lúc này Trương Thúy Sơn đã lên tiếng: “Vừa rồi đại sư huynh tại hạ nói đó là chuyện thứ nhất, giờ tại hạ nói chuyện thứ hai. Đồ Long đao, Trương mỗ đã thấy qua. Mười năm trước trên đảo Vương Bản Sơn, đao này về tay Tạ Tốn. Nhưng vì đao này mà chôn vùi quá nhiều tính mạng của hảo hán võ lâm Trung Nguyên ta, lúc Trương mỗ quay về, hoàn toàn không đem đao này theo người. Vội lại từ đầu tới cuối, Trương mỗ chưa từng đụng vào đao, càng đừng nói là giữ làm của riêng. Còn như giờ đao ở nơi nào, Trương mỗ không muốn nói rõ. Không vì gì khác, chỉ vì không muốn mọi người lại nổi lên tranh chấp mà thôi.”

Vừa dứt lời quần hùng lập tức xôn xao.

“Trương Thúy Sơn! Người đang đùa giỡn mọi người chắc!” “Không khai đây tranh chấp? Tranh chấp này mấy năm qua có dừng lại bao giờ? Chỉ dựa vào một câu của người là bình ôn lại chắc?” “Trương Thúy Sơn, Võ Đang hẹn ta tới đây là vì một câu này thôi hả?!” Ngập ngừng Đồ Long đao nhiều năm như thế, quá nửa quần hùng đều giận dữ.

Võ Đang mọi người chẳng hề đổi sắc mặt. Tống Viễn Kiều thông thả mở miệng, không hề cao giọng vận khí, giọng nói lại át hết tất cả mọi người có mặt, từng câu từng chữ rõ mồn một: “Chư vị. Xin nghe tại hạ nói xong chuyện thứ ba. Vấn đề thứ ba này, đó là câu ‘Võ Lâm Chí Tôn, Bảo Đao Đồ Long, Hiệu Lệnh Thiên Hạ, Mạc Cầm Bắt Tòng’, Đồ Long đao này lợi hại mấy thì chung quy cũng chỉ là một thanh bảo đao sắc bén cứng rắn hơn chút mà thôi, làm sao dùng nó hiệu lệnh giang hồ, chẳng lẽ mọi người không muốn biết ư?”

Thế là, trong nháy mắt, tất cả yên tĩnh trở lại.

Mọi người nghe được tiếng cười trong vắt giòn giã: “Ta nói, các người không nghe lọt được cái gì, cái này chắc muốn nghe chứ hả? Nhiều năm nay chư vị tranh tới đoạt lui, thế mà chẳng ai hỏi thử, lời ra một thanh đao nặng trĩu như thế rốt cuộc làm sao hiệu lệnh thiên hạ? Chẳng lẽ người giờ đao lên, người đời đều phải nghe người sai khiến chỉ huy hay sao?” Chính là Lộ Dao ngồi trên ghế, chớp mắt, cười sáng rỡ.

Lời Tống Viễn Kiều và Lộ Dao, thoát cái thu hút sự chú ý của mọi người. Mấy năm nay, đích thực có một số người từng suy xét chuyện này song không làm sao nghĩ ra ngọn ngành, vì thế cũng chỉ đánh cướp đao trước rồi tính sau, hi vọng may ra bản thân cây đao này có manh mối gì đó.

Lộ Dao nhìn chung quanh một vòng, giọng nói trong trẻo: “Vì chứng minh Võ Đang thật sự không có ý đồ với đao này, cũng vì chư vị ở đây, Lộ Dao có thể nói ra những gì mình biết.”

“Vì sao Ân phu nhân lại biết?”

Lộ Dao hươu hươu ngón tay cười: “Chẳng lẽ chư vị quên Lộ Dao kế thừa Đông Hải Đào Hoa đảo rồi ư? Đồ Long đao này từ đâu mà đến? Là do năm xưa vợ chồng Quách Tĩnh và Hoàng Dung dùng huyền thiết trọng kiếm Dương Quá tặng nung chảy đúc thành. Hoàng Dung nữ hiệp là ái nữ độc nhất của đảo chủ Đào Hoa năm xưa, chút chuyện Đồ Long đao này với Lộ Dao mà nói chỉ là chuyện nội bộ, đương nhiên rõ ràng.”

Lần này mọi người đều vênh tai lên, chờ Lộ Dao mở miệng, nhất trí chưa từng thấy.

“Cái gọi là hiệu lệnh thiên hạ mạc cầm bắt tòng, không phải chỉ bản thân Đồ Long đao, mà là chỉ một bộ binh thư là Võ Mục di thư. Sách này là Nhạc Vũ Mục viết năm xưa, giảng giải toàn bộ đạo dùng binh hành quân cả đời ông. Mọi người đều biết Nhạc Vũ Mục là danh tướng chống Kim đời Tống, dùng binh như thần, đương nhiên binh pháp của ông có nhiều chiến công và chỗ đáng học hỏi. Năm xưa đại hiệp Quách Tĩnh có thể giữ thành Tương Dương nhiều năm, không bị quân Nguyên công phá chính là nhờ thuật dùng binh trong sách này. Mà trước khi thành phá, vợ chồng Quách Tĩnh biết khó mà may mắn thoát khỏi, vì thế giấu sách này trong Đồ Long đao, hi vọng đời sau có người lấy được, có thể quét sạch Thát Đát, khôi phục giang sơn nhà Hán. Thế nên mới có câu nói Hiệu Lệnh Thiên Hạ Mạc Cầm Bắt Tòng, nó không có ý nói được đao này sẽ thành thiên hạ đệ nhất mà là chỉ binh thư trong đao này có thể trợ giúp chí sĩ yêu nước hành quân dùng binh, lấy đó khôi phục giang sơn nhà Hán. Bằng không, hơn trăm năm nay, bao nhiêu người từng lấy qua đao này, chư vị có thấy người nào thành võ lâm chí tôn chưa? Không mất mạng cũng trọng thương thì đúng là có. Có điều á, theo Lộ Dao thấy, ngay cả Hiệu Lệnh Thiên Hạ Mạc Cầm Bắt Tòng kia cũng chẳng chính xác. Nếu thật sự được binh thư này là có thể trăm trận trăm thắng hiệu lệnh thiên hạ, sao đến cuối cùng Quách đại hiệp vẫn không thể nào xoay chuyển tình thế, lấy thân tuấn thành chứ? Theo thiên kiến của Lộ Dao, thay vì một cuốn Võ Mục di thư đánh cho máu chảy thành sông, không bằng chư vị đi đọc Tôn Tử binh pháp hoặc là Lục Thao thì hơn. Còn như hai quyển này, càng không cần tranh cho máu chảy thành sông, ra khỏi Hoàng Hạc lâu này, đi hướng đông chừng nửa dặm có tiệm sách, mười lăm đồng một quyển, không cần chép, muốn bao nhiêu cũng có, bao đủ.”

Dứt lời, trong tiếng ầm ỹ nổi lên, Lộ Dao thông thả quay về ghế ngồi, hoàn toàn phớt lờ tiếng la hét kinh ngạc, bàn tán thậm chí là chửi rủa càng lúc càng lớn của quần hùng, cười hi hi dựa vào Ân Lê Đình: “Lục ca, huynh nói muội có nên tìm ông chủ tiệm sách, nói với ông ấy hôm nay tiền lời chia cho muội một nửa mới được không?”

Ân Lê Đình mỉm cười: “Phòng chừng ông ta không muốn đâu. Có điều, Tiểu Dao, nếu muội tự chuẩn bị sổ sách đó trước, bán dưới lầu, hẳn là có thể kiếm được ít bạc.”

Lộ Dao tròn mắt đập trán: “Hình như đúng thế thật!” Kế đó nhìn Ân Lê Đình “Lục ca, muội phát hiện huynh và Thu Nhiên ở chung với nhau lâu, đạo làm ăn học thật giỏi đó.”

Ân Lê Đình vuốt vuốt tóc nàng, cười mà không nói.

Bỗng nhiên một giọng nói thô kệch phá vỡ không khí vô cùng dịu dàng giữa hai người: “Ân phu nhân, lời bà nói thật chứ?”

Lộ Dao phùng má, bĩu môi: “Ta cần gì lừa chứ ư? Đồ Long đao này Võ Đang thề không động vào, với ta mà nói, món đồ chơi đó còn không hữu dụng bằng dao mổ ta quen dùng. Hôm nay nói ra là vì muốn khuyên chứ vì một câu, Đồ Long đao này khác xa những gì chứ ư nghĩ, đừng vô duyên vô cớ mất mạng vì nó.”

Lúc này không ít người có mặt nghĩ đến vụ Thanh Lương sơn năm đó, cũng là Lộ Dao nói ra một câu chọc thủng bí mật giang hồ rất nhiều người không biết, bây giờ mới vạch trần ra mưu gian của Thành Côn. Nàng lại là truyền nhân Đào Hoa đảo, nếu nói trên đời này có ai có thể biết rõ bí ẩn Đồ Long đao, biết chính xác hơn nàng thì quả thật rất rất hiếm.

Người nọ lại hỏi: “Ân phu nhân đã biết câu Hiệu Lệnh Thiên Hạ Mạc Cầm Bất Tòng có nghĩa gì, vậy tại hạ to gan xin hỏi, Ý Thiên Bất Xuất Thủy Dữ Tranh Phong có ý ra sao?”

Lần này, trong sảnh có một nửa người nhìn Lộ Dao, nửa còn lại nhìn phái Nga Mi sở hữu Ý Thiên kiếm. Thanh cổ kiếm này hiện đang trong tay Diệt Tuyệt sư thái, chạm trở chữ triện, vỏ kiếm trầm hương, trong nét cổ điển lại toát lên vẻ hào hùng.

Hôm nay Võ Đang thiết yến mời giang hồ đồng đạo, tuy là phát thiệp mời rộng rãi, môn phái nào muốn đến cũng được nhưng đến đây cơ hồ không phải có liên quan với vụ án Long Môn tiêu cực thì là dính líu đến đại hội Dương Dao Lập Uy trên đảo Vương Bàn Sơn. Chỉ độc phái Nga Mi, không dính dáng tới bên nào hết. Ý tứ trong đó, mỗi người một đánh giá. Nhưng nghĩ Võ Đang và Nga Mi qua lại thân thiết, tự nhiên chẳng ai nói gì ngay trước mặt. Lộ Dao chưa mở miệng đã cảm nhận được hai luồng hàn quang xoáy thẳng vào mình, chính là ánh mắt như chớp của chương môn Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái quét về phía nàng. Ân Lê Đình cũng cảm nhận được ánh mắt bức người của Diệt Tuyệt, lảng lảng lẩn một bước, che kín Lộ Dao, hơi chấp tay với Diệt Tuyệt, không hề mất lễ nghi.

“Cái này á...” Lộ Dao hơi dừng lại, đôi mắt đẹp đảo tròn, thò đầu ra khỏi người Ân Lê Đình: “Ý Thiên kiếm này là do vợ chồng Quách Tĩnh truyền cho tổ sư Nga Mi Quách Tương nữ hiệp, vì mong muốn truyền nhân bảo đảm chắc chắn người kế thừa Võ Mục di thư này có thể dùng thuật truyền thụ trong sách lãnh binh tướng khôi phục giang sơn nhà Hán. Nếu người thừa kế không lấy đó làm nhiệm vụ của mình, thậm chí dùng thuật trong thư tàn sát bá tính, tất do truyền nhân Ý Thiên kiếm dùng kiếm lấy mạng. Đó chính là ý nghĩa của câu Ý Thiên Bất Xuất Thủy Dữ Tranh Phong. Chuyện Ý Thiên kiếm, ắt hẳn các đời chương môn Nga Mi đều được biết, phải không? Sư thái?” Nói rồi nhướn hai hàng mi, kiễng chân ngóng qua vai Ân Lê Đình, cười hi hi nhìn sắc mặt biến hóa không chừng của Diệt Tuyệt.

Lộ Dao đẩy sự tình sang phái Nga Mi song lại không nói chuyện trong Ý Thiên kiếm có Cửu Âm chân kinh, còn nhìn Diệt Tuyệt với ánh mắt đầy thâm ý. Diệt Tuyệt cảm giận nâng một câu nói toạc bí mật truyền đời chỉ có các đời chương môn Nga Mi mới biết, nhưng thấy nàng không tiết lộ sự tồn tại của Cửu Âm Chân Kinh lấy nửa câu, trong lòng lại nhẹ nhõm. Vừa rồi Lộ Dao mới mở miệng, bà ta gần như nổi sát tâm. Nhưng Ân Lê Đình đứng chắn trước mặt Lộ Dao khi thế sừng sững không khỏi khiến bà ta căng thẳng, rụt bàn tay đã muốn đặt lên Ý Thiên kiếm về. Nhìn vợ chồng Ân Lê Đình thân mật như thế, cho dù giao tình Nga Mi Võ Đang tốt mấy đi nữa, hôm nay nếu bà ta động Lộ Dao, sợ rằng Ân Lê Đình và Võ Đang thất hiệp sẽ không chịu dễ yên. Hơn nữa luận môn phái vai vế, Lộ Dao chẳng những cùng chi với Nga Mi, còn cùng thế hệ với Quách Tương, Diệt Tuyệt sư thái có không muốn thừa nhận đi nữa thì rốt cuộc vai vế thứ bậc vẫn sờ sờ ra đó. Còn trước mặt, bà ta nói một câu “phải” sẽ không có người biết Cửu Âm Chân Kinh trong Ý Thiên kiếm, càng không có vô số người tiếp tục giành giật Đồ Long đao. Nếu bà ta nói một chữ “không”, chẳng những chuyện Cửu Âm chân kinh có khả năng bị moi ra, tất cả mâu thuẫn và lỗi phải sẽ từ Võ Đang chuyển qua Thiếu Lâm, kể đó rơi xuống đầu Nga Mi.

Hai mắt Diệt Tuyệt hơi nheo lại, nửa ngày mở miệng: “Ân phu nhân nói... không sai. Các đời chương môn Nga Mi ta đều truyền lại tổ huấn, Võ Mục di thư trong Đồ Long đao giao cho tướng lĩnh có thể lãnh binh chống Nguyên, Ý Thiên kiếm thì lưu lại Nga Mi, một khi binh thư giao lầm người thì dùng kiếm lấy mạng kẻ đó.” Quả nhiên lời lẽ hoàn toàn tỏ vẻ không biết chuyện Cửu Âm Chân Kinh.

Trong tiếng xôn xao của quần hùng, Lộ Dao nháy mắt với Ân Lê Đình, đắc ý cười khe khẽ.

Mấy ngày trước Phó Thu Nhiên gửi tới một văn kiện son son, nội dung còn rành rành ra đó: “Sự đời dễ tính, lòng người khó dò. Thế thì bắt được nhược điểm lòng người, tất cả có thể nắm trong lòng bàn tay.”

Lúc ấy nàng dựa vào giường mềm dưới hiên đọc thư, nhìn đó đó bèn hỏi Ân Lê Đình đang luyện kiếm trong viện: lục ca, huynh nói Thiếu Lâm để ý gì nhất? Ân Lê Đình thu kiếm, nghĩ nghĩ ắt là thanh danh trăm năm của Thiếu Lâm. Lộ Dao gật đầu, lại hỏi: vậy huynh nói, Nga Mi để tâm gì nhất? Ân Lê Đình cười: bây giờ Diệt Tuyệt sư thái quan tâm nhất, phỏng chừng là làm sao phát dương quang đại phái Nga Mi. Lộ Dao lè lưỡi, hỏi tiếp: thế huynh nói các lộ nhân mã giang hồ đến Hoàng Hạc lâu lần này thì sao? Ân Lê Đình lắc đầu cười: Tiểu Dao muội đang khảo huynh ư? Cái đó còn không dễ à? Đường nhiên là Đồ Long đao rồi. Nói rồi xoa đầu nàng: muội lại tính toán gì thế? Lộ Dao cười gian: mấy ngày nữa huynh biết liền!

Quả nhiên lúc này Ân Lê Đình cũng nhớ tới tình hình lúc đó, lập tức hiểu được dụng ý hôm đó của nàng, thấy nàng nháy mắt với mình, trong tiếng xôn xao kinh ngạc ồn ào của giang hồ, nhỏ giọng hỏi mình: “Lục ca, muội bỗng muốn biết, huynh để ý gì nhất?” Nói rồi một bàn tay vụng trộm luồn vào dưới tay áo chàng, men theo cổ tay nhẹ nhàng lần lên, ngón tay chọc chọc như đang múa, khiến chàng xao động.

Ý cười âm áp đọng đầy trong mắt, Ân Lê Đình đè bàn tay lên lút nghịch ngợm của nàng lại: “Tiểu Dao định tính toán huynh ư?”

Lộ Dao sờ mũi, bộ dạng giả câm giả điếc: “Muội chưa nói gì hết á, cái này là tự huynh nói.”

Rốt cuộc Ân Lê Đình không nhịn được cười, hạ giọng: “Nếu muội muốn tính toán huynh, e là tính là chính xác, không cần phải biết huynh để ý gì nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Gió Đông Núi Nào Đẹp

Lời đồn bay tới tập giang hồ mấy chục năm nay, bị truyền nhân Đào Hoa đảo và chương môn Nga Mi có quan hệ sâu xa với Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao nhất chính miêng xác nhận trong đó chẳng qua cất giữ một cuốn binh pháp, thậm chí còn kém mấy quyển binh pháp kinh điển tồn năm mươi đồng ra tiệm sách nào đó mua là có. Đả kích như thế, làm các phái vốn há lòng há dạ, nhắm nhe nhất định phải có Đồ Long đao ừ xừ như cả những sương, trệu trạo nuốt không nổi đồ ăn, liền đó mắt sạch hứng thú lục tục dất nhau ra về, mạnh ai nấy dẫn môn hạ đệ tử cảm ơn Võ Đang chiêu đãi, ừ oải đi mất. Tổng Viễn Kiều và Du Liên Châu lần lượt hành lễ cảm ơn, không thiếu sót lễ nghĩa, sau đó sai các đệ tử đưa ra khỏi Hoàng Hạc lâu.

Các tiêu cục vì chuyện Long Môn tiêu cục noi theo Thiếu Lâm mà làm. Nhưng Trương Thúy Sơn nói thẳng không phải do chàng làm, Du Liên Châu lại hứa hẹn trước mặt đông đảo giang hồ: Trương Thúy Sơn đã không muốn nói rõ ai làm, Võ Đang nguyện ý trong vòng ba năm hành hiệp trăm việc, lấy đó an ủi tính mạng vô tội của Long Môn tiêu cục. Ba tăng hàng chữ Không nhìn Lộ Dao cười hi hi, bày ra vẻ muốn tính nợ cũ xin mời, còn kém chút kiếm cái bản tính tới, thậm chí nhắc hôm nay sợ rằng chẳng có kết quả gì, nói nhiều nữa cũng vô ích bèn dất đệ tử, cao giọng niệm Phật cảm ơn Võ Đang hôm nay chiêu đãi, được Tổng Viễn Kiều đích thân ra tiễn, dất đệ tử đi.

Nga Mi là phái đi cuối cùng. Du Liên Châu thay mặt Võ Đang, lấy thân phận chủ nhân nói lời cảm tạ Nga Mi hôm nay tới đây với Diệt Tuyệt sư thái, Diệt Tuyệt sư thái gật đầu đáp lễ, sau đó đi thẳng tới trước mặt Ân Lê Đình và Lộ Dao. Ân Lê Đình theo bản năng bước lên một bước, chắn trước mặt Lộ Dao, cung kính hành lễ: “Sư thái.”

“Ân lạc hiệp,” Diệt Tuyệt sư thái mở miệng, mắt thì nhìn Lộ Dao chòng chọc “Bản ni có lời muốn nói với tôn phu nhân, không biết Ân lạc hiệp có nể mặt chăng?”

Ân Lê Đình biết năm đó từ lúc ở Thanh Lương sơn, Diệt Tuyệt sư thái liền không ưa Lộ Dao, bây giờ sao dám để bà ta cùng Lộ Dao một chỗ. Đang định mở miệng, bỗng nghe Lộ Dao nói: “Lục ca, sư thái đã có việc, huynh cứ để bà ấy nói chuyện với muội.”

“Tốt, Ân phu nhân có thể dời bước nói chuyện không?”

Lộ Dao mặc kệ bà ta, bước lên một bước nắm tay Ân Lê Đình “Lục ca huynh yên tâm đi, muội đi lát là về.”

Làm sao Ân Lê Đình yên tâm cho được? Chàng kéo Lộ Dao lại “Tiểu Dao, huynh đi với muội nhé?”

Lộ Dao nhìn chàng, chốc lát mềm lòng, nói với Diệt Tuyệt: “Sư thái, lục ca và ta vợ chồng một lòng, bà nói với ta và nói với hai người chúng ta chẳng khác gì nhau.” Nét mặt không có đường thương lượng.

Diệt Tuyệt đành đáp ứng. Ba người lên lầu năm, Diệt Tuyệt nhìn chằm chằm Lộ Dao hồi lâu mới lên tiếng: “Ân phu nhân, theo cô biết, Ý Thiên kiếm thật sự chỉ dùng để tru sát tướng lĩnh coi rẻ Võ Mục di thư?”

Lộ Dao dất tay Ân Lê Đình, chẳng hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Diệt Tuyệt, nửa ngày sờ mũi, đáp: “Sư thái là người khôn ngoan, có một số lời nếu nói ngay trước mặt quần hùng giang hồ, sợ rằng mấy chục năm sau này Nga Mi chẳng có lấy một ngày yên bình.”

Hiển nhiên tò mò trong Ý Thiên kiếm chứa cái gì, nàng biết rõ trong lòng.

Mắt Diệt Tuyệt xẹt qua sát khí, các đòi Nga Mi chỉ có chương môn mới biết bí mật này, bây giờ bị Lộ Dao biết được bảo sao bà ta yên tâm cho được. Trương kiếm trong tay Ân Lê Đình hơi căng, tập trung cảnh giác, cũng hiểu được nội tình chàng sợ Diệt Tuyệt sư thái có hành động. Lộ Dao ngược lại chẳng hề khẩn trương, cười hi hi, nói với Diệt Tuyệt: “Sư thái, ta biết bà đang nghĩ gì. Có điều Lộ Dao có thể nói cho bà hay, cái bà để ý đó, Lộ Dao chẳng thêm bận tâm. Chút bí kíp công phu võ học đó, năm xưa suýt nữa thì bị ta lấy ra kê chân. Nếu không phải sau đó đưa sổ sách ấy cho lục ca mang về Võ Đang, nói không chừng vài năm sau ta bắt cần lõi ra nhóm lửa cũng không chừng.”

Diệt Tuyệt sư thái gạt bản mình, hoàn toàn không ngờ Lộ Dao chẳng xem Cửu Âm Chân Kinh ra gì như thế, nhất thời vẻ mặt biến ảo khó lường. Lát sau dường như hoàn hồn lại, trầm giọng: “Mang về Võ Đang? Chẳng lẽ sách này...”

Lộ Dao biết bà ta định nói gì, cũng không phủ nhận: “Sách đó đưa ta lằng phí, giao cho Võ Đang mới có thể phát huy hết công dụng.”

Lúc này Diệt Tuyệt sư thái mới hiểu “Mấy năm nay công phu thanh danh của Võ Đang chừ hiệp đều tiến triển vượt bậc, chẳng lẽ vì sách này?”

Lộ Dao xòe tay, vẻ mặt “ta là ngoài nghề”, lại nghe Ân Lê Đình nói: “Sách này năm đó ta mang về Võ Đang đưa cho sư phụ, sư phụ bẻ quan tới một

năm, rốt cuộc linh hội được tinh tủy và yếu quyết trong đó, dung hợp với nội công tâm pháp vốn có của Võ Đang, lại truyền cho sư huynh đệ chúng ta. Đạo lý âm dương kết hợp, xoay vần dung hợp trong đó, lại là cảnh giới đỉnh cao của võ học.”

Lộ Dao lễ lạy: “Nói rồi thôi, để trong tay ta chỉ lẳng phí, giao cho lục ca bọn họ mới có ý nghĩa.”

Lòng Diệt Tuyệt sư thái ngón ngang trăm mối, nhìn chăm chăm Lộ Dao nửa ngày lại không biết nên nói gì. Nàng và Ân Lê Đình là vợ chồng, đừng nói một quyển bí kíp, có thứ gì mà không thể tặng đâu? Nửa ngày chỉ đành âm thầm than thở vì sao Võ Đang lại có vận may như thế, dễ dàng có được bí kíp võ công cất giấu trăm năm, nhìn Lộ Dao và Ân Lê Đình tay nắm tay, rốt cuộc bất lực, phẩy tay áo mà đi.

Ân Lê Đình và Lộ Dao quay xuống lầu bốn, nhìn Diệt Tuyệt sư thái dẫn đệ tử Nga Mi bỏ đi, ngoảnh đầu hỏi Lộ Dao “Tiểu Dao, muội nói liệu Diệt Tuyệt sư thái quay về có nghĩ cách lấy Cửu Âm Chân Kinh ra không?”

Lộ Dao nhún vai “Muội thấy là không.”

“Tại sao?”

Lộ Dao cười đáp: “Bí kíp này bà ta xem trọng quá mức! Người càng coi trọng thứ gì đó càng sẽ nâng cao giá trị của nó. Sư thái cực kỳ coi trọng địa vị Nga Mi trên giang hồ, đặt hết toàn bộ hi vọng lên quyển sách này. Vì thế vốn chỉ là một cuốn bí kíp võ công lại bị xem thành bảo vật trấn sơn, sinh tử tồn vong và phát dương quang đại cả phái Nga Mi đều dính đến nó, như vậy sao có thể tùy tiện lấy ra truyền thụ rộng rãi cho đệ tử? Bà ta không như sư phụ, dốc lòng nghiên cứu truyền thụ võ học, chỉ đơn giản vì nghiên cứu truyền thụ, không giấu diếm gì sư huynh đệ các huynh. Với bà ta mà nói, chút võ học đó đeo theo quá nhiều danh vọng giang hồ, đương nhiên sẽ không dễ dãi như Võ Đang rồi. Bây giờ ắt hẳn trong lòng bà ta mâu thuẫn giằng co lắm đây.” Nói rồi quay sang Ân Lê Đình “Nói ra thì, lục ca, huynh có một sư phụ tốt nhất giang hồ bây giờ.”

Ân Lê Đình chưa kịp lên tiếng, Du Đại Nham kẻ bên đã cười to: “Lục muội, sư phụ lão nhân gia bây giờ không phải cũng là sư phụ muội sao?”

Lộ Dao phùng má, cười đáp: “Nói cũng đúng!” không ngoài dự đoán, bàn tay nắm tay mình siết lại, ầm ập mà khô ráo.

Hoàng Hạc lâu hẹn ngày ba mươi tháng ba, đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong vào mùng chín tháng tư, cách nhau có mười ngày. Trương Tam Phong trước giờ không thích lễ nghi rườm rà, lúc trước mỗi dịp thọ tròn bảy mươi, tám mươi, chín mươi, đa phần cũng dọn đồ mấy đệ tử Tống Viễn Kiều đứng quây rầy đến đông đảo giang hồ. Bây giờ dù là đại thọ trăm tuổi thì cũng như thế. Nhưng trong phái Võ Đang thì không thiếu được chúc mừng. Hơn nửa tháng trước Tống Viễn Kiều đã bắt đầu chỉ huy đệ tử thu dọn mua sắm đồ vật, đạo đồng bận tới mất tới mũi, tiền điện hậu điện, nội cung ngoại cung Võ Đang đều đã quét dọn sạch sẽ, dán câu đối chúc thọ, khá là vui mừng.

Gần tới ngày lễ, cũng có các phái như Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Luân, Hoa Sơn phái người đưa quà chúc thọ tới. Mấy năm nay cho dù giữa các phái có tranh chấp nhưng sự tình liên quan tới thể diện này thì không thiếu. Có điều năm nay, chỉ riêng hai phần quà chúc thọ, lúc đưa lên núi, Trương Tam Phong vuốt râu cười. Một phần của Thiên Ưng giáo, một phần khác là của Thu Linh trang. Thiên Ưng giáo thì là lần đầu đưa quà tới, còn Thu Linh trang chẳng phải lần đầu tiên. Có điều lúc trước Lộ Dao không có, mấy người Tống Viễn Kiều nhận quà xong, phái đệ tử đi Kim Lăng đáp tạ song không hề muốn cho Ân Lê Đình biết được. Nhưng năm nay, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê và Mạc Thanh Cốc đang ở trong đại sảnh hầu Trương Tam Phong, nghe đệ tử báo quà của Thu Linh trang tới rồi đều cười mà không nói. Mạc Thanh Cốc nháy mắt lên, muốn đi ra sau tìm Ân Lê Đình. Du Liên Châu, Trương Tùng Khê cũng chẳng can, Du Liên Châu nói với đệ tử kia: “Người đi đón khách vào, đừng chậm trễ.”

Bên này, Mạc Thanh Cốc chạy ra sau núi, vừa ngoặt qua cửa vòm thì thấy cả Ân Lê Đình và Lộ Dao đều ở trong đình hóng mát, Mai Hân Hề cũng ở bên cạnh, còn có một hài tử chưa tới mười tuổi, đang nhào vào lòng Lộ Dao dụi tới dụi lui, một tay thì túm tay áo Ân Lê Đình không buông, miệng chu rở cao, trên má còn đọng vệt nước mắt, bộ dạng rõ ràng là làm nũng.

Mạc Thanh Cốc chưa từng gặp đứa bé này, nhảy phóc tới trước mặt mọi người: “Lục ca, đây là hài tử nhà ai thế?” Nhìn dáng vẻ thân mật của nó và hai người, không nhìn được trọn mắt, bịt miệng “Lục, lục, lục, lục, lục ca... không, không, không, không phải huynh...” Song thoát cái lại cảm thấy hết sức hoang đường “Không đúng! Sao có thể?!”

Ân Lê Đình chẳng hiểu ý hân, chỉ nghe rõ là hân hỏi đứa bé này, bèn đáp: “Tiểu gia hỏa này tên Hà Văn Thực, đệ tử của Diệt lão đại phu Tế Nam. Mỗi năm huynh đến nhà Diệt lão đại phu, nó đều muốn theo huynh lên Võ Đang, lần này nhờ đại thọ sư phụ liền đón nó lên xem thử.” Hài tử này chính là Tiểu Vân nhà Diệt Thủ, lúc đầu xuân quán lấy Ân Lê Đình đòi lên Võ Đang. Lần này Ân Lê Đình và Lộ Dao vừa về núi liền phái đệ tử đi Tế Nam đón nó lên đây.

Lộ Dao ngồi bên nghe hiểu ý Mạc Thanh Cốc, bỗng nảy ra ý xấu, nói với Tiểu Vân: “Tiểu Vân ngoan, đệ quay đầu xem, người đằng sau là sư đệ Ân ca ca, công phu cũng không kém chút nào!”

Tiểu Vân xưa nay hết sức sùng bái công phu của Ân Lê Đình, nghe Lộ Dao nói, vội vàng đứng dậy quay người lại, thấy một thúc thúc mặc trường sam màu nâu, thắt lưng đeo trường kiếm đang nhìn nó, nghe Lộ Dao nói công phu thúc thúc này giỏi, cực kỳ cao hứng nhào vào người Mạc Thanh Cốc, túm tay áo hân mà chào hỏi: “Đệ tên Hà Văn Thực, sư phụ, Lộ tỷ tỷ và Ân ca ca đều gọi đệ là Tiểu Vân.” Nói rồi kéo tay áo Mạc Thanh Cốc lau nước mắt nước mũi còn dính trên mặt, sau đó đu trên người Mạc Thanh Cốc “Ca ca huynh cũng biết công phu phải không? Rất lợi hại hả? Lợi hại giống Ân ca ca không? Ca ca huynh cho đệ xem được không?” Nói rồi nịnh nọt làm nũng ôm cứng cổ Mạc Thanh Cốc, mặt còn dính nước mắt nước mũi, “chụt” một cái hôn lên má Mạc Thanh Cốc “Ca ca đệ hôn huynh một cái, huynh cho đệ xem huynh múa kiếm được không?”

Nhìn Mạc Thanh Cốc khóc không ra nước mắt ngó trừng trừng bộ áo choàng mới vừa thay ban sáng, Lộ Dao thiếu điều cười thành tiếng. Bản lĩnh bá mồm người làm nũng của Tiểu Vân, năm đó chẳng những khiến mình, mà cả Ân Lê Đình cực kỳ dễ tính cũng tặc lưỡi. Bây giờ đứa nhỏ này dán mắt vào Mạc Thanh Cốc rồi, những ngày nó còn ở lại Võ Đang sau này, ắt hẳn Mạc Thanh Cốc không được thanh tịnh nữa rồi.

Ân Lê Đình nhìn Tiểu Vân đu trên người Mạc Thanh Cốc cười nói: “Thất đệ, tính Tiểu Vân thế đó, quen rồi sẽ ổn thôi.”

“Dạ.” Mạc Thanh Cốc méo xẹo mặt gật đầu, bắt lực vỗ vỗ Tiểu Vân, bấy giờ mới nói: “Lục ca, lục tẩu, Thu Linh trang phái người tới tặng quà cho sư phụ.”

Hai người nhìn nhau, Lộ Dao cười: “Đi thôi đi thôi, lục ca, xem Thu Nhiên tặng cái gì.” Dứt lời dắt nhau đi thẳng tới tiền viện, bỏ lại Mạc Thanh Cốc một mình đối phó với công phu làm nũng bám người tuyệt thế vô song của Tiểu Vân.

Ân Lê Đình và Lộ Dao vừa vào đại điện thì thấy Trương Tam Phong, Du Liên Châu và Trương Tùng Khê đều có mặt, ngồi trên ghế khách là Phó Hồng. Trương Tam Phong cười nói: “Lê Đình, anh vợ đưa quà đến rồi, mau tới nhận đi.”

Lộ Dao cười hi hi kéo tay Ân Lê Đình, đi tới nói: “Hong thúc, lâu quá không gặp rồi!”

Phó Hồng hành lễ: “Phó Hồng ra mắt đại tiểu thư, cô gia.”

Ân Lê Đình vội vàng bước lên đỡ: “Hong thúc ngài là trưởng bối của hai người chúng con, tuyệt đối đừng khách sáo như thế.” Phó Hồng tiếng là quản gia nhưng tuổi thì làm cha Phó Thu Nhiên và Lộ Dao cũng không quá. Mấy năm nay đa phần quản lý chăm lo mọi chuyện trong Thu Linh trang, Lộ Dao và Phó Thu Nhiên đều đối xử như trưởng bối. Hôn nữa năm xưa Ân Lê Đình và Lộ Dao thành thân, Trương Tam Phong cùng Phó Thu Nhiên không kịp tới nơi, trước sau đều do Phó Hồng chủ trì, thành thử những năm nay Ân Lê Đình cực kỳ tôn kính ông.

Phó Hồng đưa danh mục quà tặng cho Ân Lê Đình, nói: “Năm nay là đại thọ trăm tuổi của Trương chân nhân, trang chủ phái tại hạ đưa quà chúc thọ đến, thuận tiện hỏi thăm cô gia và đại tiểu thư.”

Ân Lê Đình đưa hai tay nhận danh mục, trình lên cho Trương Tam Phong.

Phó Thu Nhiên đưa quà tặng không như các môn phái khác, các phái kia quà tặng rực rỡ muôn màu, hẳn đưa tới chỉ có ba món. Món thứ nhất là Đạo Đức Kinh Lý Thái Bạch đời Đường đích thân sao chép. Món thứ hai là tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng bạch ngọc dương chi cao một thước, điều khắc cổ xưa tao nhã, đế tượng khắc “Năm Thiên Bảo [104] Thứ Nhất” hiển nhiên là cổ vật hiếm có. Món thứ ba là bức thư pháp Thu Thủy do danh gia Nhan Chân Khanh viết, bút pháp đơn giản mà hùng hồn, khí thế mạnh mẽ, tăng thêm sức mạnh cho ý thu thủy. Ba món đồ, chẳng món nào là đồ quý báu nhưng món nào cũng ngàn vàng khó mua.

Trương Tam Phong vừa nhìn, không khỏi cười nói: “Phó trang chủ thật là người tao nhã, không như người thường. Quà này quá quý trọng. Có điều đã là thân gia, lão đạo khách sao thì là người ngoài mắt rồi. Lê Đình, chờ qua mừng chín, con và Dao nhi nên đi Kim Lăng mới phải.”

Ân Lê Đình vội vàng vâng lời sư phụ, bên này Phó Hồng nói với Lộ Dao: “Đại tiểu thư, trang chủ đã mua xong sản nghiệp đất đai ở Hối Long trấn dưới núi, xây một Phổ Tế y quán mới ở đó. Bấy giờ mọi đồ đạc trong viện đều chuẩn bị khá đủ, mấy ngày trước đã phát thiệp mời đại phu rộng rãi. Trang chủ nói đại tiểu thư chú ý một chút.”

Năm xưa Lộ Dao không ở cố định một chỗ cũng chẳng để ý. Bấy giờ xem ra sau này mỗi năm trừ du lịch hành y cũng ở Võ Đang không ít thời gian. Vì thế Phó Thu Nhiên dứt khoát dựng một Phổ Tế y quán dưới núi Võ Đang, tiện cho nàng hành y.

Chuyện này Lộ Dao biết, bèn gật đầu: “Chờ hai ngày nữa ta xuống núi xem thử.”

Phó Hồng lại nói: “Ngoài ra, lần này trang chủ còn đưa tới cho đại tiểu thư một bệnh nhân.”

Lộ Dao mở to mắt, vội vàng đứng dậy “Bệnh nhân? Ở đâu? Bệnh gì? Sao lại đưa đến đây xa như thế? Kim Lăng không trị được ư? Mau dẫn ta đi xem”

Phó Hồng nói: “Là chứng tê thấp, kéo dài cũng lâu ngày rồi. Mới đầu do Trình đại phu của Nhã An y quán điều trị, bây giờ Trình đại phu có việc về quê. Trang chủ nói hồi xưa đại tiểu thư từng có chút nghiên cứu về chứng tê thấp, mà bản thân bệnh nhân này cũng có chút sâu xa với đại tiểu thư, quanh năm ở Thu Linh trang, chẳng bằng đưa đến chỗ đại tiểu thư. Chờ chữa lành xong, người đi hay ở lại do đại tiểu thư quyết định.”

Lộ Dao bị ông nói cho hồ đồ, có điều bản năng y giả làm nàng muốn đi xem. Mọi người đều biết tính Lộ Dao, Trương Tam Phong bèn nói: “Đã thế, Dao nhi đi xem thử đi.”

Lộ Dao và Ân Lê Đình hành lễ với Trương Tam Phong xong liền theo Phó Hồng đi phòng khách.

Trên giường trong phòng của khách lúc này có một người nửa nằm, Lộ Dao thấy thì giật mình, là một tiểu nữ hài chừng mười tuổi. Sắc mặt hơi trắng, thân hình khá gầy, đôi mắt đang cảnh giác nhìn chăm chăm Ân Lê Đình và Lộ Dao, trong mắt thoáng chút đề phòng thù địch, không nói một tiếng. Lộ Dao xưa nay nhớ người chẳng nhớ mặt, không nhớ được tiểu cô nương này là ai, trái lại Ân Lê Đình vừa liếc một cái liền vội vàng kéo Lộ Dao đang định tiến lên chẩn bệnh lại, nói rất khê: “Tiểu Dao.” Tay cầm kiểm soát lại.

Lộ Dao ngược mắt, không hiểu ý Ân Lê Đình, chợt nghe chàng nói rất khê bên tai: “Là tiểu cô nương lúc ở Hàng Châu đó.”

Lộ Dao sức nhớ ra, năm đó nàng và Ân Lê Đình đi qua Hàng Châu, từng cứu một tiểu cô nương suýt bị xe ngựa đụng trúng trên phố. Ai ngờ trong miệng tiểu cô nương này lại giấu độc châm, may mà bên mình có Ân Lê Đình nhanh tay lẹ mắt mới không bị thương. Sau đó Phó Thu Nhiên tra xét ngọn nguồn, phát hiện tiểu cô nương này là cô nhi, năm đó giấu độc châm trong miệng là vì bị người đe dọa, thân bất do kỷ, hoàn toàn không hiểu được tiền căn hậu quả, ngay cả độc châm cũng là do cơ quan giấu trong răng tự động bắn ra, không phải do nó làm, thành thử thật khó mà quy tội cho nó. Phó

Thu Nhiên cũng không khó để quá mức. Nghĩ nó một cô nhi, nếu lưu lạc đầu đường chung quy khó sống sót, thế là cho nó ở lại Thu Linh trang. Không ngờ đứa nhỏ này lại mắc chứng tê thấp. Loại bệnh mãn tính này cực kỳ khó chữa, vì vậy lần này Phó Thu Nhiên tính đưa nó tới cho Lộ Dao.

Lộ Dao chớp chớp mắt, an ủi Ân Lê Đình: “Lục ca, không sao. Nó là đứa nhỏ, lại không biết võ công. Chuyện năm đó bản thân nó cũng không biết xảy ra việc gì, không trách nó được.”

Ân Lê Đình biết Lộ Dao nói có lý nhưng vẫn không thể hoàn toàn yên tâm, bám theo Lộ Dao sát gót, lặng lẽ vận chân khí, đề phòng ngoài ý muốn. Lộ Dao đi tới trước giường, cười nói: “Tiểu cô nương, ta tên Lộ Dao, là đại phu. Muội tên gì?”

Tiểu nữ hài cắn môi không đáp.

Lộ Dao không bận tâm “Muội mắc chứng tê thấp đúng không? Mỗi lần trời âm u có mưa khớp xương toàn thân đau nhức khó nhin, đúng không? Ta có thể chữa cho muội!”

Tiểu nữ hài vẫn không nói, đề phòng nhích vào trong, tiếp tục nhìn Lộ Dao cảnh giác.

Tiểu hài tử từ nhỏ từ cổ vô thân khác sâu trong tâm khảm, thế nên tính cảnh giác cao độ, trầm mặc ít lời là chuyện bình thường. Năm xưa Lộ Dao cũng gặp không ít trường hợp, không hề để tâm. Ân Lê Đình tuy đề phòng đứa nhỏ này làm người khác bị thương nhưng mặt khác cũng rất đồng tình cảnh ngộ của nó, thấy bộ dạng nó thế có chút mềm lòng.

Ngay lúc đó, cửa cách một tiếng bị đẩy ra, là Mạc Thanh Cốc mang theo Hà Vân Thực đi vào. Hấn chỉ vào Hà Vân Thực bắt lực nói: “Tiểu gia hỏa này nửa ngày không thấy hai người lục ca, cứ âm ỷ đòi tìm hai người, đề dành mạng nó lại đây.”

Hà Vân Thực chạy tới bên cạnh Lộ Dao, khá tự giác bò lên đùi Lộ Dao đang ngồi cạnh giường: “Lộ tỷ tỷ, tỷ đang làm gì?”

Lộ Dao cười chỉ vào tiểu cô nương trong giường: “Tiểu tỷ tỷ này bị bệnh, tỷ đang chẩn bệnh cho tỷ tỷ ấy.”

Hà Vân Thực vừa nghe nói chẩn bệnh, lập tức lên tinh thần, vội vàng bò qua chỗ nữ hài kia: “Ôi cha cha, tiểu tỷ tỷ tỷ xinh quá đi!... có điều tỷ bệnh à? Bị bệnh thì phải chữa đó, đệ xem giúp tỷ được không? Đệ cũng là đại phu đó.” Nói rồi bò tới trước người tiểu nữ hài như con cún, nịnh nọt nhìn nữ hài, còn thiếu nước vẩy đuôi nữa thôi.

Tiểu nữ hài thấy nó sán lại trước mặt, nói chuyện một mình, còn giơ tay lên muốn tóm cổ tay mình nữa, bản năng dùng sức đẩy một cái, xô nó ra tới mép giường, hung tợn trừng nó.

Hà Vân Thực lại chẳng hiểu ý nó, lồm cồm bò dậy, không sòn lòng tiếp tục bò tới: “Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ đừng sợ, xem bệnh không đau đâu, tỷ để đệ bắt mạch được không?” Nhưng rất nhanh, lại bị tiểu nữ hài hung hăng đẩy ra.

Mấy người lớn cũng không can, buồn cười nhìn hai đứa nhỏ giằng co trên giường nửa ngày. Đến cuối cùng Ân Lê Đình ra tay điểm huyệt ngu tiểu nữ hài mới chấm dứt. Chẳng nhìn Hà Vân Thực, cười nói với Lộ Dao: “Tiểu Vân là đồ đệ của Diệp lão đại phu nhưng huynh thấy nó càng thích hợp làm đồ đệ của Tô Tiểu hơn.”

Bên này Lộ Dao bắt mạch cho tiểu nữ hài, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, lấy bút mực viết đơn thuốc. Tỉ mỉ dặn dò đạo đồng phòng thuốc bốc thuốc sắc thuốc thế nào rồi mới yên tâm. Nàng và Ân Lê Đình đi trở về, vừa vào viện, Ân Lê Đình ôm eo nàng, đẩy nàng ra sau lưng. Chỉ nghe Ân Lê Đình cao giọng: “Cao nhân phương nào tới thăm Ân lục? Xin mời ra mặt gặp gỡ.” Dứt lời đứng ngay tại cổng, khí thế trầm tĩnh, trường kiếm trong tay hơi nhấc lên.

Một tiếng cười vang lên: “Ân lục hiệp thính tai thật, mấy năm năm tiến cảnh lớn thật, giang hồ đồn đại không giả, Dương mỗ bội phục.”

Tiếng nói vừa dứt, từ sau nóc nhà một bóng người phi thân nhảy xuống, trung niên thư sinh mặc áo bó thô trắng, tướng mạo phóng khoáng, chính là Dương Tiêu hai người đã không gặp mấy năm. Nhưng bộ dạng Dương Tiêu lại khiến cả Lộ Dao và Ân Lê Đình không nhận được tròn mắt, quay mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115

Gió Lướt Qua Đáy Chung

Lộ Dao hít sâu một hơi thở ra, lại hít sâu lại thở ra, song rốt cuộc vẫn không kiềm được, gục trên vai Ân Lê Đình cười đau cả bụng.

Quang Minh tả sứ Minh giáo, Dương Tiêu trong Tiêu Dao nhị tiên mà Phó Thu Nhiên mô tả, trung niên thư sinh phong lưu phóng khoáng giữa vạn dặm hồng trần trong Thiên Hương lâu Kim Lăng năm đó, bây giờ vẫn áo trắng như cũ, mặt mày không khác gì xưa, có điều trước ngực lại “treo” một bé con. Bé con này mặc áo hồng phấn trắng nõn đáng yêu, đang túm hai lọn tóc của Dương đại tả sứ trong tay mà nghịch, xoắn tới xoắn lui, chớp mắt đã bứt đứt

mấy sợi. Trên vạt áo trắng trước ngực Dương Tiêu là hai dấu tay bùn đen thui, hiển nhiên cũng là kiệt tác của bé con này. Còn như bà vai có vết nước miếng khả nghi và một con dế mèn lủng lẳng trên đó, Lộ Dao đã tận lực thuyết phục mình bỏ qua.

Ngược với Lộ Dao cười to, Ân Lê Đình buồn cười trong dạ, ngoài mặt thì khá đủ lễ nghĩa, ôm quyền nói: “Dương huynh, lâu quá không gặp, vẫn khỏe chứ?” Tuy Dương Tiêu là người của Minh giáo nhưng cũng coi như sư huynh Lộ Dao, ở Kim Lăng ít nhiều cũng qua lại với hai người, Ân Lê Đình cũng không hề kiêng dè cái gọi là xuất thân, môn phái.

Dương Tiêu tỉnh bơ như không, dường như cái người nhếch nhác toàn thân này không phải là mình, nói với Ân Lê Đình: “Ân lục hiệp không cần khách sáo. Dương mõ nghe nói sư muội quay về Vô Đang nên đến thăm.”

Lộ Dao sờ mũi, chỉ vào bé con trên người y, cười nói: “Năm năm không thấy, xem ra sư huynh sống rất khá?”

Dương Tiêu háng giọng, quan sát hai người một cái, mở miệng đáp: “Đa tạ sư muội quan tâm, vi huynh vẫn ổn.” Nói rồi nhìn Ân Lê Đình “Hắn là không lâu nữa Ân lục hiệp cũng biết được cái hay trong đó.”

Ân Lê Đình bị y nói đồ mặt, tay lại ôm eo Lộ Dao, cúi đầu. Lộ Dao chớp mắt, xem như không nghe thấy, than: “Nếu bị người Minh giáo nhìn thấy bộ dạng của Dương đại tá sứ thế này, sợ là lại nói này nọ một phen đây.”

Dương Tiêu đáp lại: “Bây giờ ta và Bất nhi ở luôn trên Côn Luân, đã lâu không lên đỉnh Quang Minh rồi.”

Ba người vào phòng khách nhỏ trong sảnh chính ngồi, tuy Lộ Dao và Dương Tiêu rất ít gặp mặt nhưng cũng coi như đồng môn, không thiếu chuyện đề nói. Ân Lê Đình bên này bung trà lên, rót một tách đưa Dương Tiêu, tùy ý hỏi: “Sao không thấy Kỳ sư muội?”

Câu này vốn là vô tâm nhưng Dương Tiêu nghe xong hơi giật mình, bỗng trầm mặc. Hai người lập tức nhìn ra manh mối nhưng lại không biết xảy ra chuyện gì. Lộ Dao nhớ tới chuyện Phó Thu Nhiên kể hồi đó, trong lòng cả kinh. Nàng vốn cho rằng Dương Tiêu nhận được thư của Phó Thu Nhiên tới Kim Lăng tìm được Kỳ Hiểu Phù, vậy số mệnh Kỳ Hiểu Phù không giống như trước nữa. Bây giờ xem ra có vẻ lại là con số khác.

Nửa ngày, Dương Tiêu khẽ than, nhìn Lộ Dao cười khò: “Lần này vi huynh tới đây cũng vì chuyện này. Sư muội muội giao tế với Hiểu Phù không nhiều nhưng nàng cực kỳ kính phục muội. Ta muốn nhờ muội khuyên nàng một chút.”

Lộ Dao cau mày “Rốt cuộc là sao? Hiểu Phù giờ đang ở đâu?”

“Nàng bị sư phụ nàng nhốt sau núi Nga Mi sám hối, đã hơn một năm rồi.”

“Hả?” Lộ Dao hít hơi, liếc mắt nhìn Ân Lê Đình. Người sau khẽ lắc đầu. Với tính tình Diệt Tuyệt sư thái, biết ai đồ của mình và tả sứ Minh giáo chưa thành hôn đã có con, không có xử lý ngay tại chỗ đã nhẹ tay lắm rồi.

Dương Tiêu nói: “Năm đó ta và Hiểu Phù dẫn Bất nhi từ Kim Lăng quay về Côn Luân, ở Côn Luân tới hơn hai năm. Tuy lúc ấy Hiểu Phù không nói nhưng ta nhận ra trong lòng nàng cực kỳ hồ thẹn với sư môn, ngày đêm bất an. Nhưng nàng lại không bỏ được Bất nhi, đành vật khổ sở. Mỗi đến hơn một năm trước, mừng thọ sư phụ nàng, rốt cuộc nàng cắn răng về Nga Mi. Khi ấy ta muốn giữ nàng nhưng trong lòng cũng hiểu, nếu không nhờ cái gái này, cả đời nàng đều không coi bỏ được, chỉ đành dẫn Bất nhi âm thầm bám theo. Nàng thú nhận toàn bộ sự việc với sư phụ nàng song không nói tới hai chữ Dương Tiêu. Sư phụ nàng hỏi không ra ngọn nguồn, tức giận nhốt nàng sau núi Nga Mi sám hối, đến giờ đã hơn năm rồi.”

Ân Lê Đình cau mày, chàng từng đi qua sau núi Nga Mi, lạnh lẽo ẩm ướt âm u, Kỳ Hiểu Phù bị nhốt ở đó hơn năm, cuộc sống ắt hẳn rất vất vả. Chàng vốn mềm lòng, bây giờ nghe xong càng khổ sở dùm hai người họ. Lộ Dao hỏi Dương Tiêu: “Huynh đi thăm Hiểu Phù chưa?”

Dương Tiêu gật đầu: “Đương nhiên rồi, trước sau ta đã mang Bất nhi đến đó bốn lần, lần nào cũng muốn đưa nàng đi nhưng nàng cố chấp không chịu. Tính Hiểu Phù... vốn như thế. Trong lòng nàng hồ thẹn với sư phụ, sư môn, ta có ép buộc nàng đi cũng vô dụng. Ai...” Nói rồi nặng nề thở dài “Sư muội, đạo trước ta nghe nói muội quay về liên nghĩ, Hiểu Phù nghe lời muội hơn ta nhiều, có lẽ muội có cách khuyên được nàng.”

Lộ Dao nhìn Dương Tiêu. Quang minh tả sứ phong lưu phóng khoáng trong mắt người ngoài, bây giờ mang theo một bé con năm tuổi, nhọc lòng lo nghĩ không biết khi nào thì mới có thể về nhà, ai biết được nguyên do cũng sẽ mềm lòng, chỉ trừ một mình Diệt Tuyệt sư thái. Có điều may là, rốt cuộc Kỳ Hiểu Phù không nói cho Diệt Tuyệt biết nam nhân này là Dương Tiêu. Lộ Dao thoáng thở phào, thầm than còn may mình dự kiến trước: lúc chia tay Kỳ Hiểu Phù, Lộ Dao từng dặn đi dặn lại, bất luận tương lai nàng đi đâu về đâu tuyệt đối không được nói cho Diệt Tuyệt biết cha đứa nhỏ là Dương Tiêu, bằng không tính mạng đứa bé này khó bảo toàn.

Ân Lê Đình bỗng nói: “Theo ta thấy, chuyện này mấu chốt không ở chỗ Kỳ sư muội làm thế nào mà ở thái độ của Diệt Tuyệt sư thái.” So với Lộ Dao và Dương Tiêu, chàng và Kỳ Hiểu Phù đều coi như danh môn chính phái trong võ lâm, cách suy nghĩ đương nhiên càng dễ lý giải lẫn nhau hơn. “Trong lòng Kỳ sư muội bất an là vì thẹn với sư môn. Chỉ có Diệt Tuyệt sư thái tha thứ nàng, nàng mới an tâm được. Bằng không mặc kệ Tiểu Dao khuyên nhủ ra sao sợ là khó có hiệu quả.”

Lộ Dao và Dương Tiêu nghe lời chàng nói, suy nghĩ nửa ngày không khỏi gật đầu.

Dương Tiêu nhíu mày. Bảo y giết lên phái Nga Mi dễ, bảo y khuyên Kỳ Hiểu Phù khó, nhưng bảo Diệt Tuyệt sư thái tha thứ Kỳ Hiểu Phù, thả nàng tự do rồi đi càng khó. Với tính tình ngọc đá đều tan của Diệt Tuyệt sư thái, uy hiếp ép buộc thế nào sợ là đều vô dụng. Suy nghĩ nửa ngày chỉ có dùng lợi ích dụ dỗ. Nhưng chữ lợi này cần làm thế nào, nhất thời y không nghĩ ra.

Lộ Dao cũng nghĩ tới điểm này, hơn nữa mấy ngày trước nàng mới tính kế Nga Mi và Thiếu Lâm xong, bây giờ nàng biết rõ “lợi” này là cái gì, suy nghĩ

nửa ngày nói với Dương Tiêu: “Huynh cho ta ít thời gian chuẩn bị, đến chừng đó ta có biện pháp có thể khiến Diệt Tuyệt sư thái thả Hiểu Phù ra. Nhưng sau này nàng có cam tâm tình nguyện đi theo huynh về không thì phải trông vào bản lĩnh của huynh rồi.”

Dương Tiêu không nghĩ đảo mắt cái Lộ Dao đã có biện pháp, nhìn nàng dò hỏi. Lộ Dao chỉ cười nói: “Diệt Tuyệt sư thái nhốt Hiểu Phù lại mà không giết nàng là vì tiếc đệ tử tư chất giỏi giang như Hiểu Phù. Nhưng giữa Nga Mi và Hiểu Phù, chắc chắn bà ta sẽ không chần chừ mà lựa chọn Nga Mi.” Dứt lời nhìn tiểu nha đầu trắng trẻo mồm mỉm cười tới lui trên bàn, không kèm được thò tay nhéo nhéo gương mặt nó, cười nói: “Tiểu nha đầu dễ thương quá, tên là Bất Hối à?”

Dương Tiêu mỉm cười, ý vị không rõ: “Tên Bất Hối. Hiểu Phù sợ trộm vía hài tử, vốn chỉ có nữ danh. Cái tên này là lúc Hiểu Phù đi để thư lại đặt.”

“Bất Hối...” Ân Lê Đình nghe xong hơi trầm ngâm, ngẩng đầu nói với Dương Tiêu: “Dương huynh hãy an tâm, trong lòng Kỳ sư muội cũng chưa chắc bỏ được huynh và hài tử.” Dương Tiêu nhìn nữ nhi chưa hiểu chuyện, nhất thời trầm ngâm tư vị ập đến, bóng dáng áo trắng cao gầy trên đường Xuyên Tây nhiều năm trước hẳn còn rành rành trước mắt. Tình cảm trong lòng nàng và nghĩa sư môn, hai bên đều trái, chung quy không bỏ được bên nào, ngày đêm đau khổ, sao y không biết chứ?

Nghe Ân Lê Đình nói một câu Bất Hối, nhất thời trong lòng cảm khái còn có Lộ Dao. Năm đó nàng ở trên núi Võ Đang nửa năm, đọc truyện Phó Thu Nhiên viết kể chuyện Ân Lê Đình, tình hình lần đầu tiên nghe đến hai chữ Bất Hối, bây giờ ngẫm lại, nhìn Ân Lê Đình trước mặt đột nhiên cảm thấy may mắn vạn phần. Vì Ân Lê Đình cũng vì chính mình: có lẽ ở một thời điểm nào đó ông trời sẽ mang đến cho một người trác trở đặc biệt gian nan nhưng tuyệt đối sẽ không bạc đãi người đó vĩnh viễn. Nàng kèm lòng không đầu siết tay Ân Lê Đình, dựa vào vai chàng, dựa trán vào hóm cổ chàng. Ân Lê Đình không biết vì sao bỗng dưng Lộ Dao lại thế, theo bản năng vươn tay ra ôm nàng tựa vào lòng mình, vỗ vỗ lưng nàng, thì thầm hỏi bên tai: “Tiểu Dao, sao thế?”

Lộ Dao chỉ lắc đầu, dựa vào lòng Ân Lê Đình, vòm ngực ấy ấm áp yên bình, trái tim trong trẻo sạch sẽ, như buổi đầu gặp gỡ.

Dương Tiêu ngồi đối diện, mặt Ân Lê Đình thoáng đỏ nhưng vẫn ôm Lộ Dao không muốn buông tay.

Dương Tiêu còn chưa nói gì, Dương Bất Hối ở bên nhìn Lộ Dao và Ân Lê Đình bằng đôi mắt đen lúng liếng, ngoẹo đầu hỏi: “Di di, di thích thúc thúc này đúng không?”

Dương Tiêu xưa nay cưng chiều con gái, cười nhìn nó không nói. Ân Lê Đình bị lời lẽ trẻ thơ của Dương Bất Hối làm chàng cúi đầu, ngược lại Lộ Dao cười hì hì: “Vì sao?”

Dương Bất Hối chớp chớp mắt, cất giọng non nớt: “Mẹ nói rồi, nữ nhân thích ai mới cho người đó ôm.”

Lộ Dao cười giòn, thản nhiên thừa nhận: “Mẹ con nói đúng đó.”

Dương Bất Hối cắn ngón tay mềm, vẻ mặt nghiêm túc: “Mẹ còn nói, nữ nhân thích ai mới cho người đó thơm.”

Một câu làm cả ba đồng thời giật mình, không ngoài dự đoán Ân Lê Đình đỏ mặt trong nháy mắt, Dương Tiêu nhin không được phì cười, Lộ Dao sờ cằm than: “Cái này kêu là hổ phụ không sinh hổ tử đây...”

Sáng sớm mùng chín tháng tư, ngày hôm trước từ trên xuống dưới Võ Đang đã thu dọn quét tước sạch sẽ trước sau, mái hiên ghế dựa đã treo lụa màu, trong ngoài điện đều dán liên thọ, không khí tràn ngập vui mừng. Tất cả chẳng khác gì mọi năm cho lắm, Võ Đang mọi người chúc thọ Trương Tam Phong trong đại điện, nhưng năm nay chẳng những thêm một Trương Thúy Sơn vừa quay về, còn dắt theo Ân Tổ Tổ và Trương Vô Kỵ. Trương Tam Phong thấy Trương Vô Kỵ dập đầu gọi thái sư phụ, vuốt râu cười to. Tống Viễn Kiều nói: “Sư phụ, bây giờ ngũ đệ về rồi, còn dẫn cả đệ muội và Vô Kỵ, có thể thấy trời cao thật sự giúp Võ Đang ta.”

Trương Tùng Khê lại nói: “Giúp Võ Đang ta hay không chỉ đứng thứ nhì, theo đệ thấy hôm nay tiếng thái sư phụ của Vô Kỵ mới hợp ý sư phụ nhất.”

Lúc này Ân Lê Đình và Lộ Dao vừa chúc thọ Trương Tam Phong xong, Trương Tam Phong cười nhìn hai người sòng đôi, một đôi người ngọc, ý cười càng sâu “Lão đạo sĩ sống tới trăm tuổi, danh lợi gì đó đều vô vị. Bây giờ thấy huynh đệ các con thân như ruột thịt, Thúy Sơn và Lê Đình đều thành nhân duyên, thế mới là vui vẻ nhất đời.”

Du Đại Nham cười nói: “Sư phụ, còn thiếu một.” Nói rồi chỉ vào Ân Lê Đình và Lộ Dao “Chờ sang năm lục đệ cũng có thể ôm con tới chúc thọ sư phụ, khi ấy mới là chuyện thập toàn thập mỹ.”

Trong tiếng cười to của mọi người, Lộ Dao bình tĩnh sờ mũi, nhướn mày lâu bầu khe khẽ: “Đâu mà nhanh thế được...”

Nàng không nói còn đỡ, vừa nói Ân Lê Đình đứng bên nghe được, mặt càng thêm đỏ.

“Nhanh. Sao không nhanh được chứ?” Mạc Thanh Cốc cười lớn, nằm sấp bên vai Ân Lê Đình kề tai chàng không biết thì thầm gì đó, mặt Ân Lê Đình thoát cái đỏ tới mức bóng tay.

Hóa ra sáng sớm mấy hôm nay, ngày nào hẳn cũng thấy Trương Tùng Khê chỉ dạy công phu cho Mai Hàn Hề, nhất thời tò mò bèn đi hỏi: “Tứ ca, Tiểu Hàn biến thành đồ đệ huynh lúc nào thế? Lục ca đâu?”

Trương Tùng Khê cười hần: “Lục ca và lục tẩu đệ thành thân rồi, đương nhiên không giống hồi trước, đâu phải đệ không biết?”

Lúc này Mạc Thanh Cốc thuật lại cho Ân Lê Đình nghe, đương nhiên khiến chàng đỏ mặt như lửa đốt.

Mừng thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong, Võ Đang chưa từng mời khách. Chỉ là người trong nhà chuẩn bị điểm tâm trà rượu ngồi trong đình Long Trì sau núi, nói chuyện vặt vãnh thường ngày. Đình Long Trì này, Trung Thu năm đó Lộ Dao từng cùng Võ Đang mọi người tụ họp. Có lẽ là phong thủy chỗ này không tệ, mỗi lần tới đây, Lộ Dao luôn nghe được không ít chuyện bí mật của Võ Đang chur hiệp, việc nào nếu truyền ra giang hồ sợ rằng đều khiến người ta trợn mắt há mồm. Trung Thu năm đó là trải nghiệm thời niên thiếu của mọi người, lần này đổi thành mấy sư huynh chọc ghẹo chuyện vui thời niên thiếu của Trương Thúy Sơn và Ân Lê Đình. Vì thế Ân Tố Tố và Lộ Dao cười suốt nửa ngày suýt nghẹn. Trương Thúy Sơn còn đỡ, Ân Lê Đình bị sư huynh đệ nói cớ hồ không dám ngắt đầu, nửa năn nỉ nửa kêu: “Tam... tam ca, tứ ca...”

Trương Tùng Khê phớt lờ chàng: “Lục muội, muội không biết chứ, lần đầu tiên lục đệ hành tẩu giang hồ, bị cô nương kia hù cho nửa năm không dám nói chuyện với nữ tử. Sau này mỗi lần đến trấn đó đều dè dặt đi theo mấy sư huynh chúng ta, không dám nhìn nhiều lấy một chút.”

Lộ Dao nghe kể sự tích huy hoàng thời niên thiếu của Ân Lê Đình, cười nửa ngày mới ráng dừng lại được, nằm sấp bên tai Ân Lê Đình nói: “Lục ca, hồi đó sau núi Võ Đang, muội muốn huynh ôm muội đi lên hái nạm đà la, sao không thấy huynh bị hù chạy trở về?”

Giọng nàng không lớn có điều vừa vắn bị Du Đại Nham ngồi bên nghe được, không nhịn được liếc mắt với Trương Tùng Khê, cười hiểu ý nhau.

So với trong nguyên tác Phó Thu Nhiên kể, lễ mừng thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong bình thường tới mức không thể bình thường hơn nữa. Mọi người tập trung chuyện phiếm cả ngày, ăn bữa cơm, ai nấy đều vui vẻ cao hứng là coi như xong lễ mừng. Ngược lại đến tối, Ân Lê Đình bị Du Đại Nham và Trương Thúy Sơn kéo ra sau núi, lý do là tình nghĩa huynh đệ mười năm chưa có buổi chuyện trò, hôm nay lại là thời cơ không sai. Lộ Dao và Ân Tố Tố thì có “chuyện riêng tư của nữ nhân”, mấy sư huynh đệ Võ Đang tự nhiên cũng có chuyện riêng của huynh đệ để mà nói, vì thế Lộ Dao chẳng hề để tâm che niềng ngấp một cái, xua tay, thông dong đi về phòng đọc sách. Trái lại lúc Ân Lê Đình bị kéo đi cứ như cô vợ nhỏ bước một bước lại ngoảnh đầu nhìn nằng. Trương Tùng Khê cười không nói, Du Đại Nham và Trương Thúy Sơn thì tóm ngay cơ hội này, mở miệng là không ngừng chọc ghẹo Ân Lê Đình.

Sau núi Võ Đang là nơi mấy người chơi đùa từ nhỏ hết sức quen thuộc. Lúc này năm người từ Du Đại Nham trở xuống đều đủ mặt, mọi người bắt hai con thỏ, vừa nướng vừa nói chuyện trên trời dưới đất. Tính kỹ lại, lần tụ tập gần đây nhất đã là chuyện mười năm trước. Cũng vẫn là trăng thanh gió mát, tiếng lửa cháy lách tách, cả trời đầy sao thế này, hết như mười năm trước. Năm tháng qua đi, cảnh sắc như cũ, hiếm có nhất là người xưa hầy còn. Ân Lê Đình đón lấy Ngọc Hồ Xuân Trương Tùng Khê đưa, uống một ngụm, nghe Trương Tùng Khê hỏi: “Lục đệ, đệ và lục muội tính cuối tháng xuống núi?”

Ân Lê Đình gật đầu: “Tiểu Dao hành y, lần này muốn lên Phụng Nguyên miền bắc, sau đó đi Tế Nam theo hướng đông, trước đầu thu xuôi nam đi Phổ Tế y hội, qua đầu thu sẽ về Võ Đang.”

Trương Thúy Sơn nói: “Nếu lục đệ đi Kim Lăng trước thì có thể đi cùng huynh và Tố Tố rồi.”

“Thời gian trước Tô Tiểu nhờ Tiểu Dao chữa trị cho một bệnh nhân bệnh mắt, nói là tuy bệnh không gấp nhưng khá phức tạp học búa, chắc nàng gấp rút lên bắc trước.”

Du Đại Nham nghe xong cười: “Ngũ đệ, đến đầu thu đệ và lục đệ cùng từ Kim Lăng về không được ư?”

Trương Thúy Sơn cười than thở nửa thật nửa giả: “Năm đó lục đệ luôn bám đuôi huynh bây giờ không theo nữa, người làm ca ca ta đây không biết nên vui mừng hay khổ sở nữa!”

Mạc Thanh Cốc vừa nướng đùi thỏ vừa cười khì: “Ngũ ca, huynh cũng đưa ngũ tẩu về Kim Lăng thăm nhà đó thôi?”

Trương Tùng Khê khề nhếch mày “Có lẽ ngày nào đó thất đệ cũng sẽ như thế.”

Mạc Thanh Cốc giật bắn, hít sâu một hơi nuốt mạnh xuống, vội vàng xua tay: “Tứ ca tứ ca, thôi đi thì hơn. Đệ vẫn học nhị ca, cả đời nghiên cứu công phu Võ Đang thì hơn, cũng không phụ lòng sư phụ và các sư huynh chỉ dạy.” Tuồng tượng có ngày nếu mình cũng như Ân Lê Đình hoặc Trương Thúy Sơn cả ngày ở chung với Lộ Dao, Ân Tố Tố, e rằng bị hành hạ đến mức cuộc sống không thể nào khá nổi.”

Lần này mấy người còn lại đều cười to.

Bên này Du Đại Nham rót rượu đưa cho Trương Thúy Sơn, nghiêm túc nói: “Ngũ đệ, năm đó đệ vì truy tìm tung tích kẻ đã thương huynh, một lần đi là mười năm. Bây giờ bình an quay về, trong mười năm nay không ít thăng trầm, huynh đệ chúng ta so sánh ra quá nhỏ bé, họa phúc do người cũng là như thế. Bây giờ đệ và đệ muội có thể quay về là ông trời mở mắt. Lục đệ cuối cùng có lục muội, càng là do duyên phận đẩy đưa. Lần này cùng đệ uống rượu, chẳng mong bảy huynh đệ chúng ta có thể sống lâu trăm tuổi, chỉ mong hai ba chục năm sau vẫn được bình yên họp mặt thế này.”

Lời nói tình nghĩa tha thiết, mấy người đồng thời nâng chung, một hơi cạn hết. lúc này Du Đại Nham lại thở hắt ra, tảng đá đè nặng trong lòng nhiều ngày dường như bị đá bay đi, ngẩng đầu nhìn trời đêm lộng lẫy, bỗng cảm thấy bát ngát xa xăm vô hạn.

Mãi đến canh hai, mọi người mới tận hứng, dất diu nhau ai về chỗ người nấy. Lúc này Tống Viễn Kiều và Du Liên Châu ngồi trong một đình nghỉ mát cách chỗ mọi người tụ tập mới rồi không xa lắm. Nhâm nhi một bầu, cở vui một bàn. Ngày thường hai người hoặc bận bịu chủ trì đủ việc trong phái hoặc chuyên tâm nghiên cứu công phu Võ Đang, hôm nay hiếm khi có dịp nhàn nhã đánh cờ, nhất thời nói chuyện rất ít nhưng tâm tình lại cực kỳ nể nghận. Các sư đệ hào hứng mà về, ván cờ của hai người từ đầu tới cuối cũng đánh tùy tiện, chẳng hề tập trung. Tống Viễn Kiều thấy sắc đêm dần đen, buông quân cờ trong tay, cười nói với Du Liên Châu: “Không còn sớm nữa, nhị đệ có định về phòng nghỉ ngơi không?”

Du Liên Châu nở nụ cười khê hiêm hoi, lắc đầu “Đại ca nghỉ trước đi, đệ ngồi thêm lát nữa.”

Tổng Viễn Kiều gật đầu: “Vậy huynh về trước, nhị đệ, đệ cũng về sớm đi.” Nói rồi vỗ vai Du Liên Châu, phui vạt áo thông dong đi về.

Lúc này sau núi còn mỗi mình Du Liên Châu. Chàng rót rượu trong bầu ra đầy chung, ngửa đầu uống cạn, khê thở hắt ra, thần sắc bớt đi vài phần nghiêm túc, thêm mấy phần ôn hòa. Nghĩ tới lời Du Đại Nham mới nói, lại nghĩ tới mình nhiều năm trước cũng từng âm thầm thế ở chỗ này; có thể che chở được các sư đệ ngày nào hay ngày ấy, mà được như hôm nay, thật sự đã đủ thỏa mãn. Trong ánh trăng mờ màng, chàng bác gác nhớ tới cổ nhân hơn hai mươi năm trước, không kềm được lại rót rượu, nâng chung trước trăng, hồi lâu mỉm cười im lặng, hai mươi năm như gió mát, lướt qua đáy chung thế này.

Kế hoạch của Lộ Dao và Ân Lê Đình rất hoàn hảo. Hết tháng tư, trước tiên đi Phụng Nguyên xem bệnh nhân Tô Tiểu nhò và, sau đó đi Tế Nam thăm Diệp Thù, sau nữa xuôi nam về Kim Lăng ở Thu Linh trang một tháng, đợi Phổ Tế y hội xong lại quay về Võ Đang. Dọc đường du lịch hành y, giữa thu quay về, lại ở Võ Đang đến đầu xuân năm sau.

Song kế hoạch chung quy vẫn chỉ là kế hoạch, đến cuối tháng tư, một tin tức khiến toàn bộ dự định của hai người trôi theo dòng nước.

Lộ Dao mang thai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

Ngày Nắng Giục Hoa Ấm

Việc này, quả thật ngoài dự đoán của Lộ Dao, thân là thần y, thế mà nàng lại không phải là người đầu tiên phát hiện chuyện này.

Vốn là, sau lễ thọ trăm tuổi hôm mừng chín tháng tư của Trương Tam Phong, mỗi ngày Lộ Dao tốn không ít thời gian suy nghĩ xem nên đặt điều kiện với Diệt Tuyệt sư thái ra sao để gior cao đánh khê Kỳ Hiệu Phù một lần. Đương nhiên là nhờ cả vào Ý Thiên kiếm và Cửu Âm Chân Kinh bên trong. Trực tiếp đưa Cửu Âm Chân Kinh cho bà ta một bản không phải không được nhưng Lộ Dao lo, với tính nết của Diệt Tuyệt chắc chắn sẽ truy hỏi tận cùng, để dâng chiếm được Cửu Âm Chân Kinh, làm không khéo sẽ hỏi luôn ngóc ngách ngọn nguồn của Kỳ Hiệu Phù. Đã như thế, chẳng bằng làm bà ta dốc hết sức lực nơi Ý Thiên kiếm, căn bản không có hơi sức đi nghĩ chuyện Kỳ Hiệu Phù. Vì thế, Lộ Dao suy nghĩ nửa ngày, Đồ Long đao thì khỏi cần nghĩ nữa, có điều muốn lấy Cửu Âm Chân Kinh ra khỏi Ý Thiên kiếm cũng không nhất định phải dùng Đồ Long đao. Dù sao năm đó vợ chồng Quách Tĩnh không biết huyền thiết rắn mấy cũng không chịu được chất chua cường độ mạnh ăn mòn theo năm tháng. Nàng vừa nói, Dương Tiêu lập tức nói Hồng Thủy Kỳ trong Minh giáo Ngũ Hành Kỳ có thứ như vậy, có lẽ dùng được. Mắt Lộ Dao sáng lên, tức khắc sai phái Dương tả sứ như người làm xuống núi đi phân đà Minh giáo gần đó tìm đồ.

Trừ việc này ra, Lộ Dao cũng rất nghiêm túc lên kế hoạch bài vở y lý cho Mai Hàn Hề. Từ các tác phẩm được điển, kinh mạch trứ danh của các y giả cho tới một ít bài học hóa lý, thậm chí giải phẫu, toàn bộ liệt kê ra hết, định ra thời gian học tập. Tính tỉ mỉ, đã đủ đến khi Mai Hàn Hề mười tám tuổi.

Ngoài ra, y quán và được đường mới xây dựng trong Hôi Long trấn dưới núi Võ Đang. Phó Thu Nhiên đã điều động chủ quán, chường quầy, người làm tới đủ, nhưng đại phu và được đông thì vẫn chờ Lộ Dao tham khảo, thế là nhất thời không thiếu được việc chạy lên chạy xuống núi.

Cứ thế, một ngày có đến chín phần thời gian Lộ Dao chẳng được rảnh rỗi, kể đó cảm thấy mệt mỏi cũng là chuyện thường, sáng sớm luôn có bộ dạng ngủ không dậy được. Mỗi sáng, Ân Lê Đình thức dậy đều thấy Lộ Dao rúc trong lòng chàng, ngủ rất ngon lành, rêm mi thường phe phẩy như chiếc quạt nhỏ yên lặng rủ xuống, gò má và cánh môi hồng áp vào ngực chàng, bình thân yên tĩnh. Chàng chỉ cần thoáng động dậy, Lộ Dao đang ngủ say sẽ tự động theo nguồn hơi ấm nhích lại, dựa vào tiếp tục ngủ say sưa. Thế là, chuyện luyện công buổi sớm lập tức bị chàng quăng sang một bên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, yên lặng hưởng thụ ánh dương chiếu qua khe cửa. Đầu tháng, bình thường không tới một lát, Lộ Dao liền từ từ tỉnh dậy, mơ mơ màng màng dụi mắt, bàn bạc với chàng nên tiếp tục nằm nướng hay là ngồi dậy. Nhưng dần đến cuối tháng, mỗi sáng Lộ Dao thức dậy càng lúc càng trễ, luôn rúc trong lòng chàng nằm ườn trên giường hơn nửa canh giờ mới chịu bò dậy. Cho dù dậy, cũng mơ mơ màng màng, thậm chí lúc chàng chải tóc hoặc mặc áo giúp nàng lại bất tri bất giác nhắm mắt lại. Mới đầu chàng chỉ nghĩ gần đây nàng thật sự vất vả, chắc là mệt quá, thấy bộ dạng thèm ngủ không mở mắt lên nổi của nàng, nửa đau lòng nửa buồn cười liền ôm nàng còn đang lơ lơ ngái ngái trở về giường, cời áo ngoài đắp chăn cho nàng nghỉ ngơi. Nhưng không được vài hôm, cả ngày Lộ Dao đều buồn ngủ, thường cứ ngồi một lát là hai mắt muốn riu lại. Ân Lê Đình bắt đầu lo thầm nhưng bắt mạch cho nàng thì lại không có chỗ nào bất ổn, nhất thời khá là do dự. Lộ Dao ngược lại chẳng cảm thấy gì, chỉ nói “xuân mệt thu mới” ngày xuân mệt mỏi cũng là bình thường. Huống gì bây giờ nàng không bằng xưa, tuy lúc đó nội công yếu kém nhưng tốt xấu gì cũng khỏe hơn bây giờ. Ân Lê Đình thấy Lộ Dao ngày nào cũng mệt mỏi, hai người bèn ở lại Võ Đang thêm một thời gian mới chuẩn bị xuống núi. Nhưng mãi đến giữa tháng năm, cũng chẳng thấy Lộ Dao khỏi sắc. Ngày hôm đó chưa tới trưa Lộ Dao lại bắt đầu ngáp liên tục, đương nhiên được Ân Lê Đình bế lên giường ngủ. Chờ nàng mở mắt lần nữa thì đã là giờ Mùi hai khắc, ngoài cửa nắng xuân ấm áp, chim hót suốt reo, sắc trời xanh biếc. Trước giường, Ân Lê Đình đang ngồi một bên nhìn nàng, muốn nói lại thôi, sắc mặt còn hơi ửng đỏ, vẻ mặt vô chừng không biết là đang do dự điều gì.

Lộ Dao nhận lấy khăn ướt chàng đưa lau mặt, uống chút nước, tỉnh táo không ít. Thấy bộ dạng chàng, lấy làm lạ hỏi: “Lục ca, sao vậy?”

“Tiểu Dao, muội, muội... huynh, ý huynh là...” Ân Lê Đình nhìn gò má hồng hào do ngủ và đôi mắt đen chớp chớp của nàng, bỗng nhớ tới những khi triền miên quần quýt, nàng cũng nhìn mình với đôi má hoa đào và sóng mắt long lanh thế này, nhất thời máu nóng dâng lên đầy mặt, cúi đầu không nói.

Ngay lúc ấy ngoài viện bỗng vang lên tiếng gọi: “Lục tẩu, lục tẩu? Có đó không?” Chính là giọng Mạc Thanh Cốc, có phần sốt ruột.

“Thất đệ?”

“Thất đệ? Vào đi.” Ân Lê Đình lên tiếng.

Mạc Thanh Cốc đi vào, thấy Lộ Dao liền nói: “Lục tẩu, một đệ tử của tam ca bất cẩn té gãy chân ở sau núi, cả xương cũng lòi ra, bọn họ đang nóng ruột muốn mời tẩu qua kia!”

Lộ Dao vừa nghe phản ứng cực nhanh, bật ngay dậy bước mấy bước vào thư phòng xách hòm thuốc chạy ra ngoài. Ân Lê Đình thấy thế thất kinh, vội vàng kè kè một bên che chắn trước sau cho nàng, cứ như sợ nàng va vào đầu ngã vậy. Lộ Dao lấy làm lạ nhìn chàng, đôi lại là nụ cười mỉm ngượng ngừng càng khiến nàng mù mờ. Có điều lúc này nàng hấp tấp đi xem bệnh, nhất thời không để ý được nhiều vậy nên cũng không tiện hỏi.

Đệ tử này là học trò Du Đại Nham, hần học được tính kiên cường của sư phụ những bảy tám phần, vết thương nặng thế mà không hừ lấy một tiếng. Đệ tử này biết rõ y thuật của Lộ Dao vì thế hết sức phối hợp. Gãy xương hở vốn không dễ xử lý, có điều may mà Lộ Dao xưa nay giỏi xử lý loại thương tích này, thủ pháp nhanh nhẹn cộng thêm thuốc tốt, thoáng chốc không tới nửa canh giờ đã xử lý đầu ra đó. Lộ Dao kiểm tra một lượt vết thương đã cố định chắc chắn liền để đệ tử khiêng hần về phòng nghỉ. Xử lý sạch sẽ xong, Ân Lê Đình cầm lấy hòm thuốc, sai một đạo đồng đem về viện của họ. Bên này thì cẩn thận rón rén ôm eo Lộ Dao, một tay nắm lấy bàn tay mới rửa xong còn hơi lạnh của nàng. Hai người thấy trời nắng đẹp bèn men theo lối đi nhỏ chậm rãi đi về. Lúc này Lộ Dao mới nhướn mày nhìn Ân Lê Đình, từ lúc vừa đi ra chàng liền dính chặt lấy nàng, một chốc cũng không rời nàng quá ba thước. Nàng kỳ quái chớp mắt: “Lục ca, mới rồi trước khi đi, huynh định hỏi gì thế?”

Ân Lê Đình biết Lộ Dao đương nhiên sẽ nhớ, giờ bị nàng hỏi, Ân Lê Đình hít sâu, ấp úng hết nửa khắc “Tiểu Dao... gần đây muội có gì... không khỏe?”

“Không khỏe? Đâu có đâu... dễ một một chút, xuân một thu một thôi mà!”

“Huynh không nói cái này... Tiểu Dao...” Ân Lê Đình ngừng lại, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu... Tiểu Dao... muội... tháng này, tháng này muội... tháng này, có, có nguyệt, nguyệt sự không?” Chàng sao chép bệnh án thay Lộ Dao bốn năm cũng không uống công, biết không ít chuyện y khoa. Lại thêm bản tâm tư, chàng tinh ý hơn nhiều, lại một lòng chú ý đến Lộ Dao, thế nên phát hiện ra chuyện này đầu tiên.

Một câu ấp a ấp úng, Lộ Dao nghe xong lập tức tròn mắt, chớp rồi chớp, ngay cả miệng cũng không khép lại. Nửa ngày mới hoàn hồn, gần như rối loạn tay chân tự mình bắt mạch. Bắt xong bên phải lại đổi sang bên trái, về mặt do dự không chừng. Ân Lê Đình cơ hồ cảm thấy dường như qua rất rất lâu, Lộ Dao bỗng thả tay, quay sang nhìn chàng, ánh mắt ngời sáng lấp lánh, đầy ấp ý cười. Chàng không kềm được hít hơi, trái tim treo vút lên cao, há miệng lại không biết muốn nói gì. Gương mặt Lộ Dao sáng ngời rạng rỡ, hai tay ôm eo chàng, nhón chân kề môi hôn chàng một cái thật ngọt ngào, kề tai chàng hỏi: “Lục ca, huynh thích con trai hay con gái nào?”

Một câu, cơ hồ khiến Ân Lê Đình nhảy dựng lên “Tiểu Tiểu Tiểu Tiểu... Dao... muội muội muội nói... nói gì?”

Lộ Dao kéo một tay chàng, nhẹ nhàng áp lên bụng dưới vẫn bằng phẳng của mình, ý cười đọng đầy: “Mạch lưu loát như châu này trên khay, đây là hi mạch. Lục ca, sắp có một tiểu bảo bảo gọi huynh là cha rồi.”

Cơ hồ gần như trong khoảnh khắc Ân Lê Đình không phản ứng được gì, mừng rỡ ngạc nhiên lẫn không thể tin nổi quá mức mạnh mẽ, trong mắt trong lòng ngập tràn mừng rỡ, nhất thời chỉ biết ngơ ngác nhìn Lộ Dao, bàn tay áp lên bụng nàng phát run, miệng không thốt được lời nào.

Lộ Dao buồn cười hết cách nhìn chàng cao hứng đến mức ngu ngơ, hai tay vòng qua cổ chàng, rúc vào lòng chàng, thì thầm bên tai: “Một tháng rồi rồi, hần là... hần là ngày về núi hôm đó...” Nhớ tới một đêm đó rèm thom trướng ấm, Lộ Dao cũng không khỏi đỏ mặt. Khuê phòng triển miên tình tứ không cần phải nhiều lời, Ân Lê Đình trời sinh nhút nhát, loại chuyện này lại càng bận tâm đến cảm thụ của Lộ Dao trước tiên. Vì thế sau tối hôm đó, Ân Lê Đình lo thân thể nàng đau nhức không khỏe, liên tục mấy ngày liền đều không dám nghỉ không dám động. Mới đầu Lộ Dao hoàn toàn không phát hiện, mãi đến một hôm nửa đêm thức dậy phát hiện tóc chàng ẩm ướt lạnh lạnh, thì ra là lại đi xối nước lạnh rồi, bây giờ nàng dụ dỗ gât găm mấy lần mới hỏi ra nguyên nhân. Vì thế, ngày hôm sau, Lộ Dao thân là thân y, mặt mày lạnh nhạt cầm quyển Phụ Nhân Lương Phương Đại Toàn đưa cho Ân Lê Đình bỏ tức một lần “thường thức” mà vốn dĩ nam tử hai mươi tuổi trở lên đều biết. Ân Lê Đình mặt đỏ tai hồng nhìn đáng và nghiêng răng nghiêng lợi của Lộ Dao, lại ngẫm lại bệnh án mấy năm nay đã sao, lúc này mới hiểu được đôi chút. Đó đã là chuyện từ đầu tháng tư. Bây giờ tính toán lại quả thật không nghi ngờ gì là đêm về núi hôm đó.

Hơi thở thơm ngát của Lộ Dao thoảng qua vành tai, Ân Lê Đình hưng phấn bất chấp gương mặt đỏ bừng “Tiểu, Tiểu Dao... muội nói là, là, là, là thật?”

Lộ Dao cười giong già: “Tuyệt đối chính xác. Nếu già, tám tháng rồi nữa muội lấy đầu ra một tiểu bảo bảo đền cho huynh?”

Còn chưa hết ý cười, Lộ Dao đã bị Ân Lê Đình bế bổng lên, đứng nguyên tại chỗ xoay mười mấy vòng, không ngừng gọi bên tai nàng “Tiểu Dao! Tiểu Dao...” Ân Lê Đình mừng rỡ quá mức, không biết nói gì ngoài việc gọi tên nàng. Thế nhưng nó vẫn chưa diễn tả được cõi lòng hưng phấn của chàng, hai tay bỗng nàng. Thế Vân Tùng nhảy một phát lên cội trúc xanh um tùm, điểm một cái lại đập lên mái chiếc cổng vòm gạch xanh tường trắng, như một đứa trẻ, tiếng cười hưng phấn lạ thường hòa với tiếng chim chóc chí chóc đập cánh sợ hãi.

Lộ Dao dựa vào ngực chàng, ôm eo chàng, nhìn chàng lộ vẻ mừng rỡ, cảm thấy dường như tâm tình hòa vào trong ánh dương ấm áp. Gió mát lướt qua vành tai, hòa với tiếng gió vi vu còn có giọng chàng thanh thoát không ngừng gọi Tiểu Dao.

Mãi đến lúc gần như quá nửa đệ tử sau núi đều lấy làm lạ nhìn lục sư thúc bình thường ôn hòa bỗng lục sư thăm thẳm tới nhảy lui trên nóc đình nóc điện, Lộ Dao mới sờ sờ mũi “Được rồi được rồi lục ca, huynh mà tiếp tục thế này, quả nửa Võ Đang sẽ cho là huynh vất vả khổ luyện Thê Vân Tùng lần nữa

mất.”

Lúc đó Ân Lê Đình mới dừng lại, sức nghĩ ra gì đó bèn nói với Lộ Dao: “Tiểu Dao Tiểu Dao, chúng ta đi bẩm báo với sư phụ được không?”

Lộ Dao cười: “Đương nhiên rồi. Bằng không lát nữa sư phụ nghe được người ta kể màn vừa rồi của huynh, không khéo lại nghĩ huynh luyện công tẩu hỏa nhập ma mất.”

Một năm hiếm khi được mấy ngày Trương Tam Phong không bế quan, vừa vặn hôm nay là một lần như thế. Ngày hôm nay, vừa qua buổi trưa, ông nhàn rỗi bèn đánh cờ cùng Du Liên Châu trong viện của mình, Trương Tùng Khê ngồi bên quan sát. Một quân cờ vừa hạ bỗng ngẩng đầu cười nói với Du Liên Châu: “Huynh đệ các con hôm nay sao đều rảnh cả, đứa nào cũng chạy tới chỗ thầy.” Lúc này Du Liên Châu cũng đã nghe được động tĩnh bên ngoài, đang định lên tiếng thì nghe giọng Ân Lê Đình đầy hưng phấn mừng rỡ “Sư phụ sư phụ.”

Trương Tùng Khê nghe giọng Ân Lê Đình, hơi kỳ quái: “Lục đệ đây là sao thế nhỉ?”

Chàng vừa dứt lời, ba người liền thấy Ân Lê Đình mặt mày đỏ bừng song trăn ngập ý cười, hai tay dè dặt bế Lộ Dao, hưng phấn xông vào viện.

Từ sau khi hai người thành thân trở về Võ Đang, cảnh hai người tình nồng ý mật mọi người đã nhìn quen nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy Ân Lê Đình mừng rỡ ra mặt thế này.

Trương Tam Phong cũng hơi sững sốt, vuốt râu cười: “Lê Đình? Dao nhi?”

Ân Lê Đình bỗng Lộ Dao, quên cả hành lễ, hưng phấn như trẻ con, nói với Trương Tam Phong: “Sư phụ, Tiểu Dao nàng, nàng, nàng, nàng có thai rồi... sư phụ, đệ tử sắp làm phụ thân rồi!”

Mọi người nghe được lời này đồng loạt nhìn Lộ Dao. Lộ Dao sờ sờ mũi, từ trong lòng Ân Lê Đình đứng dậy, kéo tay chàng, mặt không đỏ thớ không dốc gật đầu “Con mới bắt mạch xong, một tháng rưỡi rồi.”

Mọi người nghe xong đều vô cùng vui mừng, Trương Tam Phong càng cười không khép miệng lại được: “Tốt, tốt! Võ Đang ta lâu lắm rồi không có chuyện thêm người đáng vui mừng thế này! Lê Đình, Dao nhi, ừ, làm tốt lắm đó!”

Du Liên Châu vỗ vai Ân Lê Đình: “Lục đệ, giờ sắp làm cha rồi, thành gia lập thất xong có vợ có con rồi.”

Trương Tam Phong vuốt chòm râu trắng, cười nói: “Năm đó Vũ Xương Vọng Giang lâu, thầy liền cảm thấy duyên phận giữa Dao nhi và Lê Đình không mỏng. Bây giờ xem ra quả nhiên là thế. Lê Đình, làm chuyện nên làm, tiếc người nên tiếc, con làm rất tốt. Bây giờ có được phúc báo thế này cũng là tất nhiên.”

Trương Tùng Khê chọc ghẹo: “Lục đệ, giờ sắp làm cha rồi không thể như trước nữa, hở ra là đỏ mặt làm người ta chọc đâu.”

Ân Lê Đình lúc này chỉ cao hứng ôm Lộ Dao, trừ gật đầu lia lịa ra thì gì cũng không biết. Lộ Dao ở bên nghe xong trong lòng buồn cười, nghĩ bụng cái này sợ là khó, bây giờ hẳn Ân Lê Đình cao hứng không nghe được Trương Tùng Khê nói gì rồi. Thực tế quả nhiên là vậy, mấy ngày sau, Dương Tiều xách nước cường toan chạy về Võ Đang, nghe nói chuyện này, tình bơ liếc Ân Lê Đình một cái, nhướn mày: “Ân lục hiệp khá lắm, rất là nhanh.” Chẳng biết là vì cái liếc mắt hay là vì câu này, không ngoài dự đoán, Lộ Dao lập tức thấy gương mặt Ân Lê Đình đỏ bừng lên ngay tức khắc, sau đó nàng sờ mũi, bình tĩnh trả đũa giùm Ân Lê Đình: “Sư huynh năm đó cũng khá lắm, cũng rất nhanh.” Quả nhiên câu này hoàn toàn làm Dương Tiều sặc. Y còn định nói thêm gì đó, Ân Lê Đình sức nhớ Lộ Dao còn canh cả buổi sáng chưa uống, vội vàng xin lỗi Dương Tiều, ôm Lộ Dao chạy ra sau nhà bếp, bỏ lại Dương Tiều một mình ở đó trừng mắt.

Thân là một thần y, đối với chuyện mang thai này Lộ Dao hoàn toàn thể hiện công phu tu dưỡng của y giả. So với Ân Lê Đình cả ngày mười hai canh giờ không chịu rời nàng quá ba thước, lúc nào cũng dè dặt dặt, nàng ngập một cái cũng căng thẳng, nửa đêm đi ngủ còn cười ngu ngơ thì Lộ Dao rất bình tĩnh rất khách quan lập ra bệnh án cho mình, quyết định ăn uống thế nào, hoạt động nghỉ ngơi ra sao, tự mình bắt mạch tự mình kê đơn, bên cạnh có Ân Lê Đình nhìn chăm chăm không bỏ lỡ lấy một ánh mắt. Ân Lê Đình xưa nay với công tín nhiệm y thuật của Lộ Dao, lúc này càng thấy may mắn Lộ Dao tu tập là y thuật. Lại thêm đến bây giờ, Lộ Dao trừ dễ mệt mỏi ra không có gì không khỏe, hơn nữa khí sắc càng lúc càng hồng hào, thành thử cả ngày gần như không có lúc nào Ân Lê Đình không tươi cười.

Trừ cười ngốc ra, Ân Lê Đình càng hận không thể trồng thêm cái bình phong thủy tinh chung quanh Lộ Dao ba thước, sợ gió thổi qua cũng có thể làm gãy một sợi tóc Lộ Dao. Ngày thường trường kiếm cũng không mang trên người, ngay cả Vân Tinh song kiếm của Lộ Dao cũng bị chàng tổng đến chỗ Mạc Thanh Cốc bảo quản. Mạc Thanh Cốc biết Ân Lê Đình luôn dẫn dò Lộ Dao mang theo Vân Tinh song kiếm trên người, đề phòng rủi ro, bây giờ nhìn kiếm được đặc biệt mang tới mà thấy khó hiểu, hỏi chàng vì sao. Ân Lê Đình chỉ nói kiếm là binh khí, không tránh khỏi lệ khí hung ác, sợ đặt trong phòng hại đến Lộ Dao và hài tử. Câu này làm Mạc Thanh Cốc ngơ ngáo há hốc miệng, nửa ngày cũng không rõ lệ khí hung ác làm sao mà hại người. Bậc thang trước phòng lúc đó Lộ Dao từng nghiêng răng nghiêng lợi sớm đã bị Ân Lê Đình dỡ mất, bây giờ ngay cả bậc thang lên xuống đình hóng mát sau viện hai người thường đi, hành lang bậc thang giữa viện cũng đều bị Ân Lê Đình dẹp hết, đôi thành độc thoại, Trương Thủy Sơn nhìn mà không ngừng trêu chàng. Thậm chí mếp bàn trang điểm trong phòng cũng bị chàng bọc lại bằng vải mềm, sợ Lộ Dao bất cẩn té ngã đụng phải. Lộ Dao tin nếu có một cái lông thủy tinh di động, Ân Lê Đình tuyệt đối có thể dùng ánh mắt muốn nói lại thôi nhìn nàng, sau đó khi nàng hoàn toàn bại trận trước ánh mắt ấy thì đặt nàng vào trong lòng cả ngày. Nàng làm đại phu, gặp không ít người lần đầu tiên làm cha còn căng thẳng hơn cả phụ nhân mang thai nhưng đáng về Ân Lê Đình thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa còn là phu quân mình. Vì thế nhất thời, Lộ Dao cảm thấy quan sát nghiên cứu Ân Lê Đình hình như càng thú vị hơn.

Nhưng rất nhanh Lộ Dao liền cảm thấy hối hận.

Mười tám tháng năm, một sai vật cười ngửa phóng như bay lên Võ Đang Từ Tiêu cung, hóa ra là Phở Tể y quán mới khai trương dưới Hối Long trấn lên mời Lộ Dao. Sai vật chừng mười bốn mười lăm tuổi, thờ hồn hển ngồi trong tiền điện uống nước trà đạo đồng bụng lên như trâu uống, ngẩng đầu lên liền thấy một nữ tử tuổi mới ngoài hai mươi mặc váy xanh từ sau hậu điện đi ra, bên người là một thanh niên tuấn tú.

“Tiểu ca tìm ta à? Phở Tể y quán có việc gì?”

Sai vật nhìn đôi người ngọc trước mặt, ngẩn người một lát mới hiểu ra nữ tử này hẳn là Lộ đại phu mà các đại phu trong y quán thường nhắc tới. Hắn vừa đến y quán không lâu, vốn tưởng có thể điều hành một y quán lớn như thế hẳn là lão đại phu không còn trẻ nữa, ai ngờ lại là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp. Vừa sừng sốt liền không nhịn được ho lên, bỗng thấy một tách trà mới đưa đến trước mặt, ngẩng đầu lên, là thanh niên đứng bên đưa trà mỉm cười với hắn, giọng điệu ôn hòa: “Tiểu ca đừng vội, uống chút trà thư thả lại đi.”

Hắn nhận lấy trà, ngơ ngẩn nhìn thanh niên, bất giác uống cạn một hơi, bấy giờ mới nghĩ ra chuyện chính, vội vàng quay sang nói với Lộ Dao: “Lộ, Lộ đại phu, Hoa chủ quán sai tiểu nhân lên mời ngài, ngài mau tới y quán xem đi.”

Chủ quán Hoa Hi Hằng là người Từ Thiên đích thân đưa tới, thời gian trước Phó Thu Nhiên tỉ mỉ lựa chọn kỹ càng mới phái tới đây, làm việc thận trọng đáng tin, biết tính nết Lộ Dao, không dễ gì đem mấy chuyện y vụ vụn vặt tới quấy rầy Lộ Dao. Lộ Dao vừa nghe là ông ta liền đoán ra mấy phần “Có bệnh nhân nặng à?”

“Một phụ nhân có thai khó sinh, bà đỡ hoảng quá chạy mất, người nhà họ mới đưa tới y quán. Mai đại phu khám qua nói là ngôi thai không ngay, dây rốn quấn cổ, thân mình sản phụ lại yếu, mắt thấy cả hai sắp không xong, mời ngài mau chóng nghĩ cách.”

Lộ Dao sớm đã quen với những chuyện khẩn cấp thế này, Ân Lê Đình ở bên Lộ Dao đã lâu dĩ nhiên cũng đã thấy quen. Cùng Ân Lê Đình xuống núi, cả đầu Lộ Dao chỉ toàn nghĩ tới các tình huống có khả năng xảy ra và biện pháp xử lý cho bệnh nhân, hoàn toàn không chú ý đến thần sắc lạ lùng của Ân Lê Đình. Vì thế tám tháng sau đó, gần như không lúc nào Lộ Dao không hối hận sao ngày đó lại dẫn Ân Lê Đình theo.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Chút Rồi Bời Vất Ngang

Phở Tể y quán có bốn đại phu thường trực, ngoài ra còn có năm đại phu cứ cách một quý lại luân phiên nhau tới ngồi khám một tháng. Y quán mở hơn tháng, vì các đại phu đều giỏi y thuật, giá thuốc lại không cao thành thử tiếng tăm không tệ. Lúc Lộ Dao và Ân Lê Đình đến y quán đã có không ít bệnh nhân đang khám bệnh trong sảnh lớn hoặc là đi bốc thuốc theo đơn, chủ quán Hoa Hi Hằng đứng ngay cổng ngóng ra, thấy hai người Lộ Dao đến như được đặc xá, vội vàng chạy tới chấp tay làm lễ “Lộ đại phu, Ân thiếu hiệp.” Ông ta cũng không dơ dài, trực tiếp thuật lại ngắn gọn tình huống cho Lộ Dao nghe: “Bệnh nhân là thai đầu, đưa tới hai canh giờ trước. Mới đầu bà đỡ bị dọa chạy, người nhà họ lại tìm tới một người, vừa rồi có chút tranh chấp với Mai đại phu.”

Lộ Dao theo thói quen đi khá nhanh. Ân Lê Đình lo lắng, sợ nàng ngã, ôm eo nàng thì triển khinh công, tốc độ không nhanh nhưng đủ “lướt” vào hậu viện mà không dính hạt bụi.

Sảnh trước y vụ vẫn như ngày thường, hậu viện lại khiến Lộ Dao nhăn mặt. Trước mặt, cửa một gian phòng bị một đám người vây kín mít, tiếng ồn ào cãi vã không dứt. Được đồng, sai vật vốn việc ai người nấy làm giờ khắc này cũng không ngừng ngo sang bên này, có hai người còn chạy tới gần quan sát. Ngay lúc đó bỗng nghe một tiếng la thảm thối tai từ trong phòng vọng ra, giọng khàn đặc, không khác gì kêu gào, lại nửa chừng đứt đoạn cứ như miệng người vừa la bị nhét bằng thứ gì đó. Tiếng la này khiến mọi tiếng ồn ào ầm ỹ trong viện lập tức lắng đi không ít. Cả Ân Lê Đình cũng hoảng hồn tay cứng lại, cảnh giác nhìn sang, ôm Lộ Dao không buông. Lộ Dao nhẹ nhàng vỗ vỗ tay chàng: “Không sao, là sản phụ khó sinh. Lục ca muội đi xem thử.” Ân Lê Đình nghe nàng nói chắc chắn mới thoáng yên tâm nhưng liền đó chân mày lại nhíu chặt lại. Lần đầu tiên trong đời chàng chứng kiến chuyện này, không ngờ lại kêu thảm thiết kinh khủng đến thế. Lộ Dao còn chưa kịp nói gì, Hoa Hi Hằng thừa dịp này lớn tiếng hô: “Mai đại phu, Mai đại phu. Lộ đại phu tới rồi.”

Tiếng gọi của ông ta làm cả đám người đồng loạt quay sang bên này. Một nam tử khá cao đứng trong đám người thấy Lộ Dao, có vẻ như thờ hất ra, bước nhanh tới, cũng chẳng kịp làm lễ, hơi gạt đầu với Ân Lê Đình liền vội vàng nói với Lộ Dao: “Lộ đại phu, lần này có hơi rắc rối, ngài nghĩ cách đi.” Người này là Mai đại phu Mai Hoán trong miệng Hoa Hi Hằng.

Lộ Dao gạt đầu, đi theo ông ta vào trong, nghe ông ta nói: “Hôm nay sản phụ bắt đầu lên cơn đau từ giờ tỵ, giờ dần sản đạo mở ra bốn phân. Nhưng ngôi thai không ngay, hài tử ngược đầu mà mới ra được có một chân. Bấy giờ sức rặn của sản phụ rất kém. Ta nhớ cô từng nhắc đến trường hợp bệnh thể này và biện pháp dùng dao, nên mới bảo Hoa chủ quán mời cô xuống. Sản phụ này sợ là không dùng cách đó không được.”

Lộ Dao gạt đầu “Được, ta đi xem bệnh nhân trước. Mọi người đã chuẩn bị đồ xong chưa?”

Hoa Hi Hằng đáp: “Đã xong rồi. Bắt đầu lúc nào thì tùy ý ngài và Mai đại phu.”

Lộ Dao gật đầu, định cùng Mai Hoán đi chuẩn bị. Không ngờ một cánh tay vươn ra từ đám đông tóm lấy mình. Nàng còn chưa phản ứng lại thì thấy bóng trắng chột lóe, cánh tay kia đã bị Ân Lê Đình siết lấy mạch môn. Đình thần nhìn lại, đó là một thanh niên công tử bộ dạng không tệ, tuổi chưa tới ba mươi, lúc này tơ máu đầy mắt râu cằm tua tủa, hết sức tiều tụy. Y nhìn Lộ Dao và Mai Hoán đầy khẩn thiết, lộ vẻ lo âu. Hoa Hi Hằng nói nhỏ với Lộ Dao: “Đây là tướng công của sản phụ.”

Lộ Dao gật đầu. Thê tử mình khó sinh, chắc là y hoảng hốt không ít.

Ân Lê Đình cảnh giác nhìn đối phương, bỗng Lộ Dao giật giật tay áo chàng: “Lục ca.”

Lúc này Ân Lê Đình không yên tâm được, tuy buông tay nhưng một cánh tay vẫn chắn trước mặt Lộ Dao, đề phòng người nọ tùy tiện ra tay.

Thanh niên công tử vừa bị Ân Lê Đình tóm lấy mạch môn, lập tức không lên nổi sức lực, tay chân nhũn ra, hoảng hồn không nhẹ. May mà Ân Lê Đình buông tay, vội vàng lùi lại hai bước, trừng Mai Hoán: “Người đại phu này rõ ràng vừa mới nói với ta, đi vào nhìn một cái là có thể nói cho ta biết hài tử và A Nghiễn thế nào, ta mới đồng ý cho người vào. Kết quả cái gì người cũng không biết thì chớ còn xách một tiểu nha đầu đến làm gì!”

Mai Hoán đang định mở miệng thì nghe tiếng rên la lại vang lên trong phòng, âm thanh như thể bị tảng đá khổng lồ lăn qua, đau đớn khàn đục, nghe mà khiến người ta kinh hồn. Lộ Dao phẩy tay, chẳng thời gian đầu giải thích, kéo Mai Hoán đi thẳng vào phòng, để Ân Lê Đình bên ngoài. Hoa Hi Hằng tỉnh ý nhanh chóng thay thế, nói chuyện với người nọ.

Bên này Lộ Dao và Mai Hoán vừa vào phòng, nhìn rõ tình cảnh trước mắt đồng thời nổi giận. Một bà đỡ tuổi trên dưới bốn mươi, lùn thấp hơi gù đang ra sức chống hai chân sản phụ, một tay không ngừng ấn lên bụng sản phụ, một tay khác dường như đang định dùng móng tay rạch đứt sản đạo. Bộ dạng hoàn toàn không đếm xỉa đến tính mạng sản phụ. Sản phụ kia đã ngất đi, gương mặt trắng bệch hàm răng cắn chặt, dưới thân còn có mấy vũng máu. Lửa giận bốc lên đầu Lộ Dao, ngay cả Mai Hoán xưa nay điềm tĩnh cũng nổi giận: “Mau ngừng tay!”

Bà đỡ kia vừa thấy hai người còn tức giận hơn cả họ, đôi mắt ti hí nhìn trừng trừng Mai Hoán “Ôi trời này này! Tên đặng đồ từ nhà mi sao lại vào đây? Một đại nam nhân sao dám vào phòng sinh? Nay còn ra thế nào? Đi ra, mau đi ra cho bà!”

Lúc này Lộ Dao mới biết “có chút tranh chấp” mà Hoa Hi Hằng nói là gì. Vì thế nàng hoàn toàn không hơi đâu mà phí lời với bà đỡ, dấn lên một bước xoay cổ tay ra một chiêu tiểu cầm nã năm đó học với Ân Lê Đình để phòng thân, đồng thời kèm chế hai tay bà đỡ, lực đạo khá mạnh. Bà đỡ còn chưa rõ chuyện gì liền hét lên như heo bị chọc tiết “Con đi ranh...” Nói chưa xong, Lộ Dao bực bội hung hăng đập vào thùy huyết bà ta một cái, tuy không có nội lực, kinh lực không đủ nhưng cũng làm bà ta ngất đi như ý. Nhíu mày quăng người cho Mai Hoán, Mai Hoán đỡ lấy, thoáng cảm thấy người lên cái ghế kế bên. Đến khi kiểm tra sản phụ, hai người đều bốc lửa lên đầu.

Ngoài phòng, hai nén nhang trôi qua, Hoa Hi Hằng đã xoa dịu xong trượng phu sản phụ. Dù sao cũng là người một tay Từ Thiên dẫn dắt, chút chuyện này có thể nói là quen việc dễ làm. Đến ông ta quay đầu lại nhìn Ân Lê Đình thì thấy chàng đang đứng ngẩn ngơ, bộ dạng hồn treo ngược cành cây. Dặn một người làm dọn ghế tới, Hoa Hi Hằng đi lại mấy bước: “Cô gia, mời ngồi.” Lộ Dao đặt quy định, trong y quán, được đường tất cả đều gọi nàng Lộ đại phu. Thành ra chỉ có lúc riêng tư Hoa Hi Hằng mới gọi tiếng cô gia này. Ân Lê Đình lại hoàn toàn không chú ý tới, nghe Hoa Hi Hằng nói chuyện bỗng ngẩng đầu hỏi: “Chủ quán Hoa, nữ tử sinh sản đều thế này sao?”

Hoa Hi Hằng bị chàng hỏi ngớ người, dừng một chút mới nói: “Cũng không đến mức như thế. Nữ tử bình thường nếu sinh thường cũng sẽ không đưa đến y quán mà ở nhà mình là được rồi. Đây là một ca khó sinh, mới bắt đầu đã đưa đến đây, bình thường hiếm khi gặp lắm.”

Ân Lê Đình nghe xong thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt so với vừa rồi mới khá lên đôi chút: “Hóa ra là rất ít thấy thế này. Vừa rồi ta nghe nàng ta khóc la thật sự là hoảng hồn.”

Lời này càng khiến Hoa Hi Hằng ngờ ngác. Từ lâu đã nghe cô gia là nhân vật rất tiếng tăm trên giang hồ, không ngờ nghe tiếng sản phụ kêu khóc mà đã hoảng như thế. Chỉ chốc lát liền hiểu ra, hẳn là vì chuyện Lộ Dao có thai. Vừa định mở miệng thì Hàn đại phu từng quen với Ân Lê Đình hỏi ở Tuyền Châu cười nói: “An huynh không biết đây thôi. Nữ tử sinh sản đều bị đau đớn gãy vò khóc la một bận. Ca sinh khó này sức khỏe hơi kém, động tĩnh so với bình thường còn kém không ít.” Ông ta là đại phu trực phiên, vừa tới mấy ngày trước nên chưa biết chuyện Lộ Dao.

Ân Lê Đình nghe xong hít một hơi khí lạnh, mở to mắt nhìn Hàn đại phu, sắc mặt thoáng cái trắng thêm một chút. Còn chưa đợi Hàn đại phu nói thêm thì nghe cách một tiếng cửa phòng đẩy ra, là Lộ Dao ra ngoài. Trên áo choàng trắng của nàng lấm tẩm vết máu như hoa mai, chỉ khiến người ta cảm thấy cực kỳ diễm lệ mà ma quái. Ân Lê Đình gần như vọt khỏi ghế, rơi xuống trước mặt Lộ Dao: “Tiểu Dao...” Đương nhiên chàng nhận ra không phải máu của Lộ Dao, khổ nỗi mới rồi lời Hàn đại phu làm chàng kinh hồn, vì thế lúc này chỉ có thể luống cuống tóm lấy Lộ Dao, dường như làm thế mới yên tâm được. Lộ Dao mỉm cười với chàng “Không sao, máu của sản phụ kia.” Dứt lời quay sang trượng phu sản phụ, chưa đợi nàng lên tiếng, người nọ đã xông tới, không dám lại gần Ân Lê Đình, vươn cổ ra hấp tấp hỏi: “Đại phu! Hài tử và A Nghiễn rốt cuộc sao rồi?”

Lộ Dao nghiêm mặt: “Hài tử vẫn ổn nhưng tôn phu nhân thân thể quá yếu, bây giờ tình hình không tốt, các hạ nên chuẩn bị.”

Người nọ nghe xong khựng lại, liền đó hỏi: “Hài tử là nam hay nữ vậy?”

Lộ Dao ngó người, không trả lời mà mở miệng hỏi: “Ta có một cách, có thể cứu được nàng. Nhưng với sức khỏe của nàng sau này không thể mang thai nữa, bằng không tất đồ máu to, tính mạng cả người lớn và đứa nhỏ đều khó giữ.”

“Cái đó...” Người kia im lặng hồi lâu, đáp: “Đại phu, nhà ta ba đời độc đinh, đến đời ta con cháu thật sự quá neo người...”

Lộ Dao nghe xong nhíu mày trừng y, nhấn mạnh lại một lần nữa: “Thân thể sản phụ yếu, nếu người muốn giữ nàng thì phải theo cách của ta. Một khi đã vậy, tương lai nàng không thể mang thai nữa bằng không tính mạng khó giữ. Có hiểu hay không?”

Người nọ dường như không nghe thấy, suy nghĩ nửa ngày lại hỏi giống hệt mới rồi: “Đại phu, rốt cuộc hài tử là nam hay nữ?”

Cuối cùng Lộ Dao cũng hiểu được y suy tính cái gì, cả sức lực giận dữ cũng chẳng còn, lờm y một cái, không đợi y trả lời vỗ vỗ vai Ân Lê Đình rồi phát tay áo quay vào phòng sinh. Người kia không thấy Lộ Dao trả lời, lòng nóng như lửa đốt muốn đuổi theo nhưng nhìn Ân Lê Đình trước mặt, liếc thanh kiếm trong tay chàng, không dám lên tiếng nữa.

Lần này so với Lộ Dao khám bệnh trước đây nhanh hơn nhiều. Ân Lê Đình lại cảm giác hình như dài hơn hẳn những lần đứng chờ Lộ Dao ra ngoài trước đây. Ước chừng nửa canh giờ, trong phòng tiếng trẻ con “oe” lên một tiếng hết sức vang dội, thanh niên kia lập tức nhảy bật dậy, mặt mày cực kỳ vui sướng, lớn tiếng mừng rỡ: “Khóc to như vậy nhất định là trai! Là trai!” Quả nhiên không được một lát liền thấy một đ bọc đồng bông một đứa bé được bọc kỹ càng từ trong phòng đi ra, đ bọc đồng đưa đứa bé cho người nọ: “Chúc mừng, là một tiểu công tử.” Thanh niên run rẩy bế đứa bé, cao hứng nói không nên lời, cơ hồ mừng đến phát khóc. Một đ bọc đồng từ trong phòng đi ra định nói gì đó với y song căn bản không kéo lại y được, chỉ thấy y hào hứng dẫn dò người hầu nhà mình: “Mau lên, mau về phủ bẩm báo lão gia phu nhân, nói họ có cháu nội rồi!” Nhất thời trong viện lại loạn cả lên.

Ân Lê Đình chẳng để ý được nhiều, thấy đứa bé được đưa ra, cho là Lộ Dao và Mai Hoán cũng sẽ ra theo, đứng ngóng trước cửa hồi lâu mãi vẫn không thấy bóng dáng. Thấy lại có một đ bọc đồng ra khỏi phòng, vội vàng căn lại hỏi: “Tiểu ca, Mai đại phu và Lộ đại phu của các người sao còn chưa ra?”

Đ bọc đồng thấy là Ân Lê Đình vội vàng hành lễ: “Mai đại phu và Lộ đại phu đang cấp cứu cho bệnh nhân. Bệnh nhân bị xuất huyết sau sinh, sợ không xong rồi.”

Ân Lê Đình giật mình, không nghĩ hài tử bình an chào đời mà sản phụ lại không xong. Nhất thời, tâm trạng càng rối bời, ngơ ngác đứng ở cửa.

Đ bọc đồng vốn do Lộ Dao sai ra gọi thanh niên kia vào phòng, làm việc nhanh nhẹn hơn người trước nhiều, chen thẳng vào trong đám đ bọc đồng kéo thanh niên kia, hăng giọng hét to trong mớ hỗn loạn: “Công tử, bệnh nhân xuất huyết sau sinh, trước mắt nguy kịch, Lộ đại phu và Mai đại phu kêu ngài mau vào.”

Lần này rốt cuộc thanh niên hơi tỉnh hồn sau niềm vui lần đầu làm cha, nghe rõ mồn một, lập bập gọi “A Nghiên”, trên mặt lộ vẻ áy náy. Nhưng lúc định theo đ bọc đồng vào phòng thì ngoài cửa lại ăm ỹ một trận, một đám nha hoàn bà tử đỡ một bà lão đi vào viện. Thanh niên vừa thấy, bất giác rụt chân về, đi tới chỗ bà lão “Mẹ!”

Bà lão kia chống gậy, gương mặt già nua không giấu được mừng rỡ “Con ơi, cháu mẹ đâu? Cháu mẹ đâu rồi?!”

Thanh niên vội vàng bế đứa nhỏ lên “Mẹ, đứa nhỏ ở đây này, người mau nhìn xem có giống con không?”

Nháy mắt trong viện lại hỗn loạn cả lên. Cả nhà từ chủ nhân tới người hầu chẳng một ai nghĩ tới việc đi xem sản phụ lấy một chút. Đ bọc đồng bị Lộ Dao và Mai Hoán sai ra kêu người thật tỉnh hết cách, thờ dài tự đi trở vào. Sau lưng Ân Lê Đình là tiếng người ăm ỹ, trước mặt là cửa phòng đ bọc kín, nhất thời trong lòng hoang mang rối rắm chưa từng có.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, rốt cuộc cửa phòng bị đẩy ra nghe cạch một tiếng. Ân Lê Đình vội vàng ngẩng lên nhìn, chỉ thấy một bóng trắng xuất hiện ở cửa, chính là Lộ Dao. Sắc mặt nàng khá tốt, chỉ là hơi mệt mỏi, lộ rõ nơi chân mày.

Hơn một canh giờ, Lộ Dao và Mai Hoán đều không rảnh tay, lại thêm bây giờ thể lực không bằng bình thường, vô cùng mệt mỏi. Hít sau một hơi, còn chưa thở ra liền cảm thấy hơi thở quen thuộc ập đến, một cánh tay quàng qua eo đỡ nàng. Lộ Dao thở hắt ra, rúc vào lòng chàng tìm vị trí thoải mái nhắm mắt dưỡng thần. Mai Hoán thấy thế, im lặng mỉm cười, rón rén đi ra, trực tiếp đi tìm người nhà bệnh nhân mời năm lần bảy lượt chẳng thấy đâu kia.

Các đại phu trong y quán đều có phòng nghỉ riêng của mình, Ân Lê Đình bỗng Lộ Dao qua đó, đặt nàng xuống giường, đưa khăn nóng cho nàng.

Lộ Dao lau mặt, lại uống hết canh ngọt nóng mới cảm thấy khá hẳn lên. Ân Lê Đình ngồi bên giường hỏi: “Bệnh nhân vừa rồi thế nào?”

Lộ Dao nghĩ đến người nhà mời mãi không vào, khẽ than: “Sức khỏe quá kém, tử cung xuất huyết không cầm. Muội và Mai Hoán hết cách, vì cứu mạng nàng đành cắt bỏ tử cung, sau này nàng không thể mang thai nữa. Có điều...” Nói rồi lắc đầu “Theo muội thấy không có con đ bọc nữa cũng tốt. Bằng không nếu tiếp tục mang thai, sợ rằng phải bồi thường tính mạng.”

Ân Lê Đình nghe hiểu, tâm trạng vốn hoảng sợ không yên càng thêm nặng nề, mở miệng lại không biết phải nói gì, nhìn Lộ Dao muốn nói lại thôi, sắc mặt còn trắng hơn cả nàng.

Lộ Dao thấy thế, có chút nghi hoặc, kể đó hiểu ra chàng đang lo cái gì, úp tay lên tay chàng, cười than: “Lục ca huynh nghĩ nhiều quá. Trường hợp như sản phụ này rất hiếm gặp. Một trăm ca chưa chắc đã gặp một. Và lại nếu không phải ban đầu bà đỡ kia quá thô bạo cũng không đến mức sản phụ bị xuất huyết tử cung, càng không tới mức này. Hơn nữa sức khỏe muội rất tốt, huynh không cần lo lắng. Thân y muội đây, sinh một đứa con cũng không lo xong thì chiều bái bị đập đồ thật rồi.”

Ân Lê Đình thấy nàng nói năng nhẹ nhàng, chắc chắn, tâm trạng hoảng hốt thoáng vơi đi. Một trăm ca chưa chắc đã có một, lại có Mai Hoán và Lộ Dao điều trị đ bọc. Chàng này ra ý định đến chừng đó nhất định phải mời Mai Hoán lên Võ Đang, còn phải nói Phó Thu Nhiên tìm vài đại phu giỏi tới mời đ bọc. Trái tim lơ lửng nửa ngày rốt cuộc thoáng buông xuống, chàng cởi áo ngoài leo lên giường ôm lấy Lộ Dao, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, cùng nàng nghỉ ngơi.

Lộ Dao cứ tưởng sau khi nàng giải thích thì chuyện này coi như xong, không ngờ Ân Lê Đình thờ phào chưa tới một ngày lại căng thẳng lên, hơn nữa còn

tệ hẳn đi. Chỉ vì lần trước chẳng qua là chàng đoán mò rồi lo lắng còn lần này là bị Lộ Dao dọa thật. Nguyên nhân là, rốt cuộc Lộ Dao cũng chỉ là thần y mà không phải thần tiên, sau khi mang thai hai tháng một cách dễ chịu, chung quy cũng giống những phụ nữ mang thai khác. Bắt đầu nôn nghén rồi.

Lần đầu tiên là buổi sáng sớm rời giường. Hôm đó Ân Lê Đình vừa bụng nước nóng lại, chưa đặt xuống thì thấy Lộ Dao nằm sấp bên mép giường, một tay đè cổ, vừa ói ra nước chua vừa thở dốc.

Ân Lê Đình cả kinh, chậu đồng trong tay rớt xuống đất “keng” một tiếng, nước ướt vạt áo, nhìn còn nhếch nhác hơn Lộ Dao. Dấn lên đỡ Lộ Dao, vừa vuốt ngực vừa vuốt lưng, giầy vò nửa ngày mới xong. Sau khi Lộ Dao ba lần bốn lượt giải thích đây là hiện tượng bình thường khi mang thai, Ân Lê Đình mới hoàn hồn sau cơn hoảng hốt.

Nhưng chuyện nôn nghén này không phải nôn một lần là giải quyết được vấn đề. Hai ba ngày đầu Lộ Dao mới chỉ ói mỗi sáng sớm một lần, Ân Lê Đình đã nom nớp lo âu không biết làm sao. Đợi đến ngày thứ tư, từ từ phát triển theo hướng chỉ cần ăn đồ ăn, cho dù là canh đậu đỏ ngọt, vào miệng không tới một nén nhang là ói ra liên tục. Liên tiếp nửa tháng, trừ uống nước ra, cơ hồ ăn gì ói nấy, gương mặt hồng hào thời gian trước nhanh chóng gầy xẹp, cả người chẳng còn sức sống. Một người nếu ăn vào là ói, đương nhiên rất khó mà thêm ăn, vì thế người vốn nhìn thấy điểm tâm đồ ăn ngon là hai mắt sáng quắc như Lộ Dao chẳng mấy chốc nhìn gì cũng không muốn ăn. Ân Lê Đình nhìn đồ ăn cơm canh điểm tâm trái cây chỉ ăn được hai miếng lại bị đẩy về còn nguyên, sầu tới nỗi nuốt không trôi ngủ không được. Nhìn Lộ Dao gầy rộc tinh thần uể oải, cơ hồ sầu muốn bạc tóc. Những món này chàng đặc biệt đi hỏi Tống Viễn Kiều và Trương Thúy Sơn, lúc Phạm Thuồng và Ân Tố Tố mang thai có thể ăn gì. Không ngờ Lộ Dao chẳng nuốt được nửa miếng.

Lộ Dao cũng biết Ân Lê Đình rất lo lắng, nói đi nói lại bảo chàng cứ yên tâm, qua hai tháng là ổn. Có điều nếu Ân Lê Đình mà yên tâm được thì đã không là Ân Lê Đình rồi. Vì vậy đêm khuya Lộ Dao thức giấc, phát hiện nền vẫn chưa tắt, hai mắt nhấp nhem ngẩng lên phát hiện Ân Lê Đình dựa vào đầu giường, một tay ôm mình, chân mày nhú chặt, thấy nàng tỉnh lại vội vàng hỏi: “Tiểu Dao? Không thoải mái sao?”

Lộ Dao lắc đầu, đưa tay xóa chữ xuyên nơi chân mày chàng: “Lục ca, sao vậy? Sao không ngủ?”

Ân Lê Đình nhét tay nàng vào chăn, nhìn nàng hồi lâu, nói khẽ: “Tiểu Dao, hôm đó huynh thấy sản phụ kia sinh khó, lại nguy hiểm như thế. Nếu không gặp được muội và Mai Hoán e rằng mạng cũng mất luôn. Hơn nữa, hẳn là sau này hồi phục thì sức khỏe nàng ấy cũng không bằng ngày xưa. Bây giờ chưa tới ba tháng mà muội đã bị hành hạ đến mức này rồi. Nếu thật đến mười tháng, không biết còn chịu bao nhiêu tội... và lại nếu đến chừng đó lỡ... Tiểu Dao, ôi... muội biết đó, huynh và công tử kia không giống nhau, huynh vốn là cô nhi, cái gì mà hương hỏa truyền đời này nọ, với huynh mà nói chẳng sao cả...”

Lộ Dao càng nghe càng trợn mắt: “Lục ca...”

Ân Lê Đình ôm nàng, gác cằm lên trán Lộ Dao thì thầm: “Tiểu Dao. Nhìn muội khổ sở thế này huynh thật sự không muốn thế. Thật sự không được, đưa bé này... chúng ta không cần có phải sẽ khá hơn chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Đông Đi Hầy Còn Xuân

Tuy Lộ Dao chuyên ngoại khoa nhưng cái “chứng bệnh” lo lắng tiền sản này nàng còn biết rành. Bình thường mà nói mang thai mấy tháng, triệu chứng này mới bộc lộ rõ nhất. Là một đại phu, nàng sớm đã cân nhắc việc này, ngày thường ăn uống ngủ nghỉ dĩ nhiên có điều chỉnh. Tính nàng vốn phóng khoáng, lại thêm thời gian còn sớm nên trước mắt chưa có tí phản ứng nào. Có điều bây giờ nàng chớp chớp đôi mắt to, nhìn Ân Lê Đình lo âu muốn nói lại thôi đang nhìn mình. Dưới mắt chàng thậm chí có quầng thâm, có thể thấy được mâu thuẫn rồi rầm nhọc lòng nghĩ ngợi đêm khuya. Lúc này rốt cuộc Lộ Dao phát hiện, mỗi ngày mình kê thuốc an thần giải sầu hình như dùng sai người rồi. Rõ ràng bây giờ mắc chứng âu lo tuyệt đối không phải mình mà là phu quân đương bối rồi trước mặt mình đây.

Ân Lê Đình mất ngủ mấy đêm liên tục cuối cùng cũng nghĩ ra lời nói với Lộ Dao, chỉ cảm thấy nhẹ bẫng. Vừa thở phào xong thì Lộ Dao ngồi dậy rúc vào lòng chàng, kể đó cánh môi mềm mại nhẹ nhàng hôn lên mắt chàng, kéo tay chàng đặt lên bụng dưới nàng. Nơi đó còn chưa lộ rõ, nhưng sau cảm giác mềm mại ấm áp đó, theo hô hấp phập phồng của Lộ Dao, dường như chàng có thể cảm nhận được sức sống nơi ấy. Trong khoảnh khắc, lòng Ân Lê Đình mềm hẳn đi, nhìn Lộ Dao song không nói được câu nào.

Tay Lộ Dao đè chàng, áp trán vào ngực chàng, thì thầm: “Lục ca, sinh mệnh chào đời là chuyện tuyệt vời nhất thế gian. Bọn muội là đại phu, rất nhiều lúc này sinh kính nể và cảm động trước sự tuyệt vời của sinh mệnh.”

Bàn tay quanh năm cầm kiếm của Ân Lê Đình bỗng run lên. Những lời này chàng nói ra há không gian nan? Nhưng tình cảnh của sản phụ khó sinh mấy ngày trước kia vẫn còn rành rành trước mắt. Mấy hôm nay mỗi lần nghĩ đến là sợ hãi không thôi, hai đêm liên tiếp đều gặp ác mộng nửa đêm bật dậy. Tỉnh lại nhìn Lộ Dao nằm trong lòng mình ngủ ngon lành, hàng mi rũ xuống, gò má hồng hồng, hơi thở nhẹ nhàng đều đều, chàng lập tức cảm thấy có thể được thế này đã tuyệt vời vô cùng rồi, đừng quá tham lam mới phải. Nếu lúc Lộ Dao sinh nở có sơ xuất gì, chừng đó đúng là hối cũng không kịp.

Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay đang đặt lên bụng mình “Đời người, khả năng chúng ta gặp được một người mình yêu tha thiết có mấy phần chứ? Mà người mình yêu đó vừa khéo cũng yêu mình thì được mấy người? Cho dù hai người yêu thương lẫn nhau, có thể dặt tay nhau lại được mấy người? Thế nhân đều nói trăm năm mới được chung gối. Dù là thế, may mắn có được sinh mệnh thế này, mấy người được chứ? Lục ca, chuyện may mắn vô cùng như vậy, sao huynh có thể nói là không cần?”

Ân Lê Đình áp má mình lên đỉnh đầu Lộ Dao, hồi lâu mới mở miệng, giọng khàn khàn: “Huynh sợ sự may mắn đó hao hết phúc phận. Tiểu Dao, nếu thật thế, huynh chỉ muốn muội được bình an, những chuyện khác huynh không quản được nhiều như vậy.”

Sự việc năm xưa với chàng mà nói vẫn còn ghi khắc trong lòng không cách nào coi bỏ, bất luận ra sao chàng đều không muốn ném trái lằn nữa.

Lộ Dao gần như cảm nhận được lo âu và sợ hãi trong lòng chàng. “Lục ca, muội đã cam đoan với huynh, sau này tuyệt đối không bỏ lại huynh một mình. Chuyện này nói là giữ lời, không thất hứa. Với lại...” Nàng bỗng cười lên “Lục ca, huynh thích con trai hay con gái? Đừng nói với muội sao cũng được, chỉ được chọn một thôi.” Nói rồi nhìn thẳng vào mắt chàng, không cho chàng trốn tránh.

Dưới ánh nhìn của nàng sao Ân Lê Đình dám nói láo? Áp úng nửa ngày mới thì thào: “Nếu muội được bình an... huynh càng muốn... càng muốn có con gái...”

Lộ Dao đảo mắt “Ồ? Vì sao? Ít nhất có một nam hài mới tốt. Vừa kế thừa hương hỏa, tương lai còn bảo vệ được đệ đệ muội muội nữa.”

Ân Lê Đình nghe xong vội vàng lắc đầu: “Tiểu Dao muội đừng nghĩ lung tung. Ban nãy huynh nói rồi, huynh là cô nhi, nhờ sư phụ thu nhận mới có ngày hôm nay. Muội xem nhị ca tam ca tứ ca coi, đều chưa thành thân, đệ tử Võ Đang cũng không quá đặt nặng vấn đề này. Chuyện hương hỏa muội tuyệt đối đừng để trong lòng, huynh hoàn toàn không để tâm. Với lại đệ đệ muội muội gì chứ, sau này đừng có nữa. Cái loại tội này đừng nói thêm lần nữa, cho dù lần này huynh cũng chỉ mong muội không phải chịu nữa.”

“Được được, muội không nói cái này nữa. Lục ca huynh nói muội hay đi, vì sao muốn có nữ nhi?” Lộ Dao buồn cười nhìn bộ dạng khản trương của chàng.

Ân Lê Đình đỏ mặt, khẽ đáp: “Huynh mong có một nữ nhi, đáng vẻ tính tình đều giống Tiểu Dao mới tốt. Huynh chưa thấy đáng vẻ muội lúc nhỏ, nếu có một nữ nhi giống muội...”

Lộ Dao nghe đến đó cười giòn giã: “Lục ca, huynh có biết muội nghĩ gì không?”

Ân Lê Đình đáp chần lại cho nàng xong mới hỏi: “Cái gì?”

Lộ Dao vừa nghịch đuôi tóc chàng vừa cười: “Muội muốn một nhi tử, giống hệt huynh. Muội cũng muốn xem, nhóc con nhút nhát trốn sau lưng sư phụ, sợ nhất mà cũng kính yêu nhị ca nhất, lại còn sợ tối nhất quyết đòi ngủ cùng ngũ ca rốt cuộc trông ra sao.”

Ân Lê Đình bị Lộ Dao nói đỏ mặt song không nhịn được phì cười.

Lộ Dao nhẹ nhàng vỗ về tay Ân Lê Đình “Ài, tóm lại, lục ca, huynh nghĩ xem trong này có lẽ có một tiểu nha đầu giống hệt muội hồi bé, sao huynh có thể không muốn chứ? Cũng có thể là một nhóc con giống hệt huynh, sao huynh có thể kêu muội không cần?”

Tay Ân Lê Đình run lên song không nói nữa. Hồi lâu ôm chặt lấy Lộ Dao, dịu dàng: “Tiểu Dao, trước giờ huynh không nói lại được muội. Có điều muội phải nhớ kỹ, tuyệt đối đừng bỏ huynh lại một mình nữa.”

Lộ Dao vỗ lưng chàng an ủi: “Lần này chẳng những không bỏ huynh lại một mình, rất nhanh sẽ có thêm một người cùng huynh rồi.”

Trước mắt Ân Lê Đình lúc thì hiện cảnh sản phụ khó sinh vất vả kia, trong lòng lo âu nôn nóng, lúc lại hiện ra đáng vẻ tiểu nha đầu trắng bóc giống hệt Lộ Dao, vui mừng xen lẫn chờ mong. Tâm trạng mâu thuẫn thế này thật tình khổ sở, nửa ngày chàng than: “Ôi... nếu mà huynh làm thay muội được thì tốt biết mấy?...”

Lộ Dao nôn nghén kéo dài thêm gần ba tháng, dài hơn hẳn người khác. Hiển nhiên tiểu gia hỏa trong bụng nàng là bảo bảo cực kỳ khó chơi, còn chưa ra đời đã hành hạ Võ Đang Ân lục hiệp tiếng tăm lừng lẫy giang hồ và thần y Lộ Dao xiết xiết. Ngoài nôn ói ra, đại khái Lộ Dao khá bình tĩnh, ngược lại Ân Lê Đình đứng ngồi không yên. Tổng Viên Kiêu và Trương Thúy Sơn đều đã trải qua loại chuyện này, thấy Ân Lê Đình mặt ủ mày chau, ngày nào cũng lờ lờ an ủi, ngay cả Du Liên Châu trầm tính ít lời cũng khuyên giải mấy lần. Lộ Dao nhìn chòng chọc bụng dưới dần nổi lên của mình, lắc đầu than thở, nói thầm tiểu gia hỏa này cứ tiếp tục giãy vò như thế e rằng từ trên xuống dưới Võ Đang đều không được bình yên.

Ân Lê Đình cứ căng thẳng như thế đến đầu tháng chín mới thoáng giãn ra một chút. Nguyên do là chứng nôn nghén của Lộ Dao dần dần bớt lại, càng vì Phó Thu Nhiên tới. Phó Thu Nhiên không tới một mình, bị hấn lôi theo lên núi Võ Đang, chẳng những có vợ chồng Âu Dương Khiêm Đàm Tú Trữ còn có Sở Trung Lưu nổi danh ngang hàng Diệp Thủ nữa. Nhìn Lộ Dao nhờ ngừng ói mà khẩu vị dần khá lên, khí sắc càng lúc càng hồng hào rạng rỡ cùng với Ân Lê Đình luôn nom nớp lo âu không dám buông lỏng, Phó Thu Nhiên vừa hết cách vừa buồn cười vỗ vai chàng, chỉ chỉ vào vợ chồng Âu Dương đang trò chuyện với Lộ Dao và Sở Trung Lưu vừa lên núi liền hết sức chuyên nghiệp đi lật tra bệnh án Lộ Dao đích thân viết cho mình, nói: “Cả Trung Nguyên này, nếu mấy người này cùng một chỗ mà không bảo đảm được mẹ con A Dao bình an thì e là chẳng có sản phụ nào dám sinh nữa!”

Sở Trung Lưu, Âu Dương Khiêm và Đàm Tú Trữ, lại thêm bản thân Lộ Dao, bốn đại phu nổi danh trong y giới đương thời không hẹn mà cùng cam đoan, rốt cuộc cũng khiến Ân Lê Đình yên tâm đôi chút.

Có điều đối với Lộ Dao mà nói, lần này Phó Thu Nhiên lên, đáng giá nhất không phải là dẫn theo đồng liêu và bạn cũ trong y giới mà là hấn mang theo

ớt, món mà nàng muốn ăn nhất bây giờ, nằm mơ cũng chảy nước miếng.

Thời này, ở Trung Nguyên đừng nói trồng ớt, ngay cả thấy cũng không. Mấy bao ớt lớn Phó Thu Nhiên mang theo này là lúc hắn làm ăn với một thương nhân Tây Vực tốn một đồng tiền mới mua được. Có điều Lộ Dao chẳng quan tâm nó từ đâu ra, giờ nàng chỉ muốn ăn mà thôi. Hiện giờ Ân Lê Đình nghĩ đủ cách dỗ Lộ Dao ăn nhiều một chút, mong sao phân lượng thời gian trước đều bù lại hết mới tốt, nghe Phó Thu Nhiên cam đoan bây giờ nhất định Lộ Dao rất thích ăn cái này, lập tức không nói hai lời kéo hắn xuống nhà bếp. Vì thế, bữa trưa hôm đó Lộ Dao được thưởng thức món canh cá nàng thèm đã lâu. Cá tươi trắng mịn chấm ớt cay đỏ lừ, nước canh vừa cay vừa thơm, Lộ Dao cảm giác cứ như bao nhiêu năm rồi không được ăn bữa nào sung sướng thế này. Nhưng Lộ Dao ăn sung sướng, có người lại ừ ừ, chính là Mạc Thanh Cốc.

Vốn dĩ Lộ Dao và Ân Lê Đình ngày thường đều không rảnh rỗi, chuyện ăn uống đều do nhà bếp quản. Từ sau khi Lộ Dao mang thai ăn uống không ngon, Ân Lê Đình nghĩ đủ cách hỏi thăm từ chỗ Phạm Thường và Ân Tổ Tổ xem phụ nữ mang thai thích ăn gì, tìm nhà bếp tí mẩn chế biến, com canh món nào cũng tươi ngon cực kỳ. Khổ nỗi Lộ Dao ốm nghén, gần như không ăn được mấy miếng. Lộ Dao ăn không nổi, Ân Lê Đình nóng ruột đương nhiên cũng chẳng muốn ăn, thế là toàn bộ đồ ăn ngon bề nguyên xi vào bụng Mạc Thanh Cốc đặc biệt đến ăn chực. Du Đại Nham từng cười hắn, nói lục tẩu hắn mang thai, ngược lại hắn ngày càng phì nhiêu. Có điều Mạc Thanh Cốc không bận tâm. Vốn hắn đã đoán được khẩu vị Lộ Dao khá lên, tất nhiên Ân Lê Đình sẽ nghĩ cách làm thêm nhiều món ngon bù lại chỗ thiệt gầy đi mấy ngày trước của nàng, nhưng không dè khẩu vị Lộ Dao tốt lên trong nháy mắt, cũng thay đổi nhanh như chớp. Kết quả Mạc Thanh Cốc vốn dĩ chưa bao giờ thấy món ớt mới mẻ này, thừa lúc đồ ăn mới ra lò, không đợi Ân Lê Đình bùng ra cho Lộ Dao vội vội vàng vàng thấy một miếng cá lớn lẫn nước vào miệng. Chưa đợi hắn nhai lập tức mặt đỏ phừng phừng, nhảy một phát cao tới ba trượng xông ra khỏi nhà bếp.

Lúc ấy Phó Thu Nhiên và Trương Tùng Khê đang ngồi đánh cờ bên bàn đá trên hành lang trong viện, vợ chồng Trương Thúy Sơn ngồi bên quan sát, trong viện yên lặng đến mức nghe được tiếng lá rơi. Bỗng bốn người nghe một tràng tiếng gào khóc oa oa, kể đó Mạc Thanh Cốc ngoác mồm, mặt đỏ phừng phừng, mắt mũi nhàn nhụi lại, không ngừng hít hơi xông vào viện. Hắn vừa thấy trà lạnh trên bàn đá, bất chấp tất cả dưới chân vận Thê Vân Tùng phóng tới, vội vàng cầm tách trà của Trương Tùng Khê lên nốc cạn. Một tách vào bụng vẫn không giảm được cảm giác như thiếu như đốt trong cổ họng, thoáng cái càng khó chịu hơn, cũng chẳng kè là trà của ai nữa, uống liên tiếp mấy tách trà, tình hình khẩn cấp khiến mấy người đưa mắt nhìn nhau, chỉ có Phó Thu Nhiên đoán ra lý do, ngoài mặt thì tỉnh bơ nhưng đôi mắt phượng lại đầy ý cười xấu xa. Lộ Dao vốn thích cay, bây giờ lại có thai, có thể nói càng thêm lợi hại. Lần này Mạc Thanh Cốc nuốt một miệng canh cay, cơ hồ chảy cổ.

“Thất đệ, sao thế này?” Trương Tùng Khê nhìn Mạc Thanh Cốc uống một hơi sạch ấm trà vẫn không ngừng thờ hồn hển, nhướn mày lấy làm lạ hỏi.

Mặt Mạc Thanh Cốc nhẵn như giẻ lau, vừa ho sù sụ vừa oán giận: “Lục tẩu... khụ khụ, lục tẩu ăn... toàn là, khụ khụ, toàn là... thứ gì thế?! Vậy mà lục ca cũng tỉnh bơ nuốt được...”

Trương Tùng Khê không hiểu lắm nhưng Ân Tổ Tổ nghe xong hơi hiểu, cười giong “Nữ nhân mang thai đều thế cả.”

Chuyện này Trương Thúy Sơn cũng có kinh nghiệm, gật đầu phụ họa: “Nói không sai,” Nói rồi cười liếc Ân Tổ Tổ một cái: “Năm đó ngũ tẩu đệ thích ăn trái cây chua ề cả răng, huynh cũng phải gắng ăn cùng nàng ba tháng trời.”

Mạc Thanh Cốc một tay che miệng, hai con mắt tròn tròn, vừa ai đó thay lục ca nhà mình vừa cảm tạ trời xanh may mà không tìm cho mình phiên toán như thế.

Càng vào thu, bụng Lộ Dao càng gồ lên thấy rõ, dần dần cảm giác được thai máy rõ rệt. Không như hài tử nhà người ta, tiểu gia hỏa này đặc biệt giãy vò vào ban đêm, hành cho cả đêm không ngủ. Có lúc Lộ Dao đang ngủ ngon bỗng nhiên bị tiểu gia hỏa đá cho một đá tỉnh lại, kể đó là một trận quyền cước âm ỹ. Ân Lê Đình vốn ngủ không sâu, Lộ Dao trong lòng chỉ thoáng động đây là lập tức tỉnh lại, tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng Lộ Dao, miệng thì thầm dỗ dành. Mấy lần Lộ Dao không nhịn được cười to: “Lục ca, rốt cuộc là huynh đổ muối hay đổ nó?”

Ân Lê Đình ngẫm nghĩ cũng vui theo, bây giờ chàng chẳng phân biệt được là đang dỗ ai nữa? Vì thế khê khàng hôn trán Lộ Dao “Chân còn đau không?” Nói rồi cũng không đợi Lộ Dao trả lời, tay vận một phần công lực xoa bóp bắp chân cho Lộ Dao. Từ lúc thân hình Lộ Dao lộ rõ bụng, bắp chân và đùi cũng phình nê hẳn, đêm khuya thường đau nhức rút gân. Ân Lê Đình chạy đi hỏi Sờ Trung Lưu, chạy qua chạy lại, học được của Sờ Trung Lưu không ít cách xoa bóp hay. Lại thêm chàng vốn là người tập võ, nắm bắt lực đạo hết sức vừa vặn, lần nào Lộ Dao cũng dễ chịu vô cùng, bất giác lại từ từ thiếp đi.

Từ sau Hoàng Hạc lâu ba mươi tháng ba, tin Võ Đang Ân Lê Đình lấy truyền nhân Đào Hoa đảo liên lan đi. Bất quá đối với người giang hồ mà nói, hình như Lộ Dao là truyền nhân Đào Hoa đảo không đáng giá bằng là một thần y. Lại thêm nàng chữa lành cho Du Đại Nham, cứu sống Không Động ngũ lão, lại có không ít người giang hồ lúc trước được nàng cứu chứng thực, đồn qua đồn lại, chẳng biết từ miệng ai đồn ra cái danh Thanh Y Thánh Thủ. Lộ Dao nghe Mạc Thanh Cốc diễn tả sinh động như thật, neho mắt bĩu môi, cảm thấy danh hiệu này tốt xấu gì nghe ra cũng không giống đám giang hồ lừa gạt, thế là xua xua tay mặc nó.

Nhưng vì vậy, nhân vật giang hồ tới bái phỏng Võ Đang lúc trước, có mộ danh mà tới, có giao tình thân thiết, bây giờ lại thêm một chuyện: tới cầu y hỏi thuốc. Lộ Dao xưa nay chữa bệnh không từ một ai, lại thêm hiệp danh của Ân Lê Đình trên giang hồ không nhỏ, làm người hiền hòa, lần này e thêm hai năm nữa núi Võ Đang sợ rằng muốn sửa thành Hồ Điệp cốc. Ngày thường còn đỡ, nhưng trước mắt đã qua năm mới, Lộ Dao sắp lâm bồn, không thể cứ vác bụng đi khám bệnh, chăm cứu. May có Sờ Trung Lưu, Âu Dương Khiêm và Đàm Tú Trữ, cũng không cần Lộ Dao nhọc lòng. Có điều sự tình luôn có chuyện đúng lúc, khi tháng giêng sắp qua, một đoàn đệ tử Nga Mĩ cấp tốc đưa tới một nam đệ tử. Bụng dưới bị thương kiếm đâm thủng, vết thương mưng mủ lở loét, chỉ còn thoi thóp. Với giao tình của Võ Đang và Nga Mĩ, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Tổng Viên Kiều và Du Liên Châu vội vàng mời Sờ Trung Lưu Âu Dương Khiêm tới. Tuy Sờ Trung Lưu là nguyên lão trong y giới, có điều lại chuyên về được lý, thuật dùng dao không bằng Lộ Dao và Âu Dương Khiêm. Âu Dương Khiêm kiểm tra vết thương của đệ tử Nga Mĩ kia, lắc đầu than khẽ “Vết thương này khó chữa, tuy ta có thể thử nhưng một mình khó ứng phó. Thuật ngoại khoa này Lộ Dao giỏi hơn ta, muốn giữ được mạng hắn sợ là phải có Lộ Dao cùng làm.”

Người trong phòng đều lộ vẻ khó xử, Lộ Dao đã vào giai đoạn dự sinh rồi, sao có thể như lúc trước đứng liên tục mấy canh giờ không ngủ không nghỉ cứu người? đang bắt lực bỗng nghe có người nói: “Âu Dương, đằng sau đã chuẩn bị xong rồi. Thanh Phong, người chạy một chuyến đến sân luyện công gọi Tiểu Hàn tới kiến tập.” Chính là Lộ Dao nghe tin đi tới.

Mọi người ngược mắt nhìn, thấy Lộ Dao một tay vịn Ân Lê Đình, một tay đỡ eo.

“Đệ muội, muội...” Tống Viễn Kiều lưỡng lự “Đừng miễn cưỡng thì hơn.”

Lộ Dao chỉ lắc đầu cười: “Đại ca, lục ca đi cùng muội là được. Ca này để Âu Dương làm, muội và Tú Trữ làm trợ thủ cho hắn, sẽ không hao tâm tốn sức.”

Du Liên Châu nhìn Ân Lê Đình, Ân Lê Đình lại chỉ lắc đầu. Chẳng quá rõ tính Lộ Dao, để nàng khoanh tay đứng nhìn là chuyện không thể nào. Đã như thế, chẳng phải đi theo mới yên tâm được.

Không phải lần đầu tiên Ân Lê Đình đi theo Lộ Dao tiếp nhận trị liệu những ca trọng thương ngoại khoa thể này, năm xưa, quá trình điều trị cho Mai Hàn Hề, Du Đại Nham còn nguy hiểm gian nan mà kéo dài hơn trường hợp này nhiều. Nhưng lần này chàng cứ cảm thấy nó chiếm nhiều thời gian nhất. Lộ Dao ngồi trên ghế lót đệm mềm, nhìn Âu Dương mổ chính, vừa thương lượng với hắn, thỉnh thoảng lại nhíu đôi mày thanh tú, giọng nói vẫn bình thường. Tuy Đàm Tú Trữ không giỏi ngoại khoa nhưng gả cho Âu Dương mấy năm, làm trợ thủ cũng không kém. Mai Hàn Hề biểu hiện khiến mọi người khá bất ngờ. Lần đầu tiên quan sát thủ thuật điều trị loại này mà chẳng hề sợ hãi, đưa dao mổ dụng cụ không hề lầm lẫn, gương mặt lạnh nhạt chẳng kém gì danh y đã từng trải nhiều như Lộ Dao và Âu Dương Khiêm. Từ đầu chí cuối, Lộ Dao cũng chỉ động tay có một lần. Ngược lại Ân Lê Đình vì sợ Lộ Dao nhọc tâm quá mức, cánh tay không hề rời hậu tâm nàng, chậm rãi độ ít nội lực cho nàng.

Từ lúc mổ bụng đến khi khâu lại tổng cộng một canh giờ rưỡi. trong mắt Ân Lê Đình thật sự quá chậm quá dài nhưng đối với Lộ Dao và Âu Dương Khiêm mà nói, cả này đã làm rất gọn gàng nhanh nhẹn rồi. nhìn người bệnh bị đưa ra ngoài, Lộ Dao thở phào ngồi dựa vào ghế mềm, một tay kéo Ân Lê Đình, lòng bàn tay hơi ướt, nắm càng lúc càng chặt.

Ân Lê Đình chợt giật thót, ôm lấy eo nàng “Tiểu Dao? Không thoải mái chỗ nào?”

Về mặt Lộ Dao mặt tự nhiên căng rắng, ráng nặn ra một nụ cười “Lục ca, huynh đừng sợ nha.”

“Sợ? Sợ... cái gì?” Ân Lê Đình nhìn về mặt mặt tự nhiên của nàng, trái tim đột ngột treo lên.

Lộ Dao hít sâu, ráng nhìn một con đau nhức. Ước chừng nửa khắc trước, bụng nàng bắt đầu đau quặn song không hề lên tiếng.

“Lục ca, muội cảm... cảm thấy tốt nhất huynh nên gọi Âu Dương và Tú Trữ quay lại.”

Ân Lê Đình cảm nhận được hơi thở Lộ Dao càng lúc càng bất ổn một cách rõ rệt, mặt hết đỏ lại trắng, cả trái tim lẫn bàn tay nhất tề run lên “Tiểu Dao muội... muội...”

Lộ Dao điều chỉnh lại hơi thở một chút, cười với chàng “Đã nói huynh đừng sợ rồi mà... lục ca... muội vỡ ối rồi, tiểu gia hỏa quậy phá mười tháng này, sợ là sốt ruột quá muốn ra rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119

Ai Dứt Chân Đi Gọi Chàng Về

Đàm Tú Trữ chuyên về phụ khoa, năm xưa lúc chưa gả cho Âu Dương Khiêm, dưới sự chỉ đạo của cha anh đã tự mình hành nghề, đến bây giờ cũng có sáu bảy năm trong nghề. Bản thân nàng cũng có một đứa con, lại đỡ đẻ cho vô số sản phụ nhưng đây là lần đầu tiên gặp trường hợp giống Lộ Dao. Nữ nhân sinh sản, mức độ đau đớn không phải bình thường, huống chi là thai đầu. Nhát gan thì khóc sợ, sợ đau thì khóc vì đau, mạnh mẽ hơn chút thì la hét kêu gào, thậm chí ngoác miệng ra chửi bới. Nhưng không thở dốc, đau đến mồ hôi đầy đầu vẫn không kêu một tiếng như Lộ Dao thể này, nàng chưa thấy bao giờ.

Chẳng những Đàm Tú Trữ không thấy, Ân Tố Tố và Phạm Thường cùng theo vào đương nhiên cũng chưa gặp bao giờ. Phạm Thường ở một bên lau mồ hôi trán tuôn như suối cho Lộ Dao, thấy nàng đau đến mặt mũi trắng bệch, ga giường cũng sắp bị nàng xé rách, không nhịn được khuyên: “Lục muội, đau thì kêu ra đi, kêu ra được sẽ không đau đến thế.” Ai ngờ Lộ Dao nghe xong chỉ lắc đầu, đau đến mức nói không ra lời, cắn răng không hé một tiếng. Kể đó đau thối càng lúc càng dày, thời gian càng lúc càng dài, khoảng cách giữa các cơn đau càng lúc càng ngắn, số lần tay nàng dùng sức tăng lên, ga giường bị xé mấy lần ra một cái lỗ thật lớn. Ân Tố Tố nhìn mà hận không thể kêu thay nàng hai tiếng cho sướng. Lộ Dao lại cứ như cố tình phân cao thấp, cắn răng đến mức chảy máu lợi mà nhất quyết không lên tiếng. Vất vả lắm đợi đến lúc cơn đau cực dài qua đi, Đàm Tú Trữ dừng tay, chau mày nói với Lộ Dao: “Lộ tỷ ty, nếu tỷ đau thì la lên mới được, bằng không sao dùng sức nổi? Sản đạo chỉ mới mở bốn phân, còn một đoạn thời gian nữa kia!”

Lộ Dao cảm nhận được Đàm Tú Trữ dùng kim đâm vào mấy huyết Thiên Đột, làm cảm giác đau đớn giảm bớt, nửa ngày mới thở ồ lại, hỏn hển đáp: “Sao mới bốn phần?... một đại phu như ta... hô to gọi nhỏ... mất mặt lắm...”

Phạm Thường nghe xong than: “Lục muội, sinh hài tử kêu đau có gì đâu mà mất mặt? Muội không kêu thế này làm người ta hoảng lắm.” Nói rồi cạy bàn tay Lộ Dao bị nàng tự mình cào đến rướm máu ra. Lộ Dao lăm bầm lâu bầu câu gì đó, còn chưa nói xong, con đau tiếp theo ập đến, Lộ Dao thật sự không nhịn nổi, hử một tiếng rất nhỏ, thân thể không ngừng co giật, song vẫn mím chặt môi như cũ, không rên một tiếng, tay liều chết xé ga giường, như muốn mượn nó giảm bớt cơn đau dữ dội. Lộ Dao lăm bầm cái gì Đàm Tú Trữ và Phạm Thường nghe không được nhưng Ân Tố Tố tập võ thính tai thì nghe rõ ràng: “Vi sợ dọa người đó...” Nàng bỗng kể tai Lộ Dao hỏi: “Có phải vì lục đệ không?”

Lộ Dao đang đau kịch liệt không cách nào đáp lại được, chỉ gất thật khê, kể đó lại roet một tiếng, lần này đến vô chân cũng bị nàng xé rách.

Ánh mắt Ân Tố Tố lóe lên, bỗng nhiên vỗ vỗ mu bàn tay Lộ Dao: “Lục muội muội chờ đi.” Dứt lời đứng dậy đi ra cửa, Phạm Thường và Đàm Tú Trữ nhìn mà chẳng hiểu gì.

Trong sân bên ngoài phòng, lúc này tình hình cũng khá là thú vị. Phó Thu Nhiên, Âu Dương Khiêm và Sở Trung Lưu đều có mặt, ba người coi như là bình tĩnh. Dù sao cũng là đại phu kinh nghiệm phong phú, tình cảnh hơn thế này đã gặp nhiều rồi, càng không cần nói ngời thại Lộ Dao nằm ngay, tìm thai mạnh mẽ, thân thể cũng tốt. Nhưng bên này thì khá là hay ho: Ân Lê Đình ngồi một bên bàn đá trong viện, đầu cúi thấp đến mức không thể thấp hơn, tay bấu mép bàn cứng ngắc, mặt bàn đá cơ hồ bị chàng bẻ mất một miếng. Mà sở dĩ đến giờ chàng vẫn còn ngồi bất động bên bàn đó là vì Du Liên Châu và Trương Thúy Sơn ngồi hai bên chàng, lúc này chính đang mỗi người một tay đề lên vai Ân Lê Đình, vận đủ công lực đề chàng xuống, cứ như chỉ cần lỏng tay ra là Ân Lê Đình có thể nhảy phắt lên ngay lập tức. Cũng chẳng biết là lần thứ bao nhiêu, Ân Lê Đình túm Du Liên Châu, tay run như giọng nói: “Nhị ca, đệ đi nhìn một cái, một cái thôi là được...” Du Liên Châu thở dài: “Lục đệ, lục muội đặc biệt dặn dò, đừng nói nhìn một cái, nửa bước cũng không cho đệ vào.”

Mạc Thanh Cốc ngồi bên nghe hai câu này mấy lần xong, có phần dờ khóc dờ cười. Bỗng nghĩ ra điều gì đó, hần quay sang nói với Phó Thu Nhiên: “Sao vào nửa ngày rồi cũng không nghe động tĩnh gì? Lục tẩu...” Nói chưa xong đã bị Trương Tùng Khê gạt một cái, lập tức nín thinh. Sở Trung Lưu và Âu Dương Khiêm cũng lầy lăm lă, tình huống của Lộ Dao tất cả đều bình thường, chiếu theo dự tính trước đó hẳn là sinh thường, bất luận thế nào cũng sẽ không yên tĩnh thế này. Nếu giữa chừng có biến, cần dùng tới dao tất Đàm Tú Trữ sẽ kêu một tiếng mới phải. Ngược lại Phó Thu Nhiên thông dong nhân nhả, chậm rãi uống một hớp trà. Ân Lê Đình nghe Mạc Thanh Cốc nói, lập tức phát giác ra chuyện này. Từ lúc Lộ Dao bị chàng bông vào phòng, đến khi chàng bị đuổi ra, đến bây giờ trong phòng đúng thật là chẳng có tiếng động nào. Theo lời Mai Hoán và Hoa Hi Hằng, nữ tử sinh sản đau đớn vô cùng, không ai mà không kêu cả. Nghĩ đến đó Ân Lê Đình cũng không ngồi nổi nữa, Trương Thúy Sơn bên này đã không đề được chàng, may mà công lực Du Liên Châu thâm hậu, tay tăng thêm ba thành công lực lập tức đề Ân Lê Đình trở xuống, giờ tay điểm hai huyết đạo của chàng, bây giờ mới khiến chàng không nhúc nhích được. Lúc này Ân Lê Đình đã sắp khóc đến nơi: “Nhị ca...”

Ngay lúc đó cửa phòng cách một tiếng mở ra, là Ân Tố Tố đi ra ngoài. Mọi người đồng thời nhìn nàng, ánh mắt mỗi người mỗi ý. Ân Tố Tố quét mắt nhìn cánh nam nhân trong viện, lại nhìn về mặt nòn nóng sợ hãi rồi rầm ảo não của Ân Lê Đình, cùng với cái bàn mề một miếng, thăm cảm thán đúng là thú vị, trong phòng thì xé ga giường, ngoài phòng thì bẻ mặt bàn. “Ngũ tẩu... Tiểu Dao nàng...” Nhìn bộ dạng chàng, Ân Tố Tố không nỡ, khê khụ một tiếng mới nói: “Lục đệ, lục muội nói, nàng muốn ăn cơm bát bảo Quê Hình trai dưới Hôi Long trấn, phải là món mới ra lò, đặc biệt bỏ thêm hạt sen và đậu đỏ nữa, thiếu hạt sen hay đậu đỏ đều không cần. Còn muốn ăn bánh hoa quế mứt mơ ở phía bắc Thất Lý Phô, mứt mơ phải ướp rượu, mứt bình thường không cần. Lại thêm rượu nếp Thái Bạch lâu ở Lão Hà Khẩu, phải mới nấu, trước khi nấu bỏ thêm đá đường, không thêm cũng không cần.”

Mạc Thanh Cốc nghe mà suýt rớt cằm xuống đất. Mấy món này tuy không quý hiếm nhưng món nào cũng có yêu cầu đặc biệt, đều đòi làm ngay lấy ngay, nhất thời khó mà kiếm được. Hơn nữa Hôi Long trấn, Thất Lý Phô, Lão Hà Khẩu nằm ở ba hướng khác nhau, cho dù ra roi giục ngựa cũng hành lên hành xuống một bận mới xong, trong chốc lát làm sao kiếm đủ? Hần biết Lộ Dao thích ăn điểm tâm đồ ăn vặt các loại nhưng không biết từ lúc nào yêu cầu lại cao đến thế “Ngũ tẩu, mấy món này đâu kiếm nhanh được vậy...” Nói chưa xong đã bị Trương Tùng Khê gõ đầu thật mạnh, mặt Mạc Thanh Cốc méo xệch còn hơn Ân Lê Đình, xoa xoa đầu: “Tứ ca...”

Trương Tùng Khê ngược lại có hơi hiểu được đây là làm sao, cười lắc đầu than: “Thất đệ đệ ít nói vài câu thì hơn.”

Ân Lê Đình nghe xong nào để ý được nhiều vậy, vội vàng gật đầu lia lịa, lập tức muốn sai đệ tử đi làm không ngờ Ân Tố Tố lại lên tiếng: “Lục muội nói, những món này đệ phải đích thân đi mua, không được nhờ người khác, bằng không ngày mai nàng về Thu Linh trang.” Nói rồi nhìn đáng vẻ tròn mắt của Ân Lê Đình, bồi thêm một câu: “Còn dẫn theo hài tử đi luôn. Năm ba năm cũng không muốn gặp đệ.” Dứt lời chẳng đếm xỉa đến Ân Lê Đình, quay lưng đi trở về, sắp vào cửa bỗng sực nhớ ra gì đó, ngoảnh đầu lại nói: “Ba món phải đưa đến cùng lúc đấy, đưa đến từng món một không lấy.” Kể đó, rầm một tiếng đóng cửa lại, bỏ lại người trong viện tiếp tục mỗi người mỗi về. Phó Thu Nhiên vẫn bình tĩnh uống trà, chỉ có khước môi treo một nụ cười nhợt nhạt. Sở Trung Lưu và Âu Dương Khiêm từng trải vô số mà lần đầu tiên thấy cảnh thế này, nhìn nhau khá là mới mẻ. Mạc Thanh Cốc xoa đầu lấy làm khó hiểu, Trương Tùng Khê hiểu ra cười cười, kiếm cái ghế ngồi xuống. Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố vợ chồng hơn mười năm, ngược lại hiểu lòng nhau, dường như hiểu được điều gì. Du Liên Châu giờ tay giải huyết cho Ân Lê Đình: “Lục đệ, xưa nay lục muội nói là làm, chưa từng nuốt lời.”

Bây giờ đừng nói là bảo Ân Lê Đình xuống núi, kêu chàng đi ra ngoài viện một bước chàng cũng ngần vạ lần không muốn. Nếu không phải trước đó Lộ Dao dặn đi dặn lại Du Liên Châu, nói phải giữ chàng nửa bước cũng không cho bước vào, chàng đã sớm phóng vào phòng rồi. trong khoảnh khắc ấy bỗng dung chàng ghen tị với Dương Tiêu, năm đó Kỷ Hiểu Phù sinh nở, Lộ Dao đỡ đẻ, không nói hai lời vung tay thả cho Dương Tiêu vào phòng nhưng bây giờ nói sao Lộ Dao cũng không cho chàng vào. Du Liên Châu nói không sai, tính Lộ Dao nói được làm được, hôm nay nếu chàng không đi mua mấy món này, phỏng chừng làm không khéo Lộ Dao đi về Thu Linh trang thật. Nhưng nếu bảo đi mua, bây giờ toàn bộ tâm trí chàng đặt cả trong phòng, làm sao dôi bước cho được? Nhất thời thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt, ngay lúc ấy, Trương Thúy Sơn cười đứng dậy, một tay kéo Ân Lê Đình cười nói: “Lục đệ, nào nào nào, ngũ ca đi cùng đệ. Nhị ca nói không sai, tính lục muội đệ rõ ràng nhất mà! Chẳng lẽ đệ muốn vì mấy món điểm tâm mà không gặp muội ấy năm ba năm thật à?”

Rốt cuộc Ân Lê Đình vẫn sợ Lộ Dao nói được làm được, bị Trương Thúy Sơn lôi kéo ra khỏi viện, song đi một bước lại ngoảnh đầu nhìn mấy bận. Trương Thúy Sơn cười giục: “Đi đi đi, chúng ta đi mau về mau, đường không gần tí nào đâu.” Bây giờ chàng mới nghĩ rằng, vận Thể Văn Tùng nhảy lên

mấy cái, lựa con đường gần nhất tức tốc phóng xuống núi. Trương Thúy Sơn ngăn ra, vội vàng thi triển khinh công đuổi theo.

Tổng Viễn Kiều vừa xử lý xong sự vụ trong phái bèn qua nhìn xem, chưa vào cửa đã thấy hai cái bóng lướt như bay ra ngoài, nhìn thân hình rõ ràng là Trương Thúy Sơn và Ân Lê Đình. Ông kinh ngạc đi vào viện, thấy trong viện quả nhiên thiếu Ân Lê Đình đáng lý nên ở chỗ này, không khỏi lấy làm kỳ: “Lục đệ đi đâu vậy?”

Mạc Thanh Cốc nhăn mặt, xoa cái trán bị Trương Tùng Khê gõ: “Đi mua com bát bảo thêm hạt sen đậu đỏ, thêm mứt mơ ướp rượu bánh hoa quế và rượu thêm...” Nói chưa xong sức nghĩ nếu mình nói tiếp, không khéo lại bị tứ ca gõ, vội vàng rút cổ nhảy phốc tới trước bàn Phó Thu Nhiên và Âu Dương Khiêm mấy người, co đầu rút cổ ngồi xuống, bê nước trà lên uống.

Tổng Viễn Kiều nghe mà hồ đồ, lại nghe Trương Tùng Khê nói với nha hoàn thiếp thân đi theo Đàm Tú Trữ tới đang bùng nước nóng định vào phòng: “Cô nương, phiền cô đi nói với phu nhân nhà các cô và đệ muội tại hạ một tiếng, nói là lục đệ đã xuống núi, đi xa rồi.”

Nha hoàn kia gật đầu, bùng nước vào phòng.

Quả nhiên chỉ một lát, người trong viện liền nghe tiếng hét “Á!” đã bị Lộ Dao kèm chế thật lâu bây giờ hoàn toàn giải thoát ra. Mấy người Tổng Viễn Kiều, Du Liên Châu Trương Tùng Khê còn đỡ, Mạc Thanh Cốc đang uống trà được một nửa, “phụt” một tiếng nuốt nửa thì sặc.

Chiều này của Ân Tổ Tổ quả thật cao minh, chỉ đáng tiếc ngàn tính vạn tính lại sai mất hai điểm: thứ nhất, tuy Lộ Dao là đại phu nhưng sinh con nhanh hay chậm lại không dựa vào y thuật mà là thân thể. Tốc độ sinh nở của Lộ Dao chậm hơn Ân Tổ Tổ nhiều. Thứ hai, mấy năm nay nội công của Võ Đang chur hiệp tiến bộ vượt bậc, khinh công công lực tiến triển cực nhanh. Ân Lê Đình đi về một chuyến này nhanh hơn Ân Tổ Tổ tính nhiều. Vì thế, hơn hai canh giờ sau, Ân Lê Đình xách ba túi đồ to dùng Thê Vân Tùng chạy một mạch không ngừng nghỉ về Võ Đang, lúc xuất hiện ở cổng, Võ Đang chur hiệp không biết nên vui mừng vì khinh công chàng tiến bộ đến thế hay là than thở vì chàng chạy về quá mau nữa.

Bên này Ân Lê Đình phóng như bay, vì mau chóng trở về, cơ hồ dọc đường đi toàn điểm chân mượn cây cối đá núi trực tiếp vượt núi mà đi. Vừa vào viện liền vội vàng vàng muốn chạy vào phòng đưa đồ, chỉ mong thừa dịp nhìn Lộ Dao một cái. Du Liên Châu nhớ rõ lời Lộ Dao dặn, nhanh tay lẹ mắt định túm chàng lại, còn chưa kéo được thì thấy nha hoàn mới rồi bùng chậu nước đi ra. Nếu là chậu nước cũng còn đỡ. Quan trọng là, nước đó Đàm Tú Trữ mới dùng để giặt khăn vải dầm máu xong. Ân Lê Đình còn chưa lại gần cửa thì nhìn thấy nha hoàn đó bùng chậu máu loãng đỏ lôm, lập tức đầu vàng mắt hoa, kinh hãi không thôi. Chàng tập võ gần ba mươi năm, hành tẩu giang hồ hơn mười năm, thấy máu đã thành thói quen, nhưng lần đầu tiên sợ máu tới mức này. Lòng đột ngột chùng xuống, bất chấp tất cả, xông thẳng vào phòng. Du Liên Châu định kéo lại, thoáng dừng một chút cuối cùng rút tay về, lắc đầu, mỉm cười thật khế, thả cho chàng đi.

Lúc này Lộ Dao đã đau đến mức không nghe thấy âm thanh nào khác, chỉ có Đàm Tú Trữ vừa châm cứu cho nàng vừa thừa lúc từ cung co thì dùng sức. Thậm chí cửa bị đẩy rầm ra, cùng với tiếng la hoảng của Phạm Thường đều không chú ý đến. Mãi đến khi bỗng dưng cảm nhận được giọt nước ấm nóng rơi trên má mình, kẻ đó lại có khăn vải dề dặt lau mồ hôi cho mình, Lộ Dao mới hé đôi mắt nhắm nghiền vì tập trung dùng sức ra, phát hiện Ân Lê Đình ngồi bên giường đối diện với mình, vừa cẩn thận lau mồ hôi chảy trên mặt và cổ nàng vừa không kèm được nước mắt lăn trên má. Lộ Dao hơi tỉnh táo, nhìn chàng cười bất lực: “Không cho huynh vào... lục ca huynh còn dám vào nữa...”

Ân Lê Đình vừa vào đã thấy gương mặt đau đến trắng bệch của nàng, lập tức hoảng hốt không biết làm sao, nước mắt không kèm chế được cứ thế rơi xuống. Bây giờ nghe giọng nàng khàn đặc, trong lòng càng thêm lo âu khổ sở, nắm chặt tay nàng nhất thời không nói nên lời.

Lộ Dao thở hổn hển liên tục mấy hơi, giọng tay vuốt má chàng, than: “Không cho huynh vào là vì lo huynh sợ thôi.”

“Muội không cho huynh vào, huynh ở bên ngoài mới càng sợ... Tiểu Dao, mới rồi huynh...” Nói chưa xong thì thấy chân mày Lộ Dao đột ngột nhíu chặt, lại là một cơn co thắt từ cung. Ân Lê Đình thấy mặt nàng trắng đi, không khỏi sợ hãi, bất giác truyền nội lực từ lòng bàn tay theo huyết kiên tĩnh của nàng vào. Lộ Dao nhìn Đàm Tú Trữ, người kia hiểu ý, gật đầu với nàng “Nhanh thôi, đầu sắp ra rồi.”

Lộ Dao đã biết trước, lúc này phía dưới nhất định không ít máu loãng, sợ Ân Lê Đình nhìn thấy lo lắng sợ hãi, khàn giọng hỏi: “Lục ca... huynh hôn muội được không...?”

Ân Lê Đình không hiểu ý Lộ Dao song vẫn cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán và má nàng, dịu dàng lưu luyến an ủi. Bỗng nhiên bàn tay Lộ Dao đang túm tay chàng đột ngột siết chặt, chàng tưởng Lộ Dao đau quá vội vàng thả lỏng tay mặc nàng ra sức túm, chợt nghe Đàm Tú Trữ mừng rỡ tốt cùng hô lên: “Tốt quá tốt quá! Ra rồi!” Lộ Dao chợt buông lỏng bàn tay đang giữ Ân Lê Đình ra, chàng tưởng nàng có chuyện, giật thót người, định thần nhìn lại thì thấy gò má trắng bệch dầm mồ hôi của nàng thoáng ửng hồng, nụ cười hé mở, dường như rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Dao...” Ân Lê Đình bắt mạch nàng, phát hiện tuy nhanh và hơi mỏng manh nhưng không có gì khác lạ. Lộ Dao cũng không nói, mặc chàng bắt mạch. Chưa được một chốc, Ân Lê Đình liền nghe sau lưng có tiếng khóc vắng lên “Oa...”. Chàng giật mình ngẩng ra tại chỗ, mở to mắt nhìn Lộ Dao, không dám quay đầu.

Lộ Dao thấy dáng vẻ ngờ ngáo của chàng cho dù thân mình vẫn đau nhức cũng không nhịn được cười thành tiếng, che mắt Ân Lê Đình không cho chàng đi nhìn Đàm Tú Trữ xử lý máu loãng cuống rốn các loại. “... Lục ca... huynh chờ chút, chờ chút...”

Ân Lê Đình không biết làm sao chụp lấy tay Lộ Dao, cảm nhận lòng bàn tay nàng lạnh lạnh, bất giác lại lo lắng, kéo tay nàng ra, giúp nàng vén lại mấy sợi tóc rối, lau mồ hôi lạnh “Muội không cho huynh nhìn thì huynh không nhìn, nhưng... Tiểu Dao muội còn khó chịu không? Ôi...”

Lộ Dao chỉ lắc đầu cười, chọc chàng: “Ban nãy kêu huynh đừng vào thì huynh cứ xông vào, sao bây giờ lại ngoan ngoãn như thế.”

Ân Lê Đình bất lực, dè dặt lòng bàn tay nàng độ ít chân khí qua cho nàng.

Đàm Tú Trữ thành thạo xử lý mọi chuyện nhanh chóng, bọc đứa bé đã rửa rấy sạch sẽ, dùng chăn mềm đệm mỏng bọc lại cẩn thận đưa cho Ân Lê Đình cười nói: “Xem này, rất xinh đẹp, giống Lộ tỷ tỷ.”

Ân Lê Đình vừa nghe, không tự chủ được mở to mắt nhìn, Đàm Tú Trữ nhét thẳng đứa bé vào lòng chàng, xách đồ đi ra ngoài, không quấy rầy hai người nữa. Thoắt cái hai tay Ân Lê Đình cứng đờ, sợ làm rớt, hết sức dè dặt “nâng” lên. Nhìn bé con trong lòng mềm mềm, mắt vẫn nhắm chặt, da hơi đỏ, tóc máu khá là dày. Hài tử còn nhỏ nhìn không ra dáng vẻ nhưng mũi và đường nét đôi môi rõ ràng thanh tú, cực kỳ giống Lộ Dao. Trong nháy mắt Ân Lê Đình cơ hồ không dám tin trong lòng mình đang bế một đứa trẻ, con của chàng và Lộ Dao. Cứ như sợ làm đau nó, chàng gần như thành kính đặt nó vào lòng Lộ Dao, ngơ ngác nhìn nàng, lại thấy Lộ Dao nửa dựa vào chàng, cúi đầu thò ra một ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt đứa bé, bỗng nhiên ním môi cười, khóe mắt đuôi mày sáng ngời rạng rỡ, ánh nắng ấm áp chiếu qua cửa sổ hắt lên, mê người vô hạn. Gần như là bản năng, Ân Lê Đình nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hết sức dịu dàng hết sức êm ái hôn lên đuôi mày khóe mắt nàng.

Người bên ngoài, kể cả Phạm Thường bị Ân Tổ Tổ kéo ra sau khi Ân Lê Đình vào không lâu, vừa thấy Đàm Tú Trữ đi ra đều tiến lên.

“Âu Dương phu nhân, người sao rồi?” Tống Viễn Kiều hỏi trước tiên.

Đàm Tú Trữ nhận lấy nước trà Âu Dương Khiêm đưa uống hết mới nói: “Sinh thường, không vấn đề gì, mẹ và con gái đều bình an.”

“Là con gái? Lần này như ý lực đệ rồi!” Trương Thúy Sơn cười nói.

Đàm Tú Trữ che miệng cười khê: “Lộ tỷ tỷ và Ân thiếu hiệp sợ là còn chưa biết trai gái đâu, chỉ lo cao hứng thôi.”

Phó Thu Nhiên hỏi: “Giống A Dao không?”

Đàm Tú Trữ gật đầu “Trước mắt còn nhìn chưa ra, có điều đường nét mắt mũi giống đến bảy phần, đợi lớn lên phỏng chừng là giống.”

Lần này cả Trương Tùng Khê cũng cười: “Thế thì hoàn toàn như ý lực đệ rồi! Đúng rồi, mau, mau cử người đi bẩm với sư phụ, trước khi tam sư huynh theo sư phụ bề quan còn đặc biệt dặn nếu bên này lực muội có tin tức nhất định phải mau sai người đi báo tin.”

“Ừm, mời Trương chân nhân đặt cái tên quan trọng nhất.” Phó Thu Nhiên gật đầu.

Du Liên Châu nói: “Tám tháng trước lực đệ đã bẩm với sư phụ rồi. Sư phụ nói, bất luận nam nữ, lấy ý thu thủy, gọi là Thù Hành.”

Ánh mắt Phó Thu Nhiên lóe lên, khe khẽ thì thầm: “Mấy năm xuân thu hết, ai dứt chân đi gọi chàng về?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Không Cần Đuổi Thì Giờ

Đường cái quan đi hướng đông thẳng đến Kim Lăng, bên đường có một quán trà, gió nhẹ phất phơ lá cờ vài vờ khách, tiểu nhị đang vội vàng thu dọn trong ngoài. Lúc này trời mới sáng không lâu, trên đường còn chưa có bao nhiêu khách lữ hành, thành thử trong quán trà cũng chỉ có năm sáu người khách. Góc đông bắc quán trà có hai người ngồi. Một là thiếu niên chừng hai mươi, da hơi đen, mặc áo ngắn quần dài màu nâu, bao cổ tay thắt lại, sau lưng còn đeo một thanh đơn đao mỏng, rõ ràng là cách ăn bận của người có võ. Đôi mắt to trên gương mặt trẻ con đảo tới đảo lui, dường như đang nảy ra ý định gì đó. Người còn lại là một thanh niên hơn ba mươi, mặt mũi tuấn tú, quần áo vật ngắn màu nhạt, bên ngoài mặc áo dài màu nước biển, tuy không mang binh khí nhưng hình dạng bọc đồ bên người rõ ràng là mang trường kiếm.

Quán trà mở cửa làm ăn nhưng tiểu nhị chừng quầy vẫn khá sợ hãi người giang hồ, chỉ vì những người này dễ mất hứng là ra tay đánh nhau, đập vỡ chén bát bàn ghế là chuyện nhỏ, nếu đánh bị thương mình thì thật đúng là tai bay vạ gió. Mới rồi chừng quầy nhìn bộ dạng số lông của thiếu niên, cương đao mỏng dính sau lưng lấp loáng khiếp người, vốn không muốn đón khách nhưng nghe thanh niên bên cạnh ôn hòa lên tiếng: “Chừng quầy, chúng ta uống chung trà là đi, không làm lỡ việc buôn bán của các người đâu.” Cử chỉ rất ôn hòa lễ độ. Chừng quầy thấy chàng chẳng có tí hơi hám gì của đám giang hồ hung thần ác sát, bất giác gật đầu.

Tiểu nhị bung trà lên, thanh niên nhận lấy cảm ơn, thiếu niên lại mở miệng hỏi tiểu nhị: “Tiểu ca, chỗ này cách Kim Lăng còn bao xa nữa?”

Tiểu nhị đáp: “Đi về hướng đông hơn năm mươi dặm nữa, nếu hai vị đi nhanh hẳn là mặt trời lặn là tới.”

Thiếu niên nghe xong đảo mắt, liếc thanh niên ngồi đối diện. Thanh niên nọ uống một hớp trà “Từ Bình, uống trà xong chúng ta mau lên đường, chắc quá trưa là tới được.”

Quả nhiên! Thiếu niên vừa nghe liền xụ mặt, đôi lông mày rậm rạp xuống, đôi mắt to cũng rũ xuống chẳng còn tinh thần nữa.

“Ăn đại ca...” Đường như thiếu niên muốn đấu tranh một chút, “Chúng ta từ Đại Đô đến đây chỉ mất có bốn ngày... bốn ngày! Người thường đi sao cũng phải tám ngày mười ngày mới tới. Đã đi nhanh vậy rồi, với lại sắp tới Kim Lăng rồi, chúng ta không cần gấp vậy chứ?” Ngày xuân cảnh sắc đường đẹp, dọc đường hoa xinh cỏ lạ oanh oanh yến yến, thật tình khiến cậu ta ngửa ngáy, chỉ muốn du ngoạn một chuyến cho bổ mà không phải giục ngựa cấp tốc đi đường thể này. Ngày hôm qua nghỉ chân một đêm trong khách sạn kia, tiêu nữ nhi của lão bản cực kỳ xinh đẹp đáng yêu, thấy hai người tuấn tú, mấy lần giữ họ ở lại trấn thêm vài ngày, nói là đến tiết xuân phân trên trời có hội hoa mỗi năm mới có một lần, bình thường không có dịp xem. Tiêu cô nương xinh đẹp mời mọc như thế, thiếu niên lý nào cự tuyệt được? Với tính tình trước giờ của cậu ra nhất định phải nán nã lại vài ngày mới thôi. Nhưng thanh niên trước mắt này chẳng thêm cân nhắc lấy một chút, trực tiếp uyển chuyển cự tuyệt, sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng đã lên đường đi Kim Lăng, giống hệt như từ Đại Đô ra, bắt đầu từ sáng sớm giờ Dần đến giờ Tuất sớm tối, trừ dừng chân ăn uống ra chỉ có cắm đầu chạy.

Quả nhiên, thanh niên lác đầu, ôn hòa: “Đến Kim Lăng trước rồi hãy nói đi. Huống chi từ xưa Kim Lăng đã nổi danh phồn hoa đô hội, đến đó cũng có chỗ cho đệ chơi mà.” Tâm tình ham vui của thiếu niên chẳng hiểu nhưng Kim Lăng gần ngay trước mắt, giờ mà bảo chàng dừng lại thật quá khó khăn.

Thiếu niên trẻ môi “Ăn đại ca, đến Kim Lăng có gì hay ho chứ? Còn không phải bị người ta cầm rơm quản lý? Năm đó lão cha nhà đệ ra khỏi cửa chẳng muốn về sớm, về là nghe mẹ đệ lải nhải.”

Thanh niên nghe xong hơi ngẩn ra, kể đó cười cười, cũng không nói chuyện, chỉ lo uống hết trà, nói: “Được rồi, Từ Bình, đệ muốn uống trà chúng ta cũng đã uống rồi, mau đi thôi.” Nói rồi đặt mười mấy xu tiền lên bàn, túm bọc đồ liền đi tới chỗ buộc ngựa.

Mặt thiếu niên xụ càng dữ hơn, đôi mắt to tròn sụp xuống, biết chuyện này hết đường thương lượng rồi.

Võ Đang Ân lục, thanh danh nổi như cồn trên giang hồ, cậu chàng sùng bái kính nể vô cùng. Lần này ở Đại Đô, cậu chàng nhất thời hứng trí, không có tiền xài liền chạy tới Nhữ Dương Vương phủ đục tường khoét vách thuận tiện quậy phá. Không dè một cái vương phủ bên trong cao thủ lại như mây. Từ khi xuất đạo chưa từng bị thương bao giờ, mắt thấy sắp bỏ nhào một cú thật lớn, đôi mắt cậu chàng là một kiếm của cao thủ công lực hùng mạnh sắp cắt cần cổ. Lúc đó cậu chàng sợ tới mức mồ hôi lạnh ròng ròng, nghĩ thầm lần này cái mạng nhỏ của mình chắc là vất ở đây, trong lòng hối hận không thôi, bỗng nghe tiếng trường kiếm va chạm làm lỗ tai đau nhức, chỉ cảm thấy một luồng lực đạo êm ái cuốn lấy mình đẩy ra sau. Chờ cậu chàng mở mắt ra thì thấy một thanh niên không rõ thân phận như thiên thần từ trên trời giáng xuống, kiếm chiêu kín kẽ, kiếm ý liên miên, chiêu thứ ba liền hất bay trường kiếm của kẻ có công lực mạnh nhất bên đối phương. Tiếp đó màn đánh nhau mà cái kẻ còn chưa tỉnh hồn như cậu chàng nhìn thôi cũng hoa mắt, chỉ cảm thấy thanh trường kiếm của thanh niên như nước chảy mây trôi, thông dong chậm rãi, trong nháy mắt mấy kẻ đối phương đều bị đâm trúng hoặc đẩy lùi, nhìn mà cậu chàng không nhìn được hô to quá đã. Thanh niên một chiêu đẩy lui địch, cũng không ép sát, mà kéo thiếu niên nhảy lên không trung, nhún người mấy cái nhảy ra khỏi vương phủ ngênh ngang mà đi.

Rời khỏi Nhữ Dương Vương phủ ra đến vùng núi ngoại thành, thiếu niên đa tạ chàng, hai người trao đổi tên họ, thiếu niên nói mình tên Đồ Từ Bình, sau mới biết người đứng trước mặt chính là một trong Võ Đang thất hiệp cực kỳ nổi danh trên giang hồ, Ân Lê Đình, hận không thể lập tức sấn lại thân thiết. Lão cha cậu chàng nhắc tới Võ Đang thất hiệp không biết bao nhiêu bận, hôm nay lại bị cậu chàng gặp được, thật là cơ hội hiếm có. Vì thế cậu chàng liền bám lấy Ân Lê Đình, nói là muốn lên Võ Đang bái phỏng mấy người Tổng Viễn Kiều. Vốn dĩ cậu chàng đã nghĩ ra vô số cớ, nếu Ân Lê Đình cự tuyệt, nói sao cậu chàng cũng phải thuyết phục chàng dẫn mình về Võ Đang. Ai ngờ Ân Lê Đình dễ nói chuyện vô cùng, thoáng suy nghĩ một chút liền gật đầu, bảo mình tính đi Kim Lăng, nhị ca Du Liên Châu mấy ngày nữa cũng tới Kim Lăng. Đến chừng đó có thể để cậu chàng theo Du Liên Châu về Võ Đang. Đồ Từ Bình vừa nghe có thể gặp được Du Liên Châu võ công cao nhất trong Võ Đang thất hiệp liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Thế là hai người cùng rời Đại Đô. Có lúc Đồ Từ Bình nhờ Ân Lê Đình chỉ dạy ít đạo võ học, nhắc đến kiến giải của mình Ân Lê Đình cũng không giấu diếm, thẳng thắn thật tình. Nói chuyện qua lại, phong độ khí phách của danh gia võ học thực tình khiến Đồ Từ Bình bội phục sát đất. Vốn dĩ tất cả mọi việc đều rất ôn, theo Đồ Từ Bình thấy thì đi đường quá gấp. Một ngày mười hai canh giờ thì hết tám canh giờ đi đường. Dừng nói cái gì mà ngắm cảnh ngày xuân, ngay cả nghỉ chân cũng chỉ sơ sài là lại tiếp tục lên đường. Ba bốn ngày tiếp đó, hai người ra roi thúc ngựa, rút ngắn lộ trình mấy ngày. Đồ Từ Bình tâm tính thiếu niên, ham ăn ham chơi ham ngủ, bày vẽ mặt đáng thương hỏi Ân Lê Đình đi gấp như thế để làm gì, thời tiết thế này phải từ từ du ngoạn, dọc đường hưởng thụ cảnh sắc ngày xuân mới đúng. Ân Lê Đình lại nói nội từ giờ đang ở Kim Lăng, vì thế mới gấp rút lên đường. Đồ Từ Bình vừa nghe cơ hồ sắp khóc đến nơi, không hiểu Võ Đang Ân lục hiệp tiếng tăm lẫy lừng sao lại có bệnh sợ vợ giống cha già nhà mình đến thế. Cho dù thế từ chàng là truyền nhân Đào Hoa đảo nhưng nếu động thủ chắc cũng không đến nỗi đánh không lại cái nàng ấy chứ? Làm gì mà phải liều mạng đi đường như thế? Có điều lời này cậu chàng cũng chỉ dám nghĩ trong bụng chứ không dám nói. Nữ nhân có thể khiến Võ Đang Ân lục hiệp sợ như thế, bất luận trước mắt Ân lục hiệp đánh lại hay không, bản thân e rằng không phải đối thủ. Và lại từ bản thân cha mẹ cậu chàng mà xem, nữ nhân đều là những người hẹp hòi, nếu bị nàng biết mình nghĩ gì, khó cam đoan bản thân không bị xử lý.

Có điều Đồ Từ Bình xụ mặt tới cỡ nào đi nữa, quá trưa, thành Kim Lăng vẫn ngay trước mắt.

Hai người theo cửa đông thành đi vào Kim Lăng. Kim Lăng là cố đô sáu triều đại, phồn hoa từ xưa, bốn năm nay chiến tranh loạn lạc mà vẫn không mất dáng vẻ năm xưa, hai bên đường phố sạp hàng san sát, phường cờ phần phật, quán rượu hàng trà người tới người lui, trên đường người đi nườm nượp, náo nhiệt ồn ào vô cùng. Đồ Từ Bình vừa vào thành Kim Lăng liền nhìn không chớp mắt. Sự phồn hoa của Giang Nam không giống phương bắc, cho dù là phố phường cũng có hương vị tao nhã một cách đặc biệt. Đồ Từ Bình đang háo hức quan sát bốn phía, bỗng nhiên ánh mắt như bị cái gì đó thu hút, nhìn chăm chăm về hướng ấy. Chỉ thấy trước cửa một quán trà có hai nữ tử đang đứng. Còn là hai nữ tử mà chỉ cần liếc mắt một cái liền khiến người ta không cách nào dời mắt được. Hai người một lớn một nhỏ, lớn chừng hơn hai mươi dáng vẻ thiếu phụ, mặc xiêm y trắng quần xanh đơn giản sạch sẽ hợp với vóc dáng càng thêm mảnh mai thanh tú, tóc đen như mây búi lệch bằng trâm ngọc bích, dung nhan thanh tú, đuôi mày khéo mắt lấp lánh rạng ngời, có nét ý nhị độc đáo. Tay nàng dắt một tiêu cô nương chừng bốn năm tuổi, váy áo hồng phấn, hai má hồng hào bầu bĩnh, đôi mắt hạnh to tròn đen nhánh chớp chớp, tay đang cầm một cây kẹo bông, khoe môi còn dính một chút bông đường, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên xinh xắn đáng yêu khiến người ta không kềm được muốn bế lên nựng nịu. Mà khiến người ta kinh ngạc nhất là, tiêu cô nương giống hệt thiếu phụ, cứ như khắc ra từ một cái khuôn. Hai nữ nhân một lớn một nhỏ xinh đẹp như thế đứng bên đường vốn đã thu hút rất nhiều ánh mắt của người qua lại rồi, nhưng nếu hai người còn đồng thời nhìn người nọ nọ cười cực kỳ sáng lạn, bất cứ ai cũng sẽ nảy sinh cảm giác nửa mừng nửa lo thậm chí là lảng lảng bay bổng. Vì thế khi Đồ Từ Bình thấy hai

người đứng bên đường cười với mình hết sức động lòng người thì nhất thời nói không nên lời, trợn tròn mắt không dám động đậy, bụng nói nếu biết Kim Lăng có mỹ nhân đẹp bậc này thì hẳn nên theo Ân lục hiệp đi nhanh hơn mới phải. Ngay lúc này, Đồ Từ Bình không chú ý đến Ân Lê Đình đứng bên nhao người lên mà chỉ chú ý tới tiểu mỹ nhân áo hồng cười với mình đang xách váy lên cực kỳ hào hứng chạy tới chỗ mình, đang hai cánh tay muốn nhào vào lòng mình. Trong khoảnh khắc tâm lý Đồ Từ Bình vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc đến độ không thể hình dung, chỉ than dài trước nhất định mình tích không ít phúc mới đúng. Tuy không rõ tiền căn hậu quả nhưng cậu chàng thực sự không thể cự tuyệt tiểu cô nương xinh xắn thế này, dù đó chỉ là một bé con bốn năm tuổi. Nhưng đương lúc cậu chàng hào hứng bùng bùng tính đón lấy tiểu cô nương xông tới thì chỉ thấy tiểu cô nương sức nhảy lên, nhào thẳng vào... lòng Ân Lê Đình bên cạnh.

Lần này Đồ Từ Bình hoàn toàn bất ngờ, ngờ ngác dang hai cánh tay nhìn Ân Lê Đình hân hoan bồng tiểu cô nương áo hồng. Tiểu cô nương kia cũng bắt chập vết đường dính trên khóe miệng, hào hứng hôn chụt thật mạnh lên hai má Ân Lê Đình, giọng nói mềm mại ngọt ngào hết như kẹo bông “Cha!” Thân mật ôm cứng cổ Ân Lê Đình, như con mèo con, cọ cọ khuôn mặt non nớt làm nũng.

Ân Lê Đình cười rạng rỡ: “Mấy ngày nay Hành nhi có ngoan không? Có quấy phá mẹ không?”

Tiểu cô nương phùng đôi má hồng, nói chuyện y như người lớn: “Hành nhi không có phá mẹ, mẹ phá Hành nhi thì có.”

Một tay Ân Lê Đình bồng tiểu cô nương, bước lên mấy bước nắm tay thiếu phụ áo xanh, ý cười ấm áp đọng đầy, giọng nói dịu dàng êm ái: “Sao lại chờ ở đây? Chờ có lâu không?”

Thiếu phụ áo xanh chớp mắt: “Cũng không lâu. Mấy ngày trước muội nhận được thư huynh, phỏng chừng hôm nay huynh tới được. Vội lại sáng sớm cũng không có bệnh nhân nào, tiểu nha đầu cứ âm ỹ đòi ăn kẹo bông nên mới dẫn đi mua.”

Tiểu cô nương thấy sự chú ý của cha đặt cả lên người mẹ, bàn tay mềm nhũn túm lấy vạt áo phụ thân “Cha, cha, mẹ phá Hành nhi thật đó!”

Ân Lê Đình vội vàng vỗ về gương mặt nữ nhi, cười hỏi: “Mẹ phá Hành nhi cái gì nào?”

Tiểu cô nương trề môi: “Cả ngày mẹ cứ bám lấy Tiểu Hàn ca ca, Tiểu Hàn ca ca chẳng có thời gian chơi với con, càng không rảnh dạy con công phu!”

Ân Lê Đình cười lắc đầu: “Hành nhi ngoan, Hàn ca ca của con lần đầu tới Phổ Tế y hội, đương nhiên phải chăm chỉ nhiều chút, càng phải để mẹ con đích thân chỉ dạy nữa. Chẳng phải cha về rồi sao? Cha dạy con được không?”

Thiếu phụ áo xanh nhướn mi cười: “Tiểu nha đầu có ý đồ này đó mà, hơn tháng nay kêu gào với muội mấy bận rồi. Lần này trùng ý rồi chứ hả?”

Ân Lê Đình vừa dỗ dành nữ nhi vừa cười rạng rỡ ôm lấy thê tử, quay sang giới thiệu với Đồ Từ Bình: “Từ Bình, vị này là nội tử, Lộ Dao.” Nói rồi lại bồng nữ nhi, có hai phần đắc ý cười nói: “Đây là tiểu nữ, Thù Hành.”

Đồ Từ Bình nhìn hai tay Ân Lê Đình một ôm một bế, bỗng hiểu vì sao chàng hấp tấp trở về không muốn lỡ một khắc nào. Nếu đổi là cậu chàng, sợ là chẳng muốn bước ra khỏi thành Kim Lăng nửa bước. Có câu anh hùng khí đoản nhi nữ tình trường, người nói sợ rằng chưa từng hiểu được mùi vị chân thật trong đó mà thôi.

Lộ Dao nghe Ân Lê Đình giới thiệu Đồ Từ Bình, theo lễ tiết giang hồ chào hỏi cậu chàng “Đồ thiếu hiệp.” Đồ Từ Bình thấy nàng cười lãnh lút vẻ mặt phóng khoáng, gương mặt động lòng người vô hạn nhất thời càng thêm khấn trượng, không biết trả lời ra sao. Chờ cậu chàng hoàn hồn lại thì không biết Ân tiêu cô nương đã tuột xuống khỏi lòng Ân Lê Đình từ lúc nào, đang đứng trước mặt cậu chàng, chớp đôi mắt to nhìn cậu.

Đồ Từ Bình mừng ron. Vô Đương Ân lục hiệp đã ôm đại mỹ nhân mới rồi đi xa, không biết đang lặng lẽ nói cái gì, gương mặt rạng ngời lấp lánh. Bây giờ có tiểu mỹ nhân quan tâm cậu nhiều thêm chút, thật sự là quá vinh hạnh. Vội vàng ngồi xổm xuống, bày ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn nhất: “Tiểu muội muội, muội tên Thù Hành đúng không?”

Gia giáo Vô Đương nghiêm ngặt, tiểu mỹ nhân được cung mấy thì cũng biết lễ phép trước mặt người ngoài, thế là gờ cây kẹo bông, chớp đôi mắt to gạt đầu.

Thấy bộ dạng ngây thơ đáng yêu phần điều ngọc mài của nó, Đồ Từ Bình thiếu điều muốn nheo cái má hồng mẫm mẫm của nó, cất giọng dỗ trẻ con: “Ca ca tên Đồ Từ Bình.”

“Bánh thò con? Cái đó ăn không ngon... Hàn ca ca nói ăn nhiều không tốt cho răng. Tô thúc thúc còn nói ăn nhiều răng sẽ có sâu. Sao huynh lại lấy cái tên này? Còn không hay bằng kẹo bông nữa...” Tiểu mỹ nhân nói năng ngây thơ trẻ con, tò mò cau mày liễu, nhìn cậu chàng khó hiểu.

Lần này Đồ Từ Bình khóc không ra nước mắt. Tốt xấu gì cũng là thiếu hiệp giang hồ, bị bình phẩm không bằng kẹo bông bánh thò con. Đang định mở miệng sửa lại nhận thức của tiểu mỹ nhân thì chợt nghe tiểu mỹ nhân hỏi: “Hơn nữa huynh nhìn không đẹp bằng kẹo bông, kẹo bông trắng trắng, sao nhìn huynh cứ bẩn bẩn? Ừm, huynh cũng không đẹp bằng Hàn ca ca.”

Nhìn bẩn bẩn. Trên đời này, có cái gọi là đồng ngôn vô kỵ. Lần này là sức đề kháng Đồ Từ Bình cũng không có, bỗng nhiên phát hiện lực sát thương của tiểu mỹ nhân trước mặt không kém gì trường kiếm trong tay phụ thân nó Ân Lê Đình. Nhưng gương mặt đáng yêu thế này, cậu chàng thật tình không cách nào biện bạch dùm bản thân, lâm lâm: “Cái đó... không phải bẩn... là da đen...”

Tiểu mỹ nhân nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, lắc đầu, kết luận: “Không hiểu. Dù sao huynh không đẹp bằng kẹo bông, cũng không đẹp bằng Hàn ca ca, chắc chắn cũng không lợi hại bằng cha và Hàn ca ca, không thông minh bằng mẹ.”

Lần đầu tiên trong đời Đồ Tử Bình được biết, hóa ra một người da đen có thể cho ra nhiều kết luận như thế. Ân Lê Đình tiếng tăm lẫy lừng khỏi căn bản, lời đồn thê tử chàng Lộ Dao năm xưa cũng từng là nhân vật lừng lẫy một lời kinh động quần hùng, đương nhiên cậu chàng không dám so sánh. Nhưng Hàn ca ca gì đó, chẳng lẽ mạnh hơn cậu chàng? Song còn chưa nghĩ xong bỗng thấy tiểu mỹ nhân lại cười rạng rỡ với mình. Trái tim Đồ Tử Bình vốn bị đá xuống đáy cốc thoát cái lại nhảy nhồm lên, chẳng lẽ lần này cô bé lại nghĩ tới bánh đậu đỏ, cảm thấy mặt mình tuy hơi đen nhưng cũng không khác lắm? Định mở miệng thì thấy tiểu mỹ nhân dang hai tay, xoạc chân chạy bịch bịch, mấy bước vượt qua mình, bỏ nhào vào lòng hai người sóng vai nhau phía sau, âm thanh hào hứng ngọt ngào lại vang lên: “Nhị bá!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121

Lòng này Sáng Như Tuyết

Ban đêm, Thu Linh trang.

Ân Lê Đình đỡ tiểu nha đầu nhà mình ngủ xong, vừa ra khỏi phòng bên thì thấy Lộ Dao dựa vào ghế nằm bằng trúc lớn trên hành lang trước cửa sổ, trường sam trắng mềm, gò má hây hây, tóc dài hơi ẩm, rõ ràng là tắm xong mới vừa thiếp đi, trên đầu gối còn để một cuốn sách mới xem được nửa chừng. Chàng rón rén bước qua, ôm nàng vào lòng, nàng ni non một tiếng, choàng tỉnh khỏi giấc ngủ nồng.

“Sao lại ngủ chỗ này? Sẽ lạnh đấy.” Ân Lê Đình vừa nói vừa kéo nàng sát gần mình cho ấm, một tay ử ả mái tóc dài hơi ả cho nàng, dịu giọng: “Ngày mai việc học của Tiểu Hàn bố trí xong hết rồi?”

Lộ Dao dụi mắt, tỉnh táo lại, gật đầu: “Mới xem cho nó xong một lượt, chuẩn bị gần đủ rồi. Chuyện này xưa nay Tiểu Hàn không cần ai bận tâm.” Nói rồi chớp mắt “Lục ca, lần này đi Đại Đô có tin tức của Vô Kỵ không?”

Ân Lê Đình nghe xong, thờ dài, khẽ nhủ này lác đầu: “Huynh điều tra hơn mười ngày đều không có chút tin tức nào của Vô Kỵ lẫn Kim Hoa bà bà, nếu không phải muội nói sự đời sớm đã định sẵn, Vô Kỵ tự có kỳ ngộ riêng, không cần chúng ta lo lắng sợ hãi, huynh còn thật sự... còn thật sự... ôi, chỉ mong lần này từ ca tìm được tin tức từ bên Côn Luân mới tốt.”

Lộ Dao dựa vào lòng chàng, cảm giác chàng ôm lấy mình, nhẹ nhàng vỗ về. Mấy năm nay, quỹ tích nhân quả thế gian càng lúc càng thể hiện rõ sự tuần hoàn, một vòng luân hồi đã lặng lẽ kết thúc, mà vòng luân hồi mới vẫn vận hành như cũ. Năm Ân Thủ Hành ra đời, Tống Thanh Thư và Tống Viễn Kiều, Mai Hàn Hề lên lút xuống núi chơi. Ba đứa bé vui vẻ nhảy nhót, nhưng chỉ có hai đứa bị thương trở về, Trương Vô Kỵ bị Kim Hoa bà bà cướp đi dưới chân núi Võ Đang. Vì tìm tung tích Trương Vô Kỵ, mấy năm nay Võ Đang thất hiệp cơ hồ tìm khắp từ nam chí bắc song không có tí tăm hơi dấu vết nào.

Lộ Dao vừa an ủi Ân Tố Tố vừa chần chừ không biết có nên nói ra chuyện núi Côn Luân không. Đối diện với vợ chồng Trương Thúy Sơn sầu não cùng cực và Võ Đang thất hiệp, cùng với hiểu biết về Minh giáo và việc thay đổi triều đại sau đó, bên tình bên lý, nàng còn đau đầu giằng co hơn tất cả mọi người. Bản năng, năng đoán tung tích của Trương Vô Kỵ hết chín phần là trong sơn cốc Côn Luân, nhưng nói hay không nói, nàng không biết nên làm thế nào. Vốn dĩ rồi rắc rối xử vụn phần, mãi đến khi nhớ ra Ân Lê Đình thường hay nói với nàng: nếu có chuyện nghĩ không thông thì nói ra. Quả nhiên, sau khi nói với Ân Lê Đình, nàng thở phào nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy cả núi chuyện chất trong lòng dường như nhẹ bằng, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều. Trong nguyên tác, Võ Đang cũng từng phái người tới Liên Hoàn trang trên Côn Luân tìm qua, ắt hẳn được đến tin tức đã là chuyện sau này, nàng thì đồng ý với lời của Du Liên Châu: ngọc bất trắc bất thành khí. Huống chi một nhà Trương Thúy Sơn bình an quay về Trung Nguyên, cuối cùng Trương Vô Kỵ vẫn bị cướp đi, chứng tỏ ý trời đã định, không phải sức lực con người có thể thay đổi.

Nghĩ đến đó, Lộ Dao nhìn Ân Lê Đình. Có lẽ nhờ một phen nỗ lực của mình, số mệnh thay đổi lớn nhất chính là người bên gối nàng, dặt tay nàng này, bàn tay thon dài ả ả, quanh năm dùng kiếm nên có một lớp kén trong lòng bàn tay phải. Kèm lòng không đậu, nàng hôn lên ngón tay chàng, cảm thụ tay chàng ôm lấy mình, nhẹ nhàng hôn lại lên trán mình, vẫn dịu dàng lưu luyến như thế mấy năm nay, hết như ánh trăng như nước kia. Ôm ả hồi lâu, Ân Lê Đình sức nghĩ ra gì đó, đứng dậy về phòng lấy ra một hộp thức ăn không lớn lắm, đưa cho nàng mỉm cười:

“Bánh xộp hạnh nhân tiệm Lãng Ký Đại Đô, mới có năm ngày hẳn là chưa biến mùi, Tiểu Dao muội thử xem.”

Lộ Dao cầm lấy mở hộp ra, bên trong dùng giấy dầu in hoa xanh gói kỹ, bánh xộp hạnh nhân xếp ngay ngắn từng miếng trong hộp. Ba năm trước chàng và nàng đi qua Đại Đô, nàng thích ăn món này nhất, quả nhiên chàng nhớ kỹ trong lòng. Lần này chàng bôn ba giữa Đại Đô và Kim Lăng hơn mười ngày, bánh xộp này vẫn sắp ngay ngắn, thậm chí hạnh nhân và vừng vẫn không mất mùi, có thể thấy bảo quản rất kỹ. Lộ Dao nhẹ nhàng bóc một miếng đưa đến miệng Ân Lê Đình, cười rạng rỡ nhìn chàng ăn một miếng, khẽ nhón chân hôn lên khóe môi còn dính chút vụn bánh thơm ngọt của chàng, quả nhiên không ngoài dự đoán, chàng đỏ mặt ôm lấy nàng, chốc lát lại thả tay ra, hít sâu: “Tiểu Dao muội ăn trước, huynh đi lát là về.” Nói rồi không dám nhìn nàng, bước ra khỏi viện.

Lộ Dao nhìn bóng lưng chàng, cười hết sức gian xảo. Năm đó nàng mang thai Thủ Hành, Phó Thu Nhiên, Sở Trung Lưu, Âu Dương Khiêm mấy người đều ở trên núi Võ Đang. Lúc ấy, Ân Lê Đình chưa bao giờ giấu nàng bất cứ chuyện gì, thế mà có một ngày bỗng dừng lại lên la lên lút như ăn trộm chạy đi tìm Phó Thu Nhiên và Sở Trung Lưu, mặt đỏ tai hồng ả ả nửa ngày, cuối cùng cả Âu Dương Khiêm và Sở Trung Lưu đều kinh ngạc nhìn chàng, chỉ có Phó Thu Nhiên bình tĩnh gật đầu. Vốn dĩ Lộ Dao không biết chuyện này, là do trong lúc vô tình Ân Tố Tố nói cho nàng biết. Có điều Lộ

Dao biết, chẳng biết Ân Lê Đình lấy phương thuốc từ chỗ người nào, cứ hai ngày lại uống một lần, chuyện này chàng làm lên nhưng sao qua mặt Lộ Dao được? Thừa dịp chàng không chú ý, nàng ngửi thử bình thuốc, lờ mờ đoán được thuốc này làm từ cái gì, chẳng lẽ trừ công hiệu của thuốc thì cũng không tổn thương thân thể gì cả, thế là nàng cười thầm vờ như không biết. Nhưng bây giờ... Lộ Dao chớp mắt, Hàn Hề đã có thể tự lập hành y, võ công cũng khá có thể hành tẩu giang hồ. Tiểu nha đầu Thủ Hành tuy đang tuổi tình nghịch nhất nhưng rất nghe lời Ân Lê Đình, học hành lại có Võ Đương chư hiệp dạy dỗ, người làm mẹ như nàng ngược lại nhẹ nhàng không ít. Vì thế nàng chợt nghĩ sau khi thỏa mãn ước nguyện có một tiểu nha đầu giống mình của Ân Lê Đình rồi, cũng nên đáp ứng mong muốn có một tiểu tử giống chàng mới đúng.

Cửa viện đã vọng đến tiếng bước chân quen thuộc, Lộ Dao nhướn mày trong mắt đầy ý cười. Luận võ học, nàng không bì được thượng phu nhưng luận y học, trong ngoài đều là thiên hạ của nàng.

Vốn dĩ mỗi năm vào mùa thu Phổ Tế y hội sẽ mở tại Kim Lăng. Nhưng cuối hè đầu thu năm ngoái, Giang Lăng xảy ra một trận động đất làm không ít đại phu Phổ Tế y hội bận rộn cứu người ở Giang Lăng, từ trên xuống dưới Thu Linh trang cũng bị sự việc này quẩn chân, nhất thời không rảnh chú ý đến, bây giờ mới lần nữa đến mùa xuân năm nay.

Lần y hội này, Lộ Dao dẫn Mai Hàn Hề đến. Năm nay Mai Hàn Hề đã mười sáu, năm ngoái Giang Lăng động đất, Lộ Dao dẫn cậu đến khu thiên tai đích thân khám chữa bệnh, cực kỳ tiến bộ, ngay cả tay ngang nửa mùa như Ân Lê Đình cũng nhìn ra sự trầm ổn tăng tiến dần trong lúc cứu chữa bệnh nhân, cử chỉ động tác giống hệt Lộ Dao. Năm nay Lộ Dao dẫn Mai Hàn Hề đến Phổ Tế y hội, thứ nhất hi vọng Mai Hàn Hề có thể tiếp xúc nhiều hơn với các ca bệnh khác nhau trong lúc hội chẩn, thứ hai là hi vọng nhân cơ hội diễn giảng này rèn luyện niềm tin và khí thế một chút, dù sao y giới cũng giống giang hồ, giữa đồng liêu với nhau hỗ trợ qua lại hoặc đối đầu gay gắt đều có ích.

Lúc này Lộ Dao và Ân Lê Đình đang ngồi ở hàng ghế sau cùng trong đại đường Phúc Lâm hội quán, trên bục là Mai Hàn Hề đang giảng lại phương pháp châm cứu và xử trí ngoại thương trong trận động đất ở Giang Lăng năm ngoái. Ân Lê Đình nhìn nụ cười dần nở rộ trên môi Lộ Dao, bàn tay nắm tay mình khẽ khàng đóng đưa theo nhịp, ngắm hiệu năng nhất định rất hài lòng với biểu hiện của Mai Hàn Hề. Mấy năm nay nàng dốc lòng chỉ dạy y thuật cho Mai Hàn Hề, chẳng hiểu hơn ai hết. Vén lại tóc rồi bên vành tai cho nàng, chàng cười: “Tiểu Dao, muội nhìn cách Hàn nhi cười kia, so với muội tự mình lên giảng năm đó còn cao hứng hơn ba phần.” Mười năm trước, lần đầu tiên chàng chứng kiến Lộ Dao giảng giải trong Phổ Tế y hội, hai mắt sáng ngời, gương mặt tự tin, mỗi lần nhìn chàng lại khẽ động đậy. Hình ảnh nàng len lén nhướn mày cười với chàng ngày hôm ấy vẫn còn rành rành trước mắt: “Đương nhiên rồi, muội tốn không ít công sức mới dạy được Tiểu Hàn như thế, coi là đệ tử của muội à!”

Ân Lê Đình lại nghĩ đến gì đó, khẽ than “Đáng tiếc Hàn nhi chẳng có hứng thú học y gì cả... huynh vốn mong con bé giống muội.”

Lộ Dao không nhịn được cười: “Lục ca, Hàn nhi mới hơn năm tuổi à, làm sao mà nhìn ra có hứng thú hay không? Huống hồ loại chuyện này, nếu nó có hứng thú thì muội dạy, còn không có cũng không sao cả.” Nghĩ lại chuyện mấy năm nay, càng cảm thấy buồn cười. Ân Thủ Hành càng lớn càng giống nàng, thần thái càng tương tự. Từ sau khi đứa nhỏ này chào đời, Ân Lê Đình xem như hòn ngọc minh châu trên tay, nâng trong lòng bàn tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Lại thêm mấy chục đệ tử tiểu bối từ trên xuống dưới Võ Đương chỉ có một nữ hài nhi này, vừa xinh xắn vừa đáng yêu, trên có sư tổ thúc bá, dưới đến đệ tử đồng lứa đều thương yêu cưng chiều. Tiểu nha đầu vừa lý vừa nghịch giống hệt Lộ Dao lúc bé, thế mà tiểu nha đầu chỉ cần xước tí da Ân Lê Đình đã đau lòng cả nửa ngày trời. Tiểu nha đầu nói muốn bay bay, Võ Đương mọi người lập tức có thể thấy lục sư thúc bóng khuê nữ nhà mình thi triển Thân Vân Tung vượt nóc băng tường. Tiểu nha đầu muốn ăn kẹo hoa quế, sư thúc bá tuyệt đối không mua kẹo hoa hồng. Tiểu nha đầu bĩu môi muốn khóc nhè, lập tức có vô số sư huynh đệ đồng lứa nghĩ đủ cách dỗ nó vui vẻ. Từ trên xuống dưới Võ Đương, chỉ có Lộ Dao, người làm mẫu thân này là diễn mặt đen dạy dỗ tiểu nha đầu này.

Ân Lê Đình xưa nay cưng nữ nhi, sợ là cả ổ báo sau núi cũng nghe thấy. Chỉ riêng một chuyện, Ân Lê Đình lại khá kiên trì, đó là mong nữ nhi tu tập y thuật giống như Lộ Dao. Vì thế lúc Ân Thủ Hành còn chưa biết đi thì cả ngày đã bị Ân Lê Đình bế đi theo Lộ Dao bận rộn trong phòng thuốc Võ Đương, chỉ mong hun đúc được phần nào hay phần ấy. Hát ru tiểu nha đầu ngủ đều là bài sắc thuốc chế thành khúc hát dân gian. Hai năm nay tiểu nha đầu bắt đầu vỡ lòng học chữ, Ân Lê Đình đích thân dạy, cũng không dạy Tam Tự Kinh Bách Gia Tính bình thường mà là tên các loại dược thảo. Khổ nỗi tiểu nha đầu chẳng có chút hứng thú nào, cứ việc mới năm tuổi đã nói tương lai không muốn học y thuật của mẹ mà muốn học công phu của cha và các sư thúc bá. Bất luận Ân Lê Đình dụ dỗ thế nào cũng vô dụng, thật sự khiến Ân Lê Đình khá bất lực. Ngược lại, ngày thường Lộ Dao luôn nghiêm mặt dạy dỗ tiểu nha đầu lại chẳng thấy vấn đề gì, chỉ nói một là tuổi Thủ Hành còn nhỏ, hai là tiểu nha đầu muốn học gì tùy ý thích của nó. Y thuật của nàng cứ hai ba năm lại in thành sách một lần, không đến mức thất truyền. Khiến người ta buồn cười là, tiểu nha đầu giống hệt Lộ Dao từ ngoại hình đến tính nết nhưng thiên phú y học thì dường như chẳng có phần nào, ngược lại thiên phú võ học hình như chỉ tăng không giảm, kế thừa toàn bộ tư chất căn cốt từ phụ thân. Chẳng những mấy người Tổng Viên Kiều Du Liên Châu mừng rỡ, ngay cả Trương Tam Phong cũng vui mừng khôn xiết, cứ mãi khen căn cốt tư chất đều là tài năng tập võ. Vì thế, tiểu nha đầu mới có năm tuổi nhưng hai năm nay trên phương diện võ học lại đạt đến tinh túy của Võ Đương thất hiệp. Tuổi còn nhỏ mà một bài Võ Đương trường quyền đánh bài bản hần hoi, chiêu thức khá có phong phạm danh gia.

Sau Ân Lê Đình thấy biện pháp Lộ Dao dạy dỗ Thủ Hành cũng khá có lý nên không kiên trì nữa, chỉ là thấy Mai Hàn Hề dần dần bộc lộ tài năng trong y giới, cứ luôn không nhịn được cảm thán.

Mất thấy Mai Hàn Hề đã giảng hết, đang trò chuyện vấn đáp với các đại phu dưới đài. Lúc này có không ít đại phu quay đầu mỉm cười gật đầu chào hỏi Ân Lê Đình và Lộ Dao. Ân Lê Đình mỉm cười ôm quyền đáp lễ, Lộ Dao thì mãi xem Mai Hàn Hề ứng đối mấy vấn đề khá là hóc búa của các đại phu như thế nào. Mấy năm nay, mỗi lần Phổ Tế y hội, Ân Lê Đình đều đến cùng Lộ Dao, tất cả các đại phu đều biết Lộ Dao gả cho một hiệp sĩ giang hồ khá ôn hòa lễ độ, trong giới y học cũng thành đoạn nhạc đệm nghe nhiều quen tai. Mấy năm nay phu thê tình ý nồng nàn, chỉ nhìn động tác cử chỉ trên Phổ Tế y hội là thấy ngay.

Một lát sau, vấn đề khó cỡ nào của các đại phu cũng bị Mai Hàn Hề mỉm cười đối đáp qua hết, tiếng vỗ tay vang lên từ đầu tới đuôi. Mai Hàn Hề đứng trên bục giảng mỉm cười cảm tạ mọi người, bỗng nhiên quay người, hướng về phía Lộ Dao và Ân Lê Đình, chiếu theo lễ sư đồ của Võ Đương quy củ dập đầu hành lễ.

Ân Lê Đình mỉm cười gật đầu, ra dấu cho cậu đứng dậy. Nhìn Mai Hàn Hề, Ân Lê Đình chợt nhớ đến câu chuyện đùa trong Vọng Giang lâu năm năm trước, kể tại Lộ Dao hỏi: “Tiểu Dao, năm đó huynh nói sau này tất có một ngày người ta sẽ nói sư phụ Võ Đương Mai Hàn Hề là Ân Lê Đình, sư nương

là danh y Lộ Dao. Bây giờ xem ra cái này không sai nhĩ?”

Lộ Dao đảo mắt, đùa: “Ân lực hiệp, huynh có nhầm không đấy? Trong Phổ Tế y hội này, sư phụ Tiểu Hàn là muối, sư công mới là Võ Đang Ân Lê Đình chứ!”

Ân Lê Đình cười thành tiếng: “Ừ ừ, cứ coi là thế, huynh không giành với muối.”

Lộ Dao bỗng cảm khái vô hạn. Nhiều năm trước, nàng từng đứng ở vị trí của Mai Hàn Hề như bây giờ, ứng phó với câu hỏi của các đại phu cùng lứa. Lại nhiều năm về trước, nàng từng một mình đứng chỗ này đối mặt với vô số ánh mắt nghi ngờ thậm chí khinh thường, nói một câu mà gây ra tranh cãi trong giới đại phu. Cũng rất lâu về trước, nàng cũng từng hoang mang dấn vật giữa lý tưởng và trách nhiệm, cũng từng vô cùng ý lại cái người cầm tay dạy nàng học y, mà bây giờ, sau vô số trắc trở mê mang thống khổ, đệ tử một tay nàng dạy dỗ ra cũng đã có thành tựu. Rốt cuộc nàng cũng hiểu được y, gánh vác y, cũng dạy đệ tử y. Cho dù trung gian vô số mấp mô, nàng và Thu Nhiên vẫn hết như lời nàng từng nói với lão giả kia trong trúc cốc: có lẽ có hạn nhưng tuyệt không hối.

Nàng nhắm mắt, nhớ lại trong bệnh viện đã chiến vùng khói lửa chiến tranh năm ấy, con người giúp nàng đang hoảng sợ hạ nhất đao đầu tiên, mỉm cười: Nhược Trường, năm đó nữ hài tử giờ tay tuyên thệ, đứng trước tám chữ “Phổ Thiên Đồng Tế Bác Ái Thương Sinh” cao vọt vọt trong sảnh đường, thẳng lưng, nâng trên đầu một chữ y, có vất vả có khó khăn nhưng chưa từng hối hận, sau này tất nhiên cũng không.

Ân Lê Đình bên cạnh dường như cảm thụ được tâm tình Lộ Dao. Chàng kéo tay nàng, mười ngón đan xen, nơi đó ấm áp, nàng nghiêng đầu nhìn chàng, đáy mắt bộc lộ tình ý, hai người tâm ý tương thông, lòng chàng chợt động, dịu dàng vui mừng khôn xiết.

Các đại phu trong hội trường tốp năm tốp ba nói chuyện, Mai Hàn Hề đang bế Ân Thủ Hành vất vả lắm mới chờ được y hội kết thúc, cả hai cười cười nói nói không biết là đang thảo luận cái gì. Bỗng nhiên chủ quản Từ Thiên vội vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào. Thân là chủ quản Phổ Tế y hội, vốn ông nên ở trong Phúc Lâm hội quán, vừa rồi không biết lại đi đâu, vừa vào liền chạy thẳng tới chỗ Lộ Dao.

Lộ Dao cau mày nhìn ông, ông lại bảo: “Đại tiểu thư, trang chủ muốn cô mau chóng tới Nhã An y quán.”

Lộ Dao vừa nghe, vội vàng cùng Ân Lê Đình đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Có bệnh nhân? Triệu chứng gì? Ai đang khám?”

Xưa nay làm việc gọn gàng nhanh nhẹn thế mà lần này Từ Thiên ấp úng nói không rõ ràng, Lộ Dao nhìn càng thêm buồn bực “Có Mục đại phu đang khám, Tô đại phu cũng đã tới rồi nhưng hình như trang chủ...”

“Hình như cái gì?”

Từ Thiên nhú mày, đây cũng là lần đầu tiên ông thấy phản ứng của Phó Thu Nhiên thế này. Trang chủ xưa nay tính toán kỹ càng mà ung dung thản nhiên lần đầu tiên kinh hoàng luống cuống không biết làm sao “Hình như trang chủ... ời, đại tiểu thư, cô đi nhìn đi, tại hạ hình dung không ra.”

Lộ Dao càng cảm thấy không ổn, eo chợt căng thẳng, Ân Lê Đình thì triển khinh công ôm nàng phóng về hướng Nhã An y quán.

Vừa vào cổng chính y quán, người làm ở cổng thấy Ân Lê Đình và Lộ Dao, vội vàng đi bẩm báo Kì Tân. Lộ Dao cũng không chờ người ra, đi thẳng ra gian sau treo biển phòng khám, đẩy cửa vào liền thấy Tô Tiểu đang chăm cứu cho người nằm trên giường, Phó Thu Nhiên đứng một bên, có phần ngăn ngại nhìn người đó. Lộ Dao tiến lên hai bước, đợi nhìn rõ mặt mũi người nọ, không nhận được khe hở hơi. Người này chừng hai mươi, mặc áo trắng, dường như là phu tử, thân hình khá gầy, gương mặt tuấn tú chỉ là lúc này sắc mặt tái xanh, hiển nhiên đã ngất đi một lúc, hơn nữa nhìn thân thể dường như trước nay không khỏe.

Mà lúc này, tất cả đều không lọt vào mắt y giả Lộ Dao được, chỉ vì diện mạo thư sinh này khiến Lộ Dao hít sâu, khàn giọng gọi: “Nhược Trường...”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Đôi Mấy Lân Tinh Tảo

“Tay phải đi lên nửa phân, chân trái so le một phân.” Du Liên Châu ngồi dưới mái hiên, nhìn Ân Thủ Hành trong viện đang diễn lại chiêu Ô Vân Yểm Nguyệt.

“Ừm.” Ân Thủ Hành mở đôi mắt to lảo liên nhìn Du Liên Châu, phát hiện nhị sư bá vẫn chẳng có biểu hiện gì, vẫn nghiêm túc chỉ điểm mình lĩnh ngộ chiêu thức, vì thế đành nghiêm chỉnh thực hiện lại một lần.

Quả thật Ân Thủ Hành có tố chất tập võ tuyệt vời, căn cốt rất được, lại cực kỳ thông minh. Tuy tu luyện công phu nhập môn mới hơn một năm, ngộ tính và tốc độ khiến Võ Đang chú ý mừng rỡ không thôi. Người khác cần cân nhắc luyện đi luyện lại một chiêu thức hai ba ngày, nó chỉ liếc mắt hai lượt là hiểu, lĩnh ngộ yếu quyết cực nhanh. Có điều dù sao tiểu nha đầu vẫn còn nhỏ tuổi, vừa lý vừa nghịch hết sức hiếu động, lúc luyện công không nhẫn nại

được như sư huynh Mai Hàn Hề, ham chơi lên là khiến người ta bó tay. Ân Lê Đình xưa nay cùng con gái đến tận xương tủy, đương nhiên không thành nghiêm sư được. Vì thế Trương Tam Phong nhìn tiểu nha đầu hờ ra là leo lên nóc nhà đỡ ngồi cười ha ha, dận dò một tiếng liền giao việc truyền thụ công phu nhập môn của tiểu nha đầu cho Du Liên Châu. Nói ra kể cũng kỳ, nhóm đệ tử tiểu bối sợ nhất là nhị sư bá, tiểu nha đầu lại không sợ, toàn bộ bản lĩnh làm nũng chơi xấu quậy phá dùng trên người Ân Lê Đình ra, bất kể có xài được hay không, áp dụng hết lên người nhị sư bá. Lần nào Du Liên Châu cũng mặc kệ tiểu nha đầu giầy vò, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu, đợi nó giầy vò đủ rồi, nên luyện quyền chưởng thì luyện quyền chưởng, nên tu tập nội công thì tu tập nội công. Người ngoài nhìn không ra đầu mối, Võ Đang chư hiệp biết rằng tính Du Liên Châu, hiểu chàng cũng cực kỳ yêu thích đứa cháu gái này, nếu không đời nào để mặc nó quậy phá? Ân Thủ Hành có hiểu những thứ này hay không không quan trọng lắm, trái lại thường xuyên lui tới, nó và nghiêm sư ít cười ít nói này hết sức gần gũi.

Chỉ là hôm nay, một chiều Ô Vân Yểm Nguyệt, với ngộ tính của tiểu nha đầu, sớm đã luyện được gần xong rồi mới phải, thế mà mãi không xong, rõ ràng là không tập trung.

Du Liên Châu thấy Ân Thủ Hành lên lút nhìn mình, hết nhăn mũi tới phồng má liền biết nó không để tâm luyện quyền “Hành nhi, lại không chuyên tâm thì hôm nay đứng tấn ở đây tới cơm chiều đó.”

Ân Thủ Hành luyện công chẳng hề yếu ớt, lăn lộn đấm đá va va đụng đụng chưa từng la đau. Nó sợ nhất là buồn chán, mà đứng tấn vừa khéo lại là môn công phu chán nhất. Vì thế đó là biện pháp trừng phạt tốt nhất. Du Liên Châu thấy nó nghe xong thì đôi mắt đen láy đảo qua đảo lại, biết ngay nó có ý đồ gì, thông thả mở miệng: “Hôm nay Hàn Hề bị mẹ con dắt đến Phổ Tế y hội hội chẩn rồi, không rảnh đứng tấn với con đâu.”

Tiểu nha đầu nghe xong lập tức ỉu xiu. Trước đây mỗi lần nó ham chơi bị phạt đứng tấn, Mai Hàn Hề liền đứng cùng nó, vừa đứng vừa kể chuyện cười cho nó nghe, tránh cho nó buồn chán mà rầu rĩ không vui. Lần này vừa khéo Mai Hàn Hề không ở bên cạnh, tiểu nha đầu hẳn nghĩ tới việc phải đứng một mình tới giờ cơm tối, chẳng phải là buồn chết mất ư? Thế là lập tức lè lưỡi, không dám phân tâm, ngoan ngoãn luyện quyền.

Quả nhiên tiểu nha đầu vừa tập trung, không tới chốc lát chiều Ô Vân Yểm Nguyệt đã luyện gần như xong. Du Liên Châu nhìn thế quyền của nó, kinh đạo đều đủ, trong lòng cao hứng, ngoài mặt vẫn tỉnh như không, chỉ thần nhiên gật đầu: “Hôm nay đến đây thôi.”

Ân Thủ Hành vừa nghe, khuôn mặt sáng lên, dần tỉnh tỉnh xuống theo quy củ hành lễ với Du Liên Châu, thấy Du Liên Châu gật đầu tỏ ý cho nó đứng dậy, bấy giờ mới hoan hô một tiếng, nhảy nhót chạy đến trước mặt Du Liên Châu. Du Liên Châu vươn tay bế nó lên, nó vừa túm áo Du Liên Châu vừa ngoạ đầu hỏi: “Nhị bá, bá nói cha và mẹ con có phải giống với cái gì... cái gì mà cử án tề mi người ta hay nói không?”

Du Liên Châu không biết tại sao bỗng dưng tiểu nha đầu hỏi thế, nghĩ chắc hôm nay đầu óc nó để đâu đâu là vì suy nghĩ chuyện này bèn gật đầu: “Chắc là thế đó.”

Ân Thủ Hành vừa nghịch vạt áo chàng vừa bĩu môi: “Hai ngày nay cha cứ luôn thất thần, hôm kia dạy con Thôi Thủ quyền tới nửa chừng không biết lại nghĩ cái gì. Con hỏi Hàn ca ca, Hàn ca ca nói cha đang suy nghĩ chuyện của mẹ. Nhị bá, bá nói mẹ ở cạnh cha rồi, cha còn muốn nghĩ cái gì chứ?” Dứt lời chớp mắt nghi hoặc, gương mặt nhỏ nhăn nhó nhíu lại, bộ dạng suy nghĩ không ra.

Du Liên Châu nghe nó nói chuyện như cụt non, không nhịn được cười: “Cái đó nhị bá cũng không biết. Có lẽ càng liên quan tới người bên cạnh thì càng hay nghĩ không thông chẳng.”

Lời này quá khó hiểu với tiểu nha đầu, nó nghiêng đầu nghĩ một lát, lắc lắc đầu quyết định không lãng phí thời gian. “Nhị bá nhị bá, tối trưa luôn rồi nè, trưa hôm nay Hàn ca ca cũng không về. Hành nhi muốn ăn cơm bát bảo ở Thiên Hương lâu, được không bá?” Tiểu nha đầu chậm trễ cái gì cũng được, chỉ có ăn là không bao giờ chậm trễ.

Du Liên Châu gật đầu, dắt tay nó đi tới Thiên Hương lâu.

Ân Thủ Hành nói không sai chút nào. Bắt đầu từ hôm trước Ân Lê Đình liền mang tâm sự nặng nề, hờ ra là thất thần. Chẳng qua không muốn Lộ Dao đã bận bịu còn phải phân tâm, vì thế chưa từng đề lộ, nhưng Lộ Dao lý nào không nhận ra. Hôm nay đợi ba cuộc hội chẩn liên tiếp kết thúc, liền bảo Mai Hàn Hề bông Ân Thủ Hành chỉ lo ham ăn đi dự tiệc tối, mình thì cùng Ân Lê Đình quay về Thu Linh trang sớm. Lộ Dao tắm rửa xong, nhìn Ân Lê Đình luyện kiếm trong viện. Nàng nhìn nhiều năm nay, đã khá hiểu kiếm thuật của chàng. Lúc này nhìn kiếm thế của Ân Lê Đình trầm ổn nhưng kiếm ý lại có phần như có như không, hiển nhiên trong lòng có chuyện. Phu thê nhiều năm, sao nàng không biết chàng đang nghĩ gì? Đưa tay đẩy ống chuông gió bằng đồng, tiếng leng keng vang lên, quả nhiên Ân Lê Đình thu trường kiếm lại, quay người đi tới chỗ nàng.

“Tiểu Dao, sao thế?” Ân Lê Đình ngồi xuống cạnh nàng, cảm ấm trà lên rót hai tách, đưa cho nàng một tách, kể đó tự mình uống cạn.

Lộ Dao nhận lấy tách trà, nghiêng người dựa vào lòng chàng, nói thẳng: “Lục ca, Giang Văn Trạc không phải Nhược Trường.”

Ân Lê Đình khựng lại. Giang Văn Trạc là bệnh nhân nôn ra máu ngắt xiủ được đưa đến Nhã An y quán hôm trước, vừa liếc mắt, Phó Thu Nhiên và Lộ Dao gần như cho rằng y là Cố Nhược Trường.

Ân Lê Đình quảng vai Lộ Dao, khẽ gật đầu: “Huynh biết.”

Lộ Dao như muốn chàng thêm yên tâm, nói tiếp: “Lục ca, người này chỉ có dáng vẻ giống Nhược Trường hồi xưa bảy tám phần. Nhưng chỉ là giống bề ngoài thôi. Năm xưa, lúc muội và Thu Nhiên tái ngộ, bộ dạng đều không giống ngày xưa. Nhưng năm đó, ở Phúc Lâm hội quán, vừa thấy mặt lần đầu lập tức có cảm giác mãnh liệt, người trước mắt chính là đối phương. Nhưng trên người Giang Văn Trạc, bọn muội chẳng cảm giác được nửa phần y là Nhược Trường. Thế nên, lục ca...” Nói rồi kéo tay Ân Lê Đình “Muội không muốn thấy huynh tâm thần bất định thế này.”

Ân Lê Đình nắm lấy tay nàng, cúi đầu hồi lâu, mở miệng nói: “Tiểu Dao, huynh biết, huynh cũng tin, người này không phải Nhược Trường.” Dứt lời nhìn

Lộ Dao, không kềm lòng được vươn tay nhẹ nhàng vuốt má nàng. Âm áp nhẩn nhụi, đôi mắt đen nhánh thành thực trong trẻo “Huynh không có nghĩ chuyện đó. Tiểu Dao, Giang Văn Trạc là Giang Văn Trạc. Nhưng muội và Thu Nhiên đều có thể tới được nơi này, có khả năng Nhược Trường cũng ở đây. Giang Văn Trạc không phải nhưng có lẽ có người phải.”

Lộ Dao nghe xong, khẽ nhủ mảy. Chuyện này nhiều năm trước không phải nàng và Thu Nhiên chưa từng nghĩ tới. Mới đầu thậm chí Thu Nhiên từng phái vô số người tìm kiếm nghe ngóng khắp nơi, tất tậ những biện pháp khó mà tin nổi song hai người đều thử qua, chỉ là bề người mênh mông, từ đầu chí cuối đều không có tí vết tích gì. “Lục ca...”

Nàng chưa nói xong, Ân Lê Đình lên tiếng “Tiểu Dao, muội để huynh nói xong trước đã...” Nói rồi chàng hít sâu, dường như tích lũy đủ dũng khí, thông thả nói: “Nhược Trường và muội từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, chăm sóc muội, dạy dỗ muội. Giúp muội giữ vững kiên trì niềm tin suốt đời, cầm tay dạy muội hành y. Sức nặng của huynh ấy với muội, huynh hiểu rất rõ.” Nói rồi cầm tay Lộ Dao đặt nơi tim mình “Huynh từng hứa với muội, nơi này chỉ cần có muội một ngày liền có Nhược Trường một ngày. Nếu muội cảm thấy nỗi nhớ trong lòng quá nặng nề thì để lại cho huynh là được rồi.”

Trong Vọng Giang lâu, những lời này đến giờ Lộ Dao vẫn nhớ rõ mồn một. Cái cảm giác hốc mắt cay cay sau khi nghe xong những lời ấy dường như lại xuất hiện. Nàng dựa nhẹ vào trước ngực Ân Lê Đình, cảm giác nơi đó đập hơi gấp. “Tiểu Dao, hai ngày nay huynh suy nghĩ rất lâu, không phải nghĩ đến Giang Văn Trạc mà là Nhược Trường...” Chàng dừng hồi lâu, không nhịn được cúi đầu tí mẩn hôn lên trán Lộ Dao, nghiêm trang nhìn thẳng vào mắt nàng “Tiểu Dao, nếu có ngày, muội thật sự gặp lại được Nhược Trường, huynh... huynh không muốn muội khó xử, chỉ mong muội có thể làm theo tiếng lòng mình. Thế nên, nếu trong lòng muội vẫn không bỏ được huynh ấy, vậy thì... thì không cần bận tâm về huynh... chỉ cần theo tình cảm của chính muội là được...”

Ân Lê Đình nói rất chậm, song cực kỳ nghiêm túc. Từng câu từng chữ đều thật lòng, nhưng chính vì thật lòng, nói ra vô cùng khó khăn. Nói đến đó, chàng bỗng phát hiện người trong lòng khẽ cựa, dường như hơi run rẩy, Ân Lê Đình vội vàng cúi đầu “Tiểu Dao, muội làm sao vậy?”

Lộ Dao áp má vào ngực chàng, hồi lâu không đáp, mãi lát sau mới ngẩng lên, vành mắt đỏ hoe, Ân Lê Đình nhìn mà thất lòng, nàng hỏi: “Nếu muội chọn Nhược Trường, lục ca huynh làm sao đây?”

Ân Lê Đình rùng mình, khẽ khàng vuốt mái tóc dài của nàng, nhắm hai mắt lại gắng bình ổn hơi thở nửa ngày, bấy giờ mới có thể cười cho nàng xem, gắng hết sức lực mở miệng: “Huynh sẽ ổn thôi. Có sư phụ sư huynh đệ, có Võ Đang, còn có Hành nhi... huynh...”

“Vậy nếu cả Hành nhi muội cũng dẫn đi thì sao?”

“Huynh...” Tim Ân Lê Đình thất lại, ngập người hồi lâu, gần như nói năng lộn xộn: “Hành nhi... Hành nhi... đi theo mẫu thân... cũng tốt... nữ nhi không có mẹ luôn đáng thương...”

Một loạt từ ngữ lộn xộn còn chưa nói hết, Lộ Dao ngẩng phắt lên, đột ngột hôn lên môi chàng, răng nhẹ nhàng cắn môi chàng, dịu dàng lưu luyến lạ thường, thân mật quấn quít, lại dường như chưa đủ, nặng nề cắn chàng một cái. Chàng không kềm nổi lòng mình ôm lấy Lộ Dao. Những lời vừa rồi chàng suy đi nghĩ lại hai ba ngày song không có dũng khí nói với nàng. Nỗi đau khi trả lời câu hỏi của Lộ Dao vừa rồi đến giờ vẫn còn nhói tận tâm can. Quen biết mười năm, năm năm chồng vợ, tình sâu nghĩa nặng đã ăn vào tận máu xương. Nhưng chàng càng muốn nàng vui vẻ, không muốn làm nàng khó xử, càng không muốn dùng phần thâm tình tận xương tủy này khiến nàng đau lòng. Hốc mắt Lộ Dao cay xè, không chỗ phát tiết, theo bản năng nặng nề cắn lên môi chàng, liền đó lại không kềm lòng được khẽ hôn lên đó, cảm thụ hơi thở của chàng xâm nhập vào hơi thở và toàn thân mình từng chút một.

Hồi lâu, Lộ Dao dựa vào lòng chàng, nhìn thẳng vào đáy mắt chàng, nhẹ nhàng nói: “Lục ca, huynh có nhớ tụ hội Hoàng Hạc lâu năm năm trước, khi ấy ngũ tẩu nói chuyện với muội trên lầu không?”

Ân Lê Đình bị ánh mắt mênh mạng của nàng thu hút, bất giác gật đầu.

“Khi ấy ngũ tẩu cười huynh không muốn rời muội ra, nói cái gọi là Nguyên Địch Người Một Lòng, Bạc Đầu Không Chia Cách ở nơi huynh biến thành Bạc Đầu Không Muốn Cách.”

Bàn tay Ân Lê Đình ôm nàng căng thẳng, nghe nàng nói tiếp: “Lúc đó muội có nói một câu, ngũ tẩu cười thật lâu, nói muội đúng là không biết xấu hổ. Lục ca, huynh biết muội nói gì không?”

“Cái gì?”

“Muội nói, chi sợ là “Bạc Đầu Không Thể Cách” mới đúng.”

Ân Lê Đình khẽ run, Lộ Dao thật hiểu chàng, biết tình cảm của chàng. Hai chữ Không Thể, quả thật miêu tả trọn vẹn tâm sự của chàng. Tình sâu đến tận xương tủy, không phải là không muốn rời xa mà là không thể chia lìa. Lộ Dao dán bên tai chàng, thì thầm: “Lục ca, huynh có biết năm ấy muội nói Không Thể Cách, không phải chỉ một mình huynh mà còn đang nói chính muội không! Bất luận Giang Văn Trạc có phải Nhược Trường hay không, Nguyên Địch Người Một Lòng, Bạc Đầu Không Thể Cách, chính là điều hôm nay muội muốn nói với huynh.”

Nguyên Địch Người Một Lòng, Bạc Đầu Không Thể Cách.

Hóa ra tâm tư như thế, từ rất lâu rồi, không phải chỉ có một mình chàng. Trong nháy mắt, Ân Lê Đình cảm giác dường như cả trái tim mình bay lên, tâm tình nặng nề rầu rĩ chưa xốt mấy ngày nay thoát cái bay sạch. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve má nàng, nhìn vành mắt vẫn còn hồng hồng và khoe môi đỏ đầy ý cười của nàng, tình ý trong lòng không diễn tả nổi bằng lời, bất giác cúi đầu, dán lên mi tâm nàng, đôi môi tí mẩn hôn, dường như chỉ có thể mới thổ lộ hết tình ý nồng nàn không sao chứa hết của mình. Lộ Dao vòng lấy eo chàng, áp mặt vào lòng chàng động tình đáp lại, chìm đắm trong tình ý nồng sâu của chàng. Gió đêm xuân âm ẩm hòa với ánh trăng mờ màng khuấy động ống chuông gió dưới mái hiên, leng keng lạnh canh che đi tiếng động “trương

ấm mền êm”, xáo trộn thời gian, dường như lại trở về nhiều năm trước, hai người nghịch ngợm chơi đùa ống chuông gió dưới hành lang, tiếng chuông leng keng lanh canh lúc trầm lúc bổng. Năm tháng thoi đưa, sự đời rồi ren nhấp nhô lên xuống, hồng trần hao mòn hết năm tháng thanh xuân song không mài mòn tình ái trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Kết Thúc.

Đường Thư Hoa Lê Nở

Một Giang Văn Trạc, ảnh hưởng đến Phó Thu Nhiên rất nặng. Nếu cân nhắc đến hậu quả của đêm đó, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng đến Lộ Dao và Ân Lê Đình. Có điều những chuyện này đều là nói sau, Giang Văn Trạc chưa từng ảnh hưởng đến tiến độ của Phở Tể y hội trước mắt. Các đại phu vẫn như cũ, giảng giải, tranh luận, hội chẩn, cuối cùng đều cao hứng mà về. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là, năm nay Phở Tể y hội đồn ra một tin tức khiến không ít đại phu kinh ngạc: chủ nhân Phở Tể y hội, Phó trang chủ Thu Linh trang chẳng những hiểu biết được liệu còn tinh thông y thuật, thậm chí năm xưa từng là đồng môn của Lộ Dao. Các đại phu đua nhau đồn đãi, chỉ nói trong lúc hội chẩn, Nhữ An y quán nhận được một bệnh nhân khá là hóc búa, Mục đại phu, Tô đại phu và Lộ đại phu lần lượt qua xem nhưng cuối cùng đại phu điều trị chính lại là Phó Thu Nhiên. Nghe Lộ đại phu nói tay nghề ngoại khoa phẫu thuật của hắn không kém mình chút nào. Có người tò mò chạy đi hỏi Lộ Dao, Lộ Dao chỉ khoác tay Ân Lê Đình cười không nói. Đối phương thấy hai người thân mật gần gũi như thế, lập tức cảm thấy vấn đề mình hỏi, cả bản thân mình dường như rất dư thừa, đành sờ mũi bỏ đi.

Chuyện này người ngoài đồn thế nào Lộ Dao chẳng hề để ý, nàng để tâm chính là Phó Thu Nhiên.

Nhìn Giang Văn Trạc uống thuốc xong nằm trên giường nặng nhọc thiếp đi, Lộ Dao đưa phùng thuốc nàng và Phó Thu Nhiên nghiên cứu nửa ngày cho được đồng: “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi sáng trước khi dùng cơm thì uống một thang, uống xong một khắc mới ăn cơm.” Được đồng vâng dạ đi ra ngoài.

Bên này Phó Thu Nhiên nhìn người trên giường nửa ngày, ánh mắt nặng nề, Lộ Dao nói: “Đội lắt nữa ta kêu người đưa Linh Cữu và Kim Quỹ Yếu Lược tới chỗ ngươi. Chứng ngắt xiu ới máu này của y, ta và ngươi cùng chung ý tưởng, sợ rằng không phải trúng gió, cách chữa còn phải tham khảo hai quyển này.” Luận trung y, nàng rành rẽ hơn Phó Thu Nhiên nhiều.

Phó Thu Nhiên trầm ngâm giây lát “Được. Chờ xem đơn thuốc mới này có công hiệu hay không đi. Nếu công hiệu, chắc là chứng huyết hư. Sắc mặt tái nhợt, chân răng xuất huyết, nóng sốt ngắt xiu, đều là triệu chứng huyết hư.”

Lộ Dao than: “Máu ứ không đi máu mới không sinh, bệnh này chữa không lành, chỉ đành điều dưỡng nhiều năm. Đã liên hệ với người nhà y chưa?”

“Sáng sớm nay Tần Văn mới tới báo, nói cha mẹ người này đã qua đời, vì ốm yếu bệnh tật đến bây giờ vẫn chưa thành thân, trong nhà trừ y ra chẳng có ai nữa.”

Lộ Dao nhú mày. Loại bệnh này cần được chăm sóc cẩn thận quanh năm, uống thuốc ăn uống nghỉ ngơi không được thiếu thứ nào. Sống một mình như y mà đến hôm nay mới ngắt xiu được đưa đến y quán, có thể thấy sức khỏe người này đủ tệ mà vận số ngược lại đủ tốt. Nàng vỗ vai Phó Thu Nhiên: “Ta để lại một bình Võ Đang Bạch Hồ Đoạt Mệnh đơn trên người y, là đồ cứu mạng lúc khẩn cấp. Chờ y tỉnh lại ngươi bày cho y cách dùng. Được tính của nó rất mạnh, không tới mức vạn bất đắc dĩ thì dùng dùng.”

Phó Thu Nhiên gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy nói với Lộ Dao: “Chúng ta ra ngoài nói đi, đừng quấy rầy y nghỉ ngơi.”

Hai người ra khỏi khách viện sống vai nhau mà đi. Lúc này sắc xuân vừa đẹp, lối đi quanh co trong viện giữa hoa cỏ cây cối xanh um, hòa với tiếng nước chảy chim hót, sức sống bừng bừng, ánh dương rải trên đó, ấm áp vạn phần. Phó Thu Nhiên khe khẽ mở miệng, lại càng giống như đang tự nói với mình: “A Dao, y tên Giang Văn Trạc, không phải Nhựt Trường, đúng không?”

Lộ Dao đặt một tay lên vai hắn, nhìn vào mắt hắn “Ngươi và ta đều hiểu rõ điểm này, không phải sao?”

Phó Thu Nhiên im lặng. Đúng thế, người này chung quy cũng chỉ giống Nhựt Trường bảy tám phần mà thôi. Từ thần thái, giọng điệu lúc y tỉnh táo chốc lát đến tin tức Tổng Tần Văn điều tra được về tính tình y thường ngày, từ trong ra ngoài đều chứng tỏ cảm giác bản năng của hắn và Lộ Dao cực kỳ chính xác, người này đích thực không phải Nhựt Trường.

Lộ Dao thấy Phó Thu Nhiên trầm mặc, bỗng mở miệng: “Giang Văn Trạc có phải Nhựt Trường hay không đều không do chúng ta quyết định được. Năm đó, ta cũng từng nói. Duyên đến duyên đi không do người, tình sâu duyên mỏng há thường tùy tâm. Nhưng Thu Nhiên, chúng ta có thể quyết định, là có nên nhìn thẳng vào lòng mình hay không. Câu nói này, năm xưa ngươi dặn ta, hôm nay ta dặn lại ngươi nguyên xi như thế.”

Phó Thu Nhiên nghe Lộ Dao nói, bỗng ngẩng ra, Lộ Dao vỗ vai hắn: “Thật ra Giang Văn Trạc là Nhựt Trường cũng được, không phải Nhựt Trường cũng thế. Thu Nhiên, ngươi cần làm bất quá là ổn định tinh thần, hỏi lại lòng mình: ngươi hi vọng thế nào, ngươi nên làm thế nào, ra sao, mới làm ngươi vui vẻ?”

Hai người trầm mặc hồi lâu, Phó Thu Nhiên khe khẽ lắc đầu, cười nhợt nhạt: “Cái này có phải trong cuộc u mê ngoài cuộc tỉnh táo không?”

“Chẳng phải trong cuộc u mê, mê chính là sự đòi hỏi ảo khó lường. Nhưng nếu người không đi nhìn những sự đòi đó, gặp việc chỉ nhìn vào thật tình thật tâm của mình, rất nhiều sự việc rối rắm khó gỡ đều sẽ đơn giản đi.”

Phó Thu Nhiên nghe xong bỗng ngẩng lên, nhìn sắc trời xanh biếc chói chang ngày xuân, Lộ Dao mặt mày sáng ngời, nắng rơi trên má nàng, vẽ nên đường nét hết như ngày xưa, năm tháng thoáng qua như giấc mộng. Hắn từng cho rằng qua bao nhiêu năm, bao nhiêu gian nan khó nhọc, áy náy và trách nhiệm đã khiến tiêu cô nương ngày xưa thay đổi không còn như trước. Song đến hôm nay, hắn lại phát hiện, con người đứng bên bờ Hoành Đường cười rạng rỡ với hắn và tiêu cô nương ngơ ngáo mặc áo trắng năm xưa chẳng khác nhau mấy. Có khác, bất quá là trải qua bao năm thăng trầm, trái tim đó không gánh vác những trải nghiệm đó, trong đó chứa, vẫn như cũ là tình, là nghĩa, là cố chấp, là ước ao, là hi vọng.

Phó Thu Nhiên cúi đầu. Đôi mắt xéch chọt lóe, khóe môi nhếch lên “Quả nhiên, chúng ta nhận ra rõ nhất, chính là tâm sự của đôi phương.”

Lộ Dao nghe xong cười thong dong, ánh sáng rạng rỡ nơi đầu mày cuối mắt, gác tay lên vai hắn hết như thời niên thiếu “Huynh muội mà, từ nhỏ đến lớn máu mủ tình thâm, tâm tư đôi phương thế nào đương nhiên chạm vào là biết.”

Hai người hiểu ý đồng thời bật cười, ngược mắt nhìn Hoành Đường sóng biếc lẫn tẩn dưới ánh dương, gió nhẹ lướt qua nhánh liễu xanh mới nhú bên bờ, đùa nghịch góc áo hai người, quần quít trở về. Sóng nước không xô qua Hoành Đường, hoa rơi nhà ai, ngàn lần từ tạ ý tiễn đưa, và chẳng tặng một nụ cười, hà cớ gì cần câu đoạn trường? Năm đó hai chữ Thu Linh, ý nghĩa hắn đặt chính là bay xa Bắc Yển mà thời thời nhớ về Nam.

“Tiêu Dao.” Âm thanh quen thuộc vang lên đằng sau, Lộ Dao quay người, thấy Ân Lê Đình mới bàn xong vài chuyện giang hồ các phái với Du Liên Châu, tới đây tìm nàng.

Phó Thu Nhiên nhướn mày “Đi đi đi đi, cả buổi sáng người đều ở chỗ ta, ta đoán chừng Lê Đình sắp tới tìm người rồi.”

Lộ Dao chớp mắt, thần nhiên chạy tới, trước khi đi lại đẩy đẩy Phó Thu Nhiên, thấy hắn nhìn mình, liền đặt một tay lên tim mình, nói khẽ: “Thu Nhiên, nhớ, tìm người sẽ không lừa người. Chỉ cần người ta tuân theo ý nghĩ nơi này, liền có thể tiếp tục sống rất tốt.” Nói rồi nhướn mày với hắn, kẻ đó quay người ôm lấy cánh tay Ân Lê Đình, hai người thủ thủ nói chuyện rồi đi.

Phó Thu Nhiên nhìn bóng hai người mất hút ở cuối lối đi, bấy giờ mới quay người lại. Gió mang hơi nước đưa mùi cây cỏ thơm ngát phả vào mũi, hắn hít sâu một hơi, cảm nhận hơi thở ngày xuân dường như từ hô hấp thâm nhập vào cơ thể, lại thở ra là lúc, bỗng phát hiện bản thân bất giác nở nụ cười cực kỳ sáng lạn vui sướng.

Bệnh tình Giang Văn Trạc dần ổn định, chấp thuận điều trị thuốc hàng ngày và điều dưỡng các loại, Lộ Dao và Phó Thu Nhiên cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cuối tháng ba, sau khi ra ngoài từ tết đến giờ, Lộ Dao và Ân Lê Đình lên đường về Võ Đang. Mai Hàn Hề và Ân Thủ Hành lần này không đi cùng hai người mà theo mấy người Du Liên Châu xuôi nam. Mai Hàn Hề xin phép Ân Lê Đình và Lộ Dao, tính một mình du lịch hành y một thời gian để bồi dưỡng thêm. Tính cậu trầm tĩnh nhưng trước nay làm việc ôn hòa, có chủ kiến, hai người cực kỳ yên tâm. Hai năm nay Lộ Dao tự tay chỉ dạy khám bệnh, lại thêm năm ngoài đi Giang Lăng cứu trợ động đất và lần này bồi dưỡng ở Phổ Tế y hội, Lộ Dao cũng cảm thấy đến lúc để cậu hành y một mình được rồi bèn gật đầu đồng ý. Còn Ân Thủ Hành không muốn về núi chẳng qua là vì ham ăn ham chơi mà thôi. Lộ Dao không phản đối hải tử đi khắp nơi tăng thêm kiến thức, không nên rúc trong Võ Đang hạn chế tầm mắt nên cũng đồng ý. Chỉ có Ân Lê Đình xót con còn nhỏ quá. Có điều lần này có Du Liên Châu dẫn đi, lại có Mai Hàn Hề chăm sóc, hắn cũng không ra chuyện gì, thế là nghe lời Lộ Dao, mặc tiểu nha đầu cao hứng nhảy nhót đi thôi.

Lộ Dao và Ân Lê Đình dọc theo đường Giang Âm đi về hướng tây, đi đường không gấp gáp, vừa ngắm cảnh vừa làm hết bổn phận mỗi người, hoặc hành y chữa bệnh hoặc cầm kiếm hành hiệp, không hề trễ nải.

Ước chừng nửa tháng, sáng sớm hôm đó hai người vào đến thành Vũ Xương. Theo lệ cũ, dùng bữa sáng trong Vọng Giang lâu xong, Lộ Dao liền nhớ đến Tôn bà bà mất kém ở thành Vũ Xương. Năm xưa Lộ Dao chữa khỏi mắt cho bà xong cũng nhờ đại phu quen biết trong Phổ Tế y hội ở gần đó hàng năm thay nàng đi tái khám một chút. Thoảng cái đã hơn mười năm, nàng không rành tới thăm. Hôm nay đi ngang Vũ Xương, vừa vận cũng không gấp rút liền muốn đích thân đi thăm. Lộ Dao mới nói, Ân Lê Đình liền nhớ tới chuyện cũ hơn mười năm trước, thế là gật đầu đồng ý. Hai người ruổi ngựa đi tới thôn làng bên hồ ngoại thành. Nhiều năm như vậy, cảnh trí dọc đường chẳng hề thay đổi, ngay cả sau khi vào thôn, những cô nương thấy Ân Lê Đình là đỏ mặt, tuy rằng đôi thành người mới song số lượng thì không ít đi tí nào. Lộ Dao gõ cửa nhà Tôn bà bà, con dâu bà mở cửa, liếc cái liền nhận ra ngay Lộ Dao, hào hứng mời hai người vào.

Tôn bà bà năm nay đã hơn sáu mươi, song còn chưa hồ đồ, nghe nói Lộ Dao tới, gương mặt đầy nếp nhăn cười hết sức cao hứng, vội vàng kéo tay Lộ Dao “Hơn mười năm rồi nhỉ? Năm nào cũng có đại phu tới khám bệnh cho bà lão. Ta hỏi cậu trai trẻ đó, Lộ đại phu đi đâu rồi? Người ta nói cô bận bịu bên ngoài, cái gì mà động đất rồi dịch bệnh, làm ta lo lắng quá. Người xinh đẹp như thế, đừng để bị thương và đụng gì ở mấy chỗ đó!”

Lộ Dao nghe xong mỉm cười, sợ bà nghe không rõ, nói lớn: “Chẳng phải ta khỏe khoắn đây sao? Bà bà à, đừng cử động, để ta bắt mạch cho bà.”

Tôn bà bà nghe rõ, vừa chìa tay ra cho Lộ Dao bắt mạch vừa nói: “Thật là tốt, nhìn dáng vẻ cô thể này, mấy năm nay đúng là chẳng thay đổi gì cả. Hai năm nay sức khỏe bà già này tốt lắm, năm nào đại phu hậu sinh kia cũng tới khám, đều nói thân thể bà già rất khỏe.”

Lộ Dao gật đầu, bắt mạch nửa ngày, kê bài thuốc ăn uống cho con dâu Tôn bà bà, đều là những món ăn bình thường, ti mi dặn dò cách làm, cách ăn. Cô con dâu mừng rỡ nhận lấy, cảm ơn luôn miệng. Mẹ con hai người kiên trì giữ Lộ Dao và Ân Lê Đình ở lại ăn cơm, hai người cũng như trước không từ chối. Thế là gồng hết nhiều năm trước, Lộ Dao và Ân Lê Đình cùng ăn với Tôn bà bà. Trên bàn là cháo cao lương, dưa muối nhà tự làm và hai món rau xào. Tôn bà bà cười tít mắt nhìn Ân Lê Đình, nói với Lộ Dao: “Lộ đại phu, tương công cô mấy năm nay ngược lại càng lúc càng tuấn tú, nói cô có phúc, lời bà già này không sai chứ hả!”

Vừa nghe câu này, Lộ Dao và Ân Lê Đình nhìn nhau, nghĩ tới câu chuyện bên chiếc bàn cơm này năm đó đều không nhận được phì cười, vừa cười vừa

nghe Tôn bà bà nói: “Ân tướng công, bà già nhìn Lộ đại phu, sắc mặt rồi ỷ vị này, nhất định là cậu rất tử tế với cô ấy. Năm đó nhà chúng ta liền cảm thấy cậu là con nhà phúc hậu, không sai tí nào.”

Lần này rốt cuộc mặt Ân Lê Đình không đỏ bừng như năm xưa nữa, hiền hậu mỉm cười đáp lại: “Bà bà yên tâm, chỉ cần tại hạ còn sống một ngày tuyệt đối không để Tiểu Dao có chút ảm ức không vui nào.”

Tôn bà bà cười không ngậm miệng lại được “Tốt tốt! Sao nào, mấy năm nay có con không?”

Nghe Tôn bà bà hỏi thế, Lộ Dao sờ mũi “Có một đứa, nữ nhi, rất ham chơi, lần này theo nhị bá nó xuôi nam rồi, không theo chúng ta tới.”

Tôn bà bà nói “Có một thôi? Ôi cha, một làm sao đủ, phải vài đứa mới tốt chứ! Ta nói Ân tướng công này, thế là cậu không đúng rồi, để Lộ đại phu sinh thêm vài đứa mới đúng! Vợ chồng nhỏ nên nhân cơ hội còn trẻ mà cố gắng, mang thai sinh thêm vài đứa mới được.”

Mới rồi Ân Lê Đình vẫn chưa đỏ mặt như hồi xưa, câu này của Tôn bà bà làm chàng không chống nổi nữa, mặt thoáng cái lại đỏ lên, càng không biết giải thích thế nào, đành ấp a ấp úng “Bà bà... Tiểu Dao, Tiểu Dao... tại hạ...”

Lộ Dao thấy chàng lại cùng cháo cao lương trong chén nhìn nhau không chán, nhin không được cười, nhớ tới câu nói năm đó, nàng lặng lẽ kéo tay chàng dưới mặt bàn, nhướn mày nói nhỏ: “Ân thiếu hiệp, cái này không phải ta chiếm tiện nghi của huynh à nha!”

Không khác câu nói năm xưa một chữ nhưng giờ phút này nó khiến Ân Lê Đình ảm lòng vô hạn, dường như thế sự hơn mười năm nay đều nằm trong một chữ, mấy độ xuân thu, muôn vạn cảm thán cho tình ý đều dồn hết vào mười ngón đan xen lặng lẽ dưới bàn.

Hai người cáo từ Tôn bà bà, cười chung một con ngựa chậm rãi quay về. Chân trời xanh biếc, mây trắng trời lững lờ, gió mát đưa tới mùi thơm ngan ngát, bên đường cỏ xanh um tùm, sắc cỏ biêng biếc như nước xuân.

Lộ Dao dựa vào lòng Ân Lê Đình, cọ cọ tìm vị trí thoải mái, thở hắt ra một cách dễ chịu, nghiêng đầu nhìn Ân Lê Đình. Một tay chàng cầm cương, tay kia khê khằng vịn eo nàng, nụ cười ấm áp dịu dàng như thời tiết xuân tháng tư này, khiến nàng khẽ lòng không đậu rướn người hôn lên khóe môi chàng một nụ hôn cực nhẹ cực nhanh. Lần này mặt Ân Lê Đình không đỏ mà nụ cười càng thêm dịu dàng sung sướng, ngược lại Lộ Dao thấy nụ cười ấy, mặt ửng lên, vội vàng ngoảnh mặt đi. Ân Lê Đình nhẹ nhàng vuốt ve tay nàng, mười ngón quán quýt, dịu giọng: “Giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Về Võ Đang nhé?”

“Ừ.”

“Có điều trước khi về Võ Đang đi Giang Lăng một chuyến, năm ngoái lúc Giang Lăng động đất, có mấy bệnh nhân bây giờ cần tái khám.”

“Ừ.”

“Hay là thuận đường đi Hạp Châu một chuyến luôn? Trước khi đi từ ca dặn chúng ta đến đó thăm Tuệ Kỵ lão hòa thượng.”

“Ừ.”

“Tốt nhất là đi Nhạc Châu một chuyến luôn, muối thềm củ cải hoa lan [107] và cá bạc Động Đình ở đó lâu lắm rồi, mãi mà chưa có cơ hội.”

“Ừ.”

“Dẫn huynh đi, nếu không có tiền còn có thể gán huynh lại đó. Đường đường Võ Đang Ân lục hiệp, giá trị chắc không thấp.”

“Ừ.”

Lộ Dao buồn cười ngẩng lên nhìn chàng “Cái gì cũng ừ?”

Người yêu dấu răng trắng môi hồng sóng mắt long lanh nhìn mình, Ân Lê Đình như si như say, đáp “Ừ.”

Lộ Dao đang định cười chàng thì thấy ánh mắt chàng lấp lánh gọn sóng, vẫn trong veo sáng ngời như lần đầu gặp mặt nhiều năm trước, nàng lập tức thất thần. Còn chưa đợi nàng lên tiếng, đôi môi Ân Lê Đình từ từ ảm xuống, dịu dàng đặt lên môi nàng, lưu luyến trần trọc, thâm tình vô hạn. Nhất thời, trong không khí lan tỏa hương vị luyến lưu. Bên đường hoa lê nở trắng như tuyết, mùi thơm ngọt ngào thanh mát thấm đẫm. Gió nhẹ lướt qua, cánh hoa rơi là tả, lối mòn ngập đầy men say thấm hương cỏ xanh. Bóng hai người chồng lên nhau, dưới ánh dương càng thêm tươi đẹp. Phương xa vắng tới tiếng mục đồng ca vang, mềm mại dài lâu:

Đường bên đông, đường bên tây, đường bên nam,

Năm dặm phố, bảy dặm phố, mười dặm phố,

Đi một bước, ngóng một bước, chờ một bước

Nhất thời gian, trời cũng tối, ngày cũng tối, mây cũng tối,

Hoàng hôn rải đầy đất, quay đầu sinh mây mù,

Này không, núi vô số, nước vô số, tình vô số.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: (Phần Cổ Hương) – Tiết Tử.

Đời Người Có Khi Nào Không Thanh Tĩnh

Đầu thu năm Chí Chánh thứ sau, núi Võ Đang phủ Tương Dương.

Trên núi Võ Đang, mùa thu tùng trúc vẫn xanh um như cũ, trận mưa đêm qua đã tạnh, trời trong xanh vô hạn. Nước suối mát lạnh chảy dọc xuống núi lấp lánh dưới ánh nắng lọt qua kẽ lá, tiếng gió lùa qua cây cỏ đá núi hòa với tiếng chim hót suối reo, ngày thu trên núi chẳng hề có cảm giác cây lá xào xạc.

Bỗng nhiên trúc biếc um tùm bị người vạch ra, một bóng người cao gầy xách túi nước đến bên suối, khom người lấy nửa túi nước suối mát lạnh. Trong lúc lấy nước, người nọ cúi đầu, vô tình nhìn thấy phía dưới túi nước có một ký hiệu, vài nét lơ thơ vẽ ra một đoá sen giữa hai phiến lá, nét bút tinh xảo mà sinh động, rõ ràng là phong cách của chủ nhân vật này. Trong trí nhớ túi nước này tuyệt đối không có ký hiệu đó, xem ra hai năm gần đây mới khắc lên. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng góc cạnh do tập võ quanh năm vô thức vuốt lên đó, trong mắt chợt lóe, thần sắc cũng nhẹ nhàng giãn ra tựa như sắc thu trên núi này, kẻ đó liền khôi phục lại dáng vẻ ngày thường, đứng dậy xách quá nửa túi nước men theo lối cũ trở về.

Lúc này, bên vệ đường lên núi xanh um sắc cỏ có một người một ngựa, ngựa quen đường quen nẻo cúi đầu gặm cỏ, người thì đứng giữa lưng chừng núi ngẩng đầu nhìn về phía Tử Tiêu cung trên núi. Tầng tầng lớp lớp cung điện tỏa sáng dưới ánh mặt trời ngày thu, dựa vào non xanh núi biếc, đúng là đất địa linh. Nghĩ đến đó là nơi người bên mình sinh sống từ thuở bé, gương mặt bất giác nở nụ cười tươi tắn.

“A Hoán.”

Nghe giọng nói trầm thấp từ đằng sau vọng đến, Trầm Hoán thu hồi ánh mắt trông xa. Quay người, đón lấy túi nước đối phương đưa đến uống mấy ngụm. Mới sáng sớm đã gấp gáp lên núi, giờ khắc này thật sự là khát. Nước suối mát ngọt lành lạnh, vào miệng thấm tận tâm can, sáng khoái lạ thường. Uống rồi đưa túi nước lại, Trầm Hoán buộc chặt hành trang và trường kiếm trên lưng, ngược mắt nhìn Tử Tiêu cung trên núi, quơ ngón tay chỉ vào Tử Tiêu cung xa xa: “Nhị ca, từ đây lên đó còn bao xa nữa?”

Du Liên Châu nhìn theo ngón tay Trầm Hoán chỉ “Từ đây lên đó, còn nửa canh giờ nữa.”

“Chúng ta mau đi thôi, muội muốn bá kiến sư phụ huynh sớm một chút.” Trầm Hoán nói ngắn gọn, nhìn thẳng vào chàng.

Du Liên Châu nghe xong, trong lòng hơi động. Trong võ học thường nói kiếm như người, bất luận là kiếm pháp hay tính tình Trầm Hoán, cho dù nhiều năm như vậy vẫn ngắn gọn đơn giản thế này.

“Được.” Không cần quá nhiều lời, chỉ vài chữ là đủ hiểu ý đối phương.

Thu dọn túi nước, dắt ngựa, Du Liên Châu và nàng sóng vai men theo đường núi mà đi. Dọc đường chim ca côn trùng nỉ non, khiến người ta sáng khoái thanh tĩnh, hai người không nói câu nào dường như sợ kinh động sắc thu vậy song bước chân nhịp nhàng ăn ý lạ thường.

Vừa ngoặt qua ranh giới rừng mơ, nhờ nội lực thâm hậu hai người đồng thời nghe được tiếng chân người từ trên núi đi xuống, bất giác liếc nhau một cái. Quả nhiên tiếp tục đi lên núi chốc lát, liền thấy đối diện có một đôi vợ chồng trẻ từ trên núi dắt nhau đi xuống. Nam tử chưa tới ba mươi, thân hình như ngọc, đang cẩn thận ôm eo thê tử. Nữ tử kia mặc váy áo màu xanh, tay đang đùa nghịch một đoá hoa cúc không biết tiện tay hái từ đâu, nói cười vui vẻ, không biết là đang nói gì với trượng phu bên cạnh. Nhìn thân hình nàng, bụng hơi nhô, rõ là mang thai năm sáu tháng rồi. hai người thấy Du Liên Châu và Trầm Hoán, đồng thời gọi: “Nhị ca.”

Du Liên Châu gật đầu, thấy hai người tới, nói với Trầm Hoán: “Đây là lục đệ và lục đệ muội.” Mấy năm nay Trầm Hoán rong ruổi thiên nhai nhưng vẫn lưu ý chuyện của Võ Đang, hai người Ân Lê Đình và Lộ Dao, nàng biết.

Bên này Ân Lê Đình cẩn thận che chở Lộ Dao đi tới, nghe Du Liên Châu hỏi: “Lục đệ lục muội mới sáng sớm đã đi đâu thế?”

Lộ Dao cười đáp: “Y quán Hồi Long trấn. Mấy ngày trước nhận một bệnh nhân nặng, Mai Hoán đang đau đầu nên đưa thư lên núi kêu muội xuống xem.”

Du Liên Châu gật đầu, nói với Ân Lê Đình: “Tối qua mưa to, đường còn trơn trượt, lục đệ các đệ cẩn thận một chút.”

Đương nhiên Ân Lê Đình vâng lời, song có hơi tò mò nhìn Trầm Hoán đi cùng Du Liên Châu. Nữ tử trước mắt chừng hai bảy hai tám, thân hình cao gầy, mặc trường sam màu trắng, mặt mũi thanh tú động lòng người song bên má trái lại có một vết sẹo đỏ, từ tóc mai chạy thẳng xuống quai hàm, là vết

thương cũ từ nhiều năm trước, đến hôm nay đã nhạt màu nhưng vẫn thấy được. Càng khiến người ta thắc mắc mơ hồ là, trừ vết sẹo này không nói, đầu mày cuối mắt người này có nét khí khái của nam tử. Nếu nhìn xa xa, thật sự là không phân biệt rõ. Ân Lê Đình cảm giác mặt mũi người này hiền lành song nhất thời không nhớ được đã gặp khi nào. Mà Lộ Dao xưa nay biết người không biết mặt thì càng khó nhớ, chỉ cảm thấy hình như người này có vẻ quen quen, nàng đứng bên quan sát nàng ấy từ trên xuống dưới, lục lại trí nhớ.

“Nhị ca, vị này là?” Ân Lê Đình hỏi.

Du Liên Châu nghiêng đầu nhìn Trầm Hoán, nàng ôm quyền làm lễ: “Trầm Hoán.”

Ân Lê Đình còn chưa trả lễ, Lộ Dao bên cạnh “ho” một tiếng, dường như càng ngạc nhiên, tiến lên quan sát Trầm Hoán. Nàng chỉ cảm thấy người trước mặt khá quen mắt, hẳn là gặp qua hồi trước song nhất thời lại nhớ không ra “Trầm Hoán?... sao nghe quen quen nhỉ?”

Trầm Hoán thấy đáng vẻ mờ mịt nghiên cứu của Lộ Dao, vẻ mặt tỉnh bơ, chốc lát khẽ nhướn môi, mở miệng: “Lộ đại phu, không phải danh xưng của cô là ‘Muốn Chết Không Cứu’ sao? Bao năm không gặp, sao lại biến thành Thanh Y Thánh Thủ rồi?”

Câu này bỗng nhắc nhở Lộ Dao, chuyện nhiều năm trước lại hiện ra trước mắt “Á! Hóa ra là cô!” Lộ Dao vỗ đầu, ánh mắt sáng ngời nụ cười càng rạng rỡ. Cổ nhân tương phùng, mừng rỡ kinh ngạc một bận, Lộ Dao cười hi hi xòe tay ra trước mặt nàng, kể đó làm bộ nghiêm túc vênh mặt lên: “Cái này gọi là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, cô còn thiếu ta hai lượng năm đồng bạc tiền khám và tiền thuốc nhé, nợ hơn mười năm rồi, còn không mau trả lại đây?”

Du Liên Châu và Ân Lê Đình đều ngó người, không ngờ hai người còn quen biết thế này. Trầm Hoán nghe xong thì cười than thở, hiếm có dịp nói nhiều hơn chút: “Cô, Thanh Y Thánh Thủ mà vẫn còn tính Muốn Chết Không Cứu.”

“Tiểu Dao, hai người quen nhau?” Ân Lê Đình không nhịn được hỏi.

Lộ Dao phùng má, nhướn mày cười: “Quen, đương nhiên quen, hồi trước nàng là bệnh nhân của muội. Có điều nhiều năm không gặp, nàng đổi sang nữ trang, muội nhận không ra. Trầm Hoán, đúng, chính là tên này.” Ân Lê Đình nghe cái tên này cũng hơi quen tai, ra sức nhớ lại.

Trầm Hoán mỉm cười không nói, Du Liên Châu nói với hai người Ân Lê Đình và Lộ Dao: “Lục đệ lục muội, gọi nhị tẩu.”

Câu này như tiếng chuông kéo hai người ra khỏi mạch suy nghĩ của bản thân, hoàn hồn lại đồng thời trợn mắt, ánh mắt đảo tới đảo lui trên người Du Liên Châu và Trầm Hoán, vẻ mặt kinh ngạc mừng rỡ xen lẫn không dám tin. Lúc Lộ Dao còn há hốc miệng, giờ ngón tay không biết là chỉ về đâu, Ân Lê Đình phản ứng lại trước tiên, gương mặt tràn ngập nụ cười tiến lên một bước, cung kính hành lễ trước mặt Trầm Hoán, cao giọng gọi: “Lê Đình ra mắt nhị tẩu!”

Trầm Hoán còn chưa kịp đáp lễ thì thấy Lộ Dao đứng bên hoàn hồn lại, bước lên, bàn tay vốn xòe ra trước mặt nàng chuyển sang trước mặt Du Liên Châu, cười lạnh ló: “Nhị ca, hai lượng năm đồng, không thể thiếu nợ không trả đâu đấy!”

Du Liên Châu nghe xong hơi ngẩn ra, kể đó gương mặt xưa nay luôn nghiêm nghị cũng không kiềm được thoáng hiện ý cười, chấp tay sau lưng nghiêng đầu nhìn Trầm Hoán. Lòng Trầm Hoán ấm áp, chưa lên tới Từ Tiêu cung song đã cảm thấy mấy năm nay hai chữ “Vô Đang” mình luôn luôn ghi nhớ trong lòng càng thêm dịu dàng thân thiết, đối với năm tháng sau này càng thêm mong đợi.

Sương trắng thấm đẫm cốc đại trong núi, ý thu phẩy qua muôn lá vạn cảnh, bỗng nghe trên cao tin thu vang vang, mấy người đồng thời ngược lên nhìn thì thấy chân trời mây lãng đãng lướt qua núi như tranh, nhận bay thành đàn dần trong gió thu, tiếng kêu như tiếng địch trong veo, xua sâu đi mất, sáng lạng theo đó mà tới.

Tiếng thu tin thu, chính là lúc nhận bắc hồi nam

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Phiên Ngoại 3.

Gió Xuân Nước Chảy Hào Niên Thiếu

Cổ Nhục Trường

Trong đồng hoang tàn đổ nát, ta bỗng Tiểu Dao hoảng hốt đến mức khóc không được, nhẹ nhàng dỗ dành, bản thân lại không kiềm được run rẩy. Hai ngày một đêm, bốn mươi tiếng đồng hồ, Tiểu Dao bị vùi dưới đồng gạch vụn, không có tiếng la khóc không có động tĩnh. Tuy biết rõ kết quả lần động đất này, Tiểu Dao và A Nhiên đều sẽ bình an song vẫn không thoát được nỗi sợ hãi tột cùng. Mãi đến khi em ấy được nhân viên cứu hộ dùng ván khiêng ra, khoảnh khắc ấy ta mới cảm thấy máu toàn thân từ từ ấm lại, từ từ quay về. Tiểu Dao nằm sấp trong lòng ta hồi lâu, từ tiếng thút thít nghẹn ngào nhỏ dần dần lớn tiếng khóc lên, ta rút cuộc thở phào. Khóc ra được, sẽ không có chuyện gì nữa.

Lần động đất này, triệt để làm ta hiểu được, thì ra con người thật sự không đổi được mệnh trời.

Đạo lý sư phụ dạy năm xưa hãy còn rõ ràng bên tai: thiên đạo hữu thường, vạn vật hữu pháp. Tương dữ hóa sinh, luân chuyển như nhất [108]. Năm xưa tận cùng luân hồi, lời lão giả mãi không dám quên: nhân duyên hai người các người sớm định, vượt xa tình duyên một kiếp này, nhưng nhân quả đan xen trong đó lại rất phức tạp. Trước mắt bây giờ trăm năm kiếp này của các người sớm tận, ta đưa người đến thời niên thiếu của nàng trước. Kiếp này nàng hưởng thụ tình yêu của người, đặt thành thiện quả vì người, tạo nghiệp chướng vì người, song tất cả đều chờ người đi thực hiện. Người cần nhớ kỹ lẽ trời rành rành, không thể sửa đổi, chỉ được thuận theo, không thể chống đối.

Sớm biết trận động đất này là không thể tránh khỏi, biết vận mệnh bao nhiêu năm sau này của Tiểu Dao, tính cách, thành tựu, vận số, thậm chí chung thân của em ấy, đều dựa trên tàn tích trận động đất này, nhưng hề nghĩ đến nó sẽ dẫn theo ba mẹ yêu quý nhất của Tiểu Dao, sẽ vạch nên một vết sẹo trong lòng em ấy, cuối cùng ta vẫn không nhẫn tâm, nhìn đôi mắt trẻ thơ hồn nhiên của em, ta nguyện dốc sức thử, muốn giúp em tránh được trận kiếp nạn này. Song bất luận ta nói với ba mẹ em ấy và A Nhiên thế nào, không ai tin ta cả. Ta dùng hết mọi cách mình nghĩ được, cuối cùng vẫn không thể ngăn Tiểu Dao ở lại trong nhà. Cũng như ta chỉ có thể chăm sóc A Nhiên nhưng không cách nào khiến gia đình em ấy bình thường một chút.

Nhìn Tiểu Dao nằm trên giường bệnh, ngủ say mà gương mặt nhỏ nhắn vẫn nhăn nhu lại như sợ hãi, ta kéo bàn tay mềm mại của em, nhẹ nhàng hôn lên trán em, quả nhiên thấy nét mặt Tiểu Dao giãn ra đôi chút. Ta khẽ than, nếu lão giả kia đã nói số mệnh không thể sửa đổi, vậy thì chỉ có thể dốc hết khả năng của ta giúp em trở thành người em muốn, thành Lộ Dao mà em muốn.

Chuyện sau đó, quả nhiên không khác gì những điều ta đã biết. Mà cái cảm giác tự tay nuôi dưỡng Tiểu Dao và A Nhiên trưởng thành, tuyệt vời và kỳ diệu đến thế. Năm xưa Tiểu Dao luôn than thở Hành nhi nghịch ngợm phá phách, nhưng lại quên trình độ quậy phá nghịch ngợm của Hành nhi so với mình lúc nhỏ, có thể nói là gấp sư phụ. Lại thêm một A Nhiên không thua gì Tiểu Dao, năm tháng yên tĩnh đẹp biết bao nhiêu cũng không thoát được cảnh gà bay chó sủa, có điều cũng rất náo nhiệt. Chuyện vui thú bé nhiều như thế, sao mà không cất kỹ trong tim cho được? Mỗi lần Tiểu Dao túm tay ta, cái cảm giác ấm áp ấy liền lan khắp toàn thân. Có mấy người được vận may như thế, chẳng những chính mắt thấy dáng vẻ thời thơ ấu của người yêu, còn được tận tâm lo liệu chuyện ăn mặc của nàng, dạy nàng kiến thức đạo lý, nâng đỡ tác thành thành tựu cả đời nàng? Hóa ra năm xưa Tiểu Dao nói tám chữ như anh như cha như thầy như bạn, may mắn trong đó không phải chỉ bản thân nàng mà còn có cả người được đeo tám chữ ấy.

Năm mười tuổi, một ngày tan học, chờ mãi không thấy Tiểu Dao về. Ta đến trường tìm mới phát hiện cô nhóc bị thầy chủ nhiệm khóa phạt đứng trong phòng làm việc. Chủ nhiệm khóa của cô bé cũng biết tình huống gia đình ba chúng ta, thấy ta tới bên kể rõ sự tình hôm nay. Hóa ra là buổi sáng Tiểu Dao đánh một cậu bé trong khối tới khóc, chẳng những đánh con người ta khóc, còn đánh cho mặt mũi nó bầm tím sưng lên, mặt bị cào mấy đường, răng cửa gãy mất hai cái, ngay cả chân cũng bị đá sưng. Ta nghe mà trợn mắt há mồm. Tuy Tiểu Dao nghịch ngợm, nhưng chưa từng ăn hiếp người khác thế này bao giờ. Ta vội vàng xin lỗi thầy chủ nhiệm. Thầy cũng biết chuyện cha mẹ Tiểu Dao nên không làm khó, cho ta dắt cô nhóc về.

Ta đau lòng móc khăn sạch ra quần bàn tay bị trầy của em lại, dắt tay em đi về nhà song chẳng hề hỏi tới chuyện vừa rồi. Quả nhiên đi chưa được nửa đường, Tiểu Dao bấu môi lắc tay ta: “Nhược Trường, có phải anh giận không?”

Ta thở dài, ngồi xổm xuống, vỗ về đôi má phồng lên vì tức của em: “Không có, anh không giận. Tiểu Dao, xưa nay em không ức hiếp người khác, sao lần này lại làm thế?”

Tiểu Dao trợn mắt, có vẻ như tức giận không thôi, siết nắm đấm nhỏ tức tối đáp: “Thằng hư đồn kia nói... nói em là con hoang không cha không mẹ không ai thương, còn nói anh Nhược Trường nhiều chuyện, là con quỷ nhiều chuyện thích thu nhận con hoang. Vì vậy nên em đánh nó, nếu không phải chủ nhiệm tới nhanh quá, em nhất định đánh cho nó rụng luôn hai cái răng dưới mới được!”

Ta ngăn ra nửa ngày, không ngờ sự tình là thế này. Không nhận được bé em lên, dịu dàng dỗ: “Tiểu Dao, em không phải đứa bé không cha mẹ không ai thương. Hồi còn sống ba mẹ em thương em nhất, bây giờ em còn có anh, có A Nhiên, đời này kiếp này, trong lòng các anh thương yêu em nhất.” Đời này kiếp này, thậm chí mấy đời mấy kiếp, chúng ta đều đặt em trong tim trước nhất.

Tiểu Dao ôm chặt lấy ta, cứ mãi rúc trong lòng ta, trề môi: “Nhưng nó nói xấu anh Nhược Trường, em phải đánh nó, xem lần sau nó còn dám nói bậy không!”

Ta không biết nên thấy may mắn thỏa mãn vì Tiểu Dao che chở, hay là cảm thán vì cái tính có thù tất báo này của em nữa, trong lòng lại ngập tràn ấm áp. Cuối cùng chỉ nói “Tiểu Dao, nhưng em đánh một người không đánh lại được em, là không đúng. Hơn nữa, em bị thầy phạt đứng tới giờ, có biết anh ở nhà chờ em lo lắng thế nào không?”

Tiểu Dao chớp chớp mắt, nửa ngày gật đầu, nghiêm túc nói: “Được rồi, lần sau nhất định em không để thầy chủ nhiệm bắt được rồi bị phạt đứng như vậy nữa là được. Như vậy anh Nhược Trường không cần lo nữa rồi.”

Ta nghe xong dở khóc dở cười, xoa xoa đầu em, những đạo lý này phải từ từ dạy em, không thể một lần là xong. Năm xưa sư phụ có nói tư chất căn cốt Tiểu Dao cực kỳ thích hợp luyện võ, cũng nói tư chất Hành nhi ít nhiều gì cũng có một phần của nàng, ta không ngờ thời điểm này Tiểu Dao đã có tư chất như thế, có thể đánh cho một cậu bé cao hơn em cả cái đầu sưng mặt khóc hu hu. Có điều vậy cũng tốt, ít nhất không cần lo em bị ai bắt nạt.

Năm mười bốn tuổi, một ngày Tiểu Dao tan học về nhà, quảng cập sách lên bàn liền chạy đi lục tủ lạnh. Ta thấy trên bàn em đặt một cuốn sách khá lạ mắt, ngoài bìa đề mấy chữ Ý Thiên Đồ Long ký. Ta cả kinh, lập tức nhớ lại nhiều năm trước bản thân nhìn thấy bộ sách này thì vô cùng hoài niệm nhưng lại lo sợ không thôi. Năm đó thấy hai chữ Vô Đang cực kỳ nhưng nhớ, tí mĩ đọc sách để an ủi bản thân, cảm khái muôn vạn. Nhưng bây giờ Tiểu Dao ôm bộ sách này về, nghĩ đến trong sách viết chuyện Kỷ cô nương, thậm chí Dương gia tiểu cô nương sau đó... ông trời à, nếu Tiểu Dao đọc sách này thật thì làm sao đây? Cẩn thận giờ từng trang, may quá, hình như sách này em ấy mới mua về, ngay cả mấy trang giấy bị dính cũng chưa rọc ra, ắt là chưa đọc bao giờ. Hốt hoảng vội vàng nhét bộ sách này vào giá sách của A Nhiên kế bên, vừa nhắc nhở bản thân sau này tivi cũng phải cẩn thận không để em ấy nhìn thấy mới được.

“Nhược Trường, anh sao thế?” Tiểu Dao bẻ một đĩa dầu tây to thò đầu vào “Hốt ha hốt hoảng?”

Ta vội vàng cười “Tiểu Dao, em có muốn đi học bơi không? A Nhiên ầm ỹ đòi học, đăng ký một khóa, mỗi ngày ba tiếng buổi tối. Em muốn đi chung không?”

Mắt Tiểu Dao sáng lên, lật đặt đồng ý “Tuyệt quá tuyệt quá! Nhược Trường anh cũng đi chung được không?”

Ta thờ hất ra, âm thầm tính toán sau này phải để Tiểu Dao hoạt động bên ngoài nhiều hơn, đối với mấy thứ như tivi gì đó không có hứng thú mới an toàn.

Mười bảy tuổi, quả nhiên Tiểu Dao không hề do dự chọn học y. Nhìn tờ nguyện vọng của em, sáu nguyện vọng chỉ toàn y khoa, ta cười than, cố chấp thế này, chẳng trách ngày sau có thể trở thành thân y Lộ Dao tiếng tăm lẫy lừng trong y giới. Bụng chè đậu đỏ bột báng đặt lên bàn, vỗ vỗ vai em đang nằm sấp trên bàn giải đề: “Tiểu Dao, nghỉ ngơi chút đã, ăn cái này đi.”

Em vừa thấy chè đậu đỏ bột báng, gương mặt nhỏ nhắn sáng lên, háo hức bê chén hóp một miếng lớn, khóe môi còn vương bột đậu, mặt mày rạng rỡ cười: “Có thêm mật à!”

Ta cười vén lại mớ tóc bị em cào rối trong khi giải đề: “Còn thêm mật ong nữa.” Bất luận luân hồi bao nhiêu lần, khẩu vị của em không hề thay đổi, tính tình cũng thế, chỉ cần có đồ ăn yêu thích là tâm tình lập tức tốt lên. Dưới ánh đèn ấm áp nhìn em ăn bữa đêm như gió cuốn mây tan, sau đó mặt mày rạng rỡ mỉm cười, ấm áp trong lòng cơ hồ muốn trào dâng. Thiên đạo hữu thường không cách sửa đổi thì sao? Chỉ riêng việc nhiều năm nhìn em lớn lên từng chút, mất mũi, tính tình, sở thích càng lúc càng có dáng vẻ năm xưa, cho dù tương lai bản thân có kết quả thế nào, có gì quan trọng đâu chứ?

“Nhược Trường, anh xem nguyện vọng của em chưa?”

Ta gạt đầu, lau vết đậu dính trên miệng em “Xem rồi, tốt lắm. Chỉ cần em phát huy như bình thường, một nguyện vọng không có vấn đề gì.”

Tiểu Dao chu miệng “Em biết. Nhược Trường, nguyện vọng của anh đâu?”

“Đương nhiên anh giống em rồi. Yên tâm, em đi đâu anh theo đó.”

Mắt em sáng ngời, cười càng vui vẻ, bỏ nhào vào lòng ta: “Tốt quá rồi! Em còn đang lo, lỡ không được học chung trường với anh và Thu Nhiên, vậy thì tiêu rồi.”

Ta nhẹ nhàng vuốt tóc em. Tiểu Dao, em đi đâu anh theo đó, lời này anh đã hứa với em từ rất lâu rồi kia. Bất luận là xưa kia, bây giờ hay là mấy kiếp luân hồi sau này, em cứ yên tâm để nó trong lòng.

Lúc hai mươi tuổi, dựa vào tài năng và nỗ lực, Tiểu Dao dần dần bộc lộ tài năng trong học viện.

Lúc hai mươi bốn tuổi, làm bác sĩ thực tập, Tiểu Dao đã bắt đầu, bộc lộ rõ rệt hào quang của bản thân, lúc chuyển khoa luôn là bác sĩ thực tập các khoa muốn nhận nhất.

Hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp học viện y. Trên thảm cỏ trước hội trường trăm năm tuổi, em mặc áo trắng đọc lời thề Hypocrate. Trong mắt em, đầy áp hạnh phúc thực hiện lý tưởng, đối với khao khát tương lai, đối mặt với việc đi khiêu chiến lòng tin. Ánh nắng rọi trên má em rạng rỡ ngời ngời, khiến người ta không dời mắt được.

Hai mươi sáu tuổi, trong vùng chiến tranh khói lửa mịt mù, bên ngoài bệnh viện dã chiến không ngừng vọng đến tiếng bom đạn, ngay cả bàn mổ cũng liên tục rung chuyển. Tiểu Dao bắt đầu nghi ngờ giá trị làm bác sĩ của mình, ta nhẹ nhàng vịn bàn tay nắm chặt dao mổ nhưng lại chần chừ không quyết của em, bình tĩnh giúp em rạch xuống một dao này. Kề bên tai em, nhắc lại từng câu từng chữ năm xưa trên tường thành Tuyên Châu em đã nói cho ta nghe: “Tiểu Dao, đạo làm bác sĩ, nếu rốt cuộc không cứu được mạng người, vậy thì chúng ta chỉ mong docks hết toàn lực. Chỉ có docks hết sức mình mới không hổ thẹn với lòng. Giá trị của chúng ta, không phải được đánh giá nhờ cứu bao nhiêu người mà là dựa vào việc chúng ta tận lực cứu vớt bao nhiêu sinh mệnh. Với chúng ta không giành giật được sinh mệnh, ít nhất cũng giành được một cơ hội khiến sinh mệnh nối tiếp.” Cảm nhận hơi thở em từ từ ổn lại, dao mổ trong tay dần dần khôi phục sự thành thạo thường ngày, ta không kèm được nở nụ cười không ra tiếng. Tiểu Dao, cửa ải làm bác sĩ này, em đã vượt qua rồi.

Thời gian như nước trôi đi, cô bé con sợ hãi không khóc nổi trong trận động đất năm xưa nay đã trở nên duyên dáng yêu kiều, dựa vào thiên phú, chăm chỉ và nỗ lực của mình, được rất nhiều bậc tiền bối chú ý bồi dưỡng. Em, trong màu áo trắng, đã có năng lực đối mặt với con đường tương lai phải đi.

Lúc hai mươi tám tuổi, người của MSF và hội chữ thập đỏ liên lạc với chúng ta, chỉ nói cần một bác sĩ ngoại khoa đến Afghanistan, thời gian nhiều lắm chừng ba tháng. Người liên lạc rất quen với ta và A Dao, chỉ nói thời gian không dài, hai chúng ta ai đi cũng được. Tiểu Dao đang toàn lực chuẩn bị mổ ca mổ cấy ghép, mà ta nào dám yên tâm để em đi một mình? Lần này ta mơ hồ phát giác điều gì đó. Thiên đạo hữu thường, có lẽ đây là cái giá của hai mươi tám năm tươi đẹp trong đời.

Ngày xuất phát, Tiểu Dao thức hai ngày một đêm kiên trì đến tiễn ta, vô cùng đau lòng em một môi lại vạn phần quyến luyến em, chỉ mong nhìn em lâu thêm một chút cũng được. Trong sân bay, nhìn em nhét điện thoại vệ tinh quốc tế cho ta, về mặt vô vàn lo lắng lại không muốn ta bận lòng, ta ôm riết lấy em vào lòng, khẽ khàng hôn lên mắt em, cảm thụ hương thơm nhàn nhạt và ấm áp trên người em lần nữa, biệt ly lần này, có lẽ đợi đến khi gặp lại, đã là một cuộc bể dâu.

“Nhược Trường, nhớ phải cẩn thận, sớm quay về. Em và A Nhiên đều chờ anh.” Em ôm ta, hệt như trước đây rất lâu, dạt dào tình ý. Có được người yêu thương một lòng hứa hẹn hai đời, đã đủ an ủi rồi.

Máy bay cất cánh về hướng chân trời, ta khẽ nhắm mắt lại. Tiểu Dao, em là người kiên cường giàu ý chí. Giương mặt rạng ngời cười đùa không che được cốt cách kiên cường dũng cảm của em. Con đường tương lai gian nan gập ghềnh cũng được, tôi luyện giày vò cũng thế, những điều đó sẽ không vĩnh viễn trói buộc tinh thần và tâm trí em, càng không thể lay động lý tưởng và mục tiêu của em. Em bây giờ, đã có năng lực phân biệt rõ những hỗn loạn rồi ren này, đối mặt với ân oán tình thù đã dám ra quyết định, năm xưa đạo lý đối nhân xử thế em thừa hành ta cũng đã lưu hết trong lòng em. Vận mệnh mạnh mẽ khiến ta không thể cùng em đi hết quãng thời gian cuối cùng ở kiếp này, có lẽ là thời gian khó khăn nhất trong đời em. Nhưng năm xưa, lúc chúng ta trùng phùng trong Vọng Giang lâu, lời em nói còn rành rành bên tai, bất luận bao nhiêu gian nan, em chưa từng hối hận, dù cho vật đổi sao dời, khi lão già kia bảo em lựa chọn có viết thư hay không, em cũng không hề do dự. Chính vì sự kiên định đó mà ta tin em có thể kiên trì vượt qua con phong ba kia. Thứ có thể giúp em vượt qua thời gian này, ta đã dạy toàn bộ cho em và A Nhiên. Ta tin, thông minh dũng cảm như em, nhất định có thể trưởng thành. Trong đó có đau có khổ, nhưng hãy nhớ từ đầu chí cuối anh luôn nhìn em, cùng em chia sẻ những điều đó. Tựa như năm xưa em nói, đợi đến khi em lĩnh hội rõ ràng chính xác tất cả những đạo lý ta dạy cho em, thì sẽ có phần thưởng bất ngờ. Nơi đó có người yêu em hơn cả mạng sống, tình yêu sâu sắc nồng nàn, qua bao kiếp người chưa từng nhạt phai, tương lai mấy đời càng không thể nào quên.

Như cha như anh như thầy như bạn, có đảm có thức có tình có nghĩa. Tiểu Dao, mười sáu chữ này có thể khiến ta thực hiện lần lượt, may mắn mấy đời.

“Bác sĩ Trình, đây là phim CT bệnh nhân giường mười ba.” Y tá trưởng đưa phim cho ta. Ta cảm ơn, lúc xoay đi, cô ấy bỗng quay đầu lại “Bác sĩ Trình, lần trước chủ nhiệm Chu nói định giới thiệu bạn gái cho anh, anh có đi không?” Vừa nói, ánh mắt vừa lộ vẻ tò mò.

Ta bắt lực cười cười, lắc đầu “Không có. Làm phiên chủ nhiệm Chu rồi, có điều bây giờ tôi bận quá, chuyện này để sau hãy nói đi.”

“Hả? Còn lần sau nữa? Bác sĩ Trình, anh không sốt ruột thật à?” Y tá trưởng than thở

“Điều kiện của anh tốt như vậy, sao bao năm rồi mà không tìm được chứ?”

Ta mỉm cười “Loại chuyện này đâu phải ghi sổ, phải xem duyên phận.”

Y tá trưởng quan sát ta nửa ngày, cũng như mấy lần tò mò trước, lắc đầu ngẹn lời đi về phòng y tá.

Tuổi ba mươi đã qua nhưng vẫn không có ý lập gia đình, cũng chưa từng có bạn gái, càng không nóng ruột tìm kiếm, đặt ở thời đại này, quả thật có hơi kỳ quặc.

Về phòng làm việc, ta xoa xoa thái dương. Ngẩng đầu nhìn bức tranh chữ treo trên tường, mấy năm trước ta nhờ một người bạn thân viết: “Họa đường xuân noãn tú duy trọng, bảo triện hương vi động. Thử ngoại hư danh hữu hà dụng? Túy hương trung, đông phong hoán tỉnh lệ hoa mộng.”

Rất lâu rất lâu về trước, bên bờ Hoành Đường, người hát khúc ca này, bây giờ không biết khi nào mới xuất hiện. Vốn dĩ học y là vì cảm thấy cơ hội sớm được gặp lại Tiểu Dao lớn hơn một chút, không ngờ mấy năm rồi vẫn bất vô âm tín. Năm xưa A Dao và Nhược Trường khẳng khẳng định Giang Văn Trạc không phải cố nhân, chỉ vì cảm giác không đúng. Khi ấy ta còn chưa thể lĩnh hội được cảm giác này, nhưng bây giờ thì khác sâu. Ví dụ như ngũ ca viết bức chữ này, nhị ca cùng hệ, còn có A Nhiên, chỉ đơn giản ngắn gọn hai câu, cái cảm giác thân thiết máu mủ ruột rà sẽ hiện ra rõ ràng vô cùng. Chỉ là bây giờ, Tiểu Dao không biết đi nơi nào. Có điều cũng không gấp lắm, ta nghĩ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, chung quy có một ngày có thể gặp được em. Ba ngàn hồng trần nhưng trong ký ức một nụ cười một cái nhăn mày ấy tựa như người xưa vẫn còn bên cạnh. Năm xưa buổi tối người quay về ấy, Tiểu Dao từng nói bạc đầu không thể cách. Lại không biết Không Thể Cách này, đâu phải chỉ một kiếp? Thù Hành, Thù Quy, đi hết lại quay về.

“Rầm” một tiếng, cửa bị đẩy ra, y tá trưởng thò đầu vào, nói rất nhanh: “Bác sĩ Trình, tai nạn xe hàng loạt trên đường cao tốc, mười chín ca nặng, ba mươi mấy ca nhẹ, một phút nữa sẽ đưa đến. Khoa cấp cứu không đủ người, yêu cầu khoa ngoại chi viện.”

Ta vội vàng thu hồi suy nghĩ, đứng dậy cùng mấy bác sĩ khoa ngoại chạy thẳng xuống phòng cấp cứu ở tầng một.

Khung cảnh vẫn hỗn loạn như trước, nặng có, nhẹ có, người nhà, cảnh sát lộn xộn chen lấn đầy đại sảnh. Bốn năm tiếng đồng hồ bận bịu không ngừng chữa trị, chờ đến lúc thở hắt ra được thì đã quá trưa. Xử lý xong ca bị thương nặng cuối cùng, ta ra khỏi phòng cấp cứu, bỗng cảm giác quen thuộc theo cách khác thường. Bản năng, ta quay lưng nhìn, thấy một bóng người lạ lẫm mà cực kỳ quen thuộc rơi vào tầm mắt. Người đó đẩy một chiếc xe lăn phòng cấp cứu dùng để chuyển bệnh nhân tạm thời, trên xe có một bệnh nhân. Bệnh nhân mặc chứng gì ta nhìn không rõ, toàn bộ sự chú ý của ta tập trung cả lên người bóng dáng kia. Thấy em chạy đến rất nhanh, giao bệnh nhân kia cho bác sĩ cấp cứu, đang hấp tấp dặn dò bác sĩ cái gì đó. Bỗng nhiên mắt ta ẩm ướt hơi cay, hoàn toàn không tự chủ được. Hóa ra chỉ cần chấp nhất, mấy đời mấy kiếp, thật sự không phải là truyền thuyết viễn vông hào huyền.

Người kia hình như dặn dò rõ ràng xong, lại định vội vàng chạy đi. Lướt qua bên cạnh ta chợt loạn choạng, sắp ngã tới nơi. Ta đưa một tay ra, mượn lực dùng sức, đỡ em đứng vững lại, em còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, cứ ngẩn ra nhìn ta.

“Tiểu Dao.” Ta khẽ gọi. Cái tên này mỗi đêm khuya trong mộng gọi không biết bao năm, bây giờ cuối cùng cũng có thể gọi ra rồi.

Em lập tức mở to mắt, hoang mang lạ thường, cực kỳ kinh ngạc nhìn ta, dường như có chút hỗn loạn. Lùi lại một bước, bỗng chốc đứng không vững theo bản năng vươn tay tóm lấy ta.

Ta đỡ em, cúi đầu nhìn, quả nhiên chiếc giày cao gót bên trái của em rớt mất gót rồi, hẳn là vừa rồi chạy nhanh quá, rớt mất gót giày cũng không biết.

Em nhìn theo ánh mắt ta, một tay ôm trán bắt lực rên rỉ một tiếng, ảo não trẻ môi. Dáng vẻ này giống hệt năm xưa. Nhìn bộ đồ em mặc, hẳn là có chuyện quan trọng cần gấp. Em nhìn ta, ánh mắt trong veo, dường như nghĩ ra gì đó, lại có vẻ như mơ hồ, chỉ là ánh mắt nhìn ta thăm dò không muốn dời đi, lại không muốn chậm trễ, vươn tay tháo luôn giày phải, dùng sức định tháo gót giày ra luôn.

Cõi lòng kích động từ từ an ổn, mừng rỡ xúc động chậm rãi dâng đầy, ta cười nhìn em, cứ chỉ tính tình giống hết lúc xưa, đưa tay cầm lấy chiếc giày em bê mấy lần vẫn không bê được, hai ngón tay hơi dùng sức, gót giày rớt xuống. Em há hốc miệng nhìn ta, song phản ứng lại ngay, nhận lấy giày xỏ vào chân. “Anh là...? Trước đây chúng ta có quen biết không? Xin lỗi... tôi nhận người không nhớ mặt. Sao anh biết tên tôi?”

Ta cười than, dung nhan trước mặt thoảng cái chùng lên bóng người thắm gió vương sương, mảy liễu khẽ nhẩn đứng trước Vọng Giang lâu năm xưa. Chính lại vật áo cho em như bao bận trước đây, ta gật đầu đáp: “Quả thật chúng ta quen biết, có điều đó là chuyện lâu lắm rồi. Tiểu Dao em đừng vội, cứ từ từ suy nghĩ.”

Nhìn em phồng má chớp mắt ra sức suy nghĩ, vừa nghĩ vừa nhìn ta cười, ta hít sâu một hơi, âm thầm cảm kích trời xanh.

Yêu không cần lời nói, nó động nơi đầu mảy cuối mắt trong tim. Tiểu Dao, dù không cần nói thẳng với em, ắt hẳn cũng có ngày em nhớ ra.

Năm xưa Diệp lão tiền bối từng đề bút lên sách y của em, viết “xuân phong lưu thủy tiêu tảo niên thiếu, tuế tuế đẳng nhân tà dương phương thảo.” Nào hay, với em là ba thước tóc xanh, quần lầy ngón tay triền miên lưu luyến, mà với anh lại là thiên nhai mấy độ, còn bảo đa tình hay.

Tác giả có lời muốn nói:

Âm nhạc là “Nguyệt vũ vân tự”, chương này viết về Ân Lê Đình, kỳ thật khúc ca này so ra thích hợp với Lộ Dao lúc đó hơn. Cái gọi là “Nhận nam luôn bay về phương bắc, bất luận đi phương nào cũng luôn ở bên người. Ca không hết cảnh xuân, cứ gì hát biệt ly.”

Khụ khụ, cái đó, lương tâm trời đất, cái này mới đầu đã nghĩ sẵn rồi.

Hào quang trên người Lộ Dao, là Cố Nhượng Trường đích thân chỉ dạy từng chút một, tay cầm tay dạy thành. Sau này Ân Lê Đình nhận được rất nhiều thứ từ bản thân nàng và phương diện cảm tình. Cuối cùng, chàng lại dạy lại cho Lộ Dao thời niên thiếu. Hai người trưởng thành, kỳ thật là một vòng tuần hoàn, che chở bầu bạn đối phương đi qua năm tháng thanh xuân, trải qua thời niên thiếu non trẻ, mang đúng cảm kiên nhẫn trên người mình đưa cho đối phương. Mỗi người đối với người kia mà nói đều xứng với mười sáu chữ: như anh như cha như thầy như bạn, có đảm có thức có tình có nghĩa.

Lộ Dao từng không hề do dự viết phong thư cho chính mình. Biểu đạt nàng không hề hối hận chuyện quá khứ, càng không sợ hãi. Chỉ một điểm này, khiến Ân Lê Đình, hoặc là nói Cố Nhượng Trường yên tâm đi theo số mệnh an bài. Trẻ con không thể vĩnh viễn che chở dưới cánh, biện pháp dạy nó trưởng thành tốt nhất là, dạy nó đối diện với đau khổ gãy vỡ ra sao, sau đó nhìn nó, khuyến khích nó trở thành con người nó nên trở thành.

Vì sao Lộ Dao chẳng biết tí khái niệm võ hiệp nào, đó là vì Ân Lê Đình không dám cho nàng xem. Vì sao cực kỳ ham ăn, đó là do Ân Lê Đình tập lúc nhỏ mà ra. Không thấy Ân Thủ Hành được Tiểu Lục và Mai Hàn Hê đem đồ ăn ra dỗ tưng. Tiểu Lục bê nguyên xi chiêu này ra áp dụng lên Lộ Dao hồi bé...

Còn có người nhớ bài hát “Yêu Hận Miên Man” trong ngoại truyện Thu Nhiên không? Có thể xem lời bài hát: chỉ có thể quên chàng là ai, mà chẳng thể quên chàng là gì của em. Cho dù không tạm biệt cũng sẽ gặp lại, diện mạo có thay đổi hay không, có chút hận, xương nghiền thành tro, không hối hận; có chút yêu, không chạy khỏi lưới trời lồng lộng. Kỳ thật lời ca này khắc họa là Thu Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 126: Phiên Ngoại 4.

Trên Đường Hoa Nở Chậm Rãi Về

Tổng Thanh Thư

Lúc ta bốn năm tuổi, ngay cả Võ Đang trường quyền cũng chưa biết đánh thì, mẹ nói với ta, nói cha và các sư thúc ta đều là những đại hiệp được người giang hồ kính nể, tương lai ta cũng phải như họ, làm một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Ta hỏi mẫu thân, đại hiệp là gì. Mẫu thân nhún mày nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ sờ đầu ta, nói mẹ cũng không nói rõ được, nhưng nếu tương lai ta có thể trở thành người giống như cha và thúc thúc, thì có thể tính là đại hiệp.

Lời này hoàn toàn khiến ta mù tịt. Ta có một người cha, cái này thì ai cũng có. Nhưng ta còn có sáu người sư thúc nữa! Ngày ngày ta nhìn họ, nhìn sao cũng cảm thấy họ là bảy người. Một mình ta, làm sao biến thành bảy người được? Đại hiệp này khó làm quá đi.

Có điều bất luận khó hay dễ, ta sinh ở Võ Đang, lớn lên ở Võ Đang, chuyện này liền là việc đương nhiên rồi. Vì thế ta bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ cha và các sư thúc tuy là bảy người nhưng thật ra không khác nhau? Nếu như thế, trở thành một đại hiệp giống như họ chắc cũng không khó nhỉ?

Rất nhanh, ta có cơ hội đích thân kiểm chứng chuyện này. Vừa qua cái tết năm ta năm tuổi, cha xin phép thái sư phụ, muốn truyền võ nghệ bốn môn Võ Đang cho ta. Khô nổi cha chấp chương môn hộ Võ Đang, không có nhiều thời gian dạy ta, bèn giao ta cho nhị thúc. Nghe nói công phu nhị thúc giỏi nhất trong số các sư thúc và cha, ngay cả công phu nhập môn của mấy tiểu sư thúc đều do thúc ấy dạy, để thúc ấy dạy ta công phu nhập môn không còn gì

tốt hơn.

Ta vốn tưởng phải cẩn thận quan sát nhị thúc rất lâu mới nhận ra được thúc ấy và cha đến tốt cùng giống nhau hay không. Kết quả mới ngày đầu tiên, ta có thể khẳng định chắc chắn nhị thúc tuyệt đối không giống cha. Từ sáng sớm cho đến khi kết thúc, tổng cộng nhị thúc nói có bốn câu.

“Dang hai chân rộng bằng vai, chùng vai xệ khuỷu tay.”

“Khuỷu gối lỏng eo, hai đùi ngang bằng.”

“Ngưng thần tĩnh khí, không được nghĩ lung tung.”

“Hôm nay đến đây thôi.”

Từ lúc mặt trời mọc đến khi lặn, tổng cộng nhị thúc nói có bốn câu, ba câu giảng giải yếu quyết đứng tấn, chỉ có câu cuối cùng, triệt để giải thoát ta đau nhức toàn thân không còn sức lực. Về sau nghe đại đệ tử của nhị thúc Vân Hư sư huynh nói, vậy đã là nhiều rồi. Ta len lén liếc nhị thúc, hi vọng được một câu khích lệ khen ngợi giống cha thường ngày. Nhưng mặt nhị thúc vẫn đơ như ngày thường chẳng hề thay đổi, nghiêm túc kiệm lời, chấp tay sau lưng, cả người trầm lắng như tòa núi xa, chẳng có chút hiền hòa tươi cười thường hay treo trên mặt cha tí nào. Thật là khiến người ta không dám thả lỏng chút nào. Một đến mức ngón tay đều không giơ lên nổi, ta ngồi bệt xuống sân luyện công, đầu óc cũng lơ đãng, bất giác nhắm mắt lại, kêu thầm tiếp tục thế này, muốn làm đại hiệp, sao mà sống nổi. Mơ mơ màng màng, dường như có người bế ta lên, hai cánh tay vững vàng khiến người an tâm.

“Mẹ... đại hiệp này khó làm quá đi... nhị thúc và cha... khác nhau như thế, sao con biến thành hai người khác nhau được...” Ta không nhận được oán trách.

Ta chỉ cảm thấy lồng ngực mình đang dựa vào khê run, kể đó ta ngủ thiếp đi.

Trong mấy năm, đa phần là nhị thúc dạy ta võ công. Nói thật, từ trên xuống dưới Võ Đang, thái sư phụ, cha, còn có các vị sư thúc, trong mấy người họ, ta sợ nhị thúc nhất. Nhị thúc chưa từng nổi cáu, cũng chẳng giận dữ nhiều lần, nhưng mấy năm nay, lúc thúc ấy dạy võ công, số lần cười chỉ đếm hết một bàn tay ta. Mà nếu ta có chút nào lơ là, nhị thúc liền nhận ra ngay, nghiêm mặt nói một câu là phạt ta đứng tới giờ cơm tối. Ta lên lút nói cho thất thúc nghe, đôi lại là tiếng cười sang sảng của thúc ấy, nói thật ra chẳng những ta, ngũ thúc, lục thúc và thúc ấy hồi xưa sợ nhất cũng là nhị thúc. Sau đó sờ đầu ta, nói trong các đệ tử tiểu bối, nhị thúc thương ta nhất, chỉ là tuổi ta còn nhỏ, chưa hiểu được điều đó mà thôi.

Càng về sau ta càng hồ đồ. Tam thúc hào hùng, tứ thúc tinh tế, ngũ thúc nho nhã, lục thúc nhút nhát, thất thúc ngay thẳng, cha và các sư thúc thật đúng là không ai giống ai. Ta nói cho thái sư phụ nghe phiền não nghi hoặc của mình, thái sư phụ nghe xong cũng cười lớn. Xoa xoa đầu ta, nói với ta, cái chữ “hiệp” đó, không phải trở thành người gì mà là khắc ghi trong lòng. Giữ mình giữ nghĩa, trừ bạo giúp yếu, dùng tài học của mình cứu khổn phò nguy. Còn nói hành hiệp, mỗi người một cách khác nhau. Cha và các sư thúc dù cùng xuất thân từ Võ Đang nhưng cũng có cách thức và phương pháp hành hiệp khác nhau. Không phải nhìn hình thức mà là bản chất của chữ hiệp.

Lời này ta cái hiểu cái không. Thái sư phụ lại nói chỉ cần ta tỉ mỉ xem, học ngôn hành cử chỉ của cha và các sư thúc, chung quy có một ngày sẽ hiểu.

Lời thái sư phụ đương nhiên phải nghe. Sau đó ta thường xuyên chú ý lời ăn tiếng nói cử chỉ của cha và các sư thúc. Lúc nhỏ cảm thấy năm tháng trôi đặc biệt chậm, bây giờ xem ra lại như lướt qua. Chim yến dưới mái hiên, xuân đi thu đến đã ấp ra mấy ổ yến con, thời gian lặng lẽ trôi đi. Từng nghe tam thúc nói, năm xưa trong đại thọ tám mươi của thái sư phụ, cha từng cứu một quả phụ, được thái sư phụ khen ngợi hết mực. Ta nghĩ cứu một quả phụ tự sát, không cần đại hiệp công phu cao cường gì đó làm chứ? Người bình thường ăn nói khéo một chút cũng có thể mà. Thế mà lại được thái sư phụ khen là “hành hiệp”. Chuyện như vậy nhìn nhiều nghe nhiều, năm dài tháng rộng, ta cũng nhìn ra chút manh mối.

Đạo học võ, cần cù khổ luyện, vì làm chuyện người thường không thể làm. Làm gì có người bình thường nào hờ ra nhưn người một cái là phi thân lên nóc nhà đầu? Mà nếu dùng tài học giúp đỡ bách tính bình thường vượt khó vượt khổ, đó là hành hiệp. Nếu dùng tài năng chỉ vì ham muốn cá nhân, đó là làm ác. Mặc sức giang hồ cũng được, khoái ý ân cứu cũng thế, chỉ xứng được chữ “dụng võ”, không xứng được chữ “hành hiệp.”

Nói như thế, nam nữ giang hồ có trăm ngàn nhưng xứng với hai chữ “hành hiệp” thì thật sự không nhiều lắm. Mà cho dù được xem là “hành hiệp”, có lúc quan sát kỹ lại chẳng giống đại hiệp cho lắm, ví như lục thúc.

Lúc ta sáu bảy tuổi, lục thúc đã khá có tiếng tăm trên giang hồ. Mấy năm nay, danh hiệu Võ Đang Ân lục hiệp giang hồ nghe thấy đều kính ngưỡng vài phần. Tuy không tiếng tăm như cha, như nhị thúc nhưng cũng không kém. Kiếm pháp của lục thúc giỏi nhất trong mấy người cha và sư thúc. Cha nói, đạo tập võ, trừ cần cù khổ luyện, còn phải xem tính tình. Nghe thái sư phụ nói, tính tình lục sư thúc, luyện kiếm thích hợp nhất. Ta từng chứng kiến tình hình lục sư thúc lâm trận đối địch một lần, trường kiếm chậm chậm giơ lên, kiếm thế vững vàng kiếm ý kín kẽ, thi triển tinh yếu hậu phát chế nhân [109] của Võ Đang tới mức tận cùng, chớp mắt binh khí đối phương đã bị đánh rơi xuống đất hết, vô cùng lợi hại. Nhưng nếu đối phương mà biết, Võ Đang Ân lục hiệp chỉ chớp mắt đã đánh bại đối phương, hôm qua còn rơi nước mắt nửa ngày vì ô báo con mới sinh sau núi bị chết mất một con, không biết sắc mặt sẽ thế nào nữa? Đại hiệp sẽ vì chuyện nhỏ xui này mà rơi nước mắt, chắc chỉ có Võ Đang ta mới có được. Càng đừng nói vì chuyện tam thúc trọng thương và ngũ thúc mất tích, lục thúc lên đó mắt không biết bao lần nữa.

Có điều ngẫm lại, sau lần đó lâu lắm ta không thấy lục thúc khóc nữa. Cũng chẳng phải lục thúc đổi tính, mà là cuối xuân đầu hạ năm đó, lục thúc theo thái sư phụ xuống núi một chuyến lại đất về một cô nương. Mẹ nói với ta phải gọi người là cô cô, thế là ta gọi người Lộ cô cô. Nghe nói Lộ cô cô tới chữa bệnh cho tam thúc. Cha nói, tuy Lộ cô cô còn trẻ nhưng mấy năm nay, đó là đại phu duy nhất khám cho tam thúc xong nói có thể chữa. Vì thế cha và mấy vị sư thúc vui mừng đến phát điên, liền giữ Lộ cô cô lại Võ Đang, nhìn tình thế tựa hồ hận không thể giữ Lộ cô cô ở luôn mới tốt. Không ngờ được mấy năm sau, Lộ cô cô cũng ở luôn tại Võ Đang thật. Chẳng qua là dời từ khách viện tới viện của lục thúc mà thôi. Đương nhiên chuyện này là về sau.

Lộ cô cô mất nửa năm, quả thật chữa lành vết thương của tam thúc. Hồi đó ta mới chín tuổi, rất nhiều chuyện cũng không còn nhớ rõ, nhưng nhớ được từ sau khi Lộ cô cô đến, lục thúc và thất thúc thoát cái bận bịu hẳn lên. Thường xuyên bắt gặp lục thúc theo Lộ cô cô chạy lên chạy xuống núi, nghe nói không phải hái thuốc thì là chế thuốc, có một lần còn mang về một đĩa nhỏ bị thương, chính là Mai sư đệ sau này. Lúc rỗi rãi, cũng thường xuyên thấy lục thúc đi qua đi lại trước viện Lộ cô cô, thỉnh thoảng nhìn cửa viện, mặt liền đỏ lên ngay. Một thời gian từ sáng đến tối thật hiếm khi thấy lục thúc rảnh. Còn thất thúc á, muốn gặp cứ ra sau núi chỗ nào có khi xuất hiện là được.

Lộ cô cô chữa lành cho tam thúc xong, qua tết liền vội vội vàng vàng đi mất. Chân trước Lộ cô cô đi không bao lâu, chân sau lục thúc liền bị thái sư phụ phái xuống núi đi Tuyên Châu cùng nhị thúc. Khi đó ta tò mò hỏi nhị thúc và lục thúc đi làm gì, tứ thúc sờ đầu nói với ta là đi tặng quà đáp lễ cho chương môn Phù Điền Thiếu Lâm. Dứt lời thì nghe tam thúc cười to: “Đứng đứng, nhị thúc lục thúc con đi Phù Điền Thiếu Lâm trả lễ.”

Ai ngờ lần đi trả lễ này, từ lúc đầu xuân cô cao môn môn tặng mãi đến cuối thu sương giăng đầy đất. Trung Thu năm đó vừa qua, cha bảo mẹ giúp chuẩn bị sinh lễ. Ta ngồi bên nghe, tò mò hỏi: “Mẹ, sinh lễ là gì thế?” Cha mẹ ngẩn ra, liếc nhau một cái, nhìn ta buồn cười. Mẹ xoa đầu ta: “Nhóc con ngốc, nếu nam tử thích cô nương nhà người ta, muốn thành thân, phải tới cửa cầu thân trước. Lúc cầu thân, mang theo lễ vật tỏ ý tôn trọng cô nương kia và người nhà, đó là sinh lễ.”

“Ồ...” Ta gật đầu “Ai muốn thành thân thế ạ?”

Cha cười: “Lục thúc con.”

“À...” Ta gật đầu cái nữa, “Lục thúc muốn lấy Lộ cô cô?”

Cha và mẹ ngẩn ra lần nữa, nhìn nhau nửa ngày, mẩu thân vỗ đầu ta: “Nhóc ngốc cũng không ngốc ha!”

Có điều ai mà biết, lúc sinh lễ chuẩn bị xong, cha bỗng nhận được thư của Lộ cô cô, mấy vị sư thúc tức tốc xuống núi. Đợi đến khi quay về, dẫn về lục thúc ngây ngốc đờ đẫn và bài vị của Lộ cô cô. Quảng thời gian đó, cha và các sư thúc không ngừng than thở. Còn lục thúc, lần đầu tiên ta thấy thúc ấy khóc dữ đến thế, đến cuối cùng còn nằm bẹp trên giường không dậy nổi, cơm nước không vô thuốc thang không lọt, cả người gầy mọp, mặc kệ mọi người khuyên nhủ ra sao đều không ăn thua. Mời đại phu lên núi, không xem con đỡ, lục thúc vừa thấy đại phu càng thêm đau lòng khổ sở, trái lại còn tệ hơn trước. Lúc các sư thúc hết đường xoay sở, thái sư phụ bế quan cũng xuất quan, ở trong phòng lục thúc ba ngày ba đêm. Thái sư phụ nói gì với lục thúc không ai biết, nhưng ba ngày sau, lục thúc bắt đầu uống thuốc ăn cơm trở lại, từ từ khá dần lên. Có điều trong phòng thêm một tấm bài vị. Cha căn dặn sau này nhắc đến Lộ cô cô, tất cả phải gọi lục thẩm, hơn nữa có nhắc đến cũng không được để lục thúc nghe thấy.

Mấy năm sau, thời gian trôi càng lúc càng nhanh. Trừ lúc luyện công với nhị thúc, cha và các sư thúc cũng bắt đầu lục tục dạy ta các môn võ công Võ Đang, quyền chương đao kiếm, khinh công ám khí không sót môn nào, hơn nữa hình như ai cũng bắt chước phong cách nhị thúc, lúc truyền thụ cực kỳ nghiêm khắc, cơ hồ không có đất thương lượng. Nhất thời, thời gian chơi đùa vốn đã ít càng thêm ít.

Tuy Võ Đang là giang hồ đại phái nhưng bất luận giang hồ hỗn loạn bao nhiêu, trên núi tháng năm thủy chung không xao động, thật tình là... khiến người ta nhàm chán quá chừng. Cha và các sư thúc đồn đốc rất căng, ngày thường trừ luyện công ra cũng chẳng còn thời gian chơi đùa tiêu dao. Ta bắt lục già đầu, mẹ ơi, hồi xưa mẹ quên nói với con, muốn làm đại hiệp, trừ hiểu được hiệp là gì, tiền vốn làm đại hiệp này cũng không dễ luyện ra được!

Nếu nói chuyện thú vị nhất mấy năm này, e là cũng chỉ có chuyện của lục thúc. Hồi xưa nghe thất thúc lên làm bầm, nói lục thẩm chọc phải Thành Côn nên mới chuốc vạ vào thân. Ai ngờ đến năm Chí Chánh thứ mười một, lục thúc theo lệ mấy năm nay đi Tế Nam một chuyến, lần này về, dẫn theo một nữ tử giống hệt lục thẩm. Tướng mạo, thần sắc, cử chỉ, ngay cả giọng nói cũng không khác gì lục thẩm, y thuật giống, ngay cả bản lĩnh trên chọc thất thúc cũng giống in. Nhưng nếu đó là lục thẩm, vậy người trên bài vị lục thúc thờ trong phòng mấy năm nay là ai? Sau tam thúc nói, lục thẩm xuất thân phi phàm, chuyện trong đó khó mà nói rõ được. Ài, nói không rõ được thì thôi, thật ra chỉ cần lục thúc vui vẻ, lục thẩm có phải Lộ cô cô hồi xưa hay không, với ta mà nói chẳng có gì quan trọng. Cũng từng có một đệ tử đời thứ ba lên lút nói linh tinh về lục thẩm, kết quả nhị thúc sa sầm mặt, lấy tội bất kính bề trên phạt nhốt đệ tử đó vào phòng tối ba ngày, từ đó về sau không còn đệ tử nào xi xào chuyện này nữa.

Lục thẩm quay về, cái hay nhất đó là, lúc lục thúc truyền thụ kiếm pháp lại bắt đầu cười nói vui vẻ, nhất là sau khi có Thù Hành sư muội, cơ hồ lúc nào ở đâu cũng hiện hòa tươi cười, đầy mắt toàn là vui sướng, cực kỳ dễ nói chuyện, càng thêm nhẫn nại. Nhất thời, trong các môn công phu Võ Đang, luyện kiếm hợp ý ta nhất.

Nói đến Thù Hành sư muội, thật sự không thể không nhắc tới, nha đầu này quả thực là bảo bối của lục thúc, đừng nói va đụng, rụng một sợi tóc lục thúc cũng đau lòng mất nửa ngày. Là nữ hài tử duy nhất của Võ Đang đệ tử đời thứ ba, không riêng lục thúc, dù là cha và mấy vị sư thúc, cũng đều thương yêu chiều chuộng, dỗ dành đủ kiểu. Lại thêm tiểu nha đầu xinh xắn mũm mĩm, nhả tâm trái ý nó, cả Võ Đang ắt chừng có mỗi mình lục thẩm.

Thực tế á, đừng nhìn bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu của tiểu nha đầu này, người lớn vừa đi khỏi, quả thực là nghịch tới nỗi nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên. Leo cây trèo tường lên nóc nhà lật ngói, xuống suối bắt cá lên cây bắt chim, không gì không làm không gì không dám. Lúc năm tuổi, ý có Mai sư đệ đi cùng, ô báo sau núi cũng dám phá. Tiểu cô nương đầu ra chứ, rõ ràng là tiểu tử hư. Thế mà cha và các sư thúc, biết rõ tiểu nha đầu này nghịch tới mức nào mà vẫn xem nó như tiểu cô nương mềm yếu nuông chiều, đừng nói là phạt, nói nặng nữa câu cũng không. Lục thúc thì càng sợ viên minh châu nhà mình bị báo cắn, bồng lên nhìn hồi lâu, xác định không thấy da tróc vảy mới yên tâm. Trời biết có Mai sư đệ ở đó, tiểu nha đầu bị thương thế nào được, ngược lại con báo kia bị bút mất bao nhiêu sợi râu thì còn chờ thảo luận.

Nói thật, ít nhiều gì ta có chút ghen tị với Thù Hành sư muội. Tuy ta biết ghen tị với tiểu sư muội nhỏ hơn mình tới mười tuổi không phải chuyện Võ Đang Tổng thiếu hiệp nên làm. Không phải ta ghen tị với khả năng tập võ trời cho của sư muội, cũng không phải vì chư vị thúc bá trưởng bối yêu thương vô vàn, mà là phần tự do không trói buộc của sư muội ấy. Năm xưa lục thúc chỉ mong sư muội có thể tu tập y thuật như lục thẩm, dù sao có một mẫu thân được tôn xưng là Thanh Y Thánh Thủ, lại giống lục thẩm như đúc từ một khuôn ra, nếu không học y thật sự đáng tiếc. Khổ nỗi sư muội chẳng muốn chút nào, mặc kệ lục thúc dỗ dành lừa gạt thế nào cũng vô dụng. Trái lại, tuy cả Võ Đang lục thẩm là người duy nhất thường hay dạy dỗ sư muội, nhưng lúc này lại là người ủng hộ sư muội nhất, thậm chí nói sư muội thích học gì thì tùy sư muội ấy, bất luận là học gì, được bao nhiêu tùy vào ý thích. Chỉ cần đức

hạnh không hồng là được.

Ngẫm năm xưa, lúc mình còn chưa hiểu được cái gì là võ hiệp, hành hiệp là gì, Võ Đang trường quyền còn chưa biết đánh thì dưới sự kỳ vọng của trưởng bối đã thề làm một đại hiệp trừ bạo giúp yếu rồi. So sánh ra, Thủ Hành sư muội tự do tự tại thật tình khiến ta có chút... thèm thường. Ta cũng loáng thoáng hiểu được khổ tâm của cha và các sư thúc, là muốn ta đảm nhận chương môn Võ Đang đời kế tiếp. nhất là Một hai năm nay, cha và các sư thúc đặc biệt chú ý chỉ nói năng ngày thường của ta, võ nghệ càng đốc thúc chăm chỉ, ứng phó qua lại với giang hồ các phái cũng luôn kêu ta thấp tùng. Có điều, tuy làm Võ Đang Tổng thiếu hiệp rất tốt, nhưng thật tình ta càng hâm mộ tiểu nha đầu nhà lục thúc hơn, tuy thật sự là hơi nghịch một tí.

Nhắc đến Thủ Hành sư muội lại nói tới một sự kiện khác. Năm Thủ Hành sư muội bốn tuổi, cuối thu lục thúc và lục thẩm đi Kim Lăng về, dọc đường “nhặt” được một cô nương xinh đẹp. Nói là lúc đi thuyền qua sông Hán Thủy, đụng phải quân Nguyên hoành hành. Phụ thân cô nương này là thuyền chài Hán Thủy, bị hại. Lục thúc lục thẩm thấy nàng mới có mười tuổi, thương nàng mất đi người thân không nơi nương tựa bèn dẫn về Võ Đang. Lục thúc lục thẩm đi bái kiến thái sư phụ trước, dặn ta tạm thời sắp xếp cho nàng. Cô nương trước mắt mày như viên son, môi đỏ như son, da trắng như ngọc, hai tay túm vạt áo, cúi đầu có chút sợ sệt nhìn ta. Ta lập tức nghĩ tới hai câu thơ “Mực tô mày thâm biếc, mặt thẹn phấn sinh hồng [110].”, thấy nàng sóng mắt long lanh, gần như trong nháy mắt ta cảm giác má mình nóng bừng. Tổng Thanh Thư, mi đường đường là thiếu hiệp Võ Đang, sao mới thấy cô nương nhà người ta liền nghĩ tới mấy từ hoa mỹ này! Tổng Thanh Thư, dấu sao người cũng là Võ Đang thiếu hiệp, sao thấy cô nương người ta lại vô lễ như thế? Tổng Thanh Thư, tốt xấu gì người cũng là thiếu hiệp Võ Đang, sao thấy cô nương nhà người ta người đã đỏ mặt trước... ta hít sâu một hơi, thừa dịp cô nương đối diện còn chưa phát hiện khôi phục lại Võ Đang Tổng thiếu hiệp lễ độ chừng mực, đằng hắng cổ họng, mở miệng: “Tại hạ họ Tống, tên Thanh Thư. Dám hỏi cô nương tên là?”

Cô nương đối diện mặt cũng đỏ bừng, nói nhỏ: “Ta... ta tên Chi Nhục... Chu Chi Nhục.”

Chi Nhục, thanh lệ tao nhã, tên cũng như người.

Đang định mở miệng thì thấy một cục thịt màu hồng bỏ nhào lên người Chu cô nương, “Mẹ nói dẫn về một tỷ tử xinh đẹp, thì ra là thật.” Tiểu nha đầu hoạt bát tung hoành khắp nơi, thấy người và điểm tâm là nhào tới này, trừ tiểu bảo bối nhà lục thúc ra còn ai vào đây. Nhóc con vừa ăn điểm tâm xong, tay còn dính vụn sò thẳng lên má Chu cô nương đang luống cuống. Ta bắt lực vỗ trán, một tay túm cổ áo tiểu nha đầu, lôi nó từ trên người Chu cô nương xuống, giao cho Mai sư đệ đi sát sau nó. Mai sư đệ hành lễ với Chi Nhục, ôm lấy Thủ Hành không chịu thả vạt áo Chu cô nương ra: “Cô nương đừng đề ý, Tiểu Hành gặp người mình thích là ôm như vậy đó.”

Ài, cũng là cô nương, sao mà khác nhau dữ vậy nè? Tiểu nha đầu lớn bằng cô nương nhà người ta, e rằng cũng vẫn nghịch phá lì lợm thế này thôi. Nào có dịu dàng nhả nhận như cô nương nhà người ta chứ? Có điều bị tiểu nha đầu phá ngang như thế, không khí vốn hơi ngưng đọng tan biến. Mai sư đệ hàn huyên sơ sơ hai câu với Chu cô nương, dùng kẹo mơ mật ong lục thúc lục thẩm mới mua về thành công dụ tiểu nha đầu đang túm Chu cô nương không buông tay đi mất.

“Chu, Chu cô nương, Thủ Hành sư muội là nữ nhi của lục thúc, tính tình hoạt bát một chút, không có ác ý gì đâu.” Ta giải đầu, nhìn dáng vẻ mong manh của Chu cô nương, có vẻ là gan không lớn lắm, thăm thán đừng bị tiểu nha đầu lừa nha.

Không ngờ Chu cô nương che miệng cười khê: “Ta hiểu mà, Lộ cô cô có nói rồi. Thật ra... muội ấy rất dễ thương.” Dứt lời hơi ngẩng đầu nhìn ta một cái, mắt long lanh như nước mùa xuân, dung hòa với sắc biếc đầy núi khiến người dường như trong mộng.

Rất nhiều năm sau, Chi Nhục lúc này đã là chương môn Nga Mi cười hỏi ta, bắt đầu từ khi nào thì nảy ra “Ý đồ”. Ta lập tức nhớ đến tình huống khi ấy, bất giác mở miệng đáp: “Mắt long lanh như nước, mày tựa núi non xa.” Đôi lấy hai má Chi Nhục thoát cái đỏ hồng, đẹp tựa ráng chiều.”

Thiếu niên từ đệ giang hồ lão. Thanh danh Võ Đang càng lúc càng lớn, hai bên tóc mai cha mẹ cũng trắng dần, đệ tử tiểu bối Võ Đang cũng học thành xuất đạo. Đại đệ tử của mấy vị sư thúc những năm này đều bộc lộ tài năng trên giang hồ, dần dần có tiếng tăm. Văn Hư sư huynh, Hằng Hư sư huynh, Mai sư đệ đều đã là những nhân vật khá được tôn trọng. Ngay cả Thủ Hành sư muội mới mười sáu tuổi, cũng nhờ kiếm pháp Võ Đang và Đào Hoa đao lục thúc lục thẩm truyền thụ mà nổi tiếng giang hồ, làm bao nhiêu thiếu niên hiệp khách ái mộ. Có điều tiểu nha đầu hết như ta nghĩ năm đó, lớn thế rồi mà tính tình vẫn nghịch ngợm phá phách, trừ lời cha mẹ sư thúc bá ra, chỉ có Mai sư đệ nói mới nghe, những người khác chỉ cần chọc muội ấy mắt hững không nghĩ ngờ gì bị hành cho thất điên bát đảo. Vì thế khi Mai sư đệ quý trước mặt lục thúc cầu cưới Thủ Hành sư muội, lục thúc đồng ý ngay tức khắc, sau đó kéo lục thúc đương tuyến tức nữ nhi, vô cùng rối rắm đi thẳng tới Kim Lăng giải sầu. Mà Vô Kỵ sư đệ mất tích nhiều năm lại trở thành giáo chủ Minh giáo, lúc về núi bái kiến ngũ thúc và ngũ thẩm, ngũ thẩm ôm đệ ấy khóc muốn ngất đi. Có điều sau đó, quan hệ luôn có chút ngưng đọng giữa Võ Đang, Thiên Ưng giáo và Minh giáo trên giang hồ rốt cuộc đã được giải quyết, cũng chẳng còn môn phái nào nói ra nói vào nữa. Dù sao không vì thế lục Minh giáo thì cũng chẳng có ai muốn đắc tội Võ Đang. Có ai mà muốn đắc tội với lục thẩm và Hàn Hề sư đệ, hai vị thần y “chữa bệnh không từ” chứ? Và lại, có lẽ hai năm nữa, liền có vị thứ ba thứ tư cũng không chừng. Nhi tử lục thúc, Thủ Quy sư đệ mười tuổi rồi cuộc cùng bồi thường nguyện vọng bị hụi trên người Thủ Hành sư muội của lục thúc. Hai tỷ đệ này thật đúng là đôi vị trí cho nhau. Thủ Hành sư muội cực kỳ giống lục thẩm lại chẳng có hứng thú học y gì. Còn Thủ Quy sư đệ khá giống lục thúc, chẳng những tính tình trầm tĩnh, còn cực kỳ có thiên phú y học, nghe nói không kém gì Mai sư đệ. Đối với võ học, tuy tư chất tuyệt vời, công phu do lục thúc dạy dỗ cũng khá xuất chúng trong đám đệ tử Võ Đang đời thứ ba nhưng lại không thích động thủ.

Bất kể ta có hiểu đạo lý trong chữ “Hiệp” hay không, cha và các sư thúc cũng từ từ giao Võ Đang vào tay ta. Mới đầu ta khá thấp thòm bất an, sợ hơn tám mươi năm thanh danh của Võ Đang sụp đổ trong tay ta. Trong tiểu viện nơi thái sư phụ bế quan, ta trò chuyện với thái sư phụ đủ ba ngày ba đêm, lần nữa thỉnh giáo thái sư phụ, hiệp là gì, võ là gì, lập thân thế nào, trị phái ra sao, đối đãi giang hồ như thế nào.

Chờ đến khi trở ra, trời trong gió mát, trời xanh mây trắng, ngược mắt lên, từng mọc san sát trên Thiên Trụ Phong, phát qua mây trắng. Văn Hư sư huynh đang đốc thúc đệ tử tập võ trong sân luyện công. Mai sư đệ đương công gùi thuốc mới hái từ trên núi đi xuống, bên cạnh là Thủ Hành sư muội đương nhảy nhót chọc ghẹo chú hồ ly nhỏ. Thủ Quy sư đệ hiếm khi dụng công diễn lại Nhu Vân kiếm pháp mới học xong. Rẽ qua hành lang, Hằng Hư sư huynh đang chỉ cho mấy thợ mộc chỗ cần tu sửa của Thập Phương đường. Thanh Phong sư đệ thì ôm sổ sách ruộng đất tháng trước định đi sửa sang. Vì sư huynh dắt mấy đệ tử nhỏ khiêng mấy chục thanh trường kiếm mới đúc xong tới phòng binh khí. Minh Nguyệt sư đệ vừa thu dọn xong phòng Vô Kỵ sư

đệ ở lúc về núi lần trước. Dương cô nương đang đẩy xe lăn Phương sư đệ đi từ chỗ nhị thúc nhị thẩm ra. Máy tiểu đệ từ chạy qua trước mặt ta, vội vàng hành lễ, lại chạy đi xa. Nhìn ánh nắng ấm áp sáng ngời rọi vào đại điện, bên ngoài chim hót suốt reo không ngớt, tâm tình ta bỗng tốt hẳn lên. Hiệp cũng tốt, võ cũng được, là dùng cả đời từ từ thể nghiệm, tu luyện. Hà tất tự mình chuốc lấy phiền toái? Chấp chương Võ Đang, dù chỉ vì phần sức sống bùng bùng này thôi cũng đáng giá rồi.

Ta cười quay đi, về phòng mình trải giấy mài mực, theo lệ thường mỗi tháng viết một lá thư cho Chi Nhược chủ trì Nga Mi. Đặt bút xuống, ta mỉm cười, viết liền một mạch. Trong thư chỉ có một câu: “Hoa trên đường đã nở, cứ chậm rãi quay về.”

HOÀN!!!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Lộ Lê Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.